

ΕΠΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ
ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΑΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ,
ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΟΜ. ΚΒ
(ΕΤΗ 1969 - 1972)

ACADÉMIE D'ATHÈNES

ANNUAIRE DU CENTRE DE RECHERCHES
DU FOLKLORE HELLENIQUE

DIRECTEUR : DR STEPHANOS IMELLOS

T O M . X X I I (1969 - 72)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ATHÈNES 1973

ΑΘΗΝΩΝ

Adresse:

Centre de Recherches du Folklore Hellénique,
rue Anagnostopoulou 14
Athènes, 136. Grèce.

ΟΝΟΣ, ΑΙΞ ΚΑΙ ΚΛΑΔΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΑΜΠΕΛΟΥ

ΥΠΟ

ΣΤΕΦ. Δ. ΗΜΕΛΛΟΥ

Ἡ ἄμπελος, τῆς ὁποίας ἡ καλλιέργεια εἰς τὸν ἑλληνικὸν χῶρον τοποθετεῖται εἰς τοὺς προϊστορικοὺς ἤδη χρόνους¹, ἀποτελεῖ θέμα πλὴν ἄλλων καὶ ποικίλων δημωδῶν μνημείων τοῦ λόγου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὡς λ. χ. ἄσμάτων, παροιμιῶν, μύθων καὶ παραδόσεων.

Εἰδικώτερον εἰς τὰς λαϊκὰς παραδόσεις γίνεται λόγος περὶ τῆς σχέσεως τοῦ φυτοῦ τούτου πρὸς τὸν θεὸν Διόνυσον, περὶ τῆς φυτεύσεως καὶ τῆς θαυμασίας αὐξήσεώς του, περὶ τοῦ παραγομένου ἐκ τῶν σταφυλῶν οἴνου καὶ τῶν ἐκ τῆς καλῆς ἢ κακῆς χρησιμοποίησεώς του προκυπτουσῶν ἀντιστοίχως συνεπειῶν κ.ἄ.²

Ὑποκείμενον τῆς παρούσης ἐργασίας εἶναι ἡ ἐξέτασις δημωδῶν παραδόσεων καὶ δοξασιῶν, ἀναφερομένων ἰδίᾳ εἰς τὴν κλάδευσιν τῆς ἀμπέλου, αἱ ὁποῖαι ἄλλωστε δὲν ἔτυχον μέχρι τοῦδε τῆς προσοχῆς τῶν ἐρευνητῶν.

Εἰς τοιαύτην παράδοσιν ἐκ τῆς γῆσου Νάξου, γνωστῆς ἐκ τῆς Ἀρχαιότητος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ καλλιέργειαν τοῦ φυτοῦ καὶ τὸν παραγόμενον ἐξάίρετον οἶνον³, καταγραφεῖσαν καὶ δημοσιευθεῖσαν ὑπ' ἐμοῦ⁴, ἀναφέρεται ὅτι τὸ κλῆμα μετεφέρθη ἐκ Θράκης καὶ ἐφυτεύθη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῆς ἀμπέλου, ὄνος τις ὅμως κατέφαγεν αὐτὸ κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον. Τοῦτο ὑπελήφθη ὑπὸ τῶν κατοίκων ὡς ὄλο-

1. Ἴδὲ σχετικῶς Β α σ. Χ. Λ ο γ ο θ έ τ ο υ, Ἡ ἐξέλιξις τῆς ἀμπέλου καὶ τῆς ἀμπελοουργίας εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰ ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα τῆς περιοχῆς, Θεσσαλονίκη 1970, σ. 3 κέξ., ἔνθα καὶ προγενεστέρα βιβλιογραφία.

2. Ἴδὲ κυρίως Δ η μ. Β. Ο ἰ κ ο ν ο μ ἰ δ ο υ, Ὁ Διόνυσος καὶ ἡ ἄμπελος ἐν Νάξῳ κατὰ τὰς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας παραδόσεις, Mélanges offerts à Octave et Melpo Merlier 2, Ἀθήναι 1953, σ. 186 κέξ. (ἀνάτ., σ. 9 κέξ.), τ ο ὕ α ὕ τ ο ὕ, Ναξιακαὶ παραδόσεις, Λαογρ. 17 (1957), σ. 52 - 53, ἀρ. 56 - 58 καὶ σ. 70, Ν. Γ. Π ο λ ἰ τ ο υ, Παραδόσεις 1, Ἀθήναι 1904, σ. 98 - 99, ἀρ. 175, σ. 623, ἀρ. 1002, 2, σ. 778 - 782 καὶ Σ τ ε φ. Δ. Ἡ μ έ λ λ ο υ, Δημῶδεις παραδόσεις ἐκ Νάξου, Ἐπετηρὶς τοῦ Λαογραφικοῦ Ἀρχείου 11 - 12 (1958 - 59), ἐν Ἀθήναις 1960, σ. 223 - 224, τ ο ὕ α ὕ τ ο ὕ, Παραλλαγαὶ παραδόσεων ἐξ Ἀμοργοῦ, εἰς Μιχαήλ Π. Στεφάνου, Κυκλαδικὸν Ἡμερολόγιον, 1965, σ. 28 - 31.

3. Ἴδὲ Δ η μ. Β. Ο ἰ κ ο ν ο μ ἰ δ η ν, ἔνθ' ἄνωτ.

4. Ἴδὲ Σ τ ε φ. Δ. Ἡ μ έ λ λ ο υ, Δημῶδεις παραδόσεις ἐκ Νάξου, ἔνθ' ἄνωτ., σ. 223.

σχερῆς καταστροφή του «ἀλλ' ἦρθεν ἡ ἀνοιξι κ' ἤβγαλενε βλαστάρη πιὸ χοντρὸ καὶ ζωηρὸ ἀπὸ τὸ πρῶτο. Ἀπὸ τότες ἄρχισαν νὰ κλαδεύουν τ' ἀμπέλια. Καὶ γι' αὐτὸ ἅμα φάη γάδαρος τ' ἀμπέλι, δὲν καταστρέφεται, ἐνῶ ἅμα τὸ φάη κατσίκια», καταστρέφεται ὀλοσχερῶς.

Ἐξ ἀναζητήσεως συναφοῦς ὑλικοῦ διεπίστωσα ὅτι τὰ περὶ τοῦ ὄνου καὶ τοῦ κλήματος ὡς ἄνω ἀναφερόμενα ἀποτελοῦν τὸ θέμα παραδόσεως εὐρύτερον διαδομένης ἀνὰ τὸν ἑλληνικὸν χῶρον. Αἱ παραλλαγὰὶ τῆς παραδόσεως ταύτης προέρχονται εἰδικώτερον ἐκ Κρανέας Ἐλασσόνος¹, ἐξ Ἐλασσόνος², ἐκ Τσαριτσάνης Ἐλασσόνος³, ἐκ Βατσουνιάς Καρδίτσης⁴, ἐκ Φαναρίου Καρδίτσης⁵, ἐκ Θερινοῦ (Γλογοβίτσας) Καρδίτσης⁶, ἐκ Πύλης Τρικάλων⁷, ἐκ Καλογήρων Τρικάλων⁸, ἐκ Πεύκης Καλαμπάκας⁹, ἐκ Νιγρίτης¹⁰, ἐξ Ἀχαΐας¹¹, ἐκ Λίμνης Ἀρκαδίας¹², ἐκ Μεγάλου Βάλτου καὶ Λαλιωτίου Κορινθίας¹³, ἐκ Σοφικοῦ Κορινθίας¹⁴, ἐκ Κορινθίας¹⁵, ἐκ Καλαμαύκας Ἱεραπέτρας Λασιθίου¹⁶, ἐκ Φουρνοφαράγγου Μονοφατσίου Ἡρακλείου¹⁷, ἐκ Καστελλίου Πεδιάδος Ἡρακλείου¹⁸, ἐξ Ἀρδάκτου Ρεθύμνης¹⁹, ἐκ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

1. Ἀννης Π. Παπαμιχαήλ, Δημῶδεις παραδόσεις ἐκ Θεσσαλίας, Θεσσαλικά Χρονικά, ἕκτακτος ἔκδοσις ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀγδοηκονταετηρίδος (1881 - 1961) ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θεσσαλίας καὶ ἐνώσεως μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1965, σ. 449.

2. Ἐνθ' ἄνωτ., σ. 450.

3. Ἐνθ' ἄνωτ.

4. Ἐνθ' ἄνωτ.

5. ΚΛ, χφ. 2960, σ. 393.

6. ΚΛ, χφ. 3026, σ. 18.

7. ΚΛ, χφ. 3212, σ. 31.

8. Ἐνθ' ἄνωτ., σ. 162.

9. ΚΛ, χφ. 3522, σ. 20.

10. ΚΛ, χφ. 3643, σ. 1 - 2.

11. ΚΛ, χφ. 2268, σ. 1166 - 1167.

12. Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ γραφέως τοῦ Κέντρου Λαογραφίας διδασκάλου Γρηγορίου Δημητροπούλου.

13. ΚΛ, χφ. 3602, σ. 5 - 6.

14. ΚΛ, χφ. 3616, σ. 11.

15. ΚΛ, χφ. 3612, σ. 18.

16. ΚΛ, χφ. 2804, σ. 22 - 23.

17. ΚΛ, χφ. 2857, σ. 9.

18. ΚΛ, χφ. 2863, σ. 11.

19. ΚΛ, χφ. 2845, σ. 9.

Καμπανού Χανίων¹, ἐκ Νικειῶν Νισύρου², ἐκ Παλαιοχωρίου Λέσβου³, ἐξ Ἰμβρου⁴, ἐκ Καλλιθέας Λήμνου⁵, ἐκ Κάσπακα Λήμνου⁶, ἐκ Γιάλτρων Εὐβοίας⁷ καὶ ἐξ Ἰκαρίας⁸.

Κατὰ τὰς ἀνωτέρω δηλ. παραλλαγὰς οἱ ἄνθρωποι ἐμιμήθησαν τὸν ὄνον κατὰ κόπτοντα, διὰ τὴν κορέσιν τὴν πείναν του, τὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου, παρατηρήσαντες ὅτι κατὰ τὴν ἀνοιξιν ἀνέδιδον ταῦτα βλαστοὺς πλήρεις σταφυλῶν καὶ οὕτως ἐδιδάχθησαν τὴν κλάδευσιν τοῦ φυτοῦ. Αἱ παραλλαγαὶ διαφέρουν μόνον εἰς ἀσημάντους λεπτομερείας, ὡς π.χ. ὅτι ἢ ὡς ἄνω ἐνέργεια τοῦ ὄνου ἦτο τυχαία, ὅτι κακὸς γείτων κινήθεις ἐκ ζηλοτυπίας ἐξώθησεν εἰς τὴν πράξιν του τὸν ὄνον κ.ά.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος διήγησις φαίνεται νεωτέρα αἰτιολογική, διαπλασθεῖσα ἐκ σχετικῆς ἐμπειρικῆς παρατηρήσεως τοῦ λαοῦ. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἐπικρατεῖ πράγματι ἢ δοξασία ὅτι τὰ δένδρα γενικώτερον, ἀλλὰ καὶ τὰ κλήματα εἰδικώτερον, κατατρωγόμενα ὑπὸ τοῦ ὄνου δὲν καταστρέφονται. Οὕτω π.χ. ἐν Ἀγίᾳ Παρασκευῇ Λέσβου πιστεύεται ὅτι «τὸ δόντι τοῦ γαϊδάρου δὲν φαρμακώνει. "Ὅ,τι φάει ὁ γαῖδαρος ξαναγίνεται, ξαναβλασταίνει»⁹.

Ἡ ἀνωτέρω δοξασία δὲν τυγχάνει πάντως, ὡς φαίνεται, καθολικῆς παραδοχῆς, ὡς δύναται τὸ ἑλάχιστον νὰ συμπεράνη ἐκ τῆς εὐρέως ἀπὸ τὸ πανελλήνιον διαδεδομένης παροιμίας «ἦτανε στραβὸ τὸ κῆμα, τό 'φαγε καὶ τὸ γαϊδούρι καὶ ἀποστράβωσε»¹⁰ ἢ «ἦτονε στραβὸ τὸ κῆμα, ἦφαέ ντο κι ὁ 'άδαρος»¹¹, λεγομένης, ὅταν πρόσθετος αἰτία καθιστᾷ χεῖρονα τὰ ἤδη κακῶς ἔχοντα.

1. ΚΛ, χφ. 2798, σ. 183.

2. ΚΛ, χφ. 2892, σ. 278 - 279.

3. ΚΛ, χφ. 3637, σ. 328.

4. Ἐνθ' ἄνωτ., σ. 330.

5. Ἐνθ' ἄνωτ.

6. Ἐνθ' ἄνωτ., σ. 331.

7. ΚΛ, χφ. 2744, σ. 12 - 13, 118 καὶ 174 - 175.

8. Γ. Κ. Σπυριδάκη, Λαογραφικὴ ἀποστολὴ εἰς Ἰκαρίαν, Ἐπετ. Κέντρ. Ἐρεύν. Ἑλλ. Λογρ. 15 - 16 (1962 - 63), ἐν Ἀθήναις 1964, σ. 240.

9. ΚΛ, χφ. 3637, σ. 332.

10. Ἀγῆσ. Σγουρίτσα, Γνωμικὰ ἐν Βασσαρᾷ, Μαλεβός 3 (1923), ἀρ. 23, σ. 65. Πρβλ. καὶ παραλλαγὰς τοῦ τύπου τῆς παροιμίας ταύτης: Ἐπετ. Βουρβούρων 1 (1924), σ. 148, Ξενοφ. Ἀναγνωστοπούλου, Λαογραφικὰ Ρούμελης, Ἀθήναις 1955, σ. 70, Π. Παζαφειροπούλου, Περισυναγωγή γλωσσικῆς ὕλης καὶ ἐθίμων τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, ἐν Πάτραις 1887, σ. 242, ἀρ. 352.

11. Διαλεχτῆς Ζευγώλη - Γλέζου, Παροιμίες ἀπὸ τὴν Ἀπείρανθο τῆς Νά-

Ἐνεξαρτήτως ὅμως τῆς ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει ὀρθότητος τῆς δοξασίας ταύτης ἡ ἐξεταζομένη παράδοσις περὶ τοῦ ὄνου ἦτο γνωστὴ ἐν Ἑλλάδι ἤδη κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους. Ὡς ἀναφέρει ὁ Πausanias, εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ναυπλίας ὑπῆρχε πηγὴ καλουμένη Κανάθος, ἐνθα, ὡς ἰσχυρίζοντο οἱ Ἄργεῖοι, λουομένη κατ' ἔτος ἡ Ἥρα ἐγένετο παρθένος. «Τὰ δὲ ὑπὸ τῶν ἐν Ναυπλίᾳ λεγόμενα ἐς τὸν ὄνον», ἐπάγεται ὁ ἀρχαῖος περιηγητής, «ὡς ἐπιφαγὼν ἀμπέλου κλῆμα ἀφθονώτερον ἐς τὸ μέλλον ἀπέφηνε τὸν καρπὸν, καὶ ὄνος σφίσιν ἐν πέτρᾳ πεποιημένος διὰ τοῦτο ἐστὶν ἅτε ἀμπέλων διδάξας τομὴν, παρήμι οὐκ ἀξιόλογα ἠγούμενος»¹.

Τὸ κείμενον οὐδεμίαν ἀφίνει ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ ἀρχαία παράδοσις εἶναι ἀκριβῶς ὁμοία πρὸς τὴν σημερινήν, μὲ τὴν προσθήκην ὅτι εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ναυπλίας ὑπῆρχε καὶ «ὄνος . . . ἐν πέτρᾳ πεποιημένος» διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν, ὑποτίθεται, παρέσχε τὸ ζῶον εἰς τοὺς Ναυπλιεῖς, διδάξαν αὐτοὺς τὴν κλάδευσιν τῆς ἀμπέλου.

Ἡ ἀρχαία αὕτη παράδοσις ἀπησχόλησε τοὺς ἐρευνητάς, οἱ ὅποιοι προσεπάθησαν νὰ ἐρμηνεύσουν αὐτὴν ποικιλοτρόπως.

Ἐκ τῶν ἐρευνητῶν τούτων—ἐνταῦθα γίνεται λόγος μόνον περὶ τῶν σημαντικωτέρων—ὁ Γεώργιος Οἰκονόμος θεωρεῖ αὐτὴν ὡς μεταγενέστερον δημιουργημά, ὡς παράδοσιν δηλ. αἰτιολογικὴν, πλασθεῖσαν πρὸς ἐξήγησιν τῆς ἐπὶ λίθου παραστάσεως τοῦ ὄνου, τὴν ὁποίαν εἶδεν ὁ Πausanias. Ἡ ἀληθὴς ὅμως κατ' αὐτὸν σημασία τῆς παραστάσεως γίνεται ἀντιληπτὴ, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι αὕτη ἔκειτο πλησίον τῆς πηγῆς Κανάθου καὶ ὅτι ἡ τελευταία εἶχεν ἰδιάζουσαν σημασίαν εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ἥρας, ἡ ὁποία, ὡς ἀνεφέρθη, λουομένη κατ' ἔτος ἐν αὐτῇ ἐγένετο παρθένος. Ὁ «ὄνος . . . ἐν πέτρᾳ πεποιημένος» ἀνήκει, ὡς φαίνεται, εἰς ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ζῶον ἐθεωρεῖτο σύμβολον ἢ μᾶλλον θεϊκὸν ὄν τῆς γενεσιουργοῦ δυνάμεως καὶ ἔνεκα τούτου ἀπέλαυεν ἴσως λατρείας. Ἡ ἐξήγησις αὕτη, κατὰ τὸν Οἰκο-

ξου, Ἀθήναι 1963, σ. 282. Πρβλ. καὶ παραλλαγὰς τοῦ τύπου τῆς παροιμίας Νί κ. Πέ ρ δ ι κ α, Σκυῖρος 2, 1943, σ. 78, ἀρ. 1604, ἐφημ. Σιφναϊκὴ φωνὴ 8, ἀρ. φύλλ. 93 (1972), σ. 2. Παραλλαγαὶ τῆς παροιμίας εἰς τὰς ἀνεκδότους συλλογὰς τῶν Κέντρων Λαογραφίας καὶ Συντάξεως τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης φέρονται πολλαί, ἐκ τῆς ἐρεύνης ὅμως τὴν ὁποίαν διενήργησα διεπίστωσα ὅτι αὕτη ἀπαντᾷ κατὰ κανόνα ὑπὸ τοὺς ὡς ἄνω δύο τύπους μὲ ὀλίγας μόνον ἐξαιρέσεις. Οὕτω π.χ. ἐν τῇ περιοχῇ Βοῖου Κοζάνης φέρεται αὕτη ὑπὸ τὴν παραλλαγὴν «ἦταν στραβὸ τὸ κλῆμα, τὸ ἴφαγε καὶ τὸ γαϊδούρι καὶ ξεράθηκεν ἀπὸ τῆ ρίζα» (ΚΛ, χφ. 2499, σ. 19). Πρβλ. Ἱστ. Λεξ. χφ. 787, σ. 447 (Ἰθάκη) καὶ ΚΛ, χφ. 2276, σ. 202Δ' (Μεγανήσι Λευκάδος). Σημειωτέαι ἔτι καὶ αἱ ἐκ Καμπανοῦ Χανίων ἐκφράσεις «τὸ κλάδεψε σὰν τὸν γάδαρο» (ἐνν. τὸ κλῆμα) καὶ «ἔκοβε τὸ κλαδευτήρι σὰν τοῦ γαδάρου μας τὰ δόντια» (ΚΛ, χφ. 2798, σ. 183), λεγόμεναι ἐπὶ ἀτέχνου κλαδεύσεως τῆς ἀμπέλου.

1. Παυσ. 2, 38, 2-3 (Spiro).

νόμον, οὐδαμοῦ προσκρούει, δοθέντος ὅτι ἀκριβῶς ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου ἢ ἐκ τῆς παρ' αὐτὸν περιοχῆς κατέχομεν μυκηναϊκὴν παράστασιν ὄνων, ἢ ὁποῖα βεβαίως δὲν ἐστερεῖτο θρησκευτικῆς σημασίας ¹.

Τὴν ἐρμηνείαν ταύτην τοῦ Οἰκονόμου ἀναπτύσσων ἐκτενέστερον ἀκολουθεῖ βασικῶς καὶ ὁ W. Deonna. Καὶ οὗτος δηλ. δέχεται ὅτι ἡ παράστασις τοῦ ὄνου ὀφείλει νὰ ἔχη θρησκευτικὸν χαρακτῆρα, ὡς ἀνήκουσα εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν τὸ ζῶον τοῦτο ἦτο ἀντικείμενον σεβασμοῦ καὶ λατρείας ὡς σύμβολον τῆς γονιμοποιητικῆς δυνάμεως. Ἡ παρὰ τὴν παράστασιν πηγὴ Κάναθος εἶχε προφανῶς συνάφειαν πρὸς αὐτήν. Συνδεόμενος ὁ ὄνος πρὸς τὰ ὕδατα, τὰς πηγάς, τοὺς ποταμούς καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν θάλασσαν, ἀποτελεῖ πνεῦμα τῶν ὑδάτων, τὰ ὁποῖα δίδουν τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν στεῖρον ἡμίονον, συνεχίζει ὁ Deonna, ὁ ὄνος εἶναι δύναμις γονιμότητος καὶ ὑπ' αὐτὴν τὴν ιδιότητά του συνδέεται πρὸς τοὺς θεοὺς τῆς βλαστήσεως καὶ τῆς γονιμότητος Διόνυσον, Σιληνοὺς, Μίδα, Πρίαπον κτλ. Ἡ λαγνεία δὲ καὶ ὁ φαλλικὸς χαρακτῆρ τοῦ ζώου ἐξηγοῦν ἀκριβῶς τὴν σχέσιν του πρὸς τὰς ὡς ἄνω θεότητας τῆς φύσεως καὶ ἄλλα φαλλικὰ ὄντα ².

Αἱ ἀπόψεις αὗται, ἐπιδοκιμαζόμεναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον καὶ ὑπ' ἄλλων ἐπιστημόνων, περὶ τῶν ὁποίων κατωτέρω, φαίνονται ὀρθαί, τὴν ἐξεταζομένην ὅμως παράδοσιν περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἔμαθον οἱ ἄνθρωποι τὴν κλάδευσιν τῆς ἀμπέλου ἀναφέρει περαιτέρω καὶ ὁ Λατῖνος μυθογράφος Ὑγίνος ἢ μᾶλλον τὸ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενον μεταγενέστερον αὐτοῦ μυθολογικὸν ἐγχειρίδιον. Ἡ παρ' Ὑγίνω παράδοσις παραλλάσσει τῆς παρὰ Πausanίαν μόνον κατὰ τὸ ὅτι ὄχι ὁ ὄνος, ὁ ὁποῖος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ὑγίνου ἄλλως συνδέεται πρὸς τὴν ἀμπελον, ἀλλ' ἡ αἶξ ἦτο ἡ περιφαγοῦσα τὸ κλῆμα, τὸ ὁποῖον παρήγαγεν εἶτα ἀφθονώτερον καρπὸν, καὶ ἡ διδάξασα οὕτω τοὺς ἀνθρώπους τὴν κλάδευσιν αὐτοῦ. Εἰς τὸ κείμενον τοῦ Ὑγίνου ἀναφέρεται : «Antiqui autem nostri in lectis tricliniaribus in fulcris capita asellorum vite alligata habuerunt, significantes eum vini svavitatem invenisse. caper autem vitem quam praeroserat plenius fructum protulit, unde etiam putationem invenerunt» ³.

Ὁ G. Lafaye, ἀσχοληθεὶς εἰς εἰδικὴν μελέτην του μὲ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ὡς

1. Georg. P. Oikonomos, Bronzen von Pella, Mitteilungen des Deutschen Archäologischen Instituts, Athenische Abteilung, 51(1926), σ. 83 - 84. Αὐτόθι καὶ παλαιότερα βιβλιογραφία.

2. Ἰδὲ W. Deonna, Laus asini, Revue Belge de Philologie et d' Histoire 34 (1956), σ. 37 κέξ., σ. 636 κέξ. Ἐν σ. 37, σημ. 9, παρατίθενται καὶ οἱ τίτλοι τῶν κυριωτέρων ἐργασιῶν, εἰς τὰς ὁποίας γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἐξεταζομένου ἐνταῦθα θέματος.

3. Hygin., Fab. 274, 1 (Rose).

άνω κειμένου τοῦ Λατίνου συγγραφέως¹, ἰδίᾳ μάλιστα μὲ τὴν τοῦ πρώτου μέρους αὐτοῦ, ἦτοι τοῦ εἰς τὸν ὄνον ἀναφερομένου², ὑποστηρίζει ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἀπίθανον ὁ τοπικὸς μῦθος περὶ τοῦ ὄνου, τὸν ὁποῖον κατέγραψεν ἐν Ἀργολίδι ὁ Πausanias, νὰ ἔχη σχέσιν πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ὑγίνου, ὡς καὶ τοῦ Ἰουβενάλη, περιγραφομένην ρωμαϊκὴν ἢ ἰταλικὴν συνήθειαν³. Ὁ μῦθος τοῦ ὄνου ἐπλάσθη πρὸς ἐξήγησιν παλαιότερας συνηθείας, τῆς ὁποίας δὲν γνωρίζομεν πλέον οὔτε τὴν σημασίαν οὔτε τὴν ἀρχήν. Ὑπῆρξε ρωμαϊκὸν ἔθιμον νὰ στεφανώνουν μὲ ἄνθη τοὺς ὄνους καὶ τοὺς ἡμιόνους κατὰ διαφόρους περιοδικὰς ἐορτὰς πρὸς τιμὴν τῆς Ἑστίας κ.ἄ. Εἶναι προφανές, ἐπάγεται ὁ Lafaye, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι ἐστεφάνωνον τοὺς ὄνους των μὲ φύλλα ἀμπέλου κατὰ τὸν τρυγητόν, ἐπειδὴ ἀκριβῶς οὗτοι ἐχρησιμοποιοῦντο κατ' αὐτὸν ὡς μεταφορικὰ μέσα⁴.

Τὴν τελευταίαν ταύτην ἐρμηνείαν τῆς προελεύσεως τοῦ ρωμαϊκοῦ ἐθίμου ἀποκρούει, καὶ δικαίως, ὁ Radermacher. Οὗτος, παρατηρῶν ὅτι ὁ ἰθυφαλλικὸς χαρακτήρ τοῦ ὄνου καὶ ἄλλα ἔτι στοιχεῖα ἐπιτρέπουν νὰ δεχθῶμεν ὅτι τὸ ζῶον ἐνεσάρκωνεν ἀρχικῶς δαίμονα τῆς βλαστήσεως καὶ ὅτι ἡ στενὴ σύνδεσις του πρὸς τὸν Διόνυσον καθιστᾷ πιθανὴν τὴν εἰκασίαν ὅτι ὄνος καὶ εὐδοκίμησις τῆς ἀμπέλου ὀφείλουν νὰ εὐρίσκωνται εἰς τινὰ σχέσιν, στηρίζει τὴν ἀπόψιν του ἐπὶ τῆς ἀμέσως ἀκολουθοῦσης διηγήσεως περὶ τῆς αἰγὸς καὶ τοῦ κλήματος. Αὕτη διατυπωμένη, κατὰ τὸν συγγραφέα, συντόμως καὶ ἐκφραστικῶς ἀποτελεῖ τὸ περιεχόμενον παραδόσεως, ἢ ὁποία δίδει τὸ «αἷτιον» τῆς ἀρχῆς τῆς καλλιέργειας τῆς ἀμπέλου. Ὁ Radermacher παραθέτει ἐν συνεχείᾳ τὴν παρὰ Πausanias ὡς ἄνω μνημονευθεῖσαν παράδοσιν περὶ τοῦ ὄνου, τὴν ὁποίαν ὀρθῶς θεωρεῖ ὁμοίαν πρὸς τὴν παρ' Ὑγίνου μὲ μόνην τὴν μνημονευθεῖσαν διαφορὰν εἰς τοὺς πρωταγωνιστὰς (ὄνος - αἶξ)⁵.

Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς εἶναι ὁ μόνος, καθ' ὅσον τοῦλάχιστον γνωρίζω, ὁ ὁποῖος ἔθιξε καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἐπιβιώσεως τῆς παραδόσεως περὶ τοῦ ὄνου, τὸ ὁποῖον εἶναι λίαν διαφωτιστικὸν ἐν προκειμένῳ καὶ τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρει βασικῶς τὴν παροῦσαν ἔρευναν. Οὗτος παραθέτει συγκεκριμένως παράδοσιν ἐκ τῆς περιοχῆς Unterwallis τῆς Ἑλβετίας, δημοσιευθεῖσαν ὑπὸ Jegerlehner (Sagen aus dem Unterwallis,

1. Georges Lafaye, L'âne et la vigne, Revue de Philologie 38 (1914), σ. 174 - 181.

2. Ὁμοῖα περὶ τῶν περιβαλλομένων διὰ κλήματος κεφαλῶν τῶν ὄνων ἐπὶ τῶν στηριγμάτων τῶν δειπνητικῶν κλινῶν ἀλλ' ἄνευ μνείας τῆς αἰτίας τῆς τοιαύτης παραστάσεως ἀναφέρει ὁ Ἰουβενάλης (11, 96 - 98).

3. Ἐνθ' ἄνωτ., σ. 174.

4. Αὐτόθι, σ. 178.

5. L. Radermacher, ἐν Wiener Studien 36 (1914), σ. 320 - 321.

σ. 118, ἀρ. 18) ¹, τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ὡς ἀπόδειξιν τῆς πίστεως, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ λαὸς διαφυλάττει τὰς παλαιὰς του παραδόσεις. Αὕτη ἔχει ὡς ἐξῆς : «Jadis on ne taillait pas la vigne. Nos ancêtres vigneronns lui consacraient bien moins de travail, ils la laissaient croître à volonté. On peut facilement se représenter combien les sarments buissonneux étaient peu productifs. Un jour, un âne — oh, l'utile animal — passant près d'une vigne en rompit une pousse d'un coup de dent clandestin. On crut la branche perdue. Tout au contraire! Quand vint l'automne ce fut celle-là qui donna le plus de raisins. C'est depuis lors que l'on prit l'habitude de tailler la vigne au commencement du printemps. L'on s'en trouva bien. Voici comment l'âne fut le premier «tailleur» de vignes» ².

Ἐὰν κατὰ τὸν Radermacher ἡ ὑπαρξίς τῆς παραδόσεως ταύτης ἀπετέλει ἀπλῆν σύμπτωσιν, κατὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς περιοχῆς, τοῦλάχιστον ὡς οὗτος ἐμφανίζεται εἰς τοὺς μύθους της, θὰ ἀνέμενέ τις μᾶλλον βοῦν, πρόβατον ἢ αἶγα ἀντὶ τοῦ μνημονευομένου ὄνου. Ἐκ τοῦ λόγου τούτου καὶ ἐκ τῆς μνείας τῆς παραδόσεως παρὰ Πausανία ἄγεται ὁ συγγρ. νὰ πιστευθῆ ὅτι μᾶλλον πρόκειται ἐνταῦθα περὶ ἀρχαίας ἀναμνήσεως, ἀν-καὶ δὲν εἶναι βέβαιος διὰ ποίας ὁδοῦ ἔφθασεν ἡ παράδοσις (μέχρι τῆς περιοχῆς Unterwallis. Τελικῶς τείνει οὗτος νὰ δεχθῆ τὴν ἐξῆς ἀπόψιν. Ἐὰν ἡ παράδοσις ἔχη διασωθῆ, εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἀργολίδα καὶ τὴν μνημονευθεῖσαν σημερινὴν περιοχὴν τῆς Ἑλβετίας, ἴσως δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀρχαίας καθαρῶς τοπικῆς παραδόσεως, ἀλλὰ περὶ παραδόσεως εὐρύτερον διαδεδομένης κατὰ τὴν Ἀρχαιότητα, διότι τοῦλάχιστον πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι διὰ τῶν Ρωμαίων μετεφέρθη εἰς Wallis εἴτε διὰ τῆς προφορικῆς ὁδοῦ εἴτε διὰ τῆς γραπτῆς λατινικῆς παραδόσεως. Ἴσως θὰ πρέπει νὰ εὑρεθῆ μία ἄλλη ἐνδεχομένως λογοτεχνικὴ πηγὴ, ἡ ὁποία νὰ ἐχρησίμευσεν ὡς ἐνδιάμεσος τῆς προφορικῆς καὶ τῆς παραδόσεως τῆς Ἀργολίδος, ὡς αὕτη διεσώθη ὑπὸ τοῦ Πausανίου ³.

Αἱ ἀπόψεις αὗται τοῦ σοφοῦ ἐρευνητοῦ εἶναι βασικῶς ὀρθαί, θὰ ἠδύναντο ὅμως νὰ εἶναι εἰς τινὰ σημεῖα καὶ διάφοροι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, καὶ πάντως καλύτερον τεκμηριωμένοι, ἐὰν οὗτος εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ εὐρὺ ὕλικόν τῶν ἐλληνικῶν παραδόσεων.

Κατ' ἀρχὴν ὀφείλει τις νὰ σημειώσῃ ὅτι ἡ σύγκρισις τῆς ἀρχαίας παραδόσεως πρὸς νεωτέραν μεμονωμένην, ὡς ἐκείνη τῆς περιοχῆς Unterwallis, πρὸς ἀπό-

1. Ἡ παραπομπὴ ἐλήφθη ἐκ τῆς μελέτης τοῦ Radermacher, σ. 321.

2. Ἐνθ' ἄνωτ.

3. Αὐτόθι, σ. 321 - 322.

δειξιν τῆς ἱστορικῆς τῆς συνεχείας εἶναι παρακεκινδυνευμένη, δυναμένη νὰ ὀδηγήσῃ καὶ εἰς ἐσφαλμένα συμπεράσματα. Ἡ ὀρθὴ μεθοδολογικὴ ἀρχὴ ἀπαιτεῖ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν τὴν σύγκρισιν τοῦ ἀρχαίου πρὸς τὸ νεώτερον ὑλικόν, ἐὰν βεβαίως τὸ τελευταῖον ὑπάρχῃ, ἐφ' ὅσον τὸ νεώτερον τοῦτο εἶναι ὄχι μεμονωμένον, ἀλλ' εὐρέως κατὰ τὸ δυνατόν διαδεδομένον, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ ἐν ἑκ τῶν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον χαρακτηριστικῶν τῆς δημώδους προελεύσεώς του. Τοιοῦτο ὑλικόν εἶναι ἐν προκειμένῳ τὸ ἐλληνικόν, ὡς παρετέθη ἀνωτέρω, τὸ ὁποῖον πιστοποιοῦν πλὴν ἄλλων τὴν διάδοσιν τῆς ἀρχαίας παραδόσεως εἰς τὸν σημερινὸν ἐλληνικὸν χῶρον ἀξιολογεῖ καὶ τὴν σύγχρονον ἐλβετικὴν.

Ἐκ τῶν νεοελληνικῶν παραδόσεων, κυρίως εἰπεῖν παραλλαγῶν, μία προέρχεται ἐκ τῆς αὐτῆς περιοχῆς ἐξ ἧς καὶ ἡ ἀρχαία καὶ παρουσιάζει περισσότερα πάσης ἄλλης κοινὰ στοιχεῖα πρὸς αὐτήν, ἀφοῦ γίνεται λόγος ἐν αὐτῇ καὶ περὶ «μαρμαρίνου ἀγάλματος» τοῦ ὄνου, κατασκευασθέντος πρὸς τιμὴν του ὑπὸ τῶν εὐεργετηθέντων ὑπ' αὐτοῦ. Τὴν παράδοσιν ταύτην περιέλαβε τὸ 1926 εἰς τὰς συλλογὰς του ὁ ἀκάματος συλλογεὺς λαογραφικοῦ ὑλικοῦ Χ. Κορύλλος καὶ ἔχει ὡς ἐξῆς : «Ὁ γαῖδαρος ἐδίδαξεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ κλάδεμα τῶν ἀμπέλων, διόπερ καὶ οἱ πρῶτοι διδαχθέντες Ναυπλιεῖς ἔστησαν αὐτῷ ἐν τῇ πόλει τῶν μαρμαρίνου ἀγάλματι δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ὅταν ὁ γαῖδαρος ἀφίνετο ἐλεύθερος νὰ βοσκήσῃ εἰς τὸ Ἀργολικὸν πεδίον, ἐν μέσῳ τῶν ἀμπέλων αἰτίνας δὲν ἐκλαδεύοντο καὶ διὰ τοῦτο εἶχον βλαστοὺς μεγάλους, αὐτὸς ἔτρωγε τὰ προσφιλέα αὐτῷ κλήματα, ἀφίνων τὰ πρὸς τὸν κορμὸν (πρέμνον) τμήματα ἀφάγωτα, διότι ἦσαν χονδρὰ καὶ δύσπεπτα. Οἱ Ναυπλιεῖς παρετήρησαν κατὰ τὴν ἐπερχομένην ἀνοιξιν ὅτι τὰ λείψανα ταῦτα τοῦ γεύματος τοῦ γαῖδαρου ἀνέδιδον βλαστοὺς οὐ μόνον ζωηροὺς ἀλλὰ καὶ πλήρεις σταφυλῶν. Μιμηθέντες οὖν αὐτόν, ἔκοψαν τοὺς κλάδους τῶν κλημάτων κατὰ τὸν χειμῶνα ὅπως καὶ ὁ γαῖδαρος, ἀφίνοντες μόνον τὰ πρὸς τὸ κούρβουλον τμήματα τῶν κλημάτων με δύο ἢ τρεῖς ὀφθαλμοὺς (μάτια) καὶ οὕτως ἐγένετο τὸ Ναύπλιον ἀπὸ σταφύλια»¹.

Δὲν εἶναι βέβαιον, ἂν ἡ παράδοσις αὕτη κατεγράφη ὡς ἔχει κατὰ τὸ περιεχόμενον παρά τινος ἀπαιδευτοῦ πληροφοριοδότη ἢ ἂν ὁ συλλογεὺς μετεσχημάτισεν αὐτήν, μάλιστα κατὰ τὸ πρῶτον αὐτῆς μέρος, προσθέσας τὰ περὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ ὄνου ἐξ ἀναγνώσεως τοῦ σχετικοῦ χωρίου τοῦ Πausanίου ἢ ἐξ εἰδήσεως προερχομένης ἐξ ἄλλου πεπαιδευμένου, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὸ σχετικόν κείμενον ἢ ἐνδεχομένως ἄλλην ἐνδιάμεσον πηγὴν. Ἡ παράθεσις τῆς παραδόσεως εἰς λογίαν γλῶσσαν καθιστᾷ περισσότερον ἀσαφές τὸ πρᾶγμα. Διότι ἐὰν βεβαίως κατεγράφετο αὕτη εἰς τὴν δημώδη γλῶσσαν καὶ παρείχοντο ὑπὸ τοῦ συλλογέως πληροφορίαι περὶ τῶν γραμ-

1. ΚΑ, χφ. 2268, σ. 1166 - 1167.

ματικῶν γνώσεων, τῆς ἡλικίας, τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἔμαθεν αὐτὴν ὁ ὑπαγορεύσας κ.ἄ., τοῦθ' ὅπερ ἀπαιτεῖ ἢ αὐστηρῶς ἐπιστημονικὴ μέθοδος καταγραφῆς τῶν μνημείων τοῦ λόγου τοῦ λαοῦ, θὰ ἦτο ἰδιαίτερος πολύτιμος, διότι θὰ παρείχε τὴν ἰσχυρὰν ἐνδειξιν ὅτι εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἔχει διασωθῆ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων αὐτουσία μεταδιδομένη ἀπὸ στόματος εἰς στόμα ἢ παράδοσις, ὡς τοῦλάχιστον ἀπαντᾷ αὕτη παρὰ Πausανία. Ὅπωςδὴποτε ἢ παράδοσις, καὶ ὡς παρέχεται ὑπὸ τοῦ Κορύλλου, εἶναι κατὰ τὰ λοιπὰ τοῦλάχιστον ἀναμφισβητήτως δημώδης, ἀποτελοῦσα ἀπλῆν παραλλαγὴν τῶν ἄλλων, αἱ ὁποῖαι, ὡς εἶδομεν, προέρχονται ἐκ διαφόρων διαμερισμάτων τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου.

Αἱ παραδόσεις αὗται πάλιν, τοῦλάχιστον αἱ περισσότεραι, ὁμοιάζουν καὶ εἰς αὐτὰς ἐνίοτε τὰς λεπτομερείας πρὸς τὴν παρατεθειῖσαν ἐλβετικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν, ὡς εἶδομεν, γίνεται ἐπίσης λόγος περὶ ὄνου καὶ ὄχι περὶ αἰγός. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἢ ὑπαρξίς τῶν δημωδῶν τούτων παραδόσεων εἰς δύο τόσον ἀπομεμακρυσμένας χώρας — ἴσως ὑπάρχουν καὶ ἀλλαχοῦ ἀλλὰ δὲν κατεγράφησαν ἢ ἂν ἔχουν καταγραφῆ τὸ πρᾶγμα παραμένει εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον ἀγνωστον — τόσον στενῶς συνδεδεμένων πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἀποκλείει μᾶλλον τὴν δυνατότητα τυχαίας δημιουργίας, ἢτοι δημιουργίας συγχρόνου, ἀνεξαρτήτου πρὸς τὴν ἀρχαίαν.

Αἱ παραδόσεις ἐπομένως αὗται ἀποτελοῦν ἀναμνήσεις τῆς ἀρχαίας ἀργολικῆς, ἢ ὁποία, ὡς εἶκασε καὶ ὁ Radermacher, δὲν θὰ ἦτο τοπικὴ παράδοσις, ἀλλ' εὐρύτερον ἀνὰ τὸν ἑλληνορρωμαϊκὸν κόσμον διαδεδομένη. Ὅτι βεβαίως ἢ τελευταία δὲν διεσώθη ὑπ' ἄλλου συγγραφέως δὲν ἀποτελεῖ ἰσχυρὸν λόγον νὰ ἀμφιβάλλωμεν περὶ αὐτοῦ. Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Ἀρχαῖοι, ἰδίᾳ μάλιστα τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς, δὲν ἀπέδιδον συνήθως σημασίαν εἰς τὰ δημιουργήματα ἀφελῶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, ἐξ οὗ καὶ πλεῖσται δημῶδεις παραδόσεις, ἄσματα καὶ ἄλλα μνημεῖα τοῦ λόγου, τὰ ὁποῖα θὰ ἦσαν ἀναμφιβόλως εὐρέως γνωστὰ εἰς τὴν ὑπαιθρον χώραν, μὴ καταγραφέντα ὡς ἀσήμαντα παρέμειναν καὶ θὰ παραμείνουν ἴσως διὰ παντὸς ἀγνωστα. Καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ Pausanias, ζῶν εἰς ἐποχὴν καταπτώσεως καὶ μαρασμοῦ τῆς ὑψηλῆς πνευματικῆς δημιουργίας, εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἢ μαγεία καὶ ἢ δεισιδαιμονία καὶ ἄλλα ἀποβλαστήματα τῆς ἑλληνικῆς καὶ ρωμαϊκῆς διανοίας ἦσαν στοιχεῖα κυριαρχοῦντα εἰς τὴν ζωὴν, ἐκδηλώνει τὴν περιφρόνησίν του πρὸς τὰ δημιουργήματα ταῦτα, ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῶν λόγων, τοὺς ὁποίους ἐπισυνάπτει εἰς τὴν καταγραφομένην παράδοσιν περὶ τοῦ ὄνου (παρήμι οὐκ ἀξιόλογα ἠγούμενος).

Τὴν ἑλλειψιν ἢ τὴν σπάνιν γραπτῶν πηγῶν ἀναπληρῶνει ἢ συμπληρῶνει πολυτάκις ἢ προφορικὴ παράδοσις. Ἐν προκειμένῳ ἢ τόσον εὐρεῖα διάδοσις τῆς περὶ ἧς πρόκειται παραδόσεως εἰς τὸν ἑλληνικὸν χῶρον καὶ ἢ καταγραφὴ αὐτῆς ἐξ ἄλλης ἀπομεμακρυσμένης χώρας ὑπὸ τὴν αὐτὴν βασικῶς μορφήν ἐνισχύουν τὴν γνώμην

ὅτι αὕτη, ὕφ' ἣν μορφήν παραδίδεται ὑπὸ τοῦ Πausανίου, θὰ ἦτο εὐρύτερον διαδεδομένη εἰς τὸν ἑλληνορρωμαϊκὸν κόσμον, ὡς ἤδη ἐλέχθη.

Εἰς τὸν νεώτερον ἑλληνικὸν λαὸν ἐγένετο αὕτη γνωστὴ ἐκ τῆς Ἀρχαιότητος, παραδιδόμενη ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, χωρὶς νὰ ἀποκλείεται καὶ ἡ παρεμβολὴ ἄλλης γραπτῆς πηγῆς, εἰς δὲ τὴν μνημονευθεῖσαν περιοχὴν τῆς Ἑλβετίας ἐγένετο γνωστὴ ἐκ τῆς λατινικῆς γραμματείας διὰ τῆς προφορικῆς ὁδοῦ ἢ τῆ παρεμβολῆ ἴσως καὶ γραπτῆς πηγῆς, ὡς εἶκασεν ὁ Radermacher. Κατ' ἐμὲ κριτὴν ἡ παράδοσις τοῦ Ὑγίνου εἶναι πιθανώτατα αὕτη αὕτη ἡ παράδοσις τοῦ Πausανίου, ἡ ὁποία βεβαίως θὰ εἶχε πλασθῆ πολὺ παλαιότερον τῶν χρόνων καταγραφῆς της, δοθέντος μάλιστα ὅτι οἱ Ἀρχαῖοι ἐγνώριζον ἤδη πρὸ πολλοῦ τὴν κλάδευσιν τῆς ἀμπέλου¹. Ὁ ὄνος, συνδεδεμένος, ὡς ἐλέχθη, πρὸς τὸν Διόνυσον, ἦτο εὐκόλον νὰ ὑποκατασταθῆ ὑπὸ τῆς αἰγός, τῆς ὁποίας ἡ σχέσις ἐπίσης πρὸς τὸν Διόνυσον καὶ τὴν ἀμπελον εἶναι, ὡς γνωστόν, στενοτάτη. Ἀρχαῖοι μάλιστα μῦθοι, ὡς ὁ μῦθος τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Ἡριγόνης² καὶ ἄλλοι παραδιδόμενοι ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφέων³, ἔχουν ἀκριβῶς ὡς θέμα τὸ φάγωμα τῆς ἀμπέλου ὑπὸ τῆς αἰγός, κυρίως εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ τράγου, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ὁ τελευταῖος θυσιάζεται εἰς τὸν θεόν. Ἀλλ' εἰς τοὺς μῦθους τούτους γίνεται λόγος περὶ καταστροφῆς, τὴν ὁποίαν προκαλεῖ εἰς τὴν ἀμπελον ἡ αἰγὸς, ἢ μᾶλλον ὁ τράγος, ὁ λόγος δ' οὗτος καθίσταται πρόξενος τῆς θυσίας του (αἰτιολογικοὶ προφανῶς καὶ οὗτοι μῦθοι σχετιζόμενοι πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου).

Εἰς τοὺς αἰτιολογικοὺς τούτους μῦθους οὐδαμοῦ, καθ' ὅσον τοῦλάχιστον γνωρίζω, γίνεται ὑπαινιγμὸς ὅτι τὸ φάγωμα τῆς ἀμπέλου ὑπὸ αἰγός ἀποδεικνύεται τελικῶς εὐεργετικόν, διδασκομένου οὕτω τοῦ ἀνθρώπου τὴν κλάδευσιν τοῦ φυτοῦ. Ἀντιθέτως ἀναφέρεται ὅτι τὸ ζῶον τοῦτο εἶναι ἐχθρὸς τῆς ἀμπέλου⁴.

1. Ἰδὲ Verg., Georg. 2, 403 κέξ., Columella 4, 9-10. Πρβλ. καὶ Γεωπονικὰ 5, 23 (ἐκ τοῦ Παμφίλου).

2. Κυρία πηγὴ διὰ τὸν μῦθον τοῦτον ὁ Ὑγίνος (Astron. 2, 4)

3. Ἰδὲ δείγματος χάριν τοὺς μῦθους Ἀφθονίου, ἐν Corpus Fabularum Aesopiarum, ἔκδ. Hausrath - Hunger, 1, 2, ἀρ. 327, σ. 150, καὶ Βαβρίου, ἀρ. 181 (ἔκδ. Crusius), ἔνθα καὶ παραπομπαὶ εἰς τὰς ἀρχαίας πηγὰς. Πρβλ. περὶ τοῦ θέματος γενικώτερον W. Ehlers, Oscilla, RE XVIII, 2 (1942), στ. 1570-1571, Karl Meuli, Altrömischer Maskenbrauch, Museum Helveticum 12 (1955), σ. 206 κέξ. καὶ Will Richter, Ziege, RE XA (1972), στ. 422 κέξ.

4. Πρβλ. Σοῦδα ἐν λ. ἀσκὸς ἐν πάχνη... «δοκεῖ δὲ ἐχθρὸν εἶναι τῇ ἀμπέλῳ τὸ ζῶον», Varro, R. r. 1, 2, 18. Κατὰ τὰ Γεωπονικὰ (4, 2 ἐκ τοῦ Ἀφρικανοῦ) ἀποβαίνει συντελεστικὴ πλουσίας καρποφορίας ἡ κατάχωσις περὶ τὸ κλῆμα ὀρθίων τριῶν κεράτων αἰγός οὕτως, ὥστε νὰ κατέρχεται δι' αὐτῶν πρὸς τὰ κάτω τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς, ἀλλ' ἡ συνταγὴ αὕτη εἶναι μα-

Ἐξ ἄλλου ἐκ τῆς ἐρεύνης τὴν ὁποίαν διενήργησα δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀνεύρω νεοελληνικὴν παράδοσιν, συναφῆ πρὸς τὴν παρ' Ὑγίνω. Εἰς τὴν παρατεθεῖσαν ὡς ἄνω ἐκ Νάξου γίνεται ἀντιθέτως λόγος περὶ τῆς αἰγός, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸν ὄνον, ὡς καταστροφέως τῆς ἀμπέλου. Ἐπίσης εἰς παραλλαγὰς τῆς ἀνωτέρω συζητηθείσης παροιμίας μὲ θέμα τὴν καταστροφὴν τῆς ἀμπέλου ὑπὸ τοῦ ὄνου ἀναφέρεται ἀντὶ τοῦ τελευταίου ἐκ τῶν ζώων μόνον αἶξ. Οὕτως εἰς Μανιάκι εἶναι γνωστὴ ἡ παροιμία «ἦτανε στραβὸ τὸ κλῆμα τό 'φαγε καὶ τὸ κατσίκι»¹, εἰς τὴν Σάμον «ἦταν στραβὸ τὸ κλῆμα, τό 'φαε κ' ἡ γίδα»², ἀλλαχοῦ «ἦτανε στραβὸ τὸ κλῆμα, τό 'φαγε κ' ἡ κατσικά κι ἀπόγινε»³, λίαν δὲ χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ κυπριακὴ παροιμία «τ' ἀμπέλιν ἄκουσεν τοῦ τσακκαροῦ (δηλ. τοῦ κουδουνιοῦ τὸ ὁποῖον ἀναρτοῦν εἰς τὸν λαιμὸν τῆς αἰγός) τζαὶ βούρησεν τζαὶ χάθην»⁴, τῆς αἰγός θεωρουμένης καὶ ἐνταῦθα μεγάλου ἐχθροῦ τῆς ἀμπέλου, ὡς σημειώνει καὶ ὁ δημοσιεύσας τὴν παροιμίαν.

Ἐν Ἀγίᾳ Παρασκευῇ Λέσβου ὑπάρχει ἡ δοξασία ὅτι «τὸ δόντι τῆς κατσίκας εἶναι φαρμακερὸ κι ὅ,τι τρώει δὲν γίνεται, κυρίως τὰ κλήματα τῶν ἀμπελιῶν»⁵.

Ἐξ ἄλλου κατὰ διαδεδομένην ἐν Ἀνδρῶν (πιθανώτατα καὶ ἀλλαχοῦ) δημώδη αἰτιολογικὴν παράδοσιν, τὴν ὁποίαν κατέγραψα κατὰ τὴν διάρκειαν προσφάτου ἀποστολῆς μου εἰς τὴν νῆσον (Σεπτέμβριος 1973), ἡ αἶξ ἐκ λόγων αὐτοσυντηρήσεως κατατρώγει τοὺς τὸ πρῶτον ἐμφανιζομένους τρυφεροὺς βλαστοὺς τῆς ἀμπέλου, ἐπιδιώκουσα ὅπως οὕτως ἀποφύγῃ τὴν σφαγὴν τῆς πρὸς κατασκευὴν ἐκ τοῦ δέρματός της, μόνου καταλλήλου ἐκ τῶν δερμάτων τῶν ζώων, ἀσκοῦ διὰ τὴν μεταφορὰν ἐντὸς αὐτοῦ εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἀμπελουργῶν τοῦ παραχθησομένου οἴνου⁶.

γικοῦ χαρακτήρος, μὴ προδίδουσα συνάφειαν πρὸς οἰανδήποτε ἀντίληψιν περὶ σχέσεως τοῦ ζώου πρὸς τὴν εὐδοκίμησιν τοῦ φυτοῦ (πρβλ. καὶ R i c h t e r, ἐνθ' ἄνωτ., στ. 430).

1. ΚΛ, χφ. 1508, σ. 101.

2. Ἀρχεῖον Σάμου 3 (1948 - 54), σ. 139.

3. Ἀνθίμου Α. Παπαδοπούλου, Φρασεολογικά, Λεξικογραφικὸν Δελτίον 7 (1955), σ. 55 (δὲν σημειοῦται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ὁ τόπος προελεύσεως τῆς παροιμίας).

4. Ἀ. Παναρέτου, Κυπριακὴ γεωργικὴ λαογραφία, Λευκωσία 1967, σ. 132, ἀρ. 61.

5. ΚΛ, χφ. 3637, σ. 332. Ἡ δοξασία αὕτη εἶναι γνωστὴ γενικώτερον καὶ παρ' Ἀρχαίους. Πρβλ. V e r g., Georg, 2, 374 - 375 καὶ V a r r o, ἐνθ' ἄνωτ.

6. ΚΛ, χφ. 3669, σ. 7, 14, 16 καὶ 123. Κατὰ παραλλαγὴν τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος μύθου τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Ἡριγόνης, σχετιζομένην πρὸς τὴν γινομένην διασκέδασιν τοῦ ἀσκωλισμοῦ κατὰ διαφόρους ἐορτάς πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου, ὁ Ἰκάριος θυμωθεὶς φονεύει τράγον, ἐπειδὴ ὁ τελευταῖος κατέτρωγε τοὺς τρυφεροὺς βλαστοὺς τῆς ἀμπέλου, τὴν καλλιέργειαν τῆς ὁποίας εἶχεν ὀρισθῆ ὑπὸ τοῦ Διονύσου ὅπως διδάξῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐκ τοῦ δέρματος τοῦ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης τιμωρηθέντος ζώου ὁ ἦρως κατασκευάζει ἀσκόν, πληροῖ αὐτὸν δι' ἀέρος καὶ ἐξαναγκά-

Ἔτι περαιτέρω, ὡς εἶναι γνωστόν, τὸ ζῶον τοῦτο θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀλλὰ καὶ ὑπ' ἄλλων λαῶν δημιούργημα τοῦ διαβόλου, κατηραμένον ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ κ.τ.τ.¹ Ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀποδίδονται εἰς αὐτό, ἐν ἀντιθέσει μάλιστα πρὸς τὸ πρόβατον ἢ καὶ ἄλλα ζῶα, πολλαὶ κακαὶ ιδιότητες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ νὰ καταστρέφη τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ, τοῦτο δὲ καὶ ἐκ τῆς λαϊκῆς ἐμπειρικῆς παρατηρήσεως ὅτι ἡ αἶξ ἀναρριχᾶται ἐπὶ τῶν φυτῶν κατατρώγουσα τοὺς μόλις ἐμφανισθέντας τρυφεροὺς βλαστοὺς αὐτῶν². Εἰδικώτερον ὅμως αἱ ἀντιλήψεις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ σήμερον περὶ τῆς αἰγὸς καὶ τῆς ἀμπέλου, ἐκφραζόμεναι εἰς τὰς παραδόσεις καὶ τὰς παροιμίας του, συνεχίζονται ἀπὸ τῆς Ἀρχαιότητος. Χαρακτηριστικὰ τῆς σχέσεως τῶν νεωτέρων πρὸς τὰ ἀρχαῖα παράλληλα εἶναι ὅσα παραδίδει πάλιν ὁ Πausanias περὶ τοῦ λόγου ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἀπέλαυε τιμῆς «αἶξ χαλκῆ», εὕρισκομένη ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τῆς πόλεως Φλιοῦντος. «Ἀνάκειται δὲ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς αἶξ χαλκῆ, τὰ πολλὰ ἐπίχρυσος· παρὰ δὲ Φλιασίοις τιμὰς ἐπὶ τῶνδε εἴληφε. τὸ ἄστρον ἦν ὀνομάζουσιν αἶγα ἀνατέλλουσα τὰς ἀμπέλους λυμαίνεται συνεχῶς· ἵνα δὲ ἄχαρι μηδὲν ἀπ' αὐτῆς γένηται, οἱ δὲ τὴν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς χαλκῆν αἶγα ἄλλοις τε τιμῶσι καὶ χρυσῶ τὸ ἄγαλμα ἐπικοσμοῦντες»³.

Ὅτι τέλος ἡ παράδοσις περὶ τοῦ ὄνου καὶ τῆς κλαδεύσεως τῆς ἀμπέλου προήλθεν ἀρχικῶς ἐκ πραγματικοῦ συμβάντος εἶναι λίαν πιθανόν, ἂν καί, ὡς ὀρθῶς σημειώνει περαιτέρω ὁ Eisler, τυχαία ἀποκοπὴ τοῦ κλήματος εἰς τὸ δάσος ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ παρατήρησις ἐν συνεχείᾳ ὅτι τοῦτο ἀπέδωσε πλείονα καρπὸν τῶν ἀλωβήτων παραμεινάντων κλημάτων θὰ ἠδύνατο ἐπίσης νὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἀφετηρίαν δημιουργίας τῆς παραδόσεως⁴.

Ζεὶ τοὺς συντρόφους του νὰ χορεύσουν περὶ αὐτόν. Πρόκειται προφανῶς ἐνταῦθα περὶ μεταγενεστέρου αἰτιολογικοῦ μύθου. Περὶ αὐτοῦ ἰδὲ Ἰ γ ἰ ν ο ν, ἐνθ' ἄνωτ. Πρβλ. γενικώτερον H e e g, Ikaros, ἐν RE IX1 (1914), στ. 975, M e u l i, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 211, R i c h t e r, ἐνθ' ἄνωτ., στ. 429 κ.ἄ.

1. Ἰδὲ O s k a r D ä h n h a r d t, Natursagen 1, 1907, σ. 153 - 154, 164 - 166, 174, 187, 195, 346 καὶ 56 - 58, Δ η μ. Β. Ο ἰ κ ο ν ο μ ῖ δ ο υ, Ἀνέκδοτοι δυϊστικαὶ παραδόσεις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, Ἐπετ. τοῦ Λαογρ. Ἀρχείου 17 (1964), ἐν Ἀθήναις 1965, σ. 15 - 17 καὶ 34 - 35.

2. Πρβλ. V a r r o, ἐνθ' ἄνωτ. (Eae (ἐνν. caprae) enim omnia novella sata carpendo corrumpunt, non minimum vites atque oleas).

3. Π α υ σ. 2, 13, 6. Ὁ F r a z e r (The Golden Boughs, part v, Spirits of the corn and of the wild, vol. I, 1936, σ. 18) ὑποστηρίζει ὅτι ἡ χαλκῆ αἶξ παριστάνει αὐτὸν τὸν θεὸν τοῦ οἴνου, ὅπερ ὅμως ἐλλείπει ἀρχαιολογικῶν παραλλήλων θεωρεῖ ἐντελῶς ἀυθαίρετον ὁ R i c h t e r, ἐνθ' ἄνωτ., στ. 422).

4. R o b e r t E i s l e r, Orphisch - dionysische Mysteriengedanken in der christlichen Antike, Leipzig und Berlin 1925 (φωτ. ἀνατ. 1966), σ. 232, σημ. 4.

RÉSUMÉ

L' âne, la chèvre et la taille de la vigne

par Steph. D. Imellos

L' auteur de la présente étude traite d' une légende néohellénique largement répandue, et dont le contenu est le suivant. Un âne dévore une vigne; les hommes remarquent que celle - ci, au lieu d' en souffrir, donne des sarments plus vivaces, produisant plus de fruits que les autres, et apprennent ainsi à tailler la plante.

Cette légende relative à l' âne a déjà été recueillie par Pausanias (2, 38, 2) en Argolide; Hyginus en mentionne toutefois une semblable, à cette différence près que dans sa version c' est une chèvre et non un âne qui mange la vigne.

Toutes les variantes grecques récentes, ainsi qu' une variante de la région de l' Unterwallis en Suisse, parlent d' un âne et non d' une chèvre, laquelle est considérée comme un ennemi de la vigne.

A propos de la légende suisse, Radermacher a soutenu qu' elle n' est pas apparue par hasard, mais qu' elle constitue un souvenir de la légende antique d' Argolide, qui devait avoir une diffusion plus vaste, et qu' elle a été apportée en Unterwallis par les Romains (par voie orale, ou même littéraire).

L' auteur de la présente étude, estimant que les variantes néohelléniques de la légende de l' âne, qu' ignorait Radermacher, constituent un matériau précieux qui permet d' aboutir à des conclusions sur les rapports entre éléments antiques et modernes, admet que les légendes récentes proviennent de la légende ancienne, et ont été selon toute vraisemblance conservées par voie orale. La légende antique devait être, selon l' auteur, non pas locale mais largement connue dans le monde gréco - romain. Comme en outre, dans l' Antiquité aussi bien qu' à l' époque moderne, la chèvre est considérée comme destructrice de la vigne, l' auteur pense que la version mentionnée par Hyginus est une variante latine de la légende grecque, à ceci près que, du fait d' une confusion, Hyginus mentionne la chèvre à la place de l' âne. Cette confusion pouvait aisément se produire, étant donné que la

chèvre (ou plus précisément le bouc) aussi bien que l'âne, sont liés au dieu de la vigne, Dionysos.

L'auteur remarque enfin que les conceptions actuelles du peuple grec sur la chèvre destructrice de la vigne sont parentes des conceptions de l'Antiquité sur le même sujet (cf. Pausanias 2, 13, 6), qui se sont conservées jusqu'à nos jours.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

KURZER KOMMENTAR
ZU DEN JAHRESFEUERN UND DEM HÖLZERNEN PFLUG
DES ATLASSES DER GRIECHISCHEN VOLKSKUNDE (AHL)

VON
STEPH. D. IMELLOS

A'. JAHRESFEUER

Die vorliegende griechische volkskundliche Karte über die Jahresfeuer ist die erste endgültige Karte dieser Art, die von dem Institut für Volkskunde der Athener Akademie herausgegeben wird.

Sie enthält nicht nur die griechischen Gebiete innerhalb der heutigen politischen Grenzen, sondern auch die ehemals von Griechen bewohnten (Ostthrazien, Kleinasien, Pontos usw.) wie auch Zypern und Nordepirus, wo heute viele Griechen wohnen, und hat sich auf Material gestützt, das zusammengetragen ist: a) aus gedruckten Quellen jeder Art, die von dem vorigen Jahrhundert bis heute erschienen sind b) aus verschiedenen handschriftlichen Quellen, die sich im Institut für Volkskunde wie auch zum Teil in dem von Frau Merlié gegründeten Κέντρον Μικρασιατικῶν Σπουδῶν (Centre des Etudes d'Asie Mineure) befinden c) aus einem speziellen Fragebogen, den unser Institut hat drucken lassen.

Von Oktober 1967 bis März 1968 wurde im Institut für Volkskunde der Athener Akademie aus den oben erwähnten gedruckten Quellen wie auch aus seinen 3200 Sammlungen das Volksgut über die Jahresfeuer gesammelt. Aus diesem Material wurden zwei vorläufige Karten und zwar eine für das heutige Griechenland und eine andere für die früheren griechischen Gebiete zusammengestellt, die in der oben erwähnten Zeit an die Organisationskommission für den Volkskundeatlas Europas und seiner Nachbarländer übersandt wurden.

Dieses Material aber war zu dürftig um die tatsächliche Verbreitung wie die Häufigkeit des Brauches zu zeigen. Deswegen war es nötig, möglichst schnell neues Material zur Ergänzung des früheren zusammenzutragen. Zu

diesem Zweck hatte unser Institut bereits im Jahre 1967 gemäss den Beschlüssen der Internationalen Arbeitskonferenz über die Ethnologische Kartographie in Zagreb (8. - 10. Febr. 1966) und nach dem Studium der betreffenden Bibliographie einen Fragebogen für folgende Themen aufgestellt: a) die bäuerliche Arbeit (Pfluggeräte und Handgeräte zur Bodenbearbeitung, Getreideschnitt und Dreschen b) Jahresfeuer (s. G. K. Spyridakis, Bericht über die Arbeit am Griechischen Volkskundeatlas, Zweite Arbeitskonferenz der Organisationskommission für den Volkskundeatlas Europas und seiner Nachbarländer, Bonn 1970, S. 55).

Gegen Ende 1968 wurden 4500 Exemplare des Fragebogens in Druck gegeben, von denen fast 4000 im folgenden Jahr 1969 an die Volksschullehrer des Landes versandt wurden. Die Fragebogen begleiteten Rundschreiben sowohl der Akademie als auch des Instituts über die Art und Weise der Sammlung des Materials.

Die Volksschullehrer hielten wir in diesem Fall für die zu diesem Zweck relativ am besten geeigneten und zwar wegen ihres Berufs, ihrer engen Beziehungen zu den Bauern, und in manchen Fällen wegen ihrer Erfahrung aus früheren volkskundlichen und sprachlichen Sammlungen.

Seit der Mitte Februar 1970 werden aus fast allen Teilen des Landes die Fragebogen ausgefüllt zurückgesandt; ihre Zahl beträgt bis heute 3200.

Aufgrund des früher aus den erwähnten Quellen gesammelten Volksgutes wie auch diesbezüglicher mehrerer hundert Fragebogen entstand eine neue vorläufige Karte über die Jahresfeuer, die Prof. Dr. Megas, Mitglied der Athener Akademie, der in Helsinki abgehaltenen Arbeitskonferenz für den Volkskundeatlas Europas (13.- 20. Mai 1970) vorgelegt hat.

Die meisten dieser Fragebogen sind ausführlich genug und präzise, so dass sie uns in der Regel ein klares Bild des Brauches gewähren. Nur in wenigen Fällen scheinen die Antworten unklar. Einige der Exploratoren (ca. 190) schreiben z. B., dass der Brauch der Jahresfeuer allgemein während des Faschings vorkommt oder früher vorkam, ohne den genauen Termin zu definieren. Schuld daran aber sind manchmal nicht die Bearbeiter, sondern das schwache Gedächtnis der Gewährsleute, wenn die letzteren besonders in Gebieten wohnen, wo der Brauch heute verschwunden ist. Nicht selten sind diese Nachrichten richtig, denn wirklich wurden Feuer während der drei Wochen des Faschings, und zwar an den drei Sonntagen, in etlichen Gegenden entzündet.

Wir haben noch in mehreren Fällen negative Antworten gehabt, wie z. B. «hier gab es niemals ein Jahresfeuer». Dass aber früher auch hier Feuer entzündet wurden, ist nicht ganz auszuschliessen. Schliesslich sind die Antworten etlicher Fragebogen, deren Material von Dörfern Makedoniens und Westthraziens kommt, wo viele Flüchtlinge wohnen, nicht ganz klar, weil die Volksschullehrer nicht angeben, ob die Feuer vor 1922 in ihren früheren Gebieten oder in dem Gebiet, wo sie heute wohnen, entzündet werden. Es ist aber hier zu bemerken, dass wir aus dem parallelen Material, das aus den anderen Quellen vorhanden ist, und noch aus unserer Erfahrung heraus sehr oft die Richtigkeit der Antworten dieser Art kontrollieren können.

Was den Raum Kleinasiens angeht, und zwar die Gebiete von Pontos und Kappadokien, wo, wie bekannt, vor der Kriegskatastrophe Griechenlands 1922 und dem Bevölkerungsaustausch seit altersher Griechen wohnten, kommt das betreffende Material grösstenteils aus den freundlichst zu unserer Verfügung gestellten oben genannten Sammlungen des Κέντρον Μικρασιατικῶν Σπουδῶν.

Die verschiedenen Schwierigkeiten auf die man bei der Sammlung dieses Materials stösst, und zwar wegen der Zerstreuung der griechischen Bevölkerung Kleinasiens, erklären gut den auf dem entsprechenden Teil der Karte hie und da auftretenden Mangel an Zeichen im Vergleich zu seiner Häufigkeit auf der Karte des heutigen Griechenlands.

Schliesslich überreichte uns das Κέντρον Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν Κύπρου (Cyprus Research Centre) 33 Fragebogen, deren Material einer von seinen Mitarbeitern in 33 repräsentativen Dörfern der Insel neuerdings zusammentrug.

Kurz gesagt, es ist unserem Institut gelungen, durch die Fragebogen neues interessantes Material zusammenzutragen, dadurch das frühere stark zu vergrössern, und in den meisten Fällen zu verifizieren, sodass die Karte auf möglichst sicherem Material fussen kann.

Von dem heutigen Griechenland sind wirklich nur sehr wenige Gebiete unerforscht geblieben, und das, weil alle an die Volksschullehrer versandten Fragebogen noch nicht eingesandt worden sind. Daher haben wir sie, d. h. die unerforschten Gebiete, auf der Karte nicht bezeichnet.

Weiter ist zum richtigen Verständnis und zur Erklärung der Karte zu bemerken, dass das durch ein Zeichen auf sie eingetragene Jahresfeuer nicht

nur für das Dorf oder die Stadt, auf die es eingetragen ist, gilt, sondern oftmals für die ihnen benachbarten Dörfer des ganzen Gebietes.

Das gilt auch besonders für Zypern, wo das durch Fragebogen gesammelte Material, wie schon bemerkt, von den am meisten repräsentativen Dörfern der Insel stammt.

Grössere Lücken erscheinen in dem heute nicht griechischen Raum Thraziens und Kleinasiens, für den das Material zum grössten Teil nicht durch Fragebogen, sondern aus verschiedenen älteren volkskundlichen Sammlungen zusammengetragen ist.

Schliesslich sind die betreffenden Auskünfte aus den unteritalienischen Gebieten von Apulia und Kalabria, wo sich noch heute die griechische Sprache und viele griechische Bräuche und Sitten erhalten haben, wenigstens zur Zeit sehr gering.

Wie die Karte verfasst ist, wird dadurch ohne Unterschied der Stand des Brauches für die Gegenwart und die nächste Vergangenheit gezeigt, ohne dass genau bestimmt wird, welche Erscheinungen alt und welche jung sind, wo der Brauch noch lebendig bleibt und wo er verschwunden ist usw.; Dies werden Themen anderer spezieller Karten und dazugehöriger Kommentare sein.

Es ist natürlich selbstverständlich, dass die Angaben der Flüchtlinge sich auch auf die Zeitperiode vor 1922 beziehen, wo der Brauch in den Gebieten, aus denen die Gewährsleute stammen, existierte. Das bedeutet aber nicht, dass er in den von ihnen bewohnten Gebieten Griechenlands verschwunden ist, im Gegenteil, er bleibt noch heute oft bei Flüchtlingen lebendig.

Es ist jedenfalls ganz sicher, dass die meisten Jahresfeuerbräuche, insbesondere die in Griechenland weitverbreiteten, Erscheinungen der Bräuche der Periode vor 1922 sind. Belege dafür besonders für die Johannesfeuer (24. Juni), die Feuer im Fasching und zu Ostern, findet man in gedruckten Quellen (Bücher, Zeitschriften, Zeitungen) des 19. Jahrhunderts. Diese Tatsache erfährt man auch aus der mündlichen Überlieferung der älteren Gewährsleute, die sich daran erinnern oder erinnerten, dass der Brauch damals bestand.

Es ist nicht sehr einfach zu sagen, wie und wo der Brauch bis heute existiert oder abgegangen ist. Von den auf der Karte notierten Jahresfeuerbräuchen überleben viele bis zur Gegenwart. In den Städten von Athen und Piräus z. B., deren Bevölkerung aus verschiedenen Gegenden Griechenlands

stammt, werden die Johannesfeuer entzündet; andere Feuer sind noch vielerorts auf dem Land üblich, wie z. B. die Osterfeuer (Judasverbrennung) (diesen Brauch haben wir vor wenigen Jahren verfilmt), aber anderswo verschwunden oder fast verschwunden.

Eine spezielle Bestimmung des Ortes, der Zeit und der Umstände, unter denen der Feuerbrauch sich erhalten hat oder verschwunden ist oder sich gewandelt hat, würde vielleicht eine tiefere Untersuchung und lange Besprechung erfordern. In einer solchen Behandlung des Themas hätte die Erwähnung der byzantinischen und altgriechischen Quellen über den Brauch der Jahresfeuer seinen Platz, damit sein Anfang und seine spätere Entwicklung bei Griechen gezeigt werde.

Auf der Karte sind durch ein gemeinsames Zeichen die vereinzelt Feuer dargestellt. Sie sind oder waren mit dem Vorabend oder dem Feiertag lokal hochverehrter Heiliger oder noch mit anderen Tagen verknüpft, und zwar wie folgt:

1) 7. Januar, heiliger Johannes 2) 30. Januar, Kirchenväter Basileios, Johannes Chrysostomos und Gregorios 3) 31. Mai 4) 26. Juli, heilige Paraskevi 5) 27. Juli, heiliger Panteleimon 6) 31. Juli 7) 6. August, Verkündigung Christi 8) 1. September 9) 24. September 10) 26. September 11) während des ganzen Septembers 12) während des ganzen Septembers und Oktobers ausser Samstagen 13) 29. November, heiliger Andreas, Vorabend 14) 11. Dezember, heiliger Spyridon, Vorabend 15) 18. Dezember. Ein vereinzelt Jahresfeuer findet noch am 7. Juli (heilige Kyriaki) statt. Das ist auf der Karte durch das entsprechende europäische Zeichen notiert.

Für das unter Nr. 5 oben angeführte Abbrennen des Jahresfeuers, das auf der Insel Telos (Dodekanes) am 27. Juli stattfindet, wissen wir nach einer lokalen Untersuchung, dass es vor fast 10 Jahren als Brauch aufgetaucht ist. Dieser Brauch ersetzt allmählich den älteren Brauch am 20. Juli (Prophet Ilias). Der Brauch nämlich des Feuers des 20. Juli wird mit der Zeit vergessen und es entwickelt sich parallel das Feuer des heiligen Panteleimon. Auf dem Feuer des 31. Mai, wie oben Nr. 3, wird der Maikranz verbrannt. Anderswo findet der Brauch am 23. Juni, Vorabend des Johannestags, statt. Über die Zeit, in der die übrigen vereinzelt Jahresfeuer aufgekommen sind, haben wir zur Zeit keine Nachweise.

Eine grössere Arbeit über die Jahresfeuer, wie in Deutschland (Freudenthal), in Frankreich (van Gennep), in Finnland (v. Talve), ist in Grie-

chenland nicht erschienen. Die Volkskundler haben sich mit diesem Thema nur gelegentlich beschäftigt. Wichtig für den Gebrauch altgriechischer, byzantinischer, nachbyzantinischer und moderner Quellen, wie auch für den Versuch einer geschichtlichen Interpretation des Brauches, sind in Griechenland folgende Arbeiten:

1. Ν. Γ. Πολίτης, Λαογραφικά Σύμμεικτα, Bd. 1, SS. 86-88 (über die Johannesfeuer).
2. Κωνστ. Ἀθ. Ρωμαῖος, Λαϊκὲς λατρεῖες τῆς Θράκης, Ἀρχεῖον τοῦ Θρακικοῦ Λαογραφικοῦ καὶ Γλωσσικοῦ Θησαυροῦ, Bd. 11(1944 - 45), SS. 63-80 (= C. A. R o m a i o s, Cultes populaires de la Thrace (Institut Français d'Athènes, Nr. 18), Athènes 1949, SS. 94 - 118).
3. Φαίδων Κουκουλές, Βυζαντινῶν βίος καὶ πολιτισμός, Bd. ΑΙΙ, ἐν Ἀθήναις 1948, SS. 271 - 274.
4. Κ. Τσοῦρκας - Στίλπ. Π. Κυριακίδης, Ἡ ἀποκριὰ στὸ Βογατσικό, Μακεδονικά, Bd. 3 (1956), SS. 382 - 402.

B'. HÖLZERNER PFLUG

Nach der ersten volkskundlichen Karte über die Jahresfeuer hat das Institut für Volkskunde der Athener Akademie die Karte Nr. 2 herausgegeben, auf der die Arten des hölzernen Pfluges und ihre geographische Verbreitung verzeichnet sind.

Wie bei der Karte Nr. 1 stützt sich ebenfalls das Material der vorliegenden Karte auf gedruckte Arbeiten oder Materialsammlungen, auf ungedruckte handgeschriebene Sammlungen, hauptsächlich jedoch auf den oben erwähnten speziellen Fragebogen, dessen 4000 ausgefüllte Exemplare mit sehr reichhaltigem Material das Institut für Volkskunde inzwischen besitzt.

Es ist heutzutage oft schwer über den hölzernen Pflug Auskunft zu bekommen, da dieses primitive Landgerät vielerorts, und zwar besonders nach dem zweiten Weltkrieg, durch den eisernen oder durch Landmaschinen verdrängt worden ist. Aber auch da wo dieser primitive Pflug noch vorhanden ist, ist es notwendig, dass den diesbezüglichen Beschreibungen auch Aufnahmen oder Zeichnungen zugefügt werden. Denn, wie bekannt, handelt es sich um ein aus verschiedenen Teilen zusammengesetztes Landgerät, sodass auch die beste Beschreibung ohne Bildmaterial unvollständig ist.

Zum Glück haben die meisten unserer Sammler die Anweisungen des Fragebogens berücksichtigt, sodass wir auch über reichhaltiges Bildmaterial verfügen. Ausserdem haben viele unserer Exploratoren ein grosses Interesse

über die im Fragebogen verlangten Auskünfte gezeigt. Sie haben aus eigenem Antrieb gearbeitet und uns gesonderte Manuskripte geschickt, in denen sie über die Konstruktion des Pfluges, seinen Gebrauch je nach der Art des Erdbodens (felsig, flach, sandig) usw. berichten. Grössere Kommentare werden in Zukunft alle diese Angaben enthalten.

Auf der Karte ist der gegenwärtige Raum im ganzen gut vertreten, wie man es aus den darauf verzeichneten Zeichnungen ersehen kann.

Dagegen war es schwieriger reichhaltiges Material aus den vormals griechischen Gegenden zu bekommen. Man konnte sich verständlicherweise nicht auf das Gedächtnis und die Beschreibung der Einwohner dieser Gebiete mit Sicherheit stützen; denn nach der griechischen Katastrophe 1922 siedelten sie sich als Flüchtlinge überall in Griechenland an und zwar in grösseren oder kleineren Städten und führten seitdem meistens ihre vormals bäuerliche Lebensweise nicht mehr.

Eine Ausnahme bilden vielleicht die Flüchtlinge aus Ostthrazien, wie es auch auf der Karte ersichtlich ist. Die Einwohner dieser Gegend wurden nach dem 1922 erfolgten Bevölkerungsaustausch grösstenteils in Westthrazien und Makedonien angesiedelt, wo sie gleiche Lebensbedingungen fanden und die Erde wie früher bebauen konnten.

Das Material, das von diesen Flüchtlingen stammt, ist auf der Karte in Ostthrazien verzeichnet.

Ebenfalls stammt von Flüchtlingen das Material, das auf der Karte in Nordepirus, sowie Kleinasien, Pontos usw. vermerkt wird. Ausserdem haben wir aus den griechischsprechenden Gegenden Süditaliens die Zeichnung einer Art von Pflug sowie Auskünfte darüber. Es ist zu bemerken, dass der hölzerne Pflug bei uns noch nicht ein Museumstück geworden ist. In der kleinen Sammlung des Instituts für Volkskunde befinden sich, unter anderem, zwei Pflüge von verschiedenem Typ und noch weitere 10 Typen in stark verkleinertem Masstab. Alle diese Pflugtypen stammen aus verschiedenen Gegenden Griechenlands.

Die auf der Karte verzeichneten Pflugtypen sind in grösseren Bezirken vertreten, da, wenn Dörfer in kleiner Entfernung von einander liegen, der Pflug von Dorf zu Dorf keine oder fast keine Unterschiede aufweisen kann. Seinen Pflug machte der Bauer selbst, doch hat es in vielen Fällen spezialisierte Handwerker gegeben, die Pflüge herstellten und von denen die Bauern des Dorfes und der Nachbardörfer ihre Pflüge bezogen. Aus diesem Grunde

kann man sagen, dass die Gebiete des heutigen griechischen Raums keine Lücken aufweisen. Das gesammelte Material ist reichhaltig genug, um ein vollkommenes Bild der vorhandenen Pflugtypen und ihrer geographischen Verbreitung zu geben.

Auf Grund dieses Materials konnten 47 Pflugtypen festgestellt werden. Der Reihe nach werden zuerst die nachweislich primitiveren Pflüge vermerkt, es folgen dann die einigermaßen besser entwickelten Formen.

Es ist oft schwer zu sagen, welcher Pflugtyp zeitlich vorangegangen ist. Sicher ist, dass, unter den verzeichneten Typen, diejenigen welche einen kurzen Pflugbaum haben und sich nur durch die Länge dieses Pflugbaumes von den anderen unterscheiden, in viel späterer Zeit in Erscheinung getreten sind, nämlich erst seit den Anfängen unseres Jahrhunderts. Diese Pflüge sind für Maultiere, Esel oder Pferde bestimmt, die die Bauern seit eben dieser letzten Zeit in einigen Gegenden für das Pflügen zu benutzen angefangen hatten. Vorher wurden nur Ochsen benutzt, deren Joch einen Pflug mit einem längeren Pflugbaum benötigte. Es wurden noch manchmal in der gleichen Gegend oder sogar im gleichen Dorf mehrere Pflugtypen verzeichnet, sowohl primitive, als auch einigermaßen besser entwickelte. Dies bedeutet die Koexistenz dieser verschiedenen Typen. Es könnte aber sein, dass von unseren Exploratoren der eine den vorher in Gebrauch gewesenen Pflug beschrieb, den er in einem Schuppen gefunden hatte, während der andere die Beschreibung des späteren Typs, der noch gebraucht wird, machte.

Jedenfalls besteht kein Zweifel darüber, dass sämtliche Pflugtypen in die Zeit vor 1922 gehören. Der hölzerne Pflug bleibt im Grunde seit der ältesten Zeit der gleiche und wie ihn Hesiod beschrieb (*Ἔργα καὶ Ἡμέραι* 427 ff.).

Es muss noch bemerkt werden, dass in einigen Bezirken oder in vereinzelt Dörfern der hölzerne Pflug noch heute gebraucht wird. In anderen Orten gebrauchen oder gebrauchten ihn bis vor kurzem einige der alten Tradition treue Bauern, während die anderen, der neueren Zeit angepasst, dem eisernen Pflug oder der Landmaschine den Vorzug gaben. In anderen Gegenden haben die neueren Pfluggeräte und -Mittel den hölzernen Pflug völlig verdrängt.

In wenigen Fällen haben wir Pflüge, welche sehr wenig verbreitet oder auch vereinzelt vorkommen, wie z. B. die unter Nr. 43, 44, 45, 46 und 47.

Eine Abhandlung ausschliesslich über den hölzernen Pflug, wie z. B. die letzte von K u s t a a V i l k u n a (Die Pfluggeräte Finnlands, Studia Fennica 16, 1971, S. 5 ff.), gibt es bei uns nicht. Nützliche Berichte, Bilder, Zeichnungen und Auskünfte über den Pflug findet man in verschiedenen Arbeiten über das ländliche Leben im allgemeinen, die in Zeitschriften erschienen sind, oder in Büchern, die allgemeine volkskundliche Themen behandeln.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Βραχὺ υπόμνημα περὶ τῶν περιοδικῶν πυρῶν καὶ τοῦ ξυλίνου ἀρότρου τοῦ "Ἀτλαντος τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας (ΑΕΛ)

ὑπὸ Στεφ. Δ. Ἡμέλλου

"Ὅσα ἀνωτέρω ἐκτίθενται ἀποτελοῦν συντομώτατον υπόμνημα περὶ τῶν περιοδικῶν πυρῶν καὶ τοῦ ξυλίνου ἀρότρου, θεμάτων τῶν ἐκδοθέντων μέχρι τοῦδε ὑπὸ τοῦ Κέντρου Λαογραφίας ὑπ' ἀρ. 1 καὶ 2 χαρτῶν τοῦ "Ἀτλαντος τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας.

Ἀναφέρεται ὅτι τὸ σχετικὸν ὕλικόν τῶν ἐν λόγῳ χαρτῶν προέρχεται ἐκ διαφόρων πάσης κατηγορίας ἐντύπων, ἐξ ἀδημοσιεύτων χειρογράφων συλλογῶν τοῦ Κέντρου καὶ ἰδίᾳ ἐξ εἰδικῶς διὰ τὸν ὡς ἄνω σκοπὸν συνταχθέντος καὶ ἐκτυπωθέντος ἐρωτηματολογίου. Τοῦ τελευταίου ἀπεστάλησαν μερίμνη τοῦ Κέντρου 4000 περίπου ἀντίτυπα εἰς τοὺς ἐκπαιδευτικούς κυρίως λειτουργοὺς τῆς χώρας, τὰ ὅποια ἐπεστράφησαν συμπεπληρωμένα εἰς αὐτό.

Ἐκ τοῦ συλλεχθέντος ὕλικου ἐξ ὅλων τῶν διαμερισμάτων ὄχι μόνον τοῦ ἐντὸς τῶν σημερινῶν πολιτικῶν συνόρων περικλειομένου ἑλληνικοῦ χώρου ἀλλὰ καὶ τῶν πρῶην ἑλληνικῶν περιοχῶν τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τοῦ Πόντου κ.τ.λ., ὡς καὶ ἐκ τῆς Κύπρου καὶ τῆς Βορείου Ἡπείρου, κατέστη ἐφικτόν, κατὰ τὸν συγγρ., νὰ σχηματίσῃ τις πλήρη κατὰ τὸ δυνατόν εἰκόνα τῶν μνημονευθέντων θεμάτων, τῶν ὁποίων αἱ παραλλαγὰὶ καὶ ἡ γεωγραφικὴ διάδοσις ἔχουν σημειωθῆ ἐπὶ τῶν ἀντιστοιχῶν χαρτῶν.

Αἱ ἐνδείξεις τῶν χαρτῶν τούτων ἰσχύουν διὰ τὴν πρὸ τοῦ 1922 χρονικὴν περίοδον, ἥτοι διὰ τὴν περίοδον πρὸ τῆς ἐπισυμβάσης Μικρασιατικῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν — τοῦ ἔτους 1922 τεθέντος ὡς τελευταίου χρονικοῦ ὀρίου διὰ τὸν Ἑλληνικὸν Λαογραφικὸν "Ἀτλαντα γενικώτερον — χωρὶς τοῦτο νὰ σημαίνῃ βεβαίως ὅτι τόσον ἡ ἄσκησις τοῦ ἐθίμου τῶν περιοδικῶν

πυρῶν ὅσον καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ξυλίνου ἀρότρου εἰς τὰς γεωργικὰς ἐργασίας ἔχουν σήμερον ἐντελῶς ἐκλείψει. Ἀντιθέτως μάλιστα εἰς ὀλόκληρον σχεδὸν τὴν Ἑλλάδα, μὴ ἐξαιρουμένων οὐδὲ τῶν μεγάλων πόλεων, συνεχίζεται εἰσέτι τὸ ἔθιμον τῆς ἀφῆς πυρῶν κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου (24 Ἰουνίου), εἰς τινὰς δὲ τόπους ἀνάπτονται μέχρι σήμερον πυραὶ καὶ κατ' ἄλλας ἡμερομηνίας, ἐνῶ καὶ τὸ ξύλινον ἀροτρον ἐξακολουθεῖ νὰ χρησιμοποιῆται ἔστω καὶ εἰς λίαν περιορισμένην κλίμακα.

Ἐν τέλει παρατίθεται καὶ σχετικὴ πρὸς τὰ ἐν λόγῳ θέματα ἑλληνικὴ βιβλιογραφία.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΑ “ΚΑΜΑΡΟΣΠΙΤΑ,, ΤΟΥ ΚΑΡΥΔΙΟΥ ΣΗΤΕΙΑΣ ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΛΕΤΗΝ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΟΙΚΙΑΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓ. Ν. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΙΔΟΥ

Εἰς τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς Κρήτης, 25 χιλ. ΝΑ τῆς πόλεως Σητείας, ἐπὶ ὄρεινῆς (ὕψ. 750 μ.), γυμνῆς καὶ ἀγόνου περιοχῆς κεῖται τὸ Καρύδι, ἐκ τῶν πτωχοτέρων χωρίων τῆς νήσου.

Ἡ περὶ τοῦ συνοικισμοῦ τούτου παλαιότερα γνωστὴ εἰς ἡμᾶς μνεία εἶναι τοῦ ἔτους 1471. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὸ Καρύδι μετ’ ἄλλων χωρίων τῆς περιοχῆς ἐλεηλατήθη ὑπὸ Τούρκων πειρατῶν καὶ ἐγκατελείφθη ὑπὸ τῶν διασωθέντων ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας κατοίκων του οἱ ὅποιοι ἀνεζήτησαν ἀλλαγῶν καὶ δὴ εἰς τὸν Χάνδακα (Ἡράκλειον) — ἀσφαλεστέραν διαμονήν¹.

Εἰς τὴν γενικὴν ἀπογραφὴν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Κρήτης τοῦ ἔτους 1577 ὁ συνοικισμὸς τοῦ Καρυδίου δὲν ἀνεφέρεται², ἐπίσης δὲ δὲν γίνεται μνεία τούτου εἰς τὴν ἐν ἔτει 1630 συνταχθεῖσαν ἔκθεσιν περὶ Κρήτης ὑπὸ τοῦ Ἐνετοῦ Francesco Basilicata³. Εἰς ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1671 τὸ χωρίον φέρεται κα-

1. H. Noiret, Documents inédits pour servir à l'histoire de la domination Vénitienne en Crète de 1380 à 1485, Paris 1892, σ. 520 - 21. Βλ. καὶ Ἐμμ. Ἀγγελάκι, Σητειακά, τ. Α', Ἀθήναι 1935, σ. 16 - 17 κ.ά. Πρβλ. καὶ δημῶδη παράδοσιν ἐκ Καρυδίου περὶ ἐξουδετερώσεως Τούρκων πειρατῶν διὰ τεχνάσματος ποιμένος (ΚΑ, χφ. 3205, σ. 306 - 7). Περὶ τῶν παραδόσεων τῆς μορφῆς ταύτης βλ. εἰς Στ. Δ. Ἡμέλλου, Ἡ περὶ πειρατῶν λαϊκὴ παράδοσις, ἐν Ἀθήναις 1968, σ. 21 κέξ. Σημειωτέον ἔτι ὅτι ὁλόκληρος ἡ ἐπαρχία εὑρίσκετο διαρκῶς ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῶν πειρατῶν, ἰδίᾳ μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ φρουρίου Σητείας ὑπὸ τοῦ Βαρβαρόσσα (Ἀγαθ. Ξηροουχάκη, Ἡ Βενετοκρατουμένη Ἀνατολή, Ἀθήνησι 1934, σ. 21-22).

2. Ἐμμ. Ἀγγελάκι, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 10 - 12.

3. Βλ. Στ. Σπανάκη, Μνημεῖα τῆς Κρητικῆς Ἱστορίας, τ. 5, Ἡράκλειο 1969,

τοικούμενον ὑπὸ 17 οἰκογενειῶν¹, κατὰ δὲ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὀλόκληρος ὁ πληθυσμὸς του ἀνήρχετο εἰς 57 χριστιανικὰς οἰκογενείας καὶ ἀπετέλει ἔδραν ὁμωνύμου δήμου².

Σήμερον τὸ Καρύδι, τὸ ὁποῖον διακρίνεται εἰς *Πῶδε Καρύδι* καὶ εἰς *Πέρα Καρύδι*, ἦτοι εἰς τὸν παλαιόν, ἀρχικὸν συνοικισμὸν καὶ εἰς τὸν ἐν συνεχείᾳ καὶ νοτιώτερον αὐτοῦ ἐκτεινόμενον νεώτερον, ἀποτελεῖ ἔδραν κοινότητος, οἱ δὲ κάτοικοί του, γεωργοὶ ἐν τῷ συνόλω των, ἀνέρχονται εἰς 250 περίπου.

Ἡ περιοχή, πληττομένη καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους καὶ δὴ κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον ὑπὸ σφοδροτάτων βορείων ἀνέμων³, πετρώδης δὲ καὶ ἄγονος ὡς ἀνεφέρθη⁴, εἰς οὐδεμίαν καλλιέργειαν προσφέρεται. Ἐξαιρέσιν ἀποτελεῖ ἐλαχίστη ἔκτασις παρὰ τὰς νοτίους παρυφὰς τοῦ χωρίου, ἢ ὁποῖα ἔχει φυτευθῆ δι' ἀμπέλων.

Οἱ ὀλίγοι κληροὶ τῶν κατοίκων, ἐλαιαγροὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εὐρίσκονται νοτιώτερον, παρὰ τοὺς συνοικισμοὺς Ἀζοκέραμος, Χοχλακιές, Παλαίκαστρον καὶ Λαγκάδα, ὅπου καὶ ἐγκαθίστανται οἱ κάτοικοι κατὰ τὴν περίοδον τῆς συλλογῆς τοῦ ἐλαιοκάρπου.

Δέον νὰ σημειωθῆ ἔτι ὅτι ἡ κτηνοτροφία τοῦ χωρίου εἶναι ὑποτυπώδης, γενικῶς δὲ ἡ οἰκονομία του εὐρίσκεται εἰς λίαν χαμηλὴν στάθμην.

Λόγω τῆς θέσεως τοῦ χωρίου, ἀλλὰ καὶ τῆς συντηρητικότητος τῶν κατοίκων του, εἰς τὸ Καρύδι διασώζονται πολλὰ στοιχεῖα τοῦ κατὰ παράδοσιν λαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν αἱ εἰς Πῶδε Καρύδι παλαιαὶ οἰκίαι, γνωστὰὶ ὡς *καμαρόσπιτα*, ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς εἰς αὐτὰς λιθίνου τόξου —*καμάρας*—, αἱ ὁποῖαι διασώζουσι ἀπλοῦν τύπον λαϊκῆς οἰκίας καὶ ἀποτελοῦν χαρακτηριστικὰ δείγματα τῆς λαϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῆς περιοχῆς γενικώτερον.

1. Ἐγγραφα ἐκ τοῦ Τουρκικοῦ Ἀρχείου Ἡρακλείου, περ. Μύσων 3 (1934), σ. 15 - 16.

2. Ν. Σταυράκης, Στατιστικὴ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Κρήτης... Ἀθήνησι 1890, μέρ. Β', σ. 64, ἀρ. 1043, σ. 139, πίν. 13. Βλ. καὶ Νικοστρ. Καλομενοπούλου, Κρητικά, ἦτοι τοπογραφία καὶ ὁδοιπορικὰ τῆς νήσου Κρήτης, ἐν Ἀθήναις 1894, σ. 83.

3. Ἐνεκα τούτου οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου πιστεύουν ὅτι «βγάλανε Καρύδι τὸ χωριὸν γιατί, ἐπειδὴ πιάνει πολλὴ κρυγιάδα τὸ χειμῶνα, ἐλέγανε πὼς τότε θέλει καρύδι ὅπου δὰ κάτση ἐπαδέ, δηλαδὴ πρέπει νὰ ᾖ σφιχτός, γερὸς σὰν τὸ καρύδι». Κατ' ἄλλην δημῶδη τοπικὴν ἐτυμολογίαν τὸ χωριὸν ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν του ἐκ τῆς μικρᾶς ἐκτάσεώς του, ἐπειδὴ δηλ. «εἶναι μικρὸ σὰν καρύδι».

4. Βλ. καὶ Λεων. Χαλκιοπούλου, Γεωλογικὴ μελέτη τῆς Σητείας, Μύσων 7 (1938), σ. 13 κ.ά. καὶ Ἐλ. Κ. Πλατάκης, Σπηλαιολογικαὶ ἔρευναι εἰς Σητείαν, Κρητ. Πρωτοχρ. 1964, σ. 242.

Ταύτας εἶχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ μελετήσω κατὰ Σεπτέμβριον 1967 καὶ Ἰούλιον 1969, ἐν τῷ πλαισίῳ ἰσαριθμῶν λαογραφικῶν ἀποστολῶν μου εἰς τὸν νομὸν Λασιθίου¹.

Αἱ οἰκίαι αὗται εἶναι ἐκτισμέναι ἢ μία παρὰ τὴν ἄλλην, μὲ σιμισακοὺς τοίχους (μεσοτοιχίας), περιβαλλόμεναι ὑπὸ ἐφαπτομένων κτηρίων, συνήθως ἄνευ αὐλῆς καὶ ἐκατέρωθεν λιθοστρώτων ὁδῶν στενῶν καὶ δυσβάτων (καλτιριμιῶν)². Οὕτω παρουσιάζονται σχεδὸν ὡς ἓν ἐνιαῖον κτηριακὸν συγκρότημα ἄνευ σαφοῦς διακρίσεως ὀρίων καὶ ἐπὶ μέρος ἰδιοκτησίας. Τινὲς τούτων, κατὰ σχετικὰς προφορικὰς διηγήσεις τῶν κατοίκων, ἐπεκοινώνουν παλαιότερον μεταξὺ των διὰ μικρῶν θυρῶν, διὰ νὰ καθίσταται δυνατὴ ἡ διαφυγὴ δι' αὐτῶν καταδιωκομένων ὑπὸ τῶν Τούρκων Χριστιανῶν.

Σήμερον τὴν ἀρχικὴν μορφήν των διατηροῦν περὶ τὰς δέκα οἰκίαι, ἐξ ὧν τρεῖς ἢ τέσσαρες χρησιμοποιοῦνται εἰσέτι πρὸς στέγασιν οἰκογενειῶν, αἱ δ' ἄλλαι πρὸς σταβλισμὸν ζώων ἢ ὡς ἀποθῆκαι. Αἱ ὑπόλοιποι ἢ κεῖνται εἰς ἐρείπια ἢ ἔχουν κατεδαφισθῆ καὶ ἐπὶ τοῦ οἰκοπεδικοῦ χώρου των ἔχουν ἀνεγερθῆ πλέον σύγχρονοι κατοικίαι.

ΑΚΑΔΑΓΓΑΤΗΜΙΑ Δόγω τοῦ βραχύδους τοῦ ἐδάφους ἡ θεμελίωσις τῶν καμαρόσπιτων ἐγίνετο συνήθως ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τοῦ βράχου. Ὅσάκις διηνοίγοντο θεμέλια, ταῦτα ἦσαν μικροῦ βάθους, ἢ δὲ τοιχοποιία τῆς θεμελιώσεως ἦτο τοῦ αὐτοῦ περίπου πάχους τῆς ἀνωδομῆς, ἢτοι περὶ τὰ 0,40 - 0,50μ.³

Βασικὰ δομικὰ ὑλικά ἦσαν ὁ ἄφθονος ἀργὸς λίθος τῆς περιοχῆς⁴ καὶ ἀπλοῦς ἐκ χώματος πηλός, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, χρησιμοποιεῖται μᾶλλον διὰ ἐλαστικότητα ἢ ὡς συνδετικὸν ὑλικόν⁵.

1. ΚΛ, χφ. 3205, σ. 159 κέξ., καὶ 3467, σ. 107 κέξ.

2. Πρβλ. καὶ Δ. Τριποδάκη, Ἱστορικὴ θεώρηση τῆς ἐξελίξεως τῶν οἰκισμῶν καὶ τῆς χωρικῆς κατοικίας στὴν Κρήτη, Ἀρχιτεκτονικὴ 10(1966), ἀρ. 58, σ. 45.

3. Κατὰ τὴν θεμελίωσιν ἐτελεῖτο ἄγιασμός καὶ ὁ ἱερεὺς «ἔβαζε τὴν πρώτη πέτρα», ἐθυσιάζετο δὲ κατὰ τὸ γνωστὸν ἔθιμον πετεινός πρὸς στερέωσιν τῆς οἰκίας (Γ. Α. Μέγα, Τὸ τραγούδι τοῦ γεφυριοῦ τῆς Ἀρτας, Λαογραφία 27, 1971, σ. 33 κέξ.). Ἐθάπτοντο ἐπίσης καὶ νομίσματα εἰς τὴν πρώτην γωνίαν (τὸν πρώτο ρούκουνα).

4. Οὗτος μετεφέρετο κυρίως ἀπὸ τὰς τοποθεσίας Τσῆ χωράφας ἢ κεφάλαι καὶ Λαγγούφια, κειμένας ΒΑ καὶ ΝΔ τοῦ χωρίου ἀντιστοιχῶς, εἰς ἀπόστασιν 300 μ. περίπου ἐξ αὐτοῦ.

5. Βλ. Ἀθ. Σοφianoπούλου, Τεχνολογία τῶν δομισίμων καὶ φυσικῶν λίθων, Ἀθῆναι 1932, σ. 99, τοῦ αὐτοῦ, Τεχνολογία τῶν κοινῶν καὶ τεχνικῶν λίθων, Ἀθῆναι 1934, σ. 6. Γενικῶς «τὸ χτίσιμο τῆς νησιώτικης τοιχοποιίας στηρίζεται λιγότερο στὸ κονίαμα καὶ περισ-

Ἐπίχρισμα τῶν τοίχων ἐγένετο μόνον ἐσωτερικῶς, διὰ μείγματος ἀσβέστου, «παρτσελώνας»¹, — εἶδος θηραϊκῆς γῆς—, καὶ τριχῶν αἰγὸς «για νὰ μο νοιάζη ὁ πηλός».

Ἡ στέγη, τὸ οὐσιῶδες τοῦτο καὶ πρωταρχικὸν στοιχεῖον τῆς οἰκίας, κατεσκευάζετο καὶ ἐνταῦθα ἐπίπεδος καὶ ἀπετέλει τὸ γνωστὸν δῶμα, τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῶν νησιωτικῶν οἰκήσεων².

Διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ φέροντος ὀργανισμοῦ τοῦ δώματος ἐχρησιμοποιοῦντο μισοδόκια καὶ δοκάρια, ἤτοι κορμοὶ καὶ κλάδοι ἀγριοξύλων, ἀκανονίστου διατομῆς καὶ διαφόρου μήκους, τὰ ὁποῖα ἐκόπτοντο «τοῦ Γενάρη καὶ τ' Αὐγούστου τῆ λίγωσι»³.

Τὰ μισοδόκια ἐτοποθετοῦντο κατὰ τρόπον, ὥστε τὰ ἄκρα των νὰ εἰσέρχωνται καὶ στηρίζωνται εἰς εἰδικὰς πρὸς τοῦτο ἐντομάς —μισοδοκιές— ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς παρεῖας τῶν τοίχων καὶ ἐτίθεντο παραλλήλως μεταξὺ των εἰς ἀπόστασιν συνήθως 0,30 - 0,40μ. τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ἀνάλογως πρὸς τὴν διατομὴν των καὶ πρὸς τὴν ἀπόστασιν τῶν τοίχων, τὴν ὁποίαν ἐγεφύρωνον.

Ἐπάνω εἰς τὰ μισοδόκια ἐτοποθετοῦντο τὰ δοκάρια μὲ ὀλίγην ἢ πολλήν καλαισθησίαν, ἐπὶ τούτων δ' ἐν συνεχείᾳ τὰ φειαλώματα, ἤτοι διάφοροι θάμνοι, καλούμενοι γενικῶς ἀχιμάδες⁴. (Εἶχ. 1). Τὰ φειαλώματα ἐκαλύπτοντο διὰ στρώματος πηλοῦ περιέχοντος ὀλίγα ἄχυρα. Τὸ πηλῶδες τοῦτο στρώμα, πάχους περι-

σότερο στὸ τεχνικὸ συνταίριασμα τῆς πέτρας, μὲ τρόπο παρόμοιο αὐτουνοῦ ποὺ εἶχε στὰ σπλάχνα τοῦ σχιστολιθικοῦ πετρώματος, ἀπ' ὅπου βγήκε» (Ἰ. Λυγίζου, Ἑλληνικὴ νησιώτικη ἀρχιτεκτονική, Ἀθῆναι 1944, σ. 119. Βλ. καὶ Α. Πασαδαίου, Ἡ λαϊκὴ ἀρχιτεκτονικὴ τῆς Ἰμβρου, Ἀθῆναι 1973, σ. 30).

1. Ἐξωρῦσσετο εἰς τὴν θέσιν Ζυμωτάρη ἢ Πόρος, νοτίως τοῦ χωρίου, περὶ τὰ 500 μ. ἐξ αὐτοῦ.

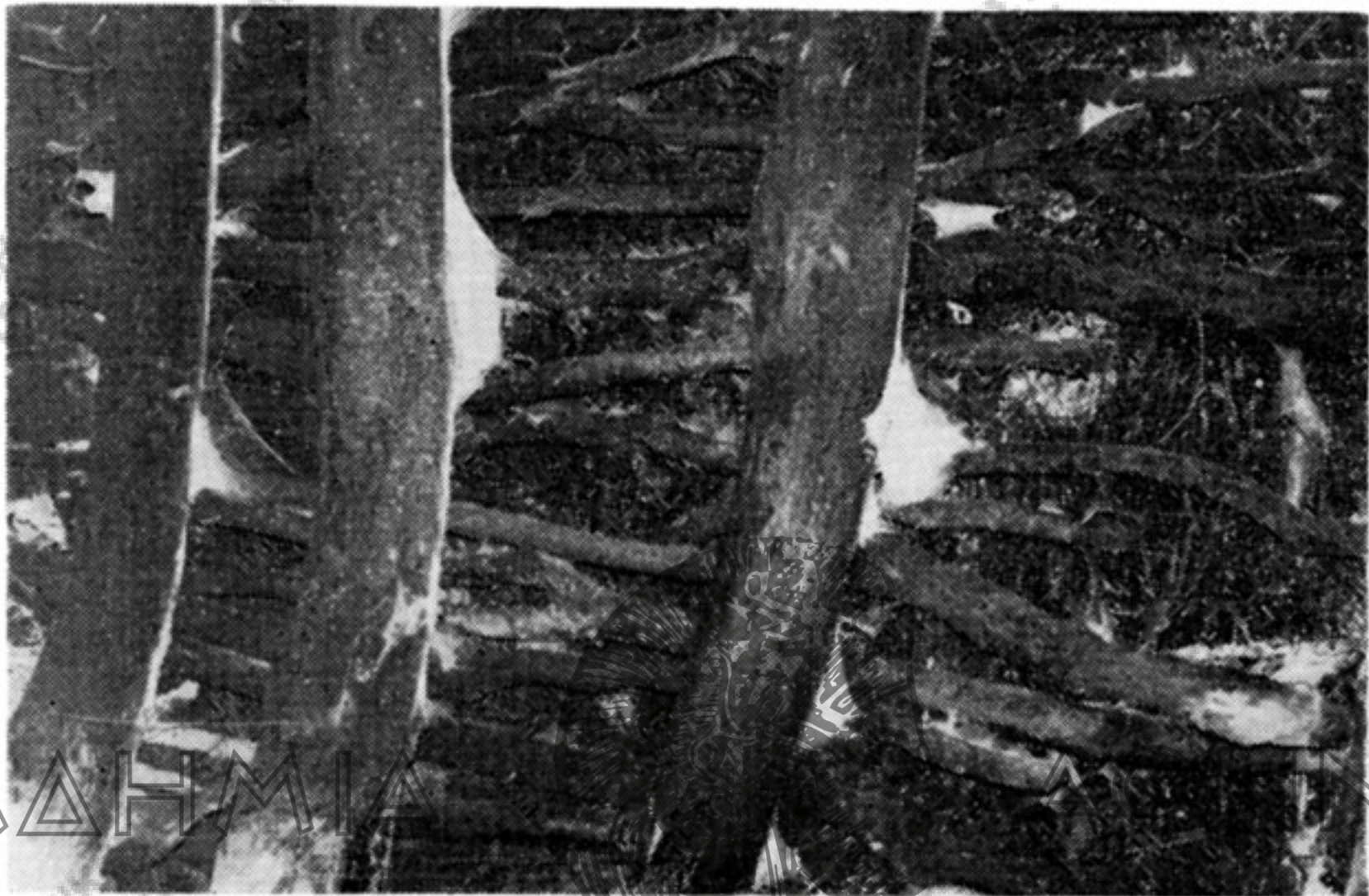
2. Βλ. Γ. Α. Μέγα, Ἡ ἑλληνικὴ οἰκία. Ἱστορικὴ αὐτῆς ἐξέλιξις καὶ σχέσις πρὸς τὴν οἰκοδομίαν τῶν λαῶν τῆς Βαλκανικῆς, Λαογραφία 26 (1969), σ. 305. Βλ. καὶ Δ. Βασιλειάδην, Εἰσαγωγὴ στὴν αἰγαιοπελαγίτικη λαϊκὴ ἀρχιτεκτονικὴ, Ἀθήνα 1955, σ. 41.

3. Τὰ ξύλα αὐτὰ λέγονται λιγοςάτικα καὶ πιστεύεται ὅτι δὲν σήπονται. Πρβλ. Ἀγαπίου Μοναχοῦ τοῦ Κρητός, Γεωπονικόν, Βενετία 1884, σ. 23 - 24: «Ὅσα ξύλα κόψης τὴν γέμωσιν τῆς Σελήνης σαπίζουσι ὀγλίγωρα... ὁμοίως καὶ ὅσα κοποῦσι τὴν ἀνοιξιν... λοιπὸν ἄλλοι τὰ κόπτουσι τὸ φθινόπωρον καὶ ἄλλοι τὸν μῆνα Ἰανουάριον, καὶ τότε εἶναι καλλίτερα· ὅτι ὅσα ξύλα κόψῃς αὐτὸν τὸν μῆνα τὴν ὕστερην τοῦ Φεγγαρίου, ποτέ τους δὲν σήπονται, ἀλλὰ μένουσι παρ' ὀλίγον ἀήττητα».

4. Βλ. Εὐαγγελίας Φραγκάκι, Συμβολὴ εἰς τὴν δημώδη ὀρολογίαν τῶν φυτῶν (Φυτὰ τῆς Κρήτης...), Ἀθῆναι 1969, σ. 64 - 65, ἐν λ. ἀχιμάδα.

τά 0,05μ., έκαλεῖτο πηλορόδωμα ἢ δ' έργασία ρόδωμα¹. Ἐπὶ τούτου έστρώνετο έν συνεχείᾳ άργιλώδες θερμομονωτικόν καὶ στεγανόν χῶμα, τὸ πηργιαλικόχωμα ἢ δωματοχωμα², τὸ ὁποῖον έκονιοποιεῖτο με εἰδικὰ κόπανα (δωματοκόπανα).

Τὸ χῶμα τοῦτο πολλάκις έλαμβάνετο εκ ιῆς εκσκαφῆς τοῦ έδάφους πρὸς κατασκευὴν τῆς οἰκίας. Ἡ εκσκαφή έγίνετο διὰ νὰ λάβῃ ἡ οἰκία ὅσον τὸ δυνατὸν

Εἰκ. 1. Στέγασις με μισοδόκια, δακάρια καὶ φειαλώματα.

μικρὸν ὕψος ὑπὲρ τὴν έπιφάνειαν τοῦ έδάφους, διὰ λόγους άσφαλείας προφανῶς, ἀλλὰ καὶ προφυλάξεως αὐτῆς εκ τοῦ μαστίζοντος τὸ χωρίον ισχυροῦ βορείου άνέμου³.

Ἐπειδὴ τὸ πηλορόδωμα άπετέλει ἰσοπεδικὴν στρωσιν πρὸς εξάλειψιν τῶν μεγάλων άνωμαλιῶν τῆς ξυλίνης έπιφανείας, έπρεπε πρὸς επίτευξιν ὁμοειδοῦς καὶ

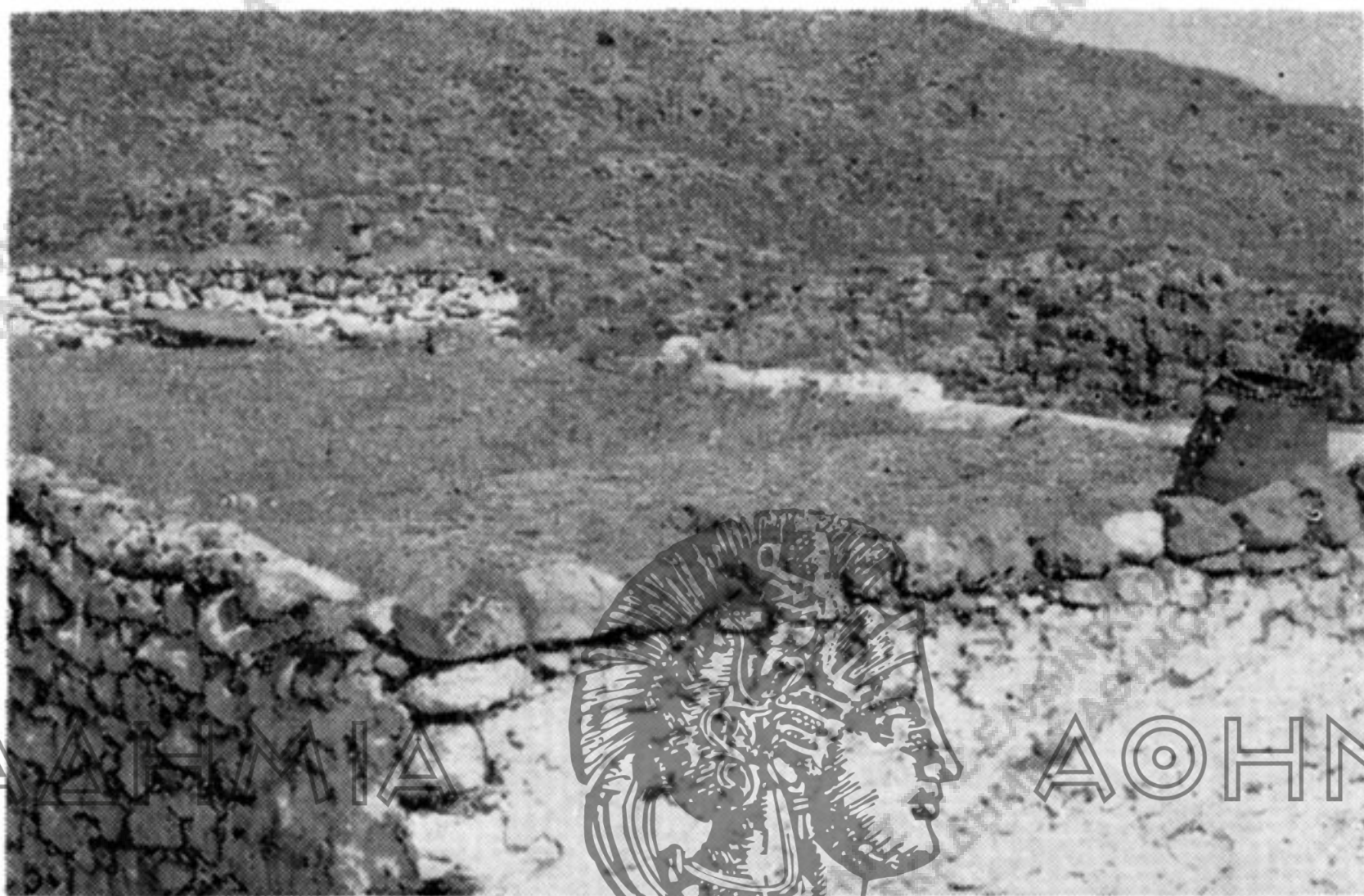
1. Σ τ. Ξανθοῦ δίδου, Γλωσσικαὶ εκλογαί, Ἄθηνᾶ 28(1916), Λεξ. Ἄρχ. Γ', σ. 130 - 32.

2. Βλ. Κ. Ἀμάντου, Γλωσσικὰ μελετήματα, έν Ἄθηναις 1964, σ. 232. Βλ. καὶ Β. Φάβη, Μεταθέσεις καὶ άντιμεταθέσεις φθόγγων, Λεξικογρ. Δελτίον 1 (1939), σ. 115, έν λ. πηρωλύκι.

3. Πρβλ. Γ. Α. Μέγα, Θρακικαὶ οικήσεις, Λαογραφία 26 (1969), σ. 33. Κατὰ σχετικὰς πληροφορίας κατοίκων τοῦ Καρυδίου «τὰ σπίτια τὰ κάνανε μέσα στη γῆ... δὲ θέλανε νὰ παίρνουνε ὕψος πρὸς τὰ άπάνω, γι' αὐτὸ ἔναι χαμηλωμένα πρὸς τὰ κάτω..», «τὰ σπίτια ἔσανε βαθειά, χαμόσπιτα» (ΚΛ, χφ. 3205, σ. 573, χφ. 3467, σ. 101, 128). Διὰ τοῦτο τὸ δάπεδον τῶν περισσοτέρων καμαρόσπιτων εύρίσκετο εἰς στάθμην χαμηλοτέραν τῆς ὁδοῦ, τὸ δὲ καθαρόν (έσωτερικόν) ὕψος των εκυμαίνετο μεταξύ 2,40 καὶ 3 μ., ἀπὸ δαπέδου μέχρις ὀροφῆς.

συμπαγοῦς συνόλου νὰ συντελεσθῆ ἄνευ διακοπῆς ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος. Ἐτελεῖτο λοιπὸν ἡ ἐργασία αὕτη κατὰ Κυριακὴν ἢ ἄλλην ἐορταστικὴν ἡμέραν, ἀλλὰ «σὲ λίγῳσι, γιὰ νὰ μὴ στάζῃ τὸ δῶμα», τῇ συνδρομῇ φίλων καὶ συγγενῶν ἀμισθί¹.

Μετὰ τὴν ὡς ἀνωτέρω κατασκευὴν τοῦ δώματος² ἐτοποθετεῖτο ἐπ' αὐτοῦ

Εἰκ. 2. Δῶμα. Διακρίνονται οἱ ἀκροδοῦχοι καὶ ὁ ἀνηφορᾶς (καπνοδόχος).

περιμετρικῶς σειρὰ ἀπὸ ἀργοῦς λίθους στέψεως, οἱ ὅποιοι ἐκαλοῦντο ἀκροδοῦχοι καὶ ἀπετέλουν τὴν πρὸς τὰ ἄνω ἀπόληξιν τῆς ἐξωτερικῆς παρεΐας τῶν τοίχων. (Εἰκ. 2). Δι' αὐτῶν ἐσχηματίζετο τὸ σεπέρι³, ἦτοι χαμηλὸν στηθαῖον, πρὸς συγκράτησιν τῶν ὀμβρίων ὑδάτων, τὰ ὅποια συνεκεντρῶνοντο εἰς τὴν ξυλίνην συνήθως κουτσουνάρα⁴, ὡς ὀνομάζεται ἡ ὑδρορροή.

Πρὸς διατήρησιν τῆς στεγανότητος τοῦ δώματος ἀπητεῖτο τακτικὴ ἐτησία

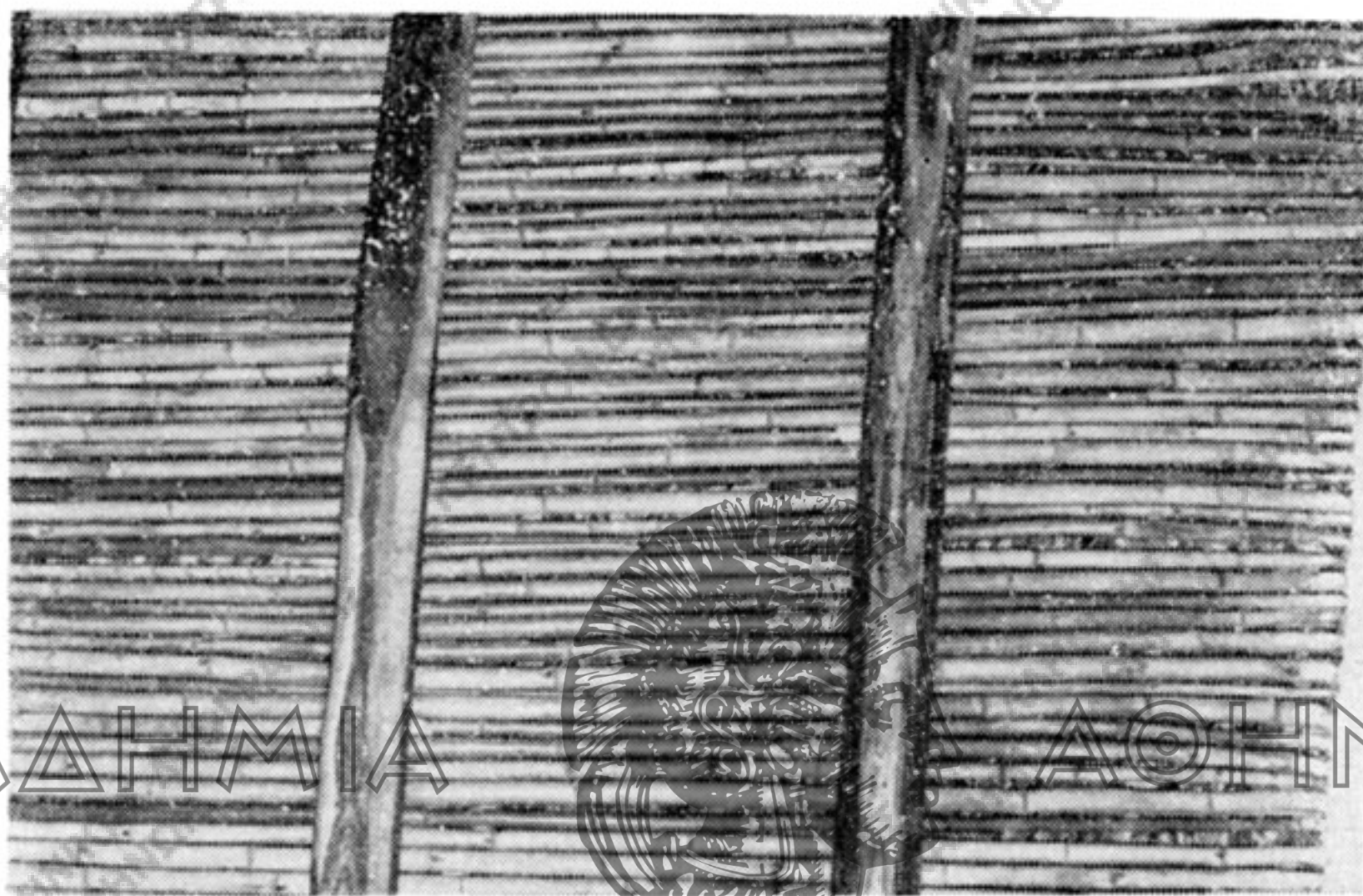
1. Πρβλ. Δ. Πετροπούλου, "Ἔθιμα συνεργασίας καὶ ἀλληλοβοηθείας, Ε.Λ.Α., ἔτ. Ε' - Στ' (1943-44), σ. 69. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ροδώματος ὁ ἰδιοκτήτης τῆς οἰκίας παρέθετε γεῦμα εἰς ὄσους ἐβοήθησαν, ἐπηκολούθει δὲ χορὸς καὶ διασκεδάσεις.

2. Περὶ ὁμοίας κατασκευῆς αὐτοῦ ἐν Δωδεκανήσω καὶ Κύπρῳ, βλ. Γ. Μέγα, 'Ἡ λαϊκὴ κατοικία Δωδεκανήσου, Λαογραφία 26 (1969), σ. 210 κέξ., Κ. Γεωργιάδου, Τὸ ἀγροτικὸ σπίτι Κυρηναίας Κύπρου, Λαογραφία 15 (1953), σ. 112 - 13.

3. τουρκ. seper = κἀνιστρον.

4. Βλ. σχετικῶς Στ. Σπανᾶκη, Τὰ Μπουτσουνάρια, περ. Ἀμάθεια, τεῦχ. 3 (1970), σ. 107 - 108.

συντήρησις. Πρὸς τοῦτο ἐπεστρώνετο τὸ δῶμα περὶ τὸ τέλος τοῦ θέρους διὰ νέου στρώματος ἀργιλικῆς γῆς, ἀφοῦ πρῶτον ἐξερριζώνοντο τὰ ἐπ' αὐτοῦ ἀναφυόμενα ἀγριοβότανα. Ἄνὰ τριετίαν ἢ τετραετίαν ἐπεβάλλετο ἡ ἀντικατάστασις μέρους τοῦ ἐπιφανειακοῦ χώματος διὰ νέου, ἐπειδὴ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ἐξησθένουν τὰ κολλοειδῆ συστατικὰ τῆς ἀργίλου καὶ ἐδημιουργεῖτο ἀνώμαλος ἐπιφάνεια, ἡ ὁποία συνεκράτει καὶ ἀπερρόφει τὰ ὄμβρια ὕδατα, μὲ συνέπειαν τὴν ἀπώλειαν τῆς στεγανότητος τοῦ δώματος.

Εἰκ. 3. Στέγασμα με καλάμια.

τητος τοῦ δώματος. Διὰ τῆς κατ' ἔτος ὄμως προσθήκης χώματος τὸ βάρος τοῦ δώματος καθίστατο δυσβάστακτον διὰ πολλὰ μισοδόκια, τὰ ὁποῖα «ἔκαναν κοιλιά», ἤτοι ἐλύγιζον. Πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῆς κάμψεως αὐτῆς ἐτίθετο κατακόρυφος στῦλος ὑπὸ τὸ μισοδόκι.

Μετὰ πάροδον ἐτῶν ἀπὸ τοῦ ροδώματος τοῦ καμαρόσπιτου ἐγένετο ξερόδωμα αὐτοῦ, ἤτοι ἀφαίρεσις τῆς στέγης λόγω φθορᾶς τοῦ φέροντος μέρους αὐτῆς καὶ κατασκευὴ ἐξ ἀρχῆς ταύτης. Κατὰ διαστήματα ἐγένετο καὶ ἀντικατάστασις τῶν ἐφθαρμένων δοκαριῶν καὶ φειαλωμάτων.

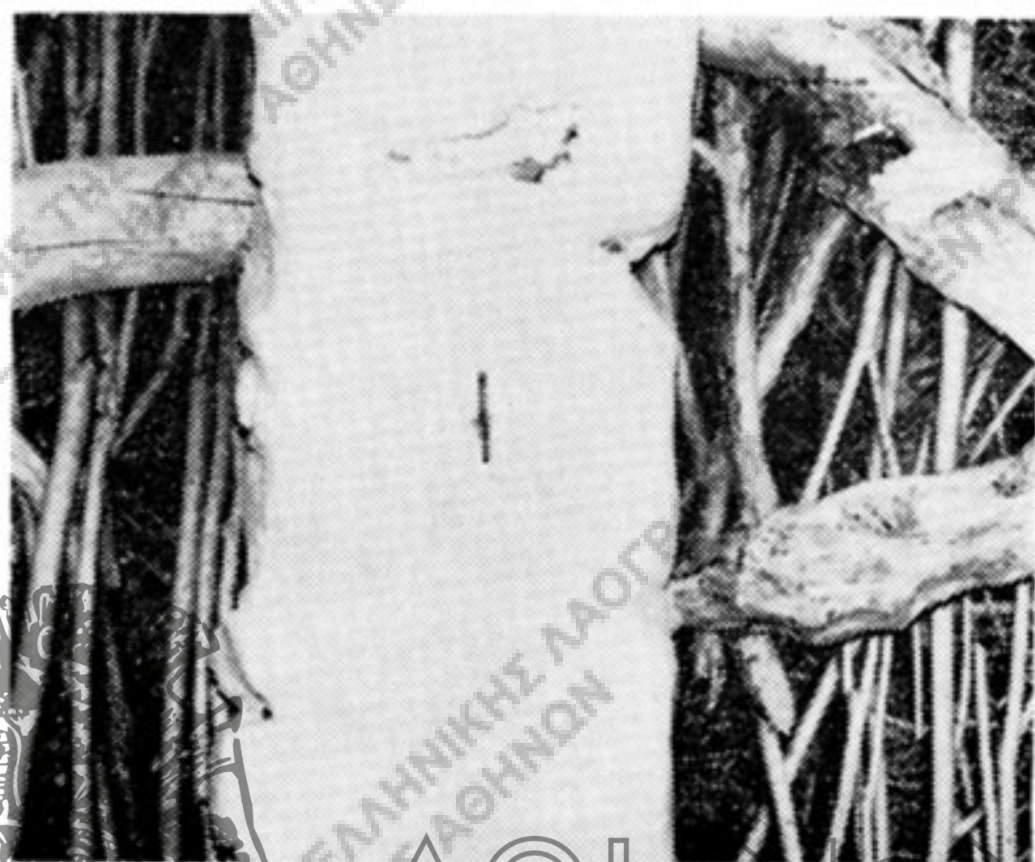
Κατὰ τὰς νεωτέρας ἐπισκευὰς τὰ δοκάρια ἀντικατεστάθησαν ἀπὸ καλάμια¹, ἐχρησιμοποιήθησαν δὲ καὶ μισοδόκια μικροτέρας διατομῆς καὶ ἀποφλοιωμένα. Οὕτως ἡ στεγὴ, ἡ ὄροφή, παρουσιάζεται αἰσθητικῶς καλυτέρα καὶ συγχρόνως ἐμποδίζεται ἡ πτώσις χώματος ἐντὸς τῆς οἰκίας. (Εἰκ. 3). Λόγω τῶν ἐξαιρετικῶν

1. Πρβλ. τοὺς «λειμωνόθεν ὀρόφους» παρὰ Βυζαντινοῖς (Φ. Κ ο υ κ ο υ λ έ, Β.Β.Π. 4, σ. 273 - 75. Βλ. καὶ Γ. Μ έ γ α, ἔνθ' ἄνωτ., σ. 210).

ἀποτελεσμάτων ἐξ ἐπόψεως μονώσεως κατὰ τοῦ ψύχους καὶ τῆς θερμότητος, τὰ ὁποῖα παρουσιάζει ἢ διὰ τῶν ξύλων καὶ δὴ τῶν καλάμων στεγάσις¹, ὁ τρόπος οὗτος ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς συγχρόνους οἰκοδομὰς τοῦ χωρίου, ἀλλὰ τὸ πηλορόδωμα καὶ τὸ δωματόχωμα ἀντικατεστάθησαν ἀπὸ λεπτὸν στρώμα σκυροδέματος (ψευτοταράτσα). Τὸ αὐτὸ σύστημα στεγάσεως ἐφηρμόσθη καὶ κατὰ τὰς νεωτέρας ἐπισκευὰς τῶν καμαρόσπιτων, πρὸς ἀποφυγὴν ἐπιχωματώσεων τοῦ δώ-

Εἰκ. 4. Καμάρα.

Εἰκ. 5. Ἡ στήριξις τῶν μισοδοκιῶν ἐπὶ τῆς καμάρας.

ματος καὶ ἀποτελεσματικωτέραν στεγανότητα αὐτοῦ. Οὕτως ἡ χωματίνη μορφὴ τοῦ δώματος σπανιώτατα ἀνευρίσκεται σήμερον.

Κύριον χαρακτηριστικὸν τῶν ἐξεταζομένων οἰκιῶν ἀποτελεῖ, ὡς ἐλέχθη, ἡ καμάρα (εἰκ. 4), ἥτοι ἡμικυκλικὸν λίθινον τόξον, ἀρχιτεκτονικὸν στοιχεῖον λίαν διαδεδομένον εἰς τὰς ἑλληνικὰς νήσους².

Κατὰ πληροφoρίας παλαιῶν οἰκοδόμων τοῦ Καρυδίου «τὴν καμάρα τὴν ἐκάνανε στὸν πάτο πρῶτα καὶ ἐπελεκούσανε τσι πέτρες καὶ τσ' ἀριθμούσανε, τσι σημαδεύανε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά πρὸς τὴν ἄλλη μέχρι τὴν μέση, ποὺ τὴν ἐλέγανε κλειδί· κλειδί εἶναι ἡ μεσαία πέτρα, ἀποὺ τὴν ἔχουνε κάνει ἀπὸ τὴν πάνω μερὰ πλατειά καὶ ἀπὸ τὴν κάτω στενὴ, σὰ σφήνα, καὶ τήνε χτυποῦνε μὲ τὴ βαρὰ καὶ σφίγγει ἡ

1. Βλ. σχετικῶς Σ. Κυδωνιάτου, Ἐγροτικαὶ κατασκευαὶ καὶ ἐγκαταστάσεις, Ἀθήναι 1947, σ. 44, Γ. Λυγίζου, Ἡ διεθνὴς καὶ ἡ τοπικὴ ἀρχιτεκτονικὴ, τέχνη καὶ κλίμα, Ἀθήναι 1967, σ. 179.

2. Γ. Μέγα, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 315 (περὶ τῆς προελεύσεως καὶ χρήσεως τῆς καμάρας αὐτόθι, σ. 261 - 63), Δ. Βασιλειάδη, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 59 - 62, Γ. Χ. Παπαχαράλαμπος, Ἡ Κυπριακὴ οἰκία, Λευκωσία 1968, σ. 28 - 29. Βλ. καὶ Κ. Γεωργιάδου, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 125.

καμάρα· τήνε σάζουνε λοιπόν πρώτα κάτω, σημαδεύουνε τσι πέτρες και μετά τήνε στένουν άπάνω. Χτίζεται ή καμάρα μαζί με τ' άλλο σπίτι συνέχεια. Για να στερεώνεται, όσο τήν έχτιζαν, έκαναν με πέτρες και ξύλα τὸ καλούπι τσῆ καμάρας, πού στήριζε τσι πέτρες μέχρι να κλειδώσουν από πάνω και μετά ξεκαλουπιάζανε μόλις βάζανε τὸ κλειδί» (χφ. 3467, σ. 128). Είναι δὲ τοσοῦτον άνθεκτική, ὡστε «άμα γίνεται σεισμός, σταματοῦνε κάτω από τήν καμάρα, γιατί δὲ πέφτει ποτέ. Μπορεῖ να χαλάση τὸ άλλο σπίτι και ή καμάρα στέκει» (χφ. 3205, σ. 572).

Πράγματι, εἰς πολλές ερειπωμένας σήμεραν οἰκοδομάς ή καμάρα αποτελεί τὸ μόνον στατικὸν στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον παραμένει ὄρθιον παρὰ τὸν χρόνον και τήν ἐγκατάλειψιν.

Διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς καμάρας ὁ λαϊκὸς τεχνίτης ἐπέτυχε να διαμοιράση τὸν πρὸς στέγασιν χῶρον, ὡστε να εἶναι δυνατὴ ή χρησιμοποίησις πρὸς στέγασιν του ξύλων ἐφικτῆς διατομῆς και μήκους. (Εἰκ. 5). «Τήν καμάρα τήν ἐκάνανε, γιατί δὲν εἶχανε ξύλα να βάλουνε από τῆ μιὰ μπάντα στὴν ἄλλη» (χφ. 3467, σ. 101 - 102)¹.

Πέρα τούτου ὅμως, διὰ τῆς κατασκευῆς τῆς καμάρας ή οἰκία χωρίζεται εἰς δύο τμήματα, καλούμενα ἐνταῦθα πρώτη σπάλλα και μέσα σπάλλα. Ἐκαστὸν τούτων ἔχει εἰς τὰ πλάγια δύο διακεκριμένους χώρους ὡς κόγχας, οἱ ὁποῖοι χρησιμεύουν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς χωρικῆς οἰκογενείας. Εἰς τὸ καρυδιανὸν καμαρόσπιτο ή πρώτη σπάλλα, ή πρὸς τήν εἴσοδον, χρησιμοποιεῖται συνήθως ὡς μαγερειὸ και ὡς ἀργαστηρόσπιτο, δηλ. ὡς χῶρος πρὸς ἐγκατάστασιν τοῦ οἰκιακοῦ ὑφαντικοῦ ἴστου (ἀργαστηριοῦ), εἰς δὲ τήν μέσα σπάλλα τοποθετεῖται σχεδὸν κατὰ κανόνα τὸ ταβλάδο (κρεββάτι)² και ἐνίοτε τὸ πατητήρι (ληνός).

Οὕτω διὰ τῆς παρεμβολῆς τῆς καμάρας ὄχι μόνον ἐπετεύχθη ή λύσις τοῦ στατικοῦ προβλήματος³, ἀλλὰ και ή δημιουργία διὰ διαχωρισμοῦ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς οἰκίας ἄνευ διασπάσεώς του ἰδιαιτέρων χώρων, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἔχει λειτουργικὴν αὐτονομίαν. Οἱ χῶροι οὗτοι και ἐξασφαλίζουν τήν ὄρθην ἐκμετάλλευσιν τοῦ οἰκήματος και ἀφαιροῦν τήν μονοτονίαν, τήν ἐπικρατοῦσαν εἰς τήν ἀπλήν, ἄνευ καμάρας, αἴθουσας⁴.

1. Πρβλ. Δ. Τριποδάκη, Ἡ χωρικὴ κατοικία στὸ Λασηθι, Τεχνικὰ Χρονικὰ, τεῦχ. 169 - 70 (1946), ἀνάτυπον, σ. 5.

2. τὸ ταβλάδο ή ὁ ταβλάδος· οὕτως ὀνομάζεται, ἐὰν εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ ξύλου· ἐὰν εἶναι πέτρινον, δίκην μικροῦ τοιχείου, ὀνομάζεται πεζούλα.

3. Βλ. Σοφ. Δεβλέτογλου, Τὰ σπίτια τῆς Κριτσᾶς, εἰς ἐκδ. Ε. Μ. Πολυτεχνείου : Τὸ ἑλληνικὸ λαϊκὸ σπίτι, Ἀθῆναι 1960, σ. 73.

4. Βλ. Κ. Λασσιθιωτάκη, Σφακιανὰ σπίτια, Κρητ. Χρονικὰ 11 (1957), σ. 117 (ἀνάτυπον, Ἡράκλειον 1958, σ. 16), Γ. Μέγα, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 225.

Ἡ πρόσοψις τῆς εἰσόδου τῶν καμαρόσπιτων παρουσιάζει ὑπέρθυρον εὐθύγραμμον ἢ καμπυλωτὸν (καμαρωτὸ - καμαρόπορτα) (εἰκ. 6), ἡ δ' ἐσωτερικὴ ὄψις αὐτῆς εἶναι εὐθύγραμμος. Τὸ σύνηθες μέγιστον ὕψος εἰς τὸ μέσον τῆς προσόψεως κυμαίνεται περὶ τὰ 1.80μ., αἱ δὲ παραστάδες, τὸ ὑπέρθυρον καὶ τὸ κατώφλιον εἶναι ἀπὸ σχιστολιθικᾶς πλάκας (πελέκια).

Ἡ πόρτα —ἀπλῆ, ξυλίνη, μονόφυλλος καὶ ὀρθογώνιος— σχηματίζεται ἐκ

Εἰκ. 6. Καμαρόπορτα
(ἀνοικτὸν τὸ πανωπόρτι).

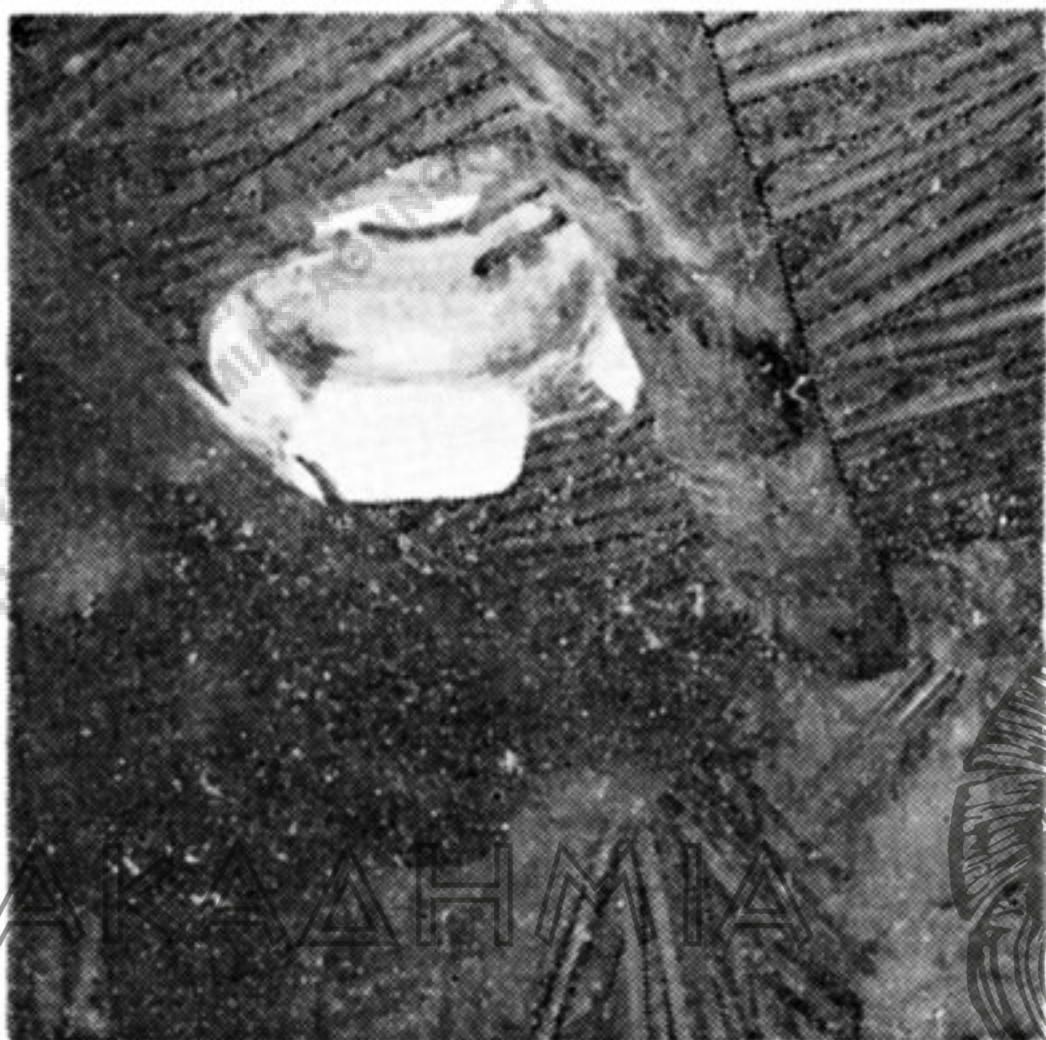

Εἰκ. 7. Πόρτα. Διακρίνεται, ἄνω δεξιά,
τὸ πανωπόρτι.

κατακορύφων σανίδων, συνδεομένων δι' ἄλλων μικροτέρων «για νὰ πιάνη σίγουρα ἡ πόρτα». Ἀνοίγει πρὸς τὸ ἐσωτερικόν, στηριζομένη ἐπὶ δύο σιδηρῶν ἢ ξυλίνων στοιχείων, τὰ ὅποια ὀνομάζονται *στρούφιγγες*. Τὸ ἄνω ἥμισυ τμήμα τῆς πόρτας δύναται νὰ ἀνοίγῃ κεχωρισμένως, δίκην μικροῦ παραθύρου, καὶ καλεῖται *πανωπόρτι*. Τοῦτο χρησιμεύει δι' ἀερισμὸν καὶ φωτισμὸν τῆς οἰκίας, ἐνῶ συγχρόνως, παραμένοντος κλειστοῦ τοῦ ὑπολοίπου τμήματος, ἐμποδίζονται τὰ κατοικίδια ζῶα νὰ εἰσέλθουν ἐντὸς αὐτῆς. Διὰ νὰ παραμένῃ ἀνοικτὸν τὸ πανωπόρτι χρησιμοποιεῖται ὁ *μπεράτης*. Ἡ θύρα ἀσφαλίζεται διὰ τοῦ *μαντάλου*, εἴδους ξυλίνου μοχλοῦ. (Εἰκ. 7).

Παράθυρα οὐδόλως ὑπῆρχον εἰς τὰ ἐξεταζόμενα καμαρόσπιτα¹. Μόνη εἴσοδος φωτὸς καὶ ἀέρος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῶν ἦτο ἡ θύρα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν φωτιστικὸν ἄνοιγμα ἐπὶ τοῦ δώματος, τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο ἀνηφορᾶς² (εἰκ. 8).

Τὸ δάπεδον εἶναι χωμάτινον³, συνήθως ἐπιστρωμένον διὰ μείγματος ἐκ διαλελυμένης ἀργιλικῆς γῆς καὶ κόπρου βοῶν (βουτσᾶς) «γιατὴ νὰ μὴ βγάζη σκόνη»⁴. Ἐνίοτε τοῦτο ἐκαλύπτετο καὶ μὲ ἀσβεστοταράτσα, κατασκευαζομένην ἀπὸ ἄσβε-

Εἰκ. 8. Ἄνηφορᾶς (φωτιστικὸν ἄνοιγμα).

Εἰκ. 9. Παραστιά.

στον, συλλεκτὴν ἄμμον καὶ παρτσελώνα. Εἰς τὸ μαγερεῖο εὐρίσκεται ἡ ἐστία (παραστιά)⁵ (εἰκ. 9), τῆς ὁποίας αἱ πλευραὶ (πυρομάχοι) κατασκευάζονται ἀπὸ πυρίμαχον χῶμα (κοκκινόχωμα), εἰς τὸ ὁποῖον προστίθενται χονδρὰ ἄχυρα (κόντυλοι).

Ὁ καπνὸς ἐξέρχεται ἐκ τῆς καπνοδόχου (καμινάδας), ἡ ὁποία σχηματίζεται κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἐντὸς τοῦ τοίχου καὶ καταλήγει εἰς τὸν ἀνηφορᾶ

1. Ἡ ἔλλειψις αὐτῆ τῶν παραθύρων, μέγα μειονέκτημα τῆς χωρικῆς κατοικίας (βλ. Β. Βαλαώρα, Ἡ ὑγιεινὴ τοῦ χωριοῦ, Ἀθήναι 1945, σ. 52) παρατηρεῖται πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ὀφείλεται δὲ εἰς λόγους ἀσφαλείας κατὰ τῶν Τούρκων καὶ τῶν πειρατῶν, εἰς λόγους κλιματικούς, τεχνικούς κ.ἄ. (βλ. Δ. Βασιλειάδη, Ἡ λαϊκὴ ἀρχιτεκτονικὴ τῆς Αἴγινας, Λαογραφία 17, 1958, σ. 216, ὑποσ. 1, ἐνθα καὶ σχετικὴ βιβλιογραφία).

2. Ἐδημιουργεῖτο διὰ τῆς «φυτεύσεως» ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ ἄνω τμήματος ἀχρήστου πίθου· ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν «κάπνην» τῶν Βυζαντινῶν (Φ. Κουκουλέ, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 276-77).

3. Ὀνομάζεται «πάτος τοῦ σπιτιοῦ» (πρβλ. Φ. Κουκουλέ, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 78).

4. Κόπρος καὶ αἷμα βοῶς χρησιμοποιοῦνται πολλαχοῦ, κυρίως πρὸς ἐπίστρωσιν χώρων μὴ διαβρεχομένων (Σ. Κυδωνιάτου, Ἀγροτικαὶ κατασκευαί, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 65).

5. Περὶ τῆς βλ. εἰς Γ. Ν. Χατζιδάκι, ΜΝΕ 2, σ. 313

(βλ. εικ. 2). Οὗτος εἶναι συνήθως εἷς ἀχρηστευμένος πίθος (σπασοπίθαρο), ὡς καὶ τὸ ὁμώνυμον φωτιστικὸν ἄνοιγμα ἐπὶ τοῦ δώματος, ἢ σχηματίζεται ἀπὸ δύο σχιστολιθικὰς πλάκας τοποθετημένας ἐν εἴδει Λ.

Εἰς τὸ μαγερεῖο εὐρίσκεται καὶ ὁ σταμνοτάτης, κοίλωμα, συνήθως ἐπὶ τοῦ τοίχου, πρὸς ἐναπόθεσιν τοῦ σταμνιοῦ. Ἐντὸς αὐτοῦ τοποθετεῖται ἀστοιβίδα¹ ἢ ἀνωρίδα² ἢ «κουλούρα ἀπὸ πλεχτὴ τοῦ κρομμυδιοῦ» πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ σταμνιοῦ. Εἰς τὸ στόμιον (μπούκα) τοῦ σταμνιοῦ τίθεται τεμάχιον ἀπὸ σταμναγκάθι³, διὰ νὰ ἐμποδίζωνται τὰ μικρὰ ἔρπετὰ καὶ ζωύφια νὰ μολύνουν τὸ νερόν⁴. Ἐπὶ τῶν τοίχων ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ παραθύρες, «τυφλὰ» ἀνοίγματα πρὸς ἐναπόθεσιν ποικίλων μικροαντικειμένων.

Εἰς τὰ ἐξεταζόμενα καμαρόσπιτα ἀπαντᾶται ἐν εὐρείᾳ χρήσει ἡ πεζούλα, ἥτοι κτιστόν, λίαν χαμηλὸν καὶ πλατὺ τοιχίον κατασκευαζόμενον ἐκ σχιστολιθικῶν πλακῶν. Αὕτη ἀναπληροῖ πολλάκις τὸ κρεββάτι καὶ τὰ καθίσματα, κυρίως ὅμως χρησιμεύει διὰ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἀσφαλῆ τοποθέτησιν τῶν διαφόρων πιθαριῶν, τὰ ὅποια, ἀναλόγως τῆς χρήσεώς των, διακρίνονται εἰς λαδοπίθαρα, κρασοπίθαρα κ.ἄ.⁵

Ἐκ τῆς ὀροφῆς ἐξαρτᾶται διὰ σχοινίων ἢ καλαμωτῆ, πλέγμα ἐκ καλάμων πρὸς ἐναπόθεσιν κυρίως τοῦ τυροῦ⁶, κατὰ δὲ τὴν περίοδον τοῦ γάμου καὶ ἢ κοντάδα, μακρὸν ξύλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου «στολίζουνε τὰ προικιά», ἥτοι ἐκθέτουν τὴν προίκα τῆς νύμφης⁷.

Ὁ ληνὸς (πατητήρι) ἀνευρίσκεται εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ καμαρόσπιτα, εἶναι δὲ αἱ διαστάσεις του ἀνάλογοι πρὸς τὸν διὰ τὴν κατασκευὴν του διαθέσιμον χῶρον. Οὗτος χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς κρεββάτι καὶ ὡς χῶρος ἀποθηκεύσεως τῶν πλέον ἑτεροκλίτων ἀντικειμένων.

1. ποτήριον τὸ ἀκανθῶδες (Εὐαγγ. Φραγκάκι, ἔνθ' ἄνωτ., σ. 60, ἐν λ.).

2. ὄνωνις ἢ ἀρχαία (ἐνθ' ἄνωτ., σ. 50, ἐν λ.).

3. Ἐνθ' ἄνωτ., σ. 177 - 78, ἐν λ. ροδίχιον.

4. Τὸ χωρίον παλαιότερον ὑδρεύετο ἀποκλειστικῶς ἀπὸ πηγὴν εὐρισκομένην εἰς θέσιν Λογαρά, 200 μ. ΒΔ αὐτοῦ, ἐξ οὗ μετεφέρετο τὸ νερόν εἰς τὰς οἰκίας μὲ τὰ σταμνιά. Σήμερον ἡ ὑδρευσις γίνεται καὶ ἀπὸ κοινοτικὰς κρήνας εἰς διάφορα σημεῖα ἐντὸς τοῦ συνοικισμοῦ εὐρισκομένας.

5. Βλ. Γ. Ν. Αἰκατερινίδου, Τὰ πιθάρια τῆς Κρήτης, Ἡώς, ἀρ. 110 (1969), σ. 11.

6. Παλαιότερον εἰς καλαμωτάς, ἐπιχειρισμένας μὲ κόπρον βοῶν, ἐτοποθέτουν καὶ τὸ μεταξαριό, ἥτοι τοὺς μεταξοσκώληκας.

7. Ἡ προίξ, κυρίως ἐξ ὑφαντῶν ἀποτελουμένη, παραμένει εἰς κοινὴν θέαν δέκα πέντε ἡμέρας ἀπὸ τοῦ γάμου καὶ ἐν συνεχείᾳ καταβιβάζεται καὶ φυλάττεται, «κατεβάζουν τσι κοντάδες», ὡς λέγουν.

Ἡ αὐλή τῆς παλαιᾶς οἰκίας τοῦ Καρυδίου εἶναι ὑποτυπώδης, ἢ καὶ ἐλλείπει ἐντελῶς. Χαρακτηριστικὴ εἶναι καὶ ἡ ἔλλειψις τοῦ στάβλου ὡς ὀργανικοῦ τμήματος τῆς οἰκίας. Πρὸς σταβλισμὸν τῶν ὀλίγων ζώων, ἀροτριώντων καὶ μεταφορικῶν, ἐκτίζοντο μικρὰ καταλύματα, ὅπου ἐλεύθερος χῶρος μεταξὺ τῶν οἰκιῶν ἐπέτρεπεν ἢ καὶ μακρὰν αὐτῶν¹. Κατὰ σχετικὰς πληροφορίας «ὅπου βρίσκανε οἱ παλαιοὶ ἓνα γωνιδάκι (ὑπήνεμον μέρος) κάνανε στάβλο γιὰ τὰ ὄζα» (χφ. 3467, σ. 104). Οὕτως ἀπεφεύγετο ὁ συναγελασμὸς ἀνθρώπων καὶ ζώων². Ἀπαραιτήτως ὅμως ἐχωρίζετο διὰ κλάδων ἢ ἄλλως πως τμήμα τοῦ καμαρόσπιτου, πρὸς τὸ βάθος αὐτοῦ, καὶ μετετρέπετο εἰς ἀχυρῶνα (ἀχεριῶνα). Εἰς τὸ ἀντίστοιχον τμήμα τοῦ δώματος ἠνοίγετο ὁ ἀχερονοίχτης, ἢτοι στρογγύλον ἄνοιγμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐρρίπτετο τὸ ἄχυρον εἰς τὸν ἀχυρῶνα καὶ τὸ ὁποῖον ἀκολούθως ἐφράσσετο διὰ ξύλων καὶ χώματος πρὸς προφύλαξιν τοῦ ἀχύρου ἐκ τῆς βροχῆς³.

Ὁ φούρνος ἐπίσης δὲν ἀπετέλει αὐτόθι ἀπαραίτητον ἐξάρτημα τῆς χωρικῆς οἰκίας. Τρεῖς ἢ τέσσαρες φούρνοι ἤρκουν διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου. Ὁ ἐπὶ τρίμηνον ἢ καὶ μεγαλύτερον χρονικὸν διάστημα ἀναγκαῖος δι' ἐκάστην οἰκογένειαν ἄρτος ἐζυμώνετο, ἐψήνετο δις καὶ ὡς διπυρίτης πλέον ἐφυλάσσετο εἰς ~~πιθάρια (ψωμοπιθάρια)~~ καὶ εἰς μεγάλα πλεκτὰ κάμιστρα (κοφιτίδες). Ἡ προτεραιότης διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ φούρνου καθορίζετο ἀπὸ τὴν σειρὰν παραλαβῆς τοῦ προζυμιοῦ ἐκ τοῦ ἰδιοκτήτου του. Εἰς αὐτόν, ὡς δικαίωμα διὰ τὴν χρῆσιν, ἐδίδοντο μία ἢ δύο «κουλοῦρες», συνήθως ἐκ κριθῆς (κριθαροκουλοῦρες), ἢ ἐκ μείγματος κριθῆς καὶ σίτου ἢ βρώμης (μιγαδερό ψωμί)⁴.

Ἡ οἰκοσκευὴ τοῦ καρυδιανοῦ καμαρόσπιτου ἦτο ἀπλῆ καὶ λιτή, ἀπετέλουν

1. Οἱ περισσότεροι στάβλοι παλαιότερον εὑρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν *Κεφάλι*, εἰς τὰς νοτίους παρυφὰς τοῦ τότε συνοικισμοῦ.

2. Ὡς συνηθίζετο πολλαχοῦ· βλ. προχείρως Δ. Τριποδάκη, Ἡ χωρικὴ κατοικία στὸ Λασιθί, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 4, Γ. Ψυχουντάκη, Ἀητοφωλιές στὴν Κρήτη, Χανιά 1962, σ. 10, Ἀ. Βρόντη, Τὰ παλιὰ σπίτια τῆς Ρόδου, Ρόδος 1950, σ. 23 - 24, Γ. Μέγα, Ἡ ἐλληνικὴ οἰκία, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 307, Γ. Παπαχαράλαμπος, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 50, Μ. Ἰωαννίδου - Μπαρμπάριγου, Οἰκίαι Ἀγίας Ἀννης Εὐβοίας, Λαογραφία 14 (1952), σ. 135.

3. Περιγραφὴν τῆς ἀποθηκεύσεως τοῦ ἀχύρου εἰς Ἀνατ. Κρήτην βλ. εἰς Εὐαγγ. Φραγκάκι, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 64 (λ. ἄχερα).

4. Ἰδιαιτέρος ἄρτος ἐζυμώνετο διὰ τὰ παιδιά τοῦ χωρίου, τὰ ὁποῖα ἔσπευδον εἰς τὸν φούρνον «νά πάρουνε τὴν κομμάτα» (βλ. καὶ Εἰρήνης Παπαδάκη, Λαογραφικὰ σύμμεικτα Σητείας, Ε.Ε.Κρ.Σπ. 2, 1939, σ. 401). Τεμάχιον ἐπίσης ἄρτου, ἡ *ξεφουρνιά*, προσεφέρετο καὶ εἰς τοὺς διερχομένους ἐκ τοῦ φούρνου καθ' ὃν χρόνον ἐξήγετο τὸ ψωμί, ἐθεωρεῖτο δὲ ὡς ἀμαρτάνουσα ἢ παραμελοῦσα ἢ ἀδιαφοροῦσα νὰ προσφέρῃ ξεφουρνιά.

δὲ ταύτην: τὸ ταβλάδο¹ ἢ ἡ πεζούλα διὰ τὸν ὕπνον· ὁ σοφρᾶς, μικρά, χαμηλὴ καὶ στρογγύλη τράπεζα διὰ φαγητόν· τὰ σκαμνιά καὶ τὰ κουτσούρια —ἀπλᾶ τεμάχια κορμοῦ δένδρου— ὡς καθίσματα· τὸ βερνεγάδι ἢ ὁ βερνεγᾶς², δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐτίθετο τὸ φαγητόν καὶ ἔτρωγεν ἐξ αὐτοῦ ὀλόκληρος ἡ οἰκογένεια ἀπὸ κοινοῦ· μία ἢ δύο καθέγλες (μικροῦ ὕψους καθίσματα) διὰ τοὺς ἐπισκέπτας· ἡ κασέλα, κυρίως διὰ τὴν φύλαξιν τῶν προυκιῶν.

Εἰς τὸ μαγερεῖο καὶ παρὰ τὸν σταμνοτάτην εὐρίσκετο πάντοτε τὸ προσώμι, «ὕφαντὸ πολύχρωμο, πλουμιστὸ στὸ ἀργαστήρι, ποὺ τὸ βάζανε στὸν ὄμο οἱ γυναῖκες καὶ φέρνανε τὸ νερό», πλησίον δὲ τῆς ἐστίας τὸ ἀλατσερό, «ἓνα φλασκὶ (κολοκύνθη λαγηνοφόρος) κομμένο, ποὺ βάζανε τὸ ἀλάτσι, γιὰ νὰ μὴν ἀνεδίδη (ὕγραίνεται)», ἐπίσης δὲ καὶ ἡ κουταλοθήκη, συνήθως ξυλίνη.

Ἀπαραιτήτως ὑπῆρχε τὸ ἀργαστήρι, διὰ τὴν ὕφανσιν τῶν προυκιῶν καὶ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν περισσοτέρων εἰς ρουχισμόν ἀναγκῶν τῆς οἰκογενείας. Τὴν οἰκοσκευὴν συνεπλήρωνον ὁ καντηλιέρης, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἐστερεώνετο ὁ λύχνος, τὸ πετροχάβανο, μεγάλον λίθινον ἰγδίον πρὸς λείανσιν τοῦ ἄλατος, καὶ ὁ χερόμυλος πρὸς ἄλεσιν σίτου καὶ παρασκευὴν χόντου χρησιμοποιοῦμένου ἀντὶ ὀρύζης.

Πολύχρωμα ὕφαντὰ κλινοσκεπάσματα — πατανιές³, πατητές⁴, χιράμια⁵, καρφέτες⁶ ἢ ἀδραχτακρέμαση ἢ ἀδραχτερή⁷ καὶ ἡ χτενοθήκη⁸ ἐπὶ τοῦ τοίχου, τέλος δὲ ὁ καρφύχτης⁹, μὲ πλῆθος χαρτολῆνες (cartes postales) καὶ διαφόρους

1. Ὁ ὑποκάτω αὐτοῦ χώρος ἐλέγετο κιβωτὸς καὶ ἐχρησιμοποιεῖτο κυρίως πρὸς ἀποθήκυσιν γεωμήλων.

2. Βλ. Γ. Παγκαλάου, Περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ιδιώματος τῆς Κρήτης, τ. 3 (1960), σ. 227, ἐν λ. βερνεγάδος. Παλαιότερον τὸ δοχεῖον τοῦτο ἦτο κατεσκευασμένον ἀπὸ κορμὸν δένδρου (ΚΑ, χφ. 3506, σ. 59, Μυρσίνη Σητείας).

3. «ὕφαντὸ πλουμιστὸ γιὰ λοῦσο» (βλ. καὶ Ἰ. Χαβάκη, Ὁ κρητικὸς ἀργαλειός, Ἡράκλειον 1955, σ. 39).

4. «χοντρὸ ὕφαντό· τὴν ἐφαίνανε καὶ μετὰ τὴν ἐποδοπατούσανε σὲ ξύλινη σκάφη, ἀφοῦ τὴν ἐβρέχανε» (βλ. καὶ Σωσὼς Λογιάδου - Πλάτωνος, Ἡ ὕφαντικὴ στὴν Κρήτη, Ἡώς, ἀρ. 76 - 85(1964), σ. 224, Ἰ. Χαβάκη, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 37).

5. «σκέτο ὕφαντὸ μὲ δυὸ πατητῆρες καὶ μὲ λουριὰ χρωματιστὰ» (βλ. καὶ Ἰ. Χαβάκη, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 38).

6. «ὕφαντὸ μὲ λουριὰ χρωματιστὰ γιὰ τὸ κρεββάτι» (βλ. καὶ ἐνθ' ἄνωτ., σ. 50, ἀρ. 13).

7. «ἓνα κομματάκι ὕφαντὸ χρωματιστό, ποὺ τὸ ράβουνε σὰ νὰ ἴναι παντόφλα ἀνάποδη καὶ κρεμοῦνε τὸ ἀδράχτι».

8. Ὑφαντὴ θήκη διὰ τὴν φύλαξιν τῶν κτενιῶν. Ἐχρησίμευε πολλάκις καὶ ὡς ἀδραχτερή.

9. καθρέπτης· περὶ τῆς λ. βλ. Β. Φάβη, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 113.

φωτογραφίας ἐπ' αὐτοῦ, ἀπετέλουν τὰ διακοσμητικὰ στοιχεῖα τῆς παλαιᾶς — ἐν μέρει δὲ καὶ τῆς συγχρόνου— καρυδιανῆς οἰκίας.

Τὴν ἀπλουστέραν μορφήν καμαρόσπιτου παρέχει τὸ εἰς θέσιν «Μεσακὸ στενό», ἰδιοκτησίας κληρονόμων Β. Φωτεινάκη, κείμενον, τὸ ὁποῖον σήμερον χρησιμοποιεῖται ὡς ἀποθήκη. (Εἰκ. 10 - 11¹).

Τὸ καθαρὸν ὕψος του εἶναι 2,40 μ., τὸ μέγιστον δ' ὕψος τῆς καμάρας 2,10 μ. Τὸ δάπεδον εὐρίσκεται χαμηλότερον τῆς στάθμης τῆς ὁδοῦ. Τὸ κτίσμα διατηρεῖ

Εἰκ. 10. Καμαρόσπιτο Φωτεινάκη. Πρόσοψις.

τὴν ἀρχικὴν μορφήν του, μὲ μόνην μεταβολὴν τὴν διάνοιξιν μικροῦ παραθύρου εἰς τὸ δεξιὸν τμήμα τῆς προσόψεως πρὸς πληρέστερον φωτισμὸν καὶ ἀερισμὸν του.

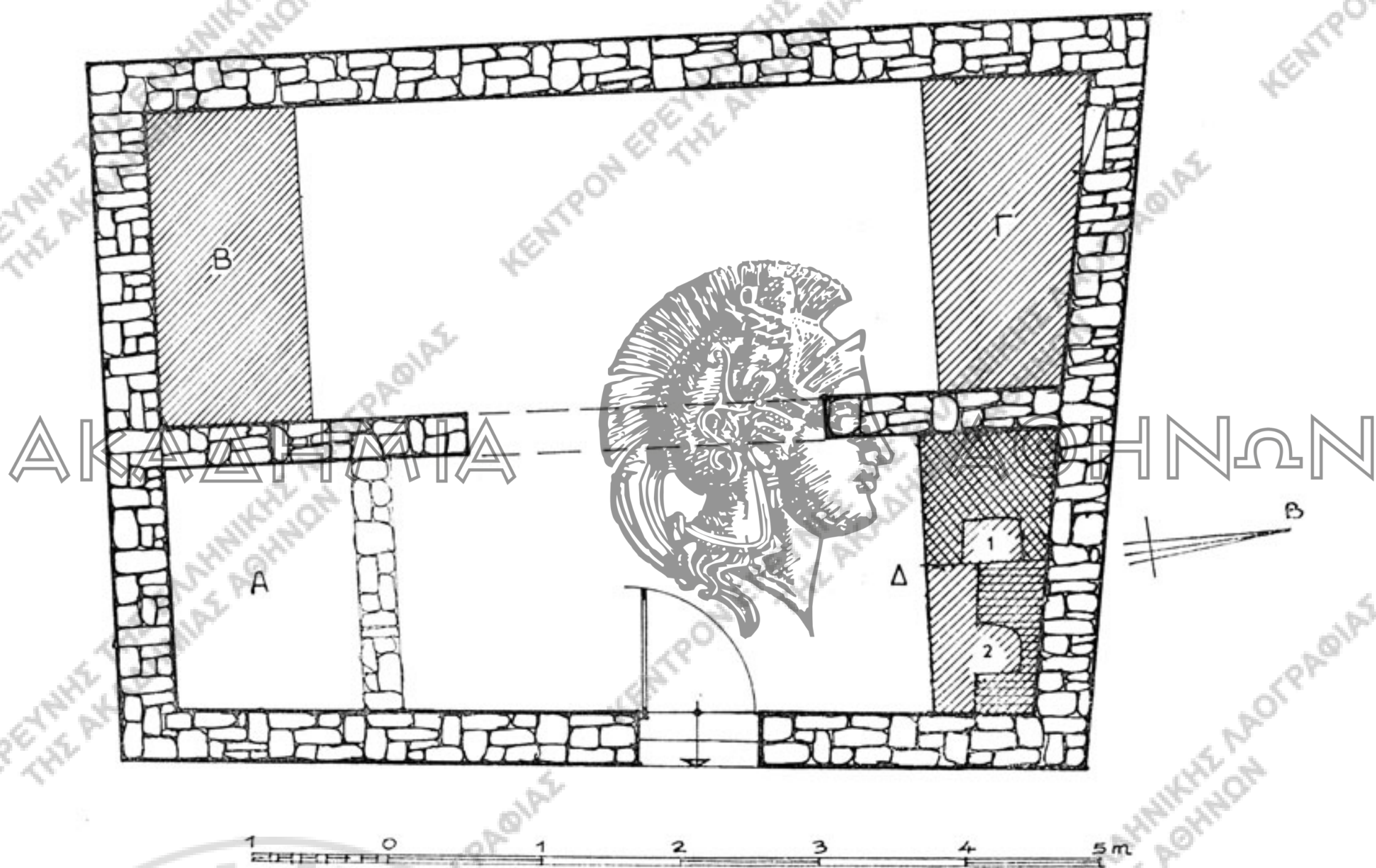
Τῆς αὐτῆς μορφῆς καὶ τῶν αὐτῶν σχεδὸν διαστάσεων πρὸς τὸ προηγούμενον εἶναι καὶ τὸ καμαρόσπιτο τὸ ἀνήκον εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ Ἐμμ. Ἀρετάκη ἢ «Ἀναθρεφτοῦ», ὅστις ἀπεβίωσε τὸ 1968 εἰς ἡλικίαν 98 ἐτῶν.

Τοῦτο κεῖται εἰς θέσιν «Κάτω γειτονιά», εἰς τὸ κέντρον τοῦ παλαιοῦ συνοικισμοῦ, καὶ σήμερον χρησιμοποιεῖται ὡς ἀποθήκη. Τὸ καθαρὸν ὕψος του εἶναι 2,40 μ., τὸ δὲ μέγιστον ὕψος τῆς καμάρας 2,18 μ. Τὸ δάπεδον εὐρίσκεται εἰς στάθμην ὑψηλότεραν τῆς ὁδοῦ, τοῦτο δὲ «ἐπειδὴ εἶναι ἀπάνω στὸ βράχο χτισμένο, γι' αὐτὸ δὲν ἐπῆε κάτω ἀπὸ τὴ γῆ. Ἄνὲ μπορούσανε νὰ τὸ σκάψουνε θὰ τὸ κατεβάζανε κι αὐτὸ ὅπως τ' ἄλλα σπίτια» (χφ. 3467, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 127 - 28).

1. Τὰ δημοσιευόμενα σχέδια κατεσκευάσθησαν ἀπὸ τὴν κ. Χρυσούλαν Βανταράκη, σχεδιάστριαν, ἐπὶ τῇ βάσει ἡμετέρων καταμετρήσεων καὶ προχείρων σχεδίων.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ μαγειριοῦ —εἰς τὸ δεξιὸν τῆς πρώτης σπάλλας— εἶχε γίνῃ μετ' ἰδιαίτερας φροντίδος, εἶχε δὲ προβλεφθῆ ἡ χῶρος πρὸς ἀποθήκευσιν καυσοξύλων καὶ παραμονὴν τῆς οἰκογενείας παρὰ τὴν ἐστίαν διὰ θέρμανσιν. (Εἰκ. 12-13).

Εἰς ἄλλα καμαρόσπιτα παρατηρεῖται διεύρυνσις τοῦ ἀπλοῦ, ὡς ἀνωτέρω, κτίσματος, διὰ δημιουργίας χώρου χρησιμοποιουμένου ὡς ἀποθήκης καὶ ἀχυρῶνος. Οὕτω τὸ κυρίως καμαρόσπιτο ἀπελευθερώνεται καὶ διατίθεται διὰ τὴν ἀνετωτέραν διαμονὴν τῆς οἰκογενείας. Εἰς τὸν τύπον τοῦτον διακρίνονται δύο τμήματα: τὸ ὄξω

Εἰκ. 11. Καμαρόσπιτο Φωτεινάκη. Κάτοψις.

Α : πατητήρι, Β : ἀποθήκη, Γ : ταβλάδο, Δ : μαγειρεῖο (1 : χῶρος ἀποθηκείσεως μαγειρικῶν σκευῶν (τσουκαλιῶν), 2 : παραστιά).

σπίτι, ἦτοι τὸ κυρίως καμαρόσπιτο, καὶ τὸ μέσα σπίτι, ἦτοι τὸ συμπληρωματικὸν κτίσμα, τὸ ὁποῖον ἀπομονώνεται τοῦ λοιποῦ χώρου διὰ διαχωριστικοῦ τοίχου καὶ στεγάζεται ἐπίσης διὰ δώματος.

Ὁ τύπος οὗτος τοῦ διηυρυμένου καμαρόσπιτου εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐπιχωριάζων ἐνταῦθα.

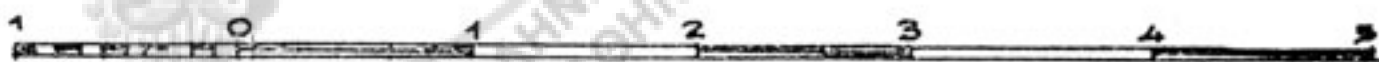
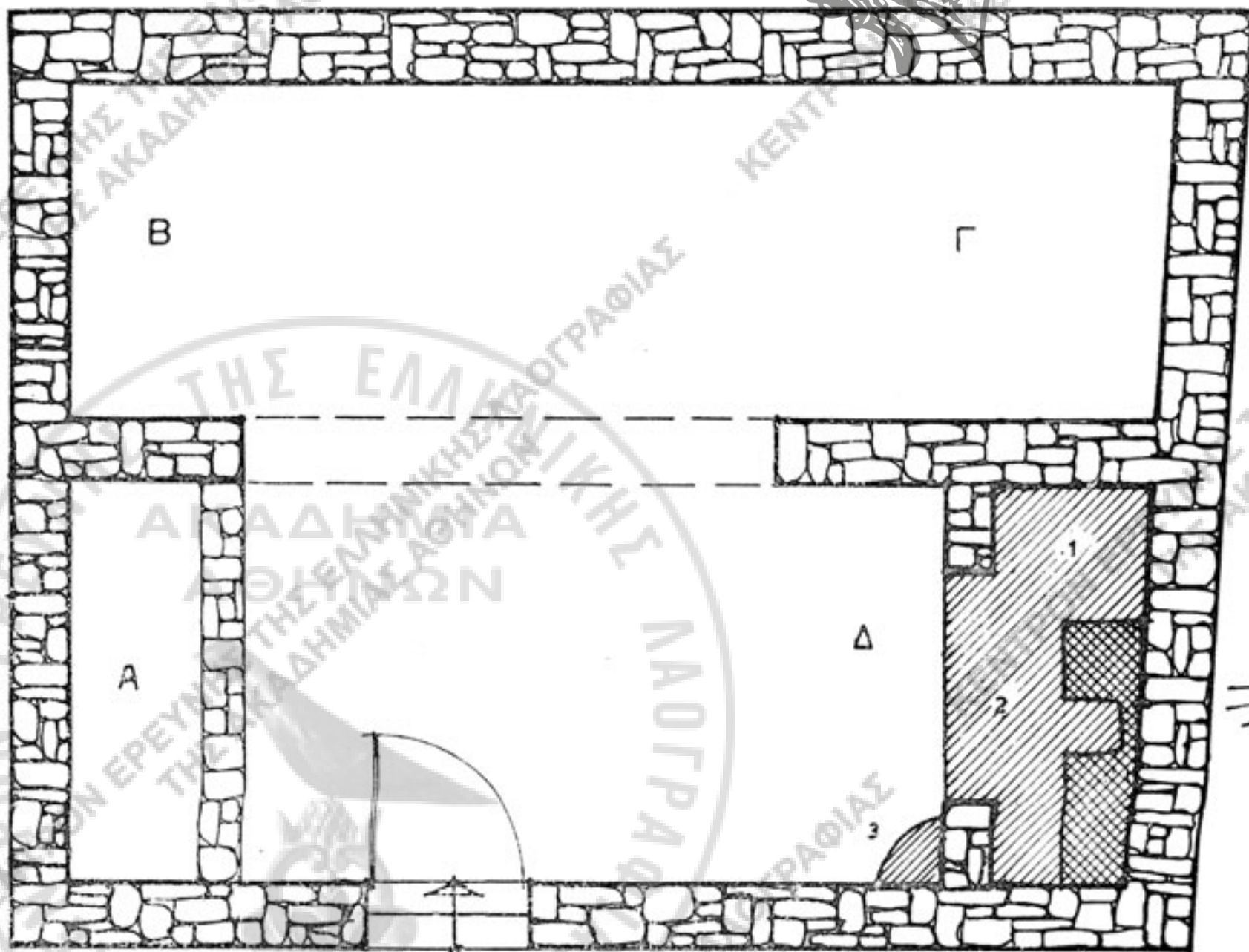
Οὕτως εἰς τὸ καμαρόσπιτο τοῦ Ἐμμ. Ζωγραφίνης, εἰς θέσιν «Μεσακὸ στενό», χρησιμοποιούμενον σήμερον ὡς ἀποθήκη, ἐκτείνεται ἐν συνεχείᾳ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τῆς μέσα σπάλλας μικρὸς χῶρος, διαστάσεων 2 μ. × 2 μ. καὶ καθαροῦ ὕψους 2,50 μ.,

← Είχ. 12.
Καμαρόσπιτο
«'Αναθρεφτοῦ».
Πρόσοψις.

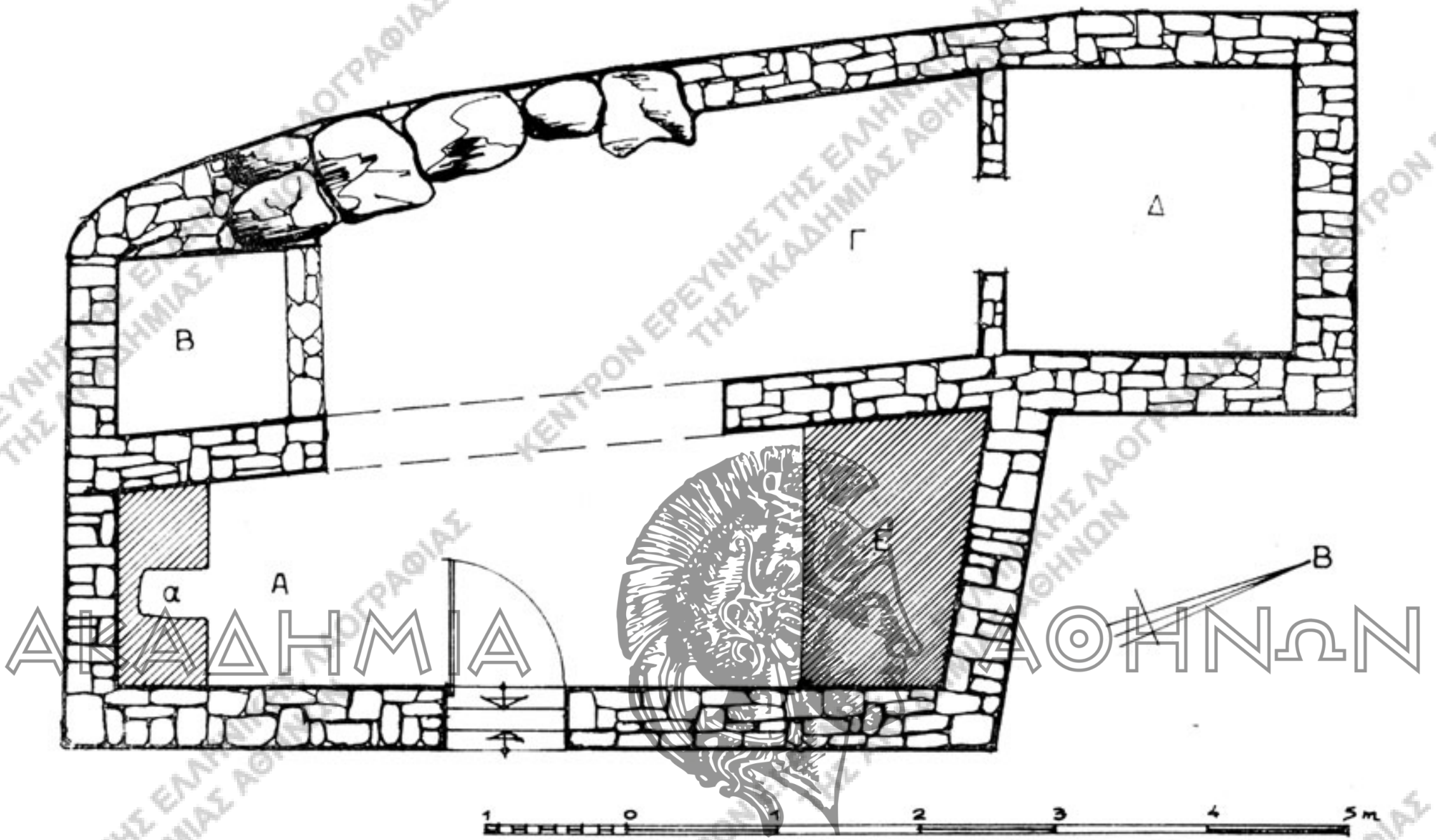
Είχ. 13. Καμαρόσπιτο
«'Αναθρεφτοῦ». Κάτοψις.

Α : πατητήρι, Β : ταβλά-
δο, Γ : ἀργαστηρόσπιτο
καὶ ἀποθήκη πιθαριῶν,
Δ : μαγειρεῖο (1 : χῶρος
ἀποθηκεύσεως καυσοξύλων,
2 : χῶρος παραμονῆς τῆς
σάκογενείας διὰ θέρμανσιν,
παρὰ τὴν παραστιά, 3 :
σταμνοτάτης).

χρησιμοποιούμενος ως άχυρών. Ἡ επέκτασις ἐγένετο πρὸς τὰ πλάγια, διότι τὸ ἔδαφος πρὸς τὴν μακρὰν πλευρὰν εἶναι βραχῶδες καὶ δὲν ἐπέτρεπε τὴν ἐκσκαφὴν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτήν. (Εἰκ. 14).

Διεύρυνσις πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς μέσα σπάλλας παρατηρεῖται καὶ εἰς τὸ καμαρόσπιτο τῆς Εἰρήνης χήρας Δ. Καναράκη, γνωστῆς ὡς «τὸ Ρηνιὸ τοῦ Κακουρῆ»,

Εἰκ. 14. Καμαρόσπιτο Ἐμμ. Ζωγραφίνη. Κάτοψις.

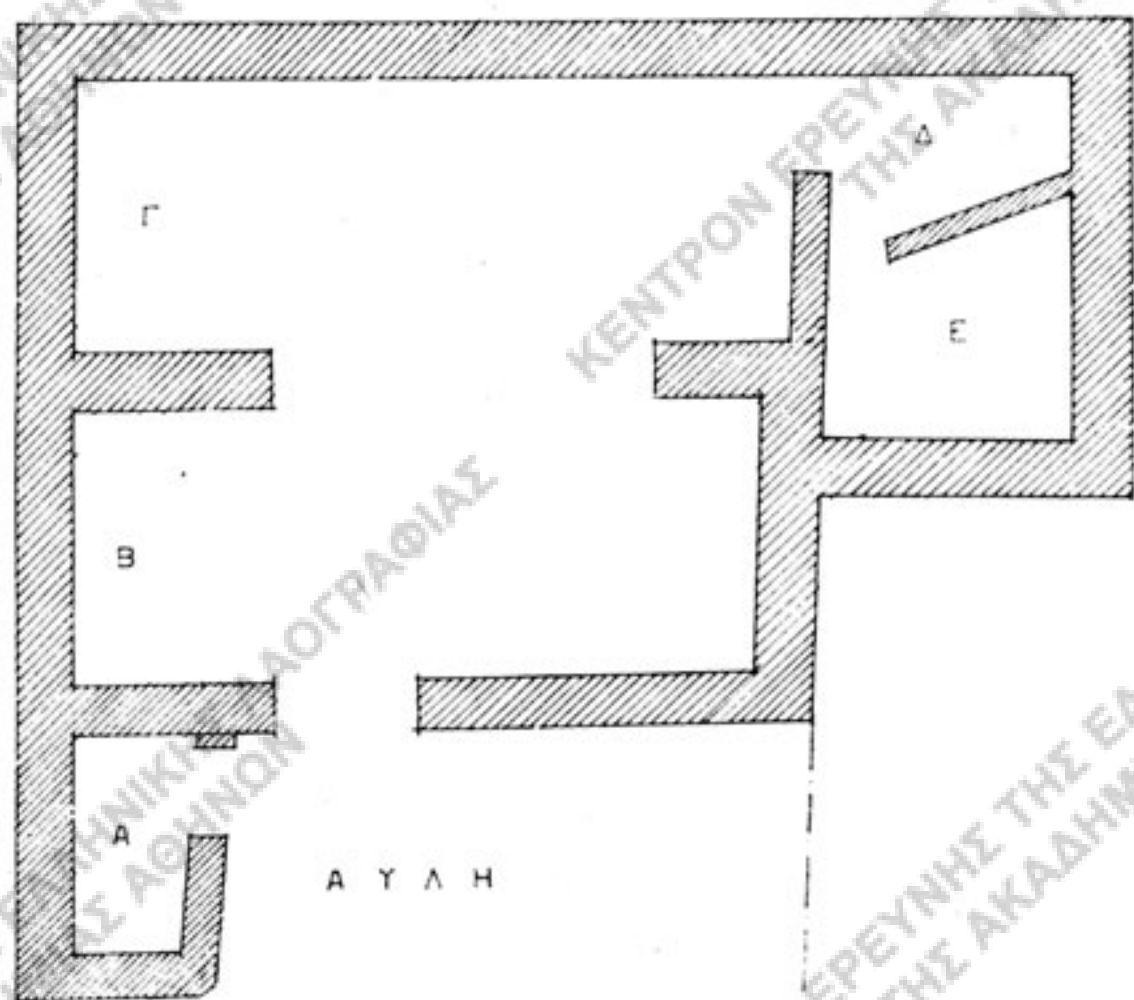
A : μαγερειὸ (α : παραστιά), B : πατητήρι, Γ : ἀποθήκη, Δ : ἀχειρώνας, E : σταβλάδο.

εἰς θέσιν «Μεσογειονιά». Ἡ επέκτασις ἔχει διαστάσεις περὶ τὰ 3 μ. × 2 μ. καὶ χωρίζεται διὰ τοίχου — μὴ καθέτου ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοίχου —, εἰς ἀποθήκη καὶ άχυρῶνα.

Τὸ καμαρόσπιτο τοῦτο εἶχε παλαιότερον καὶ αὐλήν, εἰς τὸ ἀριστερὸν τμήμα τῆς ὁποίας ὑπῆρχε μικρῶν διαστάσεων στάβλος. (Εἰκ. 15-16).

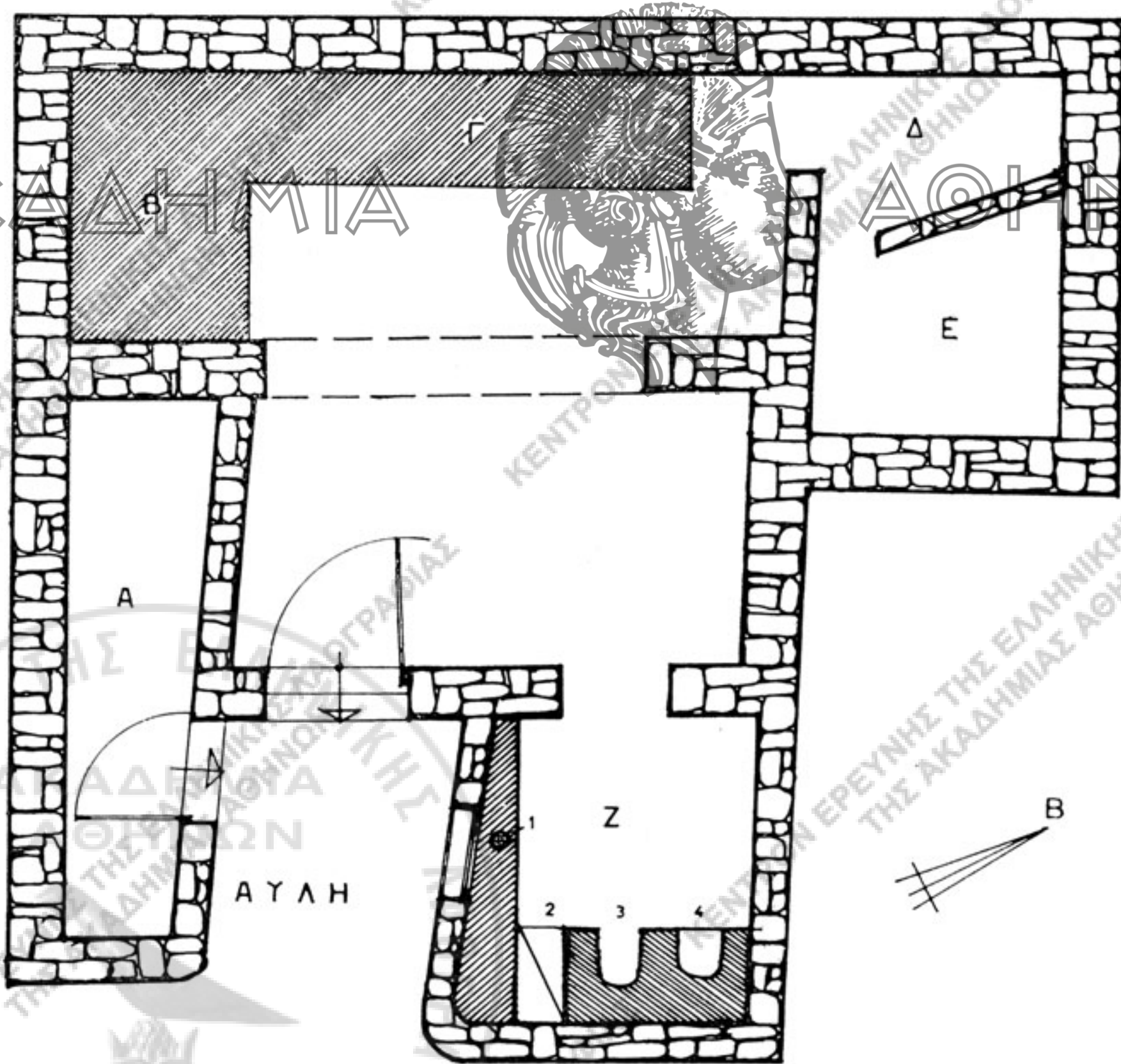
Ὡς διηγεῖται ἡ νῦν κάτοχος καὶ κάτοικός του «ὁ πατέρας μου τὸ ἤσαξε καὶ ἄνοιξε τὸ μαγερειὸ καὶ ἐβάλαμε κ' ἓναν τοῖχο δίπλα στὴν καμάρα καὶ μεγάλωσαμε τὸ σταβλάκι· τὴ μισὴ σπάλλα τὴν ἐκάμαμε ἓνα μὲ τὸ σταβλάκι. Τὸ καμαρόσπιτο τὸ ἔχαμε σὰ παράσπιτο (βοηθητικὸν) καὶ σὰν ἐπαντρεύτηκα ἐγὼ μου τὸ ἔδωσε ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου...» (χφ. 2467, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 118).

Εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἐμμ. Μοσχάκη, εἰς θέσιν «Γειτονιά Κλεάνθης», τὸ μέσα σπίτι ἀποτελεῖται ἀπὸ χώρον διαστάσεων 4,40 μ. × 2,80 μ. ἐν συνεχείᾳ

Εικ. 15. Ἀρχική μορφή καμαρόσπιτου Εἰρήνης Καναράκη.

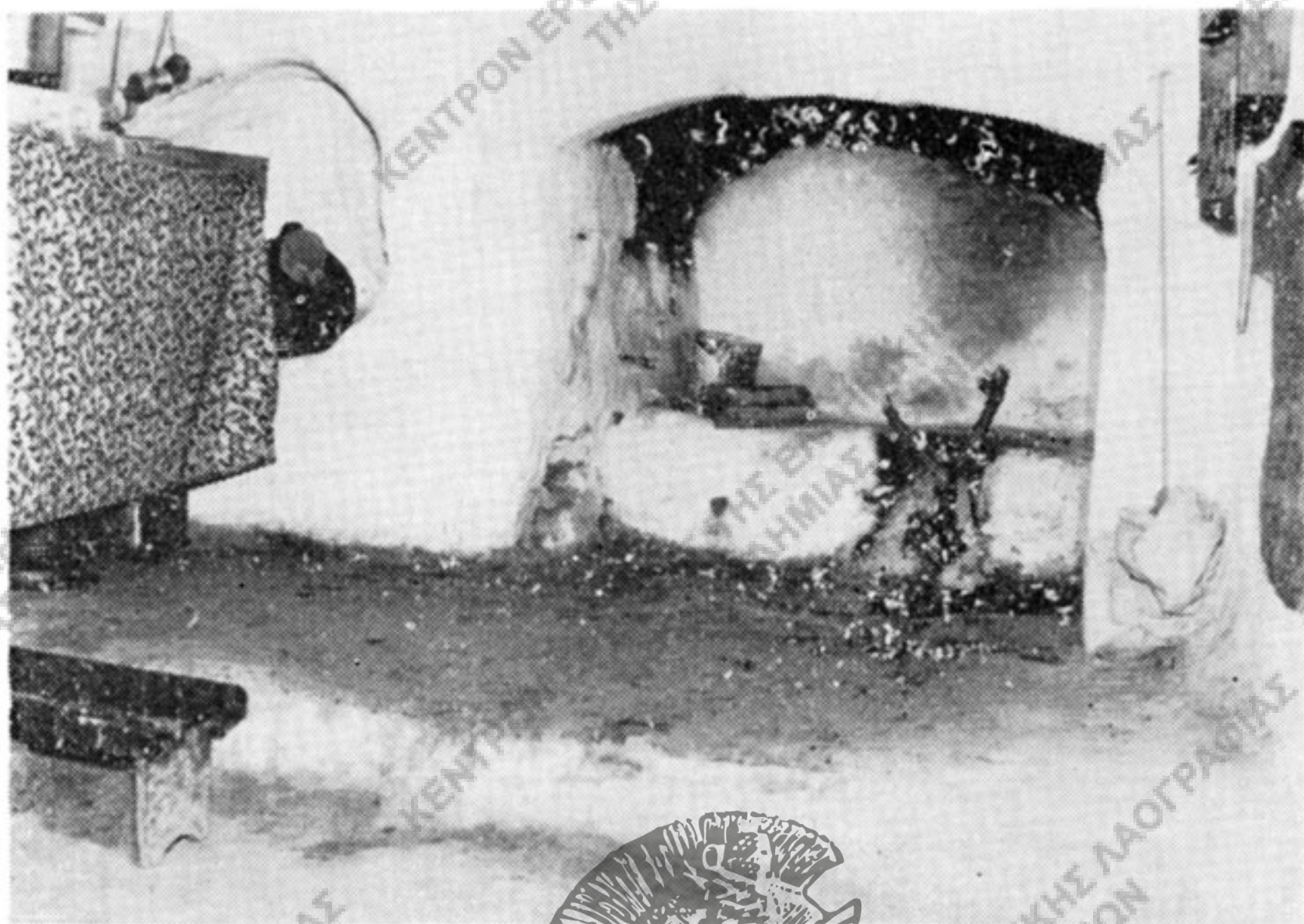
Α : στάβλος, Β : ἀργαστηρόσπιτο, Γ : ταβλάδο, Δ : ἀποθήκη, Ε : ἀχειριώνας.

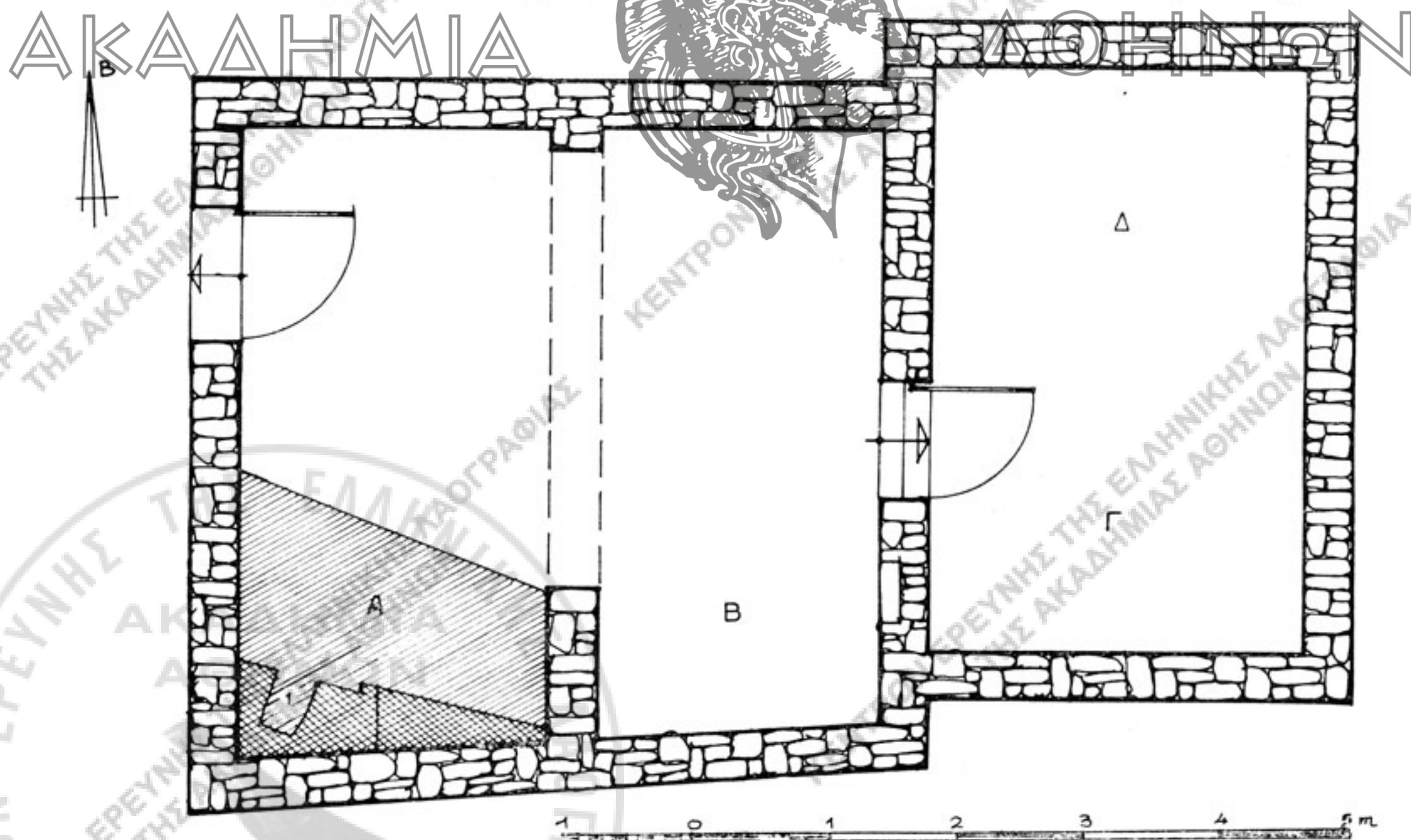
Εικ. 16. Καμαρόσπιστο Εἰρήνης Καναράκη. Κάτοψις (μετὰ τὰς γενομένας τροποποιήσεις).

Α : στάβλος, Β : κτιστὸ κρεβάτι, Γ : ἀποθήκη πιθαριῶν, Δ : ἀποθήκη, Ε : ἀχειριώνας, Ζ : μαγερεῖο (1 : σταμνοτάτης, 2 : παραθύρα, 3 - 4 : παρασιτιές).

πρὸς τὴν μέσα σπάλλα, τὸ δὲ δάπεδόν του εὐρίσκεται κατὰ 0,40 μ. ὑψηλότερον τῆς στάθμης τοῦ δαπέδου τοῦ ὄξω σπιτιοῦ, τὸ ὁποῖον πάλιν κεῖται 0,40 μ. χαμη-

Εἰκ. 17. Καμαρόσπιτο Μοσχάκη. Τὸ μαγερεϊὸ (παραστιά, καμινάδα, σταμνοτάτης).

Εἰκ. 18. Καμαρόσπιτο Μοσχάκη. Κάτοψις.

A : μαγερεϊὸ (1 : παραστιά), B : ταβλάδο, Γ : ἀποθήκη, Δ : ἀχεριώνας.

λότερον τῆς στάθμης τῆς ὁδοῦ. Ἡ παραστιά εὐρίσκεται ἐπὶ πεζούλας ἐκτεινομένης ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τῆς δεξιᾶς κόγχης τῆς πρώτης σπάλλας. (Εἰκ. 17 - 18).

Τὸ «κλειδί» τῆς καμάρας ἀπέχει ἐκ τῆς ὀροφῆς περὶ τὰ 0,50 μ.

Τὸ εὐρύτερον καμαρόσπιτο εὐρίσκεται εἰς τὴν θέσιν «Λιβάδι», ἀνήκει δὲ εἰς τὸν Γρηγ. Ζωγραφίην. Διατηρεῖται εἰσέτι ἐν καλῇ καταστάσει καὶ κατοικεῖται ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου του. (Εἰκ. 19 - 23).

Ἐπειδὴ ὑπῆρχεν ἐλεύθερος οἰκοπεδικὸς χῶρος λίαν ἐκτεταμένος, τὸ κυρίως καμαρόσπιτο, διαστάσεων περ. 7 μ. × 5,50 μ., ὑπέστη συμπληρώσεις καὶ προσθήκας, ὥστε τελικῶς νὰ προκύψῃ μία κατοικία ἀρκούντως ἄνετος. Οὕτως ἐδημιουργήθη μαγερειὸ διαστάσεων 1,80 μ. × 2,10 μ. ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τῆς

Εἰκ. 19. Καμαρόσπιτο Γρηγ. Ζωγραφίην.
Πρόσοψις.

Εἰκ. 20. Καμαρόσπιτο Γρηγ. Ζωγραφίην.
Ἡ στεγή.

πρώτης σπάλλας, παραπλεύρως δ' αὐτοῦ κατεσκευάσθη μικρὸς στάβλος μὲ εἴσοδον ἀπὸ τὴν αὐλὴν. Κλίμαξ ἐξ ὀκτῶ λιθίνων βαθμίδων, διερχομένη ὑπεράνω τῆς εἰσόδου τοῦ στάβλου, ὀδηγεῖ εἰς τὰ δώματα, τὰ ὁποῖα λόγω κατασκευῆς των εἰς διαφόρους χρόνους εὐρίσκονται εἰς διαφορετικὴν πρὸς ἄλληλα στάθμην.

Τελευταία προσθήκη εἰς τὸ ἐξεταζόμενον καμαρόσπιτο ἦτο ἡ δημιουργία φούρνου ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὸν στάβλον, μὲ εἴσοδον ἐκ τῆς αὐλῆς. Ἐσχάτως ὅμως κατεσκευάσθη νέα εἴσοδος ἐκ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς αὐτοῦ, οὕτω δὲ ὁ φούρνος ἀπεμονώθη τοῦ λοιποῦ κτηριακοῦ συνόλου. Τὸ μέσα σπίτι ἐκτείνεται ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὴν μέσα σπάλλα καὶ διαχωρίζεται εἰς ἀποθήκην καὶ ἀχυρῶνα.

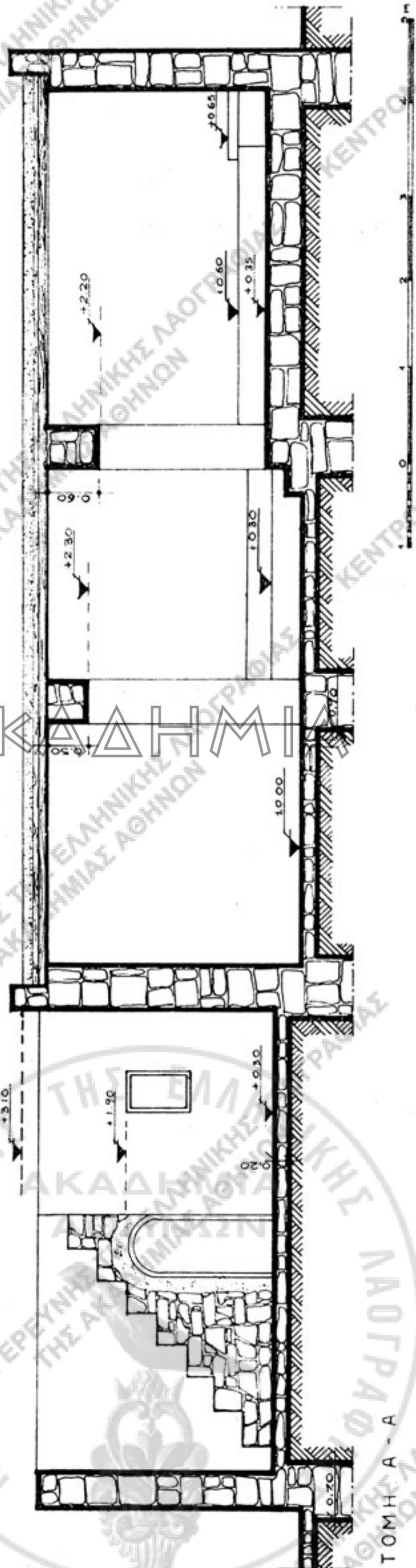
Τὸ καμαρόσπιτο τοῦτο λόγω τῆς εὐρύτητός του ἀπετέλει τὸ «χορόσπιτο τοῦ χωριοῦ», τὸν χῶρον δηλ. συγκεντρώσεως καὶ διασκεδάσεως τῶν χωρικῶν, κατὰ τὰς ἐορτὰς καὶ δὴ τὰς Ἀπόκρως, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν τὰ καφενεῖα ἦσαν εἰσέτι ἄγνωστα εἰς τὴν μικρὰν κοινωνίαν τοῦ Καρυδίου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

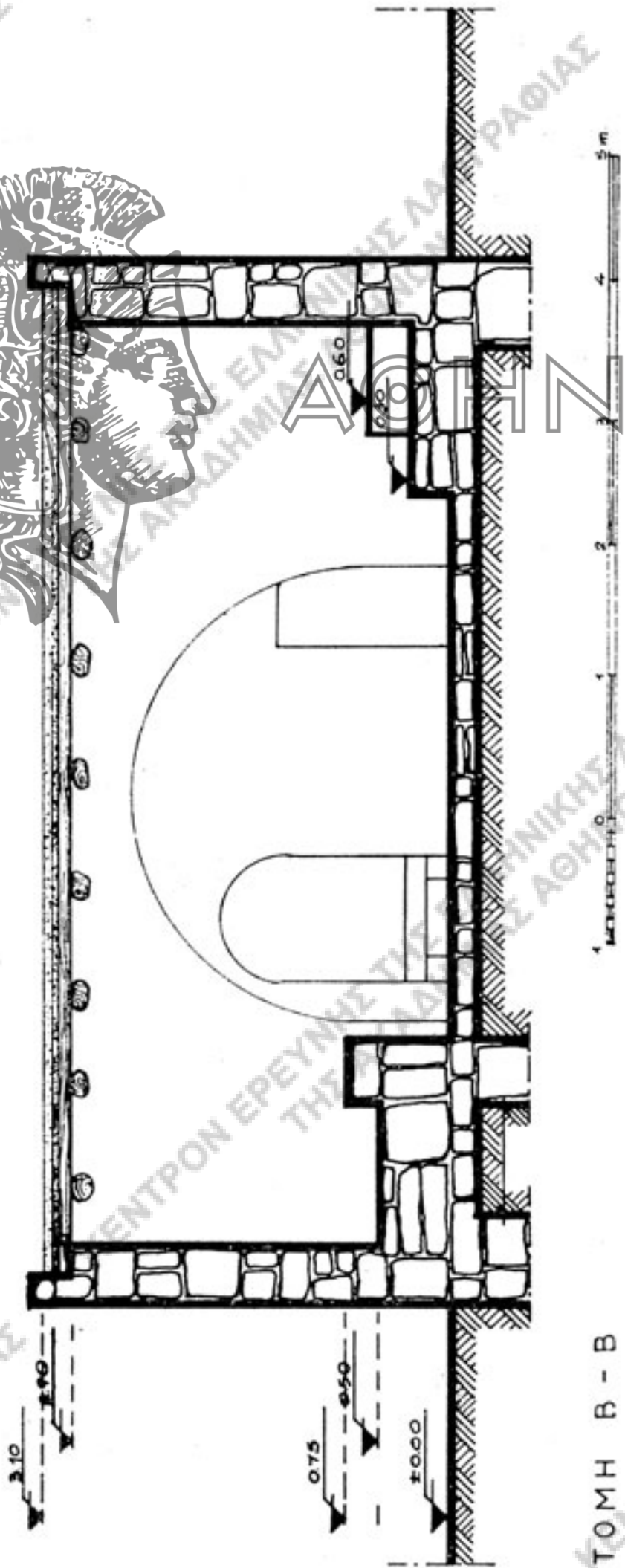

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟΜΗ Α - Α

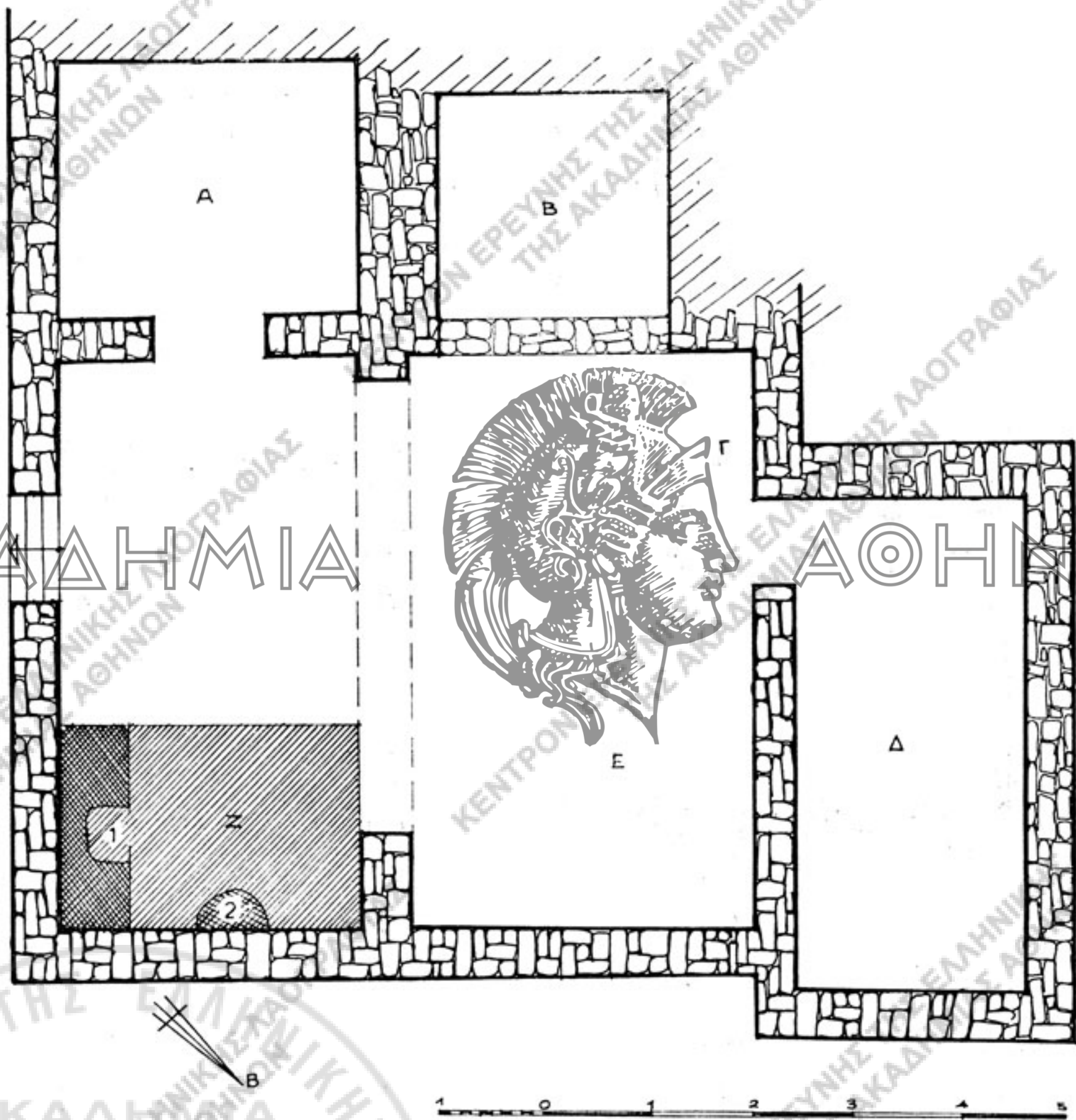

ΤΟΜΗ Β - Β

Είχ. 22 - 23. Καμαρόσπιτο Γρηγ. Ζωγραφίνη. Τομ. Α-Α και Β-Β.

Ἐντοιχισμένη ἐπὶ τοῦ ὑπερθύρου πλάξ ἐκ πωρολίθου καθαρισθεῖσα ἀπεκάλυψε τὴν χρονολογίαν 1844, ἡ ὁποία ὅμως κατὰ τὴν ζῶσαν τοπικὴν παράδοσιν φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ ἔτος ἐπισκευῆς καὶ οὐχὶ οἰκοδομήσεως τοῦ καμαρόσπιτου, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται πολὺ παλαιότερον.

Τὸ ὡς ἀποθήκη καὶ στάβλος χρησιμοποιούμενον σήμερον καμαρόσπιτο ἰδιοκτησίας Κων. Σφακιανάκη, εἰς θέσιν «Γειτονιὰ Τσαντομανώλη», ἐπεξετάθη

Εἰκ. 24. Καμαρόσπιτο Σφακιανάκη. Κάτοψις (ἀρχικὴ μορφή).

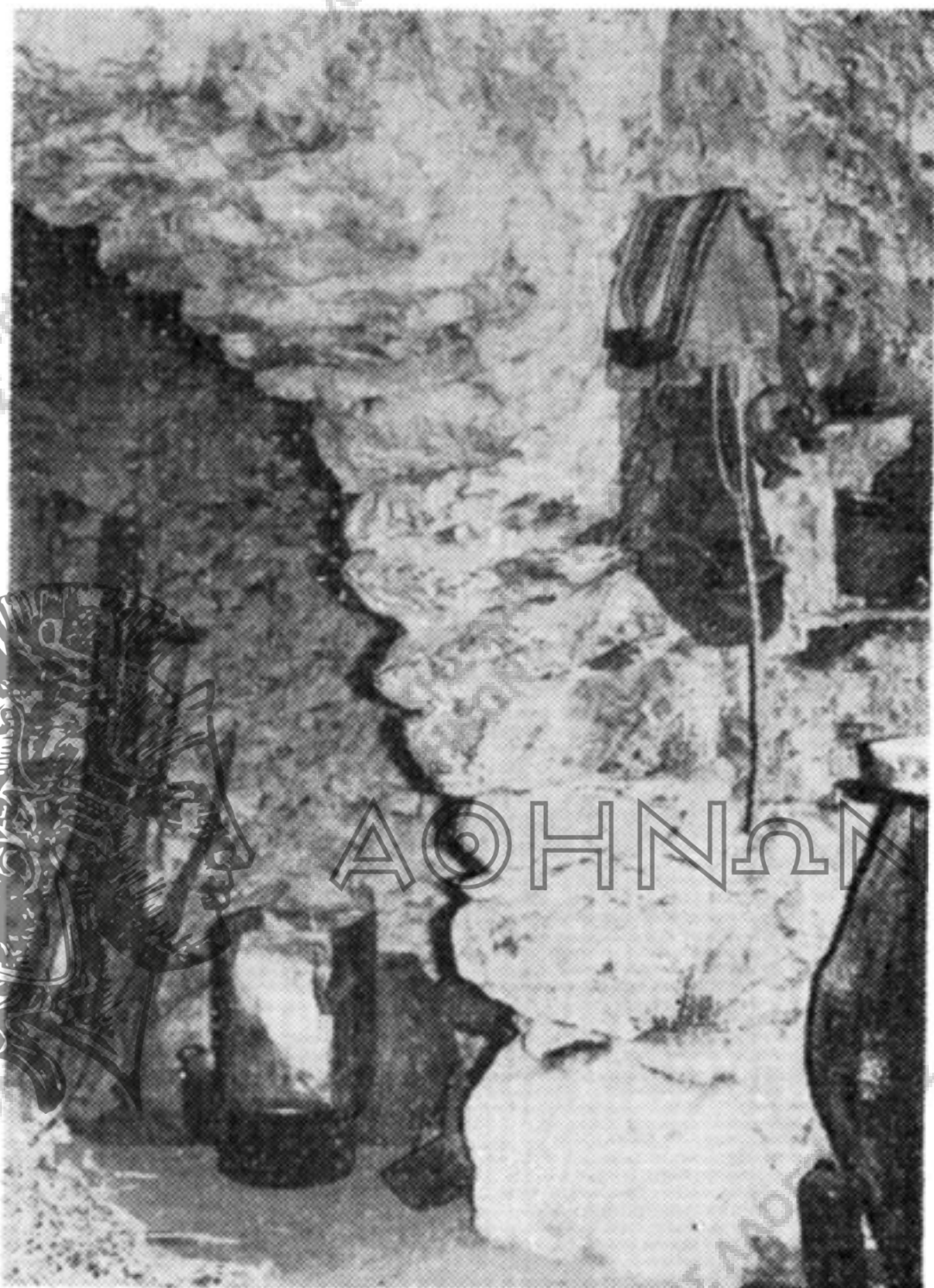
A : ἀχειριώνας, B . πατητήρι, Γ : ἀργαστηρόσπιστο, Δ : ἀποθήκη, E : ταβλάδο,
Z : μαγειρεῖο (1 : παραστιά, 2 : σταμνοτάτης).

κατὰ μῆκος καὶ πλάτος: ἐν συνεχείᾳ δηλ. τῆς μέσα σπάλλας εὐρίσκεται τὸ μέσα σπίτι, διαστάσεων 2,10 μ. × 4,80 μ., πρὸς τὴν ἀριστερὰν δὲ πλευρὰν ἀμφοτέρων τῶν σπαλλῶν διηνοιχθησαν δι' ἐκσκαφῆς τοῦ ἐδάφους δύο χῶροι διαστάσεων 2,50 μ. × 2,80 μ. καὶ 2,10 μ. × 2,10 μ. ἀποτελέσαντες τὸν ἀχυρῶνα καὶ τὸν ληνὸν ἀντιστοίχως (εἰκ. 24).

Τὸ δάπεδον τοῦ κυρίως καμαρόσπιτου εὑρίσκεται χαμηλότερον τῆς στάθμης τῆς ὁδοῦ κατὰ 0,50 μ., τὸ δὲ καθαρὸν ὕψος αὐτοῦ εἶναι 2,65 μ. Ἡδη ἡ καμάρα ἔχει κατεδαφισθῆ—λίαν εὐκρινῆ ὅμως ἔχνη αὐτῆς εἰς τοὺς τοίχους καὶ τὴν ὀροφὴν καθορίζουν τὴν θέσιν της—, τὸ δὲ κτήριον ἐχωρίσθη διὰ τοίχου καθέτου πρὸς τὴν θέσιν τῆς καμάρας εἰς δύο τμήματα, ἐξ ὧν τὸ δεξιὸν ἀποτελεῖ νῦν στάβλον καὶ τὸ

Εἰκ. 25. Καμαρόσπιτο Μωυσάκη. Πρόσοψις. Διακρίνεται καὶ ἡ μικρᾶς ἐκτάσεως αὐλή.

Εἰκ. 26. Καμαρόσπιτο Μωυσάκη. Τμήμα τῆς μέσα καμάρας.

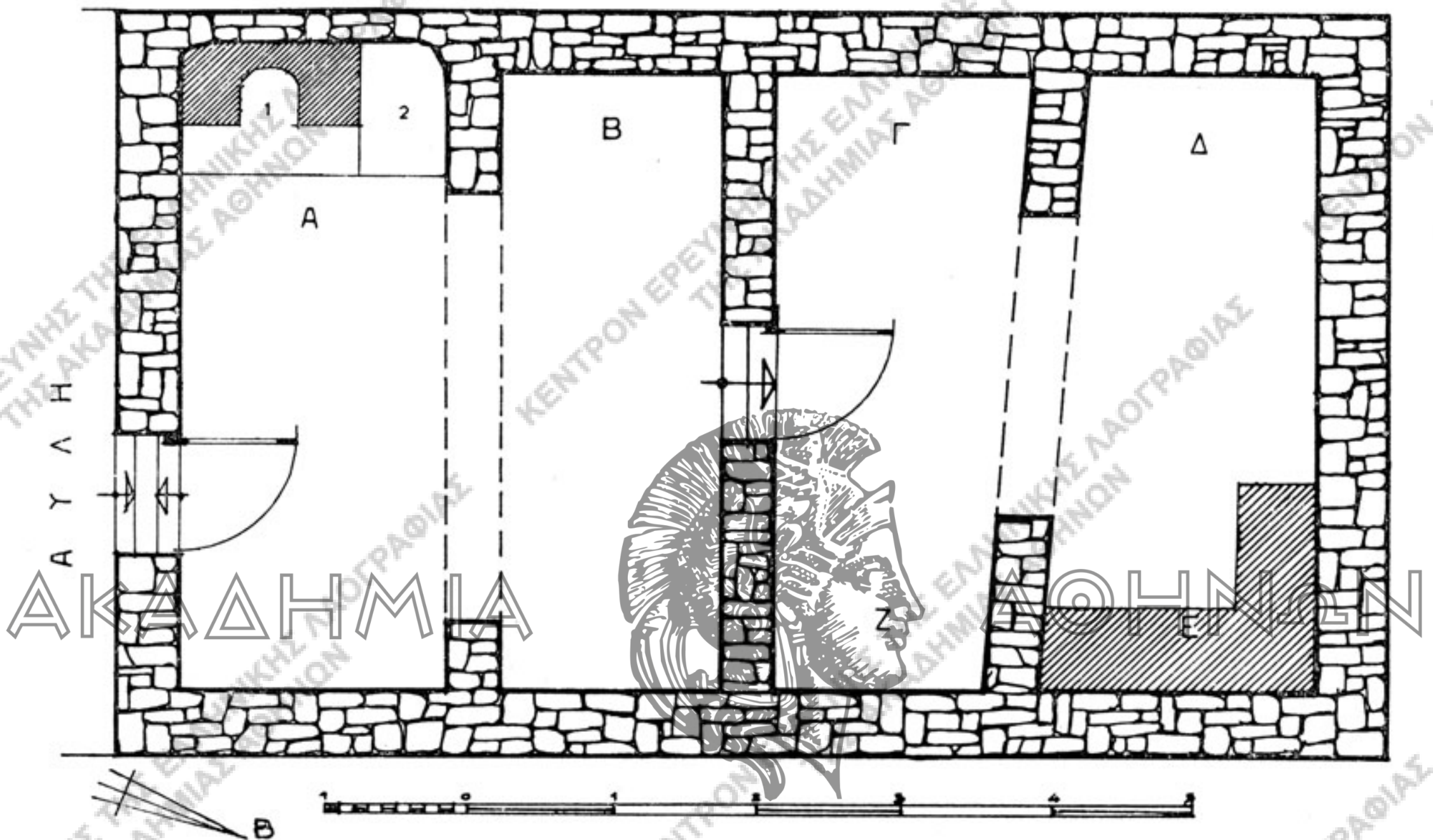
ἀριστερὸν ἀποθήκην. Ὁ ἀχυρῶν, ὁ ὁποῖος προηγουμένως κατεῖχε τὴν θέσιν τῆς σημερινῆς ἀποθήκης, μετεφέρθη εἰς τὸ βάθος τοῦ κτίσματος, διηνοίχθη δὲ καὶ μικρὰ θύρα πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ στάβλου.

Τὸ καμαρόσπιτο τοῦτο θεωρεῖται ἀπὸ τὰ παλαιότερα τοῦ χωρίου, χρονολογούμενον—κατὰ λαϊκὴν ἔκφρασιν— «ἀπὸ κτίσεως κόσμου».

Εἰς τὸ εἰς θέσιν «Κάτω γειτονιά» καμαρόσπιτο ἰδιοκτησίας καὶ διαμονῆς σήμερον τοῦ Γεωργ. Μωυσάκη ἀπαντᾶται ἡ χρῆσις δύο καμαρῶν—μέσα καμάρας καὶ ὄξω καμάρας—, οὐχὶ παραλλήλων πρὸς ἀλλήλας. Ὁ μεταξὺ τῶν καμαρῶν χώρος χωρίζεται εἰς δύο τμήματα διὰ τοίχου παραλλήλου πρὸς τὴν ὄξω καμάρα, πρὸς τὴν ἀριστερὰν (Εἰκ. 25, 27).

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον παρουσιάζεται διπλασιασμὸς τῆς κατόψεως τοῦ βασικοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ τύπου καὶ δημιουργοῦνται τέσσαρες σπάλλες. Ἐξ αὐτῶν ἡ τρίτη καὶ τετάρτη κατὰ σειράν, αἱ πρὸς τὸ βάθος, ἀποτελοῦν τὸ μέσα σπίτι, τοῦ ὁποίου τὸ δάπεδον εὑρίσκεται περίπου 0,30 μ. ὑψηλότερον τῆς στάθμης τοῦ δαπέδου τῆς λοιπῆς οἰκίας.

Ἡ χρῆσις δύο ἢ περισσοτέρων καμαρῶν φαίνεται ὅτι ἦτο συνήθης καὶ ἐν-

Εἰκ. 27. Καμαρόσπιτο Μουσάκη. Κάτοψις.

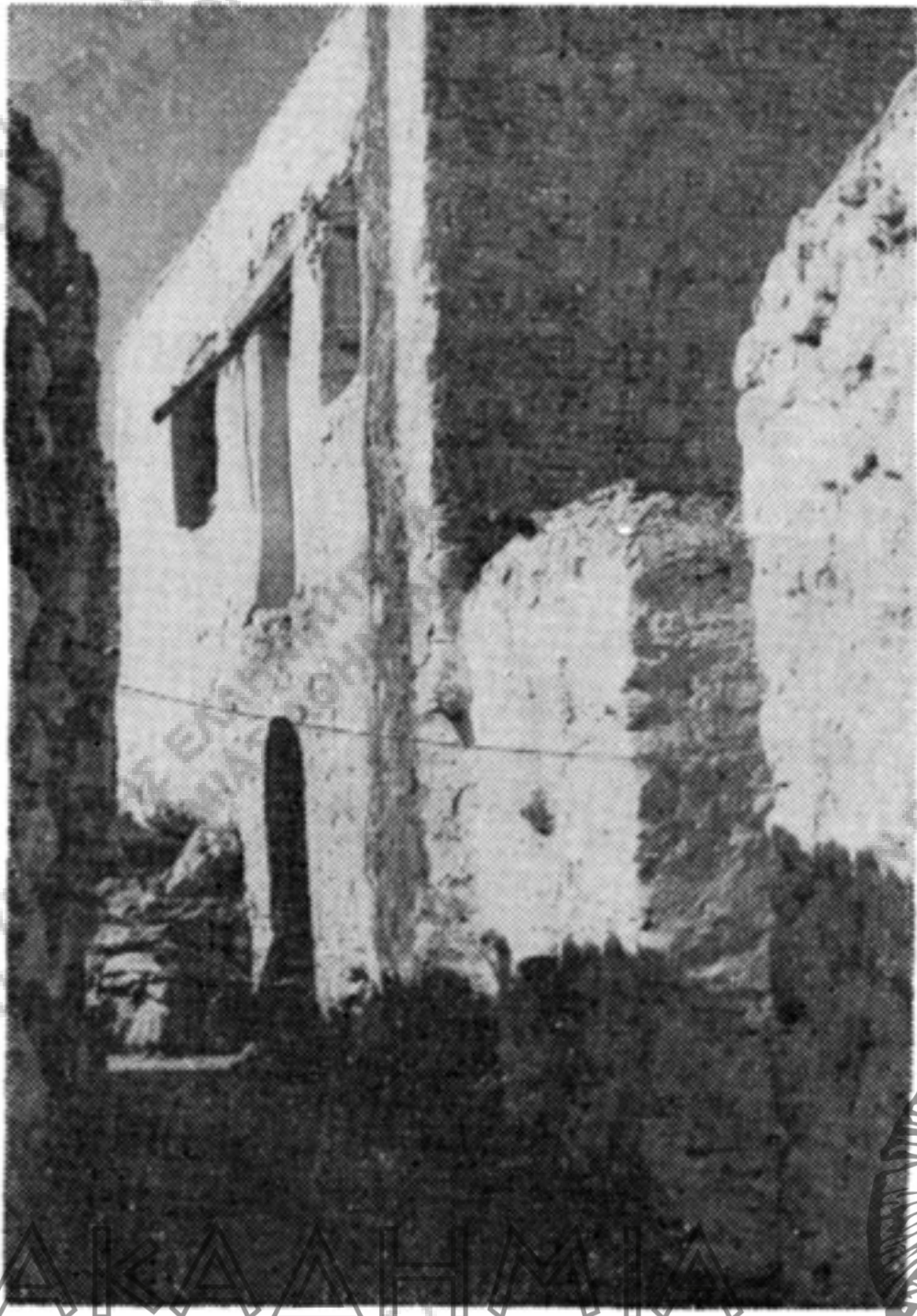
A: μαγειρεῖο (1: παραστιά, 2: σταμνοτάτης), B: ἀργαστηρόσπιτο. Γ: ταβλάδο, Δ: ἀχειρώνας, E: ἀποθήκη πιθαριῶν, Z: ἀποθήκη. Πρὸ τῆς εἰσόδου, μικρῶν διαστάσεων αὐλή.

ταῦθα, ὡς ἐκ σχετικῶν πληροφοριῶν καὶ ἐξ ἠρειπωμένων καμαρόσπιτων συνάγεται, ἀπαντᾶται δέ, ὡς γνωστόν, καὶ εἰς ἄλλας περιοχὰς τῆς Κρήτης¹, ἐπίσης εἰς τὰς Κυκλάδας καὶ ἄλλαχοῦ².

Παρέκκλισιν ἐκ τοῦ παραδεδομένου εἰς τὸ χωρίον τύπου λαϊκῆς κατοικίας φαίνεται νὰ παρουσιάζη ἡ εἰς θέσιν «Μεσογειτονιά» διώροφος οἰκία ἰδιοκτησίας Γεωργ. Κριτσωτάκη, λόγω τῆς ἐμφανιζομένης προσθήκης ἑνὸς ὀρόφου (ὄντᾶ). Αὕτη ὅμως εἶναι κατὰ πολὺ μεταγενεστέρα τοῦ ἀρχικοῦ κτίσματος, τὸ ὁποῖον ἦτο

1. Δ. Τριποδάκη, Ἡ χωρική κατοικία στὸ Λασιθί, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 293, σχ. 3.

2. Δ. Βασιλειάδη, Εἰσαγωγή στὴν αἰγιοπελαγίτικη λαϊκὴ ἀρχιτεκτονική, ἐνθα ἄνωτ., σ. 60.

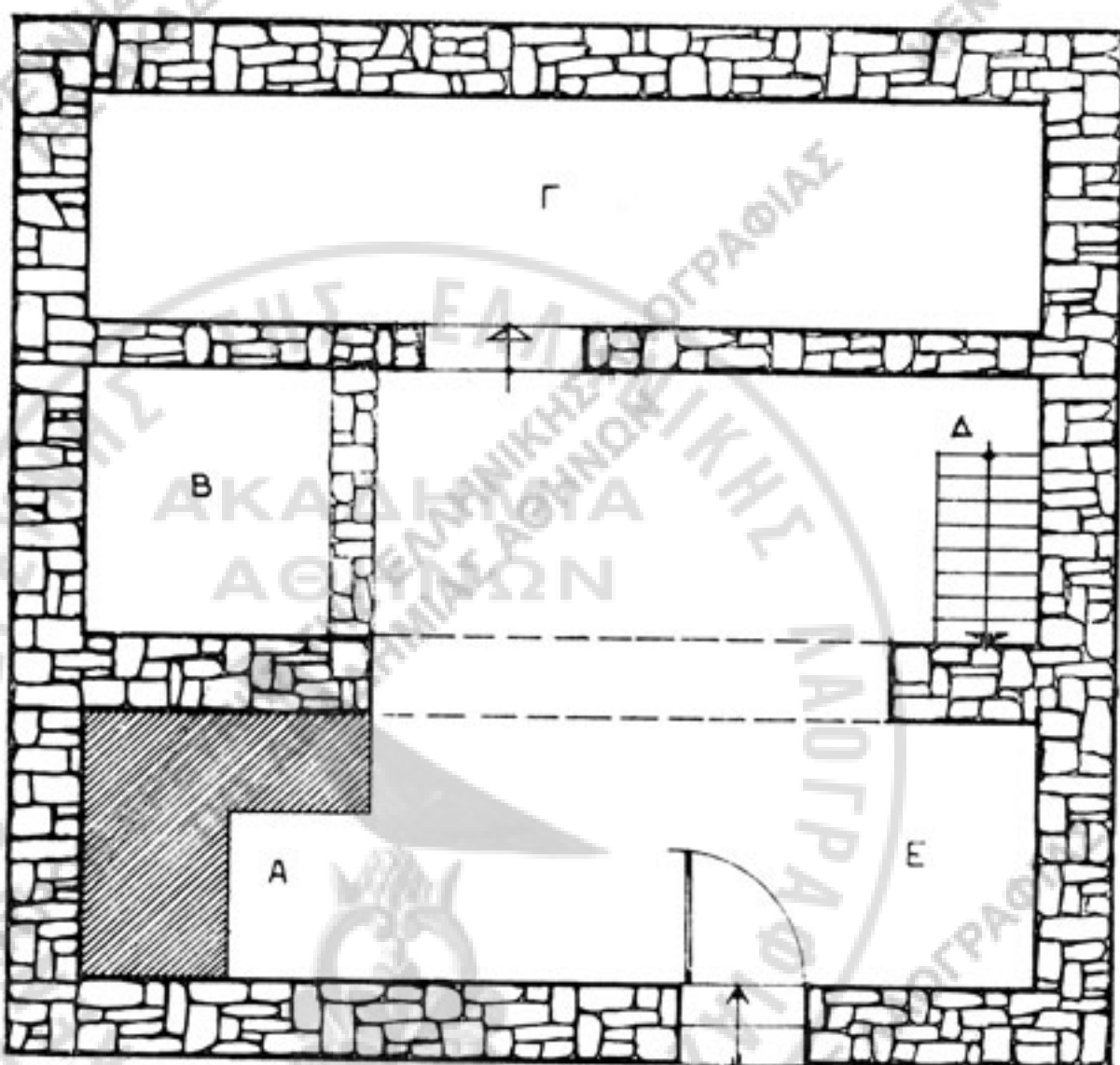

Είχ. 28. Καμαρόσπιτο Κριτσωτάκη.

Πρόσοψις. Διακρίνεται, άριστερά τής εισόδου, ή κατεδαφισμένη έξωτερική κλίμαξ.

Είχ. 29. Καμαρόσπιτο Κριτσωτάκη.

Ή έσωτερική κλίμαξ.

Είχ. 30. Καμαρόσπιτο Κριτσωτάκη. Κάτοψις.

Α : άποθήκη πιθαριών, Β : πατητήρι, Γ : άχειρώνας και άποθήκη, Δ : άποθήκη και λιθινή κλίμαξ, Ε : άργαστηρόσπιτο και χώρος φαγητού. Τò μαγειρειό και τò ταβλάδο εις τόν όντά.

ἐν σύνηθες διηυρημένον καμαρόσπιτο διαστάσεων 5,50 μ. × 6 μ. περ. καὶ καθαρῷ ὕψους 2,55 μ.

Ἡ ἐπικοινωνία ἰσογείου - ὄντᾶ ἐγένετο ἀρχικῶς διὰ λιθίνης ἐξωτερικῆς κλίμακος καὶ μικροῦ ἐξώστου.

Πρὸς πληρέστερον ἀερισμὸν καὶ φωτισμὸν τοῦ ὄντᾶ, πλὴν τῆς πρὸς τὸν ἐξώστην θύρας, εἶχε διανοιγῆ καὶ μικρὸν βορεινὸν παράθυρον. Μεταγενεστέρως ἠνοί-

Εἰκ. 31. Καμαρόσπιτο Ἄρετάκη.

Ἡ ἐξωτερικὴ λιθινὴ κλίμαξ καὶ ἡ λοντζέτα.

Εἰκ. 32. Καμαρόσπιτο Ἄρετάκη.

Ἡ ἐσωτερικὴ ξυλινὴ κλίμαξ καὶ ἡ τράπολα.

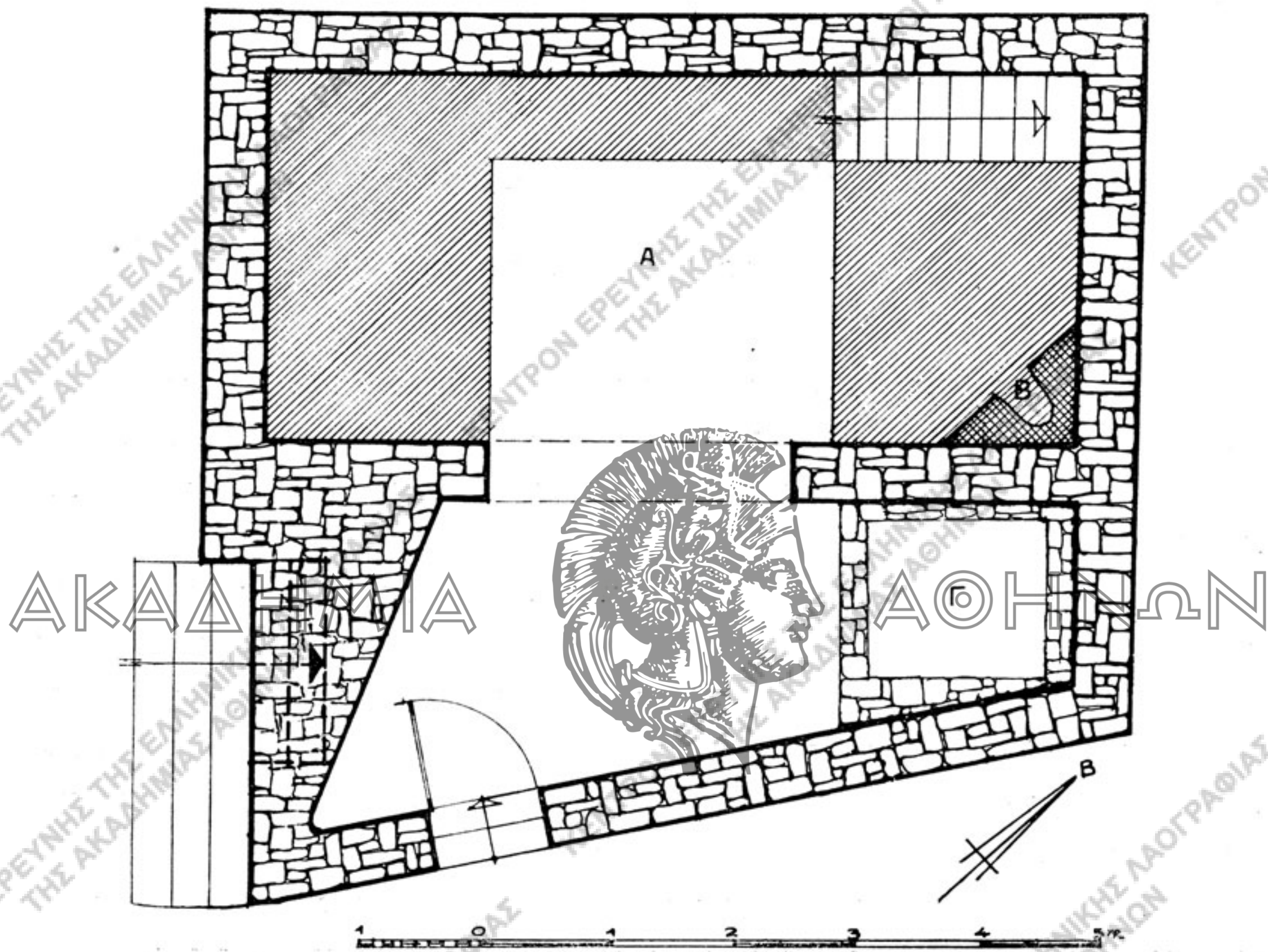
χθησαν δύο ἀκόμη παράθυρα ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ ὄντᾶ, ἐκατέρωθεν τοῦ ἐξώστου. Ἀργότερον ὁ ἐξώστης κατηδαφίσθη, ἡ δὲ ἐξωτερικὴ λιθινὴ κλίμαξ ἠχρηστεύθη καὶ ἀντικατεστάθη δι' ἑτέρας ἐσωτερικῆς, ἐπίσης λιθίνης, μὲ καταπακτὴν θύραν (τράπολα) εἰς τὸ ἄκρον αὐτῆς. (Εἰκ. 28 - 30).

Προσθήκη ὄντᾶ ἐγένετο μεταγενεστέρως καὶ εἰς τὸ εἰς θέσιν «Πίσω γειτονιά» ἀπλοῦν καμαρόσπιτο, ἔνθα σήμερον στεγάζεται ἡ οἰκογένεια Ἐμμ. Ἄρετάκη.

Τὸ ἀρχικὸν κτίσμα παρουσιάζει κάτοψιν τραπεζοειδῆ μὲ λίαν περιορισμένον τὸν ὠφέλιμον χῶρον τῆς πρώτης σπάλλας λόγω τῆς μορφῆς τοῦ οἰκοπέδου. Ὁ

χῶρος οὗτος διετέθη διὰ τὸν ληνόν, ὁ δὲ χῶρος τῆς μέσα σπάλλας διὰ τὸ ταβλάδο καὶ τὸ μαγερειό.

Ἡ πρὸς τὸν ὄντᾶ ἄνοδος ἐπιτυγχάνεται ἐσωτερικῶς μὲν διὰ ξυλίνης κλίμα-

Εἰκ. 33. Καμαρόσπιτο Ἀρετάκη. Κάτοψις.

A: ἀποθήκη, B: παραστιά, Γ: πατητήρι.

κος, μὲ καταπακτὴν θύραν (τράπολα), ἐξωτερικῶς δὲ διὰ λιθίνης κλίμακος μέσω τοῦ ἐλευθέρου ἀριστεροῦ τμήματος τοῦ δώματος (λοντζέτας). (Εἰκ. 31 - 33).

Σήμερον ἡ καμάρα ἔχει κτισθῆ καὶ ἔχει ἀνοιχθῆ μικρὰ θύρα διὰ τὴν ἐπικοινωνίαν πρώτης καὶ μέσα σπάλλας, ὁ χῶρος τοῦ ταβλάδου χρησιμοποιεῖται ὡς ἀποθήκη, ἡ δὲ ἐστία ἔχει ἀχρηστευθῆ καὶ ἀντικατασταθῆ διὰ συγχρόνου μεγειρικῆς συσκευῆς ὑγραερίου, τοποθετημένης ἐπὶ τοῦ καταλλήλως πρὸς τοῦτο διαμορφωθέντος ληνοῦ.

Ἐκ τῆς, ὡς ἀνωτέρω, ἐξετάσεως τῶν σπιτιῶν τοῦ Καρυδίου προκύπτει ὅτι καὶ εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν τῆς Ἀνατ. Κρήτης ἐπεκράτει παλαιότερον ὁ ἀρχιτεκτονικὸς τύπος τοῦ σπιτιοῦ μὲ καμάρα (καμαρόσπιτο), ὁ ὁποῖος ἀπαντᾷ βασικῶς πολλαχοῦ τῆς νήσου¹, μὲ παραλλαγὰς δὲ καὶ εἰς τὰς Κυκλάδας², τὴν Δωδεκάνησον³ καὶ τὴν Κύπρον⁴.

RÉSUMÉ

Les «kamarospita» de Karydion Sitia

par Georges N. Aikaterinidis

L'auteur étudie les anciennes maisons du village de Karydion Sitia en Crète que l'on nomme «kamarospita» par référence à l'arc de pierre appelé «kamara» qui constitue un élément caractéristique des demeures insulaires de Grèce.

Au début de cet essai, il est question de l'environnement naturel du village, aride et montagneux et, pour cette raison, voué à l'économie fermée de faible rendement. Ensuite sont étudiés en détail la manière de construire les «kamarospita», les coutumes qui s'y rapportent, les matériaux utilisés, l'usage fonctionnel qui est fait de chaque partie de la maison et les différents meubles de celle-ci.

Ensuite sont examinés en particulier dix «kamarospita» qui ont pu être conservés jusqu'à présent et dont on donne en regard les plans.

De cette étude des maisons de Karydion il ressort que dans cette région de l'Est de la Crète prédominait le style d'architecture de maison avec arc (kamarospito) que l'on rencontre toujours principalement dans toute l'île, avec des versions qui apparaissent dans les Cyclades, le Dodécanèse et à Chypre.

1. Δ. Τριποδάκη, Ἱστορική θεώρηση . . ., ἐνθ' ἀνωτ., σ. 54, Κ. Λασσιθιωτάκη, ἐνθ' ἀνωτ., σ. 14.

2. Δ. Βασιλειάδη, Εἰσαγωγή στὴν αἰγαιοπελαγίτικη λαϊκὴ ἀρχιτεκτονική, ἐνθ' ἀνωτ., σ. 59 κέξ.

3. Γ. Μέγα, Ἡ λαϊκὴ κατοικία τῆς Δωδεκανήσου, ἐνθ' ἀνωτ., σ. 224 κ. ἀ.

4. Γ. Παπαχαράλαμπος, ἐνθ' ἀνωτ., σ. 28.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

ΥΠΟ

ΜΕΝΕΛΑΟΥ Α. ΤΟΥΡΤΟΓΛΟΥ

Εἰς τὸν πέμπτον τόμον (1945-49) τῆς Ἐπετηρίδος τοῦ Κέντρου Λαογραφίας εἶχε δημοσιευθῆ μελέτη μου ἀφορῶσα εἰς τὴν νομικὴν ἐξερεύνησιν παροιμιῶν καὶ ἀσμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἅτινα ἐνεφάνιζον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐπιστήμην τοῦ δικαίου ἰδίᾳ ἀπὸ φιλοσοφικῆς καὶ ἱστορικῆς ἀπόψεως.

Περὶ τῆς σημασίας τὴν ὁποίαν ἐνέχει ἡ ἔρευνα, εἰς τὸ καθόλου δίκαιον, τῶν δημῶδων μνημείων τοῦ λόγου γίνεται λόγος ἐν τῇ προταχθείσῃ εἰσαγωγῇ τῆς ἐργασίας ταύτης. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐν αὐτῇ γενομένη ἐξέτασις παροιμιῶν καὶ ἀσμάτων περιορίσθη εἰς τὰ ἀναφερόμενα μόνον εἰς θέματα Ποινικοῦ δικαίου καὶ Ἐγκληματολογίας, διὰ τοῦτο, ὡς συνέχεια τῆς ἐργασίας ἐκείνης, ἐπιχειρεῖται ἐν τοῖς ἐπομένοις ἡ συστηματικὴ κατάταξις καὶ κριτικὴ ἐπεξεργασία παροιμιῶν καὶ δημῶδων ἀσμάτων ἀναφερομένων εἰς τὸ Οἰκογενειακὸν δίκαιον καὶ εἰδικώτερον εἰς τὸν γάμον καὶ τὸ διαζύγιον.

Γ Α Μ Ο Σ

Ὅροι πρὸς σύναψιν

Ἡ δημῶδης δογματολογία διὰ πλείστων παροιμιῶν ἀναφέρεται εἰς τὰ περὶ τῆς καταλλήλου ἡλικίας τῶν μελλόντων νὰ συνάψουν γάμον. Ἐν πλήρει ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἰσχυρὸν δίκαιον, ὅπερ οὐδένα φραγμὸν θέτει εἰς τὴν σύναψιν γάμων μεταξὺ ἀτόμων μεγάλης ἡλικίας¹, εὐρίσκεται ἡ λαϊκὴ συνείδησις, ἥτις οὐδαμῶς εὐνοεῖ τοὺς γάμους τούτους², διὸ καὶ συμβουλεύει:

1. Βλ. ἄρθρ. 1350 Α.Κ.

2. Ἄξιον μνείας εἶναι ὅτι διὰ τοῦ νόμου Ἰουλίου Παπίου Ποππαίου ἀπηγορεύθη ὁ γάμος τῶν ὑπερβάντων τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος ἀρρένων, τῶν δὲ γυναικῶν τὸ πεντηκοστὸν (Ἄ ν τ. Μ ο μ φ ε ρ ρ ά τ ο υ, Ἐγχειρίδιον τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, τ. Β', Ἀθῆναι 1930, σ. 32). Τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην ἤρε μεταγενεστέρως διάταξις τοῦ Ἰουστινιανοῦ (Cod. 5.4.27). Βραδύτερον οἱ Μακε-

Ἡ μικρὸς μικρὸς παντρέψου
ἢ μικρὸς καλοερέψου¹.

ἽΟποιος γοργοφάη καὶ γοργοπαντρευτῆ δὲν τὸ μεταγνώθει².

Ἐξ ἄλλου καὶ δι' ἄλλων σχετικῶν παροιμιῶν ἐκδηλοῦται ἡ λαϊκὴ ἀποδοκιμασία:

Γάμος στὰ γέρατα,
ἢ σταυρὸς ἢ κέρατα³.

Ἄντρας γέρος, γυναῖκες νιές,
κάνουν πάντα κακὲς δουλειές⁴.

δόνες περιέλαβον μὲν ἐν τῇ νομοθεσίᾳ των τὴν ἐν λόγῳ διάταξιν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὑπὸ τὴν ἀξιόσημειωτον ὅμως διαφορὰν ὅτι ἡ ἄρσις τῆς ἀπαγορεύσεως ἀφεώρα μόνον εἰς τοὺς ἄνδρας καὶ οὐχὶ εἰς τὰς γυναῖκας. «Ἡ διάταξις ἐπιτρέπει τὸν μείζονα τῶν ἐξήκοντα ἐνιαυτῶν συνάπτεσθαι τῇ ἐλάττονι τῶν πενήκοντα ἐνιαυτῶν» (Βασ. 28.4.39).

1. Διαλεχτῆς Ζευγώλη — Γλέζου, Παροιμίες ἀπὸ τὴν Ἀπείρανθο τῆς Νάξου, Ἀθήναι 1963, σ. 235. Πρβλ. Ν. Δημητράκοπούλου, Τὸ δίκαιον ἐν ταῖς παροιμίαις, Νομικαὶ Ἐμασχολήσεις, τ. Β' (ἐκδ. 2α), ἐν Ἀθήναις 1925, σ. 132, σημ. 1. Βλ. παροιμίας παραινέσεις καὶ εἰς τραγωδίαν τοῦ Εὐριπίδου (Δανάη).

«καὶ νῦν παραινῶ πᾶσι τοῖς νεωτέροις
μὴ πρὸς τὸ γῆρας ἀναβολὰς ποιουμένους
σχολῆ τεκνοῦσθαι παῖδας· οὐ γὰρ ἡδονή,
γυναικί τ' ἐχθρὸν χρῆμα πρεσβύτης ἀνῆρ·
ἀλλ' ὡς τάχιστα. καὶ γὰρ ἐκτροφαὶ καλαὶ
καὶ συννεάζων ἡδὺ παῖς νέω πατρί».

(Εὐριπ., fragm. 317 [σ. 454] Nauck²).

2. Ν. Γ. Πολίτου, Παροιμιαί, τ. Δ', σ. 90 (ἐφεξῆς βραχυγραφικῶς Π.Π. Τὸ ἀνέκδοτον μέρος τῆς συλλογῆς Πολίτου [στοιχεῖα Ε - Ω] εὐρίσκεται κατατεθειμένον εἰς τὸ Κέντρον Ἐρεῦνης τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας [ἐφεξῆς βραχυγραφικῶς ΚΛ]. Ἡ παραπομπὴ εἰς τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο μέρος ἐμφαίνεται μόνον ἐκ τοῦ λήμματος, ἀρχομένου ἀπὸ τινος τῶν μετὰ τὸ Ε [ἐλπὶς] στοιχείων).

3. Π.Π., τ. Γ', σ. 555. Ἡ δὲ παροιμία «Μὲ γριά κάνεις; / τὸ σπόρο σου τὸν χάνεις» (Π.Π., τ. Δ', σ. 148) ἐπισημαίνει τὴν ἀδυναμίαν τεκνοποιίας εἰς τοὺς μετὰ γυναικῶν προχωρημένης ἡλικίας συναπτομένους γάμους. Παρομοίας ἐννοίας εἶναι καὶ αἱ παροιμιαί: «Ὅντες νὰ σαρανταρέψης, / τότες ἄντρα μὴ γυρέψης» (Π.Π., τ. Β', σ. 240), καὶ «Ἡ ρκὰ ἔτσι κατασείμονα τ' ἀγγούριν ἀθθυμήθην» (Ν. Γ. Κυριαζῆ, Κυπριακαὶ Παροιμιαί, ἐν Λάρνακι 1940, σ. 141, 6).

4. Π.Π., τ. Β', σ. 221,16. Παρεμφερῆς ἐννοία ἐκφράζεται καὶ διὰ τοῦ ἀκολοῦθου σκωπτικοῦ ἀσματίου:

ἽΟλον πίκρες καὶ φαρμάκια
εἶν' τοῦ γέρου τὰ κανάκια

“Ὅποια πάρη παλληκάρι,
ξανανιώνει σὰ φεγγάρι·
κι ὅποια πάρη γέρον ἄντρα,
τ’ ὄχου¹ δὲν τσῆ λείπει πάντα².”

Ἄλλ’ ἢ λαϊκὴ προτροπὴ πρὸς σύναψιν γάμου εἰς νεαρὰν ἡλικίαν δὲν ἐξικνεῖται μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐπιδοκιμάζεται ὁ γάμος ἀνήβων. Ἡ εἰρωνικὴ διατύπωσις:

Ἐκφράζει ἀκόμη δὲ βγῆκε ἀπ’ τ’ αὐτὸ καὶ παντροειὰ γυρεύει³

ἐκφράζει παραστατικώτατα τὴν δημώδη ἀντίληψιν ὅτι οἱ μελλόγαμοι πρέπει νὰ ἔχουν ἀρμόζουσαν ἡλικίαν, τῆς ὁποίας τὰ ὅρια καθορίζονται διὰ τῆς συνηθέστατα ἀκουομένης παροιμίας:

Δώδεκα χρονῶν κορίτσι δεκοχτὼ παλληκαράκι⁴.

καὶ τοῦ γέρον τὰ χαδάκια
σὰν νερόβραστα σπανάκια.

(ΚΛ, χφ. 1357B, σ. 19, Ἐ. Ἰωαννίδης, Ἄμφορος 1876). Πρβλ. καὶ τὸ «Περὶ γέροντος» μεσαιωνικὸν ποίημα, ἐν ᾧ ἡ ὑπανδρευθεῖσα λόγῳ τοῦ πλούτου τοῦ γέροντα μετανοεῖ πικρῶς διὰ τοῦτο:

«... γροικᾶς καὶ λέγει μέσα της ἀκακὸ ριζικό ὅπαν χα!
τί τό ἔθελα τ’ ἀντίπροικο καὶ τὰ πολλὰ τὰ ροῦχα;»
εἶ τε κι ἂν ἔναι φρόνιμη, μὲ τοῦ καιροῦ τὸ θάρρος
καὶ λέγει πάντα μέσα της «μήνα τὸν πάρη ὁ Χάρος,
καὶ τότε μὲ τὰ ροῦχά του καὶ μὲ τὰ ἐδικά μου
νὰ πάρω ἕναν νειούτσικον εἰς τὸ πλευρὸν κοντά μου».

(C. Wagner, Carmina graeca medii aevi, Lipsiae 1874, σ. 108, 71 - 76).

1. τ’ ὄχου = ἡ λύπη, ἡ στενοχώρια.

2. Δημ. Λουκάτου, Κεφαλονίτικα γνωμικά, Ἀθήναι 1952, σ. 48, ἀρ. 291.

3. Π.Π., τ. Β’, σ. 592 (αὐτό, 2β).

4. ΚΛ, χφ. 319, σ. 12, ἀρ. 121. Πρβλ. καὶ τὸ ἄρθρον 1350 Α.Κ., καθ’ ὃ πρὸς σύναψιν γάμου ἀπαιτεῖται νὰ ἔχη συμπεπληρωμένον ὁ μὲν ἀνὴρ τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος, ἡ δὲ γυνὴ τὸ δέκατον τέταρτον. Σημειωθήτω ὅτι ὠριμος πρὸς γάμον ἡλικία ὠρίζετο ὁμοίως τὸ δωδέκατον ἔτος διὰ τὰς γυναῖκας ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν νομοθετικῶν κειμένων, ἐνῶ διὰ τοὺς ἀνδρας τὸ δέκατον τέταρτον: «... Δεῖ δὲ τοὺς μὲν ἄρρενας ἐφήβους εἶναι, τὰς δὲ θηλείας ἀνδρὸς δεκτικὰς, τουτέστι τοὺς μὲν ὑπερβεβηκέναι τὸν ἰδ’ χρόνον, τὰς δὲ μείζονας εἶναι τῶν ἰβ’ ἐνιαυτῶν...» (Πρόχειρος Νόμος, τίτλ. 4, γ’. Ζέπων J.G-R, τ. 2, σ. 125. Ὁμοίως Ἐπαναγωγή, τίτλ. 16, β’. Ζέπων J.G-R, τ. 2, σ. 275. Ἀρμενόπουλος 4.4.2, Βασ. 28.4.3). Πρβλ. καὶ Π. Ζέπου, Μιχ. Φωτεινοπούλου Νομικὸν Πρόχειρον, Ἀρχεῖον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, τ. ΙΖ’ (1954-1959), σ. 75, γ’. Κατὰ δὲ τὴν Ἐκλογὴν τῶν Ἰσαύρων ἢ «ἡρμοσμένη» πρὸς γάμον ἡλικία ἦτο τῶν μὲν ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ 15ου τῶν δὲ γυναικῶν ἀπὸ τοῦ 13ου ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτῶν (Ἐκλογὴ Νόμων, 2.1. Ζέπων J. G-R, τ. 2, σ. 18-19).

Τὴν κατὰ τὴν ἱερολογίαν τοῦ γάμου ἀπαιτουμένην αὐτοπρόσωπον παράστα-
σιν τῶν μελλονύμφων δηλοῖ διὰ βραχυλόγου ἐκφραστικότητος ἢ παροιμία :

*Κανεῖς στεφάνι δὲ βάνει μὲ κανένανε*¹

συμπίπτουσα πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος δικαίου², καθ' ἃς ἡ συναίνεσις τῶν
εἰς γάμον συνερχομένων³ δηλοῦται αὐτοπροσώπως.

Συγγενοῦς πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἐννοίας εἶναι καὶ ἡ παροιμιακὴ φράσις :

*Χωρὶς γαμπρὸ γάμος δὲ γίνεται*⁴,

τῆς ὁποίας ὅμως ἡ ἐγγυτέρα ὑπὸ ἱστορικὴν ἔποψιν ἐξέτασις παρουσιάζει ἐνδιαφέ-
ρον διὰ τὸν μελετῶντα τὴν δημώδη περὶ δικαίου συνείδησιν νομικόν. Καὶ τοῦτο, διότι
ὑποδηλοῖ τὴν λαϊκὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου, περιληφθεῖ-
σαν καὶ ἐν τῇ νομοθεσίᾳ τῶν Βυζαντινῶν, καθ' ἣν ἡ γυνὴ ἠδύνατο νὰ συζευχθῇ
μετ' ἀπόντος δι' ἐπιστολῶν αὐτοῦ ἢ δι' ἀγγέλου⁵.

Ἰκανότης.

ἈΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
Ὁ ὑπὸ τοῦ βυζαντινοῦ δικαίου ὀριζόμενος ἀποκλεισμός τῶν πνευματικῶς
νοσοῦντων ἀπὸ τῆς δυνατότητος νὰ συνάψουν γάμον⁶, περὶ οὗ διαλαμβάνουν καὶ
αἱ διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος δικαίου⁷, εὕρισκει σύμφωνον τὴν λαϊκὴν συνείδησιν.
Οὕτως ὁ λαὸς διὰ τοῦ εἰς τὰς παροιμίας ἐκδηλουμένου δικαίου δογματολογεῖ ὅτι:

*Ὅλα τοῦ πρέπουν τοῦ ζουρλοῦ, παντρεῖα δὲν τοῦ πρέπει*⁸.

1. Π.Π. στεφάνι.

2. Ἄρθρ. 1350 Α.Κ.

3. Ὅτι, κατὰ τὴν λαϊκὴν συνείδησιν, ἀναγκαῖα εἶναι ἡ συναίνεσις τῶν μελλογάμων δει-
κνύουν καὶ οἱ στίχοι τοῦ ἀκολουθοῦ γαμηλίου ἄσματος:

Τ' ἔχεις, κόρη μ', καὶ φλίβεσαι καὶ χύνεις μαῦρο δάκρυ;

Μήνα στανιὸ σ' ἀγάπησα, μήνα ζορπᾶ σὲ πῆρα;

Μὲ θέλημα τῆς μάννας σου, μὲ θέλημα δικό σου.

(Χαρ. Ρεμπέλη, Κονιτσιώτικα, [Ἀθῆναι] 1953, σ. 93, ἀρ. 9).

4. Π.Π., τ. Γ', σ. 412, ἀρ. 69.

5. Dig. 23. 2. 5. Βασ. 28. 4. 4.

6. «Ἡ μανία ἐμποδίζει τῷ γάμῳ οὐ μὴν καὶ διαλύει τὸν ὀρθῶς συστάντα» (Βασ.
28.5.16). Πρβλ. Dig. 23.2.16. § 2.— Ἐπιτομὴ νόμων XXIII, 25. Ζέπων J. G-R, τ. 4,
σ. 413.

7. Βλ. ἄρθρ. 1351 Α.Κ. ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 128 καὶ 1686 Α.Κ.

8. Π.Π. τρελλός.

Ἐξ ἄλλου διὰ τῆς παροιμίας

Σὰ θέλη ἢ νύφη κι ὁ γαμπρός,
τύφλες νά 'χη ὁ πεθερός ¹

ἀποδοκιμάζει ἐντόνως τὴν ἐν τῷ βυζαντινῷ δικαίῳ δεσπόζουσαν ἀρχὴν ², τὴν διατηρηθεῖσαν καὶ ἐν τῷ ἰσχύοντι δικαίῳ ³, καθ' ἣν ὡς θετικὴ προϋπόθεσις πρὸς σύναψιν ἐγκύρου γάμου ἐπὶ ἀνηλικίου ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχη ἡ συναίνεσις τοῦ ἀσκοῦντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ⁴. Τὸ ἀξιοσημείωτον δὲ εἶναι ὅτι καὶ ἡ δημώδης μοῦσα ἀπορρίπτει τὴν ἀναγκαιότητα τῆς συναινέσεως ταύτης. Χαρακτηριστικοὶ ἐν προκειμένῳ εἶναι οἱ ἀκόλουθοι στίχοι δημώδους ἄσματος:

Τύφλα στὸν περιοριστή, ὅπου μᾶς περιορίζει!
θέλεις ἐσύ, θέλω κ' ἐγώ, κανεὶς δὲν μᾶς ὀρίζει ⁵.

Τὴν ἰδίαν ἀντίληψιν ἀνευρίσκει τις, ἂν καὶ δὲν γίνεται εἰδικῶς λόγος περὶ συγκαταθέσεως τοῦ πατρός, εἰς τὴν παροιμίαν:

Ἄντρας μὴ μ'στάκια κι γυναῖκα μὴ β'ζιὰ ὀρμήγεια δὲν θέλουν ⁶,
ἣτις θεωρεῖ περιττὴν τὴν συμβουλὴν οἰουδήποτε εἰς τοὺς ἔχοντας ὀριμότητα πρὸς γάμον.

Ἡ ἀρχικὴ προέλευσις τῶν μνημονευθειῶν παροιμιῶν καὶ ἡ δι' αὐτῶν ἐκφραζομένη πλήρης ἀντίθεσις πρὸς τὸ ἰσχύσαν καὶ ἰσχύον δίκαιον ὀφείλεται προφανῶς εἰς ἐθιμικοὺς κανόνας ἰσχύσαντας ἐπὶ τουρκοκρατίας, καθ' οὓς δὲν ἀπητεῖτο συναίνεσις τοῦ ἀσκοῦντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν διὰ τὴν ἔγκυρον τέλεσιν γάμου ⁷. Ζῶσαι ὀμως αἱ παροιμίαι αὐταὶ ἔτι καὶ σήμερον εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ εἶναι καταφανῶς ἐνδεικτικαί, τῆς λαϊκῆς συνειδήσεως ἀποδοκιμαζούσης τὰς ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ἀντιθέτους διατάξεις τῆς ἰσχυούσης νομοθεσίας.

1. Π.Π., τ. Γ', σ. 408, ἀρ. 55.

2. Βασ. 28. 4. 35. Cod. 5. 4. 20. «Χρὴ γὰρ κατὰ νόμους καὶ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν τοὺς γονεῖς αἰτῆσαι, καὶ μετὰ τῆς αὐτῶν βουλῆς τοὺς γάμους πράττειν» (Βασ. 60. 58. 1 σχόλιον).

3. Ἄρθρ. 1352 Α.Κ.

4. Πρβλ. καὶ Ν. Δημητρακόπουλον, ἐνθ' ἀν., σ. 132.

5. Π.Π., τ. Γ', σ. 408.

6. Π.Π. ὀρμήγεια.

7. Βλ. σχετικῶς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1009/1910 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν (Θέμις XXII, 444-445).

Κώλυμα ἐκ διαφορᾶς θρησκείας.

Ἡ ἀπαγόρευσις τελέσεως γάμου χριστιανῶν μετ' ἄλλοθρήσκων ἀπασχολεῖ ζωηρῶς τὰ δημῶδη μνημεῖα τοῦ λόγου. Ἡ ὕλη ἰδίᾳ τῶν παροιμιῶν καὶ τῶν δημοτικῶν ἄσμάτων ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου εἶναι πλουσία, στρεφομένη ὅμως μόνον, ὡς ἄλλως τε εἶναι εὐνόητον, περὶ τὰς δύο κατηγορίας ἄλλοθρήσκων, τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν Μωαμεθανῶν, τῶν ὁποίων ἡ παρουσία κατέστη αἰσθητὴ εἰς τὸν ἑλληνικὸν χῶρον.

Οὕτως ἡ ἐν τῇ νομοθεσίᾳ τῶν Βυζαντινῶν ἀπαντῶσα ἀπαγόρευσις τοῦ γάμου Χριστιανῶν μετ' Ἰουδαίων¹, ἀποτελοῦσα καὶ ὑπὸ τὸ ἰσχύον δίκαιον² κώλυμα γάμου, δὲν ἀφίνει ἀδιάφορον τὴν λαϊκὴν παροιμιολογίαν, ἥτις οὐδόλως εὐνοεῖ οἰανδῆποτε μετ' Ἰουδαίων συνάφειαν. Διὸ καὶ συμβουλεύει:

*Ἄλαργα ἀπὸ Βριὸ κι ἀπὸ σκυλί.*³

Ἄφ' ἐτέρου διὰ τῆς παροιμίας:

*Ὅβραῖο βαπτίζεις
πετσὶ κοπανίζεις*⁴

ἡ λαϊκὴ ἀντίληψις θεωρεῖ ὅπως ματαίαν καὶ τὴν βάπτισιν ἐτι Ἰουδαίου διότι, κατ' αὐτήν, οὗτος οὐδέποτε πρόκειται νὰ μεταβληθῆ εἰς Χριστιανόν. Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ἄξιον μνείας εἶναι ὅτι καὶ ἡ τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ἐν ἔτει 339, ἐκδοθεῖσα διάταξις⁵, δι' ἧς ἀπηγορεύθη ἐπὶ ποινῇ θανάτου ὁ μετ' Ἰουδαίων γάμος, ὑπηγορεύθη ἐκ τοῦ φόβου, παρὰ τὴν ἀρχικῶς ἐπικρατήσασαν ἀντίθετον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ γνώμην⁶, ὅτι συνάπτοντες οἱ Ἰουδαῖοι μετὰ χριστιανῶν γάμους,

1. «[Ἰουδαίους] χριστιανοὶ πρὸς γάμον μὴ συνερχέσθωσαν, τὸ περὶ μοιχείας ἐντεῦθεν ὑφορούμενοι δημόσιον ἔγκλημα». (Βασ. 1. 1. 38). Cod. 1. 9. 6. Πρβλ. καὶ Ματθ. Βλάσταρη, Σύνταγμα κατὰ στοιχεῖον Γ' κεφ. ΙΒ', ἐν Γ. Ράλλη καὶ Μ. Ποτλῆ, Σύνταγμα τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων, ἐν Ἀθήναις 1859, τ. 6, σ. 175.

2. Ἄρθρ. 1353 Α.Κ.

3. Π.Π., τ. Δ', σ. 635 (Ἑβραῖος, 1). «Νὰ κανῆ Ἑβριὸς τσαὶ τὸ μάλιν του» (Π.Π., τ. Δ', σ. 637, ἀρ. 10).

4. Π.Π., τ. Δ', σ. 637, ἀρ. 11.

5. Cod. Theod. 16. 8. 6.

6. «ἀδελφοί, εἴ τις ἀδελφὸς γυναῖκα ἔχει ἄπιστον, καὶ αὐτὴ συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ ἀφιέτω αὐτήν· καὶ γυνή, ἥτις ἔχει ἄνδρα ἄπιστον, καὶ αὐτὸς συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ' αὐτῆς, μὴ ἀφιέτω αὐτόν. Ἠγίασται γὰρ ὁ ἀνὴρ ὁ ἄπιστος ἐν τῇ γυναικί· καὶ γὰρ ἠγίασται ἡ γυνή ἢ ἄπιστος ἐν τῷ ἀνδρί». (Παῦλος πρὸς Κορινθίους Α', κεφ. Ζ', 12-14).

λόγω τῆς ἐμμονῆς αὐτῶν εἰς τὰ ἀρχαῖα ἤθη, ἀντὶ νὰ προσηλυτισθοῦν ἠδύναντο νὰ παρορμοῦν τὸ χριστιανικὸν μέλος εἰς ἀποστασίαν¹.

Ἄλλὰ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῶν, ἐμφανίζονται εἰς τὴν δημώδη μοῦσαν ὡς ἀντιτιθέμενοι ὁμοίως πρὸς τοὺς μετὰ Χριστιανῶν γάμους. Χαρακτηριστικοὶ ἐν προκειμένῳ εἶναι οἱ ἀκόλουθοι στίχοι ἐπυλλίου δημοτικοῦ ἄσματος:

- Μάννα, Ρωμιὸς μὲ λέει νὰ γίνω Χριστιανή
καὶ νὰ μεταλαβαίνω τὸ Πάσχα καὶ Λαμπρῆ.
- Κάλλιά ᾿χω νὰ σὲ κόψη τοῦ Τούρκου τὸ σπαθὶ
παρὰ Ρωμιὸ νὰ πάρης νὰ γένης Χριστιανή².

Ἡ ἀπαγόρευσις ὁμοίως τοῦ μετὰ Μωαμεθανῶν γάμου ἀποτελεῖ τὸ θέμα πλείστων δημοτικῶν ἄσμάτων. Οἱ στίχοι τῶν ἄσμάτων τούτων μορφωθέντων, προφανῶς, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δουλείας ἀποπνέουν ἅμα καὶ τὸ ἔθνικὸν μῖσος κατὰ τοῦ κατακτητοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀποστέρηται οἰαδήποτε γαμικὴ σχέσις.

- Λουλοῦδα μ', πιάσε τ' ἄλογο, Λουλοῦδα μ', καβαλλίκα,
τὶ θέλει πᾶμεν στὴν Τουρκιά, νὰ γίνης Τουρκοπούλα.
- Πάψε, Λουλοῦδα, τὲς φωνές, σοῦ κόφτω τὸ κεφάλι.
- Κόψε με, βρὲ βρωμότουρκε, σκύλε μαγαρισμένε,
᾿γὼ Τούρκισσα δὲν γίνομαι, κομμάτια κᾶν μὲ κάμης³.

- Ποῦ πᾶς ψηλή, ποῦ πᾶς λιχνή, ποῦ πᾶς καμαρωμένη;
- Στὴ Λάρσα πάνω, Χρῖστο μου, Τούρκα γιὰ νὰ μὲ κάνουν
κ' ἐγὼ Τούρκα δὲ γένομαι, τζιαμὶ δὲμ προσκυνάω⁴.

Ἵφιστάμενος γάμος — Προϋπάρξας τρίτος γάμος.

Τὴν μονογαμίαν, ὡς θεμελιώδη ἀρχὴν τοῦ γάμου, ἤτις ἀπετέλεσε θεσμὸν

1. Νικ. Μίλας, Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας (μετάφρ. Μελ. Ἀποστολοπούλου), ἐν Ἀθήναις 1906, σ. 884-885.

2. Π. Γνευτοῦ, Τραγούδια δημοτικὰ τῆς Ρόδου, Ἀλεξάνδρεια 1926, σ. 51. Πρβλ. Α. Passow, Τραγούδια ρωμαίικα, Lipsiae 1860, σ. 442, ἀρ. 589. Κ. Κασιμάτη, Λαογραφικὰ σύλλεκτα ἐξ Ἴου, Λαογρ. 2 (1910), σ. 600, ἀρ. 10. Μ. Γ. Μιχαηλίδου-Νουᾶρου, Δημοτικὰ τραγούδια Καρπάθου, Ἀθήναι 1928, σ. 112. Α. Jeannarakis, Ἄσματα Κρητικὰ . . . Leipzig 1876, σ. 131, ἀρ. 132.

3. Ἄ. Ἰατρίδου, Συλλογὴ δημοτικῶν ἄσμάτων... ἐν Ἀθήναις 1859, σ. 54.

4. Χαρ. Ρεμπέλη, ἐνθ' ἀν., σ. 51, ἀρ. 91.

δημοσίας τάξεως ἐν τῷ βυζαντινῷ δικαίῳ¹, ἐκφράζει μετὰ βραχυλόγου σαφηνείας ἡ παροιμία:

*Μιά φορά παντρεύονται καὶ μιὰ φορά πεθαίνουν*².

Συνέπεια τῆς μονογαμίας εἶναι ἡ καὶ ἐν τῷ ἰσχύοντι δικαίῳ³ ἀπαγόρευσις συνάψεως δευτέρου γάμου πρὶν ἢ λυθῆ ὁ ἤδη ὑπάρχων. Ἡ ἀπαγόρευσις δὲ αὕτη ἔχει ἐπηρεάσει καὶ τὴν δημώδη ποίησιν. Ἀπόδειξιν τούτου ἀποτελοῦν οἱ ἀκόλουθοι στίχοι δημοτικοῦ ἄσματος, ὅπου νέα ἐμφανίζεται κατεχομένη ἐκ τοῦ φόβου μήπως ὁ ὑποψήφιος σύζυγός της εἶναι ἤδη νυμφευμένος.

*Φοοῦμαι σε, καλέ μου νεέ, μὴν εἶσαι πανδρεμένος,
μὴν ἔχης εὐλοητικιά κ' ἔχης ἄλλοῦ ἄναϊκα*⁴.

Τὴν δυσμενῆ θέσιν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν διαδοχικὴν πολυγαμίαν καὶ τὰς ἐπελθούσας διακυμάνσεις ἐν τῇ βυζαντινῇ νομοθεσίᾳ, φαίνεται ὅτι ἀπηχεῖ τὸ δίκαιον τῶν παροιμιῶν. Αἱ παροιμίαι:

*Τὸ πρῶτο μου στεφάνι
στὸν κόσμον δὲν ἐφάνη*⁵,

*Ἀνάθεμά τον ἄπου στέση διπλὸν καζάνι*⁶.

*Τὸ ψεσινὸ μαγέρεμα τὸ ξαναζεσταμένο
ἔτσι εἶναι καὶ τ' ἀντρόγενο τὸ ξαναπαντρεμένο*⁷

εἶναι σαφῶς ἐνδεικτικαὶ τῆς λαϊκῆς ἀποστροφῆς διὰ τοὺς συνάπτοντας δεύτερον γάμον.

Εἰς ἄλλας ὅμως παροιμίας ὁ δεύτερος γάμος θεωρεῖται συγγνωστός διὰ

1. «Οὐδένα, ὅστις ὑπὸ τὴν πολιτείαν ἐστὶ τοῦ Ρωμαϊκοῦ ὀνόματος, δύο γαμετὰς δύνασθαι ἔχειν» (Βασ. 28. 5. 35).

2. Π.Π., παντρεύω.

3. Ἄρθρ. 1354 Α.Κ.

4. Μ. Γ. Μιχαηλίδου-Νουάρου, Δημοτικὰ τραγούδια Καρπάθου, ἐνθ' ἄν., σ. 69, 1(α).

5. Π.Π., στεφάνι. Ν. Δημητρακοπούλου, ἐνθ' ἄν., σ. 134.

6. Κωνστ. Κανελλάκη, Χιακὰ ἀνάλεκτα, ἐν Ἀθήναις 1890, σ. 230, ἀρ. 124.

7. Π.Π., τ. Β', σ. 329 (ἀντρόγενο, 2). Ὁμοίως «Τὸν ὀχτρό σου νὰ τὸν καταραστῆς ἀπὸ ζῶ σὲ ζῶ, κι ἀπὸ γυναῖκα σὲ γυναῖκα». «Ἡ πρώτη βοῦκκα βοῦκκα εἶναι, κ' ἡ δεύτερη φαρμάκι» (Π.Π., τ. Δ', σ. 245, ἀρ. 116γ, καὶ τ. Γ', σ. 213, βοῦκκα, 2).

λόγους ἐπεικειίας καὶ σκοπιμότητος («οἰκονομία»), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν τρίτον ὅστις χαρακτηρίζεται ὡς «πορνεία».

*Ὁ πρῶτος γάμος εἶναι ἀπὸ τὸ Θεό,
ὁ δεύτερος εἶναι γιὰ οἰκονομία,
ὁ τρίτος εἶναι γιὰ πορνεία ¹.*

*Ὁ πρῶτος γάμος τοῦ Θεοῦ,
ὁ δεύτερος τοῦν ἀνθρώπωνε
καὶ ὁ τρίτος τοῦ δαιμόνου ².*

Τὸ διὰ τῶν ἀνωτέρω παροιμιῶν ἐκδηλούμενον δίκαιον ἐκφράζει ἀναντιρρήτως διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ἣν ὁ μὲν δεύτερος γάμος ἐθεωρεῖτο ὡς οἰκονομία διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν καὶ ἀκρασίαν ³, ὁ δὲ τρίτος «ρῦπασμα τῆς ἐκκλησίας» καὶ «κεκολασμένη πορνεία» ⁴.

Συγγένεια ἐν γένει.

Τὸ διὰ τῶν παροιμιῶν ἐκπεφρασμένον δίκαιον ἀποδίδει σημασίαν ἰδίαν εἰς τὴν ἐξ αἵματος συγγένειαν ⁵. Συνέπεια τούτου εἶναι ὅτι καὶ τὰ διὰ τῶν παροιμιῶν δηλούμενα, λόγῳ συγγενείας, κωλύματα γάμου ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐξ αἵματος τοιαύτην. Καὶ διὰ μὲν τοὺς ἐξ αἵματος συγγενεῖς κατ' εὐθεϊαν γραμμὴν κωλύεται ὁ γάμος, κατὰ τὴν συμπίπτουσαν πρὸς τὸ ἰσχύον δίκαιον ⁶ λαϊκὴν συνείδησιν, ἀπεριορίστως ⁷, ἐκ πλαγίου δὲ μέχρι τοῦ ἐβδόμου βαθμοῦ.

1. Π. Παπαζαφειροπούλου, Περισυναγωγή γλωσσικῆς ὕλης καὶ ἐθίμων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἰδίᾳ τοῦ τῆς Πελοποννήσου, ἐν Πάτραις 1887, σ. 55.

2. Π. Π., τ. Γ', σ. 385, ἀρ. 63.

3. Βλ. J o s. Z h i s h m a n, Τὸ δίκαιον τοῦ γάμου τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (μετ. Μελ. Ἀποστολοπούλου), τ. 2, ἐν Ἀθήναις 1913, σ. 61, σημ. 10. Νικοδ. Μίλας, ἐνθ' ἀν., σ. 914.

4. «Ὁνομάζουσι δὲ (οἱ Πατέρες) τὸ τοιοῦτον οὐκ ἔτι γάμον, ἀλλὰ πολυγαμίαν, μᾶλλον δὲ πορνείαν κεκολασμένην». «Τριγαμίας νόμος οὐκ ἔστιν ὥστε νόμῳ γάμος τρίτος οὐκ ἄγεται. Τὰ μέντοι τοιαῦτα, ὡς ρυπάσματα τῆς ἐκκλησίας ὀρῶμεν· δημοσίαις δὲ καταδίκαις οὐχ ὑποβάλλομεν, ὡς ἐκ τῆς ἀνειμένης πορνείας αἰρετώτερα». (Κανόνες Δ' καὶ Ν' τοῦ Μ. Βασιλείου, ἐν Γ. Ράλλη καὶ Μ. Ποτλή, Σύνταγμα κλπ., ἐνθ' ἀν., τ. Δ', σ. 102 καὶ 203).

5. Πρβλ. Ν. Δημητρακόπουλον, ἐνθ' ἀν., σ. 130.

6. Ἄρθρ. 1356 Α.Κ.

7. Βλ. Ν. Δημητρακόπουλον, ἐνθ' ἀν., σ. 130.

Σχετική πρὸς τὴν ἀπαγόρευσιν γάμου μεταξὺ δισεξαδέλφων, ἤτοι ἕκτου βαθμοῦ, εἶναι ἡ παροιμία:

*Τὸ δεύτερό σου ἀξάδελφο
συμπέθερο μὰ μὴ γαμπρό¹,*

ἣτις ἀπηγεῖ τὸ προῖσχῦσαν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος δίκαιον².

Πέραν τοῦ ἐβδόμου βαθμοῦ ἡ λαϊκὴ ἀντίληψις οὐχὶ μόνον οὐδὲν κώλυμα γάμου ἀναγνωρίζει

Τὸν τρίτον μου ἀξάερφον τῆς κόρης μου τὸν παίρω³

Στὸ τρίτο τρίχα δὲ χωρεῖ⁴

ἀλλὰ καὶ θεωρεῖ σχεδὸν ἀνύπαρκτον τὸν συγγενικὸν δεσμόν. Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν φέρεται παρὰ τῷ λαῷ ἡ παροιμία:

*Τρίτα τέταρτα⁵
πάρτα πέταχτα⁶*

ΑΚΑΔΗΜΙΑ Κληρικοί καὶ μοναχοί ΑΘΗΝΩΝ

Ἐν τῇ παροιμίᾳ:

Βαριά τὸ λείψανο τῆς παπαδιᾶς⁷

διαφαίνεται τὸ κατὰ τὸ βυζαντινὸν ἐκκλησιαστικὸν καὶ αὐτοκρατορικὸν δίκαιον ἰσχύσαν ἀνατρεπτικὸν κώλυμα γάμου διὰ τοὺς κληρικούς⁸, ὅπερ ἐπαναλαμβάνει καὶ ὁ Ἀστικὸς Κῶδιξ⁹.

1. ΚΛ, χφ. 447, σ. 60 (Κρήτη).

2. Βλ. Π. Καλλιγᾶ, Σύστημα Ρωμαϊκοῦ Δικαίου, τ. Δ', Ἀθῆναι 1930, σ. 22. Ἀντ. Μομφερράτου, Ἐγχειρίδιον τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, τ. Β', Ἀθῆναι 1930, σ. 46.

3. Π.Π., ἐξάδερφος.

4. Διαλεχτῆς Ζευγώλη-Γλέζου, ἐνθ' ἀν., σ. 296 (τρίχα, 1).

5. Τοῦτέστιν ἐξάδελφοι ὀγδόου καὶ δεκάτου βαθμοῦ.

6. Π.Π., τρίτος.

7. Π.Π., λείψανο.

8. Ἀναστ. Χριστοφιλοπούλου, Ἑλληνικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον (ἐκδ. δευτέρα), Ἀθῆναι 1965, σ. 221-222.

9. «Κωλύεται ὁ γάμος κληρικῶν παντὸς βαθμοῦ καὶ μοναχῶν τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς ἐκκλησίας» ("Ἀρθρ. 1364).

Κατὰ τὴν παροιμίαν ταύτην ὁ ἀμερίμνος θάπτων τόσους νεκροὺς ἱερεὺς βαρύτατα φέρει τὸν θάνατον τῆς ἰδίας συζύγου, καὶ τοῦτο, διότι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοῦτον νὰ νυμφευθῇ ἐκ νέου. Ἡ παροιμία βεβαίως αὕτη μεταβαλοῦσα σημασίαν λέγεται σήμερον διὰ τοὺς ἀδιαφοροῦντας πρὸς ἀλλότρια ἀτυχήματα ἐνῶ βαθύτατα αἰσθάνονται τὰ ἴδια, ἀλλ' ὁ ἀρχικὸς αὐτῆς σχηματισμὸς ἀναντιρρήτως ὑποδηλοῖ τὸ ὑφιστάμενον διὰ τοὺς κληρικοὺς κώλυμα γάμου¹.

Τὸ κώλυμα γάμου τῶν κληρικῶν ὑπεμφαίνει ὁμοίως ἡ Κεφαλληνιακὴ παροιμία:

Τὴν ἔχει σὰν παπαδιά²,

ἣτις παρομοιάζει τὴν ἐπιδεικνυομένην ὑπὸ τινος ὑπερβολικὴν φροντίδα εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐπιδαφιλεύει ὁ ἱερεὺς εἰς τὴν «παπαδιάν». Τοῦτο δὲ διότι ἐν περιπτώσει θανάτου τῆς ἀδυνατεῖ νὰ συνάψῃ νέον γάμον, λόγῳ τοῦ ἀνατρεπτικοῦ κωλύματος³.

Ἐξ ἄλλου τὸ κώλυμα γάμου τῶν κληρικῶν ἔχει ἀπασχολήσει καὶ τὴν δημώδη ποίησιν. Ἐνδεικτικοὶ ἐν προκειμένῳ εἶναι οἱ ἐπόμενοι στίχοι ἐπυλλίου δημοτικοῦ ἄσματος, δι' ὧν ἡ κόρη προτρέπει κληρικὸν νὰ ξυρίσῃ τὴν γενειάδα του, ἵνα δυνηθῇ ἀκωλύτως νὰ τελέσῃ μετ' αὐτοῦ γάμον.

*μόν' θέλω νὰ μπαρμπουριστῆς, νὰ κόψῃς καὶ τὰ γένεια,
γιατὶ ἐσένανε ἀγαπῶ, ἄντρα γιὰ νὰ σὲ πάρω⁴.*

Κατὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν βεβαίως δίκαιον ἡ ἰδιότης τοῦ κληρικοῦ δὲν ἀποβάλλεται δι' οἰκειοθελοῦς παραιτήσεως ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως, ἐπιβαλλομένης διὰ τελεσιδίκου καταδίκης ὑπὸ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου⁵. Ἡ ἀποκοπή ὅμως ὑπὸ τοῦ κληρικοῦ τῆς γενειάδος του ἀποτελεῖ, κατὰ τὴν λαϊκὴν ἀντίληψιν,

1. Τὸ κώλυμα γάμου τῶν κληρικῶν ἔχει ὑπ' ὄψει ἡ παροιμία:

*Σφάκελά της π' ἀγαπᾶ
παντρεμένον ἢ παπᾶ,*

ἣτις ἀποδοκιμάζει τὴν ἀγαπῶσαν ἑγγαμον ἢ ἱερωμένον, ἐφ' ὅσον εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις δὲν εἶναι ἐπιτρεπτός ὁ γάμος. (Π.Π., τ. Α', σ. 196, ἀρ. 59).

2. Π.Π., παπαδιά.

3. Συναφῆς εἶναι καὶ ἡ Κυπριακὴ παροιμία:

Ἀγαπᾶ με σγιὰν ἀγαπᾶ ὁ παπᾶς τὴμ παπαδιάν του

(Ν. Γ. Κυριαζῆ, Κυπριακαὶ παροιμίαι, ἐνθ' ἀν., σ. 5, ἀρ. 1).

4. ΚΛ, χφ. 694, σ. 244 (Γορτυνία).

5. Ἀναστ. Χριστοφιλοπούλου, Ἑλληνικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον, ἐνθ' ἀν., σ. 151-152.

παράπτωμα ἐπισῦρον τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως. Συνέπεια δὲ ταύτης εἶναι ὅτι ὁ καθαιρεθεὶς δύναται νὰ συνάψῃ ἐλευθέρως γάμον οὐδαμῶς δεσμευόμενος ἐκ τοῦ ἐκ τῆς ἱερωσύνης γαμικοῦ κωλύματος ¹.

Τὸ ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πηγῶν ἔτι δὲ καὶ ἐκ τῆς νομολογίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ² μαρτυρούμενον ἔθιμον, καθ' ὃ τὸ ἐκ τῆς ἱερωσύνης κώλυμα τοῦ κληρικοῦ ἐπεξετείνεται καὶ εἰς τὴν σύζυγόν του, ἀπετέλεσε τὴν ἀρχὴν τῆς παροιμιώδους σκωπτικῆς ἐκφράσεως

*Γιὰ καλὸν καὶ γιὰ κακὸ
θάψετε τὸν λαϊκό ³.*

Ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι, κατὰ τὴν λαϊκὴν ἀντίληψιν, τὸ κώλυμα γάμου διὰ τὴν χηρεύσασαν σύζυγον πρεσβυτέρου ὑφίστατο μόνον ἐφ' ὅσον ὁ ἀποβιώσας σύζυγος αὐτῆς ἐνεταφιάζετο ὡς κληρικός. Ἐν ἐναντία περιπτώσει ἡ χήρα ἀδεσμεύτως ἠδύνατο νὰ προσέλθῃ εἰς νέον γάμον. Τοῦτου ἕνεκα ἡ χήρα ἀποθανόντος κληρικοῦ, ἐρωτηθεῖσα κατὰ ποῖον τρόπον ἐπεθύμει νὰ γίνῃ ἡ ταφὴ τοῦ συζύγου τῆς, ἐν ἄλλοις λόγοις ἂν εἶχε κατὰ νοῦν νὰ ὑπανδρευθῇ ἐκ νέου, ἔδωσε τὴν ὡς ἀνωτέρω ἀπάντησιν ἣτις καὶ παρέμεινε παροιμιώδης.

Ἡ παροιμία αὕτη μεταβαλοῦσα προϊόντος τοῦ χρόνου σημασίαν ἔχει σήμερον τὴν ἔννοιαν ὅτι προτιμότερα ἐπιλογή εἶναι ἡ ἐξασφαλίζουσά τινα ἔναντι οἰασδῆποτε καταστάσεως. Ἡ ὑπὸ ἱστορικὴν ὁμῶς ἔποψιν ἔρευνα αὐτῆς ἀποκαλύπτει νομικὸν ἔθιμον ἐκλιπόν, τοῦ ὁποίου ἡ παροιμία παρίσταται ὁ ἀψευδῆς φορεὺς.

Κώλυμα τοῦ πενθίμου χρόνου.

Πρὸς τὸ ἀναβλητικὸν κώλυμα τοῦ πενθίμου χρόνου, καθ' ὃ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὴν γυναῖκα ἡ σύναψις γάμου πρὸ τῆς παρελεύσεως δέκα μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀμετακλήτου λύσεως ἢ ἀκυρώσεως τοῦ προτέρου γάμου αὐτῆς ⁴, συνδέεται ἡ παροιμία:

*Στὶς ὀχτῶ τοῦ μακαρίτη,
ἄλλος μπαίνει μέσ' στὸ σπίτι ⁵.*

1. Ἀναστ. Χριστοφιλοπούλου, ἐνθ' ἀν., σ. 153.

2. Βλ. Ἀναστ. Χριστοφιλοπούλου, Βυζαντινὸν καὶ μεταβυζαντινὸν δίκαιον εἰς τὰ διηγήματα τοῦ Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη, ΕΕΒΣ, τ. ΚΣΤ' (1956), σ. 327-328, ὡς καὶ τὰς ἐν αὐτῷ βιβλιογραφικὰς παραπομπάς.

3. ΚΛ, χφ. 1357Α', σ. 41 (Ἐ. Ἰωαννίδης, Ἀμοργὸς 1876).

4. Βλ. ἄρθρον 1365 Α.Κ.

5. Π.Π., τ. Α', σ. 569, ἀρ. 177.

Διὰ τῆς διαχύτου εἰρωνείας εἰς τὴν παροιμίαν ταύτην ἀποδοκιμάζεται ἡ χήρα ἢ ἐπιδεικνύουσα σπουδὴν πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποθανόντος συζύγου της. Εἰς ἄλλας παραλλαγὰς τῆς αὐτῆς παροιμίας παρὰ τὸ ὅτι ὁ χρόνος τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν καθίσταται μακρότερος ἢ λαϊκῆ ἀντίληψις ἀποστέργει ὁμοίως τὴν συμπεριφορὰν ταύτην τῆς χηρευσάσης ὡς μὴ εὐπρεπῆ.

*Στοὶ σαράντα τοῦ πισσίτη
μπαίνει ἄλλος μέσ' στὸ σπίτι¹.*

*Στὰ τριμήνια τοῦ πιτσίτη
ἄλλον εἶχαμε στὸ σπίτι².*

Ἄξιον μνείας εἶναι ὅτι τὴν ἔννοιαν ταύτην ἀνευρίσκομεν εἰς τὰς βυζαντινὰς νομικὰς πηγὰς, καθ' ἃς καὶ τεκοῦσαι αἱ γυναῖκες τῶν «ἀξίων» ἀνδρῶν ἐκωλύοντο νὰ συνάψουν γάμον ἐντὸς τοῦ πενθίμου χρόνου «διὰ τὴν ὀφειλομένην αἰδῶ καὶ τιμὴν τῷ ἀνδρὶ»³.

Τύπος τελέσεως τοῦ γάμου.

Τὴν ἱερβλογίαν, ἥτις τόσον ὑπὸ τοῦ προϊσχύοντος⁴ ὅσον καὶ ὑπὸ τοῦ κρατοῦντος δικαίου⁵ ὁρίζεται ὡς ὁ ἀποκλειστικὸς τύπος τελέσεως τοῦ γάμου, ἀνευ δὲ αὐτῆς ὁ γάμος λογίζεται αὐτοδικαίως ὡς μηδέποτε ὑπάρξας, θεωρεῖ ὁμοίως τὸ διὰ τῶν παροιμιῶν καὶ τῶν δημοδῶν ἀσμάτων ἐκδηλούμενον δίκαιον ὡς ἀπολύτως ὑποχρεωτικὴν διὰ τὴν ὑπόστασιν τοῦ γάμου.

Τὴν ἔννοιαν ἀκριβῶς ταύτην ἐκφράζει ἡ παροιμία:

Γάμος χωρὶς παπᾶ, χέσ' τονε⁶.

Ἄλλὰ καὶ εἰς δημοτικὸν ᾄσμα ἐν ᾧ νέος ζητεῖ νὰ νυμφευθῆ κόρην «μὲ τοῦ Θεοῦ τὸν ὀρισμό», ἡ νέα δὲν ἀρκεῖται εἰς τὴν ἀόριστον ταύτην διαβεβαίωσιν, ἀλλὰ

1. Π.Π., τ. Α', σ. 569, ἀρ. 178.

2. Ἐνθ' ἀν., ἀρ. 176.

3. Ἀρμενόπουλος 4. 7. 32 (σχόλιον). Πεῖρα ΜΘ', γγ'. Ζέπων J. G-R, τ. 4, σ. 203. Πρβλ. καὶ Βασ. 21. 2. 11 (σχόλιον). Μ. Βλάσταρη, Σύντ., στ. Β', κεφ. Η', ἐν Γ. Ράλλη καὶ Μ. Ποτλῆ, ἐνθ' ἀν., τ. 6, σ. 140. Ἄλλοια ὅμως εἶναι ἡ διδομένη σήμερον ὑπὸ τοῦ Α.Κ. ρύθμισις, ὁρίζοντος, ἐν ἄρθρῳ 1365, ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις τῆς συνάψεως γάμου κατὰ τὸν πένθιμον χρόνον, «δὲν ἰσχύει, ἂν ἡ γυνὴ ἔτεκε πρὸ τῆς παρελεύσεως τῶν δέκα μηνῶν».

4. Νεαρά 89 Λέοντος τοῦ Σοφοῦ (P. Noailles et A. Dain, Les Nouvelles de Léon VI le Sage, Paris 1944, σ. 295-296.

5. Ἄρθρον 1367 Α.Κ.

6. Π.Π., τ. Γ', σ. 374, ἀρ. 17α.

καθιστᾶ εἰς αὐτὸν σαφές ὅτι στέργει ἐφ' ὅσον τηρηθοῦν πιστῶς αἱ διὰ τὴν ἱερολο-
γίαν ἐπιταγαὶ τοῦ νόμου, αἱ συμπίπτουσαι πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς τῆς ἐκκλησίας.

*Σὰθ θέλῃς νὰ μὲ βλοηθῆς καθὼς τὸ γράφ' ὁ νόμος,
καθὼς διατάσσ' ἡ ἐκκλησιὰ καὶ τ' ἅγιον Εὐαγγέλιο¹.*

Κατὰ τὴν λαϊκὴν συνείδησιν ἡ παλλακεία οὐδαμῶς εἶναι ἀνεκτὴ. Χαρακτη-
ριστικοὶ ἐν προκειμένῳ εἶναι οἱ στίχοι δημοτικοῦ ἄσματος ἐκ Μάνης, διὰ τῶν ὁποί-
ων καθίσταται ἐμφανὴς ἡ λαϊκὴ ἀποστροφή καὶ περιφρόνησις πρὸς τὴν ἐν παλλα-
κείᾳ ζῶσαν.

*Φτύστε τη καὶ ρομπώστε τη
καὶ ρομπωμένη² πέστε τη,
πού 'ρτε στὸ σπίτι ἀβλόγητη,
δίχως κουμπάρο καὶ παπᾶ,
δίχως τὰ στεφανόχαρτα³.*

Ἄξιος ἰδιαιτέρας σημειώσεως εἶναι ὁ στίχος «δίχως κουμπάρο καὶ παπᾶ». Καὶ τοῦτο, διότι, κατὰ τὴν λαϊκὴν ἀντίληψιν, ὁ δι' ἱερολογίας τελούμενος γάμος δέν νὰ γίνεται οὐχὶ ἐν μυστικότητι ἀλλὰ ἐπὶ παρουσίᾳ τρίτων. Τοῦτο ἄλλως τε δηλοῦ καὶ ἡ παροιμία:

Γάμος χωρὶς κουμπάρο δέν γίνεται⁴.

Ἡ οὕτω διὰ τῶν δημῶδων μνημείων τοῦ λόγου ἐκδηλουμένη ἀντίληψις δέν εἶναι νέα. Ἐχει τὰς ρίζας τῆς εἰς διατάξεις τοῦ βυζαντινοῦ δικαίου καὶ εἰδικώ-
τερον τῆς νομοθεσίας τῶν Μακεδόνων. Οὕτως εἰς τὸν Πρόχειρον Νόμον ἀπαντᾶ
διάταξις ἀπαγορεύουσα τὸ μυστικὸν στεφάνωμα⁵. Τὴν διάταξιν δὲ ταύτην ἐπανα-
λαμβάνει καὶ ἡ Ἐξάβιβλος τοῦ Ἀρμενοπούλου⁶, ἥτις ἀπετέλεσε πηγὴν τοῦ μετα-
βυζαντινοῦ δικαίου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ ἀνωτέρω δημῶδη μνημεία τοῦ λό-
γου ἀποτελοῦν μαρτύρια κοινῆς συνειδήσεως, μορφωθείσης εἰς παρωχημένην ἐ-
ποχὴν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς μνημονευθείσης βυζαντινῆς διατάξεως.

1. Μ. Γ. Μιχαηλίδου - Νουάρου, ἐνθ' ἀν., σ. 170.

2. ρομπωμένη = ντροπιασμένη.

3. Κ. Πασαγιάνη, Μανιάτικα μοιρολόγια καὶ τραγούδια, ἐν Ἀθήναις 1928, σ. 142, 198.

4. Π.Π. κουμπάρος.

5. «Μηδεὶς μυστικῶς στεφανούσθω, ἀλλὰ παρόντων πλειόνων . . .» (Πρόχειρος Νό-
μος 4.27).

6. 4.4.26.

ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ

Ἡ λαϊκὴ συνείδησις δυσμενέστατα διάκειται πρὸς τὸ διαζύγιον. Ὁ γάμος, κατ' αὐτὴν, εἶναι δεσμὸς ἰσόβιος καὶ ἀδιάλυτος. Τὴν ἀντίληψιν δὲ ταύτην ἐκφράζει διὰ τῆς χαρακτηριστικῆς παροιμίας:

*Ρωμαίικη παντρεία καὶ τούρκικα γένεια*¹.

Ἐν τῇ παροιμίᾳ ταύτῃ ἵνα τονισθῇ ἡ μονιμότης τοῦ ἑλληνικοῦ γάμου, παρομοιάζεται οὗτος πρὸς τὰ «τούρκικα γένεια». Ὅπως δηλαδὴ κατὰ τὸν ἱερὸν νόμον, ὅταν ὀθωμανὸς ἀφήσῃ ἅπαξ τὴν γενειάδα, δὲν ἐπιτρέπεται πλέον νὰ ξυρισθῇ καὶ νὰ ἀπαλλαγῇ ταύτης, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον εἶναι ἀδύνατος ἡ ἀπαλλαγή τινος τῶν συζύγων ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου.

Τὴν ἴδιαν λαϊκὴν ἀντίληψιν ἐκφράζουν καὶ αἱ παροιμίαι:

Ἡ παντρεία δὲν εἶναι μπάλωμα νὰν τὸ ξηλώσης

*Ἡ παντρεία εἶναι σιδερένιο πουκάμισο*².

Τοιαύτας ἐκφράζουσα ἀπόψεις, ἐπὶ τῆς στερεότητος τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου, ἡ λαϊκὴ παροιμιολογία εἶναι ἐπόμενον νὰ θεωρῇ λυπηρὰν καὶ φευκτέαν πράξιν τὴν διάζευξιν τῶν συζύγων.

Τοῦτο δηλοῖ παραστατικώτατα διὰ τῆς παροιμίας:

*Ἄποῦ ἄτυχε, ἄς μὴν ἐτύχαινε,
τσοῦ ἄποῦ ἄλαχε, ἄς ἤθελε μὴ λάχη,
σὲ ἀντροῦνον χωρισιὰ τσαι σ' ἐρημιὰ πραμάτου*³.

Κατ' αὐτὴν δύο γεγονότα θεωροῦνται ὡς ἐξαιρετικῶς λυπηρά. Ἄφ' ἑνὸς μὲν ἡ διάζευξις τοῦ ἀνδρογύνου, ἄφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐγκατάλειψις καὶ ἐρήμωσις πατρικοῦ κτήματος.

Ὁ χωρισμὸς ὅμως τῶν συζύγων δὲν ἔχει ἀφήσει ἀδιάφορον καὶ τὴν δημοτικὴν μοῦσαν, ἥτις διὰ ζωηρῶν ποιητικῶν εἰκόνων ἐκφράζει τὴν πικρίαν τῆς δι' αὐτόν.

1. Π.Π., ρωμαίικος.

2. Ν. Δημητρακοπούλου, Νομικαὶ ἐνασχολήσεις, τ. 2, ἐν Ἀθήναις 1925, σ. 133.

3. Μ. Γ. Μιχαηλίδου Νουάρου, Λαογρ. Σύμμεικτα Καρπάθου Α', Ἀθήναι 1932, σ. 370, ἀρ. 14. Μετὰ μεγαλυτέρας δὲ ἐμφάσεως ἐκφράζεται ἡ βαθεῖα διὰ τὸ διαζύγιον λύπη διὰ τῆς παροιμίας: «Ὅντες χωρίζη ἀντρόγυνο καὶ τὰ βουνὰ ραῖζουν». Π.Π., τ. Β', σ. 328. Πρβλ. καὶ Ν. Δημητρακοπούλου, ἐνθ' ἀν., σ. 134.

Οὕτως εἰς τοὺς ἐπομένους στίχους δημοτικοῦ ἄσματος ἐκ Κρήτης ἀναφέρεται:

— ἄντ' ἄχεις, μηλιά δροσομηλιά, κ' ἐφύγης κ' ἐμαράθης;
 Κοντὸ τὰ μῆλα σὲ βαροῦ γῆ τὸ νερὸ σοῦ λείπει;
 — Μούδε τὰ μῆλα μὲ βαροῦ, μούδε νερὸ μου λείπει
 ἀντρόννο βλοήσανε στὴ ρίζα μ' ἀποκάτω,
 κ' ἐδὰ τὸ ξεχωρίσανε καὶ κιτρινοφυλλιάζω¹.

Εἶναι ὅμως ἀξιοσημείωτον ὅτι ὁ παροιμιαζόμενος λαὸς παρὰ τὴν δυσμενῆ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ διαζυγίου θέσιν, διευκρινίζει ὅτι

*Ἡ παντρεία εἶναι ἄκοπον γκαρπούζι*²

καὶ ὡς ἐκ τούτου δύο τινὰ εἶναι δυνατὸν νὰ συμβοῦν. Ἡ πλήρης θὰ εἶναι ἡ ταύτισις τῶν χαρακτήρων τῶν εἰς γάμον ἐλθόντων, ὅποτε ὁ δεσμὸς τοῦ γάμου ἐνισχυόμενος ὑπὸ τῆς συζυγικῆς ἀγάπης, εἶναι ἱερὸς καὶ ἄρρηκτος,

*Ἄντρα μου, γυναῖκα μου,
 καὶ ἂν μπορέσης, χῶρισ' τους*³

ἢ ἀντιθέτως πλήρης θὰ εἶναι ἡ ἀσυμφωνία τῶν διχογνωμούντων συζύγων, ὅποτε θὰ καθίσταται ἀδύνατος ἡ συνέχισις τῆς ἐγγάμου συμβιώσεως.

Τοιαύτην ἀντίθετον ἔννοιαν ἐκφράζει ἡ παροιμία

*Γι' ἄντρας λὲ λιμόνια,
 ἢ γυναῖκα τ' λὲ πεπόνια*⁴

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι ἄξιον προσοχῆς ὅτι ἡ λαϊκὴ δογματολογία, δίδουσα τόσῃν μεγάλην βαρύτητα εἰς τὴν ἀσυμφωνίαν χαρακτήρων τῶν συζύγων, φαίνεται διευρύνουσα κατὰ πολὺ τὸν κύκλον τῶν περιπτώσεων, ἃς δέχεται ἡ μέχρι σήμερον ἀναπτυχθεῖσα νομολογία τῶν δικαστηρίων ὡς ὑπαγομένας εἰς τὸ ἄρθρον 1442 Α.Κ., ὅπερ δίδει τὴν δυνατότητα διαζεύξεως ἐν περιπτώσει ἰσχυροῦ κλονισμοῦ, ἐπελθόντος εἰς τὴν ἐγγαμὸν σχέσιν.

Ἄξια μνείας ὡς σχετικὴ πρὸς τὴν ἀνωτέρω παροιμίαν εἶναι καὶ ἡ γνωστὴ παροιμιώδης φράσις:

1. ΚΛ., χφ. 1381 Α, σ. 175-6, (Μ. Λιουδάκη, Λασιθί [Ἐξω Ποτάμοι] 1939).

2. ΚΛ., χφ. 1568, σ. 21 (Χ. Παπαχριστοδούλου, Ρόδος 1932).

3. Π.Π., τ. Β', σ. 220, ἀρ. 14.

4. Π.Π., τ. Δ', σ. 193, ἀρ. 18.

Δέν ἔσμιξαν τ' ἄστρα των ¹

σημαίνουσα ὅτι δέν συμφωνοῦν οἱ σύζυγοι ἔνεκα διαφορᾶς χαρακτήρων. Τοῦτο δὲ ἀποδίδεται, κατ' ἀστρολογικὰς δοξασίας, εἰς ἀσυμφωνίαν τῶν ἀστέρων, ὧν ἡ τάξις κατὰ τὴν γέννησιν ἐκάστου ἐπιστεῦετο ὅτι ρυθμίζει τὸν βίον καὶ τὸ ἦθος αὐτοῦ.

Μεγίστην σημασίαν ἀποδίδει ὁ λαὸς εἰς τὴν ἠθικὴν τῶν γυναικῶν καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν διαφύλαξιν τῆς τιμῆς αὐτῶν, ἣν θεωρεῖ ὡς τὸ πολυτιμότερον ἀγαθόν. Διὰ τοῦτο δογματολογεῖ ὅτι

Ἐκ στόμα κι ἀπὸ μύτη κόρη δέν ἐψεγαδιάσθη ²

θεωρῶν ὅτι ἀνεξάλειπτος κηλὶς διὰ τὴν γυναῖκα εἶναι ἡ μὴ διαφύλαξις τῆς τιμῆς αὐτῆς, οὐχὶ δὲ ἡ φυσικὴ τυχὸν δυσμορφία. Ἰδιαιτέρως ὅμως αὐστηρὰ εἶναι ἡ λαϊκὴ ἀντίληψις διὰ τὰς ἐγγάμους γυναῖκας, τὰς παραβαινούσας τὴν περὶ τὸν γάμον πίστιν. Ἄξιον δὲ μνείας εἶναι ὅτι ὁ λόγος τῆς μοιχείας ἀποτελεῖ τὴν μόνην ἐξαίρεσιν, ἣν δέχεται ὁ Χριστιανισμὸς εἰς τὴν καθιερωθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἀρχὴν τοῦ ἀδιαλύτου τῆς γαμικῆς συμβιώσεως ³.

Πλεῖστα εἶναι τὰ δημοτικὰ ἄσματα τὰ ἔχοντα ὡς θέμα τὴν μοιχείαν γυναικός. Ἐκ τούτων τὰ μὲν ἀναγόμενα εἰς χρονικὴν περίοδον παλαιότεραν ἐκφράζουσι τὴν λαϊκὴν ἀντίληψιν περὶ ἐπιβαλλομένης αὐτοδυνάμου ἐκδικήσεως διὰ τοῦ φόνου τῆς μοιχαλίδος ὑπὸ τοῦ προσβληθέντος συζύγου. Ἀντιθέτως τὰ ἀναγόμενα εἰς χρονικὴν περίοδον νεωτέραν δημοτικὰ ἄσματα παρουσιάζουσι, ὑπὸ τὴν πνοὴν νεωτέρων ἀντιλήψεων δικαίου, μεταστροφὴν τῆς λαϊκῆς συνειδήσεως ὡς πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ αὐτοδυνάμου ὑπὸ τοῦ συζύγου κολασμοῦ τῆς μοιχείας. Ἄντ' αὐτοῦ εἰς τὰ ἄσματα ταῦτα ἡ μοιχεία ἀντιμετωπίζεται ἀφ' ἑνὸς μὲν ὡς ἀδίκημα ὑποκείμενον εἰς τὴν ποινικὴν κρίσιν τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀποτελεῖ αὕτη καὶ λόγον διαζεύξεως ⁴.

1. Π.Π., τ. Β', σ. 577, ἀρ. 3.

2. Κ. Κανελάκη, Χιακὰ Ἀνάλεκτα, ἔνθ' ἀν., σ. 218, ἀρ. 25. Παρεμφερῆ ἔννοιαν ἐκφράζει καὶ ἡ Κυπριακὴ παροιμία:

Ἄς εἶναι μαύρη τζ' ἄνοστη, τζ' ἄς ἔχω τὴν τιμὴν μου
τζαὶ νά'χω τὰ μαντήλια μου ψηλὰ στὴν τζεφαλήμ μου

(Ν. Γ. Κυριαζῆ, ἔνθ' ἀν., σ. 181, 8).

3. Ἀναστ. Χριστοφιλοπούλου, Ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ τὸ διαζύγιον, ἐν «Δίκαιον καὶ Ἱστορία», Ἀθῆναι 1973, σ. 224.

4. Βλ. Μ. Τουρτόγλου, Στοιχεῖα Ποινικοῦ δικαίου καὶ Ἐγκληματολογίας εἰς τὰς παροιμίας καὶ τὰ ἄσματα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, Ἐπετηρὶς Λαογρ. Ἀρχείου, τ. 5 (1945-1949), σ. 141 ἐπ.

RÉSUMÉ

**Éléments de droit civil contenus dans les proverbes
et les chansons populaires**

par M. Tourtoglou

Dans cette étude, qui fait suite à une précédente également publiée dans la Revue du Centre de Folklore (tom. 5, 1945 - 49, pp. 126 - 158), sont examinés des proverbes et des chansons populaires, qui présentent, pour la science du droit, un intérêt surtout du point de vue philosophique et historique.

De cette manière, l'auteur procède à la classification systématique et à l'élaboration critique des proverbes et des chansons populaires, se rapportant au droit civil et plus spécialement au mariage et au divorce.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΚΑΤΑ ΤΙΝΑ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΥΠΟ

ΔΗΜ. Β. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Ἡ σχέσις τῆς Ἑλληνίδος πρὸς τὸν σύζυγον καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας της, ἢ ἐν γένει κοινωνικὴ θέσις της ὡς ἀγάμου ἢ ἐγγάμου ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ οἴκου ἐναργῶς ἀντικατοπτρίζεται, ὡς κατωτέρω θὰ ἴδωμεν, εἰς τὰ σχετικὰ ἔθιμα τοῦ λαοῦ μας. Ταῦτα ἀψευδέστερον ἄλλων μαρτυριῶν μᾶς πληροφοροῦν περὶ τῶν θεμάτων τούτων τοῦ λαϊκοῦ κοινωνικοῦ βίου. Ἐκ τῆς συγκριτικῆς δ' ἐξετάσεως τῶν σημερινῶν πρὸς τὰ παλαιότερον ἰσχύοντα, ὁ λαογράφος ἐρευνητὴς θὰ δυνηθῆ νὰ σχηματίσῃ πληρεστέραν πῶς καὶ σαφέστεραν τοπικῶς καὶ χρονικῶς εἰκόνα τοῦ λίαν ἐνδιαφέροντος τούτου ζητήματος τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ μας. Εἶτα πρὸς ὀλοκλήρωσιν τῆς μελέτης του οὗτος δύναται νὰ προβῆ εἰς τὴν κατὰ τὸ δυνατόν ἐρμηνείαν τῶν ἐν λόγῳ ἐθίμων καὶ τὴν συναγωγὴν τῶν σχετικῶν πορισμάτων.

Εἶναι φυσικόν, καὶ ὁ κοινωνιολόγος, ὁ ὁποῖος πιθανῶς θεωρεῖ ὡς ἀποκλειστικὰ τῆς ἐπιστήμης του προβλήματα καὶ θέματα τὰ ὡς ἄνω ζητήματα, νὰ στηριχθῆ βασικῶς εἰς τὴν ἐρευναν τοῦ λαογράφου.

Τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν θέμα μας εἶναι προφανῶς εὐρύτατον, διότι δὲν ἀναφέρεται μόνον εἰς τὰς δοξασίας καὶ τὰς ἀντιλήψεις τοῦ λαοῦ, τὰς ὑπαγομένας εἰς τὴν κοινωνικὴν ὀργάνωσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰς συνδεομένας μὲ τὴν γέννησιν, τὸ λαϊκὸν ἔθιμικὸν δίκαιον, τὸν γάμον καὶ εἴ τι ἄλλο. Εἰς τὴν μελέτην ταύτην περιορίζομαι νὰ ἐξετάσω ὀλίγα ἐκ τῶν ἐν λόγῳ ἐθίμων καὶ δὴ τ' ἀφορῶντα πρῶτον μὲν εἰς τὰ περὶ θηλυγονίας, δεύτερον δ' εἰς τὰ περὶ τῆς θέσεως τῆς κόρης ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῆς νύμφης ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ γαμβροῦ.

Α'. ΕΘΙΜΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΘΗΛΥΓΟΝΙΑΣ

Εἰς τὰ περισσότερα μέρη τῆς Ἑλλάδος μεγίστη εὐτυχία ἐθεωρεῖτο παλαιότερον τῆς ἐποχῆς τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου καὶ θεωρεῖται εἰσέτι ὑπὸ πολλῶν ἢ ἀπόκτησις ἄρρενος τέκνου, τὸ ὁποῖον συνεχίζει τρόπον τινὰ τὴν διαιώνισιν τοῦ πατρικοῦ γένους καὶ κρατεῖ ἄσβεστον τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας.

Ἐν Μάνη ἐπὶ τῇ γεννήσει ἄρρενος «ὁ πατήρ πυροβολεῖ πολλάκις ἐκ τοῦ παρθύρου καὶ ὅλοι οἱ φίλοι καὶ οἱ συγγενεῖς εἰς ἔνδειξιν χαρᾶς ἐκκενοῦσιν ὄπλα ἐκ τῶν οἰκιῶν των»¹. Ἡ χαρὰ αὕτη ἔχει καθαρῶς τοπικὰ ἱστορικὰ αἷτια. Ὅπως εἶναι γνωστόν, εἰς τὴν Μάνην κατὰ τὴν περίοδον τῆς τουρκοκρατίας ἐκάστη οἰκογένεια εἶχε νὰ παλαίση οὐ μόνον πρὸς τοὺς Τούρκους, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς ἀντιπάλους οἰκογενείας. Ὅθεν ἡ ἀπόκτησις ἄρρενος ἠϋξανε τὰς δυνάμεις τῆς δι' ἄμυναν κατὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν, δι' ἀντιμετώπισιν ἀντιπάλων οἰκογενειῶν καὶ δι' ἐκλογὴν καπετάνιου ἐκ τῶν κόλπων αὐτῆς.

Ὁ ἐκ Μάνης ἐρευνητὴς Π. Π. Καλονάρος γράφει σχετικῶς: «Μέσα σ' ἓνα περιβάλλον διαρκῶν πολέμων γιὰ νὰ ζήση κανεὶς δὲν ἀρκοῦσε μόνον νὰ ἔχη περιουσία. Ἐπρεπε νὰ ἔχη καὶ προσωπικὴ παλληκαριά, ἀλλὰ κυρίως νὰ εἶναι ἀπὸ μεγάλη γενιά, γιὰτὶ ὀλόκληρη ἡ γενιά πιανότανε στὶς ἐχθρες. Ἡ γενιά ἦταν τόσο μεγάλη ὅσο πιὸ πολλὰ ντουφέκια εἶχε. Ἐλογάριαζαν δηλαδὴ τοὺς σερνικούς. Γιὰ νὰ εἶναι λοιπὸν κανεὶς ὑπολογίσιμος καὶ στοὺς ἐχθροὺς καὶ στοὺς φίλους ἀκόμη, ἔπρεπε νὰ ἔχη πατέρα καὶ μπαρμπάδες καὶ ὁ ἴδιος νὰ ἔχη κάμει σερνικά παιδιὰ δικὰ του, γιὰ τὴ γενιά. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ γέννησις σερνικοῦ παιδιοῦ ἦταν ἀνέκαθεν στὴν Μάνη ἀληθινὸ πανηγύρι. Αὐτὸ ἀναφέρεται ἀκόμη καὶ στοῦ πικρόχολου Νηφάκου τὸ ποίημα, *μιά παλιὰ σατυρική περιγραφή τῆς Μάνης*:

*Γιὰ τὰ παιδιὰ τὰ σερνικά, ὅποταν γεννηθοῦσι,
χυλόπητες μοιράζουσι γιὰ νὰ τὰ εὐχηθοῦσι.*

*Στὴν πόρτα ὅλοι τρέχουσι καὶ ντουφεκιᾶς βαροῦσι
καὶ ὅλοι τους φωνάζουσι: Καλῶς ἦρθε, νὰ ζήση,
καλὸς νὰ γίνῃ στ' ἄρματα καὶ τοὺς ὀχτροὺς νὰ σβήση².*

Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς Π. Καλονάρος προσθέτει: «Παλαιότερα... κάθε κορίτσι ἀπὸ 16 ἕως 22 τὸ πολὺ χρόνων ἔπρεπε νὰ παντρευτῆ καὶ δὲν ἔμεναν στὸ ράφι παρὰ ἐλάχιστες. Ὁ προορισμὸς τοῦ Μανιάτη ἦταν κι αὐτοῦ νὰ παντρευτῆ τὸ γρηγορώτερο, νὰ κάμῃ πολλοὺς σερνικούς γιὰ τὴ γενιά... Προεῖχεν... ἡ ἀπόκτησις σερνικῶν κι αὐτὰ ἦσαν ἡ πιὸ μεγάλη περιουσία. Ἐτσι ἡ ζήτησις κοριτσιῶν ἦταν ἐξ ἴσου μεγάλη μὲ τὴν προσφορὰ νέων»³. Ἐν γένει ἐν Μάνη «ὁ σερνικός εἶναι τὸ ἄλφα

1. Dino et Nicolo Stephanopoli, Voyage en Grèce..., τόμ. I, 1800, σ. 293, κεφ. XXXII. Ν. Γ. Πολίτου, Λαογραφικὰ Σύμμεικτα, τόμ. Γ', ἐν Ἀθήναις 1931, σ. 210. Σημειωτέον ὅμως ὅτι «οἱ πυροβολισμοὶ ἀρχικῶς ἐρρίπτοντο πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν πονηρῶν πνευμάτων, βραδύτερον δέ, λησμονηθείσης τῆς ἀρχικῆς αἰτίας, ἐρρίπτοντο εἰς ἔνδειξιν χαρᾶς». Φ. Ἰ. Κοκουλέ, Βυζαντ. βίος καὶ πολιτισμὸς, τόμ. Δ', ἐν Ἀθήναις 1951, σ. 14, σημ. 7.

2. Π. Π. Καλονάρου, Ἠθογραφικὰ Μάνης, 1934, σ. 29 - 30.

3. Ἐνθ' ἀν., σ. 33 - 34.

καὶ τὸ ὠμέγα τῆς γενιᾶς, ἡ ἐλπίδα, ὁ θησαυρὸς τοῦ σπιτιοῦ, ὁ ἀφέντης τοῦ σπιτιοῦ, καὶ ὁ ἰδιοκτήτης τῆς οἰκογενειακῆς περιουσίας»¹. Εἰς τὴν περίπτωσιν θανάτου τοῦ συζύγου, ἂν ἡ χήρα «ἦταν γκαστρωμένη, ἐπερίμενε μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κάμη σερνικό. Κι ἂν εἶχε ἢ ἔκανε σερνικό, ἔμενε πιά ἐκεῖ (δηλαδὴ εἰς τὸ σπίτι τοῦ συζύγου), ἂν ὄχι, τότε ἔφευγε εἰς τοὺς ἀλλοιοῦνε της, δηλαδὴ εἰς τὸν πατέρα της»². 'Η ἀπόκτησις ἄρρενος ἄλλως τε «παρεῖχεν εἰς τὴν οἰκογένειαν ἀσυγκρίτως ὀλιγωτέρας φροντίδας, λόγῳ τῶν κοινωνικῶν ἐθίμων. 'Απὸ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας τὸ ἄρρεν δὲν ἐνοχλεῖ πλέον εἰς τίποτε τὴν οἰκογένειαν. Τούναντίον τῆς εἶναι χρήσιμον. "Αν δὲν ἔχη περιουσίαν, ξενοδουλεύει. 'Αντιθέτως, τὸ κορίτσι ἔχει ἀνάγκην διαρκοῦς ἐπιβλέψεως διὰ νὰ μὴ παρπατήσῃ καὶ μεγάλην οἰκονομικὴν θυσίαν, διὰ νὰ εὐρεθῇ γαμβρὸς καὶ μὴ μείνῃ γεροντοκόρη, πρᾶγμα ἐπίσης ταπεινωτικὸν δι' οἰκογένειαν Μανιατῶν»³.

Παρὰ ταῦτα ἡ γέννησις θήλεος ἐν Μάνῃ δὲν εἶναι ἀφορμὴ λύπης. 'Απεναντίας ἔχομεν τὴν μανιάτικην παροιμίαν «στοῦ καλόμοιρου τὴν πόρτα / φηλυκὸ γεννιέται πρῶτα», μὲ τὴν παράκλησιν ὅμως νὰ μὴ ἐξακολουθήσῃ ἡ «φηλυκοπαραγωγὴ» ἐπ' ἄπειρον. «Γιὰ τὸ κορίτσι λοιπόν, ἅμα γεννηθῆ, δὲν ρίχνουν βέβαια ντουφέκια οὔτε καὶ καμμιὰ γιορτὴ γίνεται, ὑπάρχει ὅμως συνήθεια νὰ εὐχωνται καὶ γιὰ τὰ κορίτσια καὶ μάλιστα τὰ παιδάκια πηγαίνουσι καὶ λένε: Καλῶς ἦρθε ἡ νέα, νὰ ζήσῃ, νὰ σούρη κι ἄλλους σερνικούς»⁴.

Παλαιότερον, συμφώνως πρὸς δεισιδαίμονας ἀντιλήψεις τῆς ἀναλογικῆς μαγείας, ὅταν ἐγεννᾶτο ἄρρεν, ἐτίθετο εἰς κόσκινον, «γιὰ νὰ γεννηθοῦνε τόσα σερνικά, ὅσες εἶναι οἱ τροῦπες τοῦ κόσκινου». Τὸ θῆλυ, ἀντιθέτως, ἐτίθετο ἐντὸς σκάφης»⁵.

'Εν 'Αχαῖα καὶ 'Ηλιδι, κατὰ τὸν Χ. Κορύλλον, «ὅταν γεννηθῆ τὸ παιδί, τὸ ἀσημῶνουν οἱ πάπποι, ἐὰν ἐπιζῶσι, ὡς καὶ οἱ στενοὶ συγγενεῖς καὶ τοῦ βάνουν στὴ φασκιά του ἀργυρᾶ ἢ καὶ χρυσᾶ νομίσματα, ἰδίως ἐὰν εἶναι σερνικό»⁶. Εἰς τὸ Μανιάκι, «ἅμα γεννηθῆ σερνικό παιδί, γελᾶνε καὶ τὰ κεραμίδια γλέπει, φτειάνουνε

1. Π. Π. Καλονάρου, ἐνθ' ἄν., σ. 46.

2. 'Ενθ' ἄν., σ. 46 - 47.

3. 'Αποστ. Δασκαλάκη, 'Η γυναῖκα εἰς τὴν Μάνην, Νέα 'Εστία, τόμ. 23, 1938, σ. 345 - 6.

4. Π. Π. Καλονάρου, ἐνθ' ἄν., σ. 30.

5. Γ. Μανολάκου, Τὰ ἔθιμα κατὰ τὴν γέννησιν καὶ τὴν βάπτισιν ἐν Μάνῃ, Λαογραφία, τόμ. Ε', 1915/16, σ. 401. Βλ. καὶ ΚΛ (=Κέντρον 'Ερεῦνης τῆς 'Ελλην. Λαογρ.), ἀρ. 334, σ. 37 (Κ. Νεστορίδου, 'Ο ἐν Μάνῃ ἰδιωτικὸς βίος, 1921).

6. ΚΛ, ἀρ. 2268, σ. 770 (συλλογὴ Χ. Κορύλλου, 'Αχαῖα - 'Ηλις, 1926;).

γλυκά, δίπλες, νὰ διπλώνουνε τὰ σερνικά¹ κι ἂν εἶναι κορίτσι, χαλβά· στὸ σερνικό τραγούδια, ντουφεκιές, στὸ κορίτσι μουσκλώνουν· χωρὶς τὸ κορίτσι δὲ γεννιῶνται καὶ τὰ σερνικά, ἀλλὰ τί νὰ εἰπῆς...»². Ἐν Σπάρτῃ, «ἂν ἡ γυναῖκα γεννήσῃ ἀγόρι, τῆς στέλνουν δίπλες, γιὰ νὰ διπλώσουν τ' ἀγόρια, νὰ κάμη κι ἄλλα· ἅμα εἶναι κορίτσι, τῆς στέλνουν κουραμπιέδες»³. Ἐν Λέρῳ, «ἅμα μιὰ γυναῖκα γεννήσῃ τὸ πρῶτο τῆς παιδί, ἂν εἶναι ἀγόρι, τὸ γεγονὸς τοῦ τοκετοῦ ἀναγγέλλεται στὴν πόλι διὰ τριῶν πυροβολισμῶν»⁴. Εἰς τὸ Βασιλίτσι Πυλίας, «νά 'ναι πρωτάρα καὶ νὰ κάνῃ σερνικό ἢ λεχῶνα, ρίχνουνε συμπάρα»⁵. Ἐν Ἀπειράνθῳ Νάξου, «ὅταν γεννηθῆ κανένα ἀγόρι κ' οἱ γονεῖς του ἔχουνε κι ἄλλο ἀγόρι, λένε πὼς μάκρυνε τὸ πόδι του· θὰ βρῆ βοήθεια δηλαδὴ τὸ μεγάλο ἀγόρι. —Μουρέ, μὰ 'έννησεν ἡ μάνα σου ; —Καλέ, ναί. —Κ' εἰντά 'καμε; —Ἐνα γοπελλάκι. —Χμ! ἐμάκρυνε λοιπὸ τὸ ποδάρι σου. Γιὰ τὰ κορίτσια λένε πὼς ἐκόντυνε τὸ πόδι»⁶. Εἰς δὲ τὴν Αἰδηψόν, «ὅταν γεννηθῆ τὸ παιδί, ἂν εἶναι θηλυκό, συνηθίζουν νὰ δένουν στὸ ἐξωτερικὸ μέρος τῆς θύρας μιὰ κλωστή κόκκινη. Αὐτὸ φανερώνει ὅτι τὸ παιδί, ὡς θηλυκό, ἀπαιτεῖ φροντίδες διὰ τὴν προετοιμασίαν προικός»⁷. Εἰς τὰ Κατσανοχώρια τῆς Ἡπείρου, «ἅμα γεννηθῆ κοπέλλα, λέν : μαυρίζ'ν τὰ καταχτὰ (τὰ ξύλα ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ σκεπὴ τῆς οἰκίας). "Ἄν γενν'θῆ παιδί, φκειάν'ν τηγανῖτες. Τῆς μαυροκοπέλλας δὲν φκειάν'ν»⁸. Εἰς τὸ Βραχώρι τῆς Ἡπείρου, «ἅμα γεννήσῃ καμμιά κορίτσι, λυποῦνται πολὺ, γιὰτὶ τὸ κορίτσι εἶναι βασανισμένο. — "ὦφου, μωρὴ γιέ μου, λέγουν, πέσαν τὰ κεραμίδια καὶ μᾶς πλακώσανε, ἔκαμε τσούπρα ! Ἐνῶ, ἅμα κάνῃ ἀγόρι, θὰ βάλουν τὸ τηγάνι, θὰ κάμουν τηγανῖτες. "Ολοι χαρές, γέλια, καὶ οἱ γονεῖοι καὶ τ' ἀδέρφια καὶ οἱ βάβες καὶ ὅλοι. —Καλὰ 'κανε καὶ πέθανε, μὴ σοῦ κακοφαίνεται, τὴν ἔβγαλες μὲ δυὸ πῆχες πανί. Τὸ λένε, ὅταν πεθάνῃ κάποιο κορίτσι μικρό»⁹. Καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ Ὀθωνος, γράφει ὁ Γιάννης Βλαχογιάννης, «ἓνα μικρὸ ἔπεσε μιὰ μέρα στὴ μικρὴ στέρνα τοῦ κήπου τῆς βασίλισσας (σημερινὸς κήπος τοῦ Κλαυθμῶνος) καὶ πνίγηκε. Περαιστικὴ μιὰ γριά ρώτησε κ' ἔμαθε τὸ κακό. —Μὴν τὸ λυπᾶστε, παιδιά μου, καλὰ ἔκα-

1. Προφανῆς εἶναι ἐνταῦθα ἡ σχέσις τῶν «διπλῶν» πρὸς παναρχαίαν δοξασίαν τῆς ὁμοιοπαθητικῆς μαγείας.

2. ΚΛ, ἀρ. 1566, σ. 17 (συλλ. Μαγδαληνῆς Τσάκωνα, Μανιάκι, 1944).

3. ΚΛ, ἀρ. 1372, σ. 200 - 201 (συλλ. Μαρίας Λιουδάκη, Σπάρτη, 1939).

4. Περιοδ. «Μπουκέτο», ἔτ. Γ', ἀρ. 91, Ἀθήναι 17 Ἰανουαρίου 1926, σ. 47α.

5. ΚΛ, ἀρ. 1481, σ. 7 (συλλ. Γεωργίας Ταρσούλη, Βασιλίτσι Πυλίας, 1940).

6. ΚΛ, ἀρ. 1524, σ. 191 - 192 (συλλ. Διαλεχτῆς Ζευγώλη, Ἀπειράνθος, 1929).

7. ΚΛ, ἀρ. 1560, σ. 49 (συλλ. Μ. Κοντοστάνου, Αἰδηψός, 1930).

8. ΚΛ, ἀρ. 2382, σ. 205 (Δημ. Β. Οἰκονομίδου, Λαογραφικὴ ἀποστολὴ εἰς τὰ Κατσανοχώρια τῆς Ἡπείρου, 1961).

9. ΚΛ, ἀρ. 1432, σ. 395 (συλλ. Μαρίας Λιουδάκη, Βραχώρι Ἡπείρου, 1940).

με και πνίγηκε, εἶπε»¹. Ἐν Λέσβῳ, «ὅταν ἡ μάνα γεννήσῃ κορίτσι, λένε : ἀπόμ'νε ἡ μάνα τζάβα, δηλαδή κρῖμα στὴν ἐγκυμοσύνη της»². Ἐν Λήμνῳ, «μόλις φύγουν ἀπὸ τὴ λεχοῦσα, τὶς ρωτᾶνε οἱ γειτόνισσες : —Τί παιδιὰ κάματε ; —'Απ' τὰ καλὰ, ἂν εἶναι ἀγόρι. Κοριτσούδ', ἂν εἶναι κορίτσι»³. Ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ, «ἅμα ἰδοῦν καὶ κάμ' κορίτσ, ἂν εἶναι νὰ φᾶν' τὴ μαμμὴ. Σὰν νὰ κάμ' ἡ μαμμὴ τὸ παιδί...Τὰ κορίτσια τὰ καημένα εἶναι βαριά. Ἄμὰ καὶ χωρὶς τὰ κορίτσια δὲ βορεῖτε νὰ κάνετε...»⁴. Καὶ ἐν Ἁγίᾳ Ἄννῃ Εὐβοίας «τὰ κορίτσια δὲν τὰ θέλουν»⁵. Ἐνταῦθα λέγουν ὅτι «τ' ἀγόρι, ὄντες γεννηθῆ, εἶναι χαρούμενο ! τὸ κορίτσ' εἶναι βαρὺ»⁶. Ἐν Ἀλμαλὶ Μαλγάρων Θράκης, «πολλοὶ ἐμαστίγωνον πολλάκις τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας, διότι ἐγένων θήλεα»⁷.

Πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος χαρακτηρίζουν τὸ θῆλυ ὡς «ἀδύνατο μέρος». Οὕτω π.χ. εἰς τὸ Νησί Μεσσηνίας λέγουν : «—Δὲν κοιτᾶς πού αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κάνει οὔλο ἀδύνατα, δηλαδή θήλεα»⁸. Καὶ ἐν Τρικάλοις τῆς Κορινθίας συνηθίζεται ἡ ἔκφρασις «ἔχω μονάχα ἀδύνατο μέρος», δηλαδή κόρας⁹. Ὁμοίως ἐν Ἀραχόβῃ Παρνασσίδος ἡ θέσις τῆς γυναικὸς εἶναι μειονεκτικὴ, μολονότι αὕτη εἶναι καὶ οἰκονομικὸς παράγων σπουδαῖος, διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐργάζεται εἰς τὸ σπίτι καὶ εἰς τὰ κτήματα, κερδίζει καὶ ἀρκετὰ χρήματα ὑφαίνουσα διαρκῶς. «Μόνες τους λένε ὅτι εἶναι τὸ ἀδύνατο μέρος, ἐνῶ πάλιν ἀφ' ἐτέρου περιπατοῦνται τοὺς ἄνδρας π.χ. ἂν ἔχουν μόνο ἓνα κραββάτι στὸ σπίτι, θὰ κοιμηθοῦν σ' αὐτὸ τ' ἀρσενικά, οἱ δὲ κοπέλλες θὰ στρώσουν χάμω, γιατί αὐτὲς εἶναι σκληραγωγημένες καὶ γιὰ τιμὴ στὸν ἄντρα»¹⁰.

Εἰς ὀλιγώτερα μέρη τοῦ Ἑλληνισμοῦ εὐχαριστοῦνται, ὅταν τὸ πρῶτον τέκνον τῆς οἰκογενείας γεννηθῆ θῆλυ· καὶ τοῦτο ὅμως προφανῶς ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἡ μήτηρ ὑπολογίζει νὰ τὸ ἔχη βοηθὸν εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ οἴκου. Οὕτω π.χ. ἐν Ἀνατολικῇ Θράκῃ, «ὅταν τῆς πρωτάρας τὸ παιδί γεννιοῦνταν κορίτσι, τὸ χαίρουνταν, γιατί ἡ μητέρα θὰ τὸ εἶχε βοηθὸ στὶς δουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ καὶ στὸ μέγλωμα τῶν

1. Γιάννη Βλαχογιάννη, Ἐνας ἄγραφος γυναικεῖος νόμος καὶ ἡ «Φόνισσα» τοῦ Παπαδιαμάντη, Νέα Ἔστια, τόμ. 23, 1938, σ. 9, σημ. 1.

2. ΚΛ, ἀρ. 1446 Α', σ. 132 (συλλ. Δημ. Λουκάτου, Λέσβος [Πετρί], 1940).

3. ΚΛ, ἀρ. 1160 Α', σ. 149 (συλλ. Γ. Ἄ. Μέγα, Βάρος Λήμνου, 1938).

4. ΚΛ, ἀρ. 1160 Δ', σ. 5, 8, 9 (συλλ. Γ. Ἄ. Μέγα, Κάσπακας Λήμνου, 1938).

5. ΚΛ, ἀρ. 1479 Β', σ. 37 (συλλ. Μαρίας Ἰωαννίδου, Ἁγία Ἄννα Εὐβοίας, 1942).

6. ΚΛ, ἀρ. 1479 Γ', σ. 46 (συλλ. Μαρίας Ἰωαννίδου, Ἁγία Ἄννα Εὐβοίας, 1942).

7. Φ. Ἰ. Κουκουλέ, ἐνθ' ἄν., σ. 15.

8. ΚΛ, ἀρ. 1142, σ. 41 (συλλ. Ἰ. Θ. Κακριδῆ, Νησί Μεσσηνίας, 1925).

9. ΚΛ, ἀρ. 1098, σ. 155 (συλλ. Ἰ. Θ. Κακριδῆ, Κορινθία [Τρίκαλα], 1924).

10. ΚΛ, ἀρ. 1153 Β', σ. 124 (συλλ. Μαρίας Ἰωαννίδου, Ἀράχοβα, 1938).

άλλων παιδιῶν»¹. Εἰς ὑπολογισμόν διὰ τὴν βοήθειαν ἀρσενικοῦ, τὴν φορὰν αὐτὴν εἰς τὸ κτηνοτροφικὸν ἔργον, ὀφείλεται καὶ ἡ ἀσεβὴς ἐκδήλωσις ποιμένος ἐν Ἀπειράνθῳ Νάξου, ὀνομαζομένου Κουντούρη, ὁ ὁποῖος, «ὅταν πρωτογέννησε ἡ γυναῖκα του κ' ἔκαμε κοριτσάκι, βγῆκε καὶ μούτζωσε τὸ Θεό, πῶς δὲν ἔκαμε ἀγόρι, γιὰ νὰ ἔχη γρήγορα βοήθεια στὴ μάντρα»².

Ἐν Μεσοχωρίῳ Πυλίας, «ὅταν γεννηθῆ κορίτσι, δὲν τὸ χολιάζουν. Λένε μόνο νὰ εἶναι σάικο, δηλαδὴ νὰ εἶναι γερό, νὰ μὴν τοῦ λείπη πόδι, χέρι»³. Εἰς δὲ τὰ Σβέρδια (νῦν Δάφνη) Λήμνου λέγουν: «Ὁ γονιὸς πῶχ' κορίτσα καταστρέφεται. Τὸ ἓνα κορίτσι τὸ θέλουμε μέσ' στὸ σπῖτ' πάντα, γιὰτὶ ἀπομέν' μέσ' στὸ σπῖτι, βοηθάει τὴ μητέρα, ἅμα μεγαλώσ'». Ἀμα ἔρθουν δυὸ καὶ τρία, εἶναι δυσάρεστο»⁴. Ἐν Ἐρμιονίδι ἡ ἀπόκτησις θήλεος τέκνου, «ὅταν δὲν ἔχη ἡ οἰκοκυρὰ κόρας ἀλλὰ ὄλο ἀγόρια ἢ ἔχη ὀλίγα κορίτσια, θεωρεῖται εὐτυχία. Ὅταν ὅμως ἡ οἰκογένεια ἔχη πολλὰς κόρας καὶ εἶναι φτωχιά, δὲν θεωρεῖται τόσο εὐχάριστος»⁵. Διὰ τὴν χρησιμότητα καὶ τὴν βοήθειαν, ποὺ παρέχει τὸ πρῶτον θηλυ ἐν τῇ οἰκίᾳ τέκνον, λέγεται καὶ ἡ κοινὴ παροιμία: «τῆς καλομάννας τὸ παιδί, τὸ πρῶτο-νά'ν' κορίτσι». Τὸ θέλουν λοιπὸν οἱ γονεῖς ὄχι δι' ἄλλους λόγους παρὰ μόνον διὰ νὰ ἔχη ἡ μήτηρ βοηθὸν καὶ συνυπηρέτην ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν καθηκόντων τῆς οἰκοκυρᾶς καὶ διὰ νὰ συμβάλῃ τοῦτο εἰς τὴν ἀνατροφήν καὶ τὸ «μεγάλωμα» τῶν ὑπολοίπων τέκνων τῆς οἰκογενείας.

Μεγάλῃ δυστυχίᾳ ἐν τῇ ἐλληνικῇ οἰκογενεῖᾳ ἐθεωρεῖτο παλαιότερον καὶ θεωρεῖται ἀκόμη ἡ κατὰ σειρὰν ἀπόκτησις θηλέων τέκνων, διότι καὶ τότε, ὡς καὶ σήμερον, ὑπῆρχεν ἔθιμον νὰ δίδουν προῖκα εἰς μετρητά, ζῶα καὶ ἀκίνητα, ἐκτὸς τῶν ἐπίπλων καὶ τοῦ ρουχισμοῦ. Ἐπειτα, διότι ἡ γυνὴ ὑπανδρευομένη ὑπέφερε πολὺ καὶ ἦτο σχεδὸν δούλη τῆς πενθερᾶς της, ὡς κατωτέρω θὰ ἴδωμεν.

Τὰς διαφορὰς περὶ τῆς μιᾶς ἢ τῶν περισσοτέρων θυγατέρων ἀντιλήψεις ἐκφράζουν καὶ τινες παροιμίαι καὶ παροιμιώδεις φράσεις τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ. Οὕτω π.χ. λέγουν: ἐν Κεφαλληνίᾳ: «Ὅταν γεννιέται θηλυκὸ παιδί, τρίζουν οἱ τέσσαρες ἀγκωνὲς τοῦ σπιτιοῦ» καὶ «Τσῆ καλομάννας τὸ παιδί, τὸ πρῶτο τέκνο θηλυκὸ καὶ νὰ'ναι πεθαμένο». Ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ ἀπαντῶσιν ὡσαύτως αἱ παροιμιώδεις ἐκφράσεις: «Θηλυκὸ γεννήθηκε», «Ἐτσι εἶναι βουβό, εἶναι θηλυκὸ» ἢ «Τὸ θη-

1. Ἐλπινίκης Σταμούλη - Σαραντῆ, Ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴ Θράκη. Ἡ Σηλυβρία μετὰ τὰ γύρω της χωριά, Α', Ἀθῆναι 1956, σ. 60.

2. ΚΛ, ἀρ. 1459 Α', σ. 392 (συλλ. Διαλεχτῆς Ζευγώλη, Ἀπειράνθος Νάξου, 1928).

3. ΚΛ, ἀρ. 1378 Γ', σ. 10 (συλλ. Γεωργίας Ταρσούλη, Μεσοχώρι Πυλίας, 1939).

4. ΚΛ, ἀρ. 1160, σ. 71 (συλλ. Γ. Ἀ. Μέγα, Σβέρδια Λήμνου, 1938).

5. ΚΛ, ἀρ. 1898, σ. 7 - 8 (συλλ. Δήμητρας Μερεμέτη, Ἐπαρχία Ἐρμιονίδος, 1953).

λυκὸ παιδὶ γεννιέται βουβό»¹. Ἐν δὲ τῇ Λευκάδι λέγουν : «Τὰ θηλυκὰ παιδιὰ τὰ τρανοῦν ὄχ τὰ μαλλιὰ» καὶ ἀλλαχοῦ παρατηροῦν ὅτι «Τὸ ἀρσενικὸ εἶναι ντου-βάρι καὶ τὸ θηλυκὸ αὐγὸ» (δηλ. ὅ,τι γίνῃ, ξεσπᾶ στὸ θηλυκὸ) καὶ «Τοῦ θηλυκοῦ πρέπει νὰ δέρονται κι ὁ τόπος ὁποῦ κάθεται»². Ἐν Ἡπείρῳ, ἔνθα ἡ περιφρόνησις καὶ ἀποστροφή πρὸς τὰ θήλεα εἶναι εἰσέτι λίαν ἔντονος καὶ διαδεδομένη, ἀπαντῶσιν αἱ ἐξῆς ἀξιολόγου διαφέροντος διὰ τὸ θέμα μας παροιμίαι καὶ γνωμικαὶ ἐκφράσεις : «Ἐννιὰ καὶ μία δέκα· ν' ἀκοῦς καὶ τῇ γυναῖκα»³. «Εἶναι γλυκειὰ ἢ ἀλφῆ τ' θανάτ' τῶν κοριτσιῶν (τσουπριῶν) ἢ θηλυκῶν», διότι, «για νὰ βγῆ μιὰ τσιούπρα ἀπὸ τὸ σπίτι (δηλ. νὰ παντρευτῆ) θὰ ἀναταράξῃ ὅλα τὰ θεμέλια». «Καλότυχῃ πού τὴν πάντρεψες μὲ μιὰ πήχη πανὶ μονάχα» (ἐπὶ τῶν κοριτσιῶν, πού ἀποθνήσκουν εἰς νηπιακὴν ἡλικίαν). «Ἡ τσιούπρα εἶναι ξένος ἄνθρωπος». «Ὅποιος δὲν πάντρεψε κοπέλλα καὶ δὲν ἔφκειασε σπίτι, δὲν ξέρει τί καιρὸς περνάει», διότι εἶναι δύσκολος ἢ ἀποκατάστασις τῶν κοριτσιῶν. Αἱ φράσεις ἐπίσης : «Ὅταν γεννιοῦνται, νὰ τς κόφτουν τὸν ὄφθαλὸ στὴ ρίζα» ἢ «νὰ τς στραγγαλίζουν τὸ λαιμὸ» ἢ «νὰ τς ἀποκοπιάζουν» ἢ «νὰ τς πατοῦν στὸ λαιμὸ» λέγονται ὑπὸ πολυπαθοῦς μητρός, διότι αἱ θυγατέρες κατὰ τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῶν παρέχουν πράγματα εἰς τοὺς γονεῖς. Ἐπίσης ἡ φράσις : «Δὲν τ' βαρεῖ τ' ἄνθρωπ' τί δίν' ἀλλὰ τί θὰ βοῆ» (ἢ θὰ ντέσ') λέγεται ὑπὸ τῶν εὐκαταστάτων γυναικῶν, ὅταν ὑπανδρεύουν τὰς θυγατέρας τῶν⁴, αἱ ὁποῖαι εἶναι «ἀδύνατο μέρος».

Αἱ ὡς ἄνω παροιμίαι καὶ ἐκφράσεις ἀναφέρονται κυρίως εἰς τὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα ὑπανδρευόμενα μεταβάλλονται εἰς ὑπηρετρίας ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ γαμβροῦ. Ἄλλ' εἰς τινὰ μέρη ἢ ἐκτίμησις τοῦ λαοῦ διὰ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἡ γυνὴ διαδραματίζει ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, εἶναι ἡ πρέπουσα. Οὕτω π.χ. ἐν Θράκῃ καὶ ἀλλαχοῦ λέγεται ὅτι «τὸ θηλυκὸ πουλὶ στήνει τὴ φωλιά» ἢ «τὴ φωλιά χτίζει τὸ θηλυκὸ πουλί», δηλαδὴ ὅτι τὴν οἰκογένειαν δημιουργεῖ ἡ γυναῖκα⁵.

Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς πρὸς ἀποφυγὴν τῆς γεννήσεως θηλέων, ἐκτὸς τῶν κατὰ βούλησιν φυσιολογικῶν προσπαθειῶν, καταφεύγει καὶ εἰς διαφόρους μαγικὰς πράξεις. Οὕτως ἐν Μεσολογίῳ αἱ γυναῖκες κορφώνουν τρία καρφιά εἰς τὸν τοῖχον λέ-

1. Δημ. Σ. Λουκάτου, Κεφαλονίτικα γνωμικά, Ἀθῆναι 1952, σ. 64.

2. Βλ. ἀνέκδοτον συλλογὴν παροιμιῶν Ν. Γ. Πολίτου, θηλυκὸ, 3.

3. Ἡ παροιμία δηλοῖ ἀνυποληψίαν διὰ τὴν γνώμην τῆς γυναικός. ΚΛ, ἀρ. 2740, σ. 8 (Βασιλ. Παυλίδου, Παροιμίαι ἐκ Παραμυθιάς τῆς Ἡπείρου, 1963).

4. ΚΛ, ἀρ. 51, σ. 7, 69 (Ἄνωνύμου, Δημοτικά. Ἡπειρος, 1919).

5. Ἐλπινίκης Σταμούλης - Σαραντῆ, ἔνθ' ἀν., σ. 291. Πρὸς ὀρθοπόδησιν τῆς οἰκογενείας ὁ σύζυγος ἔχει ἀνάγκην καλῆς γυναικός, καλοῦ κτήματος, δηλαδὴ φορτηγοῦ ζώου, καὶ καλῶν βοῶν, ὡς λέγουν ἐν Κρήτῃ.

γουςαι : «καρφώνω τις τσουπρες και κάνω άρσενικά»¹. 'Εν Κρήτη συνηθίζουν να δίδουν εις μαῦρον πετεινόν «να φάη τὸ 'φάλι θηλυκοῦ παιδιοῦ, διὰ νὰ γίνῃ τὸ ἐπόμε- νο παιδι ἀγόρι»². 'Οφείλω νὰ σημειώσω ἀκόμη ὅτι ἐν 'Ηπείρῳ κάμνουν μαγγανείας, διὰ νὰ γεννήσῃ πολλά θήλεα ἢ ἐχθρά των³, καὶ ἐν Καρατσὸλ Τιρνάβου φθονεραὶ γει- τόνισσαι προσφεύγουν εἰς μάγισσαν, διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν γέννησιν ἀρσενικοῦ, συχνὰ δ' αἱ ἐπίτοκοι προσφεύγουν εἰς τὰς μαΐας ἢ τὰς 'Αθιγγανίδας, διὰ ν' ἀποτρέ- ψουν τὰ κωλύματα πρὸς γέννησιν ἄρρενος τέκνου⁴. 'Εν 'Ηπείρῳ ὡσαύτως «πολλές, ποὺ κάνουν ὄλο κοπέλλες, βαφτίζουν σερκὰ (ἀρσενικά) παιδιά, γιὰ ν' ἀποχτήσουν κι αὐτές»⁵. 'Επίσης εἰς τὰ Χουλιαροχώρια 'Ηπείρου «ἡ λεχώνα ὡς τις σαράντα μέ- ρες φακὲς δὲν τρώει, γιὰ νὰ μὴν 'ποχτήσ' κοπέλλα»⁶. Εἰς δὲ τὸ Μανιάκι τῆς Πε- λοποννήσου «ὄγοια κάνει οὔλο κορίτσια καὶ δὲ θέλει, βάνει ἅμα γεννήσῃ ἓνα κλειδι ἀπουκάτω στὸ προσκέφαλό της, νὰ κλειδωθοῦνε καὶ νὰ μὴ μεταβγοῦνε»⁷. Πρὸς τού- τοις εἰς ὀλόκληρον σχεδὸν τὴν 'Ελλάδα πιστεύεται ὅτι, διὰ ν' ἀποφύγουν τὴν συνε- χῆ γέννησιν θηλέων τέκνων, πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν ὠρισμένα εὐχετικά ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν δύναμιν τῆς ἀποφυγῆς τοῦ κακοῦ⁸. Οὕτω π.χ. ἐν 'Ηπείρῳ τὰ τέκνα, πρὸ τῶν ὁποίων πολλὰ θήλεα ἐγεννήθησαν, ἵνα σταματήσῃ ἡ γέννησις καὶ ἄλλων, καλοῦνται Σ τ α μ ἄ τ η ς⁹, Σ τ ἄ θ η ς (Εὐστάθιος), Σ τ α μ ἄ τ ω, Σ τ α μ ἄ τ α, Σ τ α σ ι ν ῆ κ τ ῆ¹⁰. 'Εν τῇ κώμῃ Τσαμάντᾶ τῆς 'Ηπείρου εἶναι ἐν πολλῇ χρήσει τὸ θηλυκὸν ὄνομα Δ ι ὠ χ ν ω, προελθὸν κατὰ παρετυμολογίαν ἐκ τοῦ ρή- ματος δ ι ὠ κ ω. Τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι προφανῶς εὐχετικόν, διδόμενον μετὰ τὴν γέννησιν κατὰ σειρὰν θηλέων τέκνων, ὅπως ἐπέλθῃ τρόπον τινὰ δῖωξις αὐτῶν ἢ γεν-

1. Γ. 'Α. Μέγα, Ζητήματα 'Ελληνικῆς Λαογραφίας, τευχ. Α', 'Αθήναι 1939, σ. 25.

2. Εὐαγγελίας Φραγκάκι, Συμβολὴ στὰ λαογραφικὰ τῆς Κρήτης, 'Αθήνα 1949, σ. 32, 67.

3. Ζωγράφειος 'Αγών, τόμ. Α', Κωνσταντινούπολις 1891, σ. 16, ια'.

4. Ν. Γ. Πολίτου, ἐνθ' ἄν., σ. 211.

5. ΚΛ, ἀρ. 36, σ. 296, 85 (Δ. Σάρρου, 'Ηπείρου δημοτικὰ ποιήματα, 1888/93).

6. ΚΛ, ἀρ. 2302, σ. 183 (Δ. Β. Οικονομίδου, Λαογραφικὴ ἀποστολὴ εἰς τὰ χωρία τῆς πρώην ἐπαρχίας Μαλακασίου 'Ηπείρου, 1959).

7. ΚΛ, ἀρ. 1566, σ. 2 (συλλ. Μαγδαληνῆς Τσάκωνα, Μανιάκι, 1944).

8. Δ. Β. Οικονομίδου, "Όνομα καὶ ὀνοματοθεσία εἰς τὰς δοξασίας καὶ συνηθείας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, Λαογραφία, τόμ. Κ', 1962, σ. 492.

9. 'Ι. Σταμνοπούλου, Βόλτες ὀνοματολογικῆς, 'Αθήνα 1929, σ. 34.

10. Γ. Ζηκίδου, "Εθιμα παρὰ τοῖς "Ελλησιν, 'Εβδομάς, ἔτ. Γ', 1886, σ. 268 - 9. Βλ. καὶ Κ. Ζησίου, Γυναικεῖα ὀνόματα κῦρια ἐν Κυνουρίᾳ. 'Επετηρὶς Παρνασσοῦ, τόμ. 6, 1902, σ. 236.

νήση ή μήτηρ ἄρρενα πλέον¹. Ἐν Ζαγορίῳ τῆς Ἡπείρου, ὅταν γεννῶνται κατὰ σειράν δύο θήλεα, ἐπακολουθήσῃ δὲ καὶ τρίτον, «τὸ ρίχνουν στὸ σταυροδρόμι» καί, ὅποιος τὸ εὔρη πρῶτος, γίνεται κουμπάρος, τὸ βαπτίζει, ἀλλ' εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τοῦ δώσῃ ὠρισμένον ὄνομα, «για νὰ σταματήσῃ» ἡ γέννησις θηλέων, ὡς π.χ. Σταμάτα, Ἀρσινόη, Σταυρούλα². Εἰς τὴν Τσαμουριὰν Θεσπρωτίας «τὰ παιδιὰ τὰ βαπτίζει ὁ νουνός, πού στεφάνωσε τοὺς γονεῖς των. Ἐὰν ὅμως κάνουν συνέχεια κορίτσια, τότε ἀλλάζουν νουνό, γιὰ ν' ἀλλάξῃ τὸ γούρι καὶ νὰ κάνουν ἀγόρια»³. Εἰς δὲ τὸ Μανιάκι «βγάνουε κι ὄνομα Σ τ α μ ά τ α, Σ τ α θ ί α, νὰ σταματᾶνε τὰ κορίτσια, μὰ γιὰ σοῦ λέω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ μὴν τὸ κυνηγᾶς. Εἶναι κακὸ καὶ σὲ κακὸ βγάνει. Εἴτε δὲν ἔχεις παιδι εἴτε οὔλο κορίτσια κάνεις, νὰ μὴ βαρυγομᾶς. Ὁ Θεὸς ἔχει γραμμένη τὴν πλάση, πού θὰ γένη⁴». Ἐν Φθιώτιδι οἱ γονεῖς παρακαλοῦν πολλάκις τὸν ἀνάδοχον νὰ ὀνομάσῃ Ἀ γ ό ρ ω ἢ Ἀ γ ο ρ ί τ σ α ν τὸ κορίτσι, διὰ νὰ γεννηθῇ τὸ μετέπειτα παιδι ἀρσενικόν⁵. Καὶ ἐν Κυνουρίᾳ, ἵνα σταματήσῃ ὁ κακὸς δαίμων τῆς θηλυγονίας, συνηθίζονται τὰ ὀνόματα Σ τ α μ ά τ α, Σ τ α μ α τ ῖ ν α, Σ τ α μ α τ ο ῦ ⁶. Εἰς τὸν Πόντον εἰς τινὰ θήλεα ἐδίδετο τὸ ὄνομα Κ α ν ή, προερχόμενον ἐκ τοῦ κανεῖ (ἀρκεῖ) (ἐκ παρετυμολογίας), διὰ νὰ σταματήσῃ πλέον ἡ γέννησις θηλέων⁷. Εἰς δὲ τὸ Καπλάνι Πυλίας ἀτῆ νύφη τὴν ἀγεβάζουν σὲ ἄρσενικὸ ἄλογο, γιὰ νὰ κἀνῃ ἄρσενικὰ παιδιὰ⁸. Τέλος εἰς πολλὰ μέρη ἐπὶ τῆς νυμφικῆς παστάδος καθίζουν ἢ κυλίουν ἀρσενικὸν παιδί. Τὸ αὐτὸ συνηθίζουν καὶ «μὲ τὰ προικιά».

Ὅπως παρ' ἡμῖν σήμερον, οὕτω καὶ κατὰ τὴν βυζαντινὴν ἐποχὴν, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἀρχαιοτέρων ἐλληνικῶν καὶ ἰουδαϊκῶν ἀντιλήψεων, ἡ γέννησις θήλεος οὔτε εἰς τοὺς γονεῖς οὔτε εἰς τοὺς συγγενεῖς ἦτο εὐχάριστος, προκειμένου ὅμως μία γυνὴ νὰ στερηθῇ κληρονόμων προετίμα, φυσικά, καὶ θήλεος τὴν ἀπόκτησιν⁹. Ἀντιθέτως, καὶ τότε χοροὺς καὶ κρότους ἐποίουν ἐπὶ τῇ γεννήσει ἄρρενος καὶ δὴ καὶ βασιλόπαιδος¹⁰. Οἱ ὑπήκοοι ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τῆς γεννήσεως διαδόχου συνέχαιρον ἀλλή-

1. Ν. Νίτσοῦ, Μονογραφία περὶ τῆς ἐν Ἡπείρῳ κόμης τοῦ Τσαμαντᾶ, ἐν Ἀθήναις 1926, σ. 110.

2. ΚΛ, ἀρ. 1571, σ. 301 (συλλ. Δ. Παπᾶ, Ζαγόριον, 1940).

3. ΚΛ, ἀρ. 2389, σ. 24 (συλλ. Κ. Χ. Σιόντη, Τσαμουριὰ Θεσπρωτίας, 1961).

4. ΚΛ, ἀρ. 1566, ἐνθ' ἀν., σ. 2.

5. Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Γεωργίου Κασκαβέλη.

6. Κ. Ζησίου, ἐνθ' ἀν., σ. 245.

7. Βλ. Στίλπ. Π. Κυριακίδην, ἐν Λαογραφίᾳ, τόμ. Ε', 1915/16, σ. 358.

8. ΚΛ, ἀρ. 1378, σ. 94 (συλλ. Γεωργίας Ταρσούλη, 1939).

9. Φ. Ἰ. Κουκουλέ, ἐνθ' ἀν., σ. 14 - 15.

10. Ἐνθ' ἀν., σ. 15.

λους και ἐπεκρότουν. Ὁ Μιχαήλ Ψελλὸς ἐν «Τῷ ἐπὶ τῶν κρίσεων» ἀναφωνεῖ : «ἄρρεν τὸ ἀρτίτοκον βρεφύλλιον, ἄρρεν, ὦ γῆ καὶ ἥλιε»¹. Ἡ δὲ Ἄννα ἡ Κοιμνηνὴ ἐπὶ τῇ γεννήσει βασιλόπαιδος λέγει : «Τίκτεται καὶ τούτοις ἄρρεν. Εὐθὺς οὖν οἱ μὲν γονεῖς ἐγεγῆθησαν· τὸ δὲ ὑπήκοον ἅπαν ἐσκίρτων, συνέχαιρον ἀλλήλοις, ἐγεγῆθησαν, καὶ ἦν ἰδεῖν τὰ βασίλεια χαρμονῆς ἀνάπλεω»². Οἱ στερούμενοι ἄρρενος παιδὸς ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ ἐν γένει ἐθλίβοντο ἐπὶ τούτῳ καὶ προσηύχοντο εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν γέννησιν τοιοῦτου, ὡς π.χ. οἱ γονεῖς τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου (6 αἰ.)³.

Ἡ ἀντίληψις περὶ τῆς κατωτερότητος τῆς γυναικὸς καὶ προτιμήσεως ἀντ' αὐτῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ. Οὕτως ὁ Παῦλος (Πρὸς Κορινθίους Α', 11, 8) λέγει : «ἡ γυνὴ δὲ δόξα ἀνδρὸς ἐστίν. οὐ γὰρ ἐστὶν ἀνὴρ ἐκ γυναικός, ἀλλὰ γυνὴ ἐξ ἀνδρὸς καὶ γὰρ οὐκ ἐκτίσθη ἀνὴρ διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ γυνὴ διὰ τὸν ἀνδρα». Καὶ κατωτέρω (14, 34) «αἱ γυναῖκες ἐν ταῖς ἐκκλησίαις σιγάτωσαν. οὐ γὰρ ἐπιτρέπεται αὐταῖς λαλεῖν, ἀλλὰ ὑποτασσέσθωσαν καθὼς καὶ ὁ νόμος λέγει». Καὶ ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῇ του (2, 11) ὁ αὐτὸς Παῦλος λέγει : «γυνὴ ἐν ἡσυχίᾳ μαθανέτω ἐν πάσῃ ὑποταγῇ».

Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι προετιμῶντο τῶν θηλέων τὰ ἄρρενα. Ὁ Εὐριπίδης λέγει : «στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες»⁴. Οὗτοι, ὡς γνωστόν, ἠδύναντο ἐν ἀνάγκῃ, αὐξούσης τῆς ἡλικίας, νὰ πορίζωνται τὰ τοῦ βίου, ἐνῶ τὰ θήλεα δυσκόλως ὑπανδρεύοντο, ἂν ἐστεροῦντο ἰκανῆς προικός, πρόξενά δ' οὐχὶ μικρᾶς δαπάνης εἰς τὸν πατέρα ἐγίνοντο. Ἔνεκα τούτου καὶ ὁ κωμικὸς Ποσειδίππος ἔλεγεν :

Υἱὸν τρέφει πᾶς, κἂν πένης τις ὦν τύχη·
θυγατέρα δ' ἐκτίθησι, κἂν ἦ πλούσιος⁵.

Τὰ θήλεα λοιπὸν καὶ παρ' ἀρχαίοις Ἕλλησι περιφρονούμενα καὶ κατώτερα τῶν ἀρρένων θεωρούμενα ἐξετίθεντο. Καὶ συνέβαινε μὲν ποτε ν' ἀναγνωρίζουν τὰ ἔκθετα ὡς ἴδια ἄτεκνοι γονεῖς, ἀλλὰ τοῦτο ἦτο μᾶλλον ζήτημα τύχης, τὸ δ' ἔκθετον δούλη τοῦ ἀναδεξαμένου ἐγίνετο.

Ὅπως βλέπομεν, ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας ἐπι-

1. Βλ. ἐν Κ. Σάθα, Μεσαιων. Βιβλιοθήκη, τόμ. Ε', ἐν Βενετία - Παρισίοις 1876, σ. 409. Φ. Ἰ. Κοκκουλέ, ἐνθ' ἀν., σ. 14.

2. Ἄννης Κοιμνηνῆς, Ἀλεξιάς Σ', 8, Ν. Γ. Πολίτου, ἐνθ' ἀν., σ. 210, σημ. 3.

3. Γ. Κ. Σπυριδάκη, Τὰ κατὰ τὴν γέννησιν, τὴν βάπτισιν καὶ τὸν γάμον ἔθιμα τῶν Βυζαντινῶν ἐκ τῶν ἀγιολογικῶν πηγῶν, Ἐπετ. Λαογρ. Ἀρχείου, τόμ. Ζ', 1952, σ. 110.

4. Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις, στίχ. 57.

5. Παρὰ Στoβaίω, 77,7.

κρατεῖ ἐν Ἑλλάδι τὸ ἔθιμον καὶ ἡ ἀντίληψις τῆς προτιμήσεως τοῦ ἄρρενος ἀντὶ τοῦ θήλεος, ὅπερ κυρίως ὀφείλεται εἰς λόγους κοινωνικούς. Ἡ καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς κυρίαρχος τοῦ ἀνδρὸς θέσις ἐν τε τῷ οἴκῳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ διεμορφώθη ὑπὸ ποικίλων παραγόντων, ὡς εἶναι π.χ. ἡ συνέχισις τοῦ γένους καὶ τῆς οἰκογενειακῆς λατρείας καὶ ἡ οἰκονομικὴ καὶ ἠθικὴ αὐτοῦ συμβολὴ καὶ συμπαράστασις εἰς τὴν συντήρησιν καὶ προστασίαν τῆς γυναικὸς καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τῆς οἰκογενείας. Οἱ παράγοντες οὗτοι συνετέλεσαν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν ἐθίμων τῆς προτιμήσεως τοῦ ἄρρενος.

Τὴν ἀποστροφὴν πρὸς τὰ θήλεα καὶ τὸν πόθον διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἀρρένων τέκνων ἀπαντῶμεν καὶ παρ' ἄλλοις λαοῖς¹. Οὕτως ἐν τῷ Κορανίῳ λόγου γενομένου περὶ τῶν Ἀράβων εἰδωλολατρῶν, οἵτινες ἐθεώρουν τοὺς ἀγγέλους ὡς θυγατέρας τοῦ Θεοῦ, ἀναγινώσκομεν : « Ἀποδίδουσι θυγατέρας τῷ Θεῷ· δόξα Σοι, Κύριε ! ἐνῶ δὲν ἐπιθυμοῦσι τοιαύτας δι' ἑαυτούς. Ἐὰν ἀναγγείλωσιν εἰς τινα ἐξ αὐτῶν τὴν γέννησιν θυγατρὸς, οὗτος ἀμέσως ὠχριαῖ καὶ καθίσταται ὡς κεραυνόπληκτος ἐκ τῆς λύπης. Κρύπτεται ἀπὸ τὸν λαὸν ἕνεκα τῆς ἀλεθρίας ἀγγελίας. Ὅφείλει τηρῶν αὐτὴν (τὴν θυγατέρα) νὰ ὑποστῇ τὴν αἰσχύνην ἢ νὰ τὴν ἐνταφιάσῃ εἰς τὴν κόνιν². Ὡ πόσον εἶναι ἀδικαιολόγητοι οἱ ἰσχυρισμοὶ των !³. Πῶς θεωρεῖ δὲ ὁ Τοῦρκος γενικῶς τὴν γυναῖκα, ἀρκεῖ νὰ τὸ ἀποδείξῃ ἡ ἀπόκρισις τοῦ Μαυριτανοῦ Ἑλ-Μοκρανί, τὴν ὁποῖαν ἀναφέρει πού ὁ Δουμά : « — Πόσους υἱοὺς ἔχεις ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Γάλλος. — Τρεῖς, ἀπεκρίθη ὁ Ἀφρικανός. — Καὶ πόσας θυγατέρας ; — Δὲν ἤξεύρω⁴ ». Ἐκτοτε βεβαίως παρῆλθον ἀρκεταὶ δεκάδες ἐτῶν, ἀλλ' ἡ νοοτροπία δὲν μετεβλήθη καὶ τόσον, ἰδίᾳ ἐν ὑπαίθρῳ, ἐνθα ἡ γυνὴ ἐξακολουθεῖ εἰσέτι νὰ εὐρίσκεται εἰς θέσιν κοινωνικῶς μειονεκτοῦσαν ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἄνδρα. Καὶ εἰς τὰς πρὸς βορρᾶν τῆς Ἑλλάδος βαλκανικὰς χώρας — ἐξαιρέσει τινῶν διαμερισμάτων τῆς Ρουμανίας — τοῦ-

1. Βλ. Handwörterbuch des Deutschen Aberglaubens, vol. IV, Berlin und Leipzig 1931, στ. 1377 κ. ἐξ. Heinrich Ploss - B. Renz, Das Kind im Brauch und Sitte der Völker, ἔκδ. 3η, vol. I, Leipzig 1911, σ. 1 κ. ἐξ., Γ. Κ. Σπυριδάκη, ἐνθ' ἄν., σ. 110.

2. Ἐὰς σημειωθῇ ὅτι «παρὰ ταῖς νομαδικαῖς φυλαῖς τῶν Ἀράβων πολυθεϊστῶν ἡ γέννησις θυγατρὸς ἐθεωρεῖτο ὡς δυστύχημα, τοῦ φύλου τῆς παρέχοντος ἀφ' ἑνὸς μικροῦ λόγου ὑπηρεσίαν εἰς πλάνητα καὶ ληστρικὸν βίον, καὶ ἀφ' ἑτέρου δυναμένης νὰ ἐπενέγκῃ συμφορὰς εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτῆς ὡς ἐκ τῆς κακοηθείας ἢ τῆς αἰχμαλωσίας τῆς. Ἀφορμαὶ ὅθεν ἀπανθρώπου ἀγωγῆς συμμιγεῖσαι ἴσως μετὰ τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν αἰσθημάτων, παρέσυρον τούτους νὰ προσφέρωσι θήλεα νήπια εἰς θυσίαν τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν ἢ νὰ τὰ θάπτωσι ζῶντα». (Κοράνιον, μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ κειμένου ὑπὸ Γερασίου Ἰ. Πεντάκη, ἔκδ. 2α, ἐν Ἀθήναις 1886, σ. 194, σημ. 2).

3. Κοράνιον (ἐνθ' ἄν.), κεφ. 16 § 59 - 61. Πρβλ. καὶ κεφ. 43 § 16, κεφ. 81 § 8.

4. Σκαρλ. Δ. Βυζαντίου, Ἡ Κωνσταντινούπολις, τόμ. Γ', Ἀθήνησιν 1869, σ. 385 - 6.

λάχιστον μέχρι τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου αἱ αὐταὶ περίπου κοινωνικαὶ συνθήκαι τοῦ παρελθόντος διεμόρφωσαν ἀνάλογα πρὸς τὰ ἑλληνικὰ περὶ θηλυγονίας ἔθιμα. Τῷ ὄντι διαφοραὶ καὶ ἰδιομορφίαι εἰς τὰς λεπτομερείας ἐπεκράτουν καὶ ἐπικρατοῦν ἀπὸ λαοῦ εἰς λαόν¹, ἀλλ' ἀπὸ γενικῆς ἐπόψεως τὰ πράγματα δὲν παρουσιάζουν καὶ τόσον οὐσιώδεις διαφοράς. Εἶπον «ἐξαιρέσει τινῶν διαμερισμάτων τῆς Ρουμανίας», διότι ἐκεῖ ἀπὸ αἰώνων δι' ἱστορικοὺς λόγους ἡ γυνὴ διῆγε καὶ διάγει ἐλευθεριώτερον καὶ περισσότερον χειραφετημένη. Ἐπίσης καὶ εἰς χώρας τῆς Εὐρώπης παλαιότερον, μάλιστα δὲ πρὸ τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ἡ γυνὴ ἐμειονέκτει καὶ εἶχε θέσιν κοινωνικὴν σχετικῶς περιορισμένην καὶ ἐτίθετο εἰς κατωτέραν μοῖραν, τοῦ ἀνδρὸς προτιμωμένου κατὰ τὴν γέννησιν, ὡς π.χ. ἐν Ἰταλίᾳ καὶ δὴ εἰς τὰς νοτιωτέρας τῆς χώρας ταύτης περιοχάς², ἐν Ἑλβετίᾳ, ἐν Γερμανίᾳ³ καὶ αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ, τῇ διακρινομένη διατὸ στερεὸν καὶ εὐρὺ πνεῦμα τῆς φιλελευθέρας ζωῆς καὶ τῆς κατ' ἀκολουθίαν βαθείας τοῦ ἀνδρὸς ἐκτιμήσεως καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν γυναῖκα, ὡς μητέρα καὶ ὡς θυγατέρα⁴.

Θὰ ἐμήκυνα ἀρκετὰ τὸν λόγον, ἐὰν ἡσυχασθῆναι ἐνταῦθα καὶ μὲ ἔθιμα πρωτογόνων καὶ ἡμιπολιτισμένων λαῶν, σχετικὰ πρὸς τὴν θηλυγονίαν καὶ τὴν ἐν γένει κοινωνικὴν τῆς γυναικὸς θέσιν, περιορίζομαι δὲ μόνον δείγματος χάριν ν' ἀναφέρω ὅτι εἰς τινὰς τῶν ἐν λόγῳ λαῶν ἡ γυνὴ καὶ δὴ ἡ κόρη εἶναι τόσον ἀσημῶς καὶ περιορισμένη, ὥστε στερεῖται καὶ ἰδίου προσωπικοῦ ὀνόματος, δι' οὗ συνήθως διακρίνεται τῶν ὁμοίων τοῦ τὸ ἄτομον εἰς τὰς πεπολιτισμένης κοινωνίας.

Οὕτως εἰς πρωτόγονον πληθυσμὸν τῆς Νοτιοανατολικῆς Σιβηρίας, τοὺς Γ ι α κ ο υ τ έ, μόνον οἱ ἄρρενες λαμβάνουν ὀνόματα. Αἱ θήλειαι οὐδὲν προσωπικὸν ὄνομα ἔχουν. "Ὅταν δ' ἀπευθύνεται τις εἰς αὐτάς, ἐρωτῶν πῶς ὀνομάζονται, ἀπαντῶσι «γυναῖκα» ἢ «κόρη τοῦ δεῖνα», ἀναφέρουσαι τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς των⁵. Ἐὰν δὲν ἔχωμεν ἐνταῦθα τὸ φαινόμενον τῆς ἀποκρύψεως ἢ ἀπαγορεύσεως τύπου ταμπού⁶, ἐνεργουμένης διὰ τὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα μετὰ τολοσάτης φροντίδος ἀποκρύπτονται

1. Βλ. π.χ. τὰ ἐν Ἰταλίᾳ ἔθιζόμενα: A b a z D o j a k a, La condition de la femme en famille dans les regions de montagne de notre pays. Deuxième conference des études albanologiques, τόμ. II, Tirana 1970, σ. 221 - 27.

2. A. d e G u b e r n a t i s, Storia comparata degli usi natalizi, Milano 1878, σ. 48 κ.έξ.

3. Die Frau als Mensch zweiter Ordnung, ἐν Handwörterbuch des deutschen Aberglaubens, vol. II, Berlin und Leipzig 1929, στ. 1742 - 46.

4. Βλ. J. M i c h e l e t, Origines du droit français, vol. I, Paris 1838, σ. 22.

5. G. B u s c h a n, Die Sitten der Völker, vol. II, σ. 256, παρὰ P. C a r a m a n, Les bases mystiques de l' anthroponymie, Balcania, τόμ. III, Bucarest 1943, σ. 465.

6. S t i t h T h o m p s o n, Motif - Index of Folk - Literature, τόμ. I, Copenhagen 1955, C 430 κ.έξ. C 32,2.1. C 51.3.1. C. 824, τόμ. II, 1956, D 511.

εἰς τοὺς ξένους ὑπὸ τῶν πρωτογόνων ἢ ἡμιπολιτισμένων λαῶν¹, τότε δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν τὴν σημερινὴν κοινωνικὴν τῆς γυναικὸς θέσιν εἰς τὰς πρωτογόνους κοινωνίας.

Β'. ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΕΝ Τῇ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ ΕΝ Τῇ ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΒΡΟΥ

Ἐκτὸς τῶν περὶ θηλυγονίας ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ἔθιμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐξ ὧν δυνάμεθα εὐκρινῶς ἐπίσης ν' ἀντιληφθῶμεν τὴν κοινωνικὴν θέσιν τῆς γυναικός. Τοιαῦτα εἶναι τ' ἀφορῶντα εἰς τὸν γάμον τῆς κόρης καὶ τὴν θέσιν αὐτῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ γαμβροῦ.

Ὅπου ἡ οἰκογένεια διατηρεῖ εἰσέτι τὸν πατριαρχικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα, ἰδίᾳ εἰς τοὺς ὄρεινους πληθυσμοὺς τῶν ποιμένων, ὁ γάμος γίνεται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μετὰ συμφωνίαν τῶν γονέων τῶν δύο ἐνδιαφερομένων μερῶν. Οὕτω παρὰ τοῖς Σαρακατσάνοις οἱ γονεῖς ἀποφασίζουν περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν τέκνων των χωρὶς νὰ ἐρωτοῦν καθόλου τὴν γνώμην των. Καὶ ἐν Ζαγορίῳ τῆς Ἡπείρου τὰ συνοικέσια παλαιότερον ἐγίνοντο κατὰ κανόνα καὶ γίνονται ἀκόμη «μὲ προξενειά», διότι παρ' ὅλον τὸν χριστοπολιτισμὸν τῶν ξενιτευομένων Ζαγοριστίων τὰ ἦθη ἦσαν αὐστηρότατα καὶ ἡ ἀμεσὸς ἐπαφὴ μεταξὺ τῶν ἐλευθέρων νέων καὶ τῶν δύο φύλων ἦτο, ἂν ὄχι ἀδύνατος, πάντως ὅμως δυσκολωτάτη. Ἀλοίμονον εἰς τὴν κόρην, ἣτις θὰ ἐφωρᾶτο νὰ συνομιλῇ ἢ καὶ νὰ καλημερίζῃ ἀκόμη νέον, ὅστις δὲν θὰ ἦτο πολὺ πλησίον συγγενῆς της². «Τὰ κορίτσα (παλαιότερον) τὰ πάντρευαν στὸ Ζαγόρι ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ ἄνω, τὶς περισσότερες φορὲς δὲν ἐγνώριζεν ὁ γαμπρὸς τὴν νύφ' οὔτε ἡ νύφη τὸ γαμπρό»³. Ἐπίσης «οὐδέποτε λάβαιναν ὑπ' ὄψιν τους τὴν θέλησιν τοῦ κοριτσιοῦ, γι' αὐτὸ καὶ σπάνια ἀγάπησαν οἱ γυναῖκες τοὺς ἄντρες τους, γιὰτὶ δὲν τοὺς ἤξεραν. Ἐπειτα ἔφευγαν, ταξίδευαν καὶ δὲν ἀλληλογραφοῦσαν μαζί τους»⁴.

Ἐν Καρυαῖς Καβακλῆ, ὡς γράφει κατὰ τὸ 1903 ὁ Μ. Λουλουδόπουλος, «ἡ συγκατάθεσις τῆς νέας δὲν ἀποτελεῖ οὐσιῶδες μέρος τῆς ἀποκαταστάσεώς της, καθ' ὅσον οἱ γονεῖς καὶ δὴ ὁ πατὴρ κατὰ τὸ δοκοῦν πλειστάκις ἐκλέγει τὸν γαμβρόν, ὡς καὶ ὁ τοῦ γαμβροῦ πατὴρ τὴν νύμφην, διὸ συχνὸν παρουσιάζεται φαινόμενον ἢ

1. Δ. Β. Οἰκονομίδου, "Ὄνομα καὶ ὀνοματοθεσία...", ἐνθ' ἄν., σ. 505.

2. Βλ. Φ. Γ. Τριανταφυλλίδην, ἐν Μακεδονικῷ Ἡμερολογίῳ, ἔτ. 1938, σ. 138.

3. ΚΑ, ἀρ. 2753, σ. 218 (Δ. Β. Οἰκονομίδου, Λαογραφικὴ ἀποστολὴ εἰς Κεντρικὸν Ζαγόρι, 1963).

4. Ἐνθ' ἄν., σ. 218 - 19.

ἀπαγωγή»¹. Ἐν Ἀγία Ἄννη Εὐβοίας «τὸν θέλει δὲν τὸν θέλει μὲ τὸ ζόρι θὰ παντρευτῆ ἢ κόρη ἐκεῖνον ποὺ θέλει ὁ πατέρας. Τώρα ὅμως συμβαίνουν πολλές ἐξαιρέσεις τοῦ ἐθίμου τούτου»². Εἰς δὲ τὸ χωρίον Κουρκουλούς παρὰ τὴν Λίμνην Εὐβοίας συνηθίζουν ν' ἀρραβωνιάζουν τὰ παιδιά των ἀπὸ πολὺ μικρᾶς ἡλικίας· ἔτσι «πουνιοῦνται σιγὰ - σιγὰ καὶ γνωρίζονται καλὰ ὡς ποὺ νὰ ἔρθουν σὲ ἡλικία γάμου. Καὶ τώρα στὴν Κεράμεια 14, 15 ἐτῶν συνήθως παντρεύονται τὰ κορίτσια, στοὺς Κουρκουλούς ἀπὸ 12»³. Ἐν Μάνη ἐπίσης «ζήτημα θελήσεως κοριτσιοῦ (πρὸς ἀποκατάστασιν) δὲν εἶχε δημιουργηθῆ ποτὲ παλαιά. Τὰ κορίτσια δὲν τὰ ρωτοῦσαν καὶ δὲν εἶχαν παρὰ νὰ ὑποταχθοῦν, γιατί τὰ συνοικέσια ἄλλοτε ἐτακτοποιοῦσαν οἰκογενειακὲς σχέσεις καὶ ζητήματα σχετικὰ μὲ τὶς Μανιάτικες ἔχθρες ... Τώρα τελευταῖα μόνον ἔχουμε μερικὰ παραδείγματα ἀντιγνωμίας ποὺ δείχνουν χαρακτηριστικὰ τὴν ὑπαρξὶ κάποιας γυναικείας ἀτομικότητος καὶ στὴν Μάνη»⁴. Κατὰ κανόνα «ἢ πρότασις ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τοῦ νέου, ὁ ὁποῖος σχεδὸν πάντοτε συνέβαινε νὰ ἔχη ἰδῆ τὸ κορίτσι σὲ κανένα κλάμμα ἢ τὸ ἐζήλεψε γιὰ τὰ μοιρολόγια του, τὴ σεμνότητα του καὶ ὅλες τὶς ἄλλες του ἀρετές. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ οἰκογενειακὴ καταγωγή τοῦ κοριτσιοῦ. Ἐνα κορίτσι ποὺ εἶναι ὅπως λέει καὶ τὸ μοιρολόγι : ἀπὸ ἀντρικὴ γενιά/κ' ἔχει πεντάδα ἀδερφοῦς/16 πρωτοξάδερφα/ εἶναι πάντα πολὺ προτιμότερο ἀπὸ τὸ πρῶτο κορίτσι ποὺ εἶναι ἀπὸ ἀδύνατη οἰκογένεια»⁵. Ἡ γυναῖκα ὑπανδρευομένη ἐνταῦθα δὲν παίρνει «παρὰ τὴν κασσέλα της μὲ τὰ ροῦχα της καὶ κεῖνα λιγοστά»⁶, διότι «ἢ περιουσία ἀνήκει στοὺς σερνικούς»⁷. Ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ (ἐν Μάνη) «βασιλεύει ἡ κυριαρχία τοῦ ἀνδρός», ἡ δὲ γυναῖκα δὲν φθάνει νὰ εἶναι ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν. «Δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶναι ὁμορφη, δουλευτάρη, φρόνιμη. Αὐτὰ εἶναι πολὺ καλά, ἀλλὰ εἶναι τίποτε, ἂν δὲν κἀνῃ τὰ παιδιά σερνικά»⁸. Καὶ ἐν Κυθήροις «οἱ γονεῖς φροντίζουν νὰ ὑπανδρεύσουν τὰς θυγατέρας των εἰς τὴν κανονικὴν ἡλικίαν ἀπὸ 18 ἐτῶν καὶ ἄνω καί, ὅταν προταθῆ συνοικέσιον, τὸ ἀνακοινῶνουν εἰς αὐτάς, ἐὰν κατ' ἀρχὴν ἐπέλθῃ συμφωνία μὲ τὸν γαμβρόν. Τὰ κορίτσια δὲν ἐναντιοῦν-

1. Μ. Λουλουδοπούλου, Ἀνέκδοτος συλλογὴ ἠθῶν, ἐθίμων, δημ. ἀσμάτων, προλήψεων, δεισιδαιμονιῶν, παροιμιῶν, αἰνιγμάτων κτλ. τῶν Καρυῶν (ἐπαρχίας Καβακλῆ), ἐν Βάρνη 1903, σ. 171 - 172.

2. ΚΛ, ἀρ. 1475, σ. 95 (συλλ. Μαρίας Ἰωαννίδου, Ἀγία Ἄννα, 1941).

3. Ἐνθ' ἀν., σ. 5.

4. Π. Π. Καλονάροῦ, ἔνθ' ἀν., σ. 34.

5. Ἐνθ' ἀν., σ. 34.

6. Ἐνθ' ἀν., σ. 40.

7. Ἐνθ' ἀν., σ. 40.

8. Ἐνθ' ἀν., σ. 44 - 45.

ται εἰς τὴν θέλησιν τῶν γονέων των. "Ὅ,τι ὀρίζουν οἱ γονεῖς μου, εἶναι ἡ ἀπάντησίς των»¹.

Ἐν Καρπάθῳ «εἰς παλαιότερους χρόνους, ὅτε ὁ βίος ἦτο εὐκόλος καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐξενιτεύοντο, ὁ γάμος ἦτο ζήτημα ἡλικίας διὰ μὲν τὰ κορίτσια ἀπὸ τοῦ 11 - 15 ἔτους, διὰ δὲ τοὺς νέους οὐχὶ πέρα τοῦ 20 ἢ 22.... Σήμερον τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει καὶ μόνον εἰς τὴν κώμην Μενετὲς ἐξακολουθεῖ ἀκόμη κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ἡ παλαιὰ συνήθεια»². Καὶ ἐν Σφακίοις τῆς Κρήτης «ἡ κόρη ἀπὸ 16 χρόνων θεωρεῖται ὠριμὴ γιὰ γάμο. Πρὸ 50 ἐτῶν ἐπαντρεῦετο καὶ εἰς ἡλικίαν 10 - 12 ἐτῶν καὶ τὴν ἀνέτρεφεν ἡ πενθερά. Ὁ γαμβρὸς εἶναι καὶ τώρα καὶ ἦτο καὶ τότε πολὺ μεγαλύτερος τῆς νύμφης, ἀλλὰ προέβαλλε τὴν δικαιολογίαν ὅτι τὴν θέλει μικρὴ νὰ τὴν κάμῃ τῶν χειρῶν του, δηλ. νὰ τὴν συνηθίσῃ σύμφωνα μὲ τὰς ἀπόψεις του»³. Ὡσαύτως «πρὸ πενήντα ἐτῶν οὐδέποτε ἡ μνηστευομένη ἐγνώριζε τὸν μνηστῆρα της· αὐτὸς ἦτο κανὼν ἀπαράβατος. Οἱ γονεῖς καὶ τὰ ἀδέρφια της ἀπεφάσιζαν τὴν τύχη της. Οὔτε ὁ γαμβρὸς τὴν ἐγνώριζε παρὰ ἄλλος κανεὶς ἐκ τῶν οἰκείων του καὶ [ἐπὶ τῇ] βάσει τῶν συστάσεών του ἐστὲν ἀρραβῶνα. Πολλαὶ κόραι ἐφρόντιζον τοῦλάχιστον ἀπὸ τὴν χαραμάδα παραθύρου ἢ πόρτας νὰ ἰδοῦν ἔστω καὶ ἀμυδρὰ τὸν ἄνδρα μὲ τὸν ὁποῖον θὰ συνέδεον τὴν ζωὴν των»⁴.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ Ἡ κατάσταση ἦτο καὶ εἶναι διάφορὰ πρὸς εἰς τινὰς τῶν Ἰονίων νήσων καὶ τὰς Κυκλάδας, ὅπου ἡμερώτερα ἦθη ἐκράτου ἀνέκαθεν. Ἐκεῖ ἠκούετο καὶ ἡ γνώμη τῶν ἐνδιαφερομένων. Ἐν Λέσβῳ δ' ἐπεκράτει τὸ περίεργον ἔθιμον τοῦ ἀβρὰ - παζάρ, δηλονότι τοῦ γυναικοπάζαρου. «Κάθε Κυριακὴ ἀμονιάζαν 50 γυναῖκες καὶ παζαρευγότανε. Καθίζαν πάν' στὶς καρέκλες στὸ μαχαλά. Οἱ παντρεμένες θὰ καθίσαν κατὰ γῆς, οἱ μπικιάρισσες σὲ καθίσματα, γιὰ νὰ γνωρίζῶντι. Πηγαίναμε τὰ παλληκάρια στσοὶ μαχαλάδες. Τρεῖς ὥρες ἦταν αὐτό. Τ' ἀπόγειομα ἀπὸ τς 9 ὠς τὶς 12 ἀλά τούρκα. Φορούσανι τὰ φλουριά, οὔλο φλουρὶ 'πὸ πάνου ὠς κάτω. Παγαίναμε καρσὶ καὶ τὶς βλέπαμε. —Θέλεις με ; —Θέλω σε»⁵.

Αἱ Ἑλληνίδες πολλαχοῦ καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος παλαιότερον (ἦτοι μέχρι τοῦ 1900) ἦσαν τόσοσιν περιορισμέναι, ὥστε οὔτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετέβαινον, διὰ νὰ ἐκκλησιασθοῦν. Παρὰ προσφύγων ἐκ Λιβισίου Μάκρης Μικρᾶς Ἀσίας

1. ΚΛ, ἀρ. 2327, σ. 19 (συλλ. Ἰ. Π. Κασιμάτη, Κύθηρα, 1959).

2. Μ. Γ. Μιχαηλίδου - Νουάρου, Λαογραφικὰ Σύμμεικτα Καρπάθου, τόμ. Α', Ἀθῆναι 1932, σελ. 73.

3. Αἰκατερίνης Χρυσουλάκη, Ἔθιμα τῶν Σφακιῶν τῆς Κρήτης, Λαογραφία, τόμ. ΙΖ', 1957/58, σ. 384.

4. Ἐνθ' ἀν., σ. 384.

5. ΚΛ, ἀρ. 1446 Γ', σ. 72 (συλλ. Δημ. Λουκάτου, Ἀγιάσος Λέσβου, 1940).

ἔχομεν τὴν ἐξῆς πληροφορίαν : «Οἱ γυναῖκες τώρα τελευταῖα πάγαιναν στὴν ἐκκλησιά. Πρῶτα ὄχι. Μόνον οἱ παντρεμένες. Τὰ κορίτσια μόνο ὅταν κοινωνοῦσαν. Τὰ κορίτσια πήγαιναν τὸ βράδυ στὸν παπᾶ καὶ ξομολογιῶνταν. Τὸ πρωτὶ κοινωνοῦσαν ἀλλὰ ὄχι Κυριακὴ ἢ μεγάλη γιορτὴ. Μόνο μικρὲς γιορτές. Οἱ νεόνυφες, ἕως ἓνα χρόνο παντρεμένες, πήγαῖναν σὲ ὠρισμένο μέρος στὸν παστὸ (γυναικωνίτη) στὴ γωνιὰ νὰ μὴ φαίνωνται· οἱ ἄλλες ντρααῖναν (κοίταζαν) ἀπὸ τὴ σίττα ! Στὴν Ἐνάστασι καὶ τὸν Ἐπιτάφιο πήγαιναν τὰ κορίτσια καὶ πάλι ὄχι ὅλα· τό ἔχαν σὲ ντροπὴ...»¹. Ἐν Λήμνῳ «στὶς ἐκκλησιὰς ἦταν χωρισμένο μὲ τοῖχο τὸ γυναικεῖο ἀπὸ τὸ ἀντρικό. Δὲν ἔβλεπαν δηλαδὴ παρὰ ἀκούγαν ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ ἦταν στὴ μέση καὶ τὴν ἀφηνάσαν ἀνοιχτὴ ! Ἀπάνω στὸ γυναικεῖο, στὸν παστὸν, εἶχε δίχτυ κ' ἔβλεπαν, ἀλλὰ ἐκεῖ δὲν χωροῦσαν ὅλες. Πήγαιναν τὸ πιὸ πολὺ οἱ γριὲς γιὰ σεβασμό... Ἦταν αὐστηρὰ χωρισμένοι ἄντρες ἀπὸ γυναῖκες στὴν ἐκκλησιά»². Ἐνταῦθα «κεῖνα τὰ χρόνια κρύβονταν σὰν τὶς Ἐωμανὲς τὰ κορίτσια»³. Εἰς τὰ Κύθηρα «πρὸ 40 - 50 ἐτῶν ἡ κόρη δὲν ἐξήρχετο τῆς οἰκίας ἄνευ συνοδείας. Σήμερον ὅμως ἐξέρχονται. Ἐπίσης καὶ ἡ νέα γυναῖκα. Μόνον εἰς ἑορτὰς ἢ πανηγύρεις αἱ νέα γυναῖκες καὶ αἱ κόραι πρέπει νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἢ μεγάλους ἀδελφούς. Σήμερον τὰ κορίτσια πήγαῖνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Παλαιὰ ἐπήγαιναν πολὺ ἀραιά, μόνον κατὰ τὰς ἑορτὰς, καὶ ἐστέκοντο ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν μητέρα των. Εἰς τὸν Ποταμὸν πρὸ 50 - 60 ἐτῶν τὰ κορίτσια δὲν ἐπαρουσιάζοντο εἰς τὰ παράθυρα οὔτε εἰς τοὺς ξένους ἐπισκέπτας. Ἐκκλησιάζοντο μόνον καθημερινὰς ἡμέρας, ὅταν ἱεροῦργει ὁ ἱερεὺς. Κατὰ τὴν περιφορὰν τῆς ἁγίας εἰκόνας τῆς Μυρτιδιωτίσσης εἰς τὸν Ποταμὸν τὰ κορίτσια ἐπήγαιναν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ προσεκύνουν τὴν ἁγίαν εἰκόνα τὴν νύκτα, μετὰ τὸν ἑσπερινόν, συνοδευόμενα ἀπὸ τὴν μητέρα των»⁴. Ἐν Ζαγορίῳ ἐπίσης ὡς καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἡπείρου, ἐν Μακεδονίᾳ, Θράκῃ, Θεσσαλίᾳ κ.ἀ., τὰ κορίτσια δὲν ἐπήγαιναν εἰς τὴν ἐκκλησίαν παρὰ μόνον κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς καὶ κυρίως διὰ νὰ κοινωνήσουν. Ἐν Κονίτση μοῦ διηγοῦντο ὅτι «ἄλλοτε, τὴν παραμονὴ τοῦ 15 Αὐγoustου, πήγαιναν ὅλα τὰ κορίτσια (μέρα τῶν κοριτσῶν, τσουπρομάζωμα) στὴν ἐκκλησίαν γιὰ νὰ κοινωνήσουν. Ὁχι ἄντρες. Οἱ μαννάδες τῶν παιδιῶν, ποὺ ἤθελαν νὰ παντρευτοῦν τὰ παιδιά τους, πήγαιναν καὶ διάλεγαν τὶς νύφες, κοιτώντας τὰ κορίτσια. Τὶς ἔβαναν στὸ μάτ' χωρὶς αὐτὲς νὰ ξέρουν τίποτας. Ἐκεῖ τὰ κορίτσια γλεντοῦσαν μόνον

1. ΚΛ, ἀρ. 1480, σ. 89 - 90 (συλλ. Μαρίας Ἰωαννίδου παρὰ προσφύγων ἐκ Λιβισίου Μάκρης, 1943).

2. ΚΛ, ἀρ. 1160 Δ', σ. 5 (συλλ. Γ. Ἀ. Μέγα, Κάσπακας Λήμνου, 1938).

3. Ἐνθ' ἀν., σ. 240.

4. ΚΛ, ἀρ. 2327, ἐνθ' ἀν., σ. 20.

τους χωρίς άντρες με τὰ βιολιά, πού παίζαν οί γύφτοι, μόνοι άντρες πού 'ταν εκεί»¹. 'Εκ τῆς Κονίτσης ώσαύτως προέρχεται ἡ ἐξῆς πληροφορία : «Τὸ δεκαπενταύγουστο ἔχουμ' ἓνα ἐξωκκλήσι — ἡ Κοίμηση τῆς Θεοτόκου — καὶ πῆγαιναν τὰ κορίτσα χαραὴ καὶ κοινωνοῦσαν, γιὰ νὰ μὴν τὶς βλέπουν άντρες καὶ παιδιὰ καὶ στὸ ἐξωκκλήσι δὲν πῆγαιναν άντρες ἐκτὸς ἀπ' γέρους. Παλιὰ οί ἐκκλησίες εἶχαν γυναικωνῖτες με καφάσα. Οί άντρες δὲν ἔβλεπαν τὶς γυναῖκες. Τὰ κορίτσα ποτὲ δὲν πῆγαιναν στὴν ἐκκλησία . . . Μόνον οί γυναῖκες πῆγαιναν στὴν ἐκκλησία καὶ κρύβονταν στὰ καφάσα. "Όταν γίνονταν ἐπίσημα πανηγύρια σὰν στὸν "Αἰ Λιά, 'Αγία Παρασκευή, τότε ὅποιος ἤθελε ἀπὸ τοὺς νεοπαντρεμένους ἔπαιρνε ὅλη τὴν οἰκογένεια καὶ πῆγαινε. "Αν ἦταν νέοι πῆγαιναν με τὰ πόδια, γιὰτὶ εἶναι κοντὰ τὰ ἐξωκκλήσα. "Αν ἦταν μακριὰ, ὁ άντρας καβάλλα στ' ἄλογο κ' ἡ γυναῖκα με τὰ πόδια»². 'Εν Σαμονίβα τοῦ Σουλίου καὶ εἰς τὰ ἄλλα Σουλιωτοχώρια κατὰ τοὺς γάμους καὶ εἰς τὰς πανηγύρεις αἱ γυναῖκες πηγαίνουν με τὰς γυναῖκας καὶ οί άνδρες με τοὺς άνδρας, ὡς διεπίστωσα ἐπιτοπίως κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1958. 'Εν Καλεντζίω καὶ εἰς ἄλλα χωρία τῆς νοτίου 'Ηπείρου «τὸ τσουπρομάζωμα» γίνεται κατὰ τὸ Πάσχα, ὅτε καὶ τὰ κορίτσια μεθ' ὄλων ὁμοῦ τῶν ὑπολοίπων κατοίκων λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν χορὸν «Καγκελλάρη» καὶ ἔρχονται εἰς κάποιαν γνωριμίαν καὶ ἐπαφὴν μετὰ τῶν νέων, ἰδίᾳ ὅταν κάμνουν τὰ χορευτικὰ ἀκαγκέλλια» ἢ «κύκλες»³.

'Εν 'Αγία 'Αννη Εὐβοίας «τὰ κορίτσια τῆς παντρεϊᾶς δὲν πᾶνε στὴν ἐκκλησία ἐξὸν τὶς μεγάλες γιορτές, Χριστούγεννα, Πάσχα κ.ἄ. Τὰ γ ε λ ο ὕ ν ε. 'Εννοεῖται τὸ ὄριον εἶναι πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ ἄλλα χωριά, γιὰτὶ τὰ κορίτσια παντρεύονται μεγάλα. Κ' ἔτσι 16 - 18, 20 ἐτῶν μπορεῖ νὰ πηγαίνει, γιὰτὶ τὸ θεωροῦν μικρό. 'Επίσης, ἂν ἔχη μεγαλύτερη ἀδερφή ἀνύπαντρη, ἢ μικρότερη πηγαίνει»⁴. Καὶ ἐν Θράκη οἱ γυναῖκες στέκουνταν εἰς τὸν γυναικωνίτη. 'Η ἐκκλησία τῆς Σηλυβρίας εἶχε δυὸ γυναικωνίτας με καφάσια (διχτυωτά), τὸν ἓνα κάτω ἀριστερᾶ τῆς εἰσόδου καὶ ἓνα ἐπάνω, ὅπου ἀνέβαιναν με ἐσωτερικὴ σκάλα... Ξένο άντρα στὰ μάτια δὲν ἔβλεπαν σὰν περνοῦσε άντρας καὶ κεῖνες κάθουνταν, τὸν προσηκώνουνταν ἄς ἦτανε καὶ μικρός»⁵. Εἰς τὴν 'Ανακού τῆς Καππαδοκίας «στὸ γυναικωνίτη ἀνέβαιναν τὰ κορίτσια ἀπὸ μιὰ μικρὴ πόρτα ἀριστερά. προσκυνῶντας σὲ ἰδιαίτερο προσκυνητάρη»⁶.

1. ΚΛ, ἀρ. 1908 Γ', σ. 128 (Δ. Β. Οἰκονομίδου, Λαογραφικὴ ἀποστολὴ εἰς Κόνιτσαν, 1953). Βλ. αὐτόθι, σ. 13 - 14.

2. ΚΛ, ἀρ. 1908 Α', ἐνθ' ἀν., σ. 13 - 14.

3. Βλ. Δ. Β. Οἰκονομίδην, ἐν 'Επετ. Λαογρ. 'Αρχείου, τόμ. ΙΓ' - ΙΔ' (1960 - 61), ἐν 'Αθήναις 1962, σ. 393 - 395.

4. ΚΛ, ἀρ. 1475, ἐνθ' ἀν., σ. 40.

5. 'Ελπινίκης Σταμούλη - Σαραντῆ, ἐνθ' ἀν., σ. 49.

6. Θανάση Κωστάκη, 'Η 'Ανακού, 'Αθήνα 1963, σ. 199.

Ἄλλ' οὔτε εἰς τοὺς χοροὺς ἐπήγαιναν τὰ κορίτσια, οὔτε εἰς ὀνομαστικὰς ἐορτὰς ἐλάμβανον μέρος. «Εἰς τὰ Κύθηρα συνήθως δὲν γίνονται ἐορταὶ τῶν γυναικῶν. Μερικαὶ ὅμως οἰκογένειαι, ἰδίως ὅταν τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς δὲν ἔχη ἐορτὴν, ἐορτάζουν τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς ἢ τῆς μεγάλης κόρης, διὰ νὰ ἔχουν καὶ αὐταὶ ἀνοικτὸ τὸ σπίτι των καὶ ἐπικοινωνίαν μὲ ἄλλα σπίτια»¹. Εἰς τὰ ἀρχοντικὰ τῆς Βορείου Ἑλλάδος μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν τὰ κορίτσια παρηκολούθουν τὰς ἐν τῇ οἰκίᾳ διασκεδάσεις κρυμμένα ὀπισθεν δικτυωτῶν καφασίων. Καὶ ἐν Σφακίοις πρὸ 50 ἐτῶν ἡ κόρη «δὲν ἐπήγαινε πουθενὰ μόνη παρὰ μὲ συνοδείαν τοῦ πατέρα, τοῦ ἀδελφοῦ, ἐξαδέλφου· καὶ σήμερον κατὰ πολὺ ὑφίσταται ἡ συνήθεια αὕτη»². Κατὰ δὲ τὴν τουρκοκρατίαν καθ' ὅλην τὴν Κρήτην αἱ κόραι ἦσαν αὐστηρότατα ἀποκεκλεισμένοι. Τὴν ἡμέραν οὐδέποτε παρετηροῦντο εἰς τοὺς δρόμους, μόνον δὲ τὴν νύκτα ἔκαμνον ἐπισκέψεις, συνοδευόμεναι ὅμως πάντοτε ἀπὸ τοὺς γονεῖς των ἢ τοὺς ὑπηρέτας των, ὡς λέγει ὁ Γάλλος περιηγητὴς Tancoigne³.

Κατὰ τὸν 16ον αἰ., συμφώνως πρὸς πληροφορίας ἐτέρου Γάλλου περιηγητοῦ, αἱ γυναῖκες εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος παρηκολούθουν τὰς κηδεῖας καὶ τότε ἐδίδετο εἰς αὐτὰς εὐκαιρία νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τοὺς ἀνδρας. Τὰς παρηκολούθουν δὲ καθ' ὀμάδας χωρισμένοι ἀπὸ αὐτοῦ. Αἱ γυναῖκες ἐπίσης ἐλάμβανον μέρος εἰς τοὺς γάμους, ἀλλὰ καὶ τότε δὲν παρετηρεῖτο ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἀνδρας. Γερμανὸς περιηγητὴς, εὕρισκόμενος εἰς Τένεδον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, περιγράφει γαμήλιον ἐορτὴν, καθ' ἣν αὐταὶ ἀπεχωρίσθησαν ἀπὸ τοὺς ἀνδρας, διηρέθησαν εἰς ὀμάδας καὶ διεσκέδασαν⁴.

Καὶ ἐν Ἰθάκῃ «οἱ κοπέλλες χωρὶς ἀδερφὸ δὲν ἐπηαίνανε στὸ χορὸ»⁵. Ἐν Ἀθῆναις παλαιότερον (πρὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ 1827) τὴν ζωὴν τοῦ δρόμου ἡ Ἀθηναία κόρη δὲν τὴν ἐγνώριζε παρὰ μόνον ὅσον ἠδύνατο νὰ τὴν παρακολουθῇ ἀθέατος ἐντελῶς πίσω ἀπὸ τὸ καφασωτὸν παράθυρον⁶.

Ὁ περιορισμὸς τῆς νέας ἦτο καὶ εἶναι ἐλαφροτέρας μορφῆς ἐν Ἑρμιονίδι. Ἐνταῦθα «ἡ κόρη καὶ κάθε νέα γυναῖκα εἶναι ἐλεύθερη νὰ ἐξέρχεται τῆς οἰκίας της μόνη. Πρὸ 40 - 50 ὅμως ἐτῶν καὶ πλέον ἡ ἀνύπανδρος κόρη καὶ δὴ ἡ πρωτότοκος,

1. ΚΛ, ἀρ. 2327, ἐνθ' ἀν., σ. 21.

2. Αἰκατερίνης Χρυσουλάκη, ἐνθ' ἀν., σ. 384.

3. Π. Μ. Κοντογιάννη, Αἱ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τουρκοκρατίας. Ἡμερολόγιον τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1922, σ. 133.

4. Ἐνθ' ἀν., σ. 135.

5. ΚΛ, ἀρ. 2194, σ. 257 (Δ. Σ. Λουκάτου, Λαογραφικὴ ἀποστολὴ εἰς Ἰθάκην, 1956).

6. Ἐφημερὶς «Ἀκρόπολις», Ἀθῆναι, 13 Μαΐου 1937.

ὅταν αὕτη ἦτο εἰς ἡλικίαν γάμου, ἦτο μὲν ἐλεύθερη νὰ ἐξέρχεται μόνη, ἀλλὰ δὲν ἐπέτρεπετο νὰ βγαίνει τακτικά. Εἰς τὰς πανηγύρεις, τὰς ἐορτάς, τὴν ἐκκλησίαν, ἐπισκέψεις κτλ. συνωδεύετο ὑπὸ τῶν γονέων τῆς καὶ δὴ ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς. Σήμερον τὰ κορίτσια εἶναι ἐλεύθερα νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἐορτάς μεγάλας ἢ μικρὰς καὶ ὅπου ἄλλοῦ»¹. Εἰς σχετικῶς δὲ ὑψηλοτέραν καὶ ἐλευθεριωτέραν θέσιν εὐρίσκεται ἡ πρωτότοκος κόρη ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἄλλας τῆς ἀδελφάς. Οὕτως ἐν Ἑρμιονίδι «αὕτη, καλουμένη πρόβα, ἐκαλλωπίζετο περισσότερο ἀπὸ τὰς ἄλλας, ἔκαμνεν ἐπισκέψεις μαζί μὲ τὴν μητέρα τῆς, ἐπήγαινε τακτικὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰς πανηγύρεις κτλ., ἐνῶ αἱ μικρότεραι ἦσαν περιορισμέναι. Σήμερον ὅμως δὲν γίνεται σχεδὸν διάκρισις ὡς πρὸς τοῦτο»². Καὶ ἐν Καρπάθῳ, «ἐπειδὴ ἡ κτηματικὴ περιουσία τῶν γονέων ἀνήκει κατὰ τὸ ἔθιμον εἰς τὸν πρωτότοκον ἢ τὴν πρωτότοκον, ἕκαστος κανακάρῃς ἀποβλέπει εἰς γάμον μετὰ κανακαρᾶς, διότι τὰ ἄλλα τέκνα τῆς οἰκογενείας ἄρρενα ἢ θήλεα κουτροῦλλες εὐρίσκονται τοιουτοτρόπως εἰς μειονεκτικὴν θέσιν, ὅσον καὶ ἂν ἔχουν φυσικὰ ἢ ἐπίκτητα προσόντα ἀνώτερα [τῶν προσόντων] τῶν κανακάρηδων... Ἡ [δὲ] πρώτη μετὰ τὸν γάμον συγκινητικὴ χαρὰ εἶναι ἡ ἀπόκτησις τέκνου, πρωτογιοῦ ἢ πρωτοκόρης, κανακάρῃ ἢ κανακαρᾶς»³.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Εἰς τὰ περισσότερα μέρη ἰδίᾳ τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος, ὡς π.χ. ἐν Ἡπείρῳ, ἡ νεονύμφη ἦτο παλαιότερον «σκλάβα τῆς πεθερᾶς τῆς. Τοῦτο κάπως ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον»⁴. Ἐν Ἀνατολικῇ Θράκῃ «ἡ νύφη μπρὸς στὸν πεθερὸ καὶ στὴν πεθερὰ δὲ μιλοῦσε· μιὰ πού δὲν λογάριασε τὴν πεθερὰ καὶ μίλησε, ἡ πεθερὰ τὴν καταράστηκε κ' ἔγινε κάτσινος κι ὡς τώρα βρίσκεται στὶς Φανασάκρες»⁵. Ἐν Ἀνακὸυ τῆς Καππαδοκίας (πρὸ τοῦ 1922) «ἡ γυναῖκα κουραζόταν ὀλιγώτερο τὸ χειμῶνα παρὰ τὸ καλοκαίρι. Ὅχι γιατί τὸ χειμῶνα ἔλειπαν οἱ γυναικεῖες δουλειές, ἀλλὰ γιατί ἀπὸ τὴν ἀνοιξὴ καὶ πέρα κοντὰ στὶς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ ἔβγαιναν κ' οἱ ἐξωσπιτικές»⁶. Εἰς τὰ Φερτάκαινα τῆς Καππαδοκίας «νυφιῶτι» ἔλεγαν τὴν συνήθειαν νὰ μὴ ὀμιλῇ ἡ

1. ΚΛ, ἀρ. 1898, ἐνθ' ἀν., σ. 7, 8.

2. Ἐνθ' ἀν., σ. 6 - 7.

3. Μ. Γ. Μιχαηλίδου - Νουάρου, ἐνθ' ἀν., σ. 74, 97. Τοῦ Αὐτοῦ, Νομικὰ ἔθιμα τῆς νήσου Καρπάθου, ἐν Ἀθήναις 1926, σ. 7-8. Περὶ τῆς ἐξαιρετικῆς καὶ πολλαχῶς ἀξιοληψύτου θέσεως τῆς κανακαρᾶς ἐν Καρπάθῳ καὶ Κάσῳ βλ. αὐτόθι, σ. 110 κ. ἐξ., ἐν ἄλλαις δὲ νήσοις, σ. 121 κ. ἐξ. Βλ. τοῦ Αὐτοῦ, Τὸ κληρονομικὸν ἔθιμον τῶν κανακάρηδων ἐν Δωδεκανήσῳ, Λαογραφία, τόμ. ΚΗ', 1972, σ. 161 κ. ἐξ.

4. ΚΛ, ἀρ. 2753, ἐνθ' ἀν., σ. 210.

5. Ἐλπινίκης Σταμούλη - Σαραντῆ, ἐνθ' ἀν., σ. 73.

6. Θανάση Κωστάκη, ἐνθ' ἀν., σ. 199.

νύφη εἰς τὰ πεθερικά εἰμὴ διὰ σχημάτων ἢ διὰ τρίτου προσώπου¹. Εἰς τοὺς "Ἕλληνας πρόσφυγας ἀπὸ τὸ Κρίμσκι τῆς Ρωσίας «ἡ νύφη μένει μὲ τὸν πενθερό, ἀλλὰ δὲν μιλεῖ, ἂν δὲν τῆς δώσουν τὴν ἄδεια τὰ πεθερικά. Στὸ σπίτι διευθύνει ἡ πενθερά. Κι ἂν παντρέψη καὶ δεύτερο γιό, μένει κι αὐτὸς μαζί, ἂν μποροῦν νὰ συνεννοηθοῦν οἱ συνυφάδες. "Ἄν δὲν συνεννοοῦνται, φεύγει ὁ πρῶτος γιὸς καὶ καθίζει χωριστά»². Καὶ ἐν Σινώπῃ τοῦ Πόντου «ἡ νύφη μπροστὰ στὸν πεθερὸ τὰ παλιὰ τὰ χρόνια δὲν μιλοῦσε ἀπὸ σεβασμό. Καὶ κάθε πρωὶ ἴσηκωνόταν μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα κ' ἐπήγαινε κ' ἔχυνε στὴν πεθερὰ καὶ τὸν πεθερὸ νερὸ καὶ πλυνόταν, τοὺς ἔδινε καὶ τὸ διπλομάντηλο κ' ἐσκουπίζονταν, ὡς ἓνα χρόνον»³. Ἐν Καστανοφύτῳ Καστορίας «οἱ νύφες δὲν σηκώνουν μάτι νὰ καλοκοιτάξουν τὸν πενθερὸ τους καὶ τοὺς συζύγους των»⁴. Εἰς δὲ τὸ Βασιλίτσι Πυλίας «ἡ νύφη ὀφείλει νὰ δείχνῃ ἀπόλυτον ὑποταγὴν εἰς τὴν πεθερὰ καὶ εἰς τὰς συζύγους τῶν πρεσβυτέρων ἀνδραδέλφων, ἂν καὶ κατοικοῦν στὸ ἴδιο σπίτι. Τὶς ἐργασίες τοῦ σπιτιοῦ θὰ τὶς κάνη ὅλες ἡ νύφη μὲ τὴν βοήθεια τῆς πεθερᾶς. Οἱ ἀνύπαντρες κουνιάδες συνήθως ἀσχολοῦνται εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν προικιῶν τους. Ἐπίσης ἡ νύφη ὀφείλει σεβασμὸν καὶ ὑποταγὴν στὸν πεθερὸ τῆς καὶ στοὺς κουνιάδους καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι ἀνύπαντρη καὶ νεώτεροι ἀπὸ τὸν σύζυγό τῆς, ἐφ' ὅσον κατοικοῦν στὸ ἴδιο σπίτι»⁵.

Ἐν Ἰδρᾷ «ἡ νύφη ἔκανε ὅλες τὶς δουλειές. Ἐκλωθε, ἔπλεχε, ὕφαινε στὸν ἀργαλειό, μαγέρευε, σφουγγάριζε, ἔπλενε, κουβαλοῦσε τὸ νερὸ ἀπ' τὰ πηγάδια, ὅταν δὲν εἶχανε ἀκόμα φτειάσει στέρνες ἢ ὅταν ἀδειάζανε οἱ στέρνες, κοίταζε τὸν ἄντρα τῆς, τὰ παιδιὰ τῆς, τὰ πεθερικά τῆς, τοὺς γονεῖς τῆς. "Ὅλα μονάχη τῆς. Ὑπηρέτριες δὲν εἶχανε τότε οὔτε καταδεχόνταν οἱ καλὲς νοικοκυράδες νὰ ἔχουν ὑπηρέτριες. Πολὺ ἀργότερα ἀρχίσαν νὰ παίρνουν ὑπηρέτριες»⁶. Ἐν Σαμονίβᾳ τοῦ Σουλίου μοῦ ἔλεγον : «Ὁργώνουμε ἓνα χωράφι. Τὸ σπέρνομε. Ἐρχετ' ἡ ὥρα γιὰ τὸ σκάλο. Θὰ τὸ

1. Ἀναστ. Ἀλεκτορίδου, Λεξιλόγιον τοῦ ἐν Φερτακαίνοις τῆς Καππαδοκίας γλωσσικοῦ ἰδιώματος, Δελτίον τῆς Ἱστορ. καὶ Ἐθνολ. Ἑταιρ. τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Α', 1883, σ. 500.

2. ΚΛ, ἀρ. 1379, σ. 160 - 161 (συλλ. Μαρίας Λιουδάκη, Ἄλευρὰς - Κρίμσκι Ρωσίας [πρόσφυγες], 1939).

3. ΚΛ, ἀρ. 1151, σ. 34 (συλλ. Μαρίας Λιουδάκη παρὰ προσφύγων ἐκ Σινώπῃς Πόντου, 1938). Βλ. περὶ τοῦ ἐθίμου τῆς ὑποταγῆς, τοῦ σεβασμοῦ τῆς νύμφης πρὸς τὸν πενθερόν, τὴν πενθερὰν καὶ ὄλους τοὺς μεγάλους ἐν Π. Σαλαπασίδῃ - (Ψηλάντη), Τὸ μάσ'. Ποντιακὴ Ἔστια, ἔτ. Β', 1951, σ. 1055 - 6, Ἰ. Τ. Παμπούκη, Μῦθοι τῆς Οἰνῆς τοῦ Πόντου, Ἀθήναι 1963, σ. 157.

4. ΚΛ, ἀρ. 1103, σ. 35 (συλλ. Γ. Μπακάλῃ, Καστανόφυτον Καστορίας, 1937).

5. ΚΛ, ἀρ. 1159 Β', ἐνθ' ἀν., σ. 111.

6. Ν. Γ. Χαλιορῆ, Ὑδρέικα λαογραφικά, Πειραιεὺς 1931, σ. 52 - 53, 152.

σκαλίση ή γυναίκα. "Έρχετ' ή ώρα για τήν καλαμιά. Θα τὸ θερίση ή γυναίκα. "Έρχετ' ή ώρα για τή ρόκα, δηλαδή νά πάρωμε τ' άστάχου τοῦ καλαμποκιού. Θα τὸ μαζέψη ή γυναίκα, θα τὸ ξεφυλλίση καί, ὅταν τὸ στουμπίζη, εἶναι κι ὁ άντρας μαζί... τὸ λιάζει ή γυναίκα μόνη της, τὸ πάει στὸ μύλο κι ὁ άντρας άνευθύνεται»¹. 'Επίσης «ή γυναίκα θα πάη νά κόψη καί νά μεταφέρη τὰ καυσόξυλα τῆς χρονιάς. Φέρνει τὸ νερὸ ζαλωμένη τῆ βαρέλλα, πού περιέχει 20 - 25 ὀκάδες. Καί τὰ καυσόξυλα τὰ ζαλώνεται. "Έχει καί τὶς ἐργασίες τοῦ σπιτιοῦ καί τήν άνατροφή τῶν παιδιῶν. 'Υπακούει τυφλά στὸν πεθερό της»². Εἰς τὰ Κύθηρα «παλαιά εἰς τὸν Ποταμὸν αἱ γυναίκες καί τὰ κορίτσια μετέφερον ἐπὶ τῆς πλάτης των καύσιμα ξύλα, σήμερον ὅμως ὄχι. 'Επίσης μετέφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των τὰς κυψέλας τῶν μελισσῶν κατὰ τήν μεταφορὰν αὐτῶν»³. Εἰς τὰ χωρία τῆς Νάξου αἱ γυναίκες καί καυσόξυλα μεταφέρουν καί τήν στάμναν ἀπὸ τὰ πηγάδια καί ἄλλα βάρη ἐπὶ τῶν ὤμων καί τῆς κεφαλῆς. 'Εν Σφακίοις τῆς Κρήτης εἰς τήν γυναίκα ἐπετρέποντο μόνον τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐπιτηδεύματα, ἤτοι τὸ μαγειρεύειν, τὸ πλύνειν, τὸ ὑφαίνειν κττ.⁴ Εἰς δὲ τὸ Μανιάκι «τὸν παιδεμὸ τῆς γυναίκας», περιγράφουσα ἡ Μαγδαληνὴ Τσάκωνα, λέγει τὰ ἐξῆς: «Τῶν ἀνδρῶν οἱ δουλειές εἶναι πάντα πολλές καί σκληρές. Τῶν γυναικῶν οἱ δουλειές ὅμως εἶναι περισσότερες καί σκληρότερες. Γυναικεῖες δουλειές εἶναι ὅλες οἱ δουλειές. Ζυμώνουνε, ὑφαίνουνε, μαγειρεύουνε, μαγγανίζουνε, λαναρίζουνε, γνέθουνε, σκιάφτουνε, σκαλίζουνε, χαρακώνουνε, βοτανίζουνε, θερίζουνε, ἄλωνίζουνε, φέρνουνε ζαλιές στὴν πλάτη καί συγχρόνως ἔχουνε μπροστά τους κρεμασμένο τὸ παιδὶ στὴ νάκα, τὸ σακκούλι μὲ τὸ ψωμὶ στὸν ὦμο, τήν τσούμα (ξύλινη κατσαρόλα) μὲ τὸ φαῖ μπροστά. 'Η τελευταία αὐτὴ εἰκόνα δείχνει ἐλάχιστα τὸν παιδεμὸ τῆς γυναίκας στὸ Μανιάκι, ὅπως καί σ' ὅλα τὰ χωριά. Δὲν μπορεῖ νά γίνη περισσότερος λόγος ἐδῶ γιὰ τὶς δουλειές τῆς γυναίκας. Μόνον γιὰ τὸν ἀργαλειὸ λίγα. Τὸν ἀργαλειὸ τὸν βάνουν καλοκαίρι, γιὰτὶ τὸ χειμῶνα εἶναι νότος καί κολλάει τὸ πανί, τὰ μιτάρια, καί δὲν ὑφαίνεται εὐκόλα τὸ πανί, ἐξὸν καί εἶναι χοντρικὸ, μπορεῖ καί νά τ' ἀφήκης. 'Ο ἀργαλειὸς εἶναι δουλειὰ καί δουλειά. Λένε :

*Τὸ κέντημα εἶναι γλέντισμα
κ' ή ρόκα εἶναι σιριάνι
κι ὁ ἀναμμένος ἀργαλειὸς
εἶναι σκλαβιά μεγάλη»⁵.*

1. ΚΛ, ἀρ. 2277 Α', σ. 185 - 186 (Δ. Β. Οἰκονομίδου, Λαογραφικὰ ἀποστολὴ εἰς τὰ Σουλιωτοχώρια, 1958).

2. 'Ενθ' άν., σ. 186.

3. ΚΛ, ἀρ. 2327, ἐνθ' άν., σ. 21.

4. Γ ρ. Παπαδοπετράκη, 'Ιστορία τῶν Σφακίων, 'Αθῆναι 1888, σ. 54.

5. ΚΛ, ἀρ. 1478, σ. 115 (συλλ. Μαγδαληνῆς Τσάκωνα, Μανιάκι, 1938). Βλ. καί Δ. Λοῦ-

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὁ δημοσιογράφος Βλάσιος Γαβριηλίδης εἰς ἄρθρον του «περὶ γυναικῶν» ἔγραφεν : «Ἡ Ρουμελιώτισσα, ἡ Θεσσαλὶς εἰς τὰ βαρέα τῆς Δήμητρος ἔργα δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι καὶ ὑπερβάλλουν τοὺς ἄνδρας αὐταί. Εἰς τὴν Ρούμελην αἱ γυναῖκες κάμνουν χωράφι· θερίζουν τοὺς ἀγρούς καὶ δεματίζουν τοὺς στάχους· συχνὰ χρησιμεύουν ὡς ἵπποκόμοι. Συχνότατα κόβουν ξύλα· μάλιστα αἱ Ἀμπλιανιώτισσαι. Αὐταὶ τροφοδοτοῦν ὅλην τὴν ξυλείαν εἰς τὴν Λαμίαν. Ἐνῶ δὲ πωλοῦν τὰ ξύλα περιφερόμεναι εἰς τὰς ὁδοὺς, συγχρόνως γνέθουν μὲ τὴ ρόκα τους, κρατοῦν καὶ δύο - τρία βεδούρια γιαούρτης, ἐνῶ εἰς τὴν ράχην τους φέρουν φορτωμένο τὸ μπεσίκι ὅπου κοιμᾶται τὸ μικρὸ Ἀμπλιανόπουλο ... Εἰς τὶς στάνες [οἱ Ἀμπλιανιώτισσες] βοηθοῦν τοὺς ἄνδρες εἰς τὸ ἄρμεγμα, κοπανίζουν τὸ βούτυρον, πῆζουν τυρόν, κουρεύουν αὐταὶ τ' ἄρνιά, χρησιμεύουν αἱ ἴδιαι ὡς τσοπάνισσαι μὲ μακρυὰν ἀγκλίτσαν εἰς χεῖρας, τσαρούχια εἰς τοὺς πόδας καὶ κάπαν ἀνδρικήν ἐπ' ὤμων ... Ὁ διερχόμενος τὰ διάφορα σταφιδοφόρα κέντρα διὰ τοῦ συρμοῦ τῆς Πελοποννήσου ἀντιλαμβάνεται τὸ τί ἐργασίαν κάμνουν αἱ γυναῖκες εἰς τὰς ἀμπέλους. Εἰς τὰ πλουσιώτερα χωρία τῆς Ἀττικῆς ἡ ἀγροτικὴ τῶν γυναικῶν ἐργασία εἶναι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν»¹. Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς, ἀσχολούμενος περαιτέρω μὲ τὰ ἐν Μάνη συμβαίνοντα, παρατηρεῖ : «Εἰς τὴν εὐφυστάτην Μάνην, ὡς πρὸς τὰς ἐργασίας τῶν κτημάτων, ἡ γυνὴ κατ' οὐδὲν διαφέρει τοῦ ἀνδρός. Εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ εἶδη τῆς καλλιεργείας, τῆς συλλογῆς τῶν καρπῶν ἴσταται παραλλήλως (τοῦ ἀνδρός) καὶ πολλάκις μάλιστα πρωταγωνιστεῖ. Χωρὶς τὸ τοιοῦτο νὰ τῆς ἀφαιρῇ τὸ βάρος τῶν οἰκιακῶν ἀσχολιῶν. Κόπτουσα τὰς ἐλαίας, ἀλμέγουσα πρόβατα, ἔχει πάντοτε τὴν φροντίδα τοῦ τέκνου, τὴν ὑποχρέωσιν τῆς κατασκευῆς τοῦ φαγητοῦ, τοῦ ζυμώματος, τοῦ ραψίματος, ἀποτελοῦσα ἕκτακτον φαινόμενον οἰκοκυρᾶς. Ὅταν δ' ἀνάψῃ τὸ τουφέκι μεταξὺ ἐχθρικῶν οἰκογενειῶν... ἡ Μανιάτισσα, ἱερὰ καὶ ἀπαραβίαστος διὰ πάντας τοὺς μαχομένους, διέρχεται δι' αὐτῶν βοηθοῦσα τοὺς πληγωμένους ἢ φέρουσα πολεμοφόδια εἰς τοὺς ἰδικούς της»².

Εἰς τὰ Κύθηρα «ἡ σύζυγος καὶ τὰ παιδιὰ ὑπακούουν εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ πατρὸς εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ὑποθέσεις καὶ τὴν διαχείρισιν τοῦ σπιτιοῦ, καθὼς καὶ εἰς τὴν τῆς μητρὸς εἰς τὴν οἰκοκυρικὴν τοῦ σπιτιοῦ... Ἡ πενθερὰ ἀπέναντι τῆς νύφης

κ ο π ο ὕ λ ο υ, Ποιμενικὰ τῆς Ρούμελης, ἐν Ἀθήναις 1930, σ. 91 : «Τραβᾶμε καὶ μεῖς (οἱ ποιμένες) βάσανα, πού πᾶμε κοντὰ στὸ πρᾶμα ἀλλὰ οἱ γυναῖκες μας τὰ πιὸ πολλά. Αὐτές, βλέπεις, πᾶνε καὶ φορτωμένες σέ ι α. Πολλὲς φορές κουβαλοῦν στὸν ὄμο καὶ τὴ σαρμανίτσα μὲ τὸ βυζαστάριχο παιδί. Ἀφήνω τὰ ζυμώματα καὶ τὰ μαγειρέματα !».

1. Βλ. Γ α β ρ ι η λ ἰ δ ο υ, Αἱ γυναῖκες, ἐν Ἀθήναις 1921, σ. 65 - 66. (Ἀναδημοσίευσις ἄρθρων τοῦ 1896).

2. Ἐνθ' ἀν., σ. 67 - 68. Πρβλ. καὶ Π. Π. Κ α λ ο ν ἄ ρ ο υ, ἔνθ' ἀν., σ. 50 - 54.

είναι ισχυροτέρα, ἀπέναντι τοῦ γαμβροῦ ἠπιωτέρα, ἀλλὰ πάντοτε ἀπονέμεται ὁ ὀφειλόμενος σεβασμός»¹.

Ἡ κοινωνικὴ ἐν τῷ οἴκῳ θέσις τῆς νεονύμφου φαίνεται καὶ ἐκ τῆς ἀποσιωπήσεως ἢ τοῦ τρόπου ἐκφορᾶς τοῦ ὀνόματός της καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς προσφωνήσεων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας.

Τὴν νέαν σύζυγον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ γαμβροῦ (τοῦ συζύγου της) εἰς πλεῖστα μέρη τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν προσφωνοῦν μὲ τὸ ὄνομά της, ἀλλὰ διὰ τοῦ προσηγορικοῦ νύφε ἐν Πόντῳ², νύφη ἐν Βιθυνίᾳ³, νύφ' ἐν Σάμῳ⁴, νύφαια ἐν Θεσσαλίᾳ⁵, νύφη Γιαννοῦ ἢ Δημήτραϊνα ἐν Μάνη⁶, νύφη ἐν Πυλίᾳ, παπαδονύφη δὲ λέγουσιν ἐν Ἰθάκῃ τὴν νύμφην ἱερέως⁷. Ἐν Κυθήροις αὐτὸν σύζυγος προσωνυμεῖται ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀπλῶς μὲ τὸ ὄνομά του, π.χ. Γιάννη, ἢ προτάσσεται τὸ μπρέ⁸, π.χ. μπρὲ Γιάννη, ἢ καὶ μόνο τὸ μπρέ. Ὁ σύζυγος κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον προσφωνεῖ τὴν σύζυγόν του ... Ἡ σύζυγος εἰς τοὺς ξένους προσωνυμεῖ τὸν σύζυγόν της: ὁ ἄντρας μου, ὁ ἄνθρωπός μου, ὁ καλός μου, ὁ νοικοκύρης μου, τ' ἀφεντικό μου⁹... Γενικῶς ἡ ὑπανδρος γυνὴ προσωνυμεῖται ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀνδρός της: π.χ. ἡ Βασίλαινα, ἡ Πετρού, ἡ Ἀντωνού, ἀλλὰ καμμιά φορὰ καὶ ἐκ τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπιθέτου: π.χ. Παπαδόνη, Πατερόνη κτλ. Τὰ κορίτσια προσωνυμοῦνται ἐκ τοῦ ἐπιθέτου τῆς οἰκογενείας: π.χ. ἡ Βαρδοπούλα, ἡ κόρη τοῦ Βάρδα, ἡ Γαβριλοπούλα, ἡ κόρη τοῦ Γαβρίλη. Ὅταν δὲ εἶναι μεγάλες θυγατέρες μιᾶς οἰκογενείας μαζὶ μὲ τὴν μητέρα τους προσωνυμοῦνται: οἱ Ἀντωνιάτισσες, οἱ Βασιλιάτισσες, οἱ Καλουτσιάνισσες, αἱ γυναῖκες τοῦ Ἀντώνη, τοῦ Βασίλη κτλ.»¹⁰.

Ἐν Καστανοφύτῳ Καστορίας «τὰς γυναῖκας τὰς ἀποκαλοῦν οὔτε νύφη οὔτε μὲ τὸ ὄνομά τους, ἀλλὰ Χρήσταινα, Πασχάλαινα κττ.»¹¹. Καὶ ἐν Ζαγορίῳ «ὁ πενθερός ἢ ἡ πενθερὰ προσφωνοῦν τὰς γυναῖκας τῶν υἱῶν των μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός Χρή-

1. ΚΛ, ἀρ. 2327, ἐνθ' ἀν., σ. 18.

2. ΚΛ, ἀρ. 31, σ. 505 (Ἰ. Βαλαβάνη, Ποντικά, 1912;).

3. ΚΛ, ἀρ. 1148, σ. 136 (συλλ. Μαρίας Λιουδάκη, παρὰ προσφύγων ἐκ Βιθυνίας, 1938).

4. ΚΛ, ἀρ. 753, σ. 331 (Σωτ. Ν. Ἰωαννίδου, Μελέτη καὶ παρατηρήσεις ἰδιώματος Σαμίων, 1921).

5. ΚΛ, ἀρ. 669, σ. 42 (Νικ. Μίνσκη, Ἰδιάζουσαι Θεσσαλικαὶ λέξεις, 1916).

6. ΚΛ, ἀρ. 1523, σ. 151 (συλλ. Ἰ. Γιαννακούρου, Γέρμα Μάνης, 1929).

7. ΚΛ, ἀρ. 884, σ. 92 (συλλογὴ λέξεων Σ. Μουσούρη, Ἰθάκη, 1924).

8. Ἡ λ. μπρέ δὲν εἶναι προσβλητικὴ. Εἶναι ἐπιφώνημα μὲ δόσιν συμπαθείας, ἐνῶ ἡ λ. βρέ θεωρεῖται προσβλητικὴ.

9. ΚΛ, ἀρ. 2327, ἐνθ' ἀν., σ. 17.

10. Ἐνθ' ἀν., σ. 19.

11. ΚΛ, ἀρ. 1103, ἐνθ' ἀν., σ. 35.

σταινα, Γιάνναινα κττ.»¹. Εἰς δὲ τὸ Βραχώρι Ἡπείρου, «ὅταν παντρευτῆ καμμιά, τῆ φωνάζουνε ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς Κώσταινα, Γιάνναινα, Βασίλαινα κτλ. Κι ὁ ἀνδρας τους τοὺς φωνάζει ἔτσι: "Ὠρὸ Γιώργαινα, Κώσταινα κτλ. Δὲν τὴν φωνάζουν τ' ὄνομά της ποτέ»². Ἐν Θεσπρωτίᾳ «ἡ σύζυγος παρ' ἀπάντων τῶν μελῶν καὶ τῶν ἄλλων συγγενῶν τοῦ ἀνδρὸς της καλεῖται νύφη, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀνδρὸς· π.χ. Ἀναστάσαινα, οὕτω δὲ πάντοτε παρὰ τῶν ξένων»³. Ἐν Θεσσαλίᾳ τὰς ὑπάνδρους γυναῖκας καλοῦσι πάντοτε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου⁴. Ἐν Ἀγίᾳ Ἄννῃ Εὐβοίας ὁμοίως⁵. Καὶ ἐν Σφακίοις τῆς Κρήτης «ἡ παντρεμένη γυναῖκα παίρνει τὸ ὄνομα πάντοτε ἀπὸ τὸν ἄντρα : ἡ Παπιρογιάνναινα, ἡ Ἀναστασομανούσαινα, ἡ Παντελομανόλαινα· ἀκόμα καὶ τὰ παιδιὰ ἀκούονται μὲ τὴν προσωνομίαν αὐτῆν, ὡς ὁ Σήφης τσῆ Λεντιδομιχάλαινας, ὁ Σταῦρος τσῆ Σηφοστρατήνας κττ.»⁶.

Εἰς τὸ Βασιλίτσι Πυλίας «πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῆς ἄλλης συνυφάδες ἡ νύφη χαρακτηρίζεται μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς της· π.χ. ἡ Θανάσαινα, ἀλλὰ καὶ ἡ Θανασόνυφη. Τὸ δεύτερον τοῦτο συνηθίζεται κυρίως μέσα στὴν οἰκογένεια. Ἀπὸ τοὺς ἔξω ὀνομάζεται μὲ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου, δηλ. ἡ Μαραντόνυφη, ἡ σύζυγος τοῦ Μαράντου, ἀλλὰ καὶ ἡ Θανάσαινα ἢ Μαραντίνα καὶ συχνότερα ἀκόμη ἡ Μαραντοθανάσαινα»⁷. Αὐτόθι «ὁ ἄντρας ἀποφεύγει νὰ πῆ ἡ γυναῖκα μου, ἀλλὰ θὰ πῆ ἡ νοικοκυρά μου, ἢ θὰ τὴν ἀναφέρουν μὲ τὸ ὄνομά της ἢ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου αὐτῆς· π.χ. ἡ Θανάσαινα, ἡ Γιώργαινα κτλ.»⁸.

Διάφορος εἶναι ἡ κατάστασις εἰς τινὰς τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Οὕτω π.χ. ἐν Τήνῳ, ὡς λέγει ὁ Ἀδ. Ἀδαμαντίου, «τὴν γυναῖκα, καὶ ὅταν ἀκόμη ὑπάνδρευθῆ, δὲν τὴν λέγουν μὲ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της, παρὰ ὡς ὅτε ἦτο ἀνύπανδρος μὲ τὸ τοῦ πατρὸς της, καὶ δὲν τὴν λέγουν ὅπως εἰς ἄλλα μέρη π.χ. Γιαννοῦ, ἂν ὁ σύζυγος λέγεται Γιάννης κτλ. Ἀκόμη μεταξὺ συζύγων ἐπικρατεῖ τὸ ἔθιμον τοῦτο, δηλ. ὁ σύζυγος φωνάζει τὴν σύζυγον : Φαλτάινα τοῦ Γιώργη καὶ ἐκείνη Κωστῆ τοῦ Μανόλη»⁹. Ἐν Γαλανᾶδες Νάξου «τὰ παιδιὰ ὀνομάζονται μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἰσχυρότερου τῶν συζύγων, ἦτοι ἂν εἶναι ἰσχυρότερος ὁ ἀνδρας (εἰάν δηλ. αὐτὸς διοικῆ τὸν

1. ΚΛ, ἀρ. 2753, ἐνθ' ἀν., σ. 219.

2. ΚΛ, ἀρ. 1432, σ. 397 (συλλ. Μαρίας Λιουδάκη, ἐκ Βραχωρίου Ἡπείρου, 1940).

3. ΚΛ, ἀρ. 423, σ. 103 (συλλ. Λεων. Βαξεβάνη, Θεσπρωτικά, Κωνσταντινούπολις, 1906).

4. Κατ' ἀνακοίνωσιν Εὐαγγέλου Παπαγεωργίου ἐκ Καρδίτσης.

5. ΚΛ, ἀρ. 1479 Β', ἐνθ' ἀν., σ. 37.

6. Λίκατερ. Χρυσουλάκη, ἐνθ' ἀν., σ. 384.

7. ΚΛ, ἀρ. 1159 Β', ἐνθ' ἀν., σ. 109.

8. Ἐνθ' ἀν., σ. 111.

9. ΚΛ, ἀρ. 1402 ΙΖ', σ. 269 (συλλογὴ Ἀδ. Ἀδαμαντίου, Τήνος, 1895).

οἶκον), τότε ὀνομάζονται μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός, ἐὰν δὲ εἶναι ἰσχυροτέρα ἢ γυναιῖκα, τότε τὰ παιδιά ὀνομάζονται μὲ τὸ ὄνομα τῆς γυναικας· π.χ. ὁ *Γιάννης τῆς Σοφιάς, τῆς Χρυσάνθης, τῆς Κυριακῆς, τῆς Παρασκευῆς, τῆς Λιανῆς* κττ.»¹. Ἐν δὲ τῇ Ἐρμιονίδι «τὰ παιδιά καὶ αὐτὸς ὁ σύζυγος προσωνυμοῦνται ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός, π.χ. ὁ *Βασίλης τῆς Γεωργίας*, ἢτοι ὁ ἀνδρας τῆς Γεωργίας κτλ.»². Εἰς τὰ Κύθηρα «τὰ παιδιά, ὅταν ἡ γυναιῖκα εἶναι χήρα ἢ ὁ ἀνδρας τῆς εἶναι χρόνια ξενιτεμένος, προσωνυμοῦνται μὲ τὸ ὄνομα τῆς μητρός των· π.χ. Ἐλπιδοπούλα, ἢ κόρη τῆς Ἐλπίδας, ἢ ὁ *Μανόλης τῆς Ἐλπίδας*. Ἐπίσης παραθέτομεν καὶ τὰ ἐξῆς παραδείγματα : Ἐνας εἶχε γυναιῖκα Ἄγλαϊαν καὶ ἐκαλεῖτο Ἄγλαῖος καὶ κατ' ἀντιμετάθεσιν Ἄγαλιός, γνωστὸν παρεπίθετον εἰς τὴν Χώραν. Ἐνας ἄλλος εἶχε γυναιῖκα *Καικιλίαν* καὶ ὀνομάσθη *Καικίλιος* καὶ κατὰ παραφθορὰν *Τσιτσιλίος*, γνωστὸν ἐπίθετον εἰς τὰ Κύθηρα»³.

Ἐν Καρπάθῳ «πολλοὶ υἱοὶ καὶ θυγατέρες φέρουν τὸ ὄνομα τῆς μητρός καὶ οὐχὶ τοῦ πατρὸς ὡς ἐπώνυμον, χωρὶς νὰ εἶναι κατ' ἀνάγκην ὀρφανοί, ἀλλὰ ἀπὸ ἐπιτόπιον συνήθειαν ἐμφανιζομένην κυρίως εἰς τὰ πρῶτα τέκνα καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας ἐκείνας, ἐν αἷς ἡ ὑπεροχὴ τῆς γυναικὸς ἀπέναντι τοῦ ἀνδρός φαίνεται ἀδιαφιλονίκητος»⁴.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ Ἐν Σάμῳ ἡ διεύθυνσις τοῦ οἴκου ἀφέθη εἰς τὴν σύζυγον, ἣτις ἐγένετο ὁ κύριος ρυθμιστὴς τῆς οἰκογενείας. Ὁ σύζυγος ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργάζετο εἰς τὰ κτήματα μακρὰν τοῦ χωρίου. Ἐὰν αὐτὰ ἦσαν λίαν ἀπομεμακρυσμένα, διέμενεν εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ἐπεσκέπτετο τὸ χωρίον μόνον κατὰ τὰς ἐορτάς. Ἡ προσωπικότης τοῦ ἀνδρός ἦτο περιορισμένη. Οἱ παῖδες ἤκουον τὸ ὄνομα τῆς μητρός ἀπὸ τῆς παιδικῆς των ἡλικίας καὶ αὐξάνοντες κατὰ τὴν ἡλικίαν δὲν ἐδυσκολεύοντο νὰ λαμβάνουν τοῦτο ὡς ἐπώνυμον. Ἄλλοι λόγοι εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλονται τὰ ἐν Σάμῳ μητρωνυμικὰ εἶναι, κατὰ τὸν Ν. Ζαφειρίου, οἱ ἀκόλουθοι : α) ἡ χηρεία τῆς μητρός, ἣτις κατελάμβανεν ἐν τῷ οἴκῳ τὴν θέσιν τοῦ προώρως ἀποθανόντος πατρὸς, β) ἡ ἀνάγκη τῆς διακρίσεως ἀπὸ ἄλλους ἔχοντας τὸ αὐτὸ ἐπώνυμον, γ) ὁ γάμος ἀσήμου τὸ γένος ἀνδρός μετὰ γυναικὸς εὐγενοῦς τὸ γένος, δ) ὁ γάμος ἐγγραμμάτου γυναικὸς μετ' ἀπαιδευτοῦ ἀνδρός κττ.⁵

1. ΚΛ, ἀρ. 1466, σ. 17 (συλλ. Δ. Κορακίτου, Γαλανᾶδες Νάξου, 1920).

2. ΚΛ, ἀρ. 1898, ἐνθ' ἀν., σ. 8.

3. ΚΛ, ἀρ. 2327, ἐνθ' ἀν., σ. 19 - 20.

4. Μ. Γ. Μιχαηλίδου - Νοσάρου, Νομικὰ ἔθιμα τῆς Καρπάθου..., σ. 131.

5. Ν. Ζαφειρίου, Τὸ μητρικὸν δίκαιον ἐν Σάμῳ, Ἀρχεῖον Σάμου, τόμ. Α', 1946, σ. 134 - 137. Βλ. γενικῶς περὶ τῶν Νεοελληνικῶν μητρωνυμικῶν τὴν μελέτην τοῦ Νικ. Ἀνδρι-

Ἦδη ἄς ἴδωμεν πῶς προσφωνεῖ ἡ νύμφη τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ: Ἐν Ἀνατολικῇ Θράκῃ «ἡ γυναῖκα δὲν ἔλεγε τοῦ ἀνδρός της τὸ ὄνομα· νὰ τὸ ἔλεγε τὸ εἶχαν ντροπὴ· σὰν τὸ φώναζε, ἔλεγε, ποῦ εἶσαι λεγῶ, ἔλα λεγῶ. Μπρὸς στοὺς ξένους ἔλεγε: ὁ ἀφέντης, ὁ ἀφεντάκης, ὁ δικός μου· ἂν εἶχε παιδιά ὁ πατέρας μας, ὁ πατέρας τους. Στὸν ἄντρα της μπροστὰ ροῦχα δὲν ἄλλαζε, τὸ βράδου ἔσβηγε τὸ καντήλι κ' ὕστερα ξεγυμνώνονταν καὶ ἄλλαζε ἀσπρόρρουχα»¹. Ἐν Λήμνῳ «ἡ γυναῖκα ὁμιλοῦσα περὶ τοῦ ἀνδρός της εἰς τρίτον (πρόσωπον) λέγει ὁ νοικοκύρης μ'». «Ὅταν τὸν φωνάζῃ, τὸν καλεῖ μὲ τὸ ὄνομά του. Ὁ σύζυγος λέγει ἡ νοικοκυρά μ'»². Εἰς τὸ Βασιλίτσι Πυλίας, «ὅταν μιλοῦν γιὰ τοὺς ἄντρες των ἐμπρὸς σὲ ξένους, τοὺς ἀναφέρουν μὲ τὸ ὄνομά των· π.χ. ὁ Θανάσης, ὁ Γιώργης, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οὐδέποτε γίνεται εἰς τὴν Κορώνην. Στὴν Κορώνην λέγουν πάντα ὁ νοικοκύρης μου ἢ ὁ πατέρας μας, ὅταν ἀρχίσουν καὶ κάνουν παιδιά. Ποτέ, οὐδέποτε θὰ ποῦν ὁ ἄντρας μου»³. Εἰς τὸ Καπλάνι Πυλίας, «ὅταν περνᾷ ἡ ἡλικία, ἀλληλοαποκαλοῦνται γέρος καὶ γριά»⁴. Τὸ ἔθιμον ἀπαντᾷ καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἐν δὲ Σελίνῳ Κρήτης ἡ γρά μου σημαίνει ἡ σύζυγος μου καὶ ὁ γέρος μου ὁ ἄντρας μου⁵. Καὶ ἐν Σφακίῳς ἡ σύζυγος ἀποκαλεῖ τὸν ἄνδρα της ὁ γέρος μας⁶. Ἐν Ἀγίᾳ Ἄννῃ Εὐβοίας «τὰ παλιὰ τὰ χρόνια τὸν πατέρα καὶ τὰ παιδιά καὶ ἡ μάννα ἔλεγον ἀφέντης μου ... καὶ τὸν κουριάδο ἀφέντη»⁷. Ἐν Καστοριά ἡ σύζυγος ἔλεγεν ὁ κύριός μου, τούτέστιν ὁ ἄντρας μου⁸. Ἐν Νάξῳ (χωρ. Καλόξυλος) ὁ τσούρης μου καὶ ἐν Ἀπειράνθῳ τῆς αὐτῆς νήσου ὁ κνούρης μου⁹ καὶ ὁ νοικοκνούρης μου. Ἡ μητέρα ἐπίσης ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ ἔλεγε πρὸς τὰ παιδιά της ἀφέντης σας (ὁ ἀφέντης)¹⁰.

ώτη, Die mittel- und neugriechischen Metronymica. (Atti e memorie dei VII Congresso Internazionale die Scienza Onomastice, Firenze - Pisa, 1961, τόμ. II, σ. 59 - 66. Βλ. καὶ Δικ. Βαγιακάκου, Σχεδιάσμα περὶ τῶν τοπωνυμικῶν καὶ ἀνθρωπωνυμικῶν σπουδῶν ἐν Ἑλλάδι. 1833 - 1962, Ἀθηνᾶ, τόμ. 67, 1963/64, σ. 184 - 188.

1. Ἐλπιν. Σταμούλη - Σαραντῆ, ἐνθ' ἄν., σ. 73.

2. ΚΛ, ἀρ. 1160 Α', ἐνθ' ἄν., σ. 149.

3. ΚΛ, ἀρ. 1159 Β', ἐνθ' ἄν., σ. 111.

4. ΚΛ, ἀρ. 1378 Α', ἐνθ' ἄν., σ. 41.

5. ΚΛ, ἀρ. 1567, σ. 14 (συλλ. Ν. Β. Τωμαδάκη, Σέλινον Κρήτης, 1933).

6. Αἰκατερ. Χρυσουλάκη, ἐνθ' ἄν., σ. 383.

7. ΚΛ, ἀρ. 1479 Γ', ἐνθ' ἄν., σ. 94.

8. ΚΛ, ἀρ. 1100 Ζ', σ. 53 (συλλ. Μαρίας Ἰωαννίδου, Καστοριά, 1937).

9. Πρβλ. τὸ βυζαντινὸν κύρης.

10. Καὶ ἐν Κρήτῃ ἀφέντης. Κατὰ τὴν βυζαντινὴν ἐποχὴν ἦτο ἐν χρήσει καὶ ἡ λ. ἀφεντίτσης. Πρβλ. καὶ τὸ τοπωνύμιον Ἀφεντικὸ. Ἡ λ. ἀφέντης ἀπαντᾷ νῦν καὶ ὡς τίτλος κοινωνικῆς διακρίσεως.

Ἐν Ἀμυγδαλιᾷ Αἴνου «ἀφέντης προσωνυμεῖται ὑπὸ τῆς νύμφης καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τῆς οἰκογενείας ὁ πενθερὸς καὶ ὁ ἱερεύς»¹. Ἐν Μαδύτῳ ἀφιντάκης προσεφωνεῖτο ὁ πενθερὸς παρὰ τῆς νύμφης χάριν σεβασμοῦ². Ἐν Λήμνῳ προσφωνεῖται πατέρας καὶ ἡ πεθερὰ μητέρα³. Ἐν Κονίτση τὸν πατέρα προσφωνοῦν ἀφέντη καὶ τὴν πενθερὰν κερά⁴. Ἐν Νάξῳ (χωρίον Γαλανᾶδες) ἡ μητέρα λέγεται κυουρά⁵, εἰς δὲ τὸ Βραχώρι Ἡπείρου κυρὰ φωνάζει ἡ νύμφη τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἀνδρός⁶. Ἐν Ἰθάκῃ «τὸν πατέρα τὸν φωνάζουν μῶρ' ἀφέντη καὶ τὴν μητέρα μωρὲ μάννα. Αὐτὸ ἦτανε σέβας. Τῆ νόνα (γιαγιά) τήνε λέγαμε μωρὲ κυρὰ καὶ τὸ νόνο (παπποῦ) μπρὲ παππούλη»⁷. Εἰς τὸ Βασιλίτσι Πυλίας «τὸν πεθερὸ ἡ νύμφη φωνάζει ἀφέντη ἢ πατέρα καὶ τὴν πεθερὰ μάννα»⁸. Ἀφέντη ἢ ἀφεντάκη καλεῖ ἡ νύμφη καὶ τὸν ἀνδράδελφόν της ἐν Χατζηγυρίῳ Κεσσάνης⁹. Ἐν Προύσῃ ὁ ἀνδράδελφος προσωνυμεῖτο ἀφεδάκος¹⁰, ἐν Ἀραχόβῃ Παρνασσίδος καὶ Φενεῶ Κορινθίας ἀφέντης¹¹. Ἐν Ἀγίᾳ Ἄννῃ Εὐβοίας «ἡ νύμφη λέει τὴν κουνιαῖδα κυρασύ, ἀφέντη δὲ τὰ κουνιαῖδια καὶ τὰ ἐξαδέλφια τοῦ ἀνδρός»¹². Εἰς τὸ Βραχώρι Ἡπείρου «κυρὰ φωνάζει ἡ νύμφη τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἀνδρός»¹³. Ἐν Ἡπείρῳ ἐν γένει αἱ νεώτεραι γυναῖκες προσφωνοῦν τὰς μεγαλυτέρας (πρεσβυτέρας) οὕτω : κυρά, Κυραγιάνναινα, Κυρακώσταινα κττ. Καὶ ἐν Θράκῃ τὰς ἡλικιωμένας γυναῖκας ἔλεγον κερά, κοκκίνα, ἀμνία, θείτσα, τὸν δὲ ἡλικιωμένον μπάρομπα, νταῆ καὶ μάστρα¹⁴.

Ἀντιθέτως, εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου, καὶ μάλιστα τὴν Δωδεκάνησον καὶ τὰς Κυκλάδας, ἔχομεν διαφόρους προσφωνήσεις, ἐκφραζούσας ἀνετωτέραν τὴν θέ-

1. ΚΛ, ἀρ. 405, σ. 16 (συλλ. λέξεων ὑπὸ Σ. Παπακυριακοῦ, Ἀμυγδαλιὰ Αἴνου, 1902).

2. ΚΛ, ἀρ. 933, σ. 16 (συλλ. λέξεων ὑπὸ Ἀποστ. Οἰκονομίδου, Μάδυτος, 1890).

3. ΚΛ, ἀρ. 1160 Α', ἐνθ' ἀν., σ. 149.

4. ΚΛ, ἀρ. 1908 Α', ἐνθ' ἀν., σ. 11 - 12.

5. ΚΛ, ἀρ. 1466, ἐνθ' ἀν., σ. 260.

6. ΚΛ, ἀρ. 1432, ἐνθ' ἀν., σ. 397.

7. ΚΛ, ἀρ. 2194, ἐνθ' ἀν., σ. 555 - 556.

8. ΚΛ, ἀρ. 1159 Β', σ. 109.

9. ΚΛ, ἀρ. 229, σ. 149 (Σ. Μανασσείδου, Βιβλίον ποικίλης γλωσσικῆς ὕλης, Χατζηγύριον Κεσσάνης, 1880).

10. ΚΛ, ἀρ. 289, σ. 4 (Γ. Μακρῆ, Λεξιλόγιον, Βιθυνία, 1893;).

11. ΚΛ, ἀρ. 1153 Α', ἐνθ' ἀν., σ. 140. ΚΛ, ἀρ. 1098, σ. 198 (συλλ. Ἰ. Κακριδῆ, Κορινθία, 1924).

12. ΚΛ, ἀρ. 1479 Ζ', ἐνθ' ἀν., σ. 80.

13. ΚΛ, ἀρ. 1422, ἐνθ' ἀν., σ. 115 - 116.

14. Ἐλπιν. Σταμούλη - Σαραντῆ, ἐνθ' ἀν., σ. 74.

σιν τῆς νύμφης ἔν τε τῇ οἰκογενεῖα καὶ τῇ κοινωνίᾳ. Οὕτω π.χ. ἐν Νάξῳ ἡ ὕπανδρος γυνὴ ἀποκαλεῖ μὲν τὸν σύζυγον ὁ νοικοκυούρης μου καὶ ἐκεῖνος αὐτὴν ἡ νοικοκυουρά μου, ἀλλ' ἡ σύζυγος ἐπίσης διατηρεῖ τὸ βαπτιστικὸν αὐτῆς ὄνομα, ὡς καὶ εἰς τὰς ἄλλας νήσους, καὶ οὐχὶ τὸ προσηγορικόν. Μόνον ὅταν γίνῃ σύστασις ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ εἰς τρίτον πρόσωπον λέγεται ἡ νύφη μου, ὡς συμβαίνει καὶ εἰς τὰς πόλεις. Ἐπειτα εἰς τὰς νήσους ἡ γυνὴ δὲν ἐκδίδεται εἰς γάμον κατὰ τὴν κυριολεξίαν, διότι δὲν ἐγκαθίσταται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ, ἀλλ' ἀντιθέτως ὁ ἀνὴρ εἰσέρχεται εἰς τὰ σπίτια της, ὡς λέγουν. Οὕτως ἡ θέσις τοῦ γαμβροῦ εἶναι τρόπον τινὰ μειονεκτικὴ ἀπέναντι τῆς γυναικὸς του. «Πρὶν μισέψῃ γιὰ τὰ ξένα τὸ παλληκάρι, γράφει ὁ Γιάννης Βλαχογιάννης, ἔβανε στεφάνι πρῶτα, εἴτε ἀρραβωνιαζόταν, καὶ μὲ χρόνια γύριζε στὸ νησί καὶ στεφάνωνε τὴ σαστική του (σιάζω - συμφωνῶ). Φεύγοντας ὅμως δὲν καταδεχότανε νὰ χτίσῃ σπίτι, νὰ βαλθῇ ὁ ἴδιος νὰ τὸ χτίσῃ μὲ τὰ χέρια του· ὁ ἀντρας τὸ ἔθελε ἔτοιμο νὰ τοῦ τὸ φέρῃ ἡ νιόνυφη. Ἔτσι κι ἄλλοιῶς τὰ νησιὰ ρήμαζαν ἀπὸ τὸν ἀντρικό τους πληθυσμὸ καὶ πληθαίνανε τὰ θηλυκὰ σὰν κουνέλια. Ἀποτέλεσμα πρῶτο κοινωνικό. Οἱ ξενιτεμένοι παραδίνανε θεληματικὰ τὸ κληρονομικὸ μερίδιό τους στὴ μάνα, ἀφοῦ ἄλλη τύχη καλύτερη πηγαῖναν αὐτοὶ γυρεύοντας στὰ ξένα. Ἡ μάνα, καὶ νὰ γύριζε ὁ γιὸς ἢ ὁ ἀντρας, ἀναγνωρίζοταν ἄγραφα ταχτικός καὶ μόνος νοικοκύρης διαχειριστὴς καὶ μοιραστὴς τῆς ὅλης κατάστασης καὶ μάλιστα τῆς προίκας τῆς δικῆς της· ὅμως πρῶτο καὶ κύριο κομμάτι τῆς προίκας τῆς μητρικῆς ἦταν τὸ σπίτι, ποῦ δὲ μοιραζότανε, παρὰ περνοῦσε ἀκέραιο, κατὰ τὸν ἄγραφο νόμο, ἀπὸ τὴ μάνα στὴν πρώτη θυγατέρα. Ἐρχόταν ὕστερα τὸ διαμαντικό, προῖκα κι αὐτὸ τῆς μάνας, ποῦ δὲν ἔπρεπε νὰ μοιραστῇ παρὰ, κατὰ τὴν παράδοση τὴν ἀριστοκρατική, νὰ μείνῃ ἀμοίραστο καὶ νὰ περνᾷ ἀπὸ μιὰ σ' ἄλλη πρωτότοκη. Ὅσο γιὰ τὰ μικρότερα κορίτσια, πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἢ μέναν ἀνύπαντρα καὶ μαραινόταν ἢ πηγαῖνανε καλόγριες... Ἀποτέλεσμα ἠθικό: ἀμολησιὰ τῶν κοριτσιῶν, ἦθη πολὺ ξανοιγμένα»¹. Ἐν Σκύρῳ παλαιότερον «ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ ἐπροικίζετο σχεδὸν μὲ ὅλην τὴν περιουσίαν εἰς τρόπον ὥστε διὰ τὰς λοιπὰς πολλάκις δὲν ἀπελείπετο τίποτε»². Ἐν Σκοπέλῳ «ὕπῃρχεν ἡ συνήθεια νὰ προικίζωνται ὅλαι αἱ θυγατέρες μὲ οἰκίας»³. Εἰς τὴν Μῆλον τῶν Κυκλάδων αἱ θυγατέρες ἐκληρονόμουν τὴν μητρικήν, οἱ δὲ υἱοὶ τὴν πατρικήν περιουσίαν⁴. Τὸ αὐτὸ συνηθίζετο καὶ συνηθίζεται ἀκόμη καὶ εἰς τὰς ἄλλας νήσους τοῦ αὐτοῦ συμπλέγματος.

1. Γιάννη Βλαχογιάννη, ἔνθ' ἀν., σ. 11.

2. Λ. Χρυσανθοπούλου, Συλλογὴ τοπικῶν τῆς Ἑλλάδος συνηθειῶν, Ἀθήνησιν 1853, σ. 8.

3. Ἐνθ' ἀν., σ. 8.

4. Γ. Μαριδάκη, Ἡ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομικὴ διαδοχὴ εἰς τὴν νῆσον Μῆλον κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα... Ἀφιέρωμα εἰς Χ. Ν. Φραγκίσταν, Θεσσαλονίκη 1967 (ἀνάτυπον).

Ἐκτὸς τούτων, ἀξιοπρόσεκτα εἶναι καὶ τὰ ἔθιμα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἐπίσκεψιν ξένου εἰς τὴν οἰκίαν, τὴν ἐν τῇ τραπέζῃ ἢ μὴ συμμετοχὴν τῆς γυναῖκος καὶ τὴν ἐν γένει ζωὴν τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Οὕτως ἐν Σαμονίβᾳ τοῦ Σουλίου καὶ εἰς τὰ ἄλλα χωρία τῆς ἱστορικῆς ταύτης περιοχῆς, «ὅταν ἔρθῃ μουσαφίρης, ἡ γυναῖκα δὲν παρακάθεται στὸ τραπέζι. Ὑπερετεῖ μόνον καὶ εἶναι εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ἀνδρός»¹. Καὶ εἰς τὰ σχετικῶς προηγμένα Ζαγοροχώρια, «ἂν φιλοξενῆται ξένος, ἡ γυναῖκα σὲ πολλὰ σπίτια δὲν κάθεται στὸ τραπέζι, οὔτε αὐτὴ οὔτε τὰ θηλυκά. Οἱ γιοί, ὅταν εἶναι ἐνήλικες, κάθονται στὸ τραπέζι μὲ τὸν πατέρα. Ὅλους τοὺς σερβίρει ἡ μητέρα. Τὰ κοριτσια σπανίως παρουσιάζονται»². Ἐς σημειωθῆ ὅμως ὅτι «παλαιότερα στὸ Ζαγορίσιο σπίτι δὲν ἔμπαινε ξένος, γιατί ἡ γυναῖκα στὸ σπίτι ἦταν συνήθως μόνη μὲ τὸν ἄντρα στὴν ξενιτειά... Μόνον ἐφ' ὅσον ὑπῆρχεν ἄντρας μποροῦσε νὰ φέρῃ τὸν ξένο στὸ σπίτι νὰ τὸν φιλοξενήσῃ»³. Καὶ ἐν Σφακίοις τῆς Κρήτης «δὲν παρακάθεται ἡ γυναῖκα μετὰ τῶν ξένων εἰς τὸ τραπέζι, ἀλλὰ μόνον ὁ σύζυγος ἢ, ἂν ἡ οἰκοδέσποινα πού φιλοξενεῖ εἶναι χήρα, εἷς ἀπὸ τὰ ἄρρενα παιδιά της, ἐκείνη δὲ περιποιεῖται τοὺς ξένους»⁴. Ἐν Ἀνατολικῇ Θράκῃ «στὰ χωριά, ὅταν πῆγαν ἐπισκέπται, ἀφοῦ κάθονταν στὸ μεντέρι, ἡ νοικοκυρὰ στέκουνταν στὴν ἄκρη τῆς πόρτας, ἀρχίζε ἀπὸ τὸν μεγαλύτερο καὶ ρωτοῦσε τὸν καθένα μὲ τὴν ἀράδα ὅπως ἦταν καθισμένοι. — Πῶς εἶσθε; — Εὐχαριστῶ, καλὰ ! » Ἄν ἦταν καὶ ἄλλες γυναῖκες τοῦ σπιτιοῦ, μητέρα, ἀδελφὴ ἢ κόρη, θὰ στέκουνταν στὴν ἄκρη τῆς πόρτας καὶ μὲ τὴν ἀράδα ὅλες ρωτοῦσαν, ἂν καὶ ἄκουσαν πού ρώτησε ἡ προηγούμενη. Ὅταν κερνοῦσαν τὸν ἐπισκέπτη, ἡ νοικοκυρὰ, γιὰ νὰ τὸν τιμήσῃ, σηκώνουνταν στὸ πόδι κ' ἔλεγε : — Μὲ τίς ὑγεῖες σας. — Νά 'σαι καλὰ»⁵. Ἐν Ἀγίᾳ Ἄννῃ Εὐβοίας παλαιότερον, «ὅταν ἦσαν μουσαφίραῖοι, ἡ γυναῖκα δὲν παρεκάθητο στὸ τραπέζι»⁶. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, «ὅταν εἶναι ξένος, κάθεται στὸ τραπέζι, ἀφοῦ ὅλα τὰ ἐτοιμάσῃ»⁷. Ἀντιθέτως, ἐν Ἐρμιονίδι «ἡ γυναῖκα δὲν παραγκωνίζεται ὡς πρὸς τὴν θέσιν της ἐν τῇ τραπέζῃ. Καί, ὅταν εἶναι ξένος, ἡ γυναῖκα ἔχει τὴν θέσιν της»⁸. Ἐν Κυθήροις «ἡ γυνὴ παρακάθεται εἰς τὸ τραπέζι»⁹. Ἐν

1. ΚΛ, ἀρ. 2277 Α', ἐνθ' ἀν., σ. 186.

2. ΚΛ, ἀρ. 2753, ἐνθ' ἀν., σ. 220.

3. Ἐνθ' ἀν., σ. 216.

4. Αἰκατερ. Χρυσουλάκη, ἐνθ' ἀν., σ. 384.

5. Ἐλπιν. Σταμούλη - Σαραντῆ, ἐνθ' ἀν., σ. 75.

6. ΚΛ, ἀρ. 1479 Β', ἐνθ' ἀν., σ. 37.

7. ΚΛ, ἀρ. 1475, ἐνθ' ἀν., σ. 95.

8. ΚΛ, ἀρ. 1898, ἐνθ' ἀν., σ. 8.

9. ΚΛ, ἀρ. 2327, ἐνθ' ἀν., σ. 20.

“Υδρα «στό τραπέζι κρατάγανε πάντα αὐστηρή τάξι. Τὶς καθημερινὲς τρώγανε σὲ χαμηλὸ τραπεζάκι καὶ καθόντουσαν σὲ μικρὰ ξύλινα σκαμνάκια χωρὶς ἀκουμπιστήρι τῆς πλάτης. Στὶς ἑορτὲς στρώνανε μεγάλο καὶ ψηλὸ τραπέζι καὶ καθόντουσαν σὲ καρέκλες. Ἄλλοιῶς στρώνανε τὸ τραπέζι στὶς ἑορτὲς κι ἄλλοιῶς τὶς καθημερινὲς. Ἄλλὰ πάντα ἄλλα μαχαιροπήρουνα, ἄλλα ποτήρια, ὅλα ἄλλοιώτικα. Ὁ καθένας εἶχε τὴ θέσι του ὠρισμένη στό τραπέζι. Κανονιζότανε τοῦ καθενοῦ ἢ θέσις μιὰ γιὰ πάντα, ἀνάλογα ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας κι ἀπὸ τὴ σειρά πού εἶχε ὁ καθένας μέσα στὴ φαμίλια. Δικό του πιάτο, δικό του ποτήρι, δικό του πηρούνη, κουτάλι, μαχαίρι, δικό του σκαμνὶ εἶχε ὁ καθένας. “Ὅλα αὐτὰ εἶχανε πάρει τὸ ὄνομά τους μέσα στὴ φαμίλια. “Ακουγες τὸ πηρούνη τοῦ πατέρα, τὸ κουτάλι τῆς μητέρας, τὸ πηρουνάκι τοῦ παπποῦ, τὸ πιάτο τῆς γιαγιάς καὶ ἄλλα πολλὰ τέτοια»¹. Ἐν Ἰθάκῃ «τὴ μάννα τὴ βάνανε στὴ θέσι τοῦ πατέρα, ἐπειδὴ ἐκεῖνος λείπει καὶ δὲν τὸν ξέρουνε»². Καὶ ἐν Λιβισίῳ Μάκρης Μ. Ἀσίας «παρακαθέταν κ’ ἡ γυναῖκα στό τραπέζι καὶ σὲ διασκεδάσεις, ὅπως τὶς Ἀποκριές»³.

Ὅπως βλέπομεν, ἐν Ἠπειρῷ ἰδίᾳ ἡ γυναῖκα ἐξακολουθεῖ ἀκόμη σήμερον νὰ μὴ παρακάθεται εἰς τὸ τραπέζι, «ὅταν φιλεῖται ξένο». Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ ἔθιμον τοῦτο ἦτο καθολικώτερον ἐν Ἑλλάδι κατὰ παλαιότερους χρόνους, ὡς διηγεῖται καὶ διὰ τὴν Κύπρον ἀκόμη ὁ ἀκόμης Marcellus⁴.

Ἐν Ἠπειρῷ ὡσαύτως «οἱ νύφες δὲν πλησίαζαν στὴ γωνιά (ἐστίαν) τὸ χειμῶνα, ὅταν κάθονταν τὰ πεθερικά τους δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ. Οἱ γάτες, ὡς μοῦ διηγούντο, εἶχαν δικαίωμα, οἱ νύφες ὄχι. Κάποτε πλησίαζαν μόνον τὰ χέρια. Διὸ καὶ ἡ παροιμία : *Τὸ κρῦο περνάει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ κι ἀπὸ τὰ ποδάρια τῆς νύφης...* Στὴν τάβλα πού στρώναν στὴ γωνιά νὰ φᾶνε κι ὅπως συνήθως ἔβαζαν πίττες μὲ τὸ τεψὶ ὀλόκληρο χωρισμένο σὲ φιλιὰ (τεμάχια), τότε πλησίαζε καὶ ἡ νύφη νὰ φάῃ στό μέσο στρώμα καθισμένη στὰ γόνατα μὲ τὰ πόδια πίσω. “Ἐτσι τὰ πόδια τῆς ἦταν πάντα κρῦα»⁵.

Διὰ τὴν νύμφην κυκλοῦνται ἐν Ἠπειρῷ καὶ αἱ ἀκόλουθοι παροιμίαι, χαρακτηριστικαὶ τῆς ὑποδεεστέρας ἐν τῇ οἰκίᾳ θέσεώς της, τῆς καταπιέσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας της καὶ τῆς βασανισμένης ἐκ τῶν ποικίλων ἐργασιῶν καὶ εὐθυνῶν ζωῆς της : 1) *Τὰ στραβὰ καρβέλια ἢ νύφ’ τὰ κὰν’*. 2) *Ὅπως ἡῦρες, νύφ’, ὄχι ὅπως ἡξερρες*. 3) — *Φάε, νύφ’, ζουμί*. — *Καλά ’ν’ καὶ τὰ κοψίδια*. Ἡ τελευταία αὕτη

1. Ν. Γ. Χαλιορῆ, ἐνθ’ ἀν., σ. 154 - 155.

2. ΚΛ, ἀρ. 2194, ἐνθ’ ἀν., σ. 64.

3. ΚΛ, ἀρ. 1480, ἐνθ’ ἀν., σ. 89.

4. Π. Μ. Κοντογιάννη, ἐνθ’ ἀν., σ. 133.

5. ΚΛ, ἀρ. 2753, ἐνθ’ ἀν., σ. 216 - 217.

παροιμία έχει τὴν ἐξῆς προέλευσιν : ὡς γνωστόν, ἡ καλὴ ἀγωγή ἐπέβαλλεν, ὅπως τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ ἡ νύμφη ἀφήνουν τὰ κοψίδια (τοῦ κρέατος) διὰ τοὺς μεγάλους, πλὴν πολλάκις ἔκαναν τὸν βλάκα, χάριν τοῦ ἰδίου των συμφέροντος¹.

Ἐντύπωσιν ἐξαιρετικὴν προκαλεῖ καὶ ἡ συνήθεια ἡ ἐπικρατοῦσα ἐν μέρει ἀκόμη καὶ σήμερον ἐν Ἡπείρῳ «νὰ πααίνη ἡ γυναῖκα μὲ τὰ πόδια κι ὁ ἄντρας καβάλλα. «Εἶδα στὸ Καπέτσοβο προχθές, μοῦ ἔλεγε μίαν ἡμέραν τοῦ παρελθόντος θέρους ὁ κ. Παπάζογλους, γραμματεὺς τῆς κοινότητος Τσεπελόβου (1963), μιὰ μητέρα νὰ πααίνη μὲ τὰ πόδια καὶ τὸ γιό της εἰκοσιπεντάρη καβάλλα»². Καὶ ἐγὼ τοῦ εἶπον ὅτι τὸ αὐτὸ ἐπανειλημμένως εἶδον εἰς τὰ Σουλιωτοχώρια καὶ ὅπου ἄλλοῦ τῆς Ἡπείρου μετέβην πρὸς ἀποθησαύρισιν λαογραφικοῦ ὕλικου. Ἀντιθέτως, εἰς τὰς νήσους καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς ἐν Λιβισίῳ Μάκρης Μ. Ἀσίας, «ἡ γυναῖκα πήγαινε καβάλλα κι ὁ ἄντρας πεζῆ κι ἀπὸ παλιὰ καὶ τώρα»³.

Σημαντικὰ διὰ τὸ θέμα μας εἶναι καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ λαοῦ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἀκλήρη καὶ τὴν ἐρχομένην εἰς δεύτερον γάμον χήραν, τὸ τῆς σύγκριας ἐν Μάνη καὶ τὸ πολλαχοῦ ἀπανωπροίκι ἢ παλληκαριάτικον. Ἀλλὰ περὶ τούτων δὲν θὰ κάμω λόγον ἐνταῦθα, περιοριζόμενος μόνον νὰ παραπέμψω εἰς τὰς σχετικὰς περὶ αὐτῶν μελέτας τοῦ Δ. Ἀ. Πετροπούλου⁴ καὶ τοῦ Π. Ἰ. Ζέπου⁵.

Ἐκ πάντων τῶν ἐθίμων τούτων σαφῶς καταφαίνεται ἡ προτιμῆσις τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἡ ἐν σχέσει πρὸς αὐτὸν μειονεκτικὴ θέσις τῆς γυναικός. Τὸ κοινωνικὸν τοῦτο φαινόμενον ἔχει ἀκόμη ἀπὸ τοὺς παλαιότερους χρόνους ἰσχυρὰς ρίζας ἐκεῖ ὅπου ὁ βίος τοῦ λαοῦ διετήρησε περισσότερα στοιχεῖα ἀπὸ τὴν παράδοσιν καὶ συντηρητικότητά του, ὡς δὲ διαπιστοῦται ἐκ τῶν ὡς ἄνω παρατεθέντων παραδειγμάτων ἐκ διαφόρων τοῦ Ἑλληνισμοῦ περιοχῶν, ἡ ἠπειρωτικὴ Ἑλλάς ἔχει τὰ πρωτεῖα τῆς συντηρητικότητος καὶ καθυστερήσεως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν νησιωτικὴν, ἐνθα αἰετοτε ἔπνευσεν ἄνεμος ἡμερωτέρων ἐθῶν, εὐρυτέρων ἀντιλήψεων, μεγαλυτέρας ἐλευθερίας καὶ χειραφετήσεως τῆς γυναικός.

Εἰς παλαιότερους χρόνους, καὶ δὴ κατὰ τὴν τουρκοκρατίαν, αἱ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος εἶς τε τὰ χωρία καὶ τὰς πόλεις, ὅπως καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολήν, καὶ ἐντὸς τοῦ οἴκου ἀκόμη δὲν συνεχρωτίζοντο μετὰ τῶν ἀνδρῶν. Τὰς ἡμέρας τὰς διήρχοντο

1. ΚΛ, ἀρ. 2740, ἐνθ' ἀν., σ. 14,17.

2. ΚΛ, ἀρ. 2753, ἐνθ' ἀν., σ. 221.

3. ΚΛ, ἀρ. 1480, ἐνθ' ἀν., σ. 90.

4. Δ. Ἀ. Πετροπούλου, Ἡ ἀκλήρη εἰς τὰ ἔθιμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, Ἐπετηρ. Λαογραφ. Ἀρχείου, τόμ. Ζ' (1952), ἐν Ἀθήναις 1953, σ. 28 - 44.

5. Π. Ἰ. Ζέπου, «Παλληκαριάτικον» ἢ «ἀγριλίκιον», Πελοποννησιακά, τόμ. Ε', 1962, σ. 322 - 347.

εἰς ἴδια δωμάτια μόναι¹. Εἰς τὰς δύο ἀντιμετώπους πλευρὰς τῆς κυρίας αἰθούσης, ἢ ὅποια κατεῖχεν εὐρύτατον χῶρον τῆς οἰκίας, ἔκειντο τὰ ἰδιαίτερα δωμάτια τῶν ἀνδρῶν εἰς τὴν μίαν καὶ τῶν γυναικῶν εἰς τὴν ἄλλην. Μόνον δὲ κατὰ τὰς ἐπισήμους ἑορτὰς καὶ κατὰ τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ πατρὸς — ὁ πατὴρ κυρίως ἐώρταζε τὴν ὀνομαστικὴν του — συνεκεντροῦντο [εἰς τὰς πόλεις] ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν καὶ συνεώρταζον καὶ συνευθύμουν². Ἀντιθέτως, εἰς τὰ χωρία αὗται παρηκολούθουν τὰ τῆς ἑορτῆς τοῦ πατρὸς εὐρισκόμεναι ὀπισθεν τῶν καφασίων τῶν οἰκιῶν. Τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου ἐν τῇ οἰκίᾳ διήρχοντο εἰς τὰ προωρισμένα δι' αὐτὰς δωμάτια κλεισταὶ καὶ ἀθέατοι εἰς τοὺς ἄνδρας. Ἐκεῖ ἐπεδίδοντο εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα. Ἐκεῖ ἔρραπτον, ἐκέντων, ἔκλωθον καὶ ὕφαινον, ὡς καὶ κατὰ τοὺς Ὀμηρικοὺς χρόνους. Ἀπαραιτήτως εἶχον πλησίον των καὶ τὸν ἀργαλειόν, μὲ τὸν ὅποιον εἰργάζοντο, ἐνῶ συγχρόνως ἐτραγούδουν πολλάκις³. Καὶ ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν δωματίων τούτων, ὅταν ἦσαν πρὸς τὸν δρόμον, ἔβλεπαν τοὺς περαστικούς. Ἡ θεὰ δὲ αὕτη ἦτο μία ἀπὸ τὰς συνήθεις ψυχαγωγίας των. Τὰ παράθυρα ὅμως εἶχαν δικτυωτὰ καφάσια, ὥστε αἱ γυναῖκες παρετήρουν μὲν τοὺς περαστικούς, δὲν παρετηροῦντο ὅμως ὑπ' αὐτῶν⁴. Ἴδιον καλῆς ἀνατροφῆς ἐθεωρεῖτο νὰ μὴ ἐκτίθενται αἱ γυναῖκες εἰς τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶν, καὶ τῶν οἰκείων ἀκόμη, ἐκτὸς ἂν ἦσαν ἡλικιωμένοι πλέον.

Αἱ κόραι μάλιστα σπανίως παρουσιάζοντο καὶ ἀκόμη σπανιώτερον ἐξήρχοντο⁵.

Κύριος λόγος τοῦ περιορισμοῦ τῶν γυναικῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο ὅτι οἱ Τοῦρκοι, ἔχοντες καὶ οὗτοι τὰς γυναῖκας των περιορισμένας ἐντὸς τῶν οἰκιῶν, δὲν ἠγείχοντο νὰ βλέπουν νὰ περιφέρωνται εἰς τοὺς δρόμους αἱ χριστιαναί, ἀκάλυπτοι μάλιστα καὶ ἀδιάφοροι πρὸς τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶν. Καὶ τὰς ἐνοχλοῦσαν οὐ μόνον μὲ ἄσεμνα βλέμματα, ἀλλὰ καὶ μὲ λόγους ἀπρεπεῖς καὶ ἄλλα τολμηρότερα πειράγματα⁶.

Ἡ ἀπομόνωσις αὕτη εἶχεν, ὡς ἦτο ἐπόμενονον, δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Καὶ πρῶτον αἱ γυναῖκες ὑπεβιβάζοντο οὕτως εἰς πρόσωπα ὑπηρετικά. Ἡ ἀπουσία τῆς γυναικὸς ἀπὸ τὴν ἐν γένει κοινωνικὴν κίνησιν, ἰδίᾳ εἰς τὰ χωρία, εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα, ὅτε συνέβαινε νὰ παρουσιάζωνται ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς οἰκειοτάτους των, νὰ καταλαμβάνωνται ἀπὸ τόσην συστολήν, «ὥστε καμμία εὐχαρίστησις δὲν προήρχετο οὔτε εἰς αὐτὰς οὔτε εἰς τοὺς ἄνδρας⁷».

1. Π. Μ. Κοντογιάννη, ἐνθ' ἄν., σ. 132.

2. Ἐνθ' ἄν., σ. 132.

3. Ἐνθ' ἄν., σ. 132.

4. Ἐνθ' ἄν., σ. 132 - 133.

5. Ἐνθ' ἄν., σ. 133.

6. Ἐνθ' ἄν., σ. 133 - 134.

7. Ἐνθ' ἄν., σ. 134.

Κατάλοιπα τῆς ἐποχῆς τῆς τουρκοκρατίας εἶναι τὰ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἰσχύοντα ἔθιμα τοῦ περιορισμοῦ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ τῆς χρησιμοποίησεως αὐτῆς ὡς ὑπηρετικοῦ σχεδὸν προσώπου ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, τῆς συστολῆς καὶ δουλείας τῆς νεονύμφου ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ γαμβροῦ, τῆς ὑποτιμῆσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν πενθερικῶν τῆς καὶ τοῦ ὑπερβολικοῦ σεβασμοῦ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα, τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς οἰκείους του.

Ὅτι ἡ ὑποτίμησις καὶ μειονεκτικὴ τῆς γυναικὸς θέσις ἐν τῷ οἴκῳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ δὲν ἀπαντᾷ μόνον κατὰ τὴν τουρκοκρατίαν, ἀλλ' ἀσφαλῶς καὶ εἰς παλαιότερους χρόνους, δὲν δύναται, νομίζω, ν' ἀμφισβητηθῇ. Ὡς εἶδομεν, ἡ γέννησις θήλεος καὶ κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους δὲν ἦτο εὐχάριστον γεγονός, παιδιὰ δὲ τότε, ὡς καὶ σήμερον πολλαχοῦ, ἐλέγοντο μόνον τὰ ἄρρενα¹. Ὁ δὲ περιορισμὸς τῶν γυναικῶν ἐν τῷ οἴκῳ, ἡ θαλάμευσις, ἦτο καὶ τότε συνήθης, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

Ὡς εἶναι γνωστὸν, ὁ Φωκυλίδης ἔλεγε : «Παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι μηδέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆναι ἐάσης»².

Ἀποτέλεσμα τῶν ἀντιλήψεων περὶ περιορισμοῦ τῶν γυναικῶν ἦτο ὁ χωρισμὸς τῶν φύλων εἰς περιστάσεις, καθ' ἃς συνέπιπτε νὰ συγκεντρωθοῦν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ἄπρεπές π.χ. ἐθεωρεῖτο παρὰ Βυζαντινοῖς ὑπανδρὸς γυνὴ νὰ παρευρίσκειται εἰς συμπόσιον ἀνδρῶν, ἔτι δ' ἀπρεπέστερον οἱ γονεῖς νὰ καθίζουν τὰς θυγατέρας των εἰς τράπεζαν διασκεδαζόντων. Ἐπίσης ἡ παρθένος σπανίως ἔπρεπε νὰ ἐξέρχεται τοῦ οἴκου, νὰ ἐκθυρίζῃ, ὡς ἔλεγον. Αἱ γυναῖκες ἐξήρχοντο ἐλευθέρως μόνον εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, ὡς ἐν καιρῷ σεισμοῦ, ἐφόδου πολεμίων, ἀλώσεως πόλεων κλπ.³ Τὸ αὐτὸ ἔθος ἐπεκράτει καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ὡς π.χ. συνέβη κατὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ ἤτταν τῶν Ἀθηναίων· μόλις ἔφθασεν ἡ εἶδησις εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁ ρήτωρ Λυκοῦργος λέγει ὅτι ἐξῆλθον αἱ γυναῖκες εἰς τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν ἐρωτῶσαι ἂν ἔζων ὁ σύζυγος, ὁ πατὴρ κττ.⁴

Ὡσαύτως, κατ' ἀρχαῖον ἐλληνικὸν ἔθος, τῆς γυναικὸς κύριον γνώρισμα ἐθεωρεῖτο τὸ σιωπᾶν· ὁ Αἴας ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι τοῦ Σοφοκλέους λέγει πρὸς τὴν

1. Φ. Ἰ. Κουκουλέ, Τὰ κατὰ τὴν γέννησιν καὶ τὴν βάπτισιν ἔθιμα τῶν Βυζαντινῶν, Ἐπετ. Ἐταιρ. Βυζαντινῶν Σπουδῶν, τόμ. ΙΔ', 1938, σ. 90 - 91. Τοῦ Αὐτοῦ, Βυζαντινῶν βίος καὶ πολιτισμὸς, τόμ. Β', μέρ. ΙΙ, ἐν Ἀθήναις 1948, σ. 164 - 165.

2. Παλατινὴ Ἀνθολογία, 474.

3. Φ. Ἰ. Κουκουλέ, Βυζαντινῶν βίος καὶ πολιτισμὸς..., ἐνθ' ἂν., σ. 173.

4. Χ. Βουλοδήμου, Δοκίμιον περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τόμ. Α', ἐν Ὀδησσῷ 1875, σ. 163, ἐνθα αἱ σχετικαὶ παραπομπαὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς.

Τέκμησσαν (στίχ. 293): «γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει»¹. Ἡ παρρησία, κυριώτατον γνώρισμα τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας, ἔλειπε καὶ ἀπὸ τὰς γυναῖκας τῶν ἠρωϊκῶν χρόνων, διότι ὁ Τηλέμαχος λέγει πρὸς τὴν μητέρα :

ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἰστὸν τ' ἠλικάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι τόξον δ' ἄνδρεςσι μελήσει².

Σημειωτέον δ' ὅτι παρὰ ταῦτα τόσον ὁ Ὅμηρος, ὅσον καὶ οἱ κατόπιν τραγικοὶ ποιηταὶ τῆς ἀρχαιότητος παροισιάζουν τὰς γυναῖκας τῆς ἐποχῆς των νὰ ἔχουν μίαν ἀνεξαρτησίαν, συνδυαζομένην μὲ τὴν ἀξιοπρέπειαν. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι εἰς τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν τῶν Ἀθηναίων αἱ γυναῖκες ἦσαν μᾶλλον περιορισμέναί³, ἐνῶ εἰς τὴν ὀλιγαρχικὴν πολιτείαν τῆς Σπάρτης ἦσαν περισσότερο ἐλεύθεραι, διότι ἡ θήλεια νεολαία μετεῖχε καὶ τῶν γυμνασίων τῆς ἄρρενος. Εἰς τὰ γυμναστήρια, ἐνθα ἤσκουον αἱ νεάνιδες, ἐγνωρίζοντο μὲ τοὺς νέους, τοὺς ὁποίους κατόπιν ἐλάμβανον ὡς συζύγους. Ἐνῶ ὅμως ὑπῆρχεν ἐλευθερία εἰς τὰς παρθένους, ὅπως ἀνατρέφονται οὕτω μετὰ τῶν νέων, ἀντιθέτως διὰ τὰς ἐγγάμους ἰσχυροὶ περιορισμοὶ κατὰ τὰς ἐξόδους τῶν ἐκ τοῦ οἴκου, διότι ὑπεχρεοῦντο μάλιστα κατ' αὐτὰς νὰ καλύπτουν τὸ πρόσωπον. Τὸ ἔθιμον τοῦτο, κατὰ τὸν Χάριλλον, βασιλέα τῆς Σπάρτης, ἐδημιουργήθη ἐκ τῆς ἀνάγκης, ἵνα αἱ μὲν κόραι εὔρουν συζύγους, αἱ δ' ἐγγαμοὶ τοὺς διατηρήσουν⁴.

Εἰς τὴν βασιλευομένην ἀρχαίαν Μακεδονίαν αἱ γυναῖκες εἶχον σπουδαίαν θέσιν εἰς τὴν οἰκογενειακὴν καὶ κοινωνικὴν ζωὴν, ἀπὸ τὰ μακεδονικὰ δὲ ἔθιμα ἐπηρεάσθη ἡ θέσις τῆς γυναικὸς καὶ κατὰ τοὺς ἑλληνιστικοὺς χρόνους. Οἱ στωικοὶ ἔτειναν εἰς τὴν γυναικίαν χειραφέτησιν. Ἡ ἐκπαίδευσις διὰ τὰς γυναῖκας ἦτο δικαίωμα, εὐρίσκομεν δὲ μετὰ τῶν μαθητῶν τῶν φιλοσόφων καὶ πλείστας μαθητριάς, ὅπως καὶ σπουδαίας ζωγράφους καὶ ποιητριάς. Ἀλλ' αὐτὰ δὲν ἦσαν κανόν, ἦσαν ἐξαιρέσεις.

Ὡς πρὸς τὸν γάμον καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους τὸν λόγον εἶχον οἱ γονεῖς. Ἡ βυζαντινὴ ἡδύνατο νὰ ὑπανδρευθῆ, ὅτε συνε-

1. Πρβλ. καὶ Π α ὕ λ ο ν, Πρὸς Κορινθίους Α', 14, 34.

2. Ὀδυσσ. φ. 350 - 352.

3. Μόνον ἡ ἐκτέλεσις θρησκευτικοῦ καθήκοντος ἀπετέλει περίπτωσιν ἀνεκτὴν ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς διὰ τὴν ἐξοδὸν τῆς γυναικὸς ἐκ τῆς οἰκίας. Οὕτω π.χ. εἰς τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων μετεῖχον νεάνιδες κανηφόροι καὶ φέρουσαι ὑδρίας. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις ἀναγκαίας πληρώσεως βιοτικῶν ἀναγκῶν ἐξήρχοντο τοῦ οἴκου.

4. Π λ ο υ τ ἄ ρ χ ο υ, Ἠθικὰ Λακων. ἀποφθέγματα, Χάριλλος 2.

πλήρωνε τὸ 12ον ἢ 13ον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἴσχυε δὲ δι' αὐτὴν ὅ,τι λέγει ὁ Εὐριπίδης ἐν τῇ Ἄνδομάχῃ (στ. 987) :

*νυμφευμάτων μὲν τῶν ἐμῶν πατὴρ ἐμὸς
μέριμναν ἔξει κοῦκ ἐμὸν κρίνειν τάδε.*

Ἐν δὲ τῇ οἰκίᾳ «ἡ σύζυγος τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλὰ δούλη ἐστὶ τοῦ ἀνδρός»¹. Ὅπως δὲ συμβαίνει σήμερον εἰς πολλὰ χωρία τῆς Ἑλλάδος, οὕτω καὶ κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους, ὁ σύζυγος ἀπεκαλεῖτο ὑπ' αὐτῆς αὐθέντης².

Πρὸς τούτοις ἐν τῷ συνόλω των καὶ παλαιότερον καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους αἱ γυναῖκες ἰδίᾳ τῆς ὑπαίθρου ἐστεροῦντο γραμματικῶν γνώσεων. Ἐπίσης σπανιώτατα ἐξενιτεύοντο ἐκ τῶν χωρίων εἰς τὰς πόλεις τοῦ ἐσωτερικοῦ ἢ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐξαιρέσει νησιωτισσῶν, αἱ ὁποῖαι μετέβαινον εἰς τὰς πόλεις ὡς ὑπηρέτριαι. Καὶ αὐτὰ συνέτεινον εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς κοινωνικῆς τῆς γυναικὸς καταστάσεως. Καθ' ὅσον ὅμως προώδευε καὶ προοδεύει ἡ ἐξημέρωσις τῶν ἠθῶν καὶ ὁ ἄλλος ἐξευγενισμός, περιορίζετο καὶ παρεμερίζετο ὁ περιορισμός καὶ ἡ μείωσις τῆς γυναικὸς³.

Τὴν μεταβολὴν ἐπέφεραν ἡ ἀλλαγὴ τῶν οικονομικῶν καὶ τεχνικῶν ὄρων διαβιώσεως, ἡ ἀνάπτυξις τῆς συγκοινωνίας, τῆς παιδείας, καὶ ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τρόπου ζωῆς, ὁ ὁποῖος ὡς ἀκατάσχετος χεῖμαρρος κατεπλημμύρισε καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἀφ' ἧς κυρίως ἀπηλευθέρωθημεν τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ καὶ ἀφ' ἧς ἐπυκνώθη ἡ ἐπικοινωνία μας μὲ τὸν ἔξω κόσμον ἰδίᾳ κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς.

Ἀθῆναι, Μάϊος 1965.

RÉSUMÉ

La situation sociale de la femme grecque d' après quelques coutumes populaires

par Dem. B. Economidis

L' étude comporte deux chapitres. Dans le premier l'auteur cite et examine des coutumes actuelles et des conceptions provenant de différentes régions du monde grec et se rapportant à la préférence des enfants

1. Ἴω. Χρυσόστομος, Migne P. G., τόμ. 61, στ. 152.

2. Φ. Ἰ. Κουκουλέ, ἔνθ' ἀν., σ. 192.

3. Εἰς τὰς πόλεις μάλιστα ἐδημιουργήθησαν σωματειακαὶ ὀργανώσεις χειραφετήσεως τῆς γυναικὸς. Βλ. π.χ. Δ. Ἄ. Γληνοῦ, Γυναικεῖος ἀνθρωπισμός, Ἀθῆναι 1921.

mâles, aux coutumes relatives à la naissance d'un enfant, à la qualification de la fille comme «l'élément faible» de la famille, aux rites magiques auxquels on recourt pour éviter les naissances successives de filles, aux proverbes et phrases proverbiales concernant l'existence d'une ou de plusieurs filles dans une famille. Ensuite l'auteur remonte à l'époque byzantine et donne un bref aperçu des coutumes analogues de cette époque ; il accepte l'influence de concepts grecs anciens et juifs sur les coutumes byzantines. Suit un examen de coutumes et de conceptions identiques des Grecs anciens, des Turcs et d'autres peuples européens et primitifs concernant la naissance d'une fille. D'après ces coutumes on peut tirer des conclusions quant à la situation de la femme tant à l'époque actuelle qu'aux temps plus anciens.

Dans le second chapitre l'auteur examine les coutumes du peuple grec relatives au mariage de la jeune fille et à sa situation en tant que femme mariée dans la maison conjugale et dans la société. Il parle longuement de l'internement de la femme grecque, surtout pendant les années qui ont précédé la 2ème guerre mondiale, des régions de la Grèce où cet internement a été plus strict ou, au contraire, moins rigoureux et mentionne les causes de ce phénomène. Les renseignements à propos des occupations auxquelles s'adonna pendant des siècles et continue à s'adonner, dans les campagnes, la femme grecque, sont très intéressants.

La situation sociale de la femme dans la maison, dit l'auteur, se manifeste, entre autres, dans le passage sous silence de son nom et dans la façon dont elle est appelée par les membres de la famille de son époux. Il est souligné que les appellations de la femme mariée chez les insulaires démontrent une situation plus aisée et plus libre de celle-ci par comparaison à la «servitude» de la femme de la Grèce continentale. Les coutumes mentionnées, surtout les coutumes de l'Épire, sont caractéristiques de ce fait : ce qu'on observe pendant la visite d'un étranger à la maison, la participation ou non de la femme à la table pendant les repas et, en général, sa vie dans la maison de son mari.

Avant de terminer le second chapitre l'auteur remonte de nouveau à l'époque de la domination turque, à Byzance et à la Grèce antique. En parlant de la «θαλάμευσις» des anciens et de l'internement des femmes chez les Byzantins et les Grecs de l'époque post-byzantine, il trouve dans ces coutumes les racines de coutumes observées aujourd'hui.

Aux derniers temps la claustration a été abandonnée, tout comme la dépréciation de la femme grecque. Ce changement est dû au changement des conditions économiques et techniques de la vie, au développement des communications et de l'instruction et à l'introduction de la civilisation et de la façon de vivre occidentales en Grèce, en particulier après la révolution grecque (1821) et depuis que les relations avec l'étranger sont devenues plus intenses.

Π Ρ Ο Σ Θ Η Κ Η

εἰς τὰς σελ. 79 καὶ 95 τοῦ 9/10 τόμου τῆς 'Επετ.
τοῦ Λαογρ. 'Αρχ., (1955 / 57) ἐν 'Αθήναις 1958.

Εἰς τὰς δημῶδεις ἑλληνικὰς παραδόσεις περὶ τῆς 'Αγίας Παρασκευῆς προσθέτω καὶ τὰς περιλαμβανομένας εἰς τὰ ἐξῆς δημοσιεύματα καὶ λαογραφικὰ χειρόγραφα : 1) 'Αλεξ. Κ. Χατζηγάκη, Παραδόσεις τ' 'Ασπροποτάμου, Τρίκαλα 1948, σ. 116 - 127. 2) Τοῦ Αὐτοῦ, 'Εκκλησιᾶς Κρήτης. Παραδόσεις, Ρέθυμνο 1954, σ. 103 - 108, 132, 177 - 178. 3) Ψω. Βογιατζίδου, Γλῶσσα καὶ λαογραφία τῆς νήσου "Ανδρου. Α', ἐν 'Αθήναις 1949, σ. 212. 4) Γ. 'Α. Μέγα, 'Η 'Αγία Παρασκευὴ (παράδοσις ἀπὸ τὸ Βλαχώρι τῆς Θεσπρωτίας), Λαογραφία, τόμ. ΙΖ', ἐν 'Αθήναις 1957 - 1958, σ. 616 - 617. 5) 'Αγγελικῆς Μεταλλινοῦ, Θρύλος περὶ τῆς 'Αγίας Παρασκευῆς τῶν Βασιλικῶν Χαλκιδικῆς, Χρον. Χαλκιδικῆς, τεῦχ. 2, 1961, σ. 228 - 229. 6) ΚΛ (Κέντρον Λαογραφίας τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν), ἀρ. 2277 Α', σ. 140 (συλλ. Δ. Β. Οἰκονομίδου, Σουλιωτοχώρια, 1958). 7) ΚΛ, ἀρ. 2303, σ. 6 - 7, 168, (συλλ. Στεφ. 'Ημέλλου, Νάξος [Φιλότι] 1959). 8) ΚΛ, ἀρ. 2392, σ. 26 - 73 (τοῦ Αὐτοῦ, Θράκη ["Αβδηρα] 1961). 9) ΚΛ, ἀρ. 2250, σ. 21 (συλλ. Δ. Λουκάτου, Παξοί, 1957). 10) ΚΛ, ἀρ. 2340, σ. 183 - 185 (Γ. Κ. Σπυριδάκη, Λαογραφ. ἀποστολὴ εἰς Κέα, 1960). 11) Χ. Γ. Κατσαλίδου, 'Η Δωδώνη, τόμ. Α' (1931 - 1932), 'Αλεξάνδρεια Αἰγύπτου 1931, σ. 194 - 195. 12) ΚΛ, ἀρ. 2301, σ. 163 (συλλ. Δ. Λουκάτου, Σμόκοβον Καρδίτσης 1959).

Εἰς δὲ τὰ λατρευτικὰ ἔθιμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν 'Αγίαν, ἅς προστεθοῦν καὶ τὰ γινόμενα κατὰ τὴν 26ην 'Ιουλίου εἰς τὸ Πλατανόρρευμα (πρώην 'Ορτάκι, χωρίον κείμενον εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Πιερίων), εἰς τὸ πλησίον Μοσχοχώριον, ἐν Κυθήροις, ἐν Ζαβέρδα καὶ ἐν 'Αγία Κυ-

ριακῆ Θεσπρωτίας (πρώην Ποπόβω). ΚΛ, ἀρ. 2331, σ. 6 (συλλ. Ν. Παπαευαγγέλου, Πλατανόρρευμα, 1960). ΚΛ, ἀρ. 2327, σ. 345 - 346 (συλλ. Ἰ. Π. Κασιμάτη, Κύθηρα, 1959). Δ. Λουκᾶτος, ἐν Ἐπετ. Λαογρ. Ἄρχ., τόμ. 11 - 12, σ. 166, σημ. 1. ΚΛ, ἀρ. 2277 Δ', σ. 140 κ. ἐξ. (συλλ. Δ. Β. Οἰκονομίδου, Σουλιωτοχώρια, 1958).

Δ. Β. Οἰκονομίδης

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΑΡ ΑΙΩΡΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΛΟΙΠΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΗΣ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ ΤΟΥ ΑΙΜΟΥ*

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΣΠΥΡΙΔΑΚΗ

Ἡ αἰώρησις παραλλήλως πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς ὡς μέσου διασκεδάσεως, ἰδίᾳ τῶν μικρῶν παιδιῶν, πολλαχοῦ καὶ διὰ τὴν λίκνισιν τοῦ βρέφους πρὸς ὕπνον, ἀπαντᾶται ἔτι καὶ ὑπὸ μορφὴν τελετουργικὴν εἰς εἰδικὰς περιστάσεις τοῦ βίου. Ὑπὸ τὴν τελευταίαν μορφὴν ἤσκειτο αὕτη εἰς τὸν ἑλληνικὸν κόσμον μέχρι καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων (μάλιστα ἕως τὸ 1920, εἰς τινὰς τόπους ἀκόμη καὶ μετὰ τὸ 1950), ἔπειτα δὲ καὶ εἰς ἄλλους λαούς, τόσοι τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου, ὅσον καὶ ἄλλων περιοχῶν τῆς Εὐρώπης (Ρωσίας, Βαλτικῶν χωρῶν (Ἑσθονία, Λεττονία, Λιθουανία), Ἰταλίας (Καλαβρία), Ἰσπανίας), ἔπειτα τῆς Βορείου Ἀφρικῆς, μάλιστα δὲ τῆς Ἀσίας (Ἰνδία, Σιάμ, Ἰνδονησία, Κορέα), τῆς Βορείου Ἀμερικῆς κ.ἄ.¹

Εἰς τὸν ἠπειρωτικὸν χώρον τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ εἰς τὸν νησιωτικὸν ἕως τὴν Κύπρον πρὸς ἀνατολὰς, ἔπειτα καὶ εἰς τὸν ἑλληνισμὸν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἕως τὴν Τραπεζοῦντα καὶ τὴν Καππαδοκίαν πρὸς ἀνατολὰς, ὡς καὶ εἰς τὸν τῆς Ἀν. Θράκης (ἐκ τῆς πολεμικῆς καταστροφῆς τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1922 μεταναστεύσαντα καὶ ἐγκατασταθέντα εἰς αὐτὴν τὸ 1923) ἡ αἰώρα αὕτη, δηλ. ἡ μὲ τελετουργικὸν τυπικόν, ἐλάμβανε χώραν κυρίως κατὰ τὸ Πάσχα, ἀπὸ τῆς Κυριακῆς ἢ τῶν ἐπομένων ἡμερῶν, τῆς Δευτέρας ἢ τῆς Τρίτης εἰς τὴν Ἀνατολ. Θράκην, Μικρὰν Ἀσίαν (Σμύρ-

Συνομογραφίαι:

J. G. Frazer = James George Frazer, The Golden Bough, A Study in Magic and Religion, Part III (The dying Cod)³, New York 1966.

ΚΛ = Κέντρον Ἐρεῦνης τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας (Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν).

ΣΛ = Σπουδαστήριον Λαογραφίας μετὰ προσηρητημένης Λαογραφικῆς Συλλογῆς (Ἀρχεῖον Λαογραφικῆς ὕλης) τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

ΧΦ. = χειρόγραφος ἢ δακτυλογραφημένη Λαογραφικὴ συλλογή.

* Ἡ μελέτη αὕτη ἀποτελεῖ εὐρυτέραν ἀνάπτυξιν συντόμου ἀνακοινώσεως ἐπὶ τοῦ θέματος εἰς τὸ Γ' Διεθνὲς Συμπόσιον Βαλκανικῆς Λαογραφίας εἰς Ἀχρίδα Γιουγκοσλαβίας τὴν 7-8 Ἰουλίου 1973.

1. Βλ. εἰς J. G. Frazer, σ. 150 ἐξ., 156 ἐξ., 277 ἐξ. Sartori, Schaukeln, Handw. d. deutschen Aberggl. VII, Berlin - Leipzig 1935/36, στ. 1017 - 19.

νη, Ἄδραμύτιον, Κυδωνία, Βιθυνία, Πόντος)¹, εἰς Λῆμνον, Ἴον, Χίον, Κάρπαθον, Κρήτην, Μῆλον, Ἀρκαδίαν (Καρύταιναν), Κύπρον κ.ά.², ἀπαραιτήτως δὲ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Γεωργίου, ὡς εἰς Ρόδον, Ἡλείαν (Κούμουρα, Λαμπέτιον), Μεσσηνίαν (Βασιλίτσι, Κορώνη, Καπλάνι, Μανιάκι, Τζαϊζι), Εὐβοίαν, Ἐλασσόνα (Κρυόβρυσση), Ζαγοράν, Καστορίαν (Ζευγοστάσιον), Δ. Θράκην (Ἄβδηρα, Κιμμέρια), Ἀνατ. καὶ Βορ. Θράκην (πρόσφυγες ἐκ Βιζύης, Κεσσάνης, Χρούπιστας, Μεσημβρίας), Μακεδονίαν (περιοχαὶ νομῶν Πέλλης, Φλωρίνης, εἰς Μαλάφτσαν κ.ά.), Ἀἰβαλί Μ. Ἀσίας κ.ά.³ Διήρκει δὲ ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα, ἤτοι ἕως τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ (Νάξος, Σάμος)⁴, ἢ ἐπὶ 40 ἡμέρας μέχρι τῆς Ἀναλήψεως: Σάμος, Ρόδος,

1. Λαογρ. 10 (1929), σ. 267. ΚΛ, χφ. 229, σ. 276 (Αἶνος). Ν. Καρτσωνάκη-Νάκη, Θυμαῖται τῆ Σμύρνης, (Ἀθήναι 1972), σ. 16. Ξενοφ. Ἀκογλοῦ, Λαογραφικὰ Κοτυώρων, Ἀθήναι 1939, σ. 285 - 286. ΚΛ, χφ. 1358, σ. 109 - 110, 157 (Κυδωνία), χφ. 1441, σ. 4 (Σινώπη), χφ. 1132, σ. 42 (Βιθυνία), χφ. 1446, σ. 136 (Ἄδραμύτιον Μ. Ἀσίας).

2. ΚΛ, χφ. 3357, σ. 20 - 21 (Στ. Ἡμελλος, Ἴος, 1968). ΣΛ, χφ. 1924, σ. 31 (συλλ. Εὐδοξία Σκούλλου, Πυλὲς Καρπάθου, 1973), χφ. 1893, σ. 48 (συλλ. Ὑπατία Γιαννούλου, Βροντᾶδες Χίου, 1973), χφ. 1932, σ. 63 - 65 (συλλ. Μαρία Τσιριγωτάκη, Τρυπητὴ Μήλου, 1973), χφ. 2047, σ. 19 (συλλ. Εὐρήνη Χρονοπούλου, Καρύταινα Ἀρκαδίας, 1973). Γ. Χ. Παπαχαραλάμπους, Κυπριακὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, ἐν Λευκωσίᾳ Κύπρου 1965, σ. 189 - 190. Πάνοσ Σπάλας, Οἱ κούνιες τῆς Λαμπρῆς, Νέα Ἑστία 47 (1950) 499 - 500.

3. J. G. Frazer, σ. 283. ΚΛ: χφ. 1508, σ. 54 (συλλ. Μ. Τσάκωνα, 1944), χφ. 1159 Β, σ. 106, 1159 Ε, σ. 52. 1378 Α, σ. 37, 173 (συλλ. Γεωργία Ταρσούλη 1938, 1939), χφ. 1612, σ. 7 (Δ. Οἰκονομίδης, 1949). Λαογρ. 10 (1929/30), σ. 267 - 68. ΚΛ: χφ. 1971, σ. 61 - 62 (Λ. Τσέλιος, 1953), χφ. 303, σ. 108 (Π. Αἰλιανός, Ζαγορά, 1874), χφ. 2459, σ. 108 (Ζ. Μαγκλάρας, Ζευγοστάσιον Καστορίας, 1962), χφ. 176, σ. 82 (Σ. Δημοσθενόπουλος, 1889), 1100 Δ, σ. 18 - 19 (Μαρία Ἰωαννίδου, 1937). ΣΛ: χφ. 1950, σ. 76 (Βασιλικὴ Γουβαλάρη, ἐκ προσφ. ἐξ Ἀἰβαλί Μ. Ἀσίας, Χαλάνδριον Ἀττικῆς, 1973), χφ. 1887, σ. 22 (Βασιλικὴ Ἀθανασοπούλου, Λαμπέτιον Ἡλείας, 1973). ΚΛ, χφ. 2392, σ. 217, 377 (Στ. Ἡμελλος, 1961), χφ. 1104 Γ, σ. 133 - 231 (Γ. Μέγας, 1937). Λαογρ. 11 (1934/37), σ. 232 (Ἄν. Βρόντης). Ἐπετ. Λαογρ. Ἀρχείου: 13/14 (1960/61), ἐν Ἀθήναις 1962, σ. 379 (Γ. Κ. Σπυριδάκης), 17 (1964), ἐν Ἀθήναις 1965, σ. 236 (Ἄγγ. Δευτεραῖος). Μακεδονικὰ 6 (1964/65), ἐν Θεσσαλονίκῃ 1965, σ. 227 (Ν. Κοσμᾶς). Ἀριστοτέλης, τεύχ. 14 (1959), ἐν Φλωρίνῃ, σ. 52-54.

Δεδομένου ὅτι ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου τελεῖται ἐκ μεταθέσεως τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα, ὅταν, ὡς συμβαίνει συνήθως, ἡ 23ῃ Ἀπριλίου, ἡμερομηνία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἑορτασμοῦ, ἐμπίπτῃ εἰς τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστήν, ἢ, εἰς ἀντίθετον περίπτωσιν, ἑορτάζεται καθ' ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος τῆς Διακαινησίμου ἢ μετ' αὐτήν, εἶναι αὐτονόητον ὅτι καὶ εἰς ἄλλους τόπους ἔνθα ἀναφέρεται ἡ αἰώρησις ὡς ἔθιμον ἀπλῶς τοῦ Πάσχα, εἶναι τοῦτο συγχρόνως καὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀγ. Γεωργίου.

4. Ἀναστ. Βρόντης, Τὸ παιδὶ στὴ Σάμο, Λαογρ. 16 (1956/57), σ. 240. ΚΛ, χφ. 2342, σελ. 110, 120 (Στ. Ἡμελλος, Νάξος, 1960).

Μῆλος, πρόσφ. ἐκ Μ. Ἀσίας: Κυδωνίαι, Κοτύωρα Πόντου κ. ἄ. ἐτελεῖτο δὲ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἰδίᾳ κατὰ τὸ ἑσπέρας ἐκάστου Σαββάτου, τὰς Κυριακὰς ἢ ἄλλας ἑορτάς¹.

Ἐνιαχοῦ ἡ αἰώρα ἐλάμβανε χώραν πρὸ τοῦ Πάσχα, ὡς εἰς Κάρπαθον κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστήν, εἰδικῶς κατὰ τὰς Κυριακὰς μέχρι τῆς τῶν Βαῖτων ἢ τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ (25ῃ Μαρτίου)², ἢ κατὰ τὰς Ἀπόκρεως (Κυριακὴν τῆς Κρεοφάγου καὶ Κυριακὴν τῆς Τυροφάγου) εἰς Κύπρον (Κακοπετριά)³ καὶ εἰς Ἀνασελίτσαν Μακεδονίας⁴, εἰς Καράμακαν Μ. Ἀσίας (πρόσφυγες) τὴν Πρωτομαγιάν⁵, εἰς Μανταμάδον δὲ τῆς Λέσβου μετὰ τὸ Πάσχα τὴν 29 καὶ 30 Ἰουνίου, ἑορτάς τῶν Πέτρου καὶ Παύλου καὶ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων⁶.

Ἡ αἰώρα μὲ τὸ ὄνομα κούνια, εἰς τινὰς δὲ τόπους καὶ μὲ εἰδικώτερα ὀνόματα, ὡς σοῦσα εἰς Κύπρον⁷, ἀναλόγως δὲ τῆς μορφῆς καὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ καθίσματος ἐπ' αὐτῆς: σελλιιάστρα καὶ σανιδωτὴ (Ρόδος)⁸, σανικόκλα, μονόκλα καὶ ἀνεμόκλα (Σάμος)⁹, παρακαμούδα (Λέσβος)¹⁰ κ. ἄ., κατεσκευάζετο συνήθως τὸ Μέγα Σάββατον ἢ τὴν Κυριακὴν τῆς Λαμπρῆς (τοῦ Πάσχα) εἰς τὴν αὐλὴν ἢ ἐντὸς τῆς οἰκίας ἢ εἰς πλατεῖαν ἢ ἔξω τοῦ χωρίου. Ἀποτελεῖτο ἐκ δύο σχοινίων (ἢ ἐνός), τῶν ὁποίων τὰ δύο ἄκρα ἐδέοντο εἰς δύο ὑψηλοὺς κλάδους δένδρου ἢ εἰς δοκοὺς τῆς στέγης τῆς οἰκίας¹¹. Εἰς τὰ ἕτερα ἄκρα αὐτῶν προσεδένετο σανίς (εἰκ. 1) ἢ ἐτοποθετεῖτο μετὰ τὴν πρόσδεσιν τῶν σχοινίων προσκεφάλαιον, ὡς κάθισμα τῶν αἰωρουμένων.

1. Ξενοφ. Ἀκογλου, ἐνθ' ἄν., σ. 181 - 82, 285 - 86. Λαογρ. 11 (1934/37), σ. 232 (Ρόδος). ΚΛ, χφ. 2339, σ. 167 - 69 (Κ. Βῆχος, Μῆλος, 1960).

2. Jane E. Harrison, Mythology and Monuments of Ancient Athen, London 1890, σ. XLIII, J. G. Frazer, σ. 284, Μ. Γ. Μιχαηλίδης - Νουάρος, Λαογραφικὰ σύμμεικτα Καρπάθου, τόμ. Α', Ἀθήναι 1932 [φωτ. ἀνατ. 1969], σ. 110 - 16. Βλ. καὶ εἰς Λαογρ. 16 (1956/57), σ. 126.

3. ΚΛ, χφ. 2351, σ. 628 (Γ. Κ. Σπυριδάκης, 1960).

4. ΚΛ, χφ. 1100 Β, σ. 93 (Μαρία Ἰωαννίδου, 1937).

5. ΣΛ, χφ. 1892, σ. 92 (Καλλιόπη Γεδεών, Ἀθήναι 1973).

6. Σπ. Ἀναγνώστου, Λεσβιακά, ἐν Ἀθήναις 1903, σ. 256 - 262.

7. Γ. Λουκᾶς, Φιλολογικαὶ ἐπισκέψεις, ἐν Ἀθήναις 1874, σ. 123, Γ. Παπαχαρλάμπου, ἐνθ' ἄν., σ. 189-90, Λαογρ. 15 (1953/54), σ. 439, σημ. 1., τόμ. 19 (1960/61), σ. 540, ἀρ. 48.

8. Βλ. ἐν Λαογρ. 11 (1934/37), σ. 590, σημ. 4.

9. Ἀναστ. Βρόντης, ἐνθ' ἄν., σ. 240.

10. Σπ. Ἀναγνώστου, ἐνθ' ἄν., σ. 259.

11. Ἡ αἰώρα ἠδύνατο ἐτι νὰ στηθῇ καὶ εἰς στενωποὺς ἐντὸς τοῦ συνοικισμοῦ διὰ τῆς ἑξαοτήσεως δύο σχοινίων ἀπὸ τοὺς ἐκαστέρωθεν τοῖκους τῶν οἰκιῶν.

Ἐναντιοίχως πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἡ αἰώρα αὕτη ἀπαντᾷ ὁμοίως καὶ εἰς τοὺς λοιπούς, ὡς ἐλέχθη, λαοὺς τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου (Ἀλβανούς, Βουλγάρους, Γιουγκοσλάβους, Βλάχους καὶ Ρουμάνους), ἐκτὸς δ' αὐτῆς καὶ εἰς τοὺς Ρώσους,

Εἰκ. 1. Σχεδιάσμα τῆς αἰώρας εἰς τὴν Ἰωνίαν.

(Ν. Καρτσωνάκη - Νάκη, *Θυμᾶμαι τὴ Σμύρνη*, σ. 15).

τελουμένη ὁμοίως κατὰ τὴν ἀνοιξιν, εἰδικῶς δὲ κατὰ τὸ Πάσχα καὶ κατ' ἐξοχὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγ. Γεωργίου¹. Εἰς Ἀλβανίαν εἰδικώτερον τὸ ἔθι-

1. Βλ. K. L. L ü b e c k, *Die Krankheitsdämonen der Balkanvölker*, Zeitschrift des Ver. f. Volkskunde, Bd. IX, Berlin 1899, p. 62. M. A r n a u d o f f, *Die bulgarischen Festbräuche*, Leipzig 1917, σ. 44. P a u l E i s n e r, *Volkslieder der Slawen*, Leipzig (1926), σ. 514 - 15. E. S c h n e e w e i s, *Serbokroatische Volkskunde*, Erster Teil, Berlin 1961, σ. 137. I o n P o p i n c e a n u, *Religion, Glaube und Aberglaube in der rumänischen Sprache* (Kallmünz) 1964, σ. 80. G u s t a v W e i g a n d, *Die Aromunen*, II, Leipzig 1894, σ. 126. E u g. F e h r l e, *Feste und Volksbräuche in Jahreslaufeuropäischer Völker*, Kassel 1935, σ. 135.

Περὶ τῆς τελέσεως τῆς αἰώρας μετὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τῆς συνηθείας εἰς τοὺς Γιουγκοσλάβους (εἰς Skopska Grna, Gora) νὰ φέρουν οἱ αἰωρούμενοι πασχάλινον αὐγὸ ὑπὸ τὴν μασχάλην των κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (βλ. E. S c h n e e w e i s, σ. 137). Εἰς δημῶδες βουλγαρικὸν ᾄσμα ἐρωτᾶται νέος, εὕρισκόμενος εἰς τὴν ξενιτειάν, διατί δὲν ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκογένειάν του κατὰ τὸ Πάσχα ἢ κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. G. R o s e n, *Bulgarische Volksdichtungen*, Leipzig 1879, σ. 215, ἀρ. 83. Βλ. καὶ ἕτερον σχετικὸν ᾄσμα εἰς M. Arnaudoff, ἔνθ' ἀν., σ. 39 - 40.

μον τοῦτο ἐλάμβανε χώραν κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν νέων φύλλων εἰς τὰ δένδρα, ἢ ὅποια καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀρχὴ τοῦ χρόνου καὶ συνέπιπτεν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου. Ἡ ἐν λόγῳ αἰώρα συνωδεύετο ἐπίσης μὲ τραγούδια ἐνταῦθα λυρικά, ἐρωτικά καὶ σατιρικά ¹. (Εἰκ. 2).

Τέλεσις τῆς αἰώρας ἀναφέρεται εἰς τοὺς Γιουγκοσλάβους, ὡς εἰς τὴν Ἑλλάδα (Κάρπαθος), κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστὴν, εἰδικῶς τὸ Σάββατον τοῦ Λαζάρου, εἰς περιοχὰς τῆς Βοσνίας, τῆς Ἑρζεγοβίνης καὶ τῆς Σερβίας ², πρὸς δὲ καὶ εἰς

Εἰκ. 2. Παράστασις αἰώρας εἰς Σκόδραν (ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Βαλκανικοῦ Λαογραφικοῦ Συνεδρίου εἰς Τίρανα ἀπὸ τῆς 17-18 Ἰουνίου 1966). (Βλ. Πρακτ. Ἀκαδημ. Ἀθηνῶν 41, 1966, σ. 634).

τοὺς Βουλγάρους, εἰς τινὰς τόπους τὴν Κυριακὴν τῆς Βαϊφόρου ³, μετὰ δὲ τὸ Πάσχα καὶ ἕως τὴν Πεντηκοστὴν ἢ καὶ μέχρι τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου (24 Ἰουνίου) εἰς ἄλλας περιοχὰς τῆς Εὐρώπης (Βεσφαλία, Μεκλεμβούργον, Ἑσθονία καὶ Λετ-

1. Πληροφορίαι ἐκ σχετικῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Zihni Sako, διευθυντοῦ τοῦ Ἰνστιτούτου Λαογραφίας εἰς Τίρανα. Τοῦτον εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης.

2. Ludwig Deubner, Russische Volkskunde, Archiv f. Religionswiss. Bd. 9, 1906, σ. 452. Πρβλ. καὶ Sartori, Schaukeln, Handw. d. deutsch. Abergl. VII, 1935/36, σ. 1017.

3. M. Arnaudoff, ἔνθ' ἀν., σ. 38.

τονία)¹. Πρόκειται οὕτω περὶ ἐθίμου συνδεδεμένου μετὰ τὸ ἔαρ, τὸ ὁποῖον τόσον εἰς τὸν ἑλληνικὸν κόσμον, ὅσον καὶ εἰς τοὺς γειτονικοὺς λαούς, Ἀλβανούς, Βουλγάρους καὶ Γιουγκοσλάβους, τελεῖται κυρίως ὑπὸ ἀγάμων νέων ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐλάμβανον θέσιν ἐπὶ τῆς αἰώρας κυρίως αἱ νεάνιδες (εἰκ. 1). Ἐκ τῶν παρισταμένων νέων ἕκαστος ὠθεῖ πρὸς κίνησιν τὴν αἰώραν ἐπὶ τῆς ὁποίας κάθηται πολλάκις ἐκείνη μετὰ τὴν ὁποίαν συνδέεται αἰσθηματικῶς, ἄδονται δὲ συγχρόνως ἐξ ὑπαμοιβῆς τραγούδια σχετικὰ πρὸς τὴν περίστασιν, πρὸς ἔπαινον τῆς αἰωρουμένης κόρης καὶ τοῦ παρ' αὐτὴν νέου, ὡς καὶ πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ἀμοιβαίου ἐρωτικοῦ αἰσθήματός των².

Παρατίθεται ἡ μουσικὴ τῶν ἄσμάτων τούτων εἰς Μανταμάδον Λέσβου³.

1. Βλ. J. G. Frazer, σ. 280, Sartori, σ. 1017 - 18. Εἰς χωρία ἔτι τῆς Καλαβρίας ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς Κάδιζ τῆς Ἰσπανίας καὶ εἰς Altheim ἐτελεῖτο ἡ αἰώρα κατὰ τὰ Χριστούγεννα (βλ. J. G. Frazer, σ. 284 - 285, Sartori, σ. 1018). Πρόκειται πιθανῶς ἐνταῦθα περὶ συνηθείας ἡ ὁποία ἐξεκίνησεν, ὡς εἰς τὸ Altheim, ἀπὸ τοῦ ἔθους τῆς τοποθετήσεως ἐντὸς λίκνου πλαγγόνος, ἡ ὁποία παρίστανε τὸν Χριστὸν ὡς βρέφος, καὶ τῆς λικνίσεώς της ὑπὸ παιδίων.

2. α') *Θιέ, καὶ νά ἄρτεν ἡ λαμπρή, ν' ἀλλάξουν οἱ παππᾶδες,
νά βγάλουν τὴν Ἀνάστασιμ μετὰ τὴν χροῦσῆς λαμπάδες.*

*Γιὰν τὴμ μεγάλην Κυριακὴν νά ἴν' σῆλλες οἱ ἡμέρες
ποὺ ἄλλασσουσιν οἱ λεύτερες κι σῆλλες οἱ παντρεμένες.
Κούνια μου, κούνησέ μου τὴ γιὰ νά βραδυάση ἡ μέρα,
νά ξημερώση νά τὴδ' ἴδῶ, νά πάρῃ ὁ νοῦς μου ἀέρα.*

(Ρόδος, Λαογρ. Β', 1910, σ. 455)

β') 1. Τραγουδεῖ ὁ νέος :

*Κουνιέται καὶ τὸ μάλαμα, κουνιέται καὶ τ' ἀσήμι,
κουνιέται κ' ἡ ἀγάπη μου μετὰ τὸ χροῦσὸ σιτζίμι.*

2. Ἡ ἐπὶ τῆς αἰώρας ἀπαντᾷ ἄδουσα :

*Ποὺ νά χαρῆς τὰ χέρια σου τὰ μαργαριταρένια,
ποὺ κούνησαν κι ἄλλες πολλές, τώρα κουνοῦν κ' ἐμένα.*

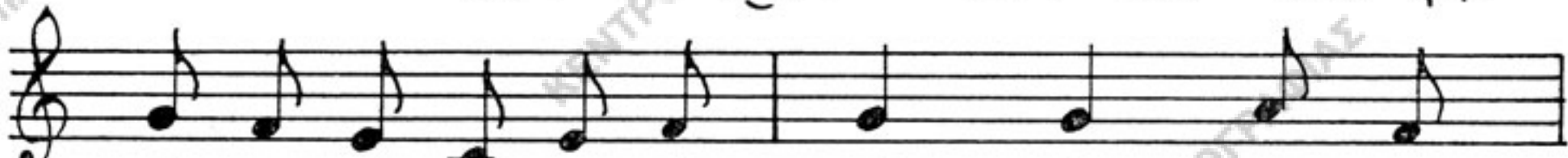
Ἀναστ. Βρόντης, Ροδιακὰ λαογραφικά, τόμ. Β', Ρόδος 1950, σ. 41, ἀρ. 3. Βλ. ἄλλα ἄσματα τῆς κούνιας: Μιχ. Γ. Μιχαηλίδης - Νουάρος, ἔνθ' ἀν., σ. 113 - 116, Γ. Χ. Παπαχαράλαμπος, ἔνθ' ἀν., σ. 190. ΚΛ, χφ. 1358, σ. 57 - 58, 109 - 110 (Κυδωνίαι Μ. Ἀσίας (πρόσφυγες), συλλ. Μ. Λιουδάκη, 1939). Ἀναστ. Βρόντης, Τὸ παιδί στὴ Σάμο, ἔνθ' ἀν., σ. 240 - 41 κλπ.

3. ΚΛ, ἀρ. εἰσ. μουσ. 8038 καὶ 8039. Ἠχογράφησις ὑπὸ Σταύρου Καρακάση, Μανταμάδος 1963. (Μουσικὴ καταγραφή ὑπὸ τοῦ συντ. - μουσικοῦ Σπυρ. Περιστέρη).

♩ = 112

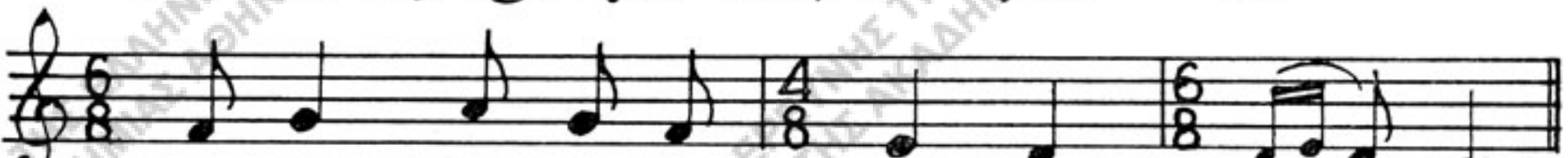
θέ - λω ν'ά - νέ - βω στα ψη -

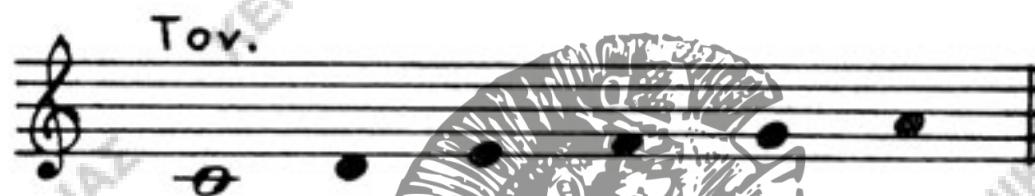
- λά, κα - λέ, δέ - λω ν'ά - νέ - βω στα ψη -

- λά, κα - λέ, στ'Α - γιου Γιωρ - γιού του

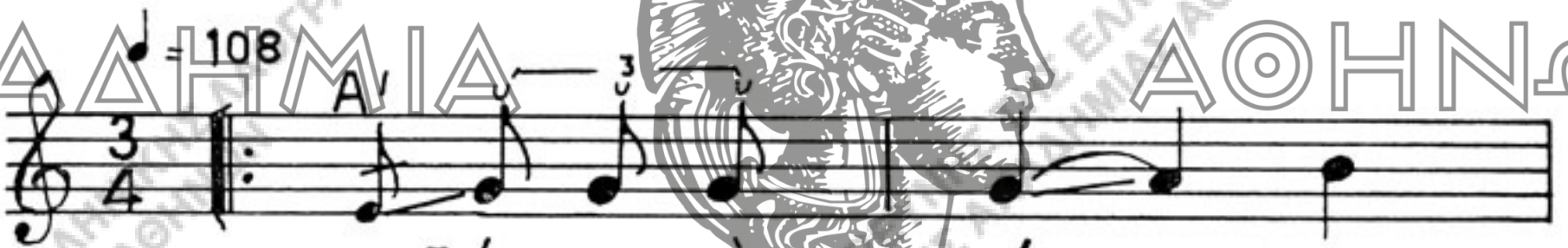

δῶ - μα, στ'Α - γιου Γιωρ - γιού του δῶ - μα - - -

Τον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Πά - νω στην κού - νια

κά - τσα - νε τέσ - σι - ρα

μαῦ - - ρα μά - τια, τέσ - σι - ρα

φρύ - δια σά - - - - - δια - κι

δυὸ κορ - μιά - ρη - γᾶ - τα .

Τον.

Εἷς τινὰς τόπους, ὡς εἰς τὴν νῆσον Κάρπαθον, ὑπὸ τῶν αἰωρουμένων ἀπευθύνονται μὲ ἄσματα οἱ παρὰ τὴν αἰώραν καὶ εἰς ἄλλα παριστάμενα πρόσωπα, ὡς εἰς τὸν δήμαρχον, τὸν διδάσκαλον κ.ἄ.¹

Σκοπὸς γενικῶς τῆς αἰωρήσεως ἦτο ὁ τῆς κοινωνικῆς κατ' ἀρχὴν ἐπαφῆς μεταξὺ τῶν ἀγάμων νέων, ἀρρένων καὶ θηλέων, καὶ τῆς κατ' αὐτὴν ἐκφράσεως ἐκατέρωθεν τῶν ἰδίων αἰσθημάτων, ἰδίᾳ τοῦ ἐρωτικοῦ, μὲ εἰδικὰ ἐγκωμιαστικὰ καὶ εὐχαιτικὰ ἄσματα².

Πολλαχοῦ ἐγένετο χρῆσις τῆς αἰώρας καὶ μὲ μαγικὴν ἔννοιαν, ὡς ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας εἰς Αἶνον Ἀνατολ. Θράκης, πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς παραγωγῆς σησάμου³, εἰς Ζαγορὰν Πηλίου πρὸς ἀποδίωξιν τῶν ὄφεων ἀπὸ τὸν οἶκον δι' ἐπωδῆς κατὰ τὴν αἰώρησιν⁴, εἶτα ὑπὲρ τῆς ὑγείας τῶν αἰωρουμένων, πρὸς προστασίαν ἀπὸ ὀσφυαλγίαν κατὰ τὸ θέρος (Μανιάκι Μεσσηνίας)⁵, ἢ καὶ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ ἐνοχλήματα εἰς τὴν ὀσφὺν καὶ τὸν αὐχένα (Λαμπέτιον Ἡλείας)⁶. Εἰς Μεσημβρίαν (Θράκης) ἐθεωρεῖτο ὅτι ἡ αἰώρησις συνετέλει «σὲ καλό»⁷, ἦτοι ὑπὲρ ὑγείας καὶ πλουσίας ἐσοδείας. Τὴν σημασίαν ταύτην θὰ εἶχαν ὡσαύτως ἡ ἐξάρτησις τῆς αἰώρας ἀπὸ χλωρὸν κλῶνον δένδρου (πρόσφ. ἐκ Βιζύης Ἀνατ. Θράκης)⁸, ἢ ζύγισις πολλαχοῦ τοῦ βάρους τοῦ σώματος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Κεσσάνη Ἀνατ. Θράκης (πρόσφ.), Μεσημβρία Θράκης (πρόσφ.), Βασιλίτσι Μεσσηνίας, Γαλατσαίδες Εὐβοίας, Κρυόβρυση Ἐλασσόνας κ.ἄ.), πρὸς δὲ καὶ μαντικαὶ ἐνέργειαι ὑπὸ τοῦ καθημένου ἐπὶ τῆς αἰώρας ὑπὲρ τῆς ὑγείας του κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους (Κρυόβρυση Ἐλασσόνας)⁹.

Εἰς τοὺς πρὸς βορρᾶν γειτονικοὺς λαοὺς (Ἀλβανούς, Βουλγάρους καὶ Γιουγκοσλάβους) ἡ αἰώρα παρὰ τὸ κοινωνικὸν ὡς ἀνωτέρω περιεχόμενον αὐτῆς ἀπαντᾶται ὡσαύτως καὶ ὡς μαγικὴ πρᾶξις ὁμοίως πρὸς εὐκαρπίαν τῆς γῆς, πλουσίαν ἀπόδοσιν ἐκ τῆς κτηνοτροφίας, τῆς ἀλιείας, ἐπιτυχίαν εἰς τὸ κυνήγιον, ἀπόκρουσιν καταστρε-

1. Μ. Γ. Μιχαηλίδης - Νουάρος, ἔνθ' ἀν., σ. 111, 115 - 116.

2. Πολλαχοῦ αἰωροῦνται καὶ οἱ νεόνυμφοι, ἔπειτα καὶ ἄτομα μέσης ἢ προβεβηκυίας ἡλικίας (Κάρπαθος, Κρυόβρυση Ἐλασσόνας, Σινώπη καὶ Κοτύωρα Πόντου Μ. Ἀσίας (πρόσφ.) κ.ἄ.).

3. Συμ. Μανασσείδης, Λαογραφικὰ Αἶνου, Ἀρχεῖον Θρακ. Λαογρ. καὶ Γλωσσ. Θησαυροῦ, τόμ. Γ' (1936/37), σ. 79, ἀρ. 7. ΚΛ, χφ. 229, σ. 267 (Μανασσείδης).

4. ΚΛ, χφ. 303, σ. 108 (Π. Αἰλιανός, Ζαγορά, 1874).

5. ΚΛ, χφ. 1508, σ. 53 (Μ. Τσάκωνα, Μανιάκι, 1944).

6. ΣΛ, χφ. 1887, σ. 22 (Βασιλικὴ Ἀθανασοπούλου, Λαμπέτιον Ὀλυμπίας, 1973).

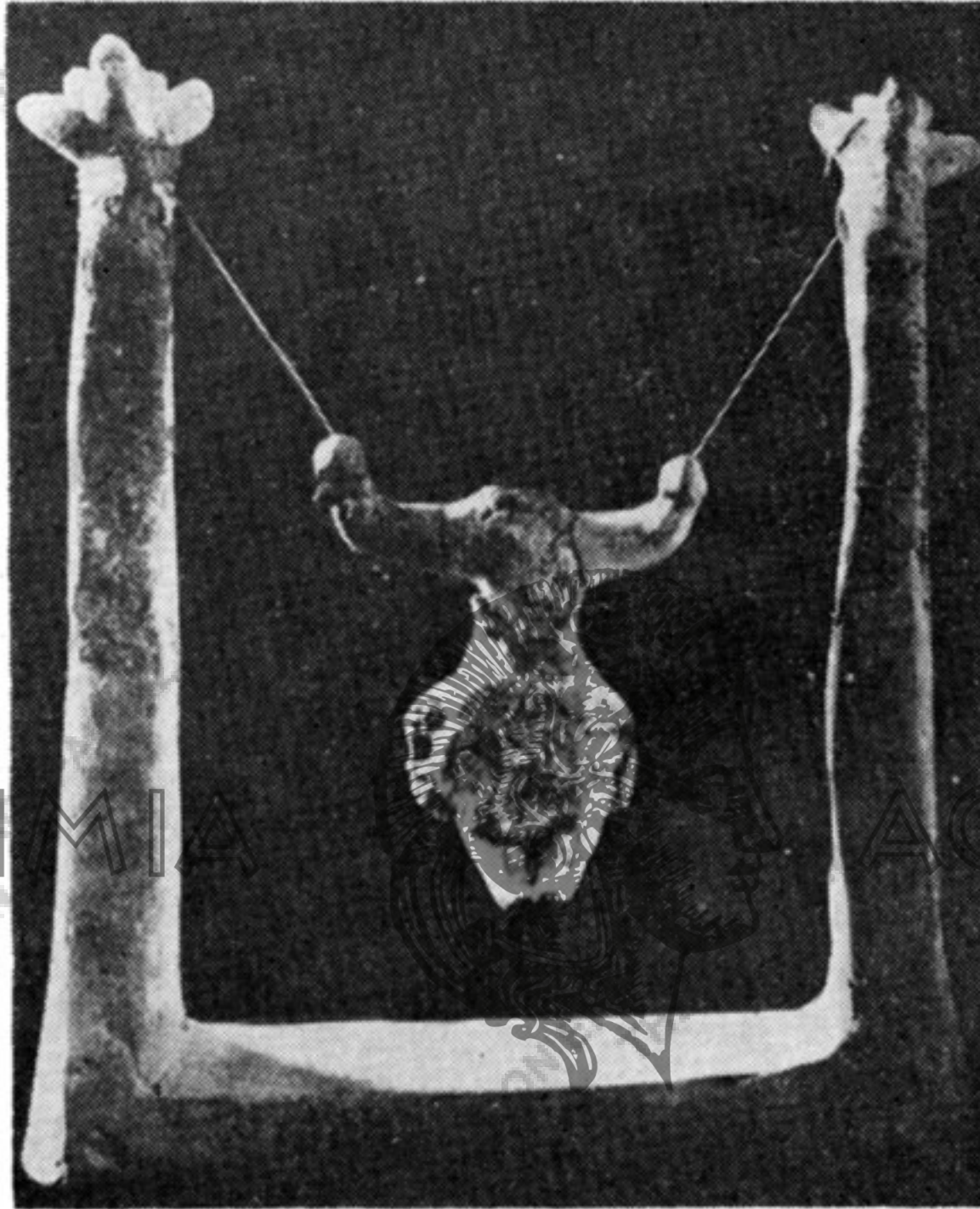
7. ΚΛ, χφ. 1104Γ, σ. 231, (Γ. Μέγας, 1937).

8. «Μὴ κουνιέσαι», λέγει ἡ μητέρα εἰς τὸ παιδί της, «στὸ ξερό» (= δένδρον). «Νὰ κουνηθῆς στὸ χλωρό». Βλ. εἰς Λαογρ. 10 (1929/1930), σ. 267.

9. ΚΛ, χφ. 1971, σ. 61 - 162 (Λ. Τσέλιος, 1953).

πτικῆς βροχῆς κ.ἄ., προστασίαν τῆς υἰείας τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ζώων κλπ. Μὲ ἀναλόγους χρήσεις εὐρίσκεται ὁμοίως ἡ ἐθιμικὴ πρᾶξις αὕτη καὶ εἰς ἄλλους ἔτι λαούς, ὡς ἀνωτέρω, τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀσίας κ. ἄ.

Τελετουργικὴ αἰώρησις εἶναι γνωστὴ μέχρι τοῦδε τὸ πρῶτον ἐκ τῆς μινωϊκῆς Κρήτης, τῆς μετανακτορικῆς περιόδου 1400 - 1100 π.Χ. Εἰς τετρακόταν ἐκ τῆς

Εἰκ. 3. Μινωϊκὴ αἰώρα ἐκ τῆς Ἀγίας Τριάδος Κρήτης. (Chr. Zervos, Πίν. ἀρ. 578).

Ἀγίας Τριάδος (ἐπαρχίας Πυργιωτίσσης Ἡρακλείου) τῶν χρόνων τούτων παρίσταται γυναικεῖα μορφή αἰωρουμένη (εἰκ. 3). Αἱ ἅκραι τοῦ σχοινίου διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς αἰώρας εἶναι ἐξηρητημέναι ἀπὸ δύο ἐκατέρωθεν πασσάλους, οἱ ὅποιοι πιστεύεται ὅτι συμβολίζουν δένδρα.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Μινωῖται ἐθεώρουν τὸ δένδρον ὡς τόπον διαμονῆς τῆς θεᾶς τῆς γονιμότητος τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων τῶν γεωργῶν¹. Οὕτως ἡ καθημένη μορφή ἐπὶ τῆς αἰώρας ὑποστηρίζεται ὅτι παριστᾷ τὴν θεὰν ταύτην διὰ τῆς τελετουρ-

1. Christian Zervos, *L' art de la Crète Néolithique et Minoenne*, Paris (1956), σ. 45.

γικῆς αἰωρήσεως τῆς ὁποίας θὰ ἀπεσκοπεῖτο ἡ εὐόδωσις τῆς ἐν γένει παραγωγῆς, γεωργικῆς, κτηνοτροφικῆς κ.ἄ.¹

Ἐκ τῶν κατόπιν χρόνων τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαιότητος γνωρίζομεν περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς αἰώρας εἰς τὸν ἰωνικὸν κόσμον, ἀναφερομένης εἰς Κολοφῶνα καὶ εἰς Ἀθήνας². Εἰς τὴν τελευταίαν πόλιν ἐτελεῖτο κατὰ τὰ Ἀνθεστήρια αἰώρησις τῶν νεανίδων μὲ συμμετοχὴν εἰς αὐτὴν νέων καὶ μὲ συνοδείαν ἄσματος ποῦ ἐκαλεῖτο ἀλητις³, ἀνηρτῶντο δ' ἔτι εἰς τὰ δένδρα πρὸς αἰώρησιν καὶ πλαγγόνες⁴.

Ἀντιστοιχῶς πρὸς τὰς γραμματειακὰς πηγὰς περὶ τῆς αἰώρας⁵ ἔχουν περισωθῆ ἔτι καὶ παραστάσεις αὐτῆς ἐπὶ ἀγγείων (5 - 4 αἰ. π.Χ.)⁶, ἐξ ὧν αἰ κατωτέρω.

Ἐπὶ ἀττικοῦ σκύφου, ὁ ὁποῖος ἀπόκειται εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου⁷, παρίσταται νεᾶνις ἐπὶ αἰώρας, παρ' αὐτὴν δὲ Σάτυρος φέρων στέφανον (εἰκ. 4).

1. Βλ. M. Nilsson, *Minoan - Mycenaean Religion and its survival in Greek Religion*, ed. 2, Lund 1950, σ. 331 - 32, note 7. Arthur Evans, *The Palace of Minos*, vol. IV, part I, London 1935, σ. 24 - 27. Christian Zervos, σ. 45. O. L. Deubner (*Attische Feste*, Hildesheim 1966, φωτ. ἀνατ.), σ. 121, σημ. 4, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν γνώμην ταύτην τοῦ M. Nilsson ὡς καὶ τὴν τοῦ Wilamowitz (*Der Glaube der Hellenen* I, 260, σημ. 4) ἐπὶ τοῦ θέματος, ἀμφιβάλλει περὶ ὑπάρξεως τελετουργικῆς αἰώρας εἰς τοὺς Μινωϊκοὺς χρόνους, νομίζει δὲ ὅτι ἔχομεν εἰς τὴν παράστασιν ταύτην ἀπλὴν διασκέδασιν. Τὴν ἀποψιν ταύτην διετύπωσε πρῶτος ὁ A. Evans (σ. 27), χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ εἰς αὐτὴν, δεχθεὶς ἔτσι τὴν παράστασιν ὡς εἰκονίζουσαν ἔθιμον τελετουργικόν.

2. Ἀθήν. 618 e - f. Πολυδ., Ὀνομ. 4, 55. Πρβλ. καὶ M. Nilsson, *Die Anthesterien und die Aiora*. *Eranos* 15, 1916, 181 ἐξ., 199 = *Opuscula I*, Lund 1951, σελ. 145 ἐξ., 165.

3. Ἀθήν. 618 e - f. Πολυδ., Ὀνομ. 4, 55. Βλ. καὶ Lud. Deubner, σ. 118.

4. Ἡ ἀνάρτησις πλαγγόνων πρὸς αἰώρησιν ἀναφέρεται καὶ ὡς ἀρχαῖον ρωμαϊκὸν ἔθιμον, τὸ ὁποῖον ἤδη ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος ἐθεωρεῖτο ὅτι παρελήφθη ἀπὸ τοῦ Ἑλλήνα. (Βλ. Fr. Altheim, *Terra mater. Untersuchungen zur altitalischen Religionsgeschichte*, Giessen 1931, σ. 90, J. G. Frazer, σ. 282 - 83).

5. Βλ. εἰς M. Nilsson, *Die Anthesterien*, *Eranos*, σ. 181 - 200 (= *Opuscula I*, σ. 145 - 165), Lud. Deubner, ἔνθ' ἀν., σ. 118 - 121.

6. Βλ. Lud. Deubner, σ. 118 ἐξ., Walter Burkert, *Homo necans. Interpretationen altgriechischer Opferriten und Mythen*. Berlin - New York 1972, σ. 206 - 207, σημ. 11 (Rg.V.V. Bd. XXXII). (Τὴν ὑπόδειξιν τοῦ βιβλίου ὡς καὶ τοῦ δημοσιεύματος τοῦ Σπ. Μαρινάτου, ὡς κατωτέρω, ὀφείλω εἰς τὸν καθηγητὴν Γεώργ. Στ. Κορρέν).

7. Adolf Furtwängler - Karl Reichhold, *Griechische Vasenmalerei*, Serie III, Tafeln. München 1932, Tafel 125. Πρβλ. καί, ὡς κατωτέρω, Serie III, Text, σ. 28 - 32.

Οὗτος, ὡς ἐμφαίνεται ἀπὸ τὴν ὅλην στάσιν τοῦ σώματος, ἔχει ὠθήσει τὴν αἰώραν πρὸς ταλάντευσιν. Οἱ Σάτυροι ὅμως ἦσαν ἐκ τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Διονύσου, ἡ παρουσία δ' αὐτοῦ ἐστεφανωμένου σημαίνει ὅτι πρόκειται εἰς τὴν σκηρὴν ταύτην περὶ ἐκδηλώσεως κατὰ ἑορτήν, αὕτη δ' ἦτο, ὡς εἶναι γνωστόν, ἡ ἑορτὴ τῶν Ἀνθεστη-

Εἰχ. 4. Αἰώρα ἐπὶ ἀττικῶν σκύφου.

(A. Furtwängler, K. Reichhold, Griech. Vasenm. Πίν. αρ. 125)

ρίων. Οὕτως ἡ αἰώρα, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῆς παραστάσεως ταύτης, ἀπετέλει στοιχεῖον εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν γενικώτερον τῆς Διονυσιακῆς λατρείας¹.

Περὶ τῆς συστάσεως τῆς ἐν λόγῳ αἰώρας ἐκυκλεῖτο εἰς Ἀθήνας αἰτιολογικὸς μῦθος καθ' ὃν ὁ Διόνυσος, ἐλθὼν εἰς τὸν δῆμον Ἰκαρίας τῆς Ἀττικῆς, ἐδίδαξεν εἰς τὸν ἐκεῖ βασιλέα, ὀνόματι Ἰκάριον, τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ τὸν τρόπον παρασκευῆς οἴνου ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς, χαριζόμενος εἰς αὐτὸν διὰ προσφερθεῖσαν φιλοξενίαν.

Ὁ Ἰκάριος ἀργότερον ἔδωκεν ἀπὸ τὸν παρασκευασθέντα ὑπ' αὐτοῦ οἶνον νὰ πίουν καὶ τινες ποιμένες. Οὗτοι ὅμως, καταληφθέντες ὑπὸ μέθης καὶ νομίσαντες ὅτι εἶχον δηλητηριασθῆ, ἐφόνευσαν τὸν Ἰκάριον, τὸν ὁποῖον κατόπιν ἔθαψαν, ὅτε εἶχον συνέλθει ἀπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ οἴνου.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἡριγόνη, ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ ἀνεζήτησε τὸν ἐξαφανισθέντα πατέρα τῆς καὶ ἐπέτυχε τέλος τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ τάφου τοῦ, ἀκολουθοῦσα τὴν Μαῖραν, πιστὴν κύνα τοῦ Ἰκαρίου, κατελήφθη ὑπὸ ἀπελπισίας καὶ ἀπηγγονίσθη ἐκ τοῦ δέν-

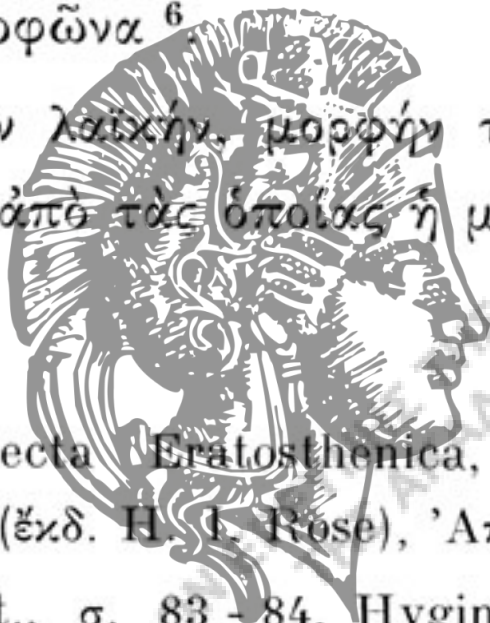
1. Βλ. A. Furtwängler, Friedrich Hauser und Karl Reichhold, Griechische Vasenmalerei, Serie III. Text, München 1932, σ. 29 - 30.

δρου πού υπήρχε παρά τὸν τάφον του. Ἀμέσως αἱ νεάνιδες εἰς Ἀθήνας ἔνεκα κατάρως τοῦ Ἰκαρίου κατελήφθησαν ἀπὸ μανίαν καὶ ἤρχισαν νὰ ἀπαγχονίζωνται. Τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ἐρωτηθὲν περὶ τῆς αἰτίας τοῦ κακοῦ, συνεβούλευσε τὴν καθιέρωσιν τῆς αἰώρας πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς πόλεως ἐξ αὐτοῦ ¹.

Κατὰ τὸν μῦθον τοῦτον σκοπὸς τῆς καθιερώσεως τῆς τελετῆς ταύτης υπῆρξεν ἡ ἀποτροπὴ τοῦ κακοῦ διὰ τῆς ἐξιλεώσεως τῆς ψυχῆς τῆς Ἡριγόνης ². Ἡ αἰτιολογία αὕτη ἔχω τὴν γνώμην ὅτι προσεδόθη εἰς τὸ ἔθιμον, ἀφοῦ τοῦτο εἶχε πλέον καθιερωθῆ ὡς τελετουργικὸν στοιχεῖον τῶν Ἀνθεστηρίων ³, πιθανώτατα δὲ τῆς τρίτης ἡμέρας αὐτῶν, τῶν Χύτρων ⁴, ἡ ὁποία ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν, πλὴν τοῦ Διονύσου, τῶν ψυχῶν τῶν νεκρῶν καὶ τοῦ Ἑρμοῦ ὡς ψυχομποῦ. Ἐχομεν οὕτω προσαρμογὴν πρὸς τὴν ἀστικὴν ἐορτὴν ταύτην τοῦ τε ἐθίμου ὡς καὶ τοῦ λαϊκοῦ μύθου, αἰτιολογικοῦ αὐτοῦ ⁵, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν αἰώραν θὰ υπῆρχε διαδεδομένος ὑπὸ ἀπλουστέραν ἢ διάφορον μορφήν εἰς τοὺς ἀγρότας τῆς Ἀττικῆς, ἀσφαλῶς δὲ καὶ εἰς ἄλλους τόπους, ὡς εἰς Κολοφῶνα ⁶.

Ὑπὸ τὴν ἀπλουστέραν, τὴν λαϊκὴν μορφήν της εὐρίσκεται, ὡς πιστεύω, εἰς δύο ἀγγειογραφίας ἐπὶ ὑδριῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ μία ἀπόκειται εἰς τὸ μουσεῖον

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

1. Βλ. Ern. Maass, *Analecta Eratosthenica*, Berlin 1883. (De Eratosthenis Erigona, σ. 83 - 84). Hygin. Fab. 130 (ἐκδ. H. T. Rose), Ἀπολλοδ. Βιβλ. 11,7.

2. Ern. Maass, *An. Erat.*, σ. 83 - 84, Hygin., Fab. 130. Βλ. καὶ Lud. Deubner, σ. 118 ἐξ., W. Burkert, ἔνθ' ἄν., σ. 267.

3. Τὰ Ἀνθεστήρια ἦσαν, ὡς γνωστόν, τριήμερος ἐορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου ἀλλὰ καὶ τῆς Δήμητρος, ἤγοντο δὲ ἀπὸ τῆς 11 - 13 τοῦ μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος, ὁ ὁποῖος ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς 15 Φεβρουαρίου ἕως τὴν 15 Μαρτίου.

4. Βλ. Lud. Deubner, ἔνθ' ἄν., σ. 121. Ὁ D. C. Dieterich (*Hermes*, 89, 1961, σελ. 44, 50) ὑποστηρίζει ὅτι ἡ αἰώρα ἐλάμβανε χώραν κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν Ἀνθεστηρίων, τὴν τῶν Χοῶν, εἶχε δὲ σκοπὸν καθαρμοῦ, πρὸς δὲ καὶ καθαγιασμοῦ τοῦ οἴνου. Ἀντιθέτως ὁ Reichhold, ἔνθ' ἄν., III, Text, σ. 29, ἐκφράζει τὴν γνώμην ὅτι αὕτη ἐγίνετο κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, τὰ Πιθοίγια.

5. Μετὰ τὴν ἔνταξιν τῆς αἰώρας εἰς τὰ Ἀνθεστήρια μὲ τὸ ἀστικὸν των τυπικὸν ὁ παλαιότερος αἰτιολογικὸς μῦθος περὶ τῆς Ἡριγόνης (βλ. Lud. Deubner, σ. 118) ἦτο εὐκόλον πλέον νὰ διασκευασθῇ ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ὥστε αὕτη νὰ ἀναφέρεται καὶ ὡς θυγάτηρ τῆς Κλυταιμῆστρας ἐκ τοῦ Αἰγίσθου. (Ἀπολλ. Βιβλ. VI, 25 - 28, Πausan. 11, 18,6, Ἰωάνν. Τζέτζης, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 1374. Βλ. καὶ Lud. Deubner, σ. 118, W. Burkert, σ. 267).

6. Περὶ τῆς αἰώρας εἰς Κολοφῶνα: Πολυδ. Ὄνομ. IV, 55, Ἀθῆν. ΙΔ', 10 (p. 618e). Βλ. καὶ Lud. Deubner, σ. 119 - 120, σημ. 2. M. Nilsson, *Geschichte der griechischen Religion*, Bd. 1, München 1955, σ. 585.

Είχ. 5. Αιώρα ἐπὶ ὑδρίας. (Μουσεῖον Νούβρου). (Βλ. κατωτ. σελ. 126, σελ. 1. Πιν. ἀρ. 50.2)

Είχ. 6. Αιώρα ἐπὶ ὑδρίας. (Μουσεῖον Βερολίνου). (A. Furtwängler, F. Hauser, K. Reichhold, Griech. Vasenm. III, Text., σ. 28).

τοῦ Λούβρου¹ (εἰκ. 5), ἡ δ' ἑτέρα εἰς τὸ μουσεῖον Βερολίνου² (εἰκ. 6). Εἰς τὴν πρώτην παριστάνεται ὁ Ἔρως γυμνός, ἕτοιμος νὰ ὠθήσῃ πρὸς κίνησιν τὴν αἰώραν ἐπὶ τῆς ὁποίας κάθηται παρθένος, εἰς δὲ τὴν δευτέραν νέος ἀναμένει ὁμοίως νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ὠθήσιν τῆς αἰώρας ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκεται νεᾶνις.

Αἱ παραστάσεις αὗται ἐκ τῆς ὑπάρξεως εἰς αὐτὰς πίθου, ὁ ὁποῖος ἐνθυμίζει τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀνθεστηρίων, ἡ ὁποία ἐκαλεῖτο Πιθοίγια, ἥτοι ἡμέρα ἀνοίγματος τῶν πίθων τοῦ νέου οἴνου³, συνδέονται, ὡς καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 4, μετὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην.

Πλὴν ὅμως τῶν στοιχείων τούτων περὶ τῆς αἰώρας ἐκ τῆς Μινωικῆς Κρήτης καὶ τῶν κατόπιν ἱστορικῶν χρόνων, ἔχομεν προσέτι ἐξ ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων τῶν προϊστορικῶν χρόνων εἰς τὸν σημερινὸν ἑλληνικὸν χῶρον, εἰς τὸν βουλγαρικὸν καὶ ρουμανικόν, ἀκόμη δὲ πρὸς βορρᾶν ἕως εἰς τὸ Κίεβον καὶ τὴν Μοραβίαν, ὡς καὶ εἰς τὴν Ἑγγύς Ἀνατολὴν (Μ. Ἀσίαν καὶ Μεσοποταμίαν) ἐνδείξεις περὶ αὐτῆς εἰς μορφὰς γυναικείας ἐξ ὀπτῆς γῆς μετὰ ὀπὴν διαμπερῆ εἰς αὐτὰς πρὸς ἀνάρτησιν⁴.

Ὁ Delvoye⁵, ἐξετάσας τὸ ὑλικὸν τοῦτο, ἐξέφρασε τὴν γνώμην ὅτι πρόκειται ἐνταῦθα περὶ τυπικοῦ ἐθίμου, τὸ ὁποῖον ἐτελεῖτο πρὸς τόνωσιν τῆς γονιμότητος τῆς φύσεως. Τὴν γνώμην ταύτην ἀντέκρουσεν ὁ Μ. Nilsson, παρατηρήσας ὀρθῶς ὅτι ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῶν εἰδωλίων τούτων, προωρισμένων δι' ἀνάρτησιν, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὀπῆς ἐπ' αὐτῶν, δὲν μποροῦμεν νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἐγένετο καὶ τελετουργικὴ αἰώρησις των⁶.

Ἐπεκτείνων ὁ Σπυρ. Μαρινᾶτος τὴν ἔρευναν ἐπὶ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ ὑλικοῦ τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὁ Delvoye, πρὸς δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀντικειμένων, ὁμοίως ἐκ τῶν προϊστορικῶν χρόνων, τὰ ὁποῖα θεωρεῖ ὅτι ἦσαν προωρισμένα δι' ἀνάρτησιν καὶ αἰώρησιν, παρατηρεῖ ὅτι πλὴν τῶν ἤδη γνωστῶν ἐκ τῆς Ἀρχαιότητος φιλολογο-

1. Βλ. εἰς Corpus Vasorum Antiquorum. France. Musée du Louvre, fasc. 9. III, Id, p. 37, Planche 50.1,2.

2. A. Furtwängler, Fr. Hauser, K. Reichhold, Griech. Vasenmal. III, Text, σ. 28.

3. Βλ. εἰς A. Furtwängler, Fr. Hauser, K. Reichhold, III, Text, σ. 29. Ὑπὸ τοῦ Fr. Hauser (σ. 29) ὑποστηρίζεται ὅτι ὁ πίθος συμβολίζει ἐνταῦθα τὴν κατόπιν ἀφαιρέσεως τοῦ καλύμματος αὐτοῦ ἔξοδον τῶν ψυχῶν ἐκ τοῦ Ἄδου εἰς τὴν γῆν κατὰ τὴν ἑορτὴν.

4. Delvoye, Rite de fécondité dans les religions préhelléniques. Bull de Corr. Hell. LXX, 1946, σ. 120 - 131. Βλ. καὶ Charles Picard, Les religions préhelléniques (Crète et Mycènes), Paris 1948, σ. 196 - 197.

5. Delvoye, σ. 120 ἐξ.

6. Minoan and Mycenaean Religion, ed. 2, Lund. 1950, σ. 332, σημ. 7.

κῶν μαρτυριῶν περὶ τῆς αἰώρας, ἀναφέρεται περὶ αὐτῆς καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον Ἰνδικὸν ἔπος τῆς Mahabharata¹.

Εἰς τὴν ἐπιτομὴν τοῦ ἔπους, τὴν Valabharata, παρατηρεῖ ὁ Μαρ. ὅτι, εἰς τὸ κεφ. 7ον², ἐνθα ἡ περιγραφή τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἀνοίξεως ἐντὸς ἱεροῦ ἄλσους, ἀναφέρεται τέλεσις αἰώρας ὑπὸ νεανίδων μὲ συμμετοχὴν καὶ νέων³, πρὸς δὲ ὅτι τὸ ἀρχαῖον τοῦτο Ἰνδικὸν ἔθιμον, ὡς πρὸς τὸν τρόπον ὡς καὶ τὸν χρόνον τελέσεώς του, ἦτοι κατὰ τὴν ἀνοιξιν, ἀντιστοιχεῖ ἀπολύτως πρὸς τὴν αἰώραν τῆς Ἀρχαιότητος καὶ τὴν εἰς τοὺς νεωτέρους "Ἕλληνας.

Σημειωτέον ὅμως ὅτι εἰς τὴν αἰώραν τῆς Valabharata πρόκειται σαφῶς περὶ παιγνίου κατὰ τὸ ἔαρ πρὸς τέρψιν τῶν νέων ἀμφοτέρων τῶν φύλων⁴. Ἐν τούτοις δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ ὑπῆρχεν ἀντιστοίχως καὶ τελετουργικὴ αἰώρα. Περὶ τούτου συνάγεται τόσον ἐκ βεδικῆς ἱεροτελεστίας, ἀναφερομένης εἰς τὴν Rig-Veda, καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς ἐκάθητο ἐπὶ αἰώρας, ὅσον καὶ ἐκ παραδοσιακῆς σήμερον ἑορτῆς εἰς Ἰνδίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ Krichna, τοῦ ὁποίου ὁμοίωμα ἀποτίθεται ἐπὶ τοῦ καθίσματος αἰώρας πρὸς αἰώρησιν⁵.

Ἐπιζητούμενος ἀρχικῶς σκοπὸς μὲ τὴν τελετουργικὴν αἰώρησιν κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους καὶ τοὺς κατόπιν τῆς Ἀρχαιότητος, ὡς γνωρίζομεν περὶ αὐτῆς εἰς τοὺς Ἰώνας, δὲν μπορεῖ νὰ ἦτο διάφορος ἀπὸ τῶν τῶν Ἀνθεστηρίων, ὡς Διονυσιακῆς ἑορτῆς εἰς Ἀθήνας, δηλ. ὁ τῆς καρποφορίας τῆς ἀμπέλου καὶ γενικώτερον τῆς γονιμότητος ὄλων τῶν παραγωγικῶν μέσων τοῦ φυτικοῦ καὶ τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου. Ἐπομένως ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς αἰώρας ὡς μαγικῆς πρὸς τοῦτο πράξεως⁶ εὐρίσκεται πλησιέστερον πρὸς τὸν ἐξ ἀρχῆς σκοπὸν τοῦτον τῆς καθιερωσεώς της, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κατόπιν ἦτο εὐκόλον νὰ προέλθουν ἄλλοι, ὡς οἱ πρὸς ἀποτροπὴν νόσου, προστασίαν τῆς ὑγείας τοῦ αἰωρουμένου, τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, τῶν ζώων αὐτῆς κλπ.

Ὁ Frazer, ἔχων ὑπ' ὄψιν πλὴν τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν καὶ ρωμαϊκῶν πηγῶν καὶ εἰδήσεις ἐκ τῶν νεωτέρων χρόνων εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴ-

1. Sp. Marinatos, Αἰώρα. Antichthon 2 (1969), σ. 1 - 14.

2. Βλ. εἰς τὴν ἑλληνικὴν μετάφρασιν ὑπὸ Δημητρίου Γαλανοῦ Ἀθηναίου, Βαλαβαράτα ἢ συντομὴ τῆς Μαχαβαράτας, μεταγλωττισθεῖσα ὑπὸ —, ἐν Ἀθήναις 1847, σ. 141 ἐξ. Βλ. καὶ Sp. Marinatos, ἐνθ' ἀν., σ. 12 ἐξ.

3. Δημήτριος Γαλανός Ἀθηναῖος, ἐνθ' ἀν., σ. 145 - 157 (ἀρ. 20, 52 - 57, 59, 60, 62 - 84).

4. Ἐνθ' ἀν., σ. 156 - 157 (ἀρ. 80 - 84).

5. J. G. Frazer, σ. 279. Πρβλ. καὶ Sp. Marinatos, σ. 14.

6. Βλ. M. Nilsson, Geschichte, σ. 585 - 86.

μου, ὡς καὶ εἰς ἄλλους τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀσίας κλπ., ἐξέφρασε τὴν γνώμην ὅτι ἡ αἰώρα ἀπετέλει μέσον ἐξιλασμοῦ ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐετηρίαν διὰ τοῦ καθαρμοῦ τοῦ ἀέρος ἐκ τῶν κακοποιῶν δι' αὐτοῦ ἐπενεργειῶν ψυχῶν νεκρῶν, ποὺ ἔχουν στερηθῆ ταφῆς, ἢ πνευμάτων ἐχθρικῶς διακειμένων πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν βλάστησιν τῆς γῆς¹. Μὲ τὴν σύνδεσιν ταύτην τῆς αἰώρας πρὸς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἡλιακὴν τροχίαν, καταλήγει ὁ Frazer καὶ εἰς ἑτέραν ἐρμηνείαν ὅτι ἐπεδιώκετο δι' αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁμοιοπαθητικῆς μαγείας, ἢ ἐξασφάλις δροσεροῦ ἀνέμου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πνιγηροῦ καύσωνος τοῦ ἀκολουθοῦντος θέρους².

Τὴν τελευταίαν ἄποψιν ταύτην τοῦ Frazer ἐξετάζομεν κατωτέρω εἰδικώτερον, ἐπειδὴ θεωροῦμεν ὅτι εὐρίσκεται πλέον ἐγγὺς πρὸς τὰ πράγματα ἐν σχέσει πρὸς ἑτέρας ὑποθέσεις αὐτοῦ, ὡς περὶ καθαρμοῦ, ὡς ἐλέχθη, τοῦ ἀέρος ἐκ ψυχῶν νεκρῶν ἢ ἄλλων πνευμάτων ἢ ὑποβοηθήσεως μὲ τὴν αἰώρησιν τῆς ἀνυψώσεως κατὰ τὴν ἀνοιξιν εἰς τὸ διάστημα τῆς τροχιάς τοῦ ἡλίου³ καὶ ἑτέρας παρ' ἄλλων⁴.

Ὁ ἄνθρωπος ἤδη κατὰ τὰ πρῶτα βήματα τοῦ πολιτισμοῦ του θὰ εἶχεν ἀντιληφθῆ ἐκ τῆς βιοτικῆς ἐμπειρίας του τὰς ἐπιδράσεις εἰς τὸ σύστημα ὀργανώσεως τοῦ καθ' ἡμέραν βίου του τῶν μετεωρολογικῶν ἐναλλαγῶν, ἤτοι τὸ μὲν τῆς κανονικῶς πιπτούσης βροχῆς, τῶν μετρίως πνεόντων ἀνέμων, τῆς μέσης θερμοκρασίας, τῶν δὲ τῶν πλημμυρῶν καὶ τῶν καταγίδων, τῆς ἀνομβρίας, τοῦ ἰσχυροῦ ἀνέμου, ὡς θυέλλης, ἢ τῆς ἀπνοίας, τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας ἢ τῆς πτώσεως αὐτῆς πρὸς παγετὸν κλπ.

Ἡ μετεωρολογικὴ κατάστασις ὑπὸ τὴν πρώτην μορφήν συνετέλει ἀναλόγως εἰς παραγωγὴν ὑπὸ τῆς γῆς εἰδῶν συντηρήσεως τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς διευκόλυνσιν του εἰς μετακινήσεις διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, εἰς συντήρησιν τῆς ὑγείας του κ.ἄ., ὑπὸ δὲ τὴν δευτέραν ἐπέφερε καταστροφὰς εἰς τὸ φυσικὸν περιβάλλον τῆς διαβιώσεώς του, ἐδημιούργει ἐμπόδια καὶ κινδύνους εἰς καθόλου ἐνεργείας καὶ πράξεις διὰ τὴν ὑπαρξίν του καὶ τὴν πολιτιστικὴν του ἀνάπτυξιν.

Τὰς ἐπιπτώσεις ταύτας ἡσθάνετο κατ' ἐξοχὴν ἡ ἀγροτικὴ ὑπὸ γενικωτέραν ἔννοιαν κοινωνία, τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἀπὸ ἀπόψεως ὀργανώσεως τῆς ζωῆς εὐρί-

1. J. G. Frazer, σ. 283.

2. Βλ. J. G. Frazer, σ. 284 - 285.

3. J. G. Frazer, σελ. 280, 283. Βλ. καὶ Lübk e, ἐνθ' ἄν., σ. 62 - 63.

4. Βλ. περὶ τῆς ἀρχαίας αἰώρας : Lud. Deubner, σ. 120 - 121. M. Nilsson, α) Die Anthesterien, σ. 197 = Opuscula I, σ. 162. β) Geschichte, σ. 585 - 86. D. C. Dieterich, σ. 40. Delvoye, σ. 122 - 23, 131. W. F (auth), Aiora ἐν K. Ziegler-W. Sontheimer, Der kleine Pauly, I, 1964, σ. 188 - 89. Wald. Liungman, Traditionswanderungen Euphrat-Rhein, Teil I, Helsinki 1937, σ. 372 - 73 (F.F.C. No 118).

σκονται εἰς ἄμεσον ἐξάρτησιν ἀπὸ τὴν γύρω φύσιν καὶ τὰ συμβαίνοντα εἰς αὐτήν. Οἱ ἀγρόται ἔτσι καὶ οἱ κτηνοτρόφοι εἶχαν, ὡς καὶ σήμερον, ἐστραμμένην μὲ ζωηρὰν ἀνησυχίαν τὴν προσοχὴν εἰς τὴν μετεωρολογικὴν κατάστασιν ποῦ θὰ ἐπεκράτει κατὰ τὴν κρίσιμον περίοδον, ὡς ἐπὶ παραδ. εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ἀλλαχοῦ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν, πολὺ δὲ παλαιότερον εἰς τὴν Μινωϊκὴν Κρήτην, ἀπὸ τοῦ Μαρτίου ἕως τὸν Μάιον.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐθεωρεῖτο ἀπολύτως ἀναγκαία ἡ ὑπαρξίς εὐνοϊκῶν μετεωρολογικῶν συνθηκῶν, ἰδίᾳ δροσεροῦ ἀέρος, πρὸς προστασίαν τῆς ὑπὸ ἐξέλιξιν νέας παραγωγῆς ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἕνεκα τῆς τυχὸν ἐπικρατήσεως ξηρασίας ἢ ὑψηλῆς θερμοκρασίας¹. Τὴν πνοὴν τοῦ ποθητοῦ τούτου ἀέρος παρετήρει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ ἀπλοῦν φαινόμενον τῆς διὰ τοῦ ἀνέμου ταλαντώσεως τῶν κλάδων καὶ τοῦ φυλλώματος τῶν φυτῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐπὶ ἀπνοίας κατάστασιν ἀκίνησίας αὐτῶν.

Τοῦ φυσικοῦ φαινομένου τούτου καὶ ἄλλων, ὡς καὶ γεγονότων, ἀναζητῶν ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος λογικὴν ἐρμηνείαν ἐπίστευσε καὶ ἔπλασε κατόπιν τὸν μῦθον περὶ προελεύσεώς των ἀπὸ ὑπερφυσικῶν ὄντων, πνεύματα, μὲ εὐμενῆ ἀναλόγως ἢ δυσμενῆ διάθεσιν πρὸς αὐτόν. Μετὰ τὴν διαμόρφωσιν τῆς πίστεως ταύτης ἐκινήθη οὗτος εἰς ἐνεργείας καὶ πράξεις μὲ μαγικὸν καὶ λατρευτικὸν χαρακτήρα πρὸς τὸν σκοπὸν δεσμεύσεως ἐπ' ὠφελείᾳ του τῆς ὑπὸ τὸ φαινόμενον τοῦ ἀνέμου δράσεως τῶν ὄντων τούτων². Πρὸς τοῦτο κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀναλογικῆς ἢ ὁμοιοπαθητικῆς μαγείας ἐσκέφθη ὅτι μὲ τὴν πρόκλησιν παρ' αὐτοῦ ταλαντώσεων τῶν κλώνων δένδρου διὰ τελετουργικῆς αἰωρήσεως ἐκ τούτων νεανίδων μὲ συμμετοχὴν εἰς αὐτὴν καὶ νέων ἀρρένων ἢ μὲ τὴν συμβολικὴν πρὸς τοῦτο ἐξάρτησιν πλαγγόνων, ὡς κατὰ τὴν Ἀρχαιότητα εἰς Ἀθήνας κατὰ τὰ Ἀνθεστήρια, θὰ ἠδύνατο διὰ τῆς πράξεως ταύτης, μιμήσεως τῶν παλινδρομικῶν κινήσεων τοῦ δένδρου, τῶν προκαλουμένων ὑπὸ τοῦ «πνεύματος - ἀνέμου», νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν δυναμικὴν ἐνίσχυσιν ἢ εἰς τὸν

1. Περὶ καταστροφῶν ἐκ δυσμενῶν μετεωρολογικῶν καταστάσεων τῆς παραγωγῆς τῆς γῆς καὶ περὶ τῆς ἐκ τούτων ἀγωνίας τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν ἐπιβίωσίν του παρατίθεται ἐνδεικτικῶς σχετικὸν χωρίον ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ἀγίου Νικολάου. «Μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἐπὶ ἔτη πέντε ἐγένετο ἀβροχία καὶ κράτησις ἀέρος ἐπὶ μῆνας ἑννέα ἐπὶ πάσης τῆς παραθαλασσίας καὶ ἐπὶ τοὺς πεδινούς τόπους καὶ εἰς τὴν πόλιν τῶν Μυρέων ἔνθα ὁ ἅγιος Νικόλαος ἔκειτο καὶ ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς καὶ πάντες ἀπὸ λιμοῦ ἀπώλοντο καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν ἐτελεύτησαν». (G u s t a v A n r i c h, Hagios Nikolaos, I, Leipzig u. Berlin 1913, σ. 288 - 89).

2. Ἐκ τῶν πρωίμων ἑλληνικῶν χρόνων εἶναι γνωστὴ ἡ δέσμευσις ὑπὸ τοῦ Αἰόλου ἐντὸς ἄσκοῦ τῶν ἀντιθέτων πρὸς τὸν πλοῦν τοῦ Ὀδυσσεῶς ἀνέμων. Ὀδ. κ' 19 - 26 : «ἔνθα (ἐνν. εἰς τὸν ἄσκον) δὲ βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα» (στ. 20).

ἐξαναγκασμὸν τοῦ «πνεύματος» τοῦ ἀνέμου, ἐπὶ καταστάσεως κυρίως ἀπνοίας, ὅπως πνέη ὡς εὐνοϊκός, δροσερός, ἀήρ, ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς ὑπὸ ἐξέλιξιν καρποφορίας τῆς γῆς.

Τοιοῦτον μαγικὸν χαρακτῆρα δέον νὰ δεχθῶμεν ὅτι εἶχεν ἀρχικῶς καὶ ἡ ἀρχαία αἰώρα μὲ σκοπὸν τὴν ἐπικράτησιν εὐκρασίας ἀέρος. Ὁ αἰτιολογικὸς δὲ περὶ αὐτῆς μῦθος τῆς Ἡριγόνης¹ πιστεύω ὅτι ἀποτελεῖ προσαρμογὴν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαίας κοινωνίας παλαιότερας διηγήσεως περὶ πραγματικῆς ἀντιστοίχως θυσίας νεάνιδος εἰς τοὺς ἀνέμους κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς αἰώρας.

Περὶ ἀνθρωποθυσιῶν καὶ μαγικῶν γενικώτερον τελετουργιῶν εἰς τοὺς ἀνέμους πρὸς πνοὴν ἢ παῦσιν αὐτῶν ὑπάρχουν ἀρκεταὶ σχετικαὶ μαρτυρίαι ἐκ τῆς Ἀρχαιότητος. Θυσία τῆς Ἰφιγενείας ἐν Αὐλίδι, ὡς «παυσάνεμος» (Αἴσχ. Ἀγαμ. 214)· θυσία παίδων εἰς τοὺς ἀνέμους ὑπὸ τοῦ Μενελάου εἰς Αἴγυπτον πρὸς ἀπόπλουν αὐτοῦ (Ἡροδ. II, 119)· κατάπαυσις τοῦ ὄρμητικοῦ ἀνέμου διὰ μαγικοῦ τρόπου (Διογ. Λαέρτ. 8,60). Εἰς τὴν Κόρινθον ἀναφέρεται ὅτι ὑπῆρχεν εὐγενὲς γένος, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη ἐκαλοῦντο «ἀνεμοκοῖται», ὡς ἀποκοιμίζοντες, κατευνάζοντες, τοὺς ἀνέμους (Σοῦδα καὶ Ἡσύχ. ἐν λ., Εὐσταθ. εἰς Ὀδύσσ. 1645, 41 ἐξ.) κ.ά.²

Εἰς τὸ ἔθιμον οὕτω μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων τῆς τελετουργικῆς κατὰ τὸ ἔαρ αἰωρήσεως, συνοψίζοντες τὰ ἐκτεθέντα, ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι συνεχίζεται παμπαλαία ἀπὸ τῶν προϊστορικῶν χρόνων ἀγροτικὴ λατρευτικὴ ἢ μαγικὴ πράξις πρὸς τὸν σκοπὸν ἀρχικῶς διὰ τῆς αἰωρήσεως ἐκ τῶν κλάδων δένδρου καὶ προκλήσεως τάλαντώσεων αὐτῶν, ἀντιστοίχων πρὸς τὰς παρατηρουμένας ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, ἐνισχύσεως τοῦ «πνεύματος» τοῦ ἀνέμου, ὅπως πνέη εὐνοϊκὸν διὰ τὴν ὑπὸ ἐξέλιξιν παραγωγὴν τῆς γῆς.

1. Ἐξεζητημένη, οὕτω δὲ μὴ ἀνταποκρινομένη πρὸς τὴν ἀλήθειαν, φαίνεται ἡ ἐρμηνεία ὑπὸ τοῦ Ν. Σβορώνου (βλ. ἐν Λαογρ. 7, 1923, σ. 161 ἐξ.) τοῦ μύθου περὶ τῆς ἀπαγχονισθείσης Ἡριγόνης, ὡς λατρευτικῆς προσωποποιήσεως εἰς αὐτὸν τοῦ ἔθους τῆς μεταιωρήσεως ἢ ἀναρτήσεως σκίλλης ἐκ δένδρου πρὸς τὸν σκοπὸν ἐνισχύσεως τῆς μαγικῆς εἰς αὐτὴν δυνάμεως πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ.

2. Βλ. περὶ ἐτέρων σχετικῶν λατρευτικῶν καὶ μαγικῶν ἐνεργειῶν καὶ πράξεων : Paul Stengel, Opferbräuche der Griechen, Berlin u. Leipzig 1910, σελ. 128, 146-153, 189, Παναγῆς Λεκατσᾶς, Ἡ καταγωγὴ τῶν θεσμῶν, τῶν ἐθίμων καὶ τῶν δοξασιῶν, Ἀθήνα 1951, σ. 203-205, Roland Hampe, Kult der Winde in Athen und Kreta (Sitzungsber. der Heidelb. Akad. d. Wiss. Phil.-Hist. Kl., Jahrgang 1967, I. Abhandlung), Heidelberg 1967, σ. 7 ἐξ., σ. 18 ἐξ. (ἐν σελ. 7 βιβλιογραφία).

RÉSUMÉ

Le balancement printanier chez les Grecs et d'autres peuples de la péninsule balkanique

par Georgios Spyridakis

Cette coutume était encore récemment répandue dans tout le monde grec sur le continent et dans les îles, de même que chez les Grecs d'Asie Mineure, du nord et de l'est de la Thrace, réfugiés en Grèce depuis 1922.

Ce balancement se pratiquait surtout à partir du dimanche de la Résurrection (Jour de Pâques), du lundi ou du jeudi ; il durait une semaine, c'est-à-dire jusqu'au dimanche de l'apôtre Thomas, ou jusqu'à l'ascension ; il avait lieu tous les samedis soirs, les dimanches, et aussi pendant les fêtes ; ainsi, partout en Grèce, c'était pour la Saint Georges.

On installait l'escarpolette dans la cour de la maison, dans la rue, ou sur la place du village, parfois même hors de celui-ci, dans la campagne. On la suspendait aux branches d'un arbre (fig. 1). Quand on se balançait dans la maison on se servait des poutres du toit.

Cet usage était, également, répandu chez les peuples voisins des Grecs : Albanais (fig. 2), Bulgares, Yougoslaves, ainsi que chez les Roumains, les Russes etc. pendant la période pascale, et plus particulièrement pour la Saint Georges en Albanie, en Bulgarie et en Yougoslavie. Ce balancement était surtout dévolu aux jeunes filles et aux jeunes gens, mais les jeunes filles, principalement, s'asseyaient sur la balançoire.

En Grèce chacun des jeunes gens présents devait pousser la balançoire où était assise la jeune personne à laquelle il était, le plus souvent, lié par un sentiment amoureux ; ce faisant, chacun chantait à tour de rôle des chansons propres à la circonstance, dans lesquelles ils se louaient réciproquement et exprimaient leurs sentiments (voir ci-dessus la musique, p. 119).

Ainsi, cet usage se présentait comme une joyeuse fête entre les deux sexes. Cependant, en d'autres endroits de la Grèce et des Balkans (surtout en Bulgarie et en Yougoslavie) il pouvait revêtir un aspect rituel et religieux, voire magique, destiné à attirer la clémence divine : fertilité du sol, du bétail

etc. expulsion des serpents et des autres êtres malfaisants de la maison, préservation de la santé des membres de la famille etc.

Quant à l'origine historique de ce rite, l'auteur fait remarquer qu'il existait déjà à l'époque préhellénique. Ceci est attesté par la découverte d'une balançoire de terre cuite provenant d'Haghia Triada en Crète (fig. 3) et datant de l'époque minoenne récente (1400 - 1100 av. J. Ch.).

Sur l'escarpolette, suspendue par deux cordes à deux arbres — mâts, se balance (du moins le suppose-t-on) la Déesse - Mère, accomplissant ainsi un acte susceptible de promouvoir la fécondité.

Dans la Grèce antique, après l'époque minoenne, la balançoire appelée Aiôra (Αἰώρα), est citée dans le monde ionien, de même qu'à Athènes, en Attique, et surtout au dème d'Icaria.

A Athènes, durant les Anthestéries (fête printanière de trois jours en l'honneur de Dionysos) les jeunes filles se balançaient en chantant, entre autres, une chanson spéciale, appelée 'Αλιττις, c'est-à-dire la chanson de l'errante, en l'honneur de l'Erigone. Il en était de même en Icaria.

Parfois, au lieu de jeunes filles, on faisait osciller, aux branches des arbres, des statuettes de terre cuite. Ceci se passait également à Icaria.

Outre les sources littéraires relatives à ce rite nous citons quelques représentations sur des vases attiques (5e, 4e siècle) (fig. 4. 5. 6).

Fig. 4 : un satyre est prêt à pousser l'escarpolette sur laquelle se balance une jeune fille. Ce Satyre appartient à la suite de Dionysos ; sa couronne indique qu'il s'agit d'un rite dionysiaque de la fête des Anthestéries, au début du printemps (11 - 13 du mois d'Anthestérion). Pour ce qui est de l'origine de ce rite, il y avait en Attique une légende qui se référait à l'Erigone, fille d'Icaros.

Les deux autres représentations sur des hydries (cruches) (fig. 5 et 6) sont également relatives aux Anthestéries. Ces vases devaient servir pour les jours de cette fête, les Choës et les Chytres.

Il est probable que le but de cette coutume n'était pas autre que celui des Anthestéries, fête dionysiaque pour la fécondité non seulement de la vigne, mais de tout le règne végétal et animal. On peut donc penser être proche de l'idée qui présida à son origine, si on interprète le balancement comme un rite religieux, et à but magique. Ensuite d'autres thèmes pouvaient se greffer et se développer : expulsion du mal, santé de la famille, du bétail, etc.

Outre le témoignage de l'époque minoenne crétoise, on peut citer la découverte, lors de fouilles archéologiques dans le sud - est de l'Europe, du Proche - Orient, et des pays au nord du Danube, de figurines en suspension ou perforées dans ce but.

D'après Delvoye, on faisait balancer ces figurines pour stimuler la fécondité de la nature. M. Nilsson fait remarquer à ce propos que «suspension» ne signifie pas obligatoirement «balancement».

Sp. Marinatos dans une étude relative mentionne d'autres statuettes perforées ou non de la période préhistorique, qu'il considère destinées à être suspendues et balancées. Outre les témoignages de sources littéraires de l'antiquité grecque sur l'aiôra, il ajoute d'autres de l'épopée antique des Indes, de Mahabharata.

Dans son épitomé, de ce texte, le Malabharata (chap. 7), nous avons la description d'une fête printanière pendant laquelle on pratiquait le balancement de jeunes gens des deux sexes, principalement des femmes. Il s'agit d'une coutume d'amusement ; pourtant on peut conclure que cela était aussi un rite d'après un témoignage dans le Rig - Véda d'une cérémonie védique pendant laquelle un prêtre s'asseyait sur une balançoire et aussi d'après la célébration d'une fête du balancement dans les Indes modernes en l'honneur du dieu Krichna.

J. G. Frazer après avoir étudié le thème du balancement rituel chez plusieurs peuples, et par rapport également à l'Aiôra de l'antiquité grecque, considère la coutume en question comme devant apaiser les mauvais esprits, et assurer en même temps une bonne récolte : il devait purifier l'air des influences néfastes de l'âme errante des morts non enterrés, ou des mauvais esprits hostiles à l'homme et à la nature.

De ces corrélations avec l'élément «air», Frazer tire la conclusion que le balancement était un moyen de s'assurer des brises rafraîchissantes au cours des chaleurs torrides de l'été suivant. Cette opinion, que l'auteur juge la plus proche des origines du rite, a été pour lui le départ de recherches plus approfondies.

Depuis l'aube de la civilisation, l'homme aurait compris, par expérience, les influences bienfaisantes ou destructrices d'origine météorologique, déterminant sa vie quotidienne : pluies fortes ou faibles, hausses ou baisses de température, périodes de secheresse, tempêtes etc.

Les paysans, les éleveurs, et tous les autres individus qui en subissaient

les conséquences, devaient prêter constamment une attention particulière, voire même une inquiétude vis - à - vis de la situation météorologique au printemps et au début de l'été. Cette période, est en effet, d'après l'expérience paysanne, la période charnière dont dépendra la récolte. On souhaitait donc des températures favorables et des vents frais, pour assurer l'abondance de la nouvelle récolte.

On voyait cet état météorologique favorable dans le balancement des branches des arbres sous le souffle du vent, par rapport à leur immobilité lorsqu' il n' y a pas d'air, et qu' il règne une chaleur torride.

L'homme primitif, ayant observé ce phénomène désiré pour acquérir une bonne récolte, ignorant tout des causes véritables des phénomènes naturels et de leurs conséquences, croyait qu'ils étaient l'oeuvre d'êtres surnaturels, d'esprits divins bienveillants ou malveillants, et il essayait, par des pratiques magiques et rituelles, de dominer sur ces esprits. Il croyait, d'après le principe de la magie homéopathique, que si on imitait le balancement des branches des arbres sous le souffle du vent par la pratique de la balançoire, ou en faisant osciller des statuette, on pourrait agir sur les esprits et les autres divinités, qui feraient souffler des vents pour le plus grand bien de la nature et des récoltes.

Selon les occupations et la vie quotidienne de chaque société, ce rite magique ou religieux pouvait avoir d'autres buts, comme on a pu le remarquer dans les pays balkaniques et ailleurs.

L'auteur exprime enfin l'opinion que le mythe antique de l'Erigone concernant la naissance de l'Aiôra (du balancement) constitue une adaptation à l'esprit de la société d'Athènes antique, d'un autre mythe antérieur du sacrifice d'une jeune fille au vent favorable pendant l'exécution de l'Aiôra.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΑΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΩΝ ΕΤΩΝ 1968 - 1971

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓ. Ν. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΙΔΟΥ ΚΑΙ ΑΓΓ. Ν. ΔΕΥΤΕΡΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΕΡΕΥΝΗΘΕΝΤΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΝ
ΚΑΙ ΒΡΑΧΥΓΡΑΦΙΑΙ ΑΥΤΩΝ

Ἀθηνᾶ Σύγγραμμα περιοδικὸν τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐπιστημονικῆς Ἐταιρείας. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. 71 (1969 - 1970) — 72 (1971).

Ἀθηναϊκά Τὰ Ἀθηναϊκά. Περιοδικὴ ἔκδοσις τοῦ Συλλόγου τῶν Ἀθηναίων. Ἀθήναι, τεύχη 39 (1968) — 50 (1971).

Ἀμάλθεια Περιοδικὸν τῆς Ἱστορικῆς - Λαογραφικῆς Ἐταιρείας νομοῦ Λασιθίου. Ἔτ. Α' (1970) — Β' (1971), τεύχη 1 - 9.

Ἀρχ Εὐβ Μελ Ἀρχεῖον Εὐβοϊκῶν Μελετῶν. (Ἐταιρεία Εὐβοϊκῶν Μελετῶν). Ἀθήναι, τόμ. 14 (1968) — 17 (1971).

Ἀρχ Κορινθ Μελ Ἀρχεῖον Κορινθιακῶν Μελετῶν. Ἀθήναι, τόμ. Α' (1971).

Ἀρχ Πόντ Ἀρχεῖον Πόντου. Σύγγραμμα περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Ποντιακῶν Μελετῶν. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. 25 (1966 - 1972) [Εὐρετήριον τόμ. 1 - 24], 29 (1968 - 69), 30 (1970 - 71).

Ἀρχιτεκτονική Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἀνὰ δίμηνον. Ἀθήναι, ἔτ. 12 (1968) — 14 (1970), τεύχη 67 - 83.

Balkan Studies Biannual publication of the Institute for Balkan Studies. (Ἰδρυμα Μελετῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου). Θεσσαλονίκη. Vol. 8 (1967) — 12I (1971).

BNJb Byzantinisch - Neugriechische Jahrbücher. Internationales Wissenschaftliches Organ unter Mitwirkung zahlreicher Fachgenossen begründet von Prof. Nikos A Bees (Βέης), hrsg. von einer Kommission. Τόμ. 20 (1970).

Δελτ Ἰστ Ἐθν Ἐταιρ Δελτίον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρείας τῆς Ἑλλάδος. Διευθυντής : Ν. Β. Τωμαδάκης. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. 19 (1967 - 1970).

Δωδεκανησιακά Ἐτήσιο ἱστορικὸ φιλολογικὸ καὶ λαογραφικὸ περιοδικὸ σύγγραμμα. Ἐκδότης - διευθυντής Ι. Μ. Χατζηφώτης. Ἀθήνα, τόμ. 1 (1966) — 2 (1967).

Ἑλλ Τέχνη Ἑλληνικὴ Λαϊκὴ Τέχνη. Χειροτεχνία - καλλιτεχνία - λαολογία - ἱστορία - ἀρχαιολογία. Τριμηνιαία ἔκδοσις Ἐθνικοῦ Ὄργανισμοῦ Ἑλληνικῆς Χειροτεχνίας. Διευθυντής συντάξεως : Κλ. Μαρμαρινός. Ἀθήναι, τεύχη 1 (1970) — 4 (1971).

- Ἑλλην Ψυχὴ** Ἑλληνικὴ Ψυχὴ. Τριμηνιαία λαογραφικὴ ἔκδοση. Ἰδιοκτῆτης, ἐκδότης καὶ διευθυντής : Διαμαντῆς Ἀ. Δογάνης. Ἀθήναι, τεύχ. 1 (1971).
- Ἑλληνικά** Φιλολογικόν, ἱστορικόν καὶ λαογραφικόν περιοδικόν σύγγραμμα. (Δημοσιεύματα τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν). Διευθύνται τῆς Συντάξεως: Ν. Π. Ἀνδριώτης — Α. Ε. Βακαλόπουλος — Λῆνος Πολίτης. Θεσσαλονίκη, τόμ. 21 (1968) — 24 (1971).
- Ἐπ Βυζ Σπ** Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν. Ἀθήναι, ἔτ. 36 (1968) - 38 (1971).
- Ἐπ Ἐπ Φιλ Σχ Ἀθ** Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. ΙΗ' (1967 - 68) — ΚΑ' (1970 - 71).
- Ἐπ Ἐπ Φιλ Σχ Θεσ/κης** Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς ἐκδιδομένη ὑπὸ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ἐν Θεσσαλονίκη, τόμ. 10 (1968) — 11 (1969).
- Ἐπ ΚΛ** Ἐπετηρὶς τοῦ Κέντρου Ἐρεύνης τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας (πρώην Ἐπετηρὶς Λαογραφικοῦ Ἀρχείου) τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ἐκδιδομένη ἐπιμελείᾳ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Κέντρου. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. Κ' - ΚΑ' (1967 - 68).
- Ἐπ Κύπρ** Ἐπετηρὶς Κέντρου Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν Κύπρου. Λευκωσία, τόμ. Ι (1967-68) — ΙV (1970 - 71).
- Ἐπ Λαογρ Ἀρχ Βλ. Ἐπ ΚΛ**
- Ἐπ Στερ Μελ** Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Στερεοελλαδικῶν Μελετῶν. Διευθυντής : καθηγ. Γ. Κ. Κόλιας. Ἀθήναι, τόμ. Α' (1968) — Β' (1969 - 1970).
- Ἐπετ Ἐταιρ Κυκλ Μελ** Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Κυκλαδικῶν Μελετῶν. Διευθυντής Στυλ. Γ. Κορρές. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. Ζ' (1968) — Η' (1969 - 70).
- Ἐπετ Καλαβρ** Ἐπετηρὶς τῶν Καλαβρύτων. Ἐτησίᾳ περιοδικὴ ἔκδοσις τῆς «Παγκαλαβρυτικῆς Ἐνώσεως». Ἐτ. Α' (1969) — Γ' (1971).
- Ἐπετ Λευκ** Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Λευκαδικῶν Μελετῶν. Ἔτος ἰδρύσεως 1970. Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ : Γεράσιμος Γρηγόρης, Ἀριστόξενος Σκιαδᾶς, Νίκος Κ. Κατηφόρης. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. Α' (1971 - 72).
- Ἐπταν Φύλλα** Ἐπτανησιακὰ Φύλλα. Φιλολογικὴ - λαογραφικὴ καὶ ἱστορικὴ ἔκδοση. Ἰδιοκτῆτης - διευθυντής : Ντῆνος Κονόμος. Ἀθήνα, τόμ. Ε' (1964) — Ζ' (1969).
- Ἐραμιστῆς** Ἐκδοση τοῦ «Ὁμίλου Μελέτης τοῦ Ἑλληνικοῦ Διαφωτισμοῦ» (ΟΜΕΔ). Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ : Κ. Θ. Δημαρᾶς, Στέφ. Μακρυμίχαλος, Ἄλκης Ἀγγέλου. Ἀθήναι, ἔτ. Ε' (1967) — Θ' (1971), τεύχη 25 - 54.
- Ἐστιᾶς** Περιοδικόν τῶν μαθητριῶν Γυμνασίου Θηλέων Ἀμμοχώστου. Τεύχη 8 - 9 (σχολ. ἔτ. 1967 - 68, 1968 - 69), 11 - 12 (σχολ. ἔτ. 1970 - 71, 1971 - 72).
- Ἐπειρ Ἐστ** Ἐπειρωτικὴ Ἐστία. Μηνιαία Ἐπιθεώρησις. Ἰδιοκτῆται - διευθύνται : Χ. Μάνος, Δημοσθ. Κόκκινος. Ἐν Ἰωαννίνοις, ἔτ. ΙΖ' (1968) — Κ' (1971).
- Θεολογία** Σύγγραμμα περιοδικόν, ἐκδιδόμενον κατὰ τριμηνίαν. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. 39 (1968) — 42 (1971).
- Θεσσ Χρον** Θεσσαλικὰ Χρονικά. Δελτίον τῆς ἐν Ἀθήναις Ἱστορικῆς καὶ Λαογραφικῆς Ἑταιρείας τῶν Θεσσαλῶν. Ἀθήναι, τόμ. 10 (1971).
- Θησαυρίσματα** Θησαυρίσματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰνστιτούτου Βυζαντινῶν καὶ Μεταβυζαντινῶν Σπουδῶν. Βενετία, τόμ. 5 (1968) — 8 (1971).

- Θρακ Χρον** Θρακικά Χρονικά. Τρίμηνη 'Επιθεώρηση. "Έρευνα - 'Επιστήμη - Τέχνη. Ξάνθη. Δ/ντής Στέφανος 'Ιωαννίδης. "Έτ. Ε' (1965) — Ζ' (1967), τεύχη 20 - 27.
- Θρακικά** Σύγγραμμα περιοδικόν, εκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ ἐν 'Αθήναις «Θρακικοῦ Κέντρου». 'Αθήναι, τόμ. 42 (1968) — 45 (1971).
- 'Ιόν 'Ηχώ** 'Ιόνιος 'Ηχώ. Μηνιαῖον περιοδικόν. "Όργανον μελέτης καὶ προβολῆς τῶν 'Επτανησιακῶν ζητημάτων. 'Αθήναι, τεύχη 258 - 293 (1968 - 1970).
- Κερκυρ Χρον** Κερκυραϊκά Χρονικά. 'Εκδότης : Κώστας Δαφνῆς. Κέρκυρα, τόμ. XII (1966) — XV (1970).
- Κιμωλιακά** "Εκδοσις Κληροδοτήματος Γεωργίου Οἰκονόμου Νικ. 'Αφεντάκη. 'Εν 'Αθήναις, τόμ. Α' (1970). ('Επιμελεία 'Ιωάννου Σπ. Ράμφου, πρωτοπρεσβυτέρου).
- Κόνιτσα** "Όργανον τῆς ἐπαρχίας Κονίτσης. "Έτ. Ζ' (1968) — Ι' (1971), τεύχη 69 - 107.
- Κρητ 'Εστ** Κρητικὴ 'Εστία. Παγκρήτιο ἱστορικόν, λαογραφικόν καὶ λογοτεχνικόν περιοδικόν. 'Ιδιοκτήτης - διευθυντής : 'Εμμ. 'Ιδομ. Παπαγρηγοράκης. 'Εν Χανίοις Κρήτης, τεύχη 178 - 195 (1968 - 1969).
- Κρητ Χρον** Κρητικὰ Χρονικά. 'Εκδότης : 'Ανδρέας Γ. Καλοκαιρινός. 'Ηράκλειον Κρήτης, τόμ. ΙΘ' (1965) — ΚΓ' (1971).
- Κυπρ Σπ** Κυπριακαὶ Σπουδαί. Δελτίον τῆς 'Εταιρείας Κυπριακῶν Σπουδῶν. 'Εν Λευκωσίᾳ Κύπρου, τόμ. ΛΒ' (1968) — ΛΕ' (1971).
- Λακωνικά** Διμηνιαία 'Επιθεώρησις. "Όργανον τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐν 'Αττικῇ Λακεδαιμονίων. 'Αθήναι, ἔτ. Ε' (1968) — Η' (1971), τεύχη 25 - 48.
- Λαογρ** Λαογραφία. Δελτίον τῆς 'Ελληνικῆς Λαογραφικῆς 'Εταιρείας. 'Εν 'Αθήναις, τόμ. ΚΓ' (1964) [Εύρετήριον τ. Α' - Κ'], ΚΣΤ' (1968 - 1969) [εἰς τιμὴν Γ. 'Α. Μέγα], ΚΖ' (1971).
- Λαογρ Κύπρ** Λαογραφικὴ Κύπρος. Τετραμηνιαῖο λαογραφικόν περιοδικόν. (Γενικὸς ὑπεύθυνος Χρῦσανθος Στ. Κυπριανοῦ). Χρον. Α' (1971), τεύχη 1 - 3.
- Λαογρ Σπ** Λαογραφικαὶ Σπουδαί. Χρυσάνθου Σ. Κυπριανοῦ. Λευκωσία, Κύπρος, τόμ. Α' (1968), Β' (1970).
- Μαγνησιακά** Γράμματα - 'Επιστῆμες - Τέχνες. 'Επιτροπὴ ἐκδόσεως : Κων/ῖνος Μπράβος, Εὐάγγελος Ράικος, Νῖκος Μπαζιάνας. 'Ετησίαι ἐκδοσις Νομαρχίας Μαγνησίας. Τόμ. Α' (1971).
- Μαθ 'Αντίλ** Μαθητικοὶ 'Αντίλαλοι. Περιοδικόν τῶν μαθητριῶν τοῦ Παγκυπρίου Γυμνασίου Θηλέων Παλουριωτίσσης. "Έτ. Θ' (1970 - 71), ἀρ. 17 - 18.
- Μαθ 'Εστ** Μαθητικὴ 'Εστία. Περιοδικόν τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ «Παγκυπρίου Γυμνασίου». Λευκωσία - Κύπρου, ἔτ. ΙΗ' - ΙΘ' (1968 - 69) — ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 45 - 52.
- Μακεδ Ζωή** Μακεδονικὴ Ζωή. Μηνιαῖον εἰκονογραφημένον περιοδικόν εκδιδόμενον ἐν Θεσσαλονίκῃ. 'Ιδρυτής : Κλ. Τσούρκας. Τεύχη 1 (1966) - 67 (1971).
- Μακεδονικά** Σύγγραμμα περιοδικόν τῆς 'Εταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, ἐπιμελεία Δ. Κανατσούλη - Σ. Παπαδοπούλου - Φ. Πέτσα. 'Εν Θεσσαλονίκῃ, τόμ. Η' (1968) — ΙΑ' (1971).
- Μεσσην Γράμμ** Μεσσηνιακὰ Γράμματα. 'Επιμέλεια Πότῃ Δ. Οἰκονομάκη. Καλαμάτα, τόμ. 2 (1967).

- Μικρ Χρον** Μικρασιατικά Χρονικά. Σύγγραμμα περιοδικόν έκδιδομενον ὑπὸ τοῦ τμήματος Μικρασιατικῶν Μελετῶν τῆς Ἑνώσεως Σμυρναίων. Ἀθήναι, τόμ. 14 (1970).
- Μικρασιατικά** Ἐκδοση λόγου τέχνης καὶ δράσης Μικρασιατῶν. Ἐκδότρια - διευθύντρια Ἰσαβέλλα Ε. Μαλόβρουβα. Ἀθήνα, τόμ. 1 (1970 - 71).
- Μνημοσύνη** Ἐτήσιον περιοδικόν τῆς Ἑταιρείας Ἱστορικῶν Σπουδῶν ἐπὶ τοῦ Νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. Α' (1967) — Γ' (1970 - 71).
- Μόρφωσις** Παγκύπριον ἐκπαιδευτικόν περιοδικόν. Ἐτ. ΚΣΤ' (1971), ἀρ. 308 - 319.
- Ν Ἐστ** Νέα Ἐστία. Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης Πέτρος Χάρης. Ἀθήναι, τόμ. 83 - 84 (1968) — 89 - 90 (1971).
- Neo Hellenika** Annual Publication of the Center for Neo - Hellenic Studies. Austin Texas. U.S.A., 1 (1970).
- Νισυριακά** Ἐκδοσις τῆς Ἑταιρείας Νισυριακῶν μελετῶν. Ἀθήναι, τόμ. 3 (1969).
- Παρνασσός** Φιλολογικόν περιοδικόν σύγγραμμα κατὰ τριμηνίαν έκδιδομενον. Περίοδος δευτέρα. Ἀθήναι, τόμ. Ι' (1968) — ΙΓ' (1971).
- Πελοποννησιακά** Ἐκδίδονται ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἑταιρείας Πελοποννησιακῶν Σπουδῶν. Ἀθήναι, τόμ. ΣΤ' (1963 - 68) — Η' (1971).
- Πεπραγμ Β' Κρητολ Συνεδρ** Πεπραγμένα τοῦ Β' Διεθνοῦς Κρητολογικοῦ Συνεδρίου. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. Α' - Γ' (1968), Δ' (1969). (Φιλολογικὸς σύλλογος «Ὁ Χρυσόστομος»).
- Πεπραγμ ΔιΦρ** Διεθνὲς Ἰνστιτοῦτον Φρουρίων. Πεπραγμένα. Η' Ἐπιστημονικὴ σύνοδος, Ἀθήναι 25 - 29 4. 1968. (Ἐκδοσις Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος).
- Πλάτων** Δελτίον τῆς Ἑταιρείας Ἑλλήνων Φιλολόγων. Ἀθήναι, ἔτ. Κ' (1968) — ΚΓ' (1971).
- Πνευμ Ἐπ** Πνευματικὴ Ἐπαρχία. Τρίμηνη φιλολογικὴ ἔκδοση. Ἐκδότης - διευθυντῆς Γιάννης Π. Βουκελάτος. Σέρρες, χρόν. Α' (1971).
- Ποντ Στ** Ποντιακὴ Στοά. Ἐκδοσις Παμποντιακῆς Ἑνώσεως. Ἀθήναι 1971.
- Proverbium** Bulletin d' informations sur les recherches parémiologiques. Helsinki. 10 - 17 (1968 - 1971) [πλὴν τεύχ. 15].
- Ρουμελ Ἡμερολ** Ρουμελιώτικο Ἡμερολόγιο. Ἐτησία φιλολογικὴ - ἱστορικὴ καὶ λαογραφικὴ ἔκδοση. Διευθυντῆς : Δημήτρης Σταμέλος. Ἀθήνα, χρόν. 14 (1968 - 1970).
- Σαντορίνη** Μιχ. Ἀντ. Δανέζη, Σαντορίνη. Ἀθήναι 1971.
- Σερρ Χρον** Σερραϊκὰ Χρονικά. Σύγγραμμα περιοδικόν τῆς Ἱστορικῆς καὶ Λαογραφικῆς Ἑταιρείας Σερρῶν - Μελενίκου. Ἀθήναι, τόμ. Ε' (1969 - 70).
- Σιφνιακὴ** Μηνιαία εἰκονογραφημένη ἐπιθεώρησις. Ἐκδότης - διευθυντῆς : Μ. Συμεωνίδης. Ἀθήναι, ἔτ. Β' (1968), Γ' (1969), τεύχη 13 - 36.
- Φιλ Πρωτοχρ** Φιλολογικὴ Πρωτοχρονιά. Ἐτησία λογοτεχνικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἔκδοση. Διευθυντῆς : Ἀριστ. Ν. Μαυρίδης. Ἀθήνα, χρόν. 25 (1968) — 27 (1970).
- Φωτ Πορεία** Φωτεινὴ Πορεία. Περιοδικόν τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου Λευκονοίκου. Ἐτ. Α' (1965 - 66) — Ε' (1969 - 1970).
- Χιακὴ Ἐπιθεώρ** Χιακὴ Ἐπιθεώρησις. Περιοδικὴ ἔκδοσις. Ἐκδότης : Δημ. Α. Μαγγανᾶς — Κ. Δ. Φαφαλιδῆς — Κ. Ν. Χαβιαρᾶς. Τόμ. 6 (1968) — 8 (1971), τεύχη 16 - 27.
- Χρον Κοσμᾶ** Χρονικά τοῦ Κοσμᾶ (Κυνουρίας). Ἐκδίδονται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. Ἀθήναι 1971.

- Χρον Λαπήθου** Χρονικά τῆς Λαπήθου. Ἐξαμηνιαία περιοδική ἔκδοσις τῆς κοινότητος Λαπήθου Κύπρου. Τόμ. Α' (1970).
- Χρον Τσακ** Χρονικά τῶν Τσακῶνων. Σύγγραμμα περιοδικὸν τοῦ «Ἀρχείου τῆς Τσακωνιάς». Τόμ. Γ' (1969).
- Χρον Χαλκ** Χρονικά τῆς Χαλκιδικῆς. Περιοδική ἔκδοσις Ἱστορικῆς - Λαογραφικῆς Ἑταιρείας Χαλκιδικῆς. Θεσσαλονίκη 1969, τεύχη 17 - 18.
- Zeitschrift für Balkanologie**, herausgegeben von Franz Dölger-Günter Reichenkron — Alois Schmaus. Wiesbaden. Jahrgang VI (1968). Hrsg von Norbert Reiter - Alois Schmaus - Stavro Skendi. München. Jahrgang VII (1969 - 70). Hrsg Norbert Reiter — Stavro Skendi. München. Jahrgang VIII (1971 / 72).

Α' ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. **Μαυρῆς Νικ. Γ.** Δωδεκανησιακὴ βιβλιογραφία. Τόμ. Α'. Ἀθῆναι 1965.

[Βλ. Ἐπ ΚΑ ΠΗ - ΙΘ' (1965 - 66), σ. 121, ἀρ. 114. **Κρίσις**: Ἑλληνικά 21 (1968) 450 - 454 (Ι. Ν. Τσιρπανλῆς).

2. **Βαγιακάκος Δικ. Β.** Γλωσσικὴ βιβλιογραφία τῶν ἐτῶν 1965 - 1967. Ἀθηνᾶ 70 (1968) 383 - 422.

3. **Γιαννόπουλος Ἴω.** Συμβολὴ εἰς τὴν βιβλιογραφίαν τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν. Ἐπ Στερ Μελ Α' (1968) 385 - 436.

4. **Δευτεραῖος Ἄγγ. Ν. - Αἰκατερινίδης Γεώργ. Ν.** Βιβλιογραφία τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας τῶν ἐτῶν 1966 - 1967. Ἐπ ΚΑ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68) 242 - 304.

5. **Καραγιώργης Β.** Κυπριακὴ βιβλιογραφία. 1967 - 1968. Ἀρχαιολογία - Ἀρχαία ἱστορία. Κυπρ Σπ ΛΒ' (1968) 305 - 310, ΛΓ' (1969) 267 - 272.

6. Κυπριολογικὴ βιβλιογραφία τῶν ἐτῶν 1965 - 1967. Ἐπ Κύπρ Ι (1967 - 68) 149 - 213.

7. Λαογραφικὴ καὶ γλωσσικὴ βιβλιογραφία τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος. Ἐπ Στερ Μελ Α' (1968) 301 - 384.

8. **Μαρκόπουλος Ἀθαν.** Βιβλιογραφία περιέχουσα τὰς ὑπὸ Ἑλλήνων δημοσιευθεῖσας μελέτας κατὰ τὸ ἔτος 1968 καὶ σχετιζομένας κατὰ τινὰ τρόπον μὲ τὸν ὑπὸ τῆς Ἐπετηρίδος ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν. Ἐπ Βυζ Σπ 36 (1968) 470 - 480.

Ἐν σ. 480 λαογραφικὴ βιβλιογραφία.

9. **Moutsopoulos Nicolas et Dimitrokalis Georges** Bibliographie principale des châteaux - forts de la Grèce. Περιοδ. Τεχνικά Χρονικά, τεύχ. 37 (1968), σ. 145 - 148.
Κρίσις : 'Επ 'Εταιρ Κυκλ Μελ Ζ' (1968) 780 - 781 (Ίω. Κ. Προμπονάς).
10. **Παπαδόπουλλος Θεόδ.** Εισαγωγή εις τήν κυπριολογικήν βιβλιογραφίαν. 'Επ Κύπρ I (1967 - 68) 137 - 147.
11. **Βαγενᾶς Θ.** Τσακόνικη βιβλιογραφία. Σειρά τρίτη. Χρον Τσακ Γ' (1969) 13 - 15.
12. **Κύρρης Κώστ. - Χριστοδούλου Μενέλ.** Κυπριολογική βιβλιογραφία. Συμπλήρωμα αναλυτικῆς κατατάξεως. 'Επ Κύπρ II (1968 - 69) 171 - 226.
13. **Μπουμπουλίδης Φαίδ.** Βιβλιογραφία Νεοελληνικῆς Φιλολογίας τοῦ ἔτους 1966. 'Επ 'Επ Φιλ Σχ 'Αθ ΙΘ' (1968 - 69) 35 - 93.
'Εν σελ. 48 - 52, λήμμ. 103 - 143 : Δημῶδη ἄσματα - Μνημεῖα λαϊκοῦ λόγου.
14. Internationale Volkskundliche Bibliographie. International Folklore and Folklife Bibliography. Bibliographie Internationale des Arts et Traditions Populaires für die Jahre 1965 und 1966 mit Nachträgen für die vorausgehenden Jahre. Ouvrage publié par la Société Internationale d' Ethnologie et de Folklore sous les auspices du Conseil International de la Philosophie et des Sciences Humaines et avec le concours de l' Unesco. Im Auftrag der Deutschen Gesellschaft für Volkskunde e. V. bearbeitet von **Robert Wildhaber**. Bonn 1969, 8ον, σ. XX + 747. — Für die Jahre 1967 und 1968. Bonn 1970, 8ον, σελ. XX + 840.
Βιβλιογραφία τῆς 'Ελληνικῆς Λαογραφίας ὑπὸ Γ. 'Α. Μέγα.
15. [**Κυπριανοῦ Χρῦσ. Στ.**] Μελέτες - Βιβλιογραφήσεις. Οἱ λαογραφικὲς ἐργασίες τοῦ Κύπρου Χρυσάνθη. Λαογρ Σπ Β' (1970) 28 - 32. — Οἱ λαογραφικὲς ἐργασίες τοῦ Χρυσάνθου Στ. Κυπριανοῦ. Αὐτόθι, σ. 33 - 37.
16. Κυπριολογική βιβλιογραφία τοῦ ἔτους 1969 καὶ συμπληρώματα προηγουμένων ἐτῶν. 'Επ Κύπρ III (1969 - 1970) 286 - 375.
Λαογραφικῶς ἐνδιαφέρουν αἱ σελ. 337 - 375.
17. **Κύρρης Κώστ.** Βιβλιογραφία τῆς Λαπήθου. Χρον Λαπήθου Α' (1970) 75 - 76.
18. **Μηλιώρης Νικ. 'Ε.** Μικρασιατικὴ βιβλιογραφία. Βιβλία Μικρασιατῶν ἢ σχετικὰ μὲ τήν Μικρὰν 'Ασίαν καὶ Μικρασιάτας. Μικρ Χρον 14 (1970) 574 - 591.

19. **Μπουμπουλίδης Φαίδ.** Βιβλιογραφία Νεοελληνικῆς Φιλολογίας τοῦ ἔτους 1967. Ἐπ' Ἐπ Φιλ Σχ Ἀθ Κ' (1969 - 70) 62 - 119.
Ἐν σελ. 77 - 78, λήμμ. 117 - 132 : Δημώδη ἄσματα - Μνημεῖα λαϊκοῦ λόγου.
20. **Πολίτου Ἑλένη Χρ.** Βιβλιογραφία περιοδικοῦ «Φιλολογία». Μικρ Χρον 14 (1970) 95 - 117.
21. **Ρουσούνιδης Ἄνδρ. Χ.** Κατάλογος τῶν ἐν τοῖς Ἀρχείοις Ἀθηνῶν ἐναποκειμένων χειρογράφων συλλογῶν Κυπριακοῦ γλωσσικοῦ καὶ λαογραφικοῦ ὕλικου. Ἐπ Κύπρ III (1969 - 70) 243 - 266.
22. **Χωματᾶ Αἰκατερίνη** Βυζαντινὴ καὶ μεταβυζαντινὴ βιβλιογραφία (1969 - 1970). Ἐπ Βυζ Σπ 37 (1969 - 70) 534 - 561.
Ἐν σελ. 539 - 540 : Δημώδης Φιλολογία, 540 - 542 : Γλῶσσα, 558 - 559 : Λαογραφία.
23. **Βαγιακάκος Δικ. Β.** Γλωσσικὴ βιβλιογραφία τῶν ἐτῶν 1968 - 1970. Ἀθηνᾶ 72 (1971) 282 - 331.
Ἐνδιαφέρει καὶ λαογραφικῶς.
24. Bulletin Analytique de Bibliographie Hellenique. Tome XXIX, année bibliographique 1968. Sciences humaines II. Droit - questions économiques - histoire - divers. (Collection de l'Institut Français d'Athènes). Athènes 1971, 8ον, σελ. 16 + 387 - 921.
Βιβλιογραφικὴ ἀνάλυσις εἰς τὴν γαλλικὴν ἐλληνικῶν ἐκδόσεων. Ἐνδιαφέρει καὶ λαογραφικῶς.
Κρίσις : Ἐλλ Τέχνη 4 (1971) 255 - 256 (Κλ. Μαρμαρινός).
25. **Καραγιώργης Β.** Κυπριακὴ βιβλιογραφία. Κυπρ Σπ ΛΕ' (1971) 279 - 283.
26. Κυπριολογικὴ βιβλιογραφία τοῦ ἔτους 1970 καὶ συμπληρώματα προηγουμένων ἐτῶν. Ἐπ Κύπρ IV (1970 - 1971) 471 - 522.
Λαογραφικῶς ἐνδιαφέρουν αἱ σελ. 507 - 521.
27. **Loukatos Démétrios** Proverbes grecs (néohelleniques) en langues étrangères. (Choix de bibliographie depuis 1800). Proverbium 16 (1971) 588 - 589.
28. **Πλατάκης Ἐλευθ. Κ.** Περιοδικὰ καὶ ἑφημερίδες τοῦ νομοῦ Λασιθίου. Ἀμάθεια Β' (1971), τεῦχ. 4, σ. 17 - 32.
29. **Χασιώτης Ι. Κ.** Θεσσαλικὴ βιβλιογραφία. Πρώτη καταγραφή (1636 - 1962). Βόλος 1971, 8ον, σελ. 248.
Ἐν σελ. 137 - 155 βιβλιογρ. Λαογραφίας.
30. **Χωματᾶ Αἰκατερίνη** Βυζαντινὴ καὶ Μεταβυζαντινὴ βιβλιογραφία. Ἐπ Βυζ Σπ 38 (1971) 476 - 499.
Ἐν σελ. 482 : Δημώδης φιλολογία, σ. 483 : Γλῶσσα, σ. 496 : Λαογραφία.

Β' ΓΕΝΙΚΑ ΚΑΙ ΣΥΜΜΕΙΚΤΑ

α') Γενικά.

31. **Λέτσας 'Αλέξ.** 'Επικήδειος λόγος εἰς Στίλπωνα Κυριακίδην. Θρακ Χρον ΣΤ' (1966) 24 - 28.
32. **'Ακρίτας Τάκης** Θρακικὰ πένθη. Πολύδωρος Παπαχριστοδούλου. ('Ο ἀμετανόητος νοσταλγὸς τῆς Θράκης). Θρακ Χρον Ζ' (1967) 134 - 137.
33. **'Ανδριώτης Νικόλ.** Πολύδωρος Παπαχριστοδούλου. 'Ο ζωγράφος τῆς θρακικῆς ζωῆς. Θρακ Χρον Ζ' (1967) 125 - 128.
34. **Κουκίδης Κωνστ.** Πολύδωρος Παπαχριστοδούλου. Θρακ Χρον Ζ' (1967) 138 - 139.
35. **Λουκάτος Δημ. Σ.** Οἱ Τρεῖς 'Ιεράρχες καὶ ὁ λαϊκὸς βυζαντινὸς βίος. Λόγος ἐκφωνηθεὶς τὴν 30ὴν 'Ιανουαρίου 1965 ὑπὸ τοῦ —. ('Αριστοτέλειον Πανεπιστήμιον Θεσ)κης. Φιλοσοφικὴ Σχολή - Τμῆμα 'Ιωαννίνων). 'Ιωάννινα 1967, 8ον, σελ. 15.
36. **Μαμώνη Κ[υριακῆ]** Τὸ ἔργο τοῦ Πολυδώρου Παπαχριστοδούλου. Θρακ Χρον Ζ' (1967) 129 - 133.
37. **Π. Π. Χ.** Πολύδωρος Παπαχριστοδούλου. (Αὐτοβιογραφικὸ σημεῖωμα). Θρακ Χρον Ζ' (1967) 122 - 123.
38. **Spyridakis Georges** Situation universitaire de la laographie en Grèce. (Reprint, Ethnologia Europaea, Revue Internationale d'Ethnologie Européenne I' (1967), τεῦχ. 4). (Paris 1967), 8ον, σ. 1.
39. [**Αἰκατερινίδης Γεώργ. Ν.**] Κινηματογραφήσεις ἐκδηλώσεων τοῦ λαϊκοῦ βίου κατὰ τὰ ἔτη 1967 καὶ 1968. 'Επ ΚΛ Κ'-ΚΑ' (1967 - 68) 428 - 430.
40. **Γέροντας Δημ. 'Αλ.** 'Η ἐπιβίωσις τῆς ἀθηναϊκῆς παραδόσεως... 'Αθηναϊκὰ 41 (1968) 41 - 48.
41. **Δ. Κ.** 'Ηπειρωτικὰ πνευματικὰ πένθη. Εὐάγγελος Μπόγκας. 'Ηπειρ 'Εστ ΙΖ' (1968) 360.
42. 'Ερωτηματολόγιον διὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα καὶ κατ' ἔθιμον πυράς. ('Ακαδημία 'Αθηνῶν, Κέντρον 'Ερεῦνης τῆς 'Ελλην. Λαογραφίας). 'Αθῆναι 1968, 8ον, σελ. 32. ('Εκ τοῦ 'Εθνικοῦ Τυπογραφείου).
43. **Κυπριανοῦ Χρῦσ. Σ.** 'Ο κ. Νέαρχος Κληρίδης. Λαογρ Σπ Α' (1968) 9-10.
44. ——— Καταστατικὸν Λαογραφικοῦ 'Ομίλου τῶν μαθητῶν καὶ τῶν μαθητριῶν τοῦ Παγκυπρίου Γυμνασίου. Λαογρ Σπ Α' (1968) 17 - 18.
45. ——— 'Η Λαογραφικὴ "Εκθεσις τῆς Σεβερείου Βιβλιοθήκης. Λαογρ Σπ Α' (1968) 85 - 86.

46. **Kyriakides Stilpon P.** Two Studies on Modern Greek Folklore. (Institute for Balkan Studies, No. 97). Thessaloniki 1968, 8ον, σελ. 132 + XIV πίν.
Κρίσις: Balkan Studies 9 (1968) 514 - 517 (Alexis Politis).
47. **Λαζαρίδης Κώστας Π.** Νεκρολογία. Εὐάγγελος Μπόγκας. Ἡπειρ Ἔστ ΙΖ' (1968) 463 - 464.
48. Λαογραφικαὶ συλλογαὶ κατατεθεῖσαι εἰς τὸ Κέντρον Ἐρεύνης τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας κατὰ τὰ ἔτη 1967 καὶ 1968. Ἐπ ΚΛ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68) 415 - 427.
49. **Λουκᾶτος Δημ.** Λαογραφία - Ἐθνογραφία. Στοιχεῖα διδασκαλίας καὶ ἀπόψεις ἀπὸ τὸν ἐναρκτήριον λόγον τῆς ἔδρας του. Φιλοσοφικὴ Σχολὴ Ἰωαννίνων (13 Ἰαν. 1967). Ἰωάννινα 1968, 8ον, σ. 17.
50. **Μέγας Γεώργ. Ἀ.** Ἡ Ὀμηρικὴ Ἀρχαιολογία καὶ ἡ συμβολὴ τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας εἰς τὴν ἔρευναν αὐτῆς. Ν Ἔστ 83 (1968) 284 - 287.
51. **Ὀρλάνδος Ἀναστ.** Τὸ ἔργον τοῦ Κέντρον Ἐρεύνης τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας κατὰ τὴν πεντηκονταετίαν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ (1918 - 1958). Ἐπ ΚΛ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68) 5 - 14.
52. **Σέττας Δημ. Χρ.** Πολύδωρος Παπαχριστοδούλου. 1882 - 1967. [Νεκρολογία]. Ἀρχ Εὐβ Μελ 14 (1968) 221 - 224.
53. **Σπυριδάκης Γεώργ. Κ.** Ἡ πρώτη πεντηκονταετία (1918 - 1968) τῆς λειτουργίας τοῦ Κέντρον Ἐρεύνης τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας. Ἐπ ΚΛ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68) 3 - 4.
54. ——— Ἐκθέσεις πεπραγμένων τοῦ Κέντρον Ἐρεύνης τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας κατὰ τὰ ἔτη 1967 καὶ 1968. Ἐπ ΚΛ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68) 431 - 443.
55. ——— Τὸ Κέντρον Ἐρεύνης τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας. Ἐπ Βυζ Σπ 36 (1968) 463 - 465.
Περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς δραστηριότητος τοῦ Κέντρον κατὰ τὸ ἔτος 1968.
56. Τὸ Λαογραφικὸν καὶ Ἐθνολογικὸν Μουσεῖον Μακεδονίας. Μακεδ Ζωή, τεύχ. 29 (1968), σ. 31 - 32.
57. **Χατζηγιακουμῆς Ἐμμ. Κ.** Νεοελληνικαὶ πηγαὶ τοῦ Σολωμοῦ. Κρητικὴ λογοτεχνία, δημῶδη μεσαιωνικὰ κείμενα, δημοτικὴ ποίησις. Διατριβὴ ἐπὶ διδακτορίᾳ. Ἀθῆναι 1968, 8ον, σελ. 206. (Ἐθνικὸν καὶ Καποδιστριακὸν

Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, Φιλοσοφικὴ Σχολή, Βιβλιοθήκη Σοφίας Ν. Σαριπόλου 1).

Κρίσις: Ἑλληνικά 24 (1971) 194 - 201 (Λῆνος Πολίτης).

58. **Γλέζ[ος] Π.** Μιὰ δίκαιη τιμή. Ν Ἑστ 85 (1969) 679.

Περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν 50 ἐτῶν ἐπιστημονικῆς δράσεως τοῦ καθηγ. Γ. Ἀ. Μέγα.

59. **Διαμάντης Α.** Μουσεῖον λαϊκῆς τέχνης Κύπρου. Κυπρ Σπ ΛΒ' (1968) 323, ΛΓ' (1969) 283.

60. **Κόντος Πασχ.** Τὸ Λαογραφικὸν Μουσεῖον Διδυμοτείχου. Θρακικά 43 (1969) 55 - 106.

61. **Κυπριανοῦ Χρῦς. Σ.** Νέαρχος Κληρίδης. Μαθ Ἑστ ΙΘ' (1969) 5/301 - 6/302.

62. **Λιανίδης Σῖμος** Ἡ Α' ἀποστολὴ συλλογῆς λαογραφικοῦ καὶ γλωσσικοῦ ὕλικου. Ἄρχ Πόντ 29 (1968 - 69) 382 - 421.

63. **Μιχαὴλ Μωϋσῆς** Δραστηριότητες τοῦ Λαογραφικοῦ Ὀμίλου τῶν μαθητῶν τοῦ Παγκυπρίου Γυμνασίου. Μαθ Ἑστ ΙΘ' (1969) 63/359 - 64/360.

64. **Παπαδόπουλλος Θεόδ.** Τὸ Α' Διεθνὲς Κυπριολογικὸν Συνέδριον. Ἐπ Κύπρ ΙΙ (1968 - 69) 151 - 164.

65. **Πλουσία** λαογραφικὴ ἐργασία καταρτισθεῖσα ἐν τῇ πρωτοβαθμίᾳ ἐκπαιδευτικῇ περιφερείᾳ Διδυμοτείχου καὶ ἀφορῶσα τὴν περιοχὴν Διδυμοτείχου - Σουφλίου. Θρακικά 43 (1969) 34 - 54.

66. **Χριστοδούλου Μενέλ. Ν. - Κυπριανοῦ Χρῦσανθ. Στ.** Λαογραφικὸν λεξικὸν βασισθὲν ἐπὶ τοῦ ἔργου: Χρυσάνθ. Σ. Κυπριανοῦ «Τὸ Παγκύπριον Γυμνάσιον καὶ ἡ Λαογραφία» τόμ. Α' Β' Γ'. (Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ Γ' τόμ. «Τὸ Παγκύπριον Γυμνάσιον καὶ ἡ Λαογραφία»). Λευκωσία - Κύπρος 1969, 8ον, σ. 3/83 - 40/120.

67. **Χρυσάνθης Κλ.** Νέαρχος Κληρίδης. Κυπρ Σπ ΛΓ' (1969) V - XI.

68. ***Vlachos Theod. N.** Die Geschichte der byzantinischen Stadt Melnikon. Institute for Balkan Studies. Thessaloniki 1969, 8ον, σελ. 140. Κρίσις: Μακεδ Ζωή, τευχ. 50 (1970), σ. 40. Zeitschrift für Balkanologie 8 (1971 - 72) 138 - 139 (Hans - Wilhelm Haussig).

69. **Δραγούμης Μ. Φ.** Ἐνα πρωτοποριακὸ Κέντρο ἐρέυνης τῆς δημοτικῆς μας μουσικῆς. (Ἀνάτ. ἐκ τοῦ περιοδ. «Τέχνη», τευχ. 4, Δεκέμβρ. 1970). Ἀθῆναι 1970, 8ον, σελ. 15.

Περὶ τοῦ Μουσικοῦ Λαογραφικοῦ Ἀρχείου (Μ Λ Α) ὑπὸ τὴν δ/σιν τῆς Μέλπως Μερλιέ.

70. **Ἰωαννίδου - Μπαρμπαρίγου Μαρία** Γενικὸν εὔρετήριον [Λαογραφίας]

τῶν τόμων Α' - Κ' : 1909 - 1962, συνταχθέν ὑπὸ —. Ἐν Ἀθήναις 1970, 8ον, σελ. 757. (Λαογραφία ΚΓ' (1964)).

Κρίσις : Μακεδονικὰ ΙΑ' (1971) 444 (Χαράλ. Κ. Παπαστάθης).

71. **Κόκκινος Δημ.** Λαογραφικὸ Μουσεῖο Ἰωαννίνων. Ἡπειρ 'Εστ ΙΘ' (1970) 123 - 125.
72. ——— Νὰ ἰδρυθῆ λαογραφικὸ μουσεῖο στὰ Ἰωάννινα. Ἑλλ Τέχνη 1 (1970) 58 - 59.
73. [**Κυπριανοῦ Χρῦσ. Σ.**] Μελέτες - Βιβλιογραφήσεις. Ὁ κόσμος τοῦ λαοῦ στὸ «λυρικὸ λόγος» τοῦ Κύπρου Χρυσάνθη. Λαογρ Σπ Β' (1970) 15 - 27. — Σημειώματα. Γεώργιος Ἀ. Μέγας. (Μιὰ μορφή τοῦ Κυπριολογικοῦ Συνεδρίου). Αὐτόθι, σ. 39 - 40. — Λίγες ἀπλές σκέψεις γιὰ τὸν Νέαρχο Κληρίδη. Αὐτόθι, σ. 40 - 41. — Νέαρχος Κληρίδης (30.1.1892 - 11.4.1969). Αὐτόθι, σ. 42 - 44. — Λαογραφικὰ στοιχεῖα στὴ νουβέλλα τοῦ Κύπρου Χρυσάνθη «Κληρίδης ὁ Δάσκαλος». Αὐτόθι, σ. 45 - 50.
74. **Loukatos Démétrios** État actuel des études folkloriques en Grèce. Corapport. (Association Internationale des Études du Sud - Est Européen, IIème Congrès International des Études du Sud - Est Européen, Athènes, 7-13 mai 1970). Athènes 1970, 8ον, σελ. 29.
75. **Λουκάτος Δημ. Σ.** Ἡ ἑπτανησιακὴ λαϊκὴ παράδοση καὶ τὸ σύγχρονο χρέος. Κερκ Χρον 15 (1970) 51 - 65.
76. **Μέγας Γ. Ἀ.** Διεθνὲς «Συμπόσιον» Βουκουρεστίου (9 - 13 Σεπτεμβρίου 1967). Λαογρ ΚΖ' (1971) 336 - 338. — Α' Διεθνὲς Κυπρολογικὸν Συνέδριον. Λευκωσία, 14 - 19 Ἀπριλίου 1969. Αὐτόθι, σ. 338 - 339. — 3ον Διεθνὲς Συνέδριον πρὸς ἔκδοσιν Λαογραφικοῦ Ἀτλαντος τῆς Εὐρώπης εἰς Helsinki τῆς Φινλανδίας (11 - 14 Μαΐου 1970). Αὐτόθι, σ. 339 - 341.
77. **Εὔδης Θεόδ.** Ὁ Μυριβήλης καὶ ἡ Λαογραφία. Ν Ἑστ 88 (1970) 960-966.
78. **Οἰκονομίδης Δημ.** Οἱ νέοι ἀκαδημαϊκοί. Γ. Ἀ. Μέγας. Ν Ἑστ 87 (1970) 128.
79. **Παπαδόπουλλος Θεόδ.** Τὸ πεδίου καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς Λαογραφίας διὰ τοῦ ὀρισμοῦ αὐτῆς. Ἐπ Κύπρ ΙΙΙ (1969 - 70) 1 - 62.
Κρίσις : Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 49 - 51 (Ν. Σ. Σπανός). Λαογρ ΚΖ' (1971) 349 - 354 (Γ. Ἀ. Μέγας).
80. **Papadopoulos Théod.** Le deuxième Congrès International des Études du Sud - Est Européen. Ἐπ Κύπρ ΙΙΙ (1969-70) 267 - 272.
81. Τὸ Λαογραφικὸν καὶ Ἐθνολογικὸν Μουσεῖον Μακεδονίας. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 48 (1970), σ. 16.

82. Τὸ Ἱστορικὸν καὶ Λαογραφικὸν μουσεῖον νομοῦ Κοζάνης. Μακεδ Ζωή, τεύχ. 54 (1970), σ. 33.
83. Ἀποτελέσματα Παγκυπρίου διαγωνισμοῦ Λαογραφίας σχολικοῦ ἔτους 1970 - 71. Μαθ Ἔστ. ΚΑ' (1971), ἀρ. 51, σ. 225, ἀρ. 52, σ. 69.
84. **Βρανούσης Λ.** Νεοελληνικὲς Φιλολογικὲς Σπουδές. (Ἀνατύπ. περιοδ. «Κριτικὰ Φύλλα» τόμ. Α' (1971), τεύχ. 1, σ. 39 - 51). Ἀθήνα 1971, 8ον, σελ. 18.
85. **Γκαρτζονίκας Δημ.** «Μπουρτζόβλαχοι». Οἱ ἐξ Ἀχαιοπελασγῶν τῆς Πίνδου Νεοέλληνες. Ἰωάννινα 1971, 8ον, σελ. 68.
- 85α. Διεθνὲς λαογραφικὸ βραβεῖο στὸν καθηγητὴ Γεώργιο Μέγα. Ἑλληνικὰ 24 (1971) 533.
86. Ἑλληνικὴ Λαογραφικὴ Ἑταιρεία. Ἐκθεσις πεπραγμένων [1967 - 70]. Λαογρ ΚΖ' (1971) 316 - 334.
- 86α. Ἡ Διεθνὴς Ἑταιρεία Ἐθνολογίας καὶ Λαογραφίας (SIEF). Ἑλληνικὰ 24 (1971) 531.
87. **Κανακάρης Ἀντ.** Ἡ Λαογραφία τῆς Σαντορίνης. Σαντορίνη (1971), σ. 247.
88. **Κρητικὸς Παν.** Ἐπίδοσις τιμητικοῦ τόμου εἰς τὸν πρόεδρον [τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφικῆς Ἑταιρείας] καθηγητὴν κ. Γ. Ἀ. Μέγαν. Λαογρ ΚΖ' (1971) 334 - 335.
89. **Κυπριανοῦ Χρῦσανθ. Στ.** Τὸ Παγκύπριον Γυμνάσιον καὶ ἡ Λαογραφία. Τόμ. Α' (1967), Β' (1968), Γ' (1969), Δ' (1971). Λευκωσία - Κύπρος. Κρίσεις: Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεύχ. 3, σ. 142 (Κύπρος Χρῦσανθης). Κυπρ Λόγος 2 (1970) 48 (Νάγια Κ. Ρούσσου). Λαογρ. ΚΖ' (1971), 429 - 430 (Γ. Ἀ. Μέγας).
90. ——— Ἡ Λαογραφικὴ Κύπρος. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεύχ. 1, σ. 1 - 2.
91. **Κυριαζόπουλος Βασ.** Οἱ συλλογές τοῦ Λαογραφικοῦ Μουσείου τῆς Μυκόνου. Ἑλλ Τέχνη 4 (1971) 214 - 225.
92. Λαογραφικὴ Ὀρολογία. Ὀρος, ὄρολογία, λαογραφία, ἀποφθέγματα, γνωμικό, ρητό, παροιμία. Ἑλλ Ψυχὴ 1 (1971) 19 - 21.
93. Λαογραφικὸς Ὀμιλος Παγκυπρίου Γυμνασίου. Εἰδήσεις. Προκήρυξις Διαγωνισμοῦ. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεύχ. 3, σ. 139.
94. **Λοῖζου Λοῖζος** Ὁ λαογραφικὸς Ὀμιλος. Μαθ Ἔστ. ΚΑ' (1970 - 71), ἀρ. 50, σ. 110, ἀρ. 51, σ. 292 - 293.
95. **Λουκάτος Δημ.** Εὐστάθιος Δ. Μαζαράκης. 1891 - 1970. [Νεκρολογία]. Λαογρ ΚΖ' (1971) 347 - 348.

96. **Μαζαράκης Ε. Δ.** 'Ο σκοπός και ἡ χρησιμότητα τῆς Λαογραφίας. 'Ελλην Ψυχὴ 1 (1971) 14 - 18.
97. **Μέγας Γ. 'Α.** Ben Edwin Perry. 1892 - 1968. [Νεκρολογία]. Λαογρ ΚΖ' (1971) 344 - 345.
98. ——— 'Ελπινίκη Σταμούλη - Σαραντῆ. 1882 - 1971. [Νεκρολογία]. Λαογρ ΚΖ' (1971) 345 - 346.
99. **Μερακλῆς Μιχ.** Οἱ θεωρητικὲς κατευθύνσεις τῆς Λαογραφίας μετὰ τὸν δεῦτερο παγκόσμιον πόλεμον. Λαογρ ΚΖ' (1971) 3 - 23.
100. ——— Διεθνῆς 'Επιτροπὴ γιὰ τὴν λαϊκὴν ποίηση. Λαογρ ΚΖ' (1971) 341 - 343.
101. **Μεταλληνὸς Γεώργ.** Οἱ ἀδελφοὶ 'Ιακωβᾶτοι ὡς συλλογεῖς δημοτικῶν τραγουδιῶν χάριν τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ. Παρνασσὸς ΙΓ' (1971) 90 - 118. [Καὶ αὐτοτελῶς, 'Αθῆναι 1971, 8ον, σελ. 31. (Κείμενα καὶ μελέται Νεοελληνικῆς Φιλολογίας. Δ/ντῆς : καθ. Γ. Θ. Ζώρας, ἀρ. 70)].
102. **Μηλίγκου - Μαρκαντώνη Μαρία** Λαογραφικὸν ἀρχεῖον, μουσειακὴ συλλογὴ καὶ βιβλιοθήκη παρὰ τῇ ἔδρᾳ Λαογραφίας. 'Επ 'Επ Φιλ Σχ 'Αθ ΚΑ' (1970 - 71) 399 - 401.
103. **'Ολύμπιος Κ.** Λαογραφικὸς "Ὄμιλος Κ.Α.Ο.Ν. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 2, σ. 104 - 105.
104. **Παπαδάκη 'Ελευθερία** 'Ο πολιτισμὸς τοῦ χωριοῦ καὶ ἡ λαογραφικὴ ἔρευνα. 'Ελλ Τέχνη 3 (1971) 188 - 190.
- 104α. Πνευματικὸ μνημόσυνο Ν. Γ. Πολίτου. 'Ελληνικά 24 (1971) 533 - 534.
105. **Ρουσούνιδης 'Ανδρ. Χ.** Περὶ τῆς συντάξεως Κυπριακοῦ Λαογραφικοῦ "Ατλαντος. 'Επ Κύπρ IV (1970 - 71) 431 - 434.
106. **Στυλιανοῦ Π.** Λαογραφικὸν Μηνολόγιον. Κυπρ Λόγος 3 (1971) 137 - 142, 283 - 288.
107. **Ταρσούλη Γεωργία** Νικόλαος Πολίτης. Μιὰ μεγάλη ἐλληνικὴ μορφή. 'Ελλην Ψυχὴ 1 (1971) 7 - 13.
108. **'Αντωνίου 'Αντ.** 'Ο Λαογραφικὸς "Ὄμιλος. Μαθ 'Εστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 148.

β') Σύμμεικτα.

1. Συλλογαί.

109. **Μιχέλης "Αγγ.** Λημνιακὴ Λαογραφία. Κάστρον Λήμνου 1950, 8ον, σελ. 57.

Μέρ. Α' : 'Ο ἀρραβὼν τοῦ κεχαγιᾶ ἐν Λήμνῳ. (Δημοσ. εἰδήσεις περὶ γάμου, γαμήλια

δίστιχα, κάλαντα Θεοφανίων, ἐν προικοσύμφωνον). Μέρ. Β': Λεξικὸν ἀκαταλήπτων λέξεων. Μέρ. Γ': Ὀνομασία καὶ ἱστορία ὄλων τῶν χωρίων τῆς νήσου Λήμνου κατὰ τὴν λαϊκὴν παράδοσιν. Μέρ. Δ': Αἰνίγματα καὶ φράσεις Λημνιακαί. Θεραπευτικὰ βότανα.

110. **Γκατζάρας Ἀστ.** Ἀντίλαλος ἀπὸ τὸ Καταφύγι. Θεσσαλονίκη 1954, 8ον, σελ. 159.

Τοπωνύμια, κύρια ὀνόματα, ἄσματα 10, τοπικὰ ἀνέκδοτα, εἰδήσεις περὶ λατρείας, γάμου, κοινων. ὀργανώσεως, ἐνδυμασίας κ.ἄ.

111. **Παπαχρυσάνθου Γεώργ. Κ.** Κάτω Κλειτορία (Μαζέικα) Καλαβρύτων. Ἱστορία, ἥθη, ἔθιμα, ἀναμνήσεις, ἐξέλιξι, διάφορες στατιστικὲς πληροφορίες, ἐτυμολογικὰ κλπ. Ἀθήναι, Μάρτιος 1964, σελ. 219.

Κρίσις: Πελοποννησιακὰ Ζ' (1969 - 70) 445 (Τ. Ἀθ. Γρ[ιτσοπούλου]).

112. **Κρικόπουλος Χρ.** Καλαμπάκι. Μακεδ Ζωή, τευχ. 4 (1966), σ. 31 - 33. Παραδ. 2, εἰδήσεις περὶ λαϊκ. λατρείας καὶ γάμου.

113. **Σαμαρᾶ Θάλεια** Στοῦ Βέρμιου τὴν ἀντάρρα. Ἀθήνα 1966, 8ον, σελ. 254. Ὑπὸ διηγηματικὴν μορφήν παρέχονται πληροφορίες περὶ τελευτῆς, γάμου, λαϊκῆς λατρείας, δημῶδους ἰατρικῆς, κοινωνικῆς ὀργανώσεως, ὡς καὶ 5 ἄσματα, 10 τετράστιχα καὶ τινὰ δίστιχα.

114. **Γκέρτσος Χαρίδ.** Ἀγγ. Ἡ Ἀνατολικὴ Θράκη. Μερικὴ καὶ σύντομος ἱστορία αὐτῆς. Τὸ Ἐξάστερον καὶ λαογραφία αὐτοῦ. . . Ἀθήναι 1967, 8ον, σελ. 133.

Τοπωνύμια, κύρια ὀνόματα, γλωσσάριον, παραδόσεις 5, νανούρισμα 1, προλήψεις 6, παροιμ. 12, ἐπῶδαι 3, εἰδήσεις περὶ λατρείας, γεωργίας, ἀμπελοουργίας, γεννήσεως, γάμου, τελευτῆς, βιοτεχνίας, μαντικῆς.

115. **Παπακώστας Νικ. Χ.** Ἡπειρωτικά. (Ἱστορία - Λαογραφία - Κοινωνικά). Τόμ. Α'. Ἀθαμανικά. Ἀθήναι 1967, 8ον, σελ. 648.

Εἰδήσεις περὶ κοινων. ὀργανώσ., κτηνοτροφικοῦ καὶ γεωργικοῦ βίου, κατοικίας, τροφῶν, ἐνδύματος, μαντικῆς, μαγείας, γάμου κ.ἄ.

Κρίσις: Ἑλληνικά 21 (1968) 433 - 436 (Δ. Σ. Λουκᾶτος).

116. ***Ἀθανασιάδης Στάθης** Ἱστορία καὶ λαογραφία τῆς Σάντας. Θεσσαλονίκη, τόμ. Α', 1967, τόμ. Β', 1968.

Κρίσις: Ἀρχ Πόντ 29 (1968 - 69) 464 - 469 (Σῆμος Λιανίδης).

117. **Ἀναστασίου Ἰωάν.** Ἡ ἐμπορικὴ, πνευματικὴ καὶ κοινωνικὴ ζωὴ στὰ Γιάννινα τοῦ 1812 - 1813. Ἐντυπώσεις τοῦ Ἀγγλου σέρ Χένρυ Χόλλαντ. Ἡπειρ Ἔστ ΙΖ' (1968) 92 - 100.

Πληροφορίες περὶ κοινων. ὀργανώσεως, λαϊκῶν χορῶν καὶ ἐνδυμασίας.

118. **Βουνᾶς Χρῖστ.** Ἀπὸ τὰ πικάντικα καὶ παράξενα λαογραφικὰ τῆς Κεφαλονιάς. (Προλήψεις - γιαιτροσόφια - δεισιδαιμονίες - ξόρκια - παραμύθια -

ρίμνες - και άλλα περίεργα - πρωτάκουστα και εϋθυμα από τὰ ἦθη και ἔθιμα τοῦ λαοῦ τῆς Κεφαλονιάς). Πάτραι 1968, 8ον, σελ. 56.

119. **Βρανὴ Βασιλική** Λαογραφικὰ Πραγγίου. Γυναικεῖα ἔργα και ἐπιτηδεύματα (λαϊκαὶ τέχναι κλπ.). Θρακικὰ 42 (1968) 211 - 220.

Εἰδήσεις περὶ ὑφαντικῆς, κεντητικῆς, γεωργικοῦ και ποιμενικοῦ βίου, λαϊκῆς λατρείας, μαντικῆς και δημῶδους ἰατρικῆς.

120. **Γρίσπος Πᾶνος** Ἡ δασικὴ φυσιογνωμία τῶν Κυκλάδων νήσων. Ἐπετ Ἐταιρ Κυκλ Μελ Ζ' (1968) 497 - 544.

Εἰδήσεις περὶ ὑλικοῦ βίου, ὑλοτομίας, γεωργικοῦ βίου, ἀγγειοπλαστικῆς, λαϊκῆς λατρείας, λαϊκοῦ δικαίου, μαγικῶν και δεισιδ. συνηθειῶν, μετεωρολογίας.

121. **Ἐσκιτζόγλου Ἀνάργ.** Λαογραφικὴ μελέτη Σιταρᾶς Διδυμοτείχου. Θρακικὰ 42 (1968) 259 - 303.

Εἰδήσεις περὶ λαϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς, οἰκιακῶν σκευῶν, ἐνδύματος, καλλωπισμοῦ, τροφῶν, γεωργ. και ποιμεν. βίου, κοινων. ὀργανώσεως, λαϊκοῦ δικαίου, γάμου, γεννήσεως, τελευτῆς, μαγικῶν και δεισιδαιμόνων συνηθειῶν, λαϊκῆς λατρείας, δημῶδους ἰατρικῆς, ἀστρολογίας και μετεωρολογίας, μαντικῆς, μουσικῆς, χορῶν ὡς και τινὰ ἄσματα, διηγήσεις, παραδόσεις, αἰνίγματα, κύρια και βαπτιστικὰ ὀνόματα.

122. **Καραλέκας Ἡρακλ. Ε.** Πουλιὰ και ἀγρίμια τοῦ τόπου μας. Γεωργικὴ - δασικὴ - κτηνοτροφικὴ - λαογραφικὴ ζωολογία και ζωολογικὰ διάφορα. Ἐκδόσεις Γ'. Ἀθῆναι 1968, 8ον, σελ. 320.

Ἀναδημοσίευσις ἐκ παλαιότερας (ἄ.ἔ.) ἐκδόσεως τοῦ συγγραφέως. (Μέγα πλῆθος παροιμιῶν, διστίχων, μύθων, ἄσμάτων και προλήψεων, ἀπάντων σχετικῶν μὲ τὸν ζωϊκὸν κόσμον).

Κρίσις: Λαογρ ΚΖ' (1971) 388 - 389 (Δ. Β. Οἰκονομίδης).

123. **Καρπάθιος Ἐμμ. Ἰ.** Ἐκκλησία Κῶ Δωδεκανήσου. Τόμ. Α', βιβλ. 1. Ἀθῆναι 1968, 8ον, σελ. 564.

Δημοσιεύονται και λαογραφικαὶ εἰδήσεις, ἀναφερόμεναι εἰς τὴν κοιν. ὀργάνωσιν, τὸ λαϊκὸν δίκαιον, τὸν γεωργικὸν και κτηνοτροφικὸν βίον, τὴν λαϊκὴν λατρείαν, τὴν τελευτήν, ὡς και πλῆθος τοπωνυμιῶν.

124. **Καρυδάκης Κ. Π.** Πηλειορίτικη λαογραφία. Βόλος (1968), 8ον, σελ. 55.

Πληροφορίαι περὶ κοινωνικῆς ὀργανώσεως, λαϊκοῦ δικαίου, ἐνδυμασιῶν, οἰκιακῶν σκευῶν και λαϊκῆς κατοικίας, γεωργικοῦ και κτηνοτροφικοῦ βίου, δημῶδους ἰατρικῆς, μαγικῶν και δεισιδαιμόνων συνηθειῶν, παιγνίων, γάμου, γεννήσεως, παιδίου, τελευτῆς, λαϊκῆς λατρείας, ὡς και 14 ἄσματα, 4 δίστιχα, 10 τετράστιχα, 17 παροιμ. και 4 ἀραιγλωσσάριον.

125. **Κατσιπῆς Φίλ.** Ἱστορικὰ και λαογραφικὰ τῆς νήσου Σαντορίνης. Βυζαντινὰ κατάλοιπα. Φιλ Πρωτοχρ 1968, σ. 321 - 323. [Και αὐτοτελῶς, Ἀθῆναι 1968, 8ον, σελ. 3 ἄ.ἔ.].

Εἰδήσεις περὶ γεωργ. και ναυτικοῦ βίου, ἔθιμα Χριστουγέννων ὡς και ἐν τετράστιχον.

126. **Κομνίδης Γεώργ.** Λαογραφικά Γιατράδων Διδυμοτείχου. Θρακικά 42 (1968) 168 - 185.

Πληροφορίες περί γεννήσεως, βαπτίσεως, δημόδους ιατρικής, γάμου, τελευτῆς, μαγικῶν καὶ δεισιδαιμόνων δοξασιῶν ὡς καὶ μία παράδοσις.

127. **Κοσμάς Ν. Β.** Ὁ Λαγκαδάς. Ἱστορία - Λαογραφία. Θεσσαλονίκη 1968, 8ον, σελ. 136. (Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν, Μακεδονικὴ Βιβλιοθήκη, ἀρ. 29).

Κρίσεις: Μακεδονικά Θ' (1969) 357 - 358 (Ν. Α. Κωνσταντινίδης). Ἑλληνικά 23 (1970) 418 - 421 (Ἐλεονώρα Σκουτέρη).

128. Λαογραφικά τῆς Ζακύνθου ἐπὶ Ἀγγλοκρατίας. Ἑπτὰ Φύλλα ΣΤ' (1968) 133.

Τοπωνύμια, παροιμιώδεις φράσεις, ρίμνες, παροιμίες καὶ δίστιχα Ζακύνθου.

129. Λαογραφικά χωρίου Λύρας Σουφλίου. Συνεργασία διδασκάλων. Θρακικά 42 (1968) 185 - 199.

Πληροφορίες περί λαϊκῆς κατοικίας, ἐνδύματος, γάμου, γεννήσεως, μαγικῶν καὶ δεισιδαιμόνων δοξασιῶν, ὡς καὶ 10 παροιμίες, 15 αἰνίγματα καὶ 32 ἄσματα.

130. Λαογραφικὴ μελέτη ἀπὸ τὴν ζῶν καὶ τὰ ἦθη τῶν κατοίκων τοῦ Μικροῦ Δερείου. Συνεργασία δημοδιδασκάλων. Θρακικά 42 (1968) 105 - 110. Εἰδήσεις περί γάμου, γεννήσεως καὶ λαϊκῆς λατρείας.

131. Λαογραφικὴ συλλογὴ τῆς κωμοπόλεως Λαβάρων γενομένη ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Δημ. Σχολείου Λαβάρων. Θρακικά 42 (1968) 110 - 123.

Εἰδήσεις περί λαϊκῆς κατοικίας, ἐνδύματος, τροφῶν, γάμου, γεννήσεως, λαϊκῆς λατρείας, μαγικῶν καὶ δεισιδαιμόνων δοξασιῶν, μουσικῶν ὀργάνων, χορῶν, ὡς καὶ 13 ἄσματα, 12 αἰνίγματα καὶ τινες παραδόσεις, εὐχαὶ καὶ ἀραὶ.

132. **Μακρῆς Κων/ῖνος** Λαογραφικά Σισανίου - Βοῖτου. Ἀθήναι 1968, 8ον, σελ. 95.

Εἰδήσεις περί κοινων. ὀργαν., λαϊκῆς κατοικίας, γεωργικοῦ καὶ κτηνοτροφικοῦ βίου, βιοτεχνίας, λαϊκῆς λατρείας, ἀστρολογίας καὶ μετεωρολογίας, δημόδους ιατρικής, μαντικῆς, μαγείας καὶ δεισιδαιμόνων δοξασιῶν, γάμου, γεννήσεως, τελευτῆς, ὡς καὶ 6 τετράστ., 4 δίστ. καὶ 34 ἄσματα μετὰ λεξιλογίου.

133. **Μανάβης Β.** Λαογραφικὴ ὕλη τοῦ χωρίου Ν. Ψαθάδων. Θρακικά 42 (1968) 199 - 207.

Εἰδήσεις περί λαϊκῆς κατοικίας, ἐνδύματος, καλλωπισμοῦ, λαϊκῆς λατρείας, δεισιδαιμόνων δοξασιῶν ὡς καὶ 10 ἄσματα.

134. **Μπαρᾶς Βασ.** Τὸ Δέλβινο τῆς Βορείου Ἠπείρου... [Βλ. Ἑπ ΚΛ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68), σ. 255, ἀρ. 99].

Κρίσεις: Ἠπειρ Ἑστ ΙΖ' (1968) 356 - 357 (Κ. Π. Λαζαρίδης).

135. **Παπαγεωργίου Γεώργ. Θ.** 'Η ιστορία τῆς Φτέρης Αἰγίου. Μὲ ἀνέκδοτα ἔγγραφα Ἀγωνιστῶν τοῦ 1821. Ἀθήναι 1968, 8ον, σελ. 75.
 Δημοσ. πληροφορίες περὶ κοιν. ὄργαν., λαϊκῆς λατρείας, γάμου, τοπωνυμίων, μαγικῶν καὶ δεισιδαιμόνων συνηθειῶν, λαϊκ. κατοικίας, γεωργικοῦ βίου.
136. **Παπαναοῦμ Δημ. Ν.** Λαογραφικὰ Σιατίστης. (Βραβεῖον Ἀκαδημίας Ἀθηναίων). (Μακεδονικὴ Βιβλιοθήκη. Δημοσιεύματα τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, ἀρ. 27). Θεσσαλονίκη 1968, 8ον, σελ. 79.
 Πληροφορίες περὶ γάμου, γεννήσεως, δημόδους ἰατρικῆς, μαγείας καὶ δεισιδαιμόνων συνηθειῶν, λαϊκῆς λατρείας, ἐπωδῶν, ὡς καὶ 1 παράδοσις, ἄσματα γάμου 12, λατρευτικὰ 21 μετὰ γλωσσαρίου.
 Κρίσεις: Μακεδονικὰ Η' (1968) 428 - 429 (Ν. Α. Κωνσταντινίδης). Αὐτόθι, ΙΑ' (1971) 480 - 481 (Β. Δ. Φόρης).
137. **Φλούδας Νικ. Ί.** Βυζικιώτικα ... [Βλ. Ἐπ Λαογρ Ἀρχ ΙΖ' (1964), σ. 127, ἀρ. 72].
 Κρίσεις: Ἑλληνικὰ 21 (1968) 222 - 224 (Δ. Α. Πετρόπουλος).
138. **Χασιακὸς Γεώργ. Ἀναστ.** Ἱστορικὰ καὶ λαογραφικὰ τῆς Κουκουβίστας (Καλοσκοπῆς Φωκίδος). Ἀθήναι 1968, 8ον, σελ. 160.
 Δημοσιεύονται πληροφορίες περὶ κοιν. ὄργαν., λαϊκ. δικαίου, γεωργ., ποιμεν., μελισσοκ. καὶ κυνηγ. βίου, λαϊκ. κατοικίας, ἐνδύματος, τροφῶν, γεωργ. ἐργαλείων, λαϊκ. βιοτεχν., γάμ., γενν., τελευτ., λαϊκ. λατρ., δημ. ἰατρ., μαγ. καὶ δεισιδ. συνηθειῶν, μαντ., μετεωρολ. καὶ ἀστρολ., ὡς καὶ πλῆθος εὐτραπέλων διηγήσ., ἀνεκδ., παροιμ., διστίχ., τετραστ. καὶ λοιπῶν ἄσμάτων.
139. **Χατζηπαυλίδου Ἀναστασία** Στοιχεῖα λαογραφικῆς ἐρεῦνης Διδυμοτείχου. Θρακικὰ 42 (1968) 207 - 211.
 Πληροφορίες περὶ ἐνδυμασίας, λαϊκῆς λατρείας, γάμου καὶ δεισιδαιμόνων δοξασιῶν.
140. **Χρηστίδου Χρυσή** Ἡθῆ καὶ ἔθιμα τοῦ Λαγοῦ. Θρακικὰ 42 (1968) 220 - 258.
 Δημοσιεύονται εἰδήσεις περὶ λαϊκῆς κατοικίας, ἐνδύματος, ὑποδέσεως, καλλωπισμοῦ, γεννήσεως, γάμου, λαϊκῆς λατρείας, μαγικῶν καὶ δεισιδαιμόνων συνηθειῶν, μετεωρολογίας, χορῶν, μουσικῆς, ὡς καὶ 33 ποικίλα ἄσματα μετὰ λεξιλογίου.
141. **Abbott G. F.** Macedonian Folklore. Chicago, Argonaut Inc., 1969, 8ον, σελ. XI + 372. (Institute for Balkan Studies). (Φωτοτ. ἀνατ. Α' τόμ. τοῦ 1903).
 Κρίσεις: Balkan Studies 10 (1969) 212 - 216 (Alke Kyriakidou - Nestoros).
142. **Ἀποστολάκης Σταμ.** «Κάτα - ξυλόκατα». Κρητ Ἐστ τεῦχ. 191 - 192 (1969), σ. 57 - 61.
 I. Τραγούδια - μαντινάδες. II. Ἡ γάτα στὰ παρατηρήματα. III. Ἡ γ. στὴ λαϊκὴ μετεωρολογία. IV. Ἡ γ. στὰ παραμύθια καὶ στοὺς μύθους. V. Ἡ γ. στὶς παροιμίες - παροιμ. φράσεις. VI. Ἡ γ. στὸ καθημερινὸ λεξιλόγιο. VII. Ἡ γ. στὴν λαϊκὴ χειροτεχνία.

143. **Γραμματίκογλου Έλένη** Λαϊκή λατρεία εις Πύθιον Διδυμοτείχου. *Θρακικά* 43 (1969) 180 - 203.
 Δημοσιεύονται πληροφορίες περί λαϊκῆς λατρείας, μαγικῶν καὶ δεισιδαιμόνων συνηθειῶν ὡς καὶ τινες παραδόσεις καὶ ἄσματα.
144. **Ἡλιάδης Βασ.** Τὸ Ἀδάμ. Ἱστορικὰ - λαογραφικά. Θεσσαλονίκη [1969], 8ον, σελ. 192.
 Τοπωνύμια, παραδόσεις, ἄσματα, παραμύθια, παροιμῖαι, αἰνίγματα, εἰδήσεις περὶ λαϊκῆς κατοικίας, ὑφαντικῆς, λαϊκ. λατρείας καὶ δεισιδαιμ., τροφῶν, δημῶδ. ἰατρικῆς, λαϊκῶν χορῶν κ.ἄ.
 Κρίσις: *Μακεδ Ζωή*, τευχ. 47 (1970), σ. 40 (Γ. Κ. Ζωγραφάκης).
145. **Κοσμῆς Ἀγγ.** Ὁ Μάρτης. *Σιφνιακὴ* 3 (1969), τευχ. 27 - 28, σ. 16.
 Παραδόσεις 3, παροιμῖαι 6.
146. **Κουτσούκης Κλεομ. Σ.** Τὸ Μικρὸ Χωριὸ Εὐρυτανίας. Ἱστορικὴ - λαογραφικὴ ἔρευνα. Ἀθῆναι 1969, 8ον, σελ. 255.
 Εἰδήσεις περὶ γεννήσεως, γάμου, τελευτῆς, κοινων. ὄργαν., λαϊκ. δικαίου, λαϊκ. ἰατρικῆς, λατρείας καὶ δεισιδ., μαντικῆς, μαγείας, μετεωρολογίας, γεωργικοῦ καὶ κτηνοτροφικοῦ βίου, ἔτι δὲ παραδόσεις, ἄσματα, τοπωνύμια, παροιμῖαι, ἄραϊ κλπ., λεξιλόγιον κ.ἄ. ὕλη.
147. **Κτενίδης Δ. - Θεοδοσιόγλου Β.** Λαογραφικὰ στοιχεῖα τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Θουρίου, περιφερείας Διδυμοτείχου. *Θρακικά* 43 (1969) 107-145.
 Δημοσιεύονται πληροφορίες περὶ γεωργ. καὶ ποιμενικοῦ βίου, λαϊκῆς κατοικίας, ἐνδύματος, καλλωπισμοῦ, τροφῶν, κοινων. ὀργανώσεως, δημῶδους ἰατρικῆς, ἀστρολογίας καὶ μετεωρολογίας, μουσικῆς, λαϊκῆς λατρείας, γάμου, γεννήσεως, τελευτῆς, ὡς καὶ τινες παραδόσεις καὶ παιδιὰ.
148. **Κώνστας Κ. Σ.** Ἡπειρωτικὲς ἐπιδράσεις στὸν λαϊκὸ βίον τῶν Αἰτωλοκαρνανῶν. Ἡπειρ Ἑστ ΙΗ' (1969) 109 - 121.
 Δημοσ. πληροφορίες περὶ ἀργυροχοΐας, ἀνδρικῆς ἐνδυμασίας καὶ δημ. ἰατρικῆς.
149. Λαογραφικὰ Κουφοβούνου Διδυμοτείχου. *Θρακικά* 43 (1969) 222 - 258.
 Δημοσ. πληροφορίες περὶ λαϊκῆς κατοικίας, ἐνδύματος, κομμώσεως καὶ καλλωπισμοῦ, τροφῶν, γεωργικοῦ βίου, ἀμπελουργίας, βιοτεχνίας, λαϊκῆς λατρείας, μαγικῶν καὶ δεισιδαιμόνων δοξασιῶν, γάμου, γεννήσεως, τελευτῆς, ὡς καὶ τινὰ ἄσματα μετὰ λεξιλογίου.
150. **Μιχαηλίδης Νουάρος Μιχ. Γ.** Καρπαθιακὰ μνημεῖα. Β'. Λαογραφικὰ σύμμεικτα Καρπάθου ὑπὸ —. Δευτέρα ἔκδοσις. Τόμος πρῶτος. Ἀθῆναι 1969, 8ον, σελ. 400.
 Φωτοτυπικὴ ἀνατύπωσις τῆς πρώτης ἐκδόσεως τοῦ ἔτους 1932. [Βλ. Ἑπ Λαογρ Ἀρχ Θ' - Ι' (1955 - 57), σ. 163, ἀρ. 227].
151. **Μορφιαδάκης Ἐμμ. Δ.** Λαογραφία Στειρίου Βοιωτίας. Ἀθῆναι 1969, 8ον, σελ. 71.
 Παραδόσεις, τοπωνύμια, παροιμῖαι, προσωνύμια, ἀνέκδοτα, εἰδήσεις περὶ λαϊκῆς λατρείας καὶ δεισιδαιμονίας, γάμου, βαπτίσεως, τελευτῆς, μαγείας καὶ μαντικῆς.

152. **Μπελλαράς Νικ. Γ.** Τὸ Ἐλύμνιον (Λίμνη Εὐβοίας). Ἀθήναι 1969², 8ον, σελ. 256.
 Λαϊκὴ λατρεία, τροφαί, κοινων. ὀργάνωσις, γάμος, ὀνόματα, ἄσματα 11, παροιμίαι 93.
 Κρίσις: Ἀρχ Εὐβ Μελ 15 (1969) 213 (Π. Γ. Γκίκας).
153. **Οὐσταμανωλάκη - Δανδουλάκη Ἑλένη—Οὐσταγιαννάκη - Ταταχάκη Εἰρήνη** Λαογραφικὰ Ἀρχανῶν Κρήτης. Ἀρχάναι 1969, 8ον, σελ. 187.
 Τοπωνύμια, παραδόσεις, δεισιδαίμ. δοξασίαι, ἐπωδαὶ (γηθειές) 17, παροιμίαι καὶ αἰνίγματα, εἰδήσεις περὶ λαϊκ. λατρείας, γάμου, μαντικῆς, ἀστρολογίας καὶ μετεωρολογίας, δημ. ἰατρικῆς, λεξιλόγιον.
154. **Παπαθανασόπουλος Θαν.** Ἱστορικὰ καὶ λαογραφικὰ τῆς Περίστας... [Βλ. Ἐπ ΚΛ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68), σ. 260, ἀρ. 133].
 Κρίσις: Ἡπειρ Ἐστ ΙΗ' (1969) 189.
155. — Οἱ μπουλιαραῖοι καὶ τὰ μπουλιάρικα. «Ἑλληνικὰ Θέματα», Ἀθήναι 1969, 8ον, σελ. 12. [Ἀνάτυπον].
 Περιεχόμενα: 1. Ἡ κοινωνικὴ αἵρεση. 2. Χωριὰ τῆς Ναυπακτίας καὶ Κραβαροχώρια. 3. Ἱστορίες μπουλιαραίων. 4. Ὁ Καρκαβίτσας καὶ ὁ «Ζητιάνος» του. 5. Λίγα γιὰ τὴ μπουλιάρικη συνθηματικὴ γλῶσσα. 6. Γλωσσὰ μπουλιάρικης συνθηματικῆς γλώσσης.
156. **Παπαχριστοδούλου Χρ. Γ.** Λεξιλογικὰ καὶ λαογραφικὰ Ρόδου... Ἀθήναι 1969, 8ον, σελ. 304. (Λαογραφία. Παράρτημα 7)
 Εἰς τὰ λήμματα περιλαμβάνονται ποικίλαι λαογραφικαὶ εἰδήσεις ἀναφερόμεναι ἰδίᾳ εἰς τὴν γεωργίαν, τὴν λατρείαν, τὴν μαγείαν καὶ δεισιδαιμονίαν, τὴν ἀμπελουργίαν, δενδροκομίαν, βιοτεχνίαν, σηροτροφίαν, μελισσοκομίαν, κτηνοτροφίαν, κατοικίαν, τροφάς, εἰς τὸν ζωϊκὸν καὶ φυτικὸν κόσμον, τὴν ἀστρονομίαν καὶ μετεωρολογίαν. Δημοσιεύονται προσέτι παροιμίαι, ἐπωδαί, ἄσματα, εὐχαὶ κ.ἄ.
157. **Πολύδωρος Α. Γ.** Εὐλοφάγου. Λευκωσία 1969, 8ον, σελ. 60.
 Πληροφορίαι περὶ λαϊκ. κατοικ., κοιν. ὄργαν., ἐπαγγελματικοῦ βίου, σκευῶν, ἐνδύματος, ὡς καὶ τοπωνύμια, ἄσματα, παραδόσεις καὶ δίστιχα.
 Κρίσις: Λαογρ Σπ Β' (1970) 66 - 68 ([Χρύσ. Στ. Κυπριανοῦ]).
158. **Σπυρόπουλος Ἀπόστ. Γ.** Λαογραφικὰ σύμμεικτα τοῦ Βασιλοπούλου... Ἀστακὸς (1969), 8ον, σελ. 15.
 Τοπωνύμια καὶ παραδόσεις.
159. **Σπυρόπουλος Ἀπόστ. - Καραμεσίνης Μενέλ.** Ἀντίλαλοι ἀπὸ τὰ περασμένα τοῦ Ἀστακοῦ καὶ τῆς περιοχῆς του. (Τοπωνύμια - ἔθιμα - παραδόσεις - τραγούδια). Ἀθήναι 1969, 8ον, σελ. 112.
 Κρίσις: Ἡπειρ Ἐστ ΙΗ' (1969) 494 (Δ. Κόκκινος).
160. **Τόλης Δημήτρ. Στ.** Τὸ χωριὸν Καροπλέσι καὶ ἡ περιοχὴ Ἀγράφων. Ἱστορία - Λαογραφία. Θεσσαλονίκη 1969, 8ον, σελ. 299.
 Πληροφορίαι περὶ κοιν. ὄργαν., λαϊκ. δικαίου, βιοτεχνίας, γεωργικοῦ καὶ κτηνοτροφικοῦ βίου, γάμου, λαϊκῆς λατρείας, μαγείας καὶ δεισιδ. συνηθειῶν, μαντικῆς, μετεωρολ. καὶ

αστρολογίας, δημ. ιατρικής, ὡς καὶ παραμύθια, μῦθοι, παραδόσεις, αἰνίγματα, παροιμίες, εὐχαί, ἀραὶ καὶ πλῆθος ἄσμάτων μετὰ σχετικῶν πληροφοριῶν περὶ χορῶν.

161. **Τσακίρη Ἀ.** Λαογραφικὰ Διδυμοτείχου. Θρακικὰ 43 (1969) 146 - 167. Εἰδήσεις περὶ λαϊκῆς λατρείας, γάμου, βαπτίσεως, μαγικῶν καὶ δεισιδαιμόνων συνηθειῶν 4 ἄσματα καὶ τινες παραδόσεις.

162. **Τσακνάκης Ἀθαν. Θ.** Ἐπανομή. Ἱστορία - Λαογραφία. Χρον Χαλκ τεῦχ. 17 - 18 (1969), σ. 5 - 209.

Δημοσ. πληροφορίες περὶ λαϊκῆς κατοικίας, τροφῶν, ἐνδύματος, ὑφαντικῆς, γεωργικῶν ἐργαλείων, κοινωνικῆς ὀργανώσεως, γάμου, γεννήσεως καὶ τελευτῆς, παιδικοῦ βίου, λαϊκοῦ δικαίου, λαϊκῆς λατρείας, μουσικῶν ὀργάνων, ὡς καὶ δημῶδη ἄσματα, παροιμίες, ὑβριστικὰ σχήματα καὶ φράσεις, τοπωνύμια, κύρια ὀνόματα. Παρατίθεται ἐν τέλει καὶ γλωσσάριον.

Κρίσις : Ἑλληνικὰ 24 (1970) 328 - 329 (Ν. Α. Κωνσταντινίδης).

163. **Φραγκάκη Εὐαγγελία Κ.** Συμβολὴ εἰς τὴν δημῶδη ὀρολογίαν τῶν φυτῶν. (Φυτὰ τῆς Κρήτης αὐτοφυῆ, ἐγκλιματισμένα, φαρμακευτικά, βαφικά, καλλωπιστικά, ἐδώδιμα). Ἀθῆναι 1969, 8ον, σελ. 242.

Πλὴν τῶν δημῶδων ὀνομάτων δημοσιεύονται καὶ παραδόσεις, παροιμίες, αἰνίγματα, δίστιχα, δεισιδ. συνηθελαι, εἰδήσεις περὶ τροφῶν, καλλωπισμοῦ, λαϊκῆς λατρείας, ιατρικῆς κ.ἄ.

Κρίσις : Κρητ Ἐστ τεῦχ. 190 (1969), σ. 43 - 44 (Δ. Β. Οἰκονομίδης).

164. **Χατζόπουλος Γ. Κ.** Λαογραφικὰ χωρίου Ἀντρεάντων. Ἀρχ Πόντ 29 (1968 - 69) 16 - 63.

Δημοσιεύονται πληροφορίες περὶ λαϊκῆς κατοικίας, τροφῆς, σκευῶν, γεωργ. ἐργαλείων, γεωργικοῦ, κτηνοτροφικοῦ, ἀμπελουργικοῦ καὶ μελισσοκομικοῦ βίου, δημῶδους ιατρικῆς, ὡς καὶ τινὰ ὀνόματα.

165. **Βασδραβέλλης Ἰωάν. Κ.** Διάφορα ἔγγραφα ἀφορῶντα εἰς τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τῆς Μακεδονίας. Ἑλληνικὰ 23 (1970) 257 - 271.

Δημοσιεύονται : 1. Πωλητήριον τοῦ ἔτους 1843 ἐκ Ναούσης. 2. Διαθήκη τοῦ ἔτους 1868 ἐκ Στρούγκας. 3. Παραίνεσις περὶ κοινωνικῆς ὀργανώσεως τῶν Ἑλλήνων Θεσσαλονίκης τοῦ ἔτους 1872. 4. Ἐπιστολὴ τοῦ ἔτους 1878 ἐκ Μεγαρόβου περὶ τῶν Κουτσοβλάχων. 5. Δύο ἐπιστολαὶ ἱστορικοῦ περιεχομένου.

166. **Βαφείδης Κων. Δ.** Ἀνάλεκτα Καλλιπόλεως. Θρακικὰ 44 (1970) 32 - 135. Εἰδήσεις περὶ κοινων. ὀργανώσεως, λαϊκῆς κατοικίας, ἐνδύματος, τροφῶν, λαϊκοῦ δικαίου, λαϊκῆς λατρείας, τοπωνυμίων, ἐπωνύμων, ὡς καὶ τινὰ παιδικὰ ἄσματα.

167. **Βογιατζίδης Ἰω. Κ.** Κίμωλος, ἱστορικαὶ ἔρευναὶ περὶ τῆς νήσου. Κιμωλιακὰ Α' (1970) 49 - 107.

Ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ περιοδ. Ἀθηνᾶ, τ. 35 (1923), σ. 67 - 124. [Βλ. Ἐπ Λαογρ Ἀρχ ΙΑ' - ΙΒ' (1958 - 59), σ. 153, ἀρ. 140].

168. **Γεωργούλας Σωκρ. Γ.** Λαογραφικὰ Ἀνατολικοῦ Ξηροβουνίου Ἡπείρου.

Ἡπειρ 'Εστ ΙΖ' (1968) 50 - 59, 140 - 148, 229 - 235, 322 - 323. ΙΘ' (1970) 331 - 339.

Ειδήσεις κοιν. ὀργανώσεως, γάμου, γεννήσεως, λαϊκῆς λατρείας, μετεωρολογίας καὶ ἀστρολογίας, δημῶδους ἰατρικῆς, λαϊκῶν χορῶν καὶ μουσικῶν ὀργάνων, ἐνδύματος ὡς καὶ παραδόσεις 2, παροιμ. 100, αἰνίγμ. 21, λαϊκὰ προβλήματα 8, γλωσσοδέται 3.

169. ——— Σπλάντζα - Spiaggia - Ἀμμουδιά. Ἡπειρ 'Εστ ΙΗ' (1969) 435 - 442. ΙΘ' (1970) 72 - 77, 331 - 339.

Ἐπώνυμα, τοπωνύμια, ἄσματα, προλήψεις, εἰδήσεις περὶ ἐνδύματος, λαϊκ. λατρείας, κοινων. ὀργανώσεως, γάμου, γεννήσεως, τελευτῆς.

170. **Δημητριάδης Γ.** Ἀναμνήσεις τοῦ χωριοῦ [Δραμεσοὶ Δωδώνης] ἱστορικὲς καὶ παιδικὲς ἀπ' τὰ παλαιὰ χρόνια ὡς τὰ σήμερα καὶ συλλογὴ ποιημάτων τοῦ τόπου μας. Ἀθῆναι 1970, 8ον, σελ. 126.

Πληροφορίαι περὶ κοινωνικῆς ὀργανώσεως, λαϊκοῦ δικαίου, γεωργικοῦ καὶ κτηνοτροφικοῦ βίου, ἐνδύματος, τροφῶν, γάμου, παιδίου, τελευτῆς, μαγικῶν καὶ δεισιδαιμόνων συνηθειῶν, ἰατρικῆς, μουσικῶν ὀργάνων καὶ χορῶν, ὀνόματα ζώων καὶ δένδρων, εὐχαί, ἀραί, τοπωνύμια, λεξιλόγιον.

171. **Διαλεκτὸς Ντόρης** Προλήψεις καὶ δοξασίαι στὴ Λέσβο. Μυτιλήνη [1970], 8ον, σελ. 89.

Πληροφορίαι περὶ κοιν. ὀργανώσεως, γάμου, γεννήσεως, τελευτῆς, λαϊκῆς κατοικίας, ξενητειᾶς, τροφῶν, ἐνδύματος, λαϊκῆς ἰατρικῆς, ἀστρολογίας, μετεωρολογίας, μαγείας καὶ δεισιδαιμόνων δοξασιῶν, λατρείας, γεωργικοῦ καὶ κτηνοτροφικοῦ βίου, λεξιλόγιον.

172. **Ζάππας Τάσος** Λαογραφικὰ τῶν Καψάλων. Ἀρχ Εὐβ Μελ 16 (1970) 130 - 148.

Ἔθιμα τελευτῆς, 3 ἄσματα, 53 δίστιχα, 2 ἐπῳδαί.

173. **Ζιώτας Παν.** Ἀη - Γιώργης ὁ Καβαλλάρης. Παραδόσεις καὶ ἔθιμα Πενταλόφου Βοῖτου. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 47 (1970), σ. 33 - 34.

Παράδ. 1, εἰδήσεις λατρείας, εἰκόνες τοπικῶν ἐνδυμασιῶν.

174. **Κοσμετᾶτος - Φωκᾶς Νικόλ.** Ἀπὸ τὴν παλαιότεραν ἱστορίαν τῆς Κεφαλληνίας. Παρνασσὸς 12 (1970) 588 - 593.

Εἰδήσεις περὶ λαϊκοῦ θεάτρου, χορῶν, κοινων. ὀργανώσεως, λαϊκ. λατρείας, κύρια ὀνόματα.

175. **Κώνστας Κ. Σ.** Λαογραφικὰ στὸν Μακρυγιάννη. Ν Ἐστ 87 (1970) 235 - 245.

Παροιμίαι, παρωνύμια, μῦθοι, ἕνειρα, «παιδεμοί», γιαιτροσόφια, ἄσματα.

176. ——— Λαογραφικὰ στὸ ἔργο τοῦ Παλαμᾶ. Ν Ἐστ 88 (1970) 295 - 303.

Παραδόσεις, λατρευτικὰ ἔθιμα, εἰδήσεις περὶ ἰατρικῆς, μαγείας, τελευτῆς, μαντικῆς.

177. Λαογραφικὰ Μαυροκκλησιῶν Διδυμοτείχου. Θρακικὰ 44 (1970) 217 - 274.

Δημοσιεύονται πληροφορίαι περὶ τροφῶν, ἐνδύματος, ὑποδέσεως, κομμώσεως, λαϊκῆς κατοικίας, βιοτεχνίας, χορῶν καὶ μουσικῶν ὀργάνων, μαντικῆς, ἀστρολογίας καὶ μετεω-

ρολογίας, ιατρικής, λαϊκής λατρείας, μαγείας και δεισιδαιμόνων συνηθειών, γάμου, γεννήσεως και τελευτής, ως και 3 παραμύθ., 7 αινίγμ., 14 παιδικά ἀθλήματα, 2 νανουρίσμ., 2 μοιρολ., 2 δίστιχα και 50 ἄσματα.

178. : **Μάκιστος (Παπαχαραλάμπους) Κώστ.** Ἡ Σελλάδα τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς Λέσβου. Ἱστορική και λαογραφική ἔρευνα. Μὲ βιβλιογραφικὸ ἐπίμετρο Μίλτη Παρασκευαΐδη. Ἀθήναι 1970, 8ον, σελ. 292.

Ποικίλαι εἰδήσεις ἱστορικοῦ και λαογραφικοῦ ἐνδιαφέροντος.

179. **Μηλιαράκης Ἀντών.** Ὑπομνήματα περιγραφικὰ τῶν Κυκλάδων νήσων κατὰ μέρος, Κίμωλος. Κιμωλιακὰ Α' (1970) 3 - 48 [= Δελτ Ἰστ Ἐθν Ἐταιρ 6 (1901), σ. 3 - 48].

Κοινωνική ὀργάνωσις, γεωργικός, ποιμενικός και ναυτικός βίος, ἔνδυμα, τροφαί, λατρεία, ὀνόματα.

180. **Μηλιώρης Νίκ. Ε.** Τὰ ἑλληνικὰ χωριά τῆς περιοχῆς τῶν Βουρλῶν Μ. Ἀσίας. Μικρ Χρον 14 (1970) 177 - 225.

Πληροφορίαι περὶ κοινων. ὀργανώσ., γεωργικοῦ και κτηνοτροφικοῦ βίου, λαϊκῆς κατοικίας, μαγείας και δεισιδ. συνηθειῶν, δημῶδους ἱατρικῆς, λαϊκῆς λατρείας, παιδικοῦ βίου, γάμου, γεννήσεως και τελευτής, παραδόσεις, τοπωνύμια, ἄσματα τινά.

181. **Μιχαηλίδου Ἀγνή** Τὸ παλιὸ Βαράσι. Εἰκόνες μιᾶς ἐποχῆς. Λευκωσία 1970, 8ον, σελ. 192 + 24 εἰκ.

Πληροφορίαι περὶ λαϊκῆς κατοικίας, ἔνδυματος, τροφῶν και κοινων. ὀργανώσεως.

Κρίσις : Κυπρ Σπ ΛΔ' (1970) 213 (Α. Χ. Ρουσουνίδης).

182. **Μίχας Λέανδρος Νικοκλῆ** Τὰ Ταταῦλα. Ὁ ἱστορικός λόφος τῆς Πόλης. Ἀθήναι 1970, 8ον, σελ. 116 + 10 εἰκ.

Εἰδήσεις περὶ κοινων. ὀργανώσεως, ἐπαγγελματικοῦ βίου, δημῶδους ἱατρικῆς, τελευτής, τοπωνυμίων, βαπτιστικῶν ὀνομάτων, λαϊκῆς λατρείας, λαϊκοῦ θεάτρου, λαϊκῆς κατοικίας, παιδικοῦ βίου, ως και 4 ἄσματα.

183. **Μουσαίου - Μπουγιούκου Καλλιόπη** Ἔθιμα, δοξασίες, προλήψεις στὸ Λιβίσι και τῆ Μάκρη. Μικρ Χρον 14 (1970) 50 - 94.

Ἐπῳδαί, νανουρίσματα, παιδιὰ, παιδικὰ ἄσματα, λαϊκ. ἱατρική, μαγεία και δεισιδαιμονία.

184. **Μουσελίμης Σπῦρ.** Τὸ Πόποβο. [Συνέχεια]. Ἡπειρ Ἔστ ΙΗ' (1969) 242 - 248, 340 - 350, 443 - 450, 570 - 576. ΙΘ' (1970) 78 - 83, 177 - 184, 317 - 322. [Και αὐτοτελῶς, Γιάννινα 1970, 8ον, σελ. 152].

Παραδόσεις, μῦθοι, παραμύθια, γνωμικά, παροιμιαί, εὐχαί και ἄραί, λαϊκὴ λατρεία, τελευτή, αἰνίγματα.

Κρίσις : Ἡπειρ Ἔστ Κ' (1971) 310 - 311 (Δ. Κόκκινος).

185. **Μυλωνάκος Σταῦρ.** Τὸ Δαφνὶ τῆς Σπάρτης... [Βλ. Ἐπ ΚΛ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68), σ. 255, ἄρ. 102].

Κρίσις : Πελοποννησιακὰ Ζ' (1969 - 70) 442 (Τ. Ἀθ. Γρ[ιτσοπούλος]).

186. **Οικονόμου Βασ. Κ.** 'Η Ζίτσα. 'Αθήναι 1970, 8ον, σελ. 280.
Κ ρ ί σ ι ς : 'Ηπειρ 'Εστ ΙΘ' (1970) 506 - 507 ('Ι ω. Γ. Θ ε ο χ ά ρ η ς).
187. **Παπαθεοδώρου 'Απόστ. Π.** 'Εκ Δωδώνης αντίλαλοι. Δραμεσίτικα. (Θρησκεία - Παιδεία - Εὐεργέται - 'Αρχεῖα - Λαογραφία κλπ.). 'Αθήναι 1970, 8ον, σελ. 157.
Ειδήσεις περί κοινων. ὀργανώσεως, λαϊκοῦ δικαίου, λαϊκῆς λατρείας, 6 ἄσματα, τοπωνύμια, παραδόσεις περί ἐκκλησιῶν.
188. **Παπανικολάου Φώτης** Λαογραφικὰ θέματα. 'Η βροχή. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 54 (1970), σ. 48.
Παροιμ. φράσεις καὶ παροιμίαι, μετεωρολ. παρατηρ., μαγεία («πιρπιρούνα»).
189. **Παπαντωνίου Κώστ.** Τὸ χωριό μας Δάρα - 'Αρκαδίας. [Βλ. 'Επ ΚΛ ΙΗ' - ΙΘ' (1965 - 66), σ. 129, ἀρ. 84].
Κ ρ ί σ ι ς : Πελοποννησιακὰ Ζ' (1969 - 70) 440 - 442 (Τ. 'Α θ. Γ ρ [ι τ σ ό π ο υ λ ο ς]).
190. **Παπαρρηγόπουλος Πάνος** Λαογραφικὰ Καλαβρύτων. 'Αθήνα 1970, 8ον, σελ. 254.
Ειδήσεις περί κοινωνικῆς ὀργανώσεως, λαϊκοῦ δικαίου, λαϊκῆς κατοικίας, γεωργικοῦ, κτηνοτροφικοῦ καὶ ἐπαγγελματικοῦ βίου, μαγικῶν καὶ δεισιδαιμόνων συνηθειῶν, λαϊκῆς λατρείας, δημῶδους ἰατρικῆς, γάμου, γεννήσεως, τελευτῆς, παιδίου, ὡς καὶ 39 παραδόσεις, 6 εὐεργετικοῦ διηγήσεις, 10 παραμῦθια, 36 τοπωνύμια, 247 παροιμίαι, 8 ἐπῶδαί, 12 μοιρολόγια, 7 νανουρίσματα, 17 τετράστιχα, 156 ποικίλα ἄλλα ἄσματα.
Κ ρ ί σ ι ς : Πελοποννησιακὰ Η' (1971) 506 (Τ. 'Α θ. Γ ρ [ι τ σ ό π ο υ λ ο ς]).
191. **Πέτροβιτς Νατάλης 'Εμμ.** Σερρῶν λαογραφικὰ σύμμεικτα. Σερρ Χρον Ε' (1969 - 70) 149 - 165.
Ειδήσεις λαϊκ. λατρείας καὶ κοινων. ὀργανώσεως, 1 παραμῦθι, 2 παραδ.
192. **Σπυρόπουλος 'Απόστ.** 'Η Φανερωμένη Παναγία τῆς Καλχίτσας. Ρουμελ 'Ημερολ 14 (1968 - 70) 97 - 102.
Ειδήσεις λαϊκ. λατρείας, τοπωνύμια, λεξιλόγιον.
193. **Σταμάτης Χαρ.** 'Ο 'Ιανουάριος στὴν Λαογραφία μας. Ρουμελ 'Ημερολ 14 (1968 - 70) 113 - 126.
Παροιμίαι, δεισιδ. δοξασίαι, λατρεία, παραδόσεις, γεωργικὸς βίος κ.ἄ.
194. **Ταουσιάνης Χρῖστ. Ν.** Λαογραφικὰ Ριζοκαρπάσου μετὰ 31 εἰκόνων. Αἰγιαλοῦσα - Κύπρος 1970, 8ον, σελ. 254.
Δημοσιεύονται πληροφορίες περί λαϊκῆς κατοικίας, ἐνδύματος, τροφῶν, βιοτεχνίας, γεωργικοῦ, κτηνοτροφικοῦ καὶ ἀλιευτικοῦ βίου, λαϊκῆς τέχνης, μετεωρολογίας καὶ ἀστρολογίας, μαγικῶν καὶ δεισιδαιμόνων συνηθειῶν, δημῶδους ἰατρικῆς, λαϊκῆς λατρείας, γάμου, γεννήσεως, τελευτῆς, ὡς καὶ 204 παροιμίαι, 79 αἰνίγματα, 7 παραδόσεις, 17 παραμῦθια, 14 ἐπῶδαί, 234 δίστιχα, 1 λογοπαίγνιον, 6 παιδικὰ ἄσματα καὶ 44 διάφορα λοιπὰ ἄσματα.
Κ ρ ί σ ι ς : Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 54 ('Α ν δ ρ. Χ. Ρ ο υ σ ο υ ν ἰ δ η ς).

195. **Φάλμπος Φίλ. Κ.** Ὁ Φραγκομαχαλᾶς τῆς Σμύρνης. Ἱστορικὴ μελέτη. Ἀθήναι 1970, 8ον σελ. 294.
Τοπωνύμια, κοινων. ὀργάνωσις, ἐπαγγέλματα, κύρια ὀνόματα, λαϊκὴ ἀρχιτεκτονικὴ, ἀνέκδοτα κ.ἄ. Ἐν σελ. 186 - 215 : Φραγκοχιώτικα βιβλία.
196. **Χριστόπουλος Σπυρ.** Ἡ ἱστορία τῆς Σκοτάνης. Ἐπετ Καλαβρ Β' (1970) 217 - 225.
Τοπωνύμια, 1 παροιμ. φράσις, κύρια ὀνόματα.
197. **Ἀναστασίου Ἰω.** Ὁ πολιτισμὸς τῆς Ἡπείρου στὴν περίοδο τῆς τουρκοκρατίας. Ν Ἐστ 89 (1971) 587 - 595.
Εἰδήσεις περὶ κοινων. ὀργανώσεως, λαϊκῆς τέχνης, ἀρχιτεκτονικῆς, ἄσματα 3, ὀνόματα.
198. **Anthony Anne** Greece hut und highrise. Athens, Greece 1971, 8ον, σελ. 372 + 2 χάρτ. + 45 εἰκ.
Δημοσιεύονται καὶ εἰδήσεις περὶ λατρείας, τροφῶν, ἀρχιτεκτονικῆς κ.ἄ.
199. **Καλλιάνης Δ. Γ.** Ἀπὸ τῆ λαϊκῆς μας παράδοσι. Λακωνικὰ Η' (1971), τεύχ. 44, σ. 58. [Τοπων., παράδ. 1, ἀνέκδ. 2]. — Ἱστορίες καὶ πληροφορίες. Αὐτόθι, τεύχ. 48, σ. 183. [Σκώμματα, ἀνέκδ., παρων., τοπων.].
200. **Κατσιπης Φιλ.** Βυζαντινὰ κατάλοιπα στὴ Σαντορίνη. Σαντορίνη (1971), σ. 251 - 257.
Ἔθιμα γάμου, θρησκευτ. παραδόσεις, πανηγύρεις, λέξεις κ.ἄ.
201. **Κούσιος Μεν.** Ἡ ἱστορία τοῦ χωριοῦ μου [Μόλιστα Κονίτσης]. Ἀθήναι 1971, 8ον, σελ. 271 + 8 εἰκ.
Παρέχονται εἰς λογοτεχνικὸν ὕφος καὶ διάφορα λαογραφικὰ στοιχεῖα, ἤτοι τοπωνύμια, εἰδήσεις περὶ ποιμενικοῦ βίου, κοινων. ὀργανώσεως, γάμου, λατρείας, δεισιδαιμονίας κ.ἄ.
Κρίσις : Κόνιτσα Γ' (1971), ἀρ. 105 - 107, σ. 12.
202. **Κώνστας Κ. Σ.** Λαογραφικὰ περὶ τὸν ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό. Λαογρ ΚΖ' (1971) 213 - 278.
Παραδόσεις 72, «προφητεῖες» 117, ἐνθυμίσεις 27, εἰκόνες τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ, τοπωνύμια 18, παροιμίαι 4, προσευχαί 2, ἄσματα 2.
203. — Λαογραφικὰ στοιχεῖα εἰς τὰ κείμενα τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη. Πελοποννησιακὰ Η' (1971) 176 - 200.
Προλήψεις, ἀνέκδοτα, παροιμίαι καὶ παροιμ. φρ. 51, παρωνύμια 17, μῦθοι 9, ἄσματα 2.
204. Λαογραφικὰ Πρωτοκκλησίου Διδυμοτείχου. Θρακικὰ 45 (1971) 237 - 255.
Δημοσιεύονται πληροφορίες περὶ κοινων. ὀργανώσεως, λαϊκ. κατοικ., τροφῶν, γεωργ. καὶ κτηνοτρ. βίου, ἐνδύματος καὶ ὑποδέσεως, βιοτεχνίας, γάμου, γεννήσεως, λαϊκ. λατρ., μουσικῆς, ὡς καὶ τινὰ ἄσματα.
205. **Λυγνός Ἐμμ. Ἀντ.** Λαογραφικὰ τῆς Σαντορίνης. Σαντορίνη (1971), σ. 248 - 250.

Δίστιχα 17, έπωδαί 7, παροιμίαι 8, «γλωσσόκομποι» 2, παιδ. άσματα 2, 1 ρίμα, 1 παροιμ., ειδήσεις περι μαντικής και μαγείας.

206. **Μποντάς Γεώργ. Μ.** Σιάτιστα. Έλλην Ψυχή 1 (1971) 68 - 72.

Ειδήσεις περι λαϊκής κατοικίας, κοινωνικής οργανώσεως, λατρείας, 25 άσματα.

207. **Νασίκας Γρηγ. Άθ.** ΈΗ Σμίξη (Γρεβενών). Έστορία, ήθη και έθιμα. Άθήνα 1971, 8ον, σελ. 168.

Γενικαί και ιστορικαί πληροφο., όνόματα, άσχολίαι κατοίκων, τοπωνύμια, άσματα διάφ. 168, παραδόσεις 5, ειδήσεις περι κοινων. οργαν., γεννήσεως, γάμου, τελευτής, λατρείας, ένδύματος.

208. **Νάστος Κλεάνθης Άθαν.** Καταφύγι Πιερίων - Κοζάνης. Έστορικη - λαογραφική έπισκόπησι. Θεσσαλονίκη 1971, 8ον, σελ. 250.

Τοπωνύμια, κύρια όνόματα, άσματα 170, παραδόσεις τινές, άσχολίαι κατοίκων, ειδήσεις περι γάμου, κοινων. οργανώσεως κ.ά.

Κρίσις : Μακεδ Ζωή, τεύχ. 62 (1971), σ. 36.

209. **Παπαδημητράκης Κων. Θεμ.** Έστορία - Λαογραφία Μέσα Διδύμας Χίου. Χίος 1971, 8ον, σελ. 64.

Άνέκδοτα 6, άσματα 11, δίστιχα, παροιμίαι 12, παραδόσεις 3, τοπωνύμια, ειδήσεις περι γάμου, τελευτής, λατρείας, ένδυμασίας κ.ά.

210. **Παπαδημητρίου - Πολιτσάκη Σουλτάνα** Το Βογιαλίκι - Ξυλαγανή τής Άνατολικής Ρωμυλίας. Θρακικά 45 (1971) 99 - 142.

Πληροφορία περι κοινωνικής οργανώσεως, επαγγελματικού βίου, γάμου, γεννήσεως και τελευτής, λαϊκής λατρείας, ένδύματος, δημώδη άσματα.

211. **Παπαμιτσάκη Ά.** Μαγεία - λαϊκή ιατρική - σκωπτικά ποιήματα. Έλλην Ψυχή 1 (1971) 63 - 64.

4 γητειαί, 2 σκωπτικά άσματα ώς και πληροφορία δημώδους ιατρικής.

212. **Παπασταματίου Χρ.** Λαογραφικά Σουφλίου. Θρακικά 45 (1971) 143 - 194.

Άνέκδοτα, παροιμιώδεις φράσεις, παροιμίαι, ειδήσεις περι κοινων. οργανώσεως, λαϊκής λατρείας, επαγγελματικού βίου, αινίγματα.

213. **Parkins Alta Ann** Εικόνες τής Μάνης. Pictures of the Mani. Έπιμέλεια : **Στυλ. Γ. Παπαδόπουλος.** (Άθήναι 1971), 8ον, σελ. 160.

214. **Πασχάλης Κοντός, Λασπίδου Μεταξία και Βαρβατζίκη Έλισάβετ** Λαογραφικά του χωρίου Άσαάκιον (Διδυμοτείχου). Θρακικά 45 (1971) 195 - 236.

Πληροφορία περι λαϊκής κατοικ., τροφών, γεωργ. και κτηνοτρ. βίου, κοινων. οργαν., λαϊκής λατρείας, μαγείας και δεισιδ. δοξασιών, έθιμων γάμου, γεννήσεως και τελευτής, δημώδη άσματα.

215. **Πατσέλης Νικ. Β.** Λαογραφικά Δελβινακίου. 'Ηπειρ 'Εστ Κ' (1971) 65-74, 208 - 221, 366 - 379, 933 - 944.

Ειδήσεις γάμου, τελευτῆς, λαϊκῆς λατρείας ὡς καὶ πλῆθος δημοδῶν ᾄσμάτων.

216. **Σιταρᾶς 'Απόστ.** 'Η Μάδυτος. Πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ 'Ελλησπόντου. 'Επιμελεία **Μιχ. Χρ. Κατζάκη.** 'Αθήναι 1971, 8ον, σελ. 510.

Πλὴν τῆς λοιπῆς ὕλης δημοσ. : τοπωνύμια, κύρια ὀνόματα, παροιμίαι 12, εὐχαί, ἀραί, παιδιαί 21, ᾄσματα καὶ στίχοι ᾄσμάτων, προσέτι καὶ εἰδήσεις περὶ γλώσσης, μαντικῆς, ἰατρικῆς, λαϊκῆς λατρείας, δεισιδαιμονίας, μαγείας, κοινων. ὀργανώσεως, ἀσχολιῶν τῶν κατοίκων, κατοικίας, ἐνδύματος, τροφῶν, γεννήσεως, γάμου, τελευτῆς κ.ἄ.

217. **Τσατσιόπουλος Λάμπρ. 'Α.** Τὸ Κομπότι 'Αρτης (427 π.Χ. - 1971 μ.Χ.). 'Ιστορικὴ καὶ κοινωνικὴ ζωή. - Ν. Σκουφᾶς - Ε. καὶ Κ. Γεροστάθης. 'Ιωάννινα 1971, 8ον, σελ. 190 + 1 χάρτ.

Δημοσιεύονται πληροφορίες περὶ κοινων. ὀργανώσεως, ἐνδύματος, λαϊκῆς κατοικίας, γεωργικῶν ἐργαλείων (εἰκόνες), λαϊκῆς λατρείας, γάμου, τελευτῆς, ὡς καὶ πλῆθος εὐχῶν, τοπωνυμιῶν καὶ 8 μοιρολόγια.

218. **Τσοῦχλος Κωστ.** Λαογραφικά τῆς Τσακωνιάς. 'Ελλην Ψυχὴ 1 (1971) 73 - 74.

Λαϊκὴ λατρεία, μαντικὴ, γάμος, ᾄσματα 5.

219. **Φραγκινέας Νικόλ. Γ.** Λακωνικὴ γῆ. 'Αθήνα 1971, 8ον, σελ. 461.

Πλὴν τῆς λοιπῆς ὕλης— ἰδίᾳ ἀρχαιολογικῆς καὶ ἱστορικῆς — δημοσιεύονται καὶ 25 ᾄσματα, τοπωνύμια, κύρια ὀνόματα, δεισιδαιμονίαι, παραδόσεις, εἰδήσεις περὶ κοινων. ὀργανώσεως κ.ἄ.

Κρίσεις : Λακωνικὰ Η' (1971), τεῦχ. 44, σ. 91 - 92 (Δ. 'Αστερινός). Αὐτόθι, τεῦχ. 47, σ. 155 ('Αλ. Βασιλείου).

220. **Φωτεινόπουλος Θ.** 'Ο 'Ελληνικὸς Πόντος. Ποντ Στ 1971, σ. 245.

Δημοσιεύονται πληροφορίες περὶ γάμου, τελευτῆς, μαγικῶν καὶ δεισιδαιμόνων συνηθειῶν ὡς καὶ μία παράδοσις «περὶ Κύκλωπος».

221. **Χατζόπουλος Γ. Κ.** Λαογραφικά χωρίου 'Αντρεάντων. 'Αρχ Πόντ 30 (1970 - 71) 34 - 70.

Δημοσιεύονται πληροφορίες περὶ μεταμφιέσεων, λαϊκῆς λατρείας, μαντικῆς καὶ δὴ ὄνειρομαντείας ὡς καὶ περὶ μαγικῶν καὶ δεισιδαιμόνων συνηθειῶν.

2. Μελέται.

222. **Αἰκατερινίδης Γεώργ. Ν.** 'Εκθεσις εἰδικῆς λαογραφικῆς ἐρεῦνης εἰς τὸν νομὸν Σερρῶν (26 Φεβρ. - 8 Μαρτ. 1967). 'Επ ΚΛ Κ'-ΚΑ' (1967-68) 324-336. — 'Εκθεσις λαογραφικῆς ἐρεῦνης εἰς νομὸν Λασιθίου Κρήτης (26

Αύγ. - 18 Σεπτ. 1967). Αὐτόθι, σ. 336 - 343. — "Εκθεσις λαογραφικῆς ἀποστολῆς εἰς Ἄετὸν Ἐηρομέρου Αἰτωλοακαρνανίας (25 - 27 Νοεμβρ. 1967). Αὐτόθι, σ. 344 - 347. — "Εκθεσις λαογραφικῆς ἀποστολῆς εἰς τὸν νομὸν Ρεθύμνης Κρήτης (26 Αὐγ. - 14 Σεπτ. 1968). Αὐτόθι, σ. 406 - 414.

223. **Δευτεραῖος Ἄγγ. Ν.** "Εκθεσις λαογραφικῆς ἐρεύνης εἰς τὴν περιοχὴν βορείως τῆς Κοζάνης (Δυτ. Μακεδονίας) (7 Αὐγ. - 1 Σεπτ. 1967). Ἐπ ΚΛ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68) 347 - 359. — "Εκθεσις λαογραφικῆς ἐρεύνης εἰς τὸ χωρίον Σισάνιον τοῦ νομοῦ Κοζάνης (15 Ἰουλ. - 3 Αὐγ. 1968). Αὐτόθι, σ. 379 - 391.

224. **Ἡμελλος Στέφ. Δ.** "Εκθεσις λαογραφικῆς ἀποστολῆς εἰς τὴν νῆσον Σέριφον (2 - 9 Ὀκτ. 1967). Ἐπ ΚΛ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68) 305 - 310. — "Εκθεσις λαογραφικῆς ἀποστολῆς εἰς τὴν νῆσον Ἴον (19 - 27 Σεπτ. 1968). Αὐτόθι, σ. 376 - 379.

225. **Παπαμιχαὴλ Ἄννα Ἰ.** "Εκθεσις λαογραφικῆς ἐρεύνης εἰς τὴν ἐπαρχίαν Τρικάλων (16 Σεπτ. - 3 Ὀκτ. 1967). Ἐπ ΚΛ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68) 310 - 324. — "Εκθεσις λαογραφικῆς ἐρεύνης εἰς τὴν ἐπαρχίαν Τρικάλων (16 Αὐγ. - 2 Σεπτ. 1968). Αὐτόθι, σ. 391 - 405.

226. **Κοινὰ πολιτιστικὰ στοιχεῖα εἰς τὴν λαϊκὴν παράδοσιν τῆς Δωδεκανήσου καὶ τῆς Κρήτης.** Πεπραγμ Β' Κρητολ Συνεδρ Δ' (1969) 379 - 385.

227. **Χατζηϊωάννου Κυρ. Π.** Τὰ ἐν-διασπορᾷ. Τόμος τιμητικός. Λευκωσία, Κύπρος 1969, 8ον, σελ. κζ' + 583.

Περιέχονται : Ἀναγραφὴ δημοσιευμάτων (σελ. ιθ' - κζ'). Γεωργικὰ καὶ ποιμενικὰ τῆς Κύπρου (σ. 5 - 49). Σύμμεικτα λαογραφικὰ ἀπὸ τοὺς Κυπριῶτες χρονογράφους (50 - 61). Τὰ παραμῦθια (62 - 69). Ἡ μεσαιωνικὴ καὶ δημώδης κυπριακὴ ποίησις (70 - 88). Κριτικὰ καὶ ἐρμηνευτικὰ (89 - 99). Δυὸ δημοτικὰ τραγούδια τῆς Κύπρου μὲ θέμα τὸ Χάρο (100 - 116). Ὁ Λιπέρτης κ' ἡ Κυπριακὴ πραγματικότης (117 - 138). Ἐπιβιώσεις τοτεμισμού στὴν Κύπρον (139 - 145). Αἱ παραστάσεις τῶν κολαζομένων εἰς τοὺς βυζαντινοὺς καὶ μεταβυζαντινοὺς ναοὺς τῆς Κύπρου (146 - 155). Κύπρια μελετήματα (156 - 164). Αἱ ἐορταὶ τοῦ Κατακλυσμοῦ ἐν Κύπρῳ καὶ ἡ καταγωγὴ των (165 - 171). Σύμμεικτα ἐτυμολογικὰ (172 - 183). Τὸ γλωσσικὸν ἰδίωμα τῆς Πιτσυλιᾶς Κύπρου (184 - 200). Γλωσσικὰ καὶ λαογραφικὰ σταχυολογήματα (201 - 215). Ἡ ἐλληνικότης τῆς Κύπρου βάσει τῶν γλωσσικῶν κριτηρίων (216 - 242). Γενικὴ ἐπισκόπησις τῆς Κυπριακῆς διαλέκτου ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων μέχρι σήμερον (243 - 253). Κριτικὰ διάφορα (257 - 318). Βιβλιογραφία τῆς Κυπριακῆς λαογραφίας καὶ γλωσσολογίας μεσαιωνικῆς καὶ νέας διαλέκτου (319 - 420). Εἰκόνες (423 - 449). Language, Race and Nationality (458-471). The Mediaeval and Modern Greek Cypriot dialect (492 - 506). The beginning of the Modern Greek Cypriot dialect as it appears in the Greek text of the Assises, in

the 13th century A.D. (509 - 523). The Cataclysmos feasts in Cyprus and their origin (527 - 531). Four types of External Soul in Greek and other Folk - narratives (532 - 541).

Κρίσεις: Λαογρ Σπ Β' (1970) 63 ([Χρύσ. Κ. Κυπριανοῦ]). Κυπρ Λόγος 2 (1970) 47 (Νάγια Κ. Ρούσου). Λαογρ ΚΖ' (1971) 402 - 405 (Δ. Λουκᾶτος).

228. **Μενάρδος Σῖμ.** Τοπωνυμικαὶ καὶ λαογραφικαὶ μελέται. Λευκωσία 1970, 8ον, σελ. XVI + 375. (Δημοσιεύματα τοῦ Κέντρου Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν, IV).

Περιέχονται ἐν τῷ τόμῳ: Προλογικὸν σημείωμα ὑπὸ Μεν. Χριστοδούλου (σελ. VII - XVI). Τοπωνυμικὸν τῆς Κύπρου (σ. 1 - 103). Κούκλεια (104 - 105). Λεμεσὸς (106 - 112). Where did Aphrodite find the Body of Adonis? (113 - 118). Ἐπιτύμβιοι ἐπιγραφαὶ ἐκ Κύπρου (119 - 143). Γολγοὶ καὶ Ἐβραῖοι (144 - 151). Φουντάνα Μωρώζα (152 - 157). Περὶ τῶν τοπικῶν ἐπιθέτων τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς (158 - 180). Τοπωνύμια τῆς νήσου Τήνου (181 - 188). Τοπωνυμικὸν τῆς Μυκόνου (189 - 201). Περὶ τῶν συνθέτων ἀπὸ τοῦ ἔσω καὶ ἔξω τοπωνυμίων (202 - 205). Κυπριώτικα τραγούδια (206 - 222). Πλουμιστήρα (222 - 225). Ἡ Ρήγαινα (226 - 251). Περὶ τῶν ὀνομάτων τῶν Κυπρίων (252 - 281). Ὁ Διγενῆς τῆς Κύπρου (282 - 287). Θοῆνος τῆς Κύπρου (288 - 314). Ἡ ἅγια Ἐλένη εἰς τὴν Κύπρον (315 - 340). Χολλὰ (341 - 345). Μπεργαῆς (346 - 347). Τὸ τραγούδι τῆς Ζωγγραφοῦς (348 - 364). Ἱστορικὰ παροιμίαι τῶν Κυπρίων (365 - 370). Βουρβούλακας (371 - 374).

Κρίσεις: Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τευχ. 1, σ. 52 (Ν. Παναγιώτου).

Γ' ΥΛΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

1. Συνοικισμός, οἰκία καὶ αὐλή. Ἐπιπλα καὶ σκεύη.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 115. 121. 124. 129. 131. 132. 133. 135. 138. 140. 144. 147. 149. 156. 157. 162. 164. 166. 171. 177. 180. 181. 182. 190. 194. 204. 206. 214. 216. 217. 285. 333. 345]

229. **Βιολάρη Βέρα** Περιγραφή ἐνὸς χωριάτικου σπιτιοῦ. Φωτ Πορεία Α' (1965 - 66) 34 - 35.
230. **Ἰωαννίδης Στέφ.** Σπίτια καὶ δρόμοι στὴν παλιὰ Ξάνθη. Θρακ Χρον ΣΤ' (1966) 30 - 34. [20 εἰκόνες].
231. **Μουτσόπουλος Νικ. Κ.** Ἀρχοντικὰ σπίτια τῆς Μακεδονίας. Μακεδ Ζωή, τευχ. 1 (1966), σ. 9 - 11, τευχ. 2 (1966), σ. 19 - 21.
232. **Γλύστρας Χρ.** Ὑλικὸς βίος καὶ τέχνη τοῦ λαοῦ Σουφλίου. Θρακικὰ 42 (1968) 135 - 137.
Πληροφορίαι περὶ λαϊκῆς κατοικίας.
233. **Κωστάκης Θαν. Π.** Τὰ παλιὰ σπίτια τῶν Φούρνων (Ἰκαρίας) καὶ τοῦ Ἀγαθονησιοῦ. Ἑλληνικὰ 21 (1968) 75 - 108.

234. **Παπαχαραλάμπους Γ. Χ.** Ἡ Κυπριακὴ οἰκία. Προλεγόμενα Θ. Παπαδοπούλλου. Λευκωσία 1968, 8ον, σελ. 30 + 77 + LVIII πίν. + 1 χάρτ. (Δημοσιεύματα τοῦ Κέντρου Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν, II).
235. **Καδῆ Ἀνδρεανῆ** Λαϊκὴ κατοικία. Λαϊκὴ ἐνδυμασία. Λαϊκὴ τροφή. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 53 - 54.
236. **Μέγας Γεώργ. Ἀ.** Σκοποὶ καὶ μέθοδοι διὰ τὴν ἔρευναν τῆς λαϊκῆς οἰκοδομίας. Λαογρ ΚΣΤ' (1969) 3 - 12. (= Χωροταξία Β', 1942, σ. 41 - 44 = Λαογρ Κ', 1962, σ. 293 - 302).
237. ——— Θρακικαὶ οἰκῆσεις. Συμβολὴ εἰς τὴν ἔρευναν τῆς βορειοελληνικῆς ἀγροτικῆς οἰκίας. Λαογρ ΚΣΤ' (1969) 15 - 59 + πίν. ΙΑ'. (= Ἐπ Λαογρ Ἀρχ ἔτ. Α', 1939, σ. 5 - 49).
238. ——— Ἡ λαϊκὴ οἰκοδομία τῆς Λήμνου. Λαογρ ΚΣΤ' (1969) 61 - 87 + πίν. Η'. (= Ἐπ Λαογρ Ἀρχ ἔτ. Β', 1940, σ. 3 - 29).
239. ——— Θεσσαλικαὶ οἰκῆσεις. Λαογρ ΚΣΤ' (1969) 89 - 201 + πίν. ΜΣΤ'. (= Σειρὰ ἐκδόσεων τοῦ Ὑφυπουργ. Ἀνοικοδομήσεως, ἀρ. 4, Ἀθῆναι 1946, σελ. 113 + πίν. 46).
240. ——— Ἡ λαϊκὴ κατοικία τῆς Δωδεκανήσου. Λαογρ ΚΣΤ' (1969) 203 - 264 πίν. ΙΣΤ'. (= Ἡ Δωδεκανήσος. Β', Ἀθῆναι 1949, σ. 33 - 92. Σειρὰ ἐκδόσεων Ὑφυπουργ. Ἀνοικοδομήσεως, ἀρ. 22, σελ. 60 + πίν. 16).
241. ——— Ἡ Ἑλληνικὴ οἰκία. Ἱστορικὴ αὐτῆς ἐξέλιξις καὶ σχέσις πρὸς τὴν οἰκοδομίαν τῶν λαῶν τῆς Βαλκανικῆς. Λαογρ ΚΣΤ' (1969) 265 - 409 + πίν. ΙΗ'. (= Σειρὰ ἐκδόσεων Ὑφυπουργ. Ἀνοικοδομήσεως, ἀρ. 37. Ἀθῆναι 1949, σελ. 134 + πίν. 18).
242. ——— Τὸ ἀρχοντικὸν τοῦ Σκούταρη τῆς Καστορίας. Λαογρ ΚΣΤ' (1969) 431 - 437 + πίν. 23 - 25. (= «Γέρας Ἀντωνίου Κεραμοπούλλου», Ἀθῆναι 1953, σ. 503 - 509 + πίν. 3).
243. ——— La funzione del vestibolo nella composizione della casa rustica greca e le sua relazione con la casa greca antica. Λαογρ ΚΣΤ' (1969) 439 - 446 + πίν. XVII. (= Annali del Museo Pitrè, XIV - XV, 1963 - 64. Palermo 1964, pp. 99 - 104 + tav. XVII).
244. ——— Αἱ ἀγροτικαὶ οἰκῆσεις τῆς Ἄνδρου. Λαογρ ΚΣΤ' (1969) 447 - 486 + πίν. XVI - XXXVI. (= Χαριστήριον εἰς Ἀναστάσιον Ὁρλάνδον, τόμ. Δ', 1967, σ. 83 - 118 + πίν. XVI - XXXVI).
245. **Ἀθανασίου Λεων.** Ἐθίμα θεμελίων καὶ στέγης στὴν Ἠπειρο. Ἠπειρ Ἐστ ΙΘ' (1970) 701 - 713.

246. **Ἰωαννίδης Ἐλευθ.** Ἡ Χαλκίδα καὶ οἱ δρόμοι τῆς. Ἄρχ Εὐβ Μελ 16 (1970) 11 - 76.
247. **Καλαθέρης Τάσ.** Ἀρχοντικὸ στῆ Χαλκίδα. Ἄρχ Εὐβ Μελ 16 (1970) 149 - 182.
248. **Λειμώνα - Τρεμπέλα Ἐλένη** Τὸ λαϊκὸ Καρπάθικο σπίτι. Θεσσαλονίκη 1970. (Παράρτημα τοῦ Δ' τόμου (1969 - 1970) τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπετηρίδος τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς). Διατριβὴ ἐπὶ διδακτορία, 8ον, σελ. 69, εἰκ. 48, πίν. 44.
Κρίσις: Λαογρ ΚΖ' (1971) 423 - 424 (Δ. Α. Πετρόπουλος).
249. **Βασιλειάδης Δ.** Τὸ σπίτι τοῦ Παπαδιαμάντη στῆ Σκιάθο. Ν Ἐστ 89 (1971) 804 - 811.
250. **Δημακόπουλος Ἰορδ.** Τὸ σπίτι τοῦ Γιαννούλη Χαλεπᾶ στὸν Πύργο τῆς Τήνου. Ν Ἐστ 90 (1971) 927 - 936.
251. **Θωμᾶς Γ.** Μαντηλώματα σπιτιῶν στὸ Πήλιο. Μαγνησιακὰ Α' (1971) 115 - 116.
252. **Μανουσάκης Γ.** Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὰ Σφακιά. Σπίτια στῆ Σκαλωτή. Πνευμ Ἐπ Α' (1971) 95 - 96.
253. **Κατзиωνᾶς Στυλ.** Ἡ οἰκία τῆς Πιτσιλιάς. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεύχ. 1, σ. 26 - 28.

2. Ἐνδύματα.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 110. 117. 121. 124. 129. 131. 133. 138. 139. 140. 147. 148. 149. 157. 162. 166. 168. 169. 170. 171. 173. 177. 179. 181. 194. 204. 207. 209. 210. 216. 217. 235. 274. 296. 333. 366. 596. 1153]

254. **Παπαδάκη Ἐλευθερία** Ἡ φορεσιὰ τῆς Καστοριᾶς. Ἡ φορεσιὰ τοῦ Ἀνταρτικοῦ. Μακεδ Ζωή, τεύχ. 2 (1966), σ. 40 - 41.
255. **Ἰωαννίδης Στέφ.** Ἐκθεση λαϊκῆς θρακιώτικης ἐνδυμασίας καὶ λαϊκῆς χειροτεχνίας. Θρακ Χρον Ζ' (1967) 66 - 69.
256. **Παραφεντίδου Ἀλεξάνδρα** Ἡ Πυλαία. Β' «ὁ σαγιᾶς», ἡ παλιὰ γυναικεία φορεσιὰ. Μακεδ Ζωή, τεύχ. 20 (1968), σ. 31 - 34.
257. **Πιταούλης Γεώργ.** Ἀποστολὴ ἐνδυμασιῶν Πυργίου εἰς Ἐθνολογικὸν Μουσεῖον. Χιακὴ Ἐπιθεώρ 6 (1968), τεύχ. 16, σ. 52 - 54.
258. **Τσαλίκη Χρυσή** Τοπικὴ Σουφλιώτικη ἐνδυμασία καὶ καλλωπισμός. Θρακικὰ 42 (1968) 137 - 143.
259. **Παραφεντίδου Ἀλεξάνδρα** Ὁ «σαγιᾶς» τῆς Πυλαίας. Ἐλλ Τέχνη 1 (1970) 55 - 57.

260. **Κασσωτάκης Ἄνδρ.** Ἐνδυμασίες, καλλωπισμὸς καὶ ἐργαλεῖα τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Γρηγορίας Ἡρακλείου Κρήτης. Ἑλλην Ψυχὴ 1 (1971) 23 - 24.
261. **Κυθρεώτης Ἰάκ.** Τὸ «χόλλιασμαν». Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 7 - 8.
262. **Τσιτρουλῆ Αἰκατερίνη** Γυναικεία ἐνδυμασία Τσιαρσαμπᾶ Κοζάνης. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 62 (1971), σ. 27 - 29.
263. **Χριστοδούλου Μενέλ. Ν.** Ἡ καταγωγὴ τῆς βράκας. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 3, σ. 109 - 112.

3. Τροφαὶ καὶ ποτά.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 115. 121. 131. 138. 144. 149. 152. 156. 162. 163. 164. 166. 170. 171. 177. 179. 181. 194. 198. 204. 214. 216. 235]

264. **Σγουρίτσας Ἀγ.** Τριφτάδια καὶ νεροχυλόπιττες. Λακωνικά Ε' (1968), τεῦχ. 26, σ. 55.
265. **Βραχᾶς Γιάνν.** Τὸ χαμοκούκι. Ρομειλ Ἡμερολ 14 (1968 - 70) 103 - 104.
266. **Κυπριανοῦ Χρῦσανθος Στ.** Μερικὲς κυπριακὲς τροφές τοῦ χωριοῦ Τσακχίστρα. Τόμος ΣΤ'. Ἐκδόσεις Γυμνασίου Δαπήθου. Δαπήθος 1970, 8ον μικρ., σελ. 34.
267. **Κυθρεώτης Ἰάκ.** «Σημειθιά» μὲ τὰ «κουκκουρούθκια». Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 2, σ. 80.
268. **Χατζιωναῖς Στυλ.** Τὸ φαγητὸ στὴν Ἄλωνα. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 3, σ. 118 - 121.
269. **Δράκος Ἄνδρ.** Κατασκευαὶ ἐκ χοιρινοῦ κρέατος. Μαθ Ἑστ ἔτ. ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 71.

4. Βίοι.

(Γεωργικός, ποιμενικός, μελισσοκομικός, ναυτικός, ἀλιευτικός κλπ.)

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 114. 115. 119. 120. 121. 123. 124. 125. 132. 135. 138. 146. 147. 149. 155. 156. 157. 160. 162. 164. 165. 170. 171. 179. 180. 182. 190. 192. 194. 195. 201. 204. 208. 210. 212. 214. 216. 217. 227. 260. 869. 898. 899. 1175]

270. **Λιασίδης Κυρ.** Τὸ ξυλάλετρο καὶ ἡ ὀρολογία του. Φωτ Πορεία Α' (1965 - 66) 36.
271. **Παπανικολάου Φώτ.** Ὁ τζομπάνος. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 2 (1966), σ. 17-18. — Ἡ γίδα. Αὐτόθι, τεῦχ. 4, σ. 34 - 35.

272. **Ζάππας Τάσος** 'Αλιευτικό χρονικό του Εύβοϊκού. 'Αρχ Εύβ Μελ 14 (1968) 3 - 86.

273. **Κωνσταντινίδου Μάρθα** Τὸ ράσισμα τῶν ψαριῶν. Μακεδ Ζωή, τεύχ. 26 (1968), σ. 31 - 32.

274. **Μάτσας Νέστωρ** Στέγη ἀπὸ οὐρανό. (Σαρακατσάνικο ὄδοιπορικό). 'Αθήνα 1968, 8ον, σελ. 110 + 24 εἰκ.

Λογοτεχνική περιγραφή τοῦ βίου τῶν Σαρακατσάνων μὲ παρεμβαλλόμενα πλεῖστα λαογραφικὰ στοιχεῖα, ἤτοι παραδόσεις, ἄσματα, εἰδήσεις περὶ λαϊκῆς λατρείας, μουσικῶν ὀργάνων, ἐνδύματος, δεισιδαιμόνων συνηθειῶν κ.ἄ.

Κρίσεις: 'Ηπειρ 'Εστ ΙΗ' (1969) 188 - 189. Μακεδ Ζωή, τεύχ. 33 (1969), σ. 46 - 47. Ν 'Εστ 85 (1969) 608 (Χατζ[ίνης Γ.]).

275. **Ζάππας Τάσος** Νερόμυλοι καὶ ἀνεμόμυλοι στὴ νότια Καρυστία. 'Αρχ Εύβ Μελ 15 (1969) 103 - 118.

276. **Τοπαλίδης Νικ.** 'Η μελισσοκομία στὴ Σάντα. 'Αρχ Πόντ 29 (1968 - 69) 332 - 339.

Δημοσιεύεται ἐνταῦθα καὶ συμπληρωματικὴ βιβλιογραφία ὑπὸ Σ. Λιανίδη.

277. **Γοργορίνης Γεώργ.** Τὸ Μεσολογγίτικο πετάλι. Ρουμελ 'Ημερολ 14 (1968 - 70) 77 - 80.

278. **Γρηγόρης Γερ.** Παγίδες γιὰ πουλιά. Ρουμελ 'Ημερολ 14 (1968 - 70) 43 - 46.

279. **Κωνσταντινόπουλος Χρῆστ. Γ.** Οἱ Λαγκαδινοὶ μαστόροι. 'Ιστορικο-λαογραφικὴ μελέτη. 'Αθήνα 1970, 8ον, σελ. 56.

Κρίσεις: Λαογρ ΚΖ' (1971) 422 - 423 (Δ. Α. Πετρόπουλος).

280. **Παπαρρηγόπουλος Πάνος** Μορφές τοῦ τόπου μας. Οἱ καλαντζῆδες. 'Επετ Καλαβρ Β' (1970) 138 - 141.

281. **Σαχᾶ Μαρία Νικ.** Οἱ νερόμυλοι τῆς Κωμιακῆς Νάξου. 'Επετ 'Εταιρ Κυκλ Μελ Η' (1969 - 70) 633 - 643.

282. **Σταμέλος Δημ.** 'Αλώνισμα τοῦ παλιοῦ καιροῦ. Ρουμελ 'Ημερολ 14 (1968 - 70) 153 - 158.

283. **'Αρχιγένης Δημ. 'Ι.** Λαογραφικὸ Σμύρνης. Τὰ κάρβουνα στὴ Σμύρνη. Μικρασιατικὰ 1 (1970 - 71) 71 - 78.

284. **Βαγενᾶς Θ.** Οἱ περίφημοι Κοσμίτες λιθοτόμοι καὶ λαγουμιτζῆδες. Χρον Κοσμᾶ (1971) 242 - 245.

285. **Γιαννακόπουλος Βλ.** Κατοικία, γεωργικὰ ἐργαλεῖα καὶ ἐργασίες τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Πραστὸς Κυνουρίας τοῦ νομοῦ 'Αρκαδίας. 'Ελλην Ψυχὴ 1 (1971) 24 - 25.

286. **Κατσίπης Φίλ.** Ἀπὸ τὸ χρονικὸ τοῦ κάμπου μας. Σαντορίνη (1971), σ. 237 - 245. — Ἀπόχες καὶ λίμνες. Αὐτόθι, σ. 261 - 262.
287. **Παπανικολάου Φώτ.** Τὰ κουδούνια. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 62 (1971), σ. 42.
288. **Πολυχρονίου Γ.** Τὰ βερκά. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 2, σ. 69 - 74. Κατασκευή, χρήσις, στήσιμο, συντήρησις καὶ ποιότης τῶν οὕτως ὀνομαζομένων παγίδων πρὸς σύλληψιν πουλιῶν.
289. **Ρουσσος Μάρκ.** Μποργιανοὶ τρατάρηδες. Σαντορίνη (1971), σ. 259 - 260.
290. **Χαραλάμπους Χ.** Τὸ λίνον (λινάριν). Καλλιέργεια, κατεργασία καὶ ὕφανσις αὐτοῦ ἐν Κύπρῳ. Βοῦφα - ἀρκαστῆριν καὶ ὄρολογία τμημάτων τούτων. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 2, σ. 63 - 68.
291. **Δράκος Ἄνδρ.** Τσαγκάρης. Μαθ Ἐστ ἔτ. ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 70.

5. Βιοτεχνία καὶ λαϊκὴ τέχνη.

(Ἀρχιτεκτονική, χειροτεχνία, ὕφαντική, κεντητική, ξυλογλυπτική, ἀγγειοπλαστική, μεταλλουργική, λαϊκὰ ἐπιτηδεύματα).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
 [Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπὸ ἀριθμ. 114. 119. 120. 121. 132. 138. 142. 144. 148. 149. 156. 160. 162. 177. 194. 195. 197. 198. 204. 213. 290. 425. 467. 1153]

292. **Κεφαλαῖς Κ.** Ἡ ἐλληνικὴ λαϊκὴ τέχνη. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 7 (1966), σ. 31 - 32.
293. **Κωτσάκη Ἰωάννα** Κεντήματα καὶ ὕφαντά. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 1 (1966), σ. 41 - 43.
294. **Γιακουμέττη Σωτηρία** Ὁ ἀργαλειὸς καὶ ἡ ὄρολογία του. Φωτ Πορεία Β' (1966 - 67) 84.
295. **Φιλιππίδη Ἑλένη** Τὸ Σαρακατσάνικο διακοσμητικὸ μοτίβο στοὺς τάπητες τύπου «Θράκης». Θρακ Χρον Ζ' (1967) 80 - 82.
296. **Ἀναγνωστοπούλου Ἀρχοντούλα** Λαογραφικὰ Διδυμοτείχου. Θρακικὰ 42 (1968) 143 - 148.
 Δημοσιεύονται πληροφορίες περὶ ὕφαντικῆς, πλεκτικῆς, κεντητικῆς, ξυλογλυπτικῆς, κεραμικῆς, χρυσοχοΐας καὶ ἐνδύματος.
297. **Connell Patrick** Greek Ornament. Translation and introduction by—. London (1968), 8ον, σελ. 127.
 Λαογραφικῶς ἐνδιαφέρουν αἱ σελ. 103 κέξ.
298. **Κουμανούδης Ἰω. Ν.** Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῆς κατασκευῆς τινῶν μεταβυζαντινῶν ναῶν. Ἡ σημασία των. (Ἀνάτυπον ἐκ τῶν

«Τεχνικῶν Χρονικῶν», τεύχ. 1ον, Ἰανουάριος 1968). Ἀθήναι 1968, 8ον, σελ. 24.

299. ——— Θέματα ἐκκλησιαστικῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ζυγός». [Ἀθήναι], 1968, 8ον, σελ. 36.

Περιλαμβάνει : α) Κερκυραϊκὰ καμπαναριὰ (σ. 3 - 19). β) Τὸ καμπαναριὸ τοῦ Ἀη-Βησοῦρου στὴ Νέα Φιλιππιάδα (20 - 26). γ) Ἄγνωστοι μεταβυζαντινοὶ ναοὶ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας (27 - 36).

300. **Κωτσάκη Ἰωάννα** Τὸ ἐλληνικὸ κέντημα. Μακεδ Ζωή, τεύχ. 23 (1968), σ. 46 - 47.

301. **Λιναρδάκη Ἐλευθερία** Α' Παγκρήτιος ἐκθεσις ἔργων λαϊκῆς τέχνης παλαιᾶς καὶ συγχρόνου... Κρητ Ἔστ τεύχ. 181 (1968) 172 - 178.

302. **Megas Georg. A** Überlieferung und Erneuerung in der Volksarchitektur Südost - Europas. Zeitschrift für Balkanologie 6 (1968) 74 - 82 + 22 Taf.

303. **Μελετόπουλος Ἰωάν. Ἀλεξ.** Ἡ Ἱστορία τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος εἰς τὴν λαϊκὴν εἰκονογραφίαν ὑπὸ —. Ἀθήναι 1968, 8ον, σελ. 24 + 15 ἄ. ἄ. + 41 εἰκ.

304. **Παπαμιχαήλ Ἄννα Ἰ.** Κροχαλωτὰ δάπεδα τῆς Σύμης. Ἐπ ΚΑ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68) 223 - 241.

305. **Πιερράκου - Μαρούδα Σούλα** Ἡ ὑφαντικὴ τέχνη εἰς τὸ Γεράκι. Λακωνικά Ε' (1968), τεύχ. 26, σ. 106 - 108.

306. **Αἰκατερινίδης Γεώργ. Ν.** Τὰ πιθάρια τῆς Κρήτης. Τεχνικὴ τῆς κατασκευῆς των. Ἡὼς 110 (1969) 5 - 12.

307. **Γεωργίου Κων.** Πῶς κατασκευάζεται τὸ φουρκάλι στὸ χωριό μου Δίκωμο. Μαθ Ἔστ ΙΘ' (1969) 51/347.

308. **Δωρῆς Μιχ.** Ἀνώνυμη ἀρχιτεκτονικὴ. Γέφυρες. Ἀρχιτεκτονικὴ 13 (1969), τεύχ. 77, σ. 50 - 61.

Ἡ γέφυρα τοῦ Ἁγίου Βησσαρίωνα στὴν Πόρτα Παναγιᾶ (Τρίκαλα) (σ. 51 - 53). Τὸ «γιοφύρι» τῆς Κόνιτσας (σ. 54 - 55). Οἱ γέφυρες τοῦ Μοναστηριοῦ καὶ τοῦ Δρίνου (σ. 56). Τὸ γιοφύρι τῆς Ἄρτας (σ. 58· ἐν σελ. 57 παραλλαγή τοῦ ὁμωνύμου ἄσματος). Ἄλλα μικρότερα γιοφύρια (σ. 58, εἰκόν. 59 - 61).

309. **Εὐαγγελίδης Δημ. Ε.** Ἡ Ἑλληνικὴ Τέχνη. Ἀθήναι 1969, 4ον, σελ. 218. Κρίσις : Ἡπειρ Ἔστ ΙΗ' (1969) 490 - 491 (Δ. Κόκκινος).

310. **Ἰγνατίου Ἄνδρ. Ε.** Πῶς γίνονται τὰ πιθάρια στὸ χωριό μου Παναγιᾶ. Μαθ Ἔστ ΙΘ' (1969) 52/348 - 53/349.

311. **Καρεκλᾶς Ἄνδρ.** Πῶς κατασκευάζεται ἡ καρέκλα. Μαθ Ἔστ ΙΘ' (1969) 47/343 - 48/344.

312. **Καχραμάνος Χάρης** 'Η ιστορία τοῦ χαλιού. 'Αθήναι 1969, 8ον, σελ. 370.
Κρίσεις: 'Ελλ Τέχνη 1 (1970) 61 - 67 (Κλ. Μαρμαρινός).
313. **Κοκκίνης Σπ.** 'Ιστορικά μνημεῖα καὶ λαϊκὴ ἀρχιτεκτονικὴ στὴ Χαλκίδα.
'Αρχ Εὐβ Μελ 15 (1969) 169 - 248.
314. **Κυριακίδου - Νέστορος "Αλκη** Τὸ πετεινάρι στὰ λαϊκὰ κεντήματα τῶν Βαλκανίων. 'Αρχιτεκτονικὴ 13 (1969), τεῦχ. 72, σ. 87 - 95.
315. **Μέγας Γ. 'Α.** Ζητήματα 'Ελληνικῆς Λαϊκῆς 'Αρχιτεκτονικῆς. Λαογρ ΚΣΤ' (1969) 411 - 428. (= Λαογρ ΙΔ', 1952, σ. 304 - 317).
316. ——— Überlieferung und Erneuerung in der Volksarchitektur Südost - Europas. Λαογρ ΚΣΤ' (1969) 487 - 502 + πίν. 3 - 24. (= Zeitschrift für Balkanologie, Jahrg. VI, 1968, Heft 1. Wiesbaden, pp. 74 - 87, Taf. 3 - 24).
317. **Μουζούρης Γεώργ.** Πῶς κατασκευάζονται τὰ ἀγγεῖα στὸν Κόρνο. Μαθ 'Εστ ΙΘ' (1969) 50/346.
318. Νεοελληνικὴ Χειροτεχνία. 'Εθνικὴ Τράπεζα τῆς 'Ελλάδος. (Διεύθυνση ἐκδόσεως: **Στέλιος Α. Παπαδόπουλος**. Καλλιτεχνικὴ ἐπιμέλεια: **Τάκης Κατσουλίδης**. Συνεργάτες τοῦ τόμου: **Π. Ζώρα, Χ. Καχραμάνος, Β. Κυριακόπουλος, Κ. Μακρῆς, Σ. Α. Παπαδόπουλος, 'Α. Χατζηνικολάου**). ('Αθήναι 1969), 4ον, σελ. 335 + 1 χάρτ. (εἰκόνες 251).
Νεοελληνικὴ χειροτεχνία (σ. 12 - 29). Λιθογλυπτικὴ (30 - 40). Ξυλογλυπτικὴ (48 - 87). Κεραμικὴ (88 - 123). Ὑφαντικὴ (124 - 159). Κεντητικὴ (160 - 219). Μεταλλοτεχνία (220 - 239). 'Αργυροχοῖα (240 - 275). Ταπητουργία (276 - 295). Συλλογὲς ἔργων νεοελλ. χειροτεχνίας (296 - 308). Σημειώσεις (311 - 320). Λεξιλόγιο τεχνικῶν ὄρων (321). Βιβλιογραφία (323 - 326). Εὐρετήριον (327 κέξ.).
Κρίσεις: Ν 'Εστ 87 (1970) 542 (Χ). 'Ελλ Τέχνη 1 (1970) 60 - 61 (Κλ. Μαρμαρινός). Χιακὴ 'Επιθεώρ 8 (1970), τεῦχ. 23, σ. 137 - 138 (Σταμάτ. Μανδαλάκας).
319. **Σπύρου Μάριος** Πῶς κατασκευάζονται τὰ καλάθια στὸ χωριό μου Φιλοῦσα (Κελοκεδάρων Πάφου). Μαθ 'Εστ ΙΘ' (1969) 48/344 - 49/345.
320. **Τζιακούρης Δημ. Ν.** Πῶς κατασκευάζεται ἡ σαρκὰ στὸ χωριό μου Τύμπου. Μαθ 'Εστ ΙΘ' (1969) 51/347 - 52/348.
321. **Βασιλειάδης Δ.** Γύρω ἀπὸ τὴ Ζακυθινὴ ἀρχιτεκτονικὴ. Ν 'Εστ 88 (1970) 1622 - 1632.
322. **Γιαγκουλλῆς Κων/ῖνος Γ.** Τὸ κυπριακὸ σάμα - στρατούρι καὶ δισάκκι. Κυπρ Λόγος 2 (1970) 63 - 65.
323. **Δημακόπουλος 'Ιορδ.** «Μεγάλη Βρύση», μιὰ βενετσιάνικη κρήνη τοῦ Ρεθύμνου. Κρητ Χρον ΚΒ' (1970) 322 - 343.

324. **Δωρῆς Μιχ.** Ἀνώνυμη ἀρχιτεκτονική. Κρήνες. Ἀρχιτεκτονική 14 (1970), τεύχ. 78, σ. 49 - 60. — Ὑδρόμυλοι. Αὐτόθι, τεύχ. 79, σ. 57 - 68. — Ἐκκλησίες περιοχῆς Πεδιάδος Ἡρακλείου Κρήτης. Αὐτόθι, τεύχ. 82, σ. 37 - 52. — Ἡ πέτρα καὶ ὁ ἄνθρωπος. Αὐτόθι, τεύχ. 83, σ. 60 - 73 (εἰκόνες οἰκιῶν κλπ. ἔργων λαϊκῶν).
325. Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος. Μουσεῖα καὶ Συλλογές τῆς Ἑλλάδος. Εἰκονογραφημένος ὁδηγός. Ἀθῆναι 1970, 8ον, σελ. 63.
Κρίσις: Ἑλλ Τέχνη 1 (1970) 63 (Κλ. Μαρμαρινός).
326. **Ζήβας Διον.** Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῆς Ζακύνθου ἀπὸ τὸν ΙΣΤ' μέχρι τὸν ΙΘ' αἰῶνα. Ἀθῆναι 1970, 4ον, σελ. 201. (Τεχνικὸν Ἐπιμελητήριον τῆς Ἑλλάδος).
327. **Κεφαλᾶς Κων/ῖνος Π.** Ἡ μακεδονικὴ χειροτεχνία τὸν καιρὸ τῆς τουρκοκρατίας. Ἑλλ Τέχνη 1 (1970) 50 - 54.
Δημοσιεύονται πληροφορίες περὶ ὑφαντικῆς, κεντητικῆς, χρυσοκεντητικῆς, χαλκοτεχνίας καὶ κεραμικῆς.
328. **Κουμανούδης Ἰ. Ν.** Περίγραμμα δημόδους θηραϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Οἱ οἰκισμοὶ καὶ ἡ κατοικία. Ἐπετ Ἐταιρ Κυκλ Μελ Η' (1969 - 70) 9 - 53.
329. **Κυριαζόπουλος Βασ.** Τὰ μυκονιάτικα ὑφαντά. Ἑλλ Τέχνη 1 (1970) 15-18.
330. **Παπαδάκη Ἐλευθερία** Τὸ κέντημα ἀπὸ τὴν παράδοσι στὴν βιοτεχνία. Μακεδ Ζωή, τεύχ. 54 (1970), σ. 27 - 29.
331. **Παπαδημητρίου Ἑλένη** Εἰσαγωγὴ στὴν ξυλογλυπτικὴ - ξυλουργικὴ τῆς περιοχῆς Λαπήθου. Χρον Λαπήθου Α' (1970) 24 - 31. — Ὑφαντικὴ περιοχῆς Λαπήθου. Αὐτόθι, σ. 124 - 130 καὶ 252. [Ἐν σ. 252 δημοσ. καὶ λεξιλόγιον ὑφαντικῆς Λαπήθου].
332. **Ταρσούλη Ἀθηνᾶ** Ἡ κυπριακὴ λαϊκὴ τέχνη. Ἑλλ Τέχνη 1 (1970) 2 - 14.
Δημοσιεύονται πληροφορίες περὶ λαϊκῆς κατοικίας, ἐνδύματος, ὑφαντικῆς, κεραμικῆς, ξυλογλυπτικῆς, μεταλλουργικῆς.
333. **Τσαγγαρίδης Ὁδ.** Βασικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κυπριακῆς λαϊκῆς τέχνης. Χρον Λαπήθου Α' (1970) 266 - 267.
334. **Χασιακὸς Γεώργ.** Τὸ σπαρτόγνεμα. Ρουμελ Ἡμερολ 14 (1968 - 70) 91 - 96.
335. **Χατζημιχάλη Ἀγγελικὴ** Ὁ φυτικὸς διάκοσμος τῆς λαϊκῆς μας τέχνης. Ἑλλ Τέχνη 1 (1970) 19 - 22.
336. **Βακαλόπουλος Κ. Α.** Μία ἄγνωστη λαϊκὴ λιθογραφία τοῦ ἀπαγχονισμοῦ τοῦ Γρηγορίου Ε'. Ἑλληνικά 24 (1971) 390 - 396, πίν. ἀρ. 14.

337. **Βασιλείου Σπύρ.** Τὸ καράβι στὴν ἑλληνικὴ λαϊκὴ τέχνη. 'Ελλ Τέχνη 2 (1971) 101 - 103.
338. **Βρέλλης Παῦλ.** Τὸ ἔπος τοῦ 21 στὴ λαϊκὴ τέχνη. 'Ηπειρ 'Εστ Κ' (1971) 232/716 - 234/718.
339. **Δημητρίου 'Ελένη** Τὸ Μουσεῖον Λαϊκῆς Τέχνης τοῦ Γυμνασίου Λαπήθου. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), ἀρ. 2, σ. 81 - 84. — 'Υφαντικὴ Ριζοκαρπάσου. [Βαμβακερά, μεταξωτά, μάλλινα]. Αὐτόθι, ἀρ. 3, σ. 135 - 38.
340. **Διδασκάλου 'Ιφιγένεια** 'Ο ἀργαλειὸς καὶ οἱ προλήψεις του. 'Ελλ Τέχνη 2 (1971) 120 - 122.
341. **Κανταρτζῆς 'Αφ.** Τὸ κουδούνι καὶ τὰ ζῶα. 'Ελλ Τέχνη 3 (1971) 181 - 187.
342. **Καραγιαννάκος 'Απ.** 'Ο ἀργαλειὸς καὶ τὰ τραγούδια του. Λακωνικὰ Η' (1971), τεῦχ. 48, σ. 181 - 82.
343. **Καχραμάνος Χάρης** Τὰ λάθη στὰ χαλιά. 'Ελλ Τέχνη 2 (1971) 104-107. — 'Η ἑλληνικότητα τῶν Μικρασιατικῶν ταπήτων. Αὐτόθι 5 (1971) 259-269.
344. **Κονταρᾶτος Σάββας** 'Η λαϊκὴ ἀρχιτεκτονικὴ τῆς Σαντορίνης. Σαντορίνη (1971), σ. 221 - 223.
345. **Κουμανούδης 'Ιω. Ν.** Τὰ λαϊκὰ σπίτια καὶ οἱ ἐκκλησίες τῆς Σαντορίνης. Σαντορίνη (1971), σ. 209 - 218.
346. **Κυριαζόπουλος Βασ.** Παλιὰ ἐπιτοίγια κρεμαστάρια φαναριῶν ἀπὸ τὴν Μύκονο. 'Ελλ Τέχνη 2 (1971) 91 - 95.
347. **Κωνσταντινίδης Δημήτρ.** Σήμαντρα καὶ κώδωνες. 'Ελλ Τέχνη 2 (1971) 80 - 90. — Κωδωνοστάσια. Αὐτόθι 3 (1971) 148 - 60. — Κηροστάται καὶ πολυκάνδηλα. Αὐτόθι 4 (1971) 202 - 213.
348. **Λαμπαδαρίδης Νικ. Σωτ.** 'Η λαϊκὴ χειροτεχνία στὰ νησιά τοῦ Μαρμαρᾶ. 'Ελλ Τέχνη 3 (1971) 130 - 138.
349. **Λάμπας 'Αριστ.** Χειροτεχνία, λαϊκὴ τέχνη καὶ ἡ σύγχρονη ἐποχὴ μας. 'Ελλ Τέχνη 2 (1971) 108 - 112.
350. **Loukatos Dim.** Précautions superstitieuses sur le tissage en Grèce. (Separatum Actes du Premier Congrès International des Études Balkaniques et Sud - Est Europeennes. Éditions de l' Academié Bulgare des Sciences). Sofia 1971, 8ον, σελ. 471 - 476.
351. **Μαρμαρινὸς Κλ.** Τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα στὴ λαϊκὴ μας τέχνη. 'Ελλ Τέχνη 5 (1971) 257 - 258.
352. **Οἰκονομίδης Δημ. Β.** 'Η βαρελοποιία εἰς τὴν Σαντορίνην. Σαντορίνη (1971), σ. 231 - 236.

353. **Παναγιωτόπουλος 'Ι. Μ.** 'Η 'Ελληνική 'Επανάσταση και ἡ λαϊκὴ τέχνη. 'Ελλ Τέχνη 4 (1971) 194 - 201.
354. **Παπαδάκη 'Ελευθερία** Τὸ πηγαῖο στὴ σύγχρονη ἑλληνικὴ λαϊκὴ τέχνη. 'Ελλ Τέχνη 2 (1971) 116 - 119. — 'Η λαϊκὴ τέχνη στὰ ἔθιμα καὶ τὶς παραδόσεις τοῦ χωριοῦ. Αὐτόθι 5 (1971) 298 - 299.
355. ——— Τὸ κέντημα ἀπὸ τὴν παράδοσι στὴν βιοτεχνία. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 54 (1971), σ. 27 - 29.
356. **Παπαδάκης Νικ.** 'Ελληνικὰ λαϊκὰ ἀργυρώματα. 'Εθιμολογικὴ ἐνημέρωση. 'Απὸ τὴν ἀνώνυμη τέχνη τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. 'Αθήνα 1971, 8ον, σελ. 120. Πρόλογος : σελ. 9 - 36, εἰκόνες : σ. 39 - 107, παρατηρήσεις : σ. 108 - 116. Κ ρ ί σ ι ς : 'Ελλ Τέχνη, ἀρ. 7 (1972), σ. 127 - 128 (Κ λ. Μ α ρ μ α ρ ι ν ὅ ς).
357. **Παπαδημητρίου - Δημητρίου 'Ελένη** Κύπριοι χειροτέχνες. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 45 - 46.
- 357α. **Σακελλίων Γ.** 'Η ὑφαντουργία στὴν 'Αγιά κατὰ τὴν τουρκοκρατία. 'Ελλ Τέχνη 2 (1971) 123 - 125.
358. **Σκλαβενίτης Χριστόφ.** 'Η ἑλληνικὴ μεταλλοτεχνία. 'Ελλ Τέχνη 5 (1971) 270 - 282.
359. **Σταθάκη - Κούμαρη Ροδούλα** Οἱ ὑφαντὲς πετσέτες τῆς Κρήτης. 'Ελλ Τέχνη 2 (1971) 113 - 115. — Τὰ καράβια στὸν διάκοσμο τῆς ἑλληνικῆς λαϊκῆς τέχνης. Αὐτόθι 3 (1971) 161 - 165.
360. **Σταθάκης Στάθ. Δ.** 'Η Κοσμίτικη λαϊκὴ ἀρχιτεκτονικὴ. Χρον Κοσμᾶ (1971) 54 - 68.
361. **Στεργίου 'Αρτεμις** Μιὰ προσπάθεια ἐθνικῆς πνοῆς. 'Η ἀναβίωση τῆς Μικρασιατικῆς χειροτεχνίας. Μικρασιατικὰ 1 (1970 - 71) 196 - 197.
362. **Ταρσούλη 'Αθηνᾶ** Κεντήματα καὶ δαντέλες τῆς οἰκοτεχνίας Κύπρου. 'Ελλ Τέχνη 4 (1971) 226 - 229.
363. **Τζελέπης Πάνος - Νικολῆς** Λαϊκὴ ἑλληνικὴ ἀρχιτεκτονικὴ. 'Αθήνα 1971, 4ον, σελ. 17 + 30 πίν.
364. **Τσολομήτης Δημ.** Τὰ ὑφαντὰ τοῦ Κοσμᾶ. Χρον Κοσμᾶ (1971) 129 - 132.
365. **Χατζηγεωργίου Γεώργ.** Κύπριοι χειροτέχνες. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 2, σ. 75 - 76.
366. **Χατζημιχάλη 'Αγγελικὴ** 'Η λαϊκὴ τέχνη τῆς Κύπρου. ('Η μακραίωνη κληρονομιά της). 'Ελλ Τέχνη 2 (1971) 66 - 79.
Δημοσιεύονται πληροφορίες περὶ χρυσοχοϊκῆς, ὑφαντικῆς, ἀγγειοπλαστικῆς, ἀνδρικῆς καὶ γυναικείας ἐνδυμασίας, κεραμικῶν, πλεχτῶν κ.ἄ.

367. Ἄργυροῦ Κυριακούλα, Λευκόκοιλος Σπυρ., Φίλιππα Μαριγώ Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῆς Λευκάδος. Ἐπετ Λευκ Α' (1971 - 72) 175 - 278.

Δ' ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ

1. Λαϊκὴ πίστις.

α') Θρησκευτικαὶ καὶ δεισιδαίμονες συνήθειαι τοῦ λαοῦ.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 114. 118. 120. 121. 122. 124. 126. 129. 131. 132. 133. 135. 136. 138. 139. 140. 142. 143. 149. 153. 160. 161. 169. 170. 171. 177. 180. 183. 188. 190. 192. 194. 201. 203. 214. 219. 220. 221. 274]

368. Γιαγκοζῆς Φαίδ. Τὰ εἰκονοστάσια τῶν αὐτοκινητοδρόμων. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 1 (1966), σ. 23.

369. Kakridis Johannes Theoph. Die alten Hellenen im neugriechischen Volksglauben. Tusculum - Schriften hrs : Heinrich Dörrie. München (1967), 8ον μικρ., σελ. 88.

370. Μάρκου Σοφία Προλήψεις γυναικῶν στὸ Λευκόνοικο. Φωτ. Πορεία Β' (1966 - 67) 85.

371. *Πανάρετος Ἄνθιμ. Ἡ δεισιδαιμονία ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερα. Ἐκδοση Φιλοδασικοῦ Συλλόγου Κύπρου. Λευκωσία 1969. Κρίσις : Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 55 - 56 (Χρῆστ. Χ. Γεωργιάδης).

372. Ριρῆ Θεοδώρα Διάφορες προλήψεις ἀπὸ τὸ Λευκόνοικο. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 79 - 80.

373. Φραγκινέας Νικ. Ἡ ἀποφράς ἡμέρα Τρίτη καὶ ἡ σημασία της. Λακωνικά ΣΤ' (1969), τεῦχ. 32, σ. 52 - 54. — Σπουδὴ τῶν παλαιῶν δοξασιῶν καὶ ἔθνικῶν παραδόσεων. Αὐτόθι, τεῦχ. 33, σ. 80 - 81. [Περὶ «κωνσταντινάτων»].

374. Βελούση Ἄννα Προλήψεις [Λευκονοίκου 15, Περιστερώνας 13]. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 73 - 74.

375. Blum Richard and Eva The dangerous hour. The lore of crisis and mystery in rural Greece. With fieldwork assistance by Anna Amara and Sophie Kallifatidou. With a foreword by H.R.H. Prince Peter of Greece. London 1970, 8ον, σελ. 410.

Κρίσις : Contemporary Psychology vol. 16 (1971) 432 - 434 (George and Vasso G. Vassiliou).

376. Μαγνήτη Παναγιώτα Προλήψεις [5]. Μαθ Ἀντίλ Η' (1969 - 70), ἀρ. 15 - 16, σ. 71.

377. **Μυλωνᾶ Ἑλένη** Προλήψεις [45]. Μαθ Ἀντίλ Η' (1969 - 70), ἀρ. 15 - 16, σ. 69 - 71.
378. **Παυλίδης Βασίλ. Π.** Λαογραφικὰ Παραμυθίας. (Προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίαι). Ἦπειρ Ἔστ ΙΗ' (1969) 428 - 434, 552 - 557. ΙΘ' (1970) 169 - 176, 308 - 316, 464 - 469, 576 - 584.
379. Προλήψεις [19]. Μαθ Ἀντίλ Θ' (1970 - 71) 155.
380. **Ρουσούνιδης Ἄνδρ. Χ.** Περὶ κυπριακῆς λαϊκῆς ἀψιφοβίας. Κυπρ Σπ ΛΕ' (1971) 251 - 254.

β') Μαγεία. Ἐπωδαί.

1. Μαγεία.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 115. 120. 132. 146. 151. 156. 160. 168. 175. 177. 180. 183. 205. 214. 216]

381. **Παπαδογιάννης Μαν.** Τὸ νταβέτι. (Μαγικὲς τελετὲς στὴν Κρήτη). Κρητ Ἔστ τεῦχ. 189 (1968) σ. 539 - 542.
382. **Παπαχαραλάμπος Γεώργ. Χ.** Τρυποπεράσματα. Ἐπ Κύπρ ΙΙΙ (1969 - 70) 139 - 144.
- 382α. **Οὔσταγιαννάκη - Ταχατάκη Εἰρήνη** Προσευχὲς - δεσίματα - λυσιματὰ τῶν Ἀρχανῶν Ἡρακλείου Κρήτης. Ἑλλ Ψυχὴ 1 (1971) 57 - 62.
383. **Πετρόπουλος Δ. Α.** Εὐφημισμοί. Ἑλληνικά 24 (1971) 337-350. [Μελέτη].

2. Ἐπωδαί.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 114. 118. 136. 153. 156. 172. 183. 190. 194. 205. 211]

384. **Λοῖζου Μαρία** Ἡ γηθκειὰ τῶν βουθκιῶν. Φωτ Πορεία Β' (1966 - 67) 87.
385. **Μαρκόπουλος Θεόδ.** Ξόρκια καὶ παραμύθια. Μεσσην Γράμμ 2 (1967) 325 - 329.
386. **Ριρῆ Θεοδώρα** Τὸ ἔφαρμαν τοῦ φόου. Τὸ ζανίν. Φωτ Πορεία Β' (1966 - 67) 87.
387. **Χουτρῆς Γλαῦκος** Πῶς γητεύουν τὸν ἀλοῦπον. — τὴν κουφήν. — τὸ τζανί. — τὸν λιμπουράν. — τὸ μέλι. Φωτ Πορεία Β' (1966 - 67) 88.
388. **Κουρουκλάρη Εἰρήνη** Ἡ γηθκειὰ γιὰ τὸν φτόνον τζιαὶ τ' ἀμμάτιν. Μαθ Ἀντίλ ΣΤ' (1967 - 68), ἀρ. 11 - 12, σ. 38.

389. [Κυπριανού Χρυσ. Σ.] 'Ανέκδοτον λαογραφικὸν ὑλικόν. Γητειαὶ [2]. Λαογρ Σπ Α' (1968) 107.
390. Νικολάου Σωτηρία Γηθκειαὶ τοῦ φτόνου. — τῶν κουβαρκῶν. Φωτ Πορεία Γ' (1967 - 68) 61 - 62.
391. Ξόρκια. Σιφνιακὴ 2 (1968), τεῦχ. 13, σ. 16· τεῦχ. 16, σ. 72.
392. Παπαγιάννη Παρασκ. Γηθκειαὶ τοῦ πόνου τῶν βουδκιῶν. Μαθ 'Εστ ΙΗ' (1968) 186.
393. Παπαπέτρου Μαρία Γηθκειὸς τοῦ ξυθκιουῦ. — τῶν σκαθθάρων. — τοῦ παμπακᾶ. Φωτ Πορεία Γ' (1967 - 68) 61.
394. Σταυριανοῦ Χρυστάλλα Γηθκειαὶ τοῦ σκανθάρου. Γηθκειαὶ τοῦ ἀμμαθκιουῦ ἢ τοῦ φθόνου. Γιὰ τὸν πόνον τῶν χτηνῶν. Μαθ 'Αντίλ ΣΤ' (1967 - 68), ἀρ. 11 - 12, σ. 40. — Γιὰ τὸ δέσιμο τῆς ἀλεποῦς. Αὐτόθι, σ. 40 - 41.
395. Σταύρου 'Ιω. [Γηθκειαὶ] Γιὰ τὸν κεφαλόπονον. Μαθ 'Εστ ΙΗ' (1968) 186.
396. Σώζου 'Αθανασία Πῶς γητεύκουν τὸ ντζαννίν. Μαθ 'Αντίλ ΣΤ' (1967 - 68), ἀρ. 11 - 12, σ. 39. — 'Η γηθκειαὶ τῆς κουφῆς. Αὐτόθι.
397. 'Ερωτόκριτος Γεώργ. 'Η γητειαὶ τῆς ἐλιάς. Μαθ 'Εστ ΙΘ' (1969) 32/328 - 33/329.
398. Καραμάνου Στυλιανή Γηθκειαὶς. Γηθκειαὶ γιὰ τὸ προῦσμα τοῦ κατσινόρου. Λέγεται σὲ περίπτωσι πού ἐκέντρισε κάποιον σκορπιός. Μαθ 'Αντίλ Ζ' (1968 - 69), ἀρ. 13 - 14, σ. 67 - 68.
399. Μαγνήτου 'Ανθοῦσα 'Η γηθκειαὶ τῶν ἀμυγδαλῶν. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 80 - 81.
400. Μάρκου Βασιλική 'Η γηθκειαὶ τοῦ πονόλαιμου. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 80. — 'Η γηθκειαὶ τῆς ἐλιάς. Αὐτόθι, σ. 80 - 81.
401. 'Ορθοδόξου Σωτήρ. 'Η γητειαὶ τοῦ στομάτου. Μαθ 'Εστ ΙΘ' (1969) 15.
402. Παπαμιχαήλ Μιχ. Εὐτζ'ιὴ γιὰ τὸν φτόνον. — Εὐτζ'ιὴ γιὰ τὸν τζ'ιεφαλόπονον. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 81.
403. Πίγγουρας Χριστόδ. Γητειαὶ γιὰ τὸν σφήκουα. Μαθ 'Εστ ΙΘ' (1969) 18/314.
404. Πιπέρας 'Ανδρ. Γηθκειαὶ τοῦ πόνου τῶν ἐντέρων ἀνθρώπου. Μαθ 'Εστ Κ' (1969) 36.
405. Ταπεινοῦ Μερόπη Γηθκειαὶ τοῦ τζιεφαλόπονου. — τοῦ τζανιοῦ. — τοῦ κατσινιόρου. — τοῦ ἀλουπού. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 82.
406. Τσιάκας Γιάγκος 'Η γηθκειαὶ τοῦ λίμπουρου. Μαθ 'Εστ Κ' (1969) 38.
407. Χρυσάνθου 'Αγγελικὴ Γητέματα. Γήτεμα τοῦ πόνου. Γήτεμα τῶν βουδκιῶν. Μαθ 'Αντίλ Ζ' (1968 - 69), ἀρ. 13 - 14, σ. 65.

408. **Ἀνδρέου Κωνσταντῖνα** Γήτεμα τοῦ ντζανιοῦ. Γήτεμα τοῦ σκανθάρου. Μαθ Ἀντίλ Η' (1969 - 70), ἀρ. 15 - 16, σ. 74.
409. **Βελοῦση Ἄννα** Γηθκειὰ τοῦ πόνου τῶν κτηνῶν. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 74 - 75. — τοῦ φθόνου. Αὐτόθι, σ. 76.
410. **Νικολάου Σωτηρία** Γηθκειὰ τοῦ τζανίου. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 75. — τοῦ νήλιου. Αὐτόθι. — τοῦ νήλιου. Αὐτόθι, σ. 75 - 76. — τοῦ ἀλουπού. Αὐτόθι, σ. 77.
411. **Οἰκονόμου Ἀνδρεανή** Ἡ γηθκειὰ τῶν μωρῶν τοῦ Σταφυλίτη. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 75. — τοῦ φθόνου. Αὐτόθι, σ. 76 - 77.
412. **Περάκης Γεώργ.** Δημώδης ἰατρική. Ἀμάλθεια Α' (1970), τεῦχ. 2, σ. 54 - 59.
Δημοσ. 9 γηθειές (ἐπωδαί) μετὰ τινων σχολίων.
413. **Φοραδάρης Γεώργ.** Ἡ γηθειὰ τοῦ κατσινιόρου. Μαθ Ἐστ Κ' (1969 - 70) 168.
414. **Γιασεμίδου Εὐδοκία** Γηθειὰ γιὰ τὸν πόνου τῶν ζώων. Μαθ Ἀντίλ Θ' (1970 - 71) 153. — Γηθειὰ γιὰ τὸν πόνου τοῦ κεφαλιοῦ. Αὐτόθι, σ. 154.
415. **Καζαζῆ Ἑλένη** Γηθειὰ. Μαθ Ἀντίλ Θ' (1970 - 71) 153.
416. **Κολλυφᾶς Γεώργ.** Ἡ γηθειὰ τοῦ φόβου. Μαθ Ἐστ ΚΑ' (1970 - 71) 236. — Γηθειὰ τοῦ νήλιου. Αὐτόθι.
417. **Τζιακούρης Δημήτρ.** Γηθκειὰ τοῦ φθόνου. Μαθ Ἐστ ΚΑ' (1970 - 71) 83.
418. **Φραγκίσκου Ἀντ.** Γητέματα. Μορφώσεις ΚΖ' (1971), τεῦχ. 313 - 314, σ. 23, τεῦχ. 315 - 316, σ. 21.
419. **Ἰγνατίου Ἀνδρέας** Γηθκειές [5]. Μαθ Ἐστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 82 - 83.
420. **Παπαδημητρίου Θεόδουλος** Γηθκειὰ τῆς Αἵγιας. Μαθ Ἐστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 83.

γ') Μαντική.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 114. 115. 119. 121. 132. 138. 146. 151. 153. 160. 175. 176. 177. 202. 205. 216. 218. 221]

421. **Γκλέκας Γ. Δ.** Μαντέματα. Λακωνικά Ζ' (1970), τεῦχ. 42, σ. 170 - 171.

2. Λαϊκὴ κοσμοθεωρία καὶ ἐπιστήμη.

α') Κοσμογονικοὶ καὶ ἀστρολογικοὶ μῦθοι. — Μετεωρολογία.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 120. 121. 132. 138. 140. 142. 147. 153. 156. 160. 168. 171. 177. 188. 194]

422. **Δρανδάκης Ἰω.** Πῶς βρῖσκεται τὸ φεγγάρι. Κρητ Ἐστ τεῦχ. 188 (1968), σ. 511 - 512, 528.

423. **Χατζηγιάννη 'Ιωάννα** Πρόγνωση τοῦ καιροῦ. Φωτ Πορεία Γ' (1967-68) 60.
424. **Μαλδογιάννης Θεόδ.** Διοσημεῖα ἢ σημεῖα καιροῦ περιοχῆς λεκανοπέδιου 'Ιωαννίνων. 'Ηπειρ 'Εστ ΙΘ' (1970) 442 - 449. Κ' (1971) 86 - 97.

β') Δημώδης ἰατρική.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 109. 113. 118. 119. 121. 124. 126. 132. 136. 138. 144. 146. 147. 148. 153. 160. 163. 164. 168. 170. 171. 175. 176. 177. 182. 183. 190. 194. 211. 216]

425. **Καδῆ 'Ανδρεανῆ** Λαϊκὴ ἰατρική. Φωτ Πορεία Γ' (1967 - 68) 50 - 52.
426. **Τυφορίδου Μ.** Λαογραφικὰ Σουφλίου. Θρακικὰ 42 (1968) 123 - 135.
Δημοσιεύονται πληροφορίες περὶ ὑφαντικῆς καὶ δημώδους ἰατρικῆς.
427. **Γκανιάτσας Κων.** Βοτανικαὶ ἔρευναὶ ἐπὶ τῆς χαράδρας τοῦ Βίκου. 'Ηπειρ 'Εστ Κ' (1971) 250 - 275.
428. **Δράκος 'Ανδρ.** Λαϊκὴ ἰατρική. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1970 - 71), ἀρ. 51, σ. 237.
429. **Πουρναρόπουλος Γεώργ. Κ.** 'Η ἰατρική τοῦ 'Αγῶνος. Παρνασσὸς ΙΓ' (1971) 289 - 317.
'Εν σελ. 301 - 7 : «Πρακτικοὶ καὶ ἐμπειρικοὶ ἰατροί». Δημοσ. προσέτι πλῆθος κυρίων ὀνομάτων.
430. **Χατζηγεωργίου Κώστ.** Λαϊκὲς ἰδέες καὶ ἀντιλήψεις σχετικὰ μὲ ὀρισμένες ἀρρώστειες. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 3, σ. 149.

3. Δημώδης φιλολογία καὶ γλῶσσα.

α') ᾠσματα.

1. Συλλογαί.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 109. 110. 113. 114. 121. 122. 124. 125. 128. 129. 131. 132. 133. 136. 138. 140. 142. 143. 144. 146. 149. 152. 156. 157. 159. 160. 161. 162. 166. 169. 172. 175. 177. 180. 182. 183. 187. 190. 194. 197. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 210. 211. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 227. 228. 274. 653. 672. 823. 1032. 1033. 1034. 1035. 1041. 1042. 1044. 1046. 1047. 1049. 1052. 1053. 1054. 1055. 1056. 1057. 1062. 1066. 1068. 1070. 1076. 1080. 1122. 1124. 1134. 1150. 1153]

431. **'Αγγελῆς Νίκ.** Κρητικὸς λαϊκὸς θρῆνος. Μοιρολόγια καὶ μοιρολογῆτρες. 'Αθῆναι 1966, 8ον, σελ. 32.

432. **Ἰωάννου Γ.** Τὰ δημοτικά μας τραγούδια. Ἐκλογή - εἰσαγωγή - σχόλια. Ἐκδοση «Ταχυδρόμου». [Ἀθήναι 1966], 8ον, σελ. 525.
Συλλογή ᾄσμάτων μετ' εἰσαγωγῆς, παραληφθέντων κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ γνωστῶν δημοσιευμάτων.
Κρίσις: Ἑλληνικά 21 (1958) 217 - 222 (Γ. Γ. Ἀλισανδρᾶτος).
433. **Οἰκονομίδης Δ. Β.** Κάλαντα στὴν Δυτικὴ Μακεδονία. Μακεδ Ζωή, τεύχ. 7 (1966), σ. 19.
434. **Οἰκονόμου Εὐγενία** Ἡ Ροδαμνοῦ. Φωτ Πορεία Α' (1965 - 66) 41 - 42.
435. **Χαραλάμπους Μαγδαληνή** Τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Φωτ Πορεία Α' (1965-66) 40 - 41.
436. **Χριστοφῆ Ἀνδρεανή** Ὁ Μανώλης. Φωτ Πορεία Α' (1965 - 66) 43.
437. **Γιακουμέττη Αἰκατερίνη** Τῆς Παναγίας. Φωτ Πορεία Β' (1966 - 67) 91.
438. **Γιομπλάκης Ἀθ.** [Δημοτικὸ τραγούδι] τῆς Ναούσης. Μακεδ Ζωή, τεύχ. 11 (1967), σ. 47.
439. Europäische Balladen. Ph. Reclam Jung Verlag. Stuttgart 1967, 8ον, σελ. 544.
Περιλαμβάνονται ἕξ ἑλληνικαὶ παραλογαὶ ἐν μεταφράσει μετ' εἰσαγωγῆς κατ' ἐκλογὴν
H. Eidepeier.
Κρίσις: Ἑλληνικά 21 (1968) 477 (Ν. Β.)
440. **Καφούρης Νικόλ.** Ἀρματωλός. Φωτ Πορεία Β' (1966 - 67) 94 - 95.
441. **Μηλιώτης Γεώργ.** Ἡ συνομιλία τῶν ζώων. Φωτ Πορεία Β' (1966 - 67) 95.
442. **Μόδης Γ.** Ἐνα δημοτικὸ τραγούδι διὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1878 εἰς Μακεδονίαν. Μακεδ Ζωή, τεύχ. 12 (1967), σ. 49.
443. **Παντελῆ Δέσποινα** Τραγούδια τοῦ λαοῦ. Μαθ Ἀντίλ Ε' (1966 - 67), ἄρ. 10, σ. 36. [10 τετράστιχα].
444. **Ριρῆ Θεοδώρα** Ὁ Κωσταντατζιῆς ὁ μικρός, ὁ Μικροκωσταντατζιῆς. Φωτ Πορεία Β' (1966 - 67) 92 - 94.
445. **Τζεμαῖλας Γ.** Ἐνας ἥρωας τῶν Σερρῶν. Καπετὰν Μητρούσης. Μακεδ Ζωή, τεύχ. 14 (1967), σ. 41.
Ἐν ᾄσμα μετὰ καταγραφῆς τῆς μελωδίας του ὑπὸ Ἰω. Βαῖτου.
446. **Τσιακκίλου Εὐφροσύνη** Τ' ἁγίου Γεωργίου. Φωτ Πορεία Β' (1966 - 67) 89 - 91.
447. **Χατζησάββα Ἀγγελικῆ** Ὁ Γιαννακός. Φωτ Πορεία Β' (1966 - 67) 91 - 92.
448. **Ἀγαπίου Ἑλένη** Σ'ιαγκαρλῆς. Φωτ Πορεία Γ' (1967 - 68) 55.
449. **Γεωργίου Γεωργία** Προσευχές τοῦ λαοῦ [2]. Μαθ Ἐστ ΙΗ' (1968) 181.

450. **Γιομπλάκης 'Αθαν.** Λεωνίδας Χατζημπύρρος ὁ Σαμαρινιώτης. Μακεδ Ζωή, τεύχ. 28 (1968), σ. 22 - 25.
451. **Δαμιανάκος Γεώργ.** Τὰ μοιρολόγια εἰς τὴν Μάνην. 'Ο Μαυροειδής. Λακωνικά Ε' (1968), τεύχ. 27, σ. 68. — Τραγούδια - μοιρολόγια τῆς Μάνης. Αὐτόθι, τεύχ. 29, σ. 160. — Μοιρολόγια ἀπὸ τὴν 'Αν. Μάνην. Αὐτόθι, τεύχ. 30, σ. 192.
452. **Δημητρίου 'Αναστασία** 'Η Λυγερή. Μαθ 'Εστ ΙΗ' (1968) 183.
453. **Δημητρίου Δημ.** Τὰ 'Ιεροσόλυμα. Μαθ 'Εστ ΙΗ' (1968) 182.
454. **Εὐαγγέλου Σταυρούλλα** Τὸ τραγούδι τοῦ Κωνσταντᾶ. Μαθ 'Εστ ΙΗ' (1968) 180.
455. **Ζαμπακκίδης Παντελ.** 'Ο Διγενής. Μαθ 'Εστ ΙΗ' (1968) 179.
456. **Κανακάρης 'Αντών.** Λαογραφικά τῆς Σίφνου. Τραγούδια τῆς ἀγάπης - νανουρίσματα. 'Επ 'Εταιρ Κυκλ Μελ Ζ' (1968) 614 - 641.
307 δίστιχα ὡς καὶ τινὰ «τσακίσματα» μετὰ λεξιλογίου καὶ 109 νανουρίσματα.
457. — Καρυστινὴ λαογραφία. Τραγούδια τῆς ἀγάπης. 'Αρχ Εὐβ Μελ 14 (1968) 206 - 220.
458. **Καραγιάννη Μαρία** Τὰ τρία ἀδέρφια. Φωτ Πορεία Γ' (1967-68) 56.
459. **Κασάπης Χρ.** Τὸ τραγούδι τοῦ ἀγίου Γεωργίου. Μαθ 'Εστ ΙΗ' (1968) 176 - 177.
460. **Κιαφκιουλῆς 'Ιω.** Κλιμακωτό. Φωτ Πορεία Γ' (1967 - 68) 58.
461. **Κληρίδης Νέαρχος** Κυπριακὰ δημοτικὰ τραγούδια. Τόμ. Β'. Λευκωσία 1968, 8ον, σελ. 72.
Κρίσεις: Λαογρ Σπ Β' (1970) 51 - 52 ([Χρύσ. Στ. Κυπριανοῦ]). 'Ελληνικά 23 (1970) 421 - 23 (Κων. Γιαγκουλλῆς).
462. **Κουρουκλάρη Εἰρήνη** 'Ο φουρκᾶς. Μαθ 'Αντίλ ΣΤ' (1967 - 68), ἀρ. 11 - 12, σ. 33. — Προσευχή. 'Η Τζιυρά μου ἡ Παρθένα. Αὐτόθι, σ. 33 - 34.
463. **Κουτσόφτα Μαρία** 'Ο Μαυρόπουλλος. Φωτ Πορεία Γ' (1967 - 68) 59.
464. [**Κυπριανοῦ Χρῦσ. Σ.**] 'Ακριτικὸν τραγούδι. Θάνατος τοῦ Διενῆ. [Μετὰ λεξιλογίου]. Λαογρ Σπ Α' (1968) 116 - 117.
465. **Λαζάρου 'Ανδρ.** ᾠσμα τῆς Χρηστινοῦς. Μαθ 'Εστ ΙΗ' (1968) 174 - 175.
466. **Μηλιώτης Γεώργ.** Τὸ γιοφύριν τζι' ἡ Μαρουλλού. Φωτ Πορεία Γ' (1967 - 68) 52 - 53.
467. **Μουτλιᾶ 'Αλκμήνη** 'Ασχολίες γυναικῶν τῶν Λαγυνῶν καὶ [6] τραγούδια. Θρακικά 42 (1968) 152 - 159.
Πληροφορίαι καὶ περὶ ὑφαντικῆς.

468. **Ναθαναήλ Ἀνδρεανή** Τὸ ἀλφάβητο καὶ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ. Φωτ Πορεία Γ' (1967 - 68) 58.
469. **Ξηχείλου Μαρία** Ὁ ἅγιος Γεώργιος. Μαθ Ἐστ ΙΗ' (1968) 175 - 176.
470. **Παπαγεωργίου Ἐλισάβετ** Ὁ Παράδεισος. Φωτ Πορεία Γ' (1967 - 68) 57 - 58.
471. **Παπαγιάννη Παρασκευή** Ἡ ἅγια Ἐβδομάδα. Μαθ Ἐστ ΙΗ' (1968) 183.
472. **Παπαδογιάννης Μαν.** Τραγούδι τοῦ γάμου. Κρητ Ἐστ τεῦχ. 179 (1968), σ. 50.
473. **Πατσαλίδου Πολυξένη** Ἀη - Γιώρκη. Μαθ Ἐστ ΙΗ' (1968) 181.
474. **Πετρόπουλος Δημ. Α.** Δημοτικὰ τραγούδια τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγώνα [56]. Μακεδονικὰ Η' (1968) 323 - 364.
475. **Ρότσκος Κων.** Ὁ καπετὰν Λεωνίδα. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 29 (1968), σ. 39.
476. **Σακαλλῆ Σοφία** Ἡ πέρτικα. Φωτ Πορεία Γ' (1967 - 68) 59.
477. **Σακελλαρίδης Κ.** Τὸ Νισυρικὸ δημοτικὸ τραγούδι. [Βλ. Ἐπ ΚΛ ΙΗ' - ΙΘ' (1965-66), σ. 146, ἀρ. 278].
Κρίσις: Ἑλληνικά 21 (1968) 459 - 461 (Δ. Α. Πετρόπουλος).
478. **Σιούφτα Δέσπω** Τῆς Παναγίας. Φωτ Πορεία Γ' (1967 - 68) 56.
479. **Σολομωνίδης Χρῆστ.** Τὰ Χριστούγεννα στὴν Τέχνη. Ζωγραφικὴ - γλυπτικὴ - μουσικὴ - ὕμνολογία - παίηση. Ἀθῆναι 1968, 8ον, σελ. 136.
Ἐν σελ. 102 κέξ. παραλλαγὰ καλάντων Χριστουγέννων ἐκ διαφόρων τόπων τῆς Ἑλλάδος.
480. **Σούρλας Εὐριπ.** Κλεφτοαρματωλισμὸς στὴν ἐπαρχία Κονίτσης [2]. Κόνιτσα Ζ' (1968), ἀρ. 71, σ. 1 - 4.
481. **Σταυρινοῦ Χρυστάλλα** Νανουρίσματα [7]. Μαθ Ἀντίλ ΣΤ' (1967 - 68), ἀρ. 11 - 12, σ. 34 - 35. — Κυνηγός. Χήρα. [2]. Αὐτόθι, σ. 35. — Δημοτικὰ τραγούδια [4]. Αὐτόθι, σ. 36. — Ταχυδρόμος [1]. Αὐτόθι, σ. 37. — Ἡ κακὴ ἢ πεθερὰ [2]. Αὐτόθι, σ. 37.
482. **Τουμάνη Νίκη** Ὁ Χριστοφῆς τζι' ἢ Ἐμινέ. Μαθ Ἐστ ΙΗ' (1968) 178 - 179.
483. **Τροῦλλος Ἀντών. Γ.** Τὰ λαϊκὰ χορευτικὰ τραγούδια τῆς Σίφνου. Ἀθῆναι Ἰούλιος 1968, 8ον, σελ. 32.
Κρίσις: Ἐπετ Ἐταιρ Κυκλ Μελ Η' (1969 - 70) 670 - 671 (Δ. Β. Οἰκονομίδης).
484. **Χαράκτα Χρυστάλλα** Τὸ τραγούδι τῆς Παναγίας. Μαθ Ἀντίλ ΣΤ' (1967 - 68), ἀρ. 11 - 12, σ. 29 - 30. — Τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ. Αὐτόθι, σ. 31 - 32. — Ἡ Μαρία ἢ Παρθένος. Αὐτόθι, σ. 32.
485. **Χατζηγιάννη Ἰωάννα** Τὸ ναυτόπουλο. Φωτ Πορεία Γ' (1967 - 68) 53-54.

486. **Hilary Pym** Songs of Greece. Collected and translated. Illustrated by Rossemary Grimble. The Sunday Times. London 1968, 8ον, σελ. 96. Κρίσις: Balkan Studies 9 (1968) 524 - 526 (Rex Witt).
487. **Ἀνδρονίκου Ἀνθῆ** Ὁ Μανώλης. Μαθ Ἐστ ΙΘ' (1969) 16.
488. **Βαγενᾶς Θ.** Δημήτριος Καλιοντζῆς, ὁ Σιταινιώτης κλέφτης [3]. Χρον Τσακ Γ' (1969) 93 - 99.
489. **Βασδραβέλλης Ἰ. Κ.** Ἀνέκδοτη ρίμα γιὰ τὸν ἅγιο Γεώργιο. Μακεδονικά Θ' (1969) 341 - 342.
490. **Βιολάρης Χριστόφ.** Ὁ Διγενῆς στέλλει προζένια. Μαθ Ἐστ ΙΘ' (1969) 23 - 24.
491. **Γεωργίου Ὀλυμπιάς** Τὰ ἡλιοβουττήματα, δηλαδὴ τὰ γηρατειά. — «Δεντρὸν ποῦ σῆεται τζαὶ σθύβκει καμμιὰ φουρτούνα ἔν τὸ ρίφκει». — Τραγούδια τσιαττισμάτων. Μαθ Ἐστ ΙΘ' (1969) 19/315 - 21/317.
492. **Γεωργίου Χρυστάλλα** Προσευχή. Μαθ Ἐστ ΙΘ' (1969) 38/334. — Προσευχή καὶ ἀλφάβητον. Αὐτόθι, σ. 38/334 - 39/335.
493. **Γιακουμέττη Αἰκατερίνη** Ὁ Μαυρόπουλλος. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 60.
494. **Γιομπλάκης Ἀθαν.** Γεώργιος Νταβέλης, ὁ σταυραετὸς τῆς Γαλατινῆς [6]. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 32 (1969), σ. 6 - 13.
495. **Δαμιανάκος Γεώργ.** Τραγούδια τῆς Ἀνατολικῆς Μάνης [2]. Λακωνικά Ε' (1969), τεῦχ. 31, σ. 27. — Μοιρολόγια ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴν Μάνην [1]. Αὐτόθι, τεῦχ. 32, σ. 35. — Μοιρολόγια ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴν Μάνην [2]. Αὐτόθι, τεῦχ. 34, σ. 113.
496. **Δράκος Ἄνδρ.** Ὁ Ἀνδρόνικος. Μαθ Ἐστ ΙΘ' (1969) 59/355 - 61/357.
497. **Δράκου Ἐλευθερία** Ὁ Γιάννης ὁ Μωρόγιαννος. Μαθ Ἀντίλ Ζ' (1968 - 69), ἀρ. 13 - 14, σ. 63 - 64.
498. **Ἐρωτόκριτος Γεώργ.** Ἡ Γρυσταλλοῦ. — Ἡ Μαρουδκιά. — Ὁ Μαυρῆς. — Ἐρωτικό. Μαθ Ἐστ ΙΘ' (1969) 28/324 - 31/327.
499. **Εὐαγγέλου Σταυρούλλα** Παιδικὰ ἄσματα [2]. Μαθ Ἐστ ΙΘ' (1969) 17. — Τ' ἄη Γιωρκοῦ τοῦ Σπόρου. Αὐτόθι, σ. 24.
500. **Καραμάνου Στυλιανῆ** Γιὰ τὴν Παναγίαν τοῦ Κύκκου. Μαθ Ἀντίλ Ζ' (1968 - 69), ἀρ. 13 - 14, σ. 59.
501. **Καρεκλᾶς Ἄνδρ.** Τὸ ὄραμαν τοῦ ἐρωτευμένου. Μαθ Ἐστ ΙΘ' (1969) 61/357.
502. **Κατσιολούδη Ἀντουανέττα** Τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Μαθ Ἐστ ΙΘ' (1969) 54/350 - 56/352.

503. **Καψωμένος Γεώργ.** Τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ. Κρητ' Ἔστ τεῦχ. 193 - 195 (1969) 181 - 182.
504. **Κουρῆ Ζηνοβία** Τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέα. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 63 - 65.
505. **Κουρῆ Παναγιώτα** Ὁ Κοντός. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 55.
506. **Κυριακίδης Νικόλ.** Ἐρωτικό. Μαθ Ἔστ Κ' (1969) 33 - 35.
507. **Κωνσταντινίδης Ἄνδρ.** Οἱ τρελλομάνες. Μαθ Ἔστ ΙΘ' (1969) 59/355.
508. **Λυσίκατος Δημ.** Τσακώνικα μοιρολόγια [1]. Χρον Τσακ Γ' (1969) 77 - 84.
509. **Μαγνήτου Ἀνθοῦσα** Ἡ Λυγερή. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 54.
510. **Μάρκου Βασιλική** Ὁ ἀνεμόποας. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 56.
511. **Μιχαήλ Ἄνδρ.** Κάτω στὰ Ἱεροσόλυμα. — Κάτω Ἱεροσόλυμα. — Ἀνδρονίκη. Μαθ Ἔστ ΙΘ' (1969) 26/322 - 27/323.
512. **Μπουροζίκας Γιάνν.** Χαμένες πατρίδες. Τὸ κάλαντα στὴν Ἀνατολικὴ Ρωμυλία. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 43 (1969), σ. 16 - 19.
513. **Ξενοφῶντος Ἐλένη** Τὰ προξένια [1]. Μαθ Ἔστ ΙΘ' (1969) 54/350.
514. **Ξυνάρη Νίκη** Ἐρωτικό. Μαθ Ἔστ Κ' (1969) 36. — Τὸ ὄρομαν. Αὐτόθι, σ. 167.
515. **Οἰκονομίδου Αἰκατερίνη** Ὁ Παμπασῆς. Μαθ Ἀντίλ Ζ' (1968 - 69), ἀρ. 13 - 14, σ. 13. — Ὁ Γιάννης ὁ Μονόγιαννος. Αὐτόθι, σ. 60. — Τοῦ ἄη Γιωρκοῦ. Αὐτόθι, σ. 60 - 61. — Ὁ Γιαννατζής. Αὐτόθι, σ. 61. — Ἡ μάννα ἢ πελλοκαταροῦσα. Αὐτόθι, σ. 61 - 62. — Ὁ φόβος. Αὐτόθι, σ. 63.
516. **Παπαμιχαήλ Ἄνδρ.** Τὸ τραγούδι τῆς Ἀνάστασης. Μαθ Ἔστ Κ' (1969) 31.
517. **Παπαμιχαήλ Μιχ.** Ὁ Λάζαρος. Μαθ Ἔστ Κ' (1969) 29 - 30.
518. **Παπανικολάου Φώτ.** Τραγούδια τῆς Σαμαρίνας [2]. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 40 (1969), σ. 38. — Τραγούδια τῶν Χριστουγέννων. Αὐτόθι, τεῦχ. 43 (1969), σ. 5.
519. **Παραφεντίδου Ἀλεξάνδρα** Δύο ἀνέκδοτα τραγούδια τοῦ ἠρωϊκοῦ Λιτόχωρου. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 34 (1969), σ. 18.
520. **Παστὸς Ἴω.** Ὁ Γιαννακὸς τζαὶ ἡ κάλλη του. Μαθ Ἔστ ΙΘ' (1969) 39/335.
521. **Πασχάλης Γεώργ.** Νιὸς πραγματευτής. Μαθ Ἔστ Κ' (1969) 29.
522. **Πετρόπουλος Δημ.** Δημοτικὰ τραγούδια γιὰ τὸν Μακεδονικὸν ἀγῶνα [10]. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 37 (1969), σ. 42.
- Ἄναδημ. ἐκ τοῦ περ. «Μακεδονικά», τόμ. Η' (1968). Βλ. ἄνωτ. λῆμμα ὑπ' ἀριθμ. 474.

523. **Πίγγουρας Χριστόδ.** Τὰ ἑκατὸν λόγια. — Τὸ τραοῦν τοῦ ἁῖ Γιώργη. Μαθ 'Εστ ΙΘ' (1969) 16/312 - 17/313. — Βραδυνὴ προσευχή. Αὐτόθι, σ. 173.
524. **Ρήγα Κυριακὴ** 'Η Μαρικκοῦ τζ'ιαὶ ὁ Μουλλαλῆς. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 65 - 66.
525. **Ριρῆ Θεοδώρα** 'Ο θάνατος τοῦ Διγενῆ. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 57 - 58. — 'Η Ροδαφνοῦ. Αὐτόθι, σ. 58 - 60.
526. **Ρουσούνιδης Ἀ. Χ.** [8] Στιχουργήματα τοῦ λαϊκοῦ ποιητοῦ Α.Π. Μαπούρα. Κυπρ Σπ ΛΓ' (1969) 189 - 196.
527. **Ρωσσίδης Κων.** Τὰ ἑκατὸν λόγια. Μαθ 'Εστ ΙΘ' (1969) 18 - 21.
528. **Σταύρου Ἑλένη** Τραγούδι τῆς Παναγίας. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 61 - 63. — Τρεῖς καλοῆροι. Αὐτόθι, σ. 68 - 69.
529. **Στυλιανοῦ Γεώργ.** 'Ο Κοντός. Μαθ 'Εστ Κ' (1969) 32 - 33.
530. **Συμέου Γεώργ.** 'Ο γάρος τοῦ Σωτήρη. Μαθ 'Εστ ΙΘ' (1969) 15.
531. **Ταπεινοῦ Μερόπη** 'Η πέρτικα. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 63. — 'Ο Πρόσφυρκας. Αὐτόθι, σ. 57.
532. **Ταραμούντα Ἑλένη** 'Ο Μανώλης. Μαθ 'Εστ ΙΘ' (1969) 16 - 17.
533. **Τερλαῖς Χαράλ.** 'Ο Κυπριακὸς γάμος καὶ τὸ δίστιχο. Μαθ 'Εστ ΙΘ' (1969) 57/353 - 58/354.
5 γαμήλια ἄσματα.
534. **Τσάκωνας Μ.** 'Η Τσακωνοπούλα. Χρον Τσακ Γ' (1969) 66.
535. **Τσοῦχλος Κ.** Τὸ τσακόνικο μοιρολόγι : «Τοῦ Μοναχογιοῦ». Χρον Τσακ Γ' (1969) 32.
536. **Φλαμουδιώτου Εὐαγγελία** Ρουβιθᾶς. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 68.
537. **Χατζηγιάγκου Ἴω.** 'Ο Γιάννης ὁ Μωρόγιαννος. Μαθ 'Εστ ΙΘ' (1969) 13 - 14. — 'Απ' ὅσθι ὄκνιαν νοικοτζυράν. Αὐτόθι, σ. 14 - 15.
538. **Χριστοδούλου Σπυρούλα** 'Ο ἄππαρος τζ'ι' ὁ ἀφέντης του. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 60.
539. **Χρυσάνθου Χρῖστ.** Πνιγμένα ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 67 - 68.
540. **Χρυσοστόμου Τασούλλα** 'Ο Φαζαγνῆς. — 'Ο Πανωῆς τζι' ὁ Κατωῆς. — 'Η πεθερὰ πὺ ψάτζεψε τὴν νύφη. Μαθ 'Εστ ΙΘ' (1969) 33/329 - 35/331.
541. **Ἀντωνιάδου Εὐα** Τὸ τραγούδι τῆς Παναγίας. Μαθ 'Εστ Κ' (1969 - 70) 165 - 166.
542. **Βασιλείου Μαρία** 'Η Λυγερή. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 58 - 59. — Οἱ Ἑβραιοποῦλες. Αὐτόθι, σ. 64 - 65.

543. **Βελούση Άννα** 'Ο Μανωλάκης. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 61.
544. **Γεωργιάδου Άγάθη** Τὸ τραγούδι τοῦ Γιαννάτζι τζιαὶ τῆς 'Ελέγκους. Μαθ 'Αντίλ Η' (1969 - 70), ἀρ. 15 - 16, σ. 65 - 66.
545. **Ήμισου Μαρία** Τῆς 'Αρετῆς. Μαθ 'Αντίλ Η' (1969 - 70), ἀρ. 15 - 16, σ. 64 - 65.
546. **Καδῆ Άνδρεανῆ** 'Η Λυγερῆ. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 57 - 58. — Μαυρόπουλος. Αὐτόθι, σ. 62. — Κόρη 'Εβραιοπούλα. Αὐτόθι, σ. 65.
547. **Καραγιαννάκος Άπόστ.** Δημοτικὰ τραγούδια τῆς Λακεδαίμονος. Λακωνικὰ ΣΤ' (1969), τεῦχ. 36, σ. 172 - 173. Ζ' (1970), τεῦχ. 37, σ. 26.
548. **Κλειτοῦ Σόνια** 'Ο Κίτσιος. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 61 - 62.
549. **Κυδωνάκη - Μαστοράκη Εἰρήνη** Οἰκογενειακὴ τιμὴ [1]. 'Αμάλθεια Α' (1970), τεῦχ. 2, σ. 71 - 72.
550. [**Κυπριανοῦ Χρῦς. Σ.**] 'Αθ θέν νὰ παντρευτῆς. Λαογρ Σπ Β' (1970) 72. — [5] Μοιρολόγια [μετὰ γλωσσαρίου]. Αὐτόθι, σ. 76 - 77. — Μερικὰ παιδικὰ ποιήματα [12]. Αὐτόθι, σ. 77 - 79. — Σατιρικὰ ποιήματα [μετὰ λεξιλογίου]. Αὐτόθι, σ. 79 - 81.
551. **Κυριακοῦ Δέσποινα** Τὸ τραγούδι τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Μαθ 'Αντίλ Η' (1969 - 70), ἀρ. 15 - 16, σ. 67 - 69.
552. **Κύρρης Δημοσθ. Π.** 'Επίσημα ἑλληνικὰ ἄσματα ἐκ Λαπήθου [3]. Χρον Λαπήθου Α' (1970) 96 - 99.
553. **Λεωνίδου Κυριακῆ** Πραματευτῆς. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 59 - 60.
554. **Μαγνήτη Παναγιώτα** 'Ο Χατζησάββας. Μαθ 'Αντίλ Η' (1969 - 70), ἀρ. 15 - 16, σ. 73.
555. **Μιχαηλία Ξένη** Τὸ τραγούδι τῆς 'Αρετῆς. Μαθ 'Αντίλ Η' (1969 - 70), ἀρ. 15 - 16, σ. 62 - 63.
556. **Παραφεντίδου Άλεξάνδρα** Τραγούδια καὶ χοροί. 'Ιστορικὲς μαρτυρίες συγκλονιστικῶν γεγονότων [2]. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 46 (1970), σ. 12 - 13.
557. **Πελεκάνου Μαρία** 'Η Λυγερῆ τζιαὶ ὁ Χάροντας. Μαθ 'Αντίλ Η' (1969-70), ἀρ. 15 - 16, σ. 66 - 67.
558. **Πετρίδου Γεωργία** 'Ο πραματευτῆς. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 59.
559. **Πίγγουρας Χριστόδουλος** Μιὰ κόρη τζ' ἕνας ἄουρος. Μαθ 'Εστ Κ' (1969 - 70) 171 - 172.
560. **Ρῆγα Κυριακῆ** 'Η 'Αντρονίκη. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 60. — 'Η κοτζιάκαρη τζί' ἡ παίανα. Αὐτόθι, σ. 63 - 64.
561. **Ριρῆς Φωκᾶς** Κλιμακωτό. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 71 - 72.
562. **Spyridakis George C. - Petropoulos Dimitri A.** Anthologie des

chansons populaires grecques. Introduction de —. Traduction et notes de **Jean - Luc Leclanche**. [Paris] (1970), 8ον, σελ. 342.

Δημοσιεύονται ἐν γαλλικῇ μεταφράσει 169 ἄσματα.

Κρίσις: Yearbook of the International Folk Music Council vol. 2 (1970) 163 - 165 (Solon Michaelides).

563. **Σταύρου 'Ελένη** Τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 56 - 57. — Προσφυγούλλα. Αὐτόθι, σ. 61.

564. **Τροῦλλος 'Αντών. Γ.** Σιφνιακὴ λαογραφία. Τὰ κάλαντα τῆς Παναγιᾶς τοῦ Κάτω Πεταλιοῦ Σίφνου (1880 - 1970). 'Αθήναι 1970, 8ον, σελ. 95.

Κρίσις: 'Επετ 'Εταιρ Κυκλ Μελ Η' (1969 - 70) 670 - 671 (Δ. Β. Οἰκονομίδης).

565. **Τσίλη Καλλιόπη** Τραγούδια τοῦ Λαζάρου [2]. 'Ηπειρ 'Εστ ΙΘ' (1970) 193.

566. **Φωτίου Στυλιανή** 'Η πέρτικα. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 62. — Φοάρτας. Αὐτόθι, σ. 63.

567. **'Αργυροῦ Σωτ.** 'Ο Χάρος. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1970 - 71), ἀρ. 50, σ. 73.

568. **Βυζάκος Μιχ.** 'Ο Χαρζαννής. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1971), ἀρ. 51, σ. 228 - 229.

569. **Γιαγκουλλῆς Κων.** Κυρκελέησον. Κύπρ Λόγος 3 (1971) 164 - 166.

570. — 'Εργατικὰ τραγούδια. Τοῦ ἀρχαλειοῦ. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 33 - 35. — 'Ο ποιητάρης Μιχαήλ Θ. Πλαστήρας. 'Η εἰρηνικὴ συμβίωση. Αὐτόθι, τεῦχ. 3, σ. 114 - 117.

571. **Γιομπλάκη 'Αλκμήνη** Πρωτομαγιά στὴν 'Εράτυρα [4]. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 60 (1971), σ. 32.

572. **Γρηγοράκης Μιχ.** Κρητικὰ κανακίσματα [22]. Λαογρ ΚΖ' (1971) 310-311.

573. **Δαμιανάκος Γ.** Μοιρολόγια ἀπὸ τὴν 'Ανατολικὴν Μάνη [2]. Λακωνικὰ Η' (1971), τεῦχ. 44, σ. 53.

574. **Δετοράκης Θεοχ. Εὖστ.** 'Η πανώλης ἐν Κρήτῃ [3]. 'Επ 'Επ Φιλ Σχ 'Αθ ΚΑ' (1970 - 71) 118 - 136.

575. **Δογάνης Διαμ. 'Α.** Ζαχαίικα μοιρολόγια ἤτοι μοιρολόγια τῆς Καλλιθέας (Ζάχας) 'Ολυμπίας τοῦ νομοῦ 'Ηλείας. 'Ελλην Ψυχὴ 1 (1971) 96 - 117.

Δημοσιεύονται 104 μοιρολόγια, πλῆθος διστιχῶν ὡς καὶ πληροφορίες περὶ τελευτῆς, μετὰ γλωσσαρίου.

576. **Θεοδώρου Κυριάκ.** 'Η Λυερή. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 2.

577. **'Ιωαννίδης Κώστ. Δ.** [33] Θύραθεν ἐκκλησιαστικοὶ ὕμνοι. (Συμπλήρωμα). 'Επ Κύπρ IV (1970 - 71) 435 - 460.

578. **Ἰωάννου Μαρία** Τρεῖς καλογέροι Κρητικοί. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1971), ἀρ. 51, σ. 233.
579. **Καζαζῆ Ἑλένη** Ὁ Παγδρουδής. Μαθ 'Αντίλ Θ' (1970 - 71) 149 - 151. — Τραγούδι τῆς Παναγίας. Αὐτόθι, σ. 152 - 153.
580. **Κολλυφᾶς Γεώργ.** Τὸ ἄκροστον. Ὁ κουκουφκιάος [2]. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1970 - 71), ἀρ. 50, σ. 76.
581. **Κυπριανοῦ Παναγ.** Τρία τραγούδια τοῦ Παλαικύθρου. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 20.
582. **Κώνστας Κ.** Λαογραφικὰ ἐξ Αἰτωλίας. Λαογραφία ΚΖ' (1971) 295 - 303. Παραδόσεις 3, μοιρολόγια καὶ τραγούδια τοῦ Χάρου 60.
583. **Παπαγιάννη Ἀναστασία** Τὸ Καλοηρὶν. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1970 - 71), ἀρ. 50, σ. 73 - 75. — Κερκελέησον. Αὐτόθι, σ. 76 - 77.
584. **Παπαλουκᾶς Στ.** Μαρία καὶ Μεχμὰ Πασᾶ. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1971), ἀρ. 51, σ. 232.
585. **Παραφεντίδου Ἀλεξάνδρα** Δυὸ τραγούδια τοῦ Λιτόχωρου. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 67 (1971), σ. 28 - 29.
586. **Πίγγουρας Χριστόδ.** Τὰ τέσσερα παλληκάκια. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1971), ἀρ. 51, σ. 232. — Ὁμάστε ποντικός. Αὐτόθι, σ. 233.
587. **Πίπη Δήμητρα** Γνωμικὴ ποίηση [Β]. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1971), ἀρ. 51, σ. 231.
588. **Πιφάνη Σαρρῆ Μυροφόρα** Τὸ τραγούδι τῆς Παναΐτας τοῦ Τζιούκκου. Μόρφωσις ΚΖ' (1971), τεῦχ. 315 - 316, σ. 22.
589. **Πουλλῆ Γεωργία** Πείραγμα τοὺς Λεμυθκιῶτες [1]. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1970 - 71), ἀρ. 50, σ. 75.
590. **Πυργιανὸς Ματθ.** Τὸ τραγούδι τῆς ξενητιᾶς. Σαντορίνη (1971), σ. 229.
591. **Σπύρου Ἄννα** Ὁ Κολιός. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1971), ἀρ. 51, σ. 231.
592. **Σταμέλος Ἰ.** Δημοτικὰ τραγούδια Κύμης Εὐβοίας. Ἑλλην Ψυχὴ 1 (1971) 93 - 95.
Δημοσιεύονται πληροφορίες περὶ γάμου ὡς καὶ τινὰ δημῶδη ἄσματα καὶ πλῆθος διστίχων.
593. **Σταύρου Κατίνα** Δημῶδες. Τῆς νύμφης πού κακότυχε. Μόρφωσις ΚΖ' (1971), τεῦχ. 318 - 319, σ. 27.
594. **Στυλιανοῦ Γεώργ.** Ἡ Ἑμινὲ τζι ὁ Χριστοφής. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1971), ἀρ. 51, σ. 230.
595. **Τσιαντᾶς Κ.** Τὰ ἀγωνίσματα τῶν κλεφταρματολῶν ὡς προσφορὰ καὶ ὡς ἔπος στὴν ἐθνεγερσία. Ἡπειρ 'Εστ Κ' (1971) 208/692 - 231/715.
Πλῆθος στίχων δημοδῶν ἄσμάτων.

596. **Φωτιάδης Γεώργ. Κ.** Τὸ Δάσκιο Ἡμαθίας. Λαογραφικὴ παρουσίασι καὶ 266 δημοτικὰ τραγούδια. Βέροια 1971, 8ον, σελ. 130.

Πλὴν τῶν ἄσμάτων δημοσιεύονται καὶ τοπωνύμια, λεξιλόγιον καὶ εἰδήσεις περὶ ἐνδύματος, λατρείας, γάμου.

597. **Χατζηαγαθαγγέλου Ἀγγελικὴ** Ὁ Κκαρναζής. Μαθ Ἔστ ΚΑ' (1971), ἀρ. 51, σ. 227 - 228.

598. Χριστουγεννιάτικα κάλαντα τοῦ Μαρμαρά. Ἑλλ Τέχνη 5 (1971) 294.

599. **Ἰακωβίδης Κυρ.** Ἡ Μαρουλλοῦ. Μαθ Ἔστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 71 - 73.

600. **Μελᾶ Μαρίτσα** Τὸ τραοῦν τ' ἄϊ Γιωρκοῦ. Ἐστίας 12 (1971 - 72) 60.

601. **Ὀνουφρίου Ἀθηνᾶ** Τὰ δημοτικὰ τραγούδια τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ξενιτεμένου συζύγου. Ἐστίας 12 (1971 - 72) 16 - 18.

602. **Ὀρθοδόξου Σωτήρ.** Μοιρολόγια [7]. Μαθ Ἔστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 74.

603. **Παναγίδου Νίκη** Ὁπραματευτής. Ἐστίας 12 (1971 - 72) 60 - 61.

604. **Πατσάλου Κατερίνα** Ἡ Παναγία. Ἐστίας 12 (1971 - 72) 59 - 60.

605. **Τομάζου Εἰρήνη** Ἐρμηνεῖα Ἀλφαβήτου. Μαθ Ἔστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 73.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

2. Μελέται.

606. **Γιαγκουλλῆς Κων.** Κύπριοι ποιητάρηδες. Μελέτη. Λευκωσία 1965, 8ον, σελ. 15.

Κρίσις: Ἑλληνικά 21 (1968) 224 - 225 (Δ. Α. Πετρόπουλος).

607. **Baggally John W.** Greek historical folksongs. The klephtic ballads in relation to Greek history (1715 - 1821) by —. Chicago MCMLXVIII, 8ον, σελ. XIV + 109. (Ἀνατύπωσις τῆς ἐκδόσεως τοῦ 1936).

608. **Deter - Grohmann Ismene** Das neugriechische Volkslied dargestellt am Beispiel ausgewählter Gattungen. München (1968), 8ον, σελ. 100. Κρίσις: Balkan Studies 9 (1968) 553 - 555 (Κ. Mitsakis).

609. **Ioannides C. D.** A short collection of Cyprus folksongs. Κυπρ Σπ ΛΒ' (1968) 265 - 300.

610. **Κουρμούλης Γεώργ.** Τὸ λαϊκὸν στοιχεῖον εἰς τὴν ἐπικὴν ποίησιν. Χιακὴ Ἐπιθεώρ 6 (1968), τεῦχ. 17 - 18, σ. 85 - 104.

611. **Κυπριανοῦ Χρῦσ. Σ.** Ἡ νεοελληνικὴ δημοτικὴ ποίησις. Λαογρ Σπ Α' (1968) 87 - 97.

612. **Οἰκονομίδης Δημ. Β.** Ἡ λαϊκὴ ὁρολογία τοῦ ἑλληνικοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ. Ἐπ ΚΛ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68) 126 - 150.

613. **Παναγιωτούνης Π.** Τὸ Μανιάτικο μοιρολόγι καὶ τραγούδι. Ἀθήνα 1968, 8ον, σελ. 68.
Κρίσις: Ἐπειρ Ἔστ ΙΖ' (1968) 262 - 263 (Ἰωάν. Γ. Θεοχάρης).
614. **Πανταζόπουλος Πέτρ.** Ὁ Χάρος στὴ δημοτικὴ μας ποίηση. (Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδ. «Διδαχὴ», τεῦχ. Ὀκτωβρίου 1968). Καλαμάτα 1968, 8ον, σελ. 16.
615. **Πατριαρχέας Β.Δ.** Τὸ ἥρωϊκὸν καὶ πατριωτικὸν στοιχεῖον εἰς τὴν λαϊκὴν ποίησιν τῆς Μάνης. Λακωνικά Ε' (1968), τεῦχ. 26, σ. 73 - 74.
616. **Πολίτης Νικόλ.** Γνωστοὶ ποιηταὶ δημοτικῶν ἄσμάτων. Παρνασσός Ι' (1968) 173 - 199. [Ἀναδημοσίευσις].
617. **Ρωμαῖος Κώστ.** Ἡ ποίηση ἑνὸς λαοῦ. Ἀθήνα 1968, 8ον, σελ. 282. [Δημοσιεύματα Λαογραφικοῦ Ἰνστιτούτου Ἑλληνικῆς Περιηγητικῆς Λέσχης, ἀρ. 1].
Κρίσις: Ἑλληνικά 23 (1970) 140 - 149 (Ἀλχη Κυριακίδου - Νέστορος).
618. ——— Ἡ γέννησις τοῦ ὀκτασύλλαβου στὰ μοιρολόγια τῆς Μάνης. Πελοποννησιακὰ ΣΤ' (1963 - 68) 103 - 128.
619. **Σπυριδάκης Γεώργ. Κ.** Τὸ ἄσμα τῆς χελιδόνας (χελιδόνισμα) τὴν πρώτην Μαρτίου. Ἐπ ΚΑ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68) 15 - 54.
620. **Spyridakis Georgios** Volksliedforschung in Griechenland. Jahrbuch für Volksliedforschung, Jahrg. 13, 1968, σ. 181 - 192.
621. **Γιαγκουλλῆς Κων.** Ἡ συνέχεια τῆς λαϊκῆς ποιητικῆς μας παράδοσις. Κυπρ Λόγος 1 (1969) 158 - 163.
622. **Κρανιδιώτης Ν.** Ἡ κυπριακὴ ποίησις. Παρνασσός ΙΑ' (1969) 30 - 55.
Ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν δημώδη ποίησιν.
623. **Οἰκονομίδης Δημ. Β.** Ἀνώνυμον κρητικὸν στιχοῦργημα τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος καὶ σχέσεις αὐτοῦ πρὸς τὴν προφορικὴν παράδοσιν. Πεπραγμ Β' Κρητολογ Συνεδρ Δ' (1969) 335 - 343.
624. **Παπαγρηγοράκης Ἰδομ.** Τὰ κρητικὰ ριζίτικα τραγούδια. Πεπραγμ Β' Κρητολογ Συνεδρ Δ' (1969) 344 - 346. — Τραγούδι τῆς μάχης τῆς Θερίσου (1821). Αὐτόθι, σ. 347 - 352.
625. **Παπαχαραλάμπους Γεώργ.** Σύμμεικτα. Ἐπ Κύπρ ΙΙ (1968 - 69) 15 - 16.
626. **Σπυριδάκης Γεώργ. Κ.** Δημώδη ἄσματα καὶ λαϊκὰ ποιήματα περὶ τὴν πυρπόλησιν τῆς Μονῆς Ἀρκαδίου (9 Νοεμβρίου 1866). Πεπραγμ Β' Κρητολογ Συνεδρ Δ' (1969) 430 - 437.
627. **Σταύρου Πάτρ.** Ἡ Παναγία στὰ τραγούδια τῶν Ἑλλήνων. Κυπρ Λόγος 1 (1969) 185 - 190, 255 - 261.

628. **Herzfeld Mich.** Τὸ ἄσμα τῆς πολιορκίας τῆς Ρόδου καὶ αἱ παραλλαγὴ του. Κρητ Χρον ΚΑ' (1969) 494 - 498.
629. **Γιαγκουλλῆς Κων. Γ.** Ἡ Ἀρετοῦσα : Μιὰ ἄγνωστη κυπριακὴ παραλογή. Κυπρ Λόγος 2 (1970) 2 - 7. — Κυπρίες ποιητάρισσες. Αὐτόθι, σ. 165 - 166.
630. **Κυπριανοῦ Χρῦσανθ. Στ.** Ὁ Κωσταντᾶς. Κυπρ Λόγος 2 (1970) 31 - 32.
631. **Κωτσαδάμ Γ.** Ὁ ἔρωτας στὴ δημοτικὴ μας ποίηση. Ν Ἐστ 87 (1970) 463 - 467.
632. **Λουκάτος Δημ. Σ.** Τὰ πρῶτα τραγουδήματα τοῦ Εἰκοσιένα (κείμενα ἀπὸ τὸν Φωριέλ). Ν Ἐστ 88 (1970) 246 - 261.
633. — «Τὸ χαρισμένο γαϊτάνι». Κερκυραϊκὴ παραλλαγὴ τραγουδιοῦ μὲ χορογραφικὸ θέμα. (Ἀνάτυπον Δελτίου Ἀναγνωστικῆς Ἑταιρείας Κερκύρας 1970, ἔτος 7, ἀρ. 7). [Ἀθῆναι 1970], 8ον, σ. 43 - 49.
634. **Megas Georgios A.** Die Ballade von der Artas - Brücke. Zeitschrift für Balkanologie 7 (1969 - 70) 43 - 54.
635. **Μπίλλιας Βασίλ. Ἴ.** Τὸ δημοτικὸ τραγούδι. Διάλεξις ποὺ ἔγινε στὴ Μεγάλη Αἴθουσα τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσός» καὶ στὴ σειρά τῶν διαλέξεων τοῦ Φιλολογικοῦ καὶ Ἀρχαιολογικοῦ Τμήματος αὐτοῦ τὴν 8ην Ἀπριλίου 1963. Ἀθῆναι 1970, 8ον, σελ. 30.
636. **Μποτετζαγιαῖς Ἀλέξ.** Τὸ Κερκυραϊκὸ δημοτικὸ τραγούδι. Ἴόν Ἡχώ, τεῦχ. 288 - 289 (1970), σ. 92 (20) - 94 (22).
637. **Ξύδης Θεόδ.** Δημοτικὸς καὶ ἔντεχνος ποιητικὸς ἐγκωμιασμὸς τῆς Παλιγγενεσίας. Ν Ἐστ 88 (1970) 200 - 211.
638. **Παπαδόπουλλος Θεόδ.** Θρησκευτικὰ ποιήματα ἐκ Κυπριακοῦ χειρογράφου. Κυπρ Σπ ΛΔ' (1970) 83 - 122.
Μελετῶνται ἕξ δημῶδη ἄσματα, παρατίθεται δὲ μετρικὸν ὑπόμνημα καὶ σχετικὸν γλωσσάριον.
639. **Αἰκατερινίδης Γεώργ. Ν.** Τὸ τραγούδι τῆς δρακοντοκτονίας τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἀμάθεια Β' (1971), τεῦχ. 6, σ. 129 - 135. — Ὁ «Προσφύρης». Αὐτόθι, τεῦχ. 9, σ. 247 - 250.
640. **Δασκαλόπουλος Ἀ. Ν.** Ἀντίθετα συναισθήματα στὴν ψυχολογία τῶν λαῶν. Ἀδριανούπολη, θρῆνος καὶ ἀγαλλίαση. Παρνασσός ΙΓ' (1971) 629 - 634.
641. **Ζήσης Σπ.** Ἡ προέλευση τῶν κλέφτικων τραγουδιῶν. Θεσσ Χρον 10 (1971) 259 - 262.

642. **Κομνηνός Μιχ.** Τὰ μοιρολόγια τοῦ Καστελλόριζου. Σχέδια Γιώργου Θεοχάρους. Ἀθήνα 1971, 8ον, σελ. 99.
643. **Κύρρης Κώστ.** Ἀνέκδοτη παραλλαγή τοῦ «Τραγουδιοῦ τῶν Δεσποτάδων» κι ἄλλα στοιχεῖα γιὰ τὶς σφαγές τοῦ 1821 στὴν Κύπρο. Κυπρ Λόγος 3 (1971) 88 - 95, 143 - 149.
644. **Λουκᾶτος Δημ. Σ.** Ὁ συμβολικὸς «πλάτανος τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ». Τὸ τραγούδι καὶ οἱ παραδόσεις του. Ἡπειρ Ἔστ Κ' (1971) 198/682 - 207/691.
645. **Μέγας Γεώργ. Ἀ.** Τὸ τραγούδι τοῦ γεφυριοῦ τῆς Ἀρτας. Συγκριτικὴ μελέτη ὑπὸ —. Λαογρ ΚΖ' (1971) 25 - 212 + πίν. Δ' + χάρτ. 1.
Κρίσις: Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 67 (1971), σ. 32.
646. — Ὁ Ἀηβασίλης ζευγολάτης. Λαογρ ΚΖ' (1971) 290 - 294. (=N Ἔστ 25 (1939) 36 - 38).
647. **Μηνᾶς Κ.** Τὰ κάλαντα τῆς Καρπάθου. Λαογρ ΚΖ' (1971) 283 - 289.
648. **Μιχαηλίδης Δημ.** Οἱ τραπεζουντιακοὶ θρῆνοι γιὰ τὴν ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀρχ Πόντ 30 (1970 - 71) 71 - 88. — Σημείωμα γιὰ τὸ τραγούδι τοῦ γεφυριοῦ τῆς Ἀρτας. Αὐτόθι, σ. 89 - 93.
649. **Ξανθάκη - Καλοπίση Βίτα** Ἀναζητῶντας δημοτικὰ τραγούδια στὴ Χίο. (Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο «Στὸν παράδεισο τῆς δημοτικῆς ποιήσεως» τῆς Ἐντβίγης Λύντεκε). Χιακὴ Ἐπιθεώρ 8 (1971), τεῦχ. 25, σ. 10 - 20.
Ὁ πλήρης τίτλος τῆς γερμανικῆς ἐκδόσεως: Hedwig Lüdeke, In Paradies der Volksdichtung, Minerva - Verlag. Berlin 1948.
650. **Παπαρρηγόπουλος Π.** Καλαβρυτινὰ δημοτικὰ τραγούδια τῆς κλεφτουριάς καὶ τοῦ ξεσηκωμοῦ. Ἐπετ Καλαβρ Γ' (1971) 153 - 167.
651. **Παρασκευόπουλος Θεόδ.** Χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τῆς λαϊκῆς ποιήσεως τοῦ Πόντου. Ἑλλην Ψυχὴ 1 (1971) 65 - 68.
652. **Σταυρινίδης Νικ.** Τὸ τραγούδι τοῦ Μαζλοῦμ Ἀγᾶ ἢ Μπαλουξῆ. Ἀμάλθεια Β' (1971), τεῦχ. 5, σ. 51 - 63.
653. **Στυλιανοῦ Θεόδ.** Τὸ τραγούδι τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ κ' ἢ παράδοσή του στὴ Κύπρο. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 21 - 25.
Δημοσιεύεται καὶ μία κυπριακὴ παραλλαγή τοῦ ἄσματος.
654. **Ψυχογιοῦ - Ἰωαννίδη Ἑλένη** Ἱστορικὰ δημοτικὰ τραγούδια τῆς Ἡλείας. Παρνασσός ΙΓ' (1971) 475 - 484.
655. **Πιτταρὸς Χαράλ.** Ἀκριτικὰ δημοτικὰ τραγούδια. Μαθ Ἔστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 111 - 113.

β') Δίστιχα.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 113. 122. 124. 128. 132. 138. 142. 157. 163. 172. 177. 194. 205. 209. 456. 457. 477. 575. 592. 1066. 1068. 1153]

656. **Βιολάρη Βέρα** Δίστιχα. Φωτ Πορεία Β' (1966 - 67) 96 - 97.
Α' Τῆς ξενιτειᾶς [6]. Β' Μοιρολόγια [8]. Γ' Τοῦ γάμου [7]. Δ' Ττιαττιστὰ [6].
657. **Κουντούρης Θέμος** Τὰ πεισματικά τῶν βοσκῶν τῆς νήσου Καλύμνου [70]. Δωδεκανησιακά 2 (1967) 51 - 52.
658. **Κουφάκης Π.** Κρητικὲς μαντινάδες [4]. Κρητ' Ἐστ τεῦχ. 179 (1968) 137.
659. **Μιχαήλ Ἄνδρ.** Τραγούδια τῆς ἀγάπης [130]. Μαθ' Ἐστ ΙΗ' (1968) 173 - 174.
660. **Ἐρωτόκριτος Γεώργ.** Τραγούδια τῆς ἀγάπης [11]. Μαθ' Ἐστ ΙΘ' (1969) 32/328.
661. **Θεράποντος Χρυστάλλα** Δίστιχα [10]. Μαθ' Ἐστ Ζ' (1968 - 69), ἀρ. 13 - 14, σ. 66 - 67.
662. **Καραμάνου Στυλιανή** Τραγούδια τῆς ἀγάπης [13]. Μαθ' Ἀντίλ Ζ' (1968-69), ἀρ. 13 - 14, σ. 68 - 69.
663. **Κωμοδρομοῦ Ἑλένη** Μοιρολόγια [8]. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 69.
664. **Κωνσταντινίδης Ἄνδρ.** Δίστιχα [4]. Μαθ' Ἐστ ΙΘ' (1969) 58/354.
665. **Μηχανικός Γεώργ.** Τραγούδια τῆς σούσας [10]. Μαθ' Ἐστ ΙΘ' (1969) 36/332.
666. **Ξενοφῶντος Ἑλένη** Τραγούδια τῆς σούσας [5]. Μαθ' Ἐστ ΙΘ' (1969) 56/352.
667. **Ξυνάρη Νίκη** Δίστιχα [8]. Μαθ' Ἐστ Κ' (1969) 36.
668. **Πίγγουρας Χιστόδ.** Τραγούδια τῆς ἀγάπης [12]. Μαθ' Ἐστ ΙΘ' (1969) 15/311.
669. **Συκῆ Χαρούλα** Δίστιχα τῆς ἀγάπης [19]. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 70 - 71.
670. **Τολλοῦ Μαρία** Δίστιχα [8]. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 71.
671. **Βελούση Ἄννα** Μοιρολόγια [1]. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 66.— Δίστιχα τῆς ἀγάπης [42]. Αὐτόθι, σ. 66 - 68.
672. **Βόρκα Οὐρανία** Δίστιχα [11]. Μαθ' Ἀντίλ Η' (1969 - 70), ἀρ. 15 - 16, σ. 61 - 62.
Δημοσιεύονται ἐπίσης 3 τετράστιχα ὡς καὶ ἐν ἀσμάτιον.
673. **Καδῆ Ἄνδρεανή** Μοιρολόγια. [Δίστιχα 15]. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 65 - 66. — Δίστιχα τῆς ἀγάπης [24]. Αὐτόθι, σ. 68 - 69.

674. **Καρμέλλος Ἰωακείμ** Δίστιχα τῆς ἀγάπης [9]. Μαθ 'Εστ Κ' (1969 - 70) 166 - 167.
675. **Λεωνίδου Κυριακή** Μοιρολόγια. [2 Δίστιχα]. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 66. — Δίστιχα τῆς ἀγάπης [4]. Αὐτόθι, σ. 71.
676. **Μαυροκορδάτος Γεώργ.** Δίστιχα τῆς ἀγάπης [11]. Μαθ 'Εστ Κ' (1969 - 70) 165.
677. **Παπαμιχαήλ Παρασκευή** Δίστιχα τῆς ἀγάπης [7]. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 70.
678. **Πιτσιλλίδου Ἑλένη** Δίστιχα τῆς ἀγάπης [22]. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 69 - 70.
679. **Ρήγα Κυριακή** Δίστιχα τῆς ἀγάπης [13]. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 70. — Δίστιχα τῆς ξενητειᾶς [7]. Αὐτόθι, σ. 71.
680. **Ριρῆς Φωκᾶς** Δίστιχα τῆς ἀγάπης [5]. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 71.
681. **Ἀναστασιάδης Νικόλ.** Δίστιχα τῆς ἀγάπης [19]. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1970 - 71), ἀρ. 50, σ. 78.
682. **Μηχαηλίδης Μ.** Τέσσερα δίστιχα ἀπὸ τὸ Καϊμακλί. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 6.
683. **Σταθάκης Στάθ.** Πανουρίσματα ἀπὸ τὸν Κοσμᾶ. Χρον Κοσμᾶ (1971) 48. 6 δίστ., 1 τετράστ., 3 «γυρίσματα».
684. **Ταουσιάνης Χρῖστ.** Δίστιχα τῆς ἀγάπης ἀπὸ τὸ Ριζοκάρπασον [30]. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 2, σ. 85 - 86.
685. **Ὁρθοδόξου Σωτήρ.** Δίστιχα τῆς ξενητειᾶς [8]. Μαθ 'Εστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 74.

γ') Ἐπωδαί. (Βλ. Μαγεία).

δ') Μῦθοι ζώων.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 122. 160. 175. 184. 203]

686. **Κληρίδης Νέαρχ.** Ἱστορίες τῶν ζώων τῆς Κύπρου. Κυπρ Σπ ΛΓ' (1969) α' - ρμα'.
- Κρίσις: Λαογρ Σπ Β' (1970) 57 - 61 ([Χρύσ. Στ. Κυπριανοῦ]).
687. **Τουλάκου Γεωργία** Τὸ χελιδόνι, ἡ κουκουβάγια καὶ τὸ τρυγόνι. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 79.

ε') Παραμύθια.

1. Συλλογαί.

[Βλ. και τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 118. 142. 144. 160. 177.
184. 190. 191. 194. 205. 227]

688. **Μηλιόπουλος Παρ.** Παραμύθι Αὐγερινουῦ, ἐπαρχίας Βοῖτου. Τὰ τρία ρωτήματα. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 12 (1967), σ. 51. — Λαϊκὸ παραμύθι τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας. Τὸ δρεπάνι, ὁ πετεινὸς καὶ ὁ γάτος. Αὐτόθι, τεῦχ. 16, σ. 52.
689. **Κληρίδης Νέαρχ.** Δέκα κυπριακὰ παραμύθια. Κυπρ Σπ ΛΒ' (1968) 201 - 226.
690. **Megas Georgios A.** Begegnung der Völker im Märchen. Unveröffentlichte Quellen. Band 3, Griechenland - Deutschland. Zusammenstellung und Bearbeitung von ... (Hers. von der Gesellschaft zur Pflege des Märchengutes der europäischen Völker e.Y.). Münster (1968), 8ον, σελ. 255.
Ὁ τίτλος, πλὴν τῆς γερμανικῆς, εἰς γαλλικὴν καὶ ἀγγλικὴν γλῶσσαν. Μετὰ ἀπὸ εἰσαγωγὴν ἐν σελ. 5 - 9 δημοσιεύονται ἐλληνιστὶ καὶ γερμανιστὶ 30 παραμύθια.
691. **Μηλιόπουλος Π.** Εὐχαριστία στὴν Τύχη. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 21 (1968), σ. 54.
Παραμύθι ἐκ Ραδοχωρίου Βοῖτου Κοζάνης, διεσκευασμένον λογοτεχνικῶς.
692. **Σκανδάλης Χρ.** Παραμύθια τῆς ἐπαρχίας: Ἡ κακιὰ νύφη. Κόνιτσα Ζ' (1968), ἀρ. 71, σ. 12 - 14.
693. **Καλλιγιάννη Θάλεια** Τὸ κρητικὸ παραμύθι. Ἡ Βορβώνα [1]. Κρητ Ἔστ τεῦχ. 193 - 195 (1969) 185 - 188.
694. **Καλοταρίδου Ἑλένη** Οἱ σαράντα δράκοι τζαὶ ὁ ἔξυπνος βοσκός. Μαθ Ἔστ ΙΘ' (1969) 37/333 - 38/334.
695. **Μιχαήλ Ἄνδρ.** Παραμύθι. Ἡ Τύχη. Μαθ Ἔστ ΙΘ' (1969) 24/320 - 25/321.
696. **Πετράκη - Ἐπιφανίου Στέλλα** Λαογραφικά. Παραμύθια τῆς Σμύρνης. Βιβλίον τέταρτο. Ἀθῆναι 1969, 8ον, σελ. 266.
Δημοσ. τὰ κείμενα 25 παραμυθιῶν. Ἐν τέλει γλωσσάριον καὶ πίναξ κατατάξεως τῶν παραμυθιῶν αὐτῶν ὑπὸ Γ. Ἀ. Μέγα.
697. **Πίγγουρας Χριστόδ.** Παραμύθια [2]. Μαθ Ἔστ ΙΘ' (1969) 18/314.
698. **Ριρῆ Θεοδώρα** «Οἰδίπους Τύραννος» [1]. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 78.
699. **Συμέου Γεώργ.** Ὁ Γιαννακός. Μαθ Ἔστ ΙΘ' (1969) 15.
700. **Σωτηρόπουλος Κων.** Ἡ Δρακούννα. Μαθ Ἔστ ΙΘ' (1969) 22.

701. **Klaar Marianne** Tochter des Zitronenbaums. Märchen aus Rhodos. Aus dem Sammlung Anastassios Vrondis und der eigenen, hrs von —. (28. «Das Gesicht der Völker» hrs von Dr. Diether Roth). Kassel (1970), 8ον, σελ. 184.
Δημοσιεύονται 25 παραμύθια μετά τινων σημειώσεων ἐν σελ. 164 - 183.
702. **Κυριακίδης Θ.** Τὰ χρυσᾶ μῆλα τοῦ βασιλιᾶ. (Κυπριακὸ παραμῦθι τοῦ Παλαιοχωρίου). Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 3, σ. 127 - 133.
703. **Λαμπρινουδάκης Βασ.** Παραμῦθι τῆς Κρήνης Μ. Ἀσίας. Τὸ ποντικαλάκι. Λαογρ ΚΖ' (1971) 314 - 315.
704. **Παπαγιάννη Ἀναστασία** Τὸ ψωμὶ μὲ τὴν ρεγγούλα. Μαθ Ἑστ ΚΑ' (1970 - 71), ἀρ. 50, σ. 82.
705. **Ἰγνατίου Ἄνδρ.** Ἡ Κυραλακκοῦ. Μαθ Ἑστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 80 - 82.

2. Μελέται.

[Βλ. καὶ τὸ ἄρθρον ὑπ' ἀριθμ. 696]

706. **Megas Georgios A.** Der Pflegesohn des Waldgeistes (AT 667). Eine griechische und balkanische Parallele. (Sonderdruck aus Volksüberlieferung Festschrift für Kurt Ranke zur Vollendung des 60. Lebensjahres hrs von Fritz Harkort, Karel C. Peeters und Robert Wildhaber). Göttingen 1968, 8ον, σ. 211 - 231.
707. — Folktales of Greece. Edited by —. Translated by **Helen Colaclides**. Foreword by Richard M. Dorson. Chicago and London (1970), 8ον, σελ. LVII + 287.
708. **Δασκαλάκη Κατερίνα** «Κόκκινη κλωστή δεμένη...». (Πηγὴ καὶ νόημα τοῦ παραμυθιοῦ). Ἑλλ Τέχνη 5 (1971) 283 - 288.
709. **Megas Georgios A.** Das Märchen von Amor und Psyche in der griechischen Volksüberlieferung (Aarne - Thompson 425, 428 & 432). Ἀθῆναι 1971, 8ον, σελ. XVI + 207 + 7 χάρτ. (Πραγματεῖαι τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τόμ. 30).
Κρίσις: Ν Ἑστ 90 (1971) 1177 - 1181 (Π. Φ λ ὤ ρ ο ς).
710. **Μέγας Γ. Ἀ.** Κυπριακὸ παραμῦθι. «Ὁ γιὸς τοῦ Κάτσε - καρτέρα». Λαογρ ΚΖ' (1971) 312 - 313.
711. **Μερακλῆς Μ. Γ.** Τὸ παραμῦθι ὡς ἀντικείμενο φιλολογικῆς ἔρευνας. Παρνασσὸς ΙΓ' (1971) 521 - 532.

στ') **Εὐτράπελοι διηγήσεις. Ἀνέκδοτα. Περιπαίγματα.**

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 110. 118. 121. 138.
151. 155. 190. 195. 199. 203. 209. 212]

712. **Λοῖζου Μαρία** Κυπριακοὶ μῦθοι. Φωτ Πορεία Β' (1966 - 67) 85 - 86.
1 παροιμία, 1 διήγησις.
713. **Καζαμία Ἀνδρεανή** Κυπριακοὶ μῦθοι [2]. Φωτ Πορεία Γ' (1967 - 68) 60.
714. **Γρηγοράκης Μ.** Εὐθυμες Κρητικὲς ἱστορίες καὶ ἀνέκδοτα. (Σειρὰ Β').
Χανιά 1968, 8ον, (σελ. 16). Σειρὰ Γ'. Χανιά 1969, 8ον, (σελ. 16).
715. **Ἀπαλοδήμας Ἀντών.** Πηγαδιώτικες ἱστορίες [6]. Χρον Κοσμᾶ (1971)
222 - 225.
716. **Σταθάκης Στάθ. Δ.** Ἀλησμόνητοι «τύποι» καὶ ἀνέκδοτα τοῦ Κοσμᾶ [12]
Χρον Κοσμᾶ (1971) 152 - 166.

ζ') **Παροιμίαι καὶ γνῶμαι. Παροιμιώδεις ἐκφράσεις.**

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

1. **Συλλογαί.**

ΑΘΗΝΩΝ

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 114. 122. 124. 128. 129. 138. 142.
144. 145. 146. 151. 152. 153. 156. 160. 162. 163. 168. 175. 184.
188. 190. 193. 194. 196. 202. 203. 205. 209. 212. 216. 228. 844]

717. **Παπαθεοδώρου Παναγιώτα** Παροιμίες [20]. Φωτ Πορεία Α' (1965 - 66)
39.
718. **Κουρουκλάρη Εἰρήνη** Παροιμίες [40]. Μαθ Ἀντίλ Ε' (1966 - 67), ἀρ.
10, σ. 36 - 37.
719. **Λοῖζου Μαρία** Παροιμίες ἀπὸ τὸ Λευκόνοικον [8]. Φωτ Πορεία Β' (1966 -
67) 86.
720. **Μηλιώτης Γεώργ.** Παροιμίες ἀπὸ τὴ Μηλιά [20]. Φωτ Πορεία Β' (1966 -
67) 86.
721. **Χατζησάββα Σωτηρία** Παροιμίες ἀπὸ τὴν Ἀκανθοῦ [18]. Φωτ Πορεία Β'
(1966 - 67) 86.
722. Γνωμικά. Σιφνιακὴ 2 (1968), τεῦχ. 13, σ. 16· τεῦχ. 16, σ. 69· τεῦχ.
22 - 23, σ. 146.
723. Κρητικὲς παροιμίες [19]. Κρητ Ἑστ τεῦχ. 184 (1968) 323· τεῦχ. 186
(1968) 423.

724. [Κυπριανού Χρυσ. Σ.] 'Ανέκδοτον λαογραφικόν ύλικόν. Γνωμικά καὶ παροιμίαι [108]. Λαογρ Σπ Α' (1968) 108 - 115.
725. Παροιμίες [60]. Φωτ Πορεία Γ' (1967 - 68) 62 - 63.
726. **Τσαρνᾶς 'Ιω. Δ.** 'Ο λαὸς ὡς παιδαγωγός. ('Η παιδαγωγικὴ ἀξία τῶν παροιμιῶν). 'Αθῆναι 1968, 8ον, σελ. 47.
Δημοσ. ὑπὲρ τὰς 200 παροιμίας.
727. **'Αδάμου Γιάνν. 'Αθ.** Λαϊκὲς παροιμίες τῆς ἐπαρχίας 'Ελασσόνας. 'Ελασσόνα 1969, 16ον, σελ. 23 + 2 ἄ.ἄ. + 3 εἰκ.
Συλλογὴ 444 παροιμιῶν κατατεταγμένων ἀλφαβητικῶς.
728. **Λαμπριάς Χρ.** Παροιμίαι [4]. Μαθ 'Εστ Κ (1969) 37.
729. Παροιμίες ἀπὸ τὸ Λευκόνεικο [70]. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 83 - 84.
730. **Πασχάλης Γεώργ.** Παροιμίαι [4]. Μαθ 'Εστ Κ' (1969) 35.
731. **Πάτα 'Αννα** Παροιμίες [6]. Μαθ 'Αντίλ Ζ' (1968 - 69), ἀρ 13 - 14, σ. 65 - 66.
732. **Τσίλη Καλλιόπη** Παροιμίες [62]. 'Ηπειρ 'Εστ ΙΗ' (1969) 61 - 63.
733. **Τσιῶτος 'Ιω.** Λαϊκαὶ παροιμίαι τῆς ἐπαρχίας μας. 'Επετ Καλαβρ Α' (1969) 154 + 157.
734. **Χάρης Χαρίλαος** Παροιμίαι [10]. Μαθ 'Εστ Κ' (1969) 37.
735. **'Αγαπίου 'Ελένη** Παροιμίες ἀπὸ τὴν Πηγὴν [54]. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 77 - 78.
736. **Κανακάρης 'Αντών.** Λαογραφικὰ τῆς Σίφνου. Παροιμίαι - παροιμιώδεις φράσεις - γνωμικά [857]. 'Επετ 'Εταιρ Κυκλ Μελ Η' (1969 - 70) 106 - 150.
737. **Κυπριανού Χρυσ. Στ.** Γνωμικά καὶ παροιμίες [60]. Κυπρ Λόγος 1 (1969) 38 - 41, 153 - 155. — Γνωμικά καὶ παροιμίαι [125]. [Μετὰ σημειώσεων]. Λαογρ Σπ Β' (1970) 74 - 75, 81 - 84, 87 - 88, 89 - 91, 95 - 97.
738. **Λουκᾶ Ζωούλα** Παροιμίες [8]. Μαθ 'Αντίλ Η' (1969 - 70), ἀρ. 15 - 16, σ. 73.
739. **Μαγνήτη Παναγιώτα** Παροιμίες [2]. Μαθ 'Αντίλ Η' (1969 - 70), ἀρ. 15 - 16, σ. 74.
740. **Ρήγα Κυριακὴ** Παροιμίες ἀπὸ τὸ Λευκόνεικον [6]. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 78.
741. **Τσίλη Καλλιόπη** Παροιμίαι [246]. 'Ηπειρ 'Εστ ΙΘ' (1970) 450 - 455.
742. **Κατσίπης Φίλ.** 'Εκκλησιαστικὲς ἐκφράσεις καὶ παροιμίες. Σαντορίνη (1971), σ. 265 - 266.

743. **Κλοκάρης Ρένος** Κυπριακές παροιμίες [20]. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεύχ. 1, σ. 26.
744. **Κολλυφᾶς Γεώργ.** Παροιμίες ἀπὸ τὸ "Ἐξω Μετόχι [16]. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1971), ἀρ. 51, σ. 238.
745. **Παπαλουκᾶς Π.** Παροιμίες ἀπὸ τὰ Λύμπια [85]. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1971), ἀρ. 51, σ. 237 - 238.
- 745α. Παροιμίες [10]. Μαθ 'Αντίλ Θ' (1970 - 71) 154.
746. **Πίγγουρας Χριστόδ.** Κυπριακαὶ παροιμίαι προελθοῦσαι ἐκ τῆς 'Αγίας Γραφῆς, τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν ἀκολουθιῶν. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1971), ἀρ. 51, σ. 226 - 227.
747. **Ταουσιάνης Χρῖστ.** Λαογραφικὰ Ριζοκαρπάσου. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεύχ. 3, σ. 134. [15 παροιμ., 15 ἀραί].
748. **Τζιακούρης Δημήτρ.** Παροιμίες ἀπὸ τὴν Τύμβου [10]. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1971), ἀρ. 52, σ. 238.
749. Παροιμίες [28]. 'Εστίας 12 (1971 - 72) 61.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

2. Μελέται

[Βλ. καὶ τὸ ἄρθρον ὑπ' ἀριθμ. 844]

750. **Κωστάκης Θαν. Π.** Παροιμίες καὶ παροιμιακὲς φράσεις στὸν 'Αριστοφάνη (κατὰ τοὺς Σχολιαστὲς καὶ τοὺς Παροιμιογράφους). [Βλ. 'Επ ΚΛ Κ'-ΚΑ' (1967 - 68), σ. 282, ἀρ. 407].
Κρίσις: Proverbium 10 (1968) 252 - 253 (D. S. Loukatos).
751. **Φραγκινέας Ν.** "Ἐγινε τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος. Λακωνικὰ Ε' (1968), τεύχ. 30, σ. 182 - 183.
752. **Κύρρης Κώστ. Π.** 'Ο Uluç Ali καὶ ὁ Sebastian Veniero εἰς δύο κυπριακὰς παροιμιακὰς φράσεις. Κυπρ Λόγος 1 (1969), ἀρ. 1, σ. 30 - 37.
753. **Παπαζήσης Δημ.** Παρθένιος Γκατζιούλης, ὁ παροιμιογράφος. 'Ηπειρ 'Εστ ΙΗ' (1969) 417 - 419.
754. **Kakridis Phanis J.** Neun Öffnungen. Proverbium 17 (1971) 642.
755. **Λουκᾶτος Δημ. Σ.** 'Ελληνικοὶ θεοφυλαγμοί. 'Ελληνικὰ 24 (1971) 94 - 106.

η') Παραδόσεις.

1. Συλλογαί.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 112. 114. 121. 125. 131. 143. 144.
145. 146. 147. 151. 153. 157. 159. 160. 161. 163. 168. 173. 176.
180. 184. 187. 190. 191. 192. 194. 199. 200. 202. 207. 208. 209.
219. 220. 228. 274. 582. 869]

756. **Γιακουμέττη Σωτηρία** Πῶς πῆρε τὸ ὄνομα ἡ Περιστερωνοπηγή. Φωτ Πορεία Α' (1965 - 66) 37.

757. **Παπαπέτρου Μαρία** Πῶς πῆρε τ' ὄνομά του τὸ Λευκόνοικο. Φωτ Πορεία Α' (1965 - 66) 37.

758. **Χατζησάββα Ἀγγελικὴ** Θρῦλοι τῆς Ἀκανθοῦς. Φωτ Πορεία Α' (1965 - 66) 38.

759. **Ζιώτας Π.** Ὁ βράχος τῆς Μαργαρίτας. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 11 (1967), σ. 51.

760. **Κωνσταντινίδης Νικ.** Καλικάντζαροι. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 8 (1967), σ. 31 - 33.

761. **Δρανδάκις Ἰ.** Ὁ θρῦλος τοῦ Πρασοχάρακα. Κρητ Ἐστ τεῦχ. 179 (1968) 81 - 82.

762. **Ζαμπακκίδης Παντ.** Πῶς ἐπῆρε τὸ ὄνομά του ὁ Πενταδάκτυλος. Μαθ Ἐστ ΙΗ' (1968) 185.

763. **Ἰωάννου Δέσποινα** Θαῦμα τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Μαθ Ἐστ ΙΗ' (1968) 185.

764. **Καραγιαννάκος Ἀπ.** Τοῦ Ἑλληνα τ' ἀχνάρι. Λακωνικά Ε' (1968), τεῦχ. 29, σ. 143.

765. **Κεφαλληνιάδης Ν.** Τὸ μοναστήρι τοῦ Φωτοδότη στὸ Δανακὸ - Νάξου. Ἀθήνα 1968, 8ον, σελ. 62 + 4 εἰκ.

Δημοσιεύονται 10 λαϊκὰ παραδόσεις σχετικὰ μὲ τὸ μοναστήριον.

Κρίσις: Ἐπ Ἐταιρ Κυκλ Μελ Ζ' (1968) 777 - 778 (Δ. Β. Οἰκονομίδης).

766. **Κουμπαρίδου Ἀναστ.** Παραδόσεις περὶ διασώσεως φορητῶν εἰκόνων [7]. Κυπρ Σπ ΛΒ' (1968) 87 - 97.

767. **Παπαϊωάννου Δημήτρ.** Τὸ βουνὸν τῆς ἁγίας Μαύρας. Ἡ ἐκκλησία τῆς Παναγίας τοῦ χωριοῦ μου (1826). Γιατί τὰ δόντια τοὺς Ἀθηναῖτες εἶναι κίτρινα. Μαθ Ἐστ ΙΗ' (1968) 184 - 185.

768. **Πούρος Θεόδ.** Πῶς ιδρύθηκεν ἡ ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ «Λατσιά». Μαθ 'Εστ ΙΗ' (1968) 184.
769. **Φραγκεδάκης Έμμ.** 'Ο Διάβολος δημιουργὸς [1]. Κρητ 'Εστ τεῦχ. 185 (1968) 376.
770. **Χατζηγάκης 'Αλέξ. Κ.** Τὸ γεφύρι τῆς Γριᾶς. Φιλ Πρωτοχρ 25 (1968) 190.
771. **'Αποστολάκης Σταμ.** "Άγιος 'Ονούφριος Καμπανοῦ [1]. Κρητ 'Εστ τεῦχ. 193 - 195 (1969) 138 - 141.
772. **'Αρκουδάρη - Τσουρδοῦ Κλοτίλδη** 'Ο Δροσουλίτης. Κρητ 'Εστ τεῦχ. 193 - 195 (1969) 189 - 191.
Παραδόσεις εἰς κρητικὸν ἰδίωμα.
773. **'Αχλῆς Νικόλ.** Πῶς βρέθηκε ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς 'Αθηαίνου. Μαθ 'Εστ ΙΘ' (1969) 15.
774. **Βιολάρης Γλαῦκος** Δυὸ κυπριακοὶ μῦθοι γιὰ τὸ πεπρωμένον. Κυπρ Λόγος 1 (1969) 53 - 54.
775. **Γιακουμέττη Αἰκατερίνη** 'Ιστορία γιὰ τοὺς καλλικαντζάρους. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 74.
776. **Κώνστας Κ. Σ.** Λαογραφικὰ στὸν ἅγιο Κοσμᾶ Αἰτωλό. Μιὰ σειρὰ ἀπὸ τοπωνυμίες καὶ παραδόσεις. Ν 'Εστ 86 (1969) 1228 - 31.
777. **Νικολάου Παναγιώτα** Γιατί λαλοῦσι τ' ἄι Γιωρκοῦ τοῦ Σπόρου. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 74.
778. **Οἰκονόμου 'Αντ.** Τὸ γραφικὸ Λενίδι τῆς Τσακωνιάς. 'Ολίγη ἱστορία του καὶ ὀλίγα γιὰ τὰ φανταστικὰ στοιχεῖά του, τὰ ἀερικά του καὶ τὰ φαντάσματά του. Χρον Τσακ Γ' (1969) 48 - 50.
779. **Παπαϊακώβου Σταῦρ.** Τὸ μοναστήρι τοῦ χωριοῦ μου καὶ ὁ «Κρεμμὸς τοῦ 'Εμίρη». Μαθ 'Εστ ΙΘ' (1969) 21 - 22.
780. **Πεταλιανὸς Γ.** Τὸ σφουγγάτο τοῦ 'Αγίου [Γεωργίου]. Σιφνιακὴ 3 (1969), τεῦχ. 25, σ. 22 - 23.
781. **Πίγγουρας Χριστόδ.** Παραδόσεις [4]. Μαθ 'Εστ ΙΘ' (1969) 14/310 - 15/311.
782. **Συμεωνίδης Σῆμ.** 'Η Κυρία Βρυσιανή. Σιφνιακὴ 3 (1969), τεῦχ. 27 - 28, σ. 11 - 14.
'Εν σελ. 11 - 12 παράδοσις περὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς μονῆς.
783. **Τὰ θαύματα τῆς Χρυσοπηγῆς [2].** Σιφνιακὴ 3 (1969), τεῦχ. 29 - 30, σ. 9.
784. **Ταπεινοῦ Μερόπη** 'Ο 'Ατσουπᾶς. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 74.

785. **Φλαμουδιώτου Εὐαγγελία** Ἡ τοποθεσία «Μελίσσα». Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 73 - 74.
786. **Ἀθανασόπουλος Ἰ.** Παραδόσεις τῆς Λαπήθου [2]. Χρον Λαπήθου Α' (1970) 100.
787. **Καραγιαννάκος Ἀπόστ.** Τὸ ξύλο μὲ τὸ Σταυρὸ στὴν Τρύπη. Λακωνικά Ζ' (1970), τεῦχ. 37, σ. 6 - 8.
788. **Κολλυφᾶς Γεώργ.** Πῶς ἐπῆρε τὸ χωριό μου τὸ ὄνομα "Ἐξω Μετόχι [2]. Μαθ Ἐστ Κ' (1969 - 70) 168.
789. **Μαστοράκης Ἰω.** Παναγία ἡ Παπλινώτισσα. (Ἱστορία - θρύλοι - παραδόσεις) [1]. Ἀμάθεια Α' (1970), τεῦχ. 1, σ. 11 - 12.
790. **Μαυρῆς Δημ.** Ἡ λαϊκὴ παράδοσις περὶ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς «ἀπὸ τὸ Ντομαβίστι» [2]. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 46 (1970), σ. 36 - 37.
791. **Μπουροζίκας Γ.** Ἡ Χολέρα καὶ ὁ χαλασμός τῆς Λόκοβης [1]. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 55 (1970), σ. 42 - 43.
792. **Πεδιαδίτης Μιχ.** Λαογραφικὸ τῶν Αἰθιωῶν Σητείας [1]. Ἀμάθεια Α' (1970), τεῦχ. 3, σ. 140.
793. **Περάκης Γεώργ.** Νεράιδες (Νεραλίδες) [3]. Ἀμάθεια Α' (1970), τεῦχ. 1, σ. 38 - 39.
794. **Πορτούλας Παν.** Τ' ἀντρειωμένα δέντρα τοῦ Κουτσουροῦ. Ρουμελ Ἡμερολ 14 (1968 - 70) 47 - 48.
Μία παράδοσις διεσκευασμένη λογοτεχνικῶς.
795. **Φραγκινέας Νικόλ.** Παραδόσεις τῶν Βρεσθενῶν Λακεδαίμονος [2]. Λακωνικά Ζ' (1970), τεῦχ. 38, σ. 48 - 49.
796. **Ἀντωνιάδης Ἀνδρ.** Παναγία τοῦ Ἄρακα. Μαθ Ἐστ ΚΑ' (1970 - 71), ἀρ. 50, σ. 80.
797. **Βλάχος Νικόλ.** Περὶ τῶν καλλικαντζάρων ἐν Θήρᾳ. Σαντορίνη (1971), σ. 227 - 229.
798. **Γιαγκουλλῆς Κων.** Ὁ ποιητάρης Ἀναστάσης Γρίβας. Μιὰ παράδοσις γιὰ τὴν ἴδρυση τῆς Μονῆς Κύκκου. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 2, σ. 89 - 93.
799. **Γκλέκας Γ. Δ.** Οἱ Νεράιδες. Λακωνικά Η' (1971), τεῦχ. 48, σ. 171-172.
800. **Ζαφείρογλου Πλάτ.** Ἡ Παναγία τῆς Πέτρας [Λέσβου] [3]. Πέτρα 1971, 16ον, σελ. 24.
801. **Θεοφάνους Σωτήρ.** Ἡ ἱστορία τοῦ γέρου ποῦ τὴν Ἄταλα τῆς Τουρτζιάς. Μαθ Ἐστ ΚΑ' (1971), ἀρ. 51, σ. 235.
802. **Καδιανάκης Ἐμμ.** Ἀπὸ τοὺς θρύλους τῆς Βιάννου [2]. Ἀμάθεια Β' (1971), τεῦχ. 9, σ. 255 - 256.

803. **Κατσίπης Φίλ.** Νῆσοι τῆς Κολάσεως. (Μιά Χιώτικη παράδοσι γιὰ τὶς Καμένες τῆς Σαντορίνης). Σαντορίνη (1971), σ. 47 - 48. — Ἡ Σαντορινιὰ σκλάβα κι ὁ ἄι Νικήτας. Αὐτόθι, σ. 266.
804. **Κυριακίδης Ἴω.** Ἱστορία γιὰ τὴν Ἀγία Σοφία. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1970 - 71), ἀρ. 50, σ. 81.
805. **Κύρρης Κώστ. Π.** [2] Παραδόσεις. Βιαιότητες ἐπὶ τουρκοκρατίας. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 37 - 38.
806. **Παπαδημητρακόπουλος Π.** Παραδόσεις περὶ τῆς δηώσεως τῆς Πελοποννήσου ὑπὸ τοῦ Ἰμπραήμ [2]. Ἐπετ Καλαβρ Γ' (1971) 198 - 200.
807. **Παπαντωνίου Σάββας** Γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὸν τόπο μας. Ὁ ἅγιος Μάμας. Μόρφωσις, ἔτ. ΚΖ' (1971), τεῦχ. 313 - 314, σ. 22 - 23.
808. **Περάκης Γεώργ.** Στοιχειὰ [7]. Ἀμάλθεια Β' (1971), τεῦχ. 4, σ. 38 - 41.
809. **Ρουσούνιδης Ἀ. Χ.** Λαϊκὴ παράδοσις περὶ τῆς ἁγίας Φωτεινῆς. Μόρφωσις, ἔτ. ΚΖ' (1971), τεῦχ. 318 - 319, σ. 25.
810. **Σέπος Λοῖζος** Ὁ Δρακοντόσπηλιος. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1970 - 71), ἀρ. 50, σ. 80 - 81.
811. **Σιμιτζῆς Χρῆστ.** Ὁ ἱερός ἐνοριακὸς ναὸς «Οἱ Ἅγιοι Ἀνέργυροι» [2]. Χρον Κοσμᾶ (1971) 199 - 204.
812. **Σταθάκης Στάθ. Δ.** Λαϊκὲς Κοσμίτικες παραδόσεις [3]. Χρον Κοσμᾶ (1971) 198.
813. **Στυλιανοῦ Π.** Γραπτὰ καὶ προφορικὰ τινες πηγὰὶ περὶ τοῦ ἁγίου Δημητρίου [2]. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 3, σ. 124 - 126.
814. **Ταρσούλη Ἀθηνᾶ** Ἐνας ἄγνωστος λαϊκὸς θρύλος γιὰ τὴν Κόρινθο. Πνευμ' Ἐπ Α' (1971) 67 - 68.
815. **Φλόγα Χρυσάνθη** Ἅγιος Γεώργιος ὁ Σπηλιώτης. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1970 - 71), ἀρ. 50, σ. 80.
816. **Δημητρίου Γεώργ.** Ἅγιος Ἀρτέμιος Ἀφάνειας. Μαθ 'Εστ ΚΒ' (1971-72), ἀρ. 52, σ. 76.
817. **Εὐτυχίου Εὐτ.** Ὁ Δρακοντόσπηλιος. Μαθ 'Εστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 77.
818. **Κανικλῆς Σωτήρ.** Ἡ παράδοσις τῆς Παναγίας τῆς Ἀρμένικης. Μαθ 'Εστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 77.
819. **Κογκόλης Γεώργ.** Τὸ χωριὸ Ἀγία Νάπα [1]. Ἐστιας 12 (1971 - 72) 59.
820. **Σταύρου Σταῦρ.** Ἐνα θαῦμα τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Χρυσελεύσας. Μαθ 'Εστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 77 - 78.

820α. **Χατζηκωστής Γεώργ.** Παμπούλιν τῆς ἐκκλησιᾶς. Μαθ 'Εστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 77.

2. Μελέται.

821. **Faure Paul** Le mythe des Cyclopes dans la Grèce contemporaine. Bulletin de l' Association Guillaume Budé. Supplément Lettres d' humanité. Tome XXVI (1967), Série 4ème, σ. 384 - 407.

822. **Vayakakos Dikaios V.** Les forteresses et les tours le plus considerables de Laconie de l' époque de la domination franque jusqu' à nos jours. Πεπραγμ ΔΙΦρ (1968) 107 - 126.

823. **Ἡμελλος Στέφ. Δ.** Ἡ περὶ πειρατῶν λαϊκὴ παράδοσις. Διατριβὴ ἐπὶ διδακτορία ὑποβληθεῖσα εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. (Βιβλιοθήκη τῆς ἐν Αθήναις Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρείας, ἀρ. 52). Ἐν Ἀθήναις 1968, 8ον, σελ. 166.

Κρίσεις: Ἐπετ Ἑταιρ Κυκλ Μελ Π' (1969 - 70) 667 - 668 (Ἰ[ωάνν.] Κ. Π[ρομ-πονᾶς]). Ἑλληνικά 24 (1971) 463 - 464 (Ἀλ. Πολίτης).

824. **Ἡ δαιμονοποίησις τῶν Σαρακηνῶν ἐν Κρήτῃ.** Ἐπ ΚΛ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68) 113 - 125.

825. **Kretzenbacher Leopold** Kynokephale Dämonen Südosteuropäischen Volkdichtung. Vergleichende Studien zu Mythen, Sagen, Maskenbräuchen um Kynokephaloi. Werwölfe und südslawische Pesoglavci von —. Mit 10 Abbild. im Text und 7 Kunstdrucktafeln. Dr. Rudolf Trofenik. München 1968, 8ον, σελ. 147. (Φωτομηχ. ἀναντύπ. τῆς ἐκδόσ. Ferdinand Oechelhäuser, Kempten Allgäu).

826. [**Κυπριανοῦ Χρῦσ. Σ.**] Αἱ νεοελληνικαὶ παραδόσεις. Λαογρ Σπ Α' (1968) 11 - 16.

827. **Λουκάτος Δημ. Σ.** Ἀργίαι καὶ Ἀγιοι τιμωροί. Ἐπ ΚΛ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68) 55 - 105.

828. **Œconomides D. B.** Legendes populaires neo - helleniques sur les chateaux en ruines. Πεπραγμ ΔΙΦρ (1968) 51 - 54.

829. **Romeos Const.** Folklore of the Greek castles. Πεπραγμ ΔΙΦρ (1968) 157 - 160.

830. **Spyridakis G.** Volkserzählungen über Festungen und Burgen im Griechischen Inselraum. Λαϊκαὶ διηγήσεις περὶ φρουρίων καὶ πύργων εἰς τὸν ἑλληνικὸν νησιωτικὸν χῶρον. Πεπραγμ ΔΙΦρ (1968) 191 - 198.

831. **Ἡμελλος Στέφ. Δ.** Παρατηρήσεις εἰς δημώδη παράδοσιν ἐκ Κρήτης. Πεπραγμ Β' Κρητολ Συνεδρ Δ' (1969) 192 - 197.
832. **Κληρίδης Νέαρχ.** 25 μοναστήρια στὴν Κύπρο. Λευκωσία 1969, 8ον, σελ. 32.
Ἐνδιαφέρον καὶ λαογραφικῶς διὰ παρεμβαλλομένας λαϊκὰς παραδόσεις.
Κρίσις: Λαογρ Σπ Β' (1970) 55 - 59 ([Χρύσανθ. Στ. Κυπριανοῦ]).
833. **Λουκάτος Δημ. Σ.** Θαλασσινὲς παραδόσεις στὴν Ἑπτάνησο. (Ἀνάτυπον ἐκ τῶν Πρακτικῶν τοῦ Τρίτου Πανιονίου Συνεδρίου). Ἀθῆναι 1969, 8ον, σ. 58 - 68.
834. **Παπαχαλαμάμπους Γεώργ.** Ἡ κόκκινη μηλιά. Ἐπ Κύπρ II (1968 - 69) 9 - 14.
835. ——— Κυπριακαὶ παραδόσεις διὰ τὴν τιμωρίαν ἱεροσύλων. Κυπρ Σπ ΛΓ' (1969) 181 - 187.
836. **Σπυριδάκης Γεώργ. Κ.** Θεότητες τῆς λαϊκῆς θρησκείας τῶν ὀμηρικῶν χρόνων εἰς τὴν παράδοσιν τῶν Νεωτέρων Ἑλλήνων. Χιακὴ Ἐπιθεώρ 7 (1969), τεῦχ. 19, σ. 15 - 18.
837. **Γκλέκας Γεώργ.** Οἱ σκυλοκέφαλοι [1]. Λακωνικά Ζ' (1970), τεῦχ. 39, σ. 88 - 89.
838. **Κυριακίδης Στίλπ. Π.** Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ τὰ λουλούδια. Ἑλλ Τέχνη 1 (1970) 36 - 41. [Ἀναδημοσίευσις].
839. **Λυπουρλῆς Δ.** Ὁ Ἴπποκράτης σὲ μιὰ παράδοσιν τῆς Κῶ. Ἑλληνικά 23 (1970) 108 - 114.
840. **Κεφαλληνιάδης Νικ. Ἄνδρ.** Οἱ ἐκκλησίαι τῆς Νάξου καὶ οἱ θρῦλοι των. Τόμ. Α'. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς ἐφημ. «Κυκλαδικὸν Φῶς». Ἀθῆναι 1971, 8ον, σελ. 207.
Ἐξετάζονται κυρίως δημῶδεις παραδόσεις ἀναφερόμεναι εἰς 118 ναοὺς τῆς Νάξου.
Κρίσις: Ἑλλ Τέχνη 6 (1972) 62 (Κλ. Μαρμαρινός).
841. **Οἰκονομίδης Δημ. Β.** Ἡ λίμνη τοῦ Καϊάφα. Λαογρ ΚΖ' (1971) 279 - 282.

θ') Αἰνίγματα - Λογοπαίγνια.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 109. 121. 129. 131. 144.
153. 160. 163. 168. 177. 184. 194. 205. 212]

842. **Χατζησάββα Σωτηρία** Αἰνίγματα [4]. Φωτ Πορεία Β' (1966 - 67) 97.
843. **Κατσούρης Ἐμμ.** «Παραλογές» ἀπὸ τὸν Κυνίδαρον τῆς Νάξου. Ἐπ Ἐταιρ Κυκλ Μελ Ζ' (1968) 752 - 768. [168 αἰνίγματα].

844. **Παπαχαραλάμπους Γεώργ.** Παρατηρήσεις ἐπὶ ὑποτιθεμένου σατιρικοῦ ἄσματος. Ἐπ Κύπρ I (1967 - 68) 53 - 58.
Μελετῶνται κυπριακὰ αἰνίγματα ὡς καὶ τινες κυπριακαὶ παροιμίαι.
845. **Σιούφτα Δέσπω** Καθαρογλωσσιές [2]. Φωτ Πορεία Γ' (1967 - 68) 60.
846. **Γεωργίου Χρυστάλλα** Αἰνίγματα [13]. Μαθ Ἀντίλ Ζ' (1968 - 69), ἀρ. 13 - 14, σ. 69 - 70.
847. Καθαρογλωσσιές [13]. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 72.
848. **Ριρῆ Θεοδώρα** Αἰνίγματα [7]. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 82 - 83.
849. **Ἀνδρέου Κωνσταντῖνα** Αἰνίγματα [5]. Μαθ Ἀντίλ Η' (1969 - 70), ἀρ. 15 - 16, σ. 75.
850. **Κυριακίδης Θ.** Αἰνίγματα ἀπὸ τὸ Παλαιοχώρι [3]. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 12.
851. **Ἀντωνίου Ἀντ.** Αἰνίγματα [14]. Μαθ Ἐστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 84.

ι') Εὐχαί. Χαιρετισμοί. Κατάραι. Ὀρκοί. Βλασφημίαι.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 124. 131. 146.

160. 162. 170. 184. 216. 217. 247. 905]
852. **Παπαπέτρου Μαρία** Κατάραι [12]. Φωτ Πορεία Γ' (1967 - 68) 60.
853. **Λαμπριάς Χρῖστ.** Κατάραι [4]. Μαθ Ἐστ Κ' (1969) 37.
854. **Ρήγα Κυριακῆ** Κατάραι [8]. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 77.
855. **Τσιακκίλου Εὐφροσύνη** Εὐχές [6]. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 77. — Κατάραι [15]. Αὐτόθι, σ. 78.
856. **Καδῆ Ἀνδρεανῆ** Κατάραι [10]. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 73.
857. **Μυλωνᾶ Ἐλένη** Κατάραι [32]. Μαθ Ἀντίλ Η' (1969-70), ἀρ. 15-16, σ.72.
858. **Φωτιάδης Ἀδωνίς** Κατάραι [8]. Μαθ Ἐστ ΚΑ' (1971), ἀρ. 51, σ. 235. — Κατάραι ἀπὸ τὸ Διόριος [14]. Αὐτόθι ΚΒ' (1971-72), ἀρ. 52, σ. 80.

ια') Γλῶσσα.

1. Συνθηματικαὶ γλῶσσαι. Ὄνόματα: κύρια, ἐπώνυμα, παρωνύμια κλπ.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 110. 114. 121. 151. 152. 155. 162. 164. 166. 169. 174. 179. 182. 195. 196. 197. 199. 203. 207. 208. 216. 219. 227. 228. 429. 868. 931. 961. 963. 989. 1177. 1179. 1211]

859. **Τόλλος Δημ.** Τὰ παραγκώμια τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς Λευκονοίκου. Φωτ Πορεία Β' (1966 - 67) 82.

860. **Τριανταφύλλου Κ.** Πατρινοὶ πρόσφυγες εἰς Ἑπτάνησον τῷ 1821. Κερκυρ Χρον XIII (1967) 225 - 228. [Ὄνόματα].
861. **Βαγιακάκος Δικ. Β.** Νεοελληνικῶν τινων ἐπωνύμων ἐτυμολογία. Ἀθηνᾶ 70 (1968) 146 - 178.
862. ——— Τὰ νεοελληνικά ἐπώνυμα. Ν Ἑστ 84 (1968) 1097 - 1106.
Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἐργασίας τοῦ Ἰ. Θωμοπούλου (βλ. ἄρθρ. ὑπ' ἀριθμ. 866).
863. **Βλάχος Γ.** Τὰ ἐπώνυμα οἰκογενειῶν τῆς Βούρμπιανης. Κόνιτσα Ζ' (1968), ἄρ. 73, σ. 11 - 12· ἄρ. 74, σ. 10.
864. **Δεπάστας Ἰω.** Οἱ ἐφημέριοι Σίφνου μιᾶς ἑκατονταετίας (1857 - 1967). Σιφνιακὴ 2 (1968), τεῦχ. 19, σ. 108 - 109· τεῦχ. 20 - 21, σ. 123 - 124.
865. **Δρανδάκις Ἰω.** Τὰ παρατσούκλια. Κρητ Ἑστ τεῦχ 184 (1968) 311 - 315.
866. **Θωμόπουλος Ἰ. Α.** Τὰ νεοελληνικά ἐπώνυμα. Ν Ἑστ 83 (1968) 611 - 614, 737 - 744. 84 (1968) 1025 - 1026, 1087 - 1089, 1166 - 1169, 1572 - 1573.
867. [**Κυπριανοῦ Χρῦσ. Σ.**] Παρωνύμια [33]. Λαογρ Σπ Α' (1968) 118 - 119.
868. **Κώνστας Κ. Σ.** Ἱστορικά ἔγγραφα Μεσολογγιτῶν τῆς «Ἐξόδου» 1826 - 1833. Ἐπ Στερ Μελ Α' (1968) 101 - 208.
Ἐν σελ. 203 κέξ. πίναξ κυρίων ὀνομάτων.
869. **Κωστάκης Θαν. Π.** Οἱ γιωργατζάδες τοῦ Κοσμᾶ καὶ ἡ γλῶσσα τους. Πελοποννησιακὰ ΣΤ' (1963 - 68) 43 - 91.
Πλὴν τῆς συνθηματικῆς γλώσσης τῶν «γιωργατζάδων», ἤτοι τῶν κατασκευαστῶν «χτενιῶν» διὰ τοὺς ἀργαλειούς, ἐξετάζονται τὰ σύνεργα καὶ ἡ τεχνικὴ τῆς κατασκευῆς τῶν χτενιῶν, δημοσ. δὲ καὶ τρεῖς παραδόσεις σχετικαὶ μὲ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς τέχνης αὐτῆς εἰς τὸν Κοσμᾶν Κυνουρίας.
870. : **Ὁ Ἱστορικὸς Αἰ** κρητικαὶ οἰκογένειαι τῶν Χανίων τὸ ἔτος 1644. (Ἀπὸ τὸ «Χρονικὸν» τοῦ Ἑνετοῦ Δουκικοῦ Νοταρίου Ἀντωνίου Τριβάν). Κρητ Ἑστ τεῦχ. 178 (1968) 578 - 581.
871. **Παπατρέχας Γερ. Ἥλ.** Ἐθνικὰ καὶ ἀνθρωπωνυμικὰ Ἐηρομέρου. Ἐπ Στερ Μελ Α' (1968) 245 - 255.
872. **Παπαχαρίσης Ἀθαν.** Σύμμεικτα. Πλάτων Κ' (1968) 256 - 262.
Ἐν σελ. 258 κέξ : Βαπτιστικὰ ἐν Ζαγορίῳ ὀνόματα.
873. **Προμπονάς Ἰω. Κ.** Μικρασιᾶται εἰς Νάξον. Παρνασσὸς Ι' (1968) 246 - 253.
874. **Σιδέρης Ἀριστείδ.** Ἀνθρωπωνύμια. Τὰ ὀνόματα (ἐπώνυμα) τῶν Ἑλλήνων. Κερκυρ Χρον XIV (1968) 84 - 94.

875. **Τωμαδάκης Νικ. Β.** Ἀποθησαυρίσματα. 10. Τὸ ξύλον. Ἀθηνᾶ 70 (1968) 3 - 36.
Αἱ σημασίαι τῆς λ. ἐν τῇ Γραφῇ, τῇ Ὑμνογραφίᾳ, ἐπὶ ἱερῶν προσώπων κλπ. χρήσεις τῆς λέξεως, δημοσιεύεται δὲ καὶ πίναξ ἐπωνύμων καὶ τοπωνυμίων με ἀ' ἢ β' συνθετικὸν τὴν λ. ξύλο ἢ παράγωγα τῆς λ.
876. **Ἀνδριώτης Ν. Π.** Ὁ σχηματισμὸς τῶν ὑποκοριστικῶν ἐπωνύμων σέ -δάκης. Πεπραγμ Β' Κρητολ Συνεδρ Δ' (1969) 94 - 98.
- 876α. Ἐπώνυμα [παρωνύμια] μαθητῶν τοῦ Παγκυπρίου Γυμνασίου. Μαθ Ἐστ ΙΘ' (1969) 40/336 - 46/342.
877. **Θωμόπουλος Ἰ. Α.** Τὰ νεοελληνικὰ ἐπώνυμα. Ν Ἐστ 86 (1969) 952-953, 1492 - 1494.
878. **Κυπριανοῦ Χρύσαθ. Σ.** Λαογραφικὴ ἔρευνα. Παρατσούκλια [40]. (Ἀπὸ τὰ χωριά Κάμπος, Τσακίστρα, Μηλικούρι). Κυπρ Λόγος 1 (1969) 85 - 86.
— Ἐπώνυμα ἐκ φυτῶν. Αὐτόθι, σ. 231 - 232.
879. **Μερικάκης Στυλ.** Τσακωνικὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα. Χρον Τσακ Γ' (1969) 7 - 12.
Ἐν σελ. 10 κ.ά. κατάλογος τσακωνικῶν ἐπωνύμων.
880. **Ντελόπουλος Κυρ.** Νεοελληνικὰ φιλολογικὰ ψευδώνυμα. Πρώτη ἔκδοσις. Ἀθῆναι 1969, 8ον, σελ. 144. (Βιβλιοθήκη Κολλεγίου Ἀθηνῶν, Ἐγχειρίδια Βιβλιοθηκονομίας, 3).
Κρίσις: Ἑλληνικά 23 (1970) 155 - 168 (Ξ. Α. Κοκόλης). Αὐτόθι, σ. 158 κέξ., συμπληρωματικὸς πίναξ ψευδωνύμων (221 ψευδών., ἀνήκοντα εἰς 136 ὀνόματα).
881. **Παπαδόπουλος Θωμᾶς** Ἐπτανήσιοι μαθηταὶ τοῦ ἐν Ρώμῃ Ἑλληνικοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου. Παρνασσός 11 (1969) 621 - 629.
882. **Σαδικάκης Θεόδ. Χ.** Ἡ χορήγησις ρωμαϊκῆς πολιτείας εἰς τοὺς Χίους. Ἐπ Ἐπ Φιλ Σχ Θεσ/κης 11 (1969) 169 - 208.
Συγκέντρωσις ρωμαϊκῶν ὀνομάτων ἀπαντῶντων ἐν Χίῳ.
883. **Συμεωνίδης Σῆμ.** Περὶ τῶν δύο, ἐν Σίφνῳ, σχολείων: «κοινοῦ» καὶ «ἀλληλοδιδασκτικοῦ». Σιφνιακὴ 3 (1969), τεῦχ. 35 - 36, σ. 4 - 8.
Ἐν σελ. 7 - 8: Κατάλογος μαθητῶν τῶν σχολείων.
884. **Σφυρόερας Βασ. Βλ.** Κρητικὰ ἐπώνυμα εἰς τὰς Κυκλάδας. Πεπραγμ Β' Κρητολ Συνεδρ Δ' (1969) 457 - 466.
885. † **Ἀτέσης Βασίλ. Γ.**, Μητροπολίτης πρ. Λήμνου, Σύμμικτα Εὐβοϊκά. Ἐκκλησιαστικὰ ἱστορικὰ σημειώματα τῆς Κύμης. Ἀρχ Εὐβ Μελ 16 (1970) 418 - 421.
Εἰς τὰς σελ. 419 - 421 πλεῖστα ὀνοματεπώνυμα κατοίκων τῆς Κύμης.

886. **Βαγιακάκος Δικ.** Οί Μανιάται τῆς Κορσικῆς. Πελοποννησιακά Ζ' (1969 - 70) 271 - 388. [Ὄνόματα].
887. **Βλάχος Θεόδ. Ν.** Κατάλογος οἰκογενειῶν τῆς πόλεως Μελενίκου, αἱ ὁποῖαι ἐγκατέλειψαν τὴν πόλιν των τὸν Αὐγούστον τοῦ 1913 κατόπιν τῆς συνθήκης τοῦ Βουκουρεστίου καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ Σιδηρόκαστρον τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας. Σερρ Χρον Ε' (1969 - 70) 123 - 128.
888. **Δημητροκάλλης Γεώργ.** Τὰ περὶ ἐγκαταστάσεως Μικρασιατῶν εἰς Νάξον. Παρνασσός 12 (1970) 416 - 19. [Ἐπώνυμα].
889. **Θωμόπουλος Ἰ. Α.** Τὰ νεοελληνικά ἐπώνυμα. Ἐπώνυμα πατριδωνυμικά ξένα. Ν Ἐστ 88 (1970) 886 - 888.
890. **Κακουλίδη Ἑλένη Δ.** Ὁ Ἰωάννης Μορεζῆνος καὶ τὸ ἔργον του. Κρητ Χρον ΚΒ' (1970) 389 - 506.
Ἐν σελ. 490 κέξ. πίνακες κυρίων ὀνομάτων, τοπωνυμίων καὶ γλωσσάριον.
891. [Κυπριανοῦ Χρῦς. Στ.] Παρατσούκλια ἀπὸ τὰ χωριά Κάμπος, Τσακκίστρα, Μηλικούρι [40]. Λαογρ Σπ Β' (1970) 73, 85 - 86. - Ἐπώνυμα ἐκ φυτῶν. Αὐτόθι, σ. 92 - 94. — Δύο κυπριακές λέξεις. Αὐτόθι, σ. 97 - 99.
892. **Μανούσακας Μ. Ἰ.** Ἐγγραφα ἀγνώστων νοταρίων τοῦ Ρεθέμνου (1535 - 1550). Κρητ Χρον ΚΒ' (1970) 285 - 297.
Ἐν σελ. 296 - 97 πίνακες κυρίων ὀνομάτων καὶ λέξεων.
893. **Παπαδόπουλος Θ.** Κρηῖτες μαθηταὶ τοῦ ἐν Ρώμῃ Ἑλληνικοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου. Κρητ Χρον ΚΒ' (1970) 236 - 243.
894. **Παπαθανασόπουλος Ἡλ.** Ὁ Γεωργάκης Γιατράκος ἐπληρώθη πολεμώντας ἐναντίον τοῦ Ἰμπραήμ. Λακωνικά Ζ' (1970), τεῦχ. 37, σ. 11 - 13. [Κύρια ὀνόματα, ἐπώνυμα, τοπωνύμια]. — Ἡ «χρηματολογία» τῆς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας. Αὐτόθι, τεῦχ. 38, σ. 41 - 42. [Ἐπώνυμα]. — Λάκωνες αἰχμάλωτοι τοῦ αἰμοσταγοῦς Ἰμπραήμ. Αὐτόθι, τεῦχ. 41, σ. 139 - 142· τεῦχ. 42, σ. 172 - 175. [Κύρια ὀνόματα, ἐπώνυμα, τοπωνύμια].
895. **Πίγγουρος Χριστόδουλος** Παρωνύμια τῶν κατοίκων τοῦ χωριοῦ Ἁγιος Βασίλειος [33]. Μαθ Ἐστ Κ' (1969 - 70) 162 - 163.
896. **Προμποῦς Ἰω. Κ.** Καὶ πάλιν περὶ τῶν Μικρασιατῶν εἰς Νάξον. Παρνασσός 12 (1970) 625 - 632. [Ἐπώνυμα].
897. **Φιλοπούλου Κωνσταντῖνα** Βαπτιστικά ὀνόματα ἐκ τῆς «παρρησίας» καὶ «προθέσεως» τῶν Ἱερῶν Μονῶν Βαρνακόβης καὶ Προυσοῦ. Ἐπ Στερ Μελ Β' (1969 - 70) 267 - 279.

898. **Βαγενᾶς Θ.** Οἱ «γεωργατζάδες» καὶ ἡ «γλώσσα» τους. Χρον Κοσμᾶ (1971) 232 - 237.
899. **Γούναρης Ἀναστ.** Μιά συντεχνική συνθηματική γλῶσσα τῆς Δυτ. Θεσσαλίας : Τὰ «Κουδαρίτικα» τῆς Δρακότρυπας. Θεσσ Χρον 10 (1971) 211 - 246.
900. Θύματα τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου κλπ. Χρον Κοσμᾶ (1971) 303 - 304. [Ἐπώνυμα].
901. † **Καρανικόλας Σωτ. Ἀλ.,** Πρωτοπρεσβύτερος, Συμαϊκὸν ὀνοματολόγιον., Ἐπιμελεία **Ἀλεξ. Σ. Καρανικόλα.** Συμαϊκὴ Βιβλιοθήκη 2. Ἐκδοσις συλλόγου Συμαίων Πειραιῶς «Ὁ Πανορμίτης». Ἀθῆναι 1971, 8ον, σελ. 72. Κρίσις : Ν Ἐστ 90 (1971) 1321 (Ἀντ. Φ. Κατσουρός).
902. **Κολλυφᾶς Γεώργ.** Παρατσούκλια κατοίκων Ἐξω Μετοχίου [60]. Μαθ Ἐστ ΚΑ' (1970 - 71), ἀρ. 50, σ. 83 - 84.
903. Κοσμῖτες ἐπιστήμονες καὶ διανοούμενοι. Χρον Κοσμᾶ (1971) 338 - 347.
904. **Κυπριανοῦ Χρῦσανθ. Σ.** Μερικὰ ἐπώνυμα ἀπὸ τὸ ζωϊκὸ κόσμο. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 17 - 19. — Πειράγματα ἀπὸ τῆ Λάπηθο. Αὐτόθι, τεῦχ. 2, σ. 94 - 96. — Γλῶσσικὰ Λαπήθου. Κύρια βαφτιστικὰ ὀνόματα, σύνθετα ἀπὸ τὸ «Θεός» καὶ «Χριστός» τῆς περιοχῆς Λαπήθου. Αὐτόθι, τεῦχ. 3, σ. 122 - 123.
905. **Κωνσταντινόπουλος Χρ.** Παρατσούκλια καὶ ὑβριστικοὶ χαρακτηρισμοὶ τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη. Ν Ἐστ (1971) 1077 - 1080.
906. **Παπαθανασόπουλος Ἡλίας** Κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821. Σχολεῖα στὸ Μυστρά. Λακωνικὰ Η' (1971), τεῦχ. 44, σ. 41 - 42. [Κύρια ὀνόματα].
907. **Πλουμίδης Γ. Σ.** Αἱ πράξεις ἐγγραφῆς τῶν Ἑλλήνων σπουδαστῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Παδούης. Ἐπ Βυζ Σπ 37 (1969 - 70) 260 - 336. 38 (1971) 84 - 206.
Πίνακες κυρίων ὀνομάτων.
908. **Σπύρου Νικόλ.** Αἱ θυσίαι τῶν ἀποδήμων Κοσμιτῶν ὑπὲρ τῆς πατρίδος των. Χρον Κοσμᾶ (1971) 179 - 197. [Κύρια ὀνόματα].
909. **Τερζελίδης Γεώργ.** Οἰκογένειες τῆς Ἄνω Ματσούκας. Ἀρχ. Πόντ 30 (1970 - 71) 117 - 227.
Πλῆθος ἐπωνύμων, παρωνυμίων καὶ ὀνομάτων.
910. **Τσαμαλῆς Χρ.** Ἐκατὸ χρόνια μεταναστεύσεως τῶν Κοσμιτῶν. Χρον Κοσμᾶ (1971) 167 - 178. [Κύρια ὀνόματα].
911. **Φωτιάδης Ἀδωνις** Παρατσούκλια ἀπὸ τὸ Δόριος [22]. Μαθ Ἐστ ΚΑ' (1971), ἀρ. 51, σ. 236 - 237.

912. **Χαλβατζάκης Μαν.** Τὸ λησμονημένο οἰκογενειακὸ ὄνομα τοῦ Παπαδιαμάντη καὶ ἡ Παναγία ἡ Κουνίστρα. Ν Έστ 89 (1971) 812 - 815.

2. Τοπωνύμια.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 109. 110. 111. 114. 123. 128. 135. 144. 146. 151. 153. 157. 159. 162. 166. 170. 180. 182. 187. 190. 192. 195. 196. 199. 201. 202. 208. 209. 213. 216. 217. 219. 227. 228. 596. 875. 890. 894. 1177. 1211]

913. **Σουγλῆ Ἑλένη** Τοπωνύμια Λευκονοίκου. Φωτ Πορεία Α' (1965 - 66) 33 - 34.

914. **Γεωργιάδου Ἰωάννα** Τοπωνύμια. Μαθ Ἀντίλ Ε' (1966 - 67), ἀρ. 10, σ. 37 - 38.

915. **Ζαννετῆ Ἑλένη** Τοπωνύμια. Μαθ Ἀντίλ Ε' (1966 - 67), ἀρ. 10, σ. 38.

916. **Κομπορόζος Θ.** Μεσσηνιακὰ τοπωνύμια (βυζαντινὰ καὶ μεταβυζαντινὰ). Μεσσην Γράμμ 2 (1967) 356 - 382.

917. **Κουρουκλάρη Εἰρήνη** Τοπωνύμια. Μαθ Ἀντίλ Ε' (1966 - 67), ἀρ. 10, σ. 38.

918. **Μάρκου Ρουμπίνα** Τοπωνύμια Πηγῆς. Φωτ Πορεία Β' (1966 - 67) 83.

919. **Ἀντίπας Παναγ.** Τοπωνυμικὰ Κεφαλληνίας. Ἴόν Ἡχώ, τεῦχ. 267 - 268 (1968), σ. (9) 137.

920. **Ἀντωνίου Χριστόφ.** Τοπωνύμιο : Κώμη Κεπίρ. Μαθ Έστ ΙΗ' (1968) 184.

921. **Ἀποστολάκης Σταμ.** Τοπωνύμια Καμπανοῦ. [Συνέχεια]. Κρητ Έστ τεῦχ. 178 (1968) 576 - 577. τεῦχ. 179, σ. 66 - 75. [Καὶ αὐτοτελῶς : Ἀθῆναι 1968, 8ον, σελ. 39].

Δημοσιεύονται μετὰ σχολίων 385 τοπωνύμια.

922. **Βαγιακάκος Δικ. Β.** Τοπωνύμια Λακεδαίμονος. (Ἀγριᾶνοι, Γκοριτσά, Βουτιᾶνοι, Σουστιᾶνοι). Λακωνικὰ Ε' (1968), τεῦχ. 28, σ. 115 - 117. τεῦχ. 29, σ. 140 - 142. τεῦχ. 30, σ. 177 - 179.

923. **Βρανούσης Λ.** Ἱστορικὰ καὶ τοπογραφικὰ τοῦ μεσαιωνικοῦ Κάστρου τῶν Ἰωαννίνων. Ἐκδόσεις Ἑταιρείας Ἡπειρωτικῶν Μελετῶν. Ἀθῆναι 1968, 8ον, σελ. 88 + 18 εἰκ.

«Τὸ κύριον σῶμα τῆς παρούσης ἐργασίας ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον εἰς τὸ χαριστήριον εἰς Α. Κ. Ὁρλάνδον, τόμ. Δ', σελ. 439 - 515, πίν. CX - CXXIV» (σ. 88).

Κρίσεις : Ἐπ Βυζ Σπ 36 (1968) 444 - 446 (Ν. Β. Τωμαδάκης). Ἑλληνικὰ 24 (1971) 177 - 184 (Σωτ. Ι. Δάκαρης).

924. **Georgacas Dem. J. and McDonald Will. A.** Place names of southwest Peloponnesus. Register and indexes by—. (Τοπωνύμια τῆς Νοτιοδυτικῆς Πελοποννήσου. Κατάλογος καὶ εὔρετήριο). Athens 1967, 8ον, σελ. 403. (Παράρτημα περ. «Πελοποννησιακά», τ. ΣΤ' (1963 - 1968)).
925. **Γκλέκας Γ.** Τοῦ Μώρου καὶ πάλι. Λακωνικά Ε' (1968), τεῦχ. 25, σ. 13 - 14. — Ἡ Βορδώνια καὶ τὸ Νίκλι. Αὐτόθι, τεῦχ. 26, σ. 44 - 45. — Παρδάλη - Σεντενῆκος. Αὐτόθι, τεῦχ. 28, σ. 111 - 112.
926. **Παπαχριστοδούλου Χρ.** Μία διευκρίνις. Ν Ἔστ 84 (1968) 1177. Περὶ τοῦ τοπων. Βραχάτης.
927. **Πουλάκης Ζώρξης** Τὰ τοπωνύμια τοῦ Βροντάδου. Χιακὴ Ἐπιθεώρ 6 (1968), τεῦχ. 17 - 18, σ. 188 - 198. Δημοσιεύονται 423 τοπωνύμια μετὰ σημειώσεων.
928. **Σειστάκης Γεώργ.** Τοπωνυμικά. Τὰ Τσισκιανά. Κρητ Ἔστ τεῦχ. 185 (1968) 352 - 356. — Τὸ φαράγγι τῆς Ἀγίας Εἰρήνης (Σελίνου). Αὐτόθι, τεῦχ. 186 (1968) 406 - 410. — Ὁ Λάκκος Σγουράφος. Αὐτόθι, τεῦχ. 188 (1968) 497 - 501.
929. **Συμεωνίδης Χ. Π.** Μυστράς. Πελοποννησιακά ΣΤ' (1963 - 68) 92 - 102.
930. **Χαιρέτη-Μαρία Κ.** Ἡ ἀπογραφὴ τῶν ναῶν καὶ τῶν μονῶν τῆς περιοχῆς Χανίων τοῦ ἔτους 1637. Ἐπ Βυζ Σπ 36 (1968) 335 - 338. [Τοπωνύμια].
931. — Μία ἀπογραφὴ τῶν ναῶν καὶ τῶν μονῶν τοῦ διαμερίσματος Χανίων διὰ τὸ ἔτος 1637. Πεπραγμ Β' Κρητολ Συνεδρ Γ' (1968) 305 - 311. Τοπωνύμια καὶ κύρια ὀνόματα.
932. **Ἀβτζῆς Γεώργ. Κ.** Μακεδονικά τοπωνύμια. Τὸ Ροδολίβος καὶ ἄλλα τοπωνύμια. Ἱστορία - γλωσσολογία - μυθολογία. Ἀθῆναι 1969, 8ον, σελ. 24.
933. **Ἀθανασιάδης Εὐστ.** Τοπωνύμια τῆς Σάντας. Ἀρχ Πόντ 29 (1968 - 69) 133 - 157. Δημοσιεύονται περὶ τὰ 240 τοπωνύμια μετὰ σημειώσεων.
934. **Ἀντίπας Παναγ.** Τοπωνυμικά σφάλματα. Πῶς τὸ ἱστορικὸ χωριὸ Βασιλικᾶδες, ἔγινε Βασιλικιᾶδες. Ἴόν Ἠχώ, τεῦχ. 274 - 275 (1969), σ. 57 (11).
935. **Βαγενᾶς Θ.** Γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς τσακωνικῆς μονῆς τοῦ Ἀγίου Νικολάου, τῆς καλουμένης «Σύντζας». Χρον Τσακ Γ' (1969) 125 - 127.— Τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ «Λεωνιδίου» καὶ ὁ «Ἅγιος Λεωνίδης» (16 Ἀπριλίου). Αὐτόθι, σ. 33 - 40.
936. **Βαγιακάκος Δικ. Β.** Πῶς πρέπει νὰ γράφεται ἡ λέξις «Καστόρειον». Λακωνικά ΣΤ' (1969), τεῦχ. 34, σ. 107.
937. **Βασιλείου Παν. Ι.** Χωρία τῆς Εὐρυτανίας ποὺ καταστράφηκαν καὶ ἔρη-

- μώθηκαν. Ἀθήναι 1969, 8ον, σελ. 16. (Ἀνάτυπον ἀπὸ τὸ περ. «Στερεὰ Ἑλλάς» Ἀπρ. 1969, σ. 12 - 21).
938. **Γιαγκουλλῆς Κων.** Τοπωνυμικὸ τοῦ Γερόλακκου. Κυπρ Λόγος 1 (1969) 203 - 212.
Κρίσις: Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 47-48 (Γεώργ. Κ. Δράκος).
939. ——— Λεμίθου: ἱστορικὰ - τοπωνυμικά. Κυπρ Λόγος 1 (1969) 314 - 317.
940. **Γκλέκας Γ.Δ.** Ἡ Κονιδίτσα. Λακωνικά ΣΤ' (1969), τεῦχ. 35, σ. 154.
941. **Ἐλευθεριάδης Ἀθ. - Γεωργαλᾶς Γεώργ.** Τοπωνύμια Τραχωνιοῦ Κυθρέας. Μαθ Ἐστ Κ' (1969) 38.
942. **Ἰγναντίου Ἀνδρ.** Τοπωνύμια τοῦ χωριοῦ Παναγιὰ τῆς Πάφου. Μαθ Ἐστ ΙΘ' (1969) 62/358.
943. **Καλλιάνης Δ.** Διάφορα τοπωνύμια. Λακωνικά ΣΤ' (1969), τεῦχ. 31, σ. 10.
944. **Καφεντζῆς Ἐπαμ.** Μνημεῖα καὶ τοπωνύμια τῆς Ἀγόριανης. Λακωνικά ΣΤ' (1969), τεῦχ. 33, σ. 71 - 73.
945. **Κωνσταντινόπουλος Χρ.** Γύρω στὴ σημασία τῶν λέξεων «Τσακωνιά» καὶ «Τσάκωνας». Χρον Τσακ Γ' (1969) 67 - 76.
946. **Λαζάρου Ἀχ.** Ψαριανὸν χειρόγραφον Κυπαρίση. Χιακὴ Ἐπιθεώρ 7 (1969), τεῦχ. 21, σ. 162 - 173.
947. **Λαμπριάς Χρ.** Τοπωνύμια τοῦ Νέου Χωρίου Κυθρέας. Μαθ Ἐστ Κ' (1969) 38.
948. **Λάμπρος Σπ. Π.** Περισυλλέξατε τὰς Λακωνικάς τοπωνυμίας. Λακωνικά ΣΤ' (1969), τεῦχ. 35, σ. 152 - 153.
Ἀναδημ. ἐκ τοῦ «Σπαρτιατικοῦ Ἡμερολογίου» 1909.
949. **Λιανίδης Σῆμ.** Εὐρετήριον τῶν τοπωνυμίων Σάντας. Ἀρχ Πόντ 29 (1968 - 69) 158 - 161.
950. **Μιχαήλ Ἀνδρ.** Τοπωνύμια τοῦ χωριοῦ Λυθοδρόντας. Μαθ Ἐστ ΙΘ' (1969) 22/318 - 24/320.
951. **Παπαγεωργίου Βασίλ.** Πόθεν ἡ ὀνομασία τῆς Κερπινῆς. Ἐπετ Καλαβρ Α' (1969) 84 - 86.
952. **Παπαχριστοδούλου Χ. Ι.** Τοπωνυμικὸ Νισύρου. Νισυριακά 3 (1969) 230 - 268.
953. **Πίγγουρας Χριστόδ.** Τοπωνύμια Ἀγίου Βασιλείου. Μαθ Ἐστ ΙΘ' (1969) 13/309 - 14/310.
954. **Πουλάκης Ζώρξης Αἰ** ὑδρωνυμιαὶ τοῦ Βροντάδου. Χιακὴ Ἐπιθεώρ 7 (1969), τεῦχ. 21, σ. 202 - 203.

955. **Σαλιάρης 'Α.** Τοπωνύμια τῆς Χίου καὶ παρεπόμενα. Χιακὴ 'Επιθεώρ 7 (1969), τεύχ. 19, σ. 23 - 37.
956. **Σειστάκης Γ.** Τοπωνυμικά. Τὸ 'Επανωχώρι Σελίνου. Κρητ 'Εστ τεύχ. 191 - 192 (1969) 76 - 85.
957. **Σούρλας Εὐρ.** Πλάναι περὶ τῆς ὀνομασίας τῆς Κονίτσης. Κόνιτσα Η' (1969), ἀρ. 82 - 83, σ. 1 - 4.
958. **Φασουλᾶκης Στέριος** Γλωσσικὰ σημειώματα. 'Αγνοῦσσα - 'Εγνοῦσσα. Χιακὴ 'Επιθεώρ 7 (1969), τεύχ. 20, σ. 113 - 114.
959. **Χριστοδούλου Μενέλ. Ν.** Μεταγραφὴ γεωγραφικῶν ὀνομάτων τῆς Κύπρου. Κυπρ Λόγος 1 (1969) 102 - 112, 125 - 131.
960. **Χριστοδούλου Σωτηρία** Τοπωνύμια 'Ακανθοῦς. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 72 - 73.
961. **Βαγιακάκος Δικ. Β.** Τὰ ἀριθμητικὰ εἰς τὸν σχηματισμὸν τοπωνυμίων καὶ ὀνομάτων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ, βυζαντινῇ καὶ νεωτέρα ἑλληνικῇ γλώσσῃ. 'Αθηνᾶ 71 (1969 - 70) 387 - 440.
962. **Βοκοτόπουλος Π.** 'Η Βυζαντινὴ τέχνη στὰ 'Επτάνησα. Κερκυρ Χρον XV (1970) 148 - 180. [Τοπωνύμια].
963. **Γιαγκουλλῆς Κων.** 'Αγιος 'Αμβρόσιος. 'Ιστορικὰ - τοπωνυμικά. Χρον Λαπήθου Α' (1970) 113 - 123. [32 τοπωνύμια, 19 ἐπώνυμα].
964. **Γκλέκας Γ. Δ.** Μάλα - Μαλεάτις - Μαλεβός. Λακωνικὰ Ζ' (1970), τεύχ. 37, σ. 19.
965. **Διαμαντόπουλος Νικ.** 'Η ἐπαρχία Καλαβρυτών ὡς χώρα τουρισμοῦ. 'Επετ Καλαβρ Β' (1970) 130 - 137.
966. **Ζερβογιάννης Ν.** Τοπωνυμικά. Λασίθι. 'Αμάλθεια Α' (1970), τεύχ. 1, σ. 29 - 30. — Σπιναλόγκα. Αὐτόθι, τεύχ. 3, σ. 113 - 115.
967. **Θεοδωρίδης Θεόδ.** Τοπωνύμια καὶ λαογραφικὰ τῶν Φαράσων τῆς Καππαδοκίας. Μικρ Χρον 14 (1970) 118 - 166.
Δημοσιεύονται περὶ τὰ 180 τοπωνύμια μετὰ σχετικῶν σημειώσεων.
968. **Κολλυφᾶς Γεώργ.** Τοπωνύμια τοῦ χωριοῦ 'Εξω Μετόχι. Μαθ 'Εστ Κ' (1969 - 70) 159 - 160.
969. **Κωνσταντινίδης 'Ανδρ.** Τοπωνύμια τοῦ χωριοῦ 'Αλωνα. Μαθ 'Εστ Κ' (1969 - 70) 168 - 171.
970. **Λοῖζου Λοῖζος** Τοπωνύμια τοῦ χωριοῦ 'Ασσίας. Μαθ 'Εστ Κ' (1969 - 70) 161 - 162.
971. **Μαυροκορδάτος Γεώργ.** Τοπωνύμια Δικώμου. Μαθ 'Εστ Κ' (1969 - 70) 163 - 164.

972. **Μιχαήλ Ἄνδρ.** Τοπωνύμια τοῦ χωριοῦ Γούρρι. Μαθ Ἐστ Κ' (1969 - 70) 163.
973. **Νικολάου Σωτηρία** Τοπωνύμια Ἀγίου Νικολάου. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 72.
974. **Παπατρέχας Γερ. Ἡρ.** Τοπωνυμικά Ξηρομέρου. Ἐπ Στερ Μελ Β' (1969 - 1970) 199 - 230.
975. **Παπαχαρίσης Ἀθ.** Σύμμεικτα. Πλάτων 22 (1970) 241 - 244.
Ἐν σ. 243 περὶ τῆς ἐκφράσεως «ξενοκρένει», σ. 244 περὶ γραφῆς Βίσιανη καὶ Τσοτύλιον.
976. **Πλατάκης Ἐλευθ.** Στρούμπουλας — Τίμιος Σταυρὸς — Ἅγιος Παῦλος. Τοπογραφικὴ καὶ ἱστορικὴ ἔρευνα. Κρητ Χρον ΚΒ' (1970) 298 - 315.
977. **Σαλιάρης Ἀ.** Ὄνόματα τόπων τῆς Χίου. Χιακὴ Ἐπιθεώρ 8 (1970), τεῦχ. 23, σ. 85 - 92.
978. **Σπανάκης Στέργ.** Τοπωνυμικά. Τὰ Μπουτσουνάρια. Ἀμάλθεια Α' (1970), τεῦχ. 3, σ. 107 - 108.
979. **Σταυρινίδης Νικ.** Ἀπογραφικοὶ πίνακες τῆς Κρήτης [τοῦ ἔτους 1659]. Κρητ Χρον ΚΒ' (1970) 119 - 132.
980. **Τομασίδης Κ.** Τοπωνύμια τοῦ χωριοῦ Πέρα Ὀρεινῆς. Μαθ Ἐστ Κ' (1969 - 70) 164 - 165.
981. † **Χρυσόστομος Θεμελῆς**, Μητροπολίτης Μεσσηνίας, Περὶ Ἰστιαίας - Ξηροχωρίου. (Ἐτυμολογικὴ μελέτη). Ἐρχ Εὐβ Μελ 16 (1970) 371 - 394.
982. **Βαγενᾶς Θ.** Τὰ παλαιὰ χρόνια τῆς περιοχῆς τοῦ Σελινοῦντα. Χρον Κοσμᾶ (1971) 9 - 18.
Ἐν σελ. 10 - 11 ἐτυμολογικὰ τῆς λέξεως «Σελινοῦς».
983. **Γεωργακᾶς Δημ.** Τὰ ὀνόματα τῆς ὀμάδας τῶν νησιῶν τῆς Σαντορίνης Θήρα - Σαντορίνη, Θηρασία, Καμένες, Ἀσπρονήσι, Φιρά. Σαντορίνη (1971), σ. 267 - 272.
984. **Γιαγκουλλῆς Κων.** Λαογραφικὰ ἄτακτα. Κυπρ Λόγος 3 (1971) 44 - 47.
985. **Γιωρτσῆς Γεώργ.** Ναοὶ καὶ προσκυνήματα. Χρον Κοσμᾶ (1971) 83 - 93.
986. **Γκλέκας Γ.Δ.** Χρύσαφα - Βρέστενα. Λακωνικά Η' (1971), τεῦχ. 44, σ. 40.
987. **Κατσίπης Φίλ.** Τὰ καστέλια καὶ ἡ προστάτις των Ἁγία Θεοδοσία, βίγλες καὶ γουλάδες, καταφύγια. Σαντορίνη (1971), σ. 121 - 124. — Ἡ ὀνομασία Σαντορίνη. Αὐτόθι, σ. 273 - 274.
988. **Κούσουλός Κων.** Διοικητικὴ διάρθρωσις τῆς Κορινθίας ἀπὸ τὸ ἔτος 1833 ἕως τὸ 1964. Ἐρχ Κορινθ Μελ Α' (1971) 405 - 427.
989. **Λασιθιωτάκης Κ.** Ἐκκλησίες τῆς Δυτικῆς Κρήτης. Κρητ Χρον ΚΑ' (1969) 177 - 233, πίν. ΚΒ' - ΞΑ', σ. 459 - 493, πίν. ΟΒ' - 4Θ'· ΚΒ'

(1970) 133 - 210, πίν. ΙΓ' - ΟΔ', σ. 347 - 388, πίν. ΗΒ' - ΡΛΑ'· ΚΓ'
(1971) 95 - 177.

Πίνακες εἰς ΚΓ' (1971) 152 - 177 : I. Ἐκκλησιῶν. II. Τοπογραφικός. III. Θεμάτων ἀγιογραφικῶν καὶ ἄλλων. IV. Ὀνομάτων. V. Χρονολογικός.

990. **Λουκαΐδης Χρ.** Τοπωνύμια τοῦ χωριοῦ Πέτρα (Σολέας). Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1970 - 71), ἀρ. 50, σ. 79.
991. **Μπίρης Κ. Η.** Αἱ τοπωνυμῖαι τῆς πόλεως καὶ τῶν περιχώρων τῶν Ἀθηνῶν. Ἀθῆναι 1971, 8ον, σελ. 122 + 1 πίν. (Γενικὴ Δ/νσις Ἀρχαιοτήτων καὶ Ἀναστηλώσεως. Δημοσιεύματα τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Δελτίου, ἀρ. 17).
992. **Πίγγουρας Χριστόδ.** Τοπωνύμια τοῦ χωρίου Πηγαίνα Τηλλυριᾶς. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1971), ἀρ. 51, σ. 234.
993. **Σαλιάρης Ἀ.** Ἐτυμολογικά, Χιακὰ καὶ ἐξωχιακὰ. Χιακὴ Ἐπιθεώρ 8 (1971), τεῦχ. 25, σ. 66 - 77.
994. **Σολωμοῦ Ἄνδρ.** 5 τοπωνύμια τοῦ χωριοῦ Φιλιᾶς. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1970 - 71), ἀρ. 50, σ. 80.
995. **Σπυρόπουλος Ἀπ. Γ.** Ἐτυμολογικὰ Νεοχωρίου Παραχελωίτιδος. Ἐκδόσεις κοινότητος Νεοχωρίου Παραχελωίτιδος, 2. Ἀθῆναι 1971, 8ον, σελ. 100.
996. **Σταθάκης Στάθ. Δ.** Νεώτερα διοικητικὰ τοῦ Κοσμᾶ τοῦ Σελινοῦντος. Χρον Κοσμᾶ (1971) 46 - 48. — Τόποι καὶ τοπωνύμια τοῦ Κοσμᾶ. Αὐτόθι, σ. 49 - 53.
997. **Ταουσιάνης Χρῖστ.** Τοπωνύμια Ριζοκαρπάσου. Μόρφωσις ἔτ. ΚΖ' (1971) τεῦχ. 317, σ. 18.
998. **Τζιακούρης Δημήτρ.** Τοπωνύμια τῆς Τύμβου. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1970 - 71), ἀρ. 50, σ. 79.
999. **Φωτιάδης Ἀδωνις** Τοπωνύμια τοῦ χωριοῦ Διόριος. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1971), ἀρ. 51, σ. 234 - 235.
1000. **Χριστοδουλίδης Νικόλ.** Γιατί λέγεται Τύμβου τὸ χωριό μου. Μαθ 'Εστ ΚΑ' (1970 - 71), ἀρ. 50, σ. 79.
1001. **Γεωργίου Ἄνδρ.** Τοπωνύμια τοῦ χωρίου Γούρρι. Μαθ 'Εστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 75 - 76.
1002. **Φωτιάδης Ἀδωνις** Τοπωνύμια ἀπὸ τὸ Διόριος. Μαθ 'Εστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 76.

3. Γλωσσάρια. Λέξεις και φράσεις λαογραφικής σημασίας.

[Βλ. και τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 109. 114. 124. 132. 136. 140. 142. 146. 149. 153. 162. 163. 170. 171. 192. 200. 227. 331. 456. 575. 596. 638. 696. 890. 891. 892. 1068]

1003. **Πλατάκης 'Ελ.** Τὰ ὀνόματα τῶν σπηλαίων καὶ ἄλλων καρστικῶν μορφῶν τῆς Κρήτης. Κρητ Χρον Κ' (1966) 254 - 294.
1004. **Πάγκαλος Γεώργ. 'Εμμ.** Περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ιδιώματος τῆς Κρήτης. Τόμ. 5ος, Α' ἡμίτομος (Εἰσαγωγή - Συμπλήρωμα γλωσσαρίου Α — βουϊδά-δέρα). 'Εν 'Αθήναις 1968, 8ον, σελ. 256.
1005. **Παπαθεοδώρου Παναγιώτα - Γιακουμέτη Σωτηρία** Λέξεις τῆς Κυπριακῆς προερχόμεναι ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν 'Ελληνικήν. Φωτ Πορεία Γ' (1967 - 68) 21 - 22.
1006. **Σταυρακάκης Γιάνν.** Προέλευσις τοῦ σημερινοῦ κρητικοῦ λαοῦ. Κρητ 'Εστ τεῦχ. 178 (1968) 558 - 560· τεῦχ. 179, σ. 54 - 56· τεῦχ. 180, σ. 116 - 124.
1007. **Λέξεις ἀρχαῖαι ἀπαντῶσαι εἰς τὸ σημερινὸν κρητικὸν ἰδίωμα.** Σιφνέικο γλωσσάριο. Σιφνιακὴ 2 (1968), τεῦχ. 13, σ. 17· τεῦχ. 14 - 15, σ. 39 - 40· τεῦχ. 16, σ. 71· τεῦχ. 17 - 18, σ. 91· τεῦχ. 20 - 21, σ. 127· τεῦχ. 22 - 23, σ. 146· ἔτ. 3 (1969), τεῦχ. 27 - 28, σ. 17.
1008. **Σαλιάρης 'Α.** 'Ετυμολογίαι χιακοῦ λεξιλογίου. Χιακὴ 'Επιθεώρ 7 (1969), τεῦχ. 20, σ. 88 - 102.
1009. **Σταυρακάκης Γιάνν.** Γλωσσολογικὰ ψήγματα. Κρητ 'Εστ τεῦχ. 190 (1969) 34.
1010. **Βασιλᾶς 'Ηλ.** Συμπληρώματα εἰς τὸ θησαύρισμα τοῦ Νικ. Τσάκα : «Πάργα - Στεριά». 'Ηπειρ 'Εστ ΙΘ' (1970) 62 - 63.
1011. **Βογιατζίδης 'Ιω. Κ.** Γλωσσάριον Κιμῶλου. Κιμῶλιακὰ Α' (1970) 161 - 323.
Δημοσίευσις γλωσσικῆς ὕλης χειρογράφου τοῦ 'Ιστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν προερχομένης ἐξ ἀποστολῆς τοῦ συγγρ. κατὰ τὸ 1920.
1012. **Γρίσπος Π.** 'Επιστημονικὸς προσδιορισμὸς φυτωνυμιῶν τῆς 'Αν Θράκης. Θρακικὰ 44 (1970) 20 - 31.
1013. **Κολίτσης 'Ανδρ.** 'Ετυμολογικά. 'Επ Κύπρ ΙΙΙ (1969 - 70) 111 - 117.
1014. **Κυπριανοῦ Χρῦσ. Στ.** Δέκα κυπριακὲς λέξεις. Κυπρ Λόγος 2 (1970) 74 - 75.

1015. **Λαζάρης Χριστόφ.** Τὰ Λευκαδίτικα. Ἐτυμολογικὸν καὶ ἐρμηνευτικὸν λεξιλόγιον τῶν γλωσσικῶν ἰδιωμάτων τῆς νήσου Λευκάδος. Ἰωάνινα 1970, 8ον, σελ. 210.
1016. **Παπαποστόλου Τάσ.** Ἡ γλῶσσα Αἰδηψοῦ - Ἰστιαίας. Ἄρχ Εὐβ Μελ 16 (1970) 329 - 348. [Λεξιλόγιον].
1017. **Σαλιάρης Ἀ.** Ἐτυμολογικά. Χιακὰ καὶ μῆ. Χιακὴ Ἐπιθεώρ 8 (1970), τεῦχ. 22, σ. 30 - 45. — Κατὰ τὸ πλεῖστον Χιακά. Αὐτόθι, τεῦχ. 24, σ. 194 - 209.
1018. **Πανάρετος Ἀνθιμος** Κυπριακὲς λέξεις. (Προσθῆκες στὸ ἀνάτυπο «Κυπριακῶν Σπουδῶν» τόμ. ΚΖ', 1963). Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 9 - 12. — Χλωρίδα τοῦ τόπου μας. (Προσθῆκες στὸ 10ο μέρος τῆς «Κυπριακῆς Γεωργικῆς Λαογραφίας»). Αὐτόθι, τεῦχ. 2, σ. 87 - 88.
1019. **Ταουσιάνης Χρῖστ.** Λαογραφικὰ Ριζοκαρπάσου. Ἐπιφθέγματα. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 16.
1020. **Τσάκας Ν.** Πάργα - Στεργιά. [Λεξιλόγιον]. Ἡπειρ Ἔστ ΙΖ' (1968) 44 - 49, 149 - 152, 236 - 239, 318 - 321, 406 - 409· ΙΗ' (1969) 57 - 60, 162 - 165, 236 - 239, 356 - 359, 460 - 465· ΙΘ' (1970) 55 - 62, 323 - 330, 585 - 591, 723 - 725· Κ' (1971) 82 - 85.
1021. **Χρυσάνθης Κύπρος** Ὀνομασίες τῶν ὀστέων τοῦ ἀνθρωπίνου σκελετοῦ. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 3 - 6.
1022. — Κυπριακὲς λέξεις στὴν ποίηση τοῦ Γ. Σεφέρη. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 3, σ. 113.

ιβ') Θέατρον.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 174. 182]

1023. Ἀπὸ τῆ θαυμασία μελέτη τοῦ Γ. Μαρῆ γιὰ τὸν Καραγκιόζη. Ὁ Καραγκιόζης, ὁ Μεγαλέξανδρος καὶ ὁ καταραμένος ὄφις τοῦ Χαρίδημου. Κυπρ Λόγος 2 (1970) 170.

ιγ') Δημῶδη βιβλία.

[Βλ. καὶ τὸ ἄρθρον ὑπ' ἀριθμ. 195]

1024. [Βλαστός Π.] Ὁ Ροδάρης. (Βουκολικό). Κρητ Ἔστ τεῦχ. 178 (1968) 588 - 89· τεῦχ. 179, σ. 83 - 85· τεῦχ. 180, σ. 131 - 33· τεῦχ. 181, σ. 180 - 82· τεῦχ. 183, σ. 272 - 74· τεῦχ. 184, σ. 324 - 26· τεῦχ. 185, σ. 371 - 72.

τεϋχ. 186, σ. 418 - 20· τεϋχ. 187, σ. 471· τεϋχ. 188, σ. 515 - 16· τεϋχ. 189, σ. 563 - 66.

1025. **Ἀγαπίου Μοναχοῦ τοῦ Κρητὸς** Γεωπονικόν. Κρητ Ἔστ τεϋχ. 178 (1968) 590 - 91· τεϋχ. 179, σ. 88· τεϋχ. 180, σ. 135· τεϋχ. 181, σ. 183· τεϋχ. 182, σ. 231· τεϋχ. 183, σ. 279· τεϋχ. 184, σ. 327· τεϋχ. 185, σ. 374· τεϋχ. 186, σ. 421· τεϋχ. 187, σ. 472· τεϋχ. 188, σ. 517· τεϋχ. 189, σ. 567· τεϋχ. 90 (1969) 38· τεϋχ. 191 - 2, σ. 105.
1026. **Ζώρας Γεώργ. Θ.** Ἴταλικὸς θρῆνος περὶ τῆς Ἀλώσεως (κῶδιξ 1720 τῆς Ρικκαρδιανῆς Βιβλιοθήκης Φλωρεντίας). Παρνασσὸς ΙΑ' (1969) 108 - 125.
1027. **Παπαδόπουλος Θωμ.** Νέα παραλλαγή τῆς «Βοσκοπούλας». Πεπραγμ Β' Κρητολ Συνεδρ Δ' (1969) 353 - 378.
1028. **Δετοράκης Θ.** Μιχαὴλ τοῦ Ἀγαπητοῦ, εἰς τοὺς ἁγίους Δέκα Μεγαλομάρτυρας τῆς Κρήτης μαρτύριον. Κρητ Χρον ΚΓ' (1971) 58 - 85.
1029. **Morgan Gareth** Τὰ ἐμβλήματα τοῦ «Ἐρωτόκριτου» Μετάφρ. **N. M. Παναγιωτάκη.** Κρητ Χρον ΚΓ' (1971) 9 - 51.
1030. **Σαλμανίδης Πρόδρ.** Ἀγνωστὸν κυπριακὸν «Προσκυνητάριον» τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος. Παρνασσὸς ΙΓ' (1971) 450 - 461. [Καὶ αὐτοτελῶς, Ἀθῆναι 1971, 8ον, σελ. 14. (Κείμενα καὶ μελέται Νεοελληνικῆς Φιλολογίας. Δ/ντής: καθηγ. Γ. Θ. Ζώρας, ἀρ. 71)].
1031. **Trapp Erich** Digenes Akrites. Synoptische Ausgabe der ältesten Versionen. (Wiener byzantinistische Studien, Band VIII. Österreichische Akademie der Wissenschaften. Kommission für Byzantinistik. Institut für Byzantinistik der Universität Wien). Wien 1971, 8ον, σελ. 393.

4. Μουσική καὶ χοροί.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 117. 121. 131. 140. 144. 147. 160. 162. 168. 170. 174. 177. 204. 274. 445. 483. 1066. 1117. 1118. 1121. 1153]

1032. **Συμεὼν Τάσος Α.** Δημοτικὰ τραγούδια περιοχῆς Κατερίνης. Ἀθῆναι, ἄ.ἔ., 8ον, σελ. 31.
Κείμενα καὶ μουσικὴ καταγραφή 29 ἄσμάτων.
1033. **Frye Ellen** A sampler of Greek folk - songs. Ἀ. τ. 1965, 16ον, σελ. 14 ἄ.ἄ.
Δημοσ. μετὰ μουσικῆς καταγραφῆς καὶ μεταφράσεως εἰς τὴν ἀγγλικὴν 14 δημῶδη ἄσματα.

1034. **Alevizos Susan** and **Ted** Folk songs of Greece. Work songs, love songs, dances, historical ballads, singing games, lullabies, holiday songs. 52 songs in Greek and English compiled, arranged and translated by —. New York, N.Y. 1968, 4ον, σελ. 96.
1035. **Ἀμαργιανάκης Γεώργ.** Λαϊκὸν στιχοῦργημα τοῦ θρήνου τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ. Ἐπ ΚΛ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68) 185 - 222.
1036. **Ἀνδρέοπουλος Ἄργ.** Μακεδονικὸς χορὸς Καπουτζήδων. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 20 (1968), σ. 33.
Μουσικὴ καὶ βήματα.
1037. **Baud - Bovy Sam.** Equivalences métriques dans la musique vocale grecque antique et moderne. Revue de Musicologie, tome LIV (1968) σ. 3 - 15.
1038. **Buchner Alex.** Musikinstrumente der Völker. Artia (Prag 1968), 8ον, σελ. 295.
Τὰ ἑλληνικὰ μουσικὰ ὄργανα εἰς τὰς σελ. 269 - 272.
1039. **Καρακάσης Σταῦρ.** Μουσικὴ καὶ λαογραφικὴ ἀποστολὴ εἰς Κεφαλληνίαν (16 - 28 Σεπτ. 1967). Ἐπ ΚΛ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68) 359 - 375.
1040. **Radulescu N.** Choreios Alogos (Χορευτὸς Ἄλογος). Contemporanéité et protohistoire dans la rythmique musicale. Ἐπ ΚΛ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68) 171 - 184.
1041. **Σπυριδάκης Γεώργ. Κ.** καὶ **Περιστέρης Σπυρ. Δ.** Ἑλληνικὰ δημοτικὰ τραγούδια. Τόμ. Γ' (Μουσικὴ Ἐκλογή) ὑπὸ —. (Ἀκαδημία Ἀθηνῶν. Δημοσιεύματα τοῦ Κέντρου Ἐρεύνης τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας, ἀριθμ. 10). Ἐν Ἀθήναις 1968, 8ον, σελ. ν' + 437 + 4 ἄ.ἄ. + 5 δίσκοι.
Κρίσεις: Ἄρχ Πόντ 30 (1970 - 71) 433 - 435 (Σ. Λιανίδης). Λαογρ ΚΖ' (1971) 374 - 383 (S. Baud - Bovy, ἑλληνιστὶ - γαλλιστί).
1042. **Ἀμαργιανάκης Γεώργ. Σ.** Συμβολὴ εἰς τὴν μελέτην τῆς δημῶδους κρητικῆς μουσικῆς. [Βλ. Ἐπ ΚΛ Κ' - ΚΑ' (1967-68), σ. 290-291, ἀρ. 508].
Κρίσεις: Κρητ Ἐστ τεῦχ. 193 - 5 (1969) 199 - 200 (Δημ. Ζαδές).
1043. **Baud - Bovy Sam.** La chanson crétoise de la «tavla». Πεπραγμ Β' Κρητολ Συνεδρ Δ' (1969) 114 - 120.
1044. **Ioannides C. D.** Quasi - liturgical hymns. Κυπρ Σπ ΛΓ' (1969) 53 - 126.
Δημοσιεύονται 38 ἄσματα μετὰ μουσικῆς καταγραφῆς καὶ μεταφράσεως αὐτῶν εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν.
1045. **Μπίκος Ἄθαν.** Ἑλληνικοὶ χοροί. Ἀνάλυσις κινήσεων - χορογράφημα - μουσικὴ. Ἐκδοσις δευτέρα. Ἀθήναι 1969, 8ον, σελ. 167.

1046. **Ἀμαργιανάκης Γεώργ.** Ἡ δημώδης ἑλληνικὴ μουσικὴ Μάκρης καὶ Λιβισίου Μ. Ἀσίας. Μικρ Χρον 14 (1970) 257 - 272.
1047. **Ioannides C. D.** Quasi - liturgical hymns. Κυπρ Σπ ΛΔ' (1970) 47 - 77.
 Δημοσιεύονται 32 θρησκευτικὰ ἄσματα μετὰ τῆς μουσικῆς καταγραφῆς των.
1048. **Καρακάσης Σταῦρ.** Ἑλληνικὰ μουσικὰ ὄργανα. Ἀρχαῖα - βυζαντινὰ - μεταβυζαντινὰ - σύγχρονα. Μὲ 136 εἰκόνες. Μουσικολογικὴ, λαογραφικὴ καὶ γλωσσολογικὴ μελέτη. Ἀθήνα 1970, 8ον, σελ. 214.
1049. **Κοκιάλης Παντ.** Α' Μελωδίες καὶ τραγούδια τῆς Χίου. Χιακὴ Ἐπιθεώρ 8 (1970), τεῦχ. 23, σ. 98 - 101.
1050. **Τερλαῆς Χαράλ.** Κυπριακοὶ λαϊκοὶ χοροί. Μαθ Ἐστ Κ' (1969 - 70) 194 - 195.
 Δημοσιεύονται πληροφορίες διὰ τοὺς χορούς: «καρτζηλαμάδες», «συρτός», «ζεϊμπέκιος», «σούστα», «τὸ μῆλον», «τοῦ μαχαιριῦ», «δρεπανιοῦ» καὶ «τῆς τατσιαῆς».
1051. **Ἀνδρέου Χρ.** Κυπριακοὶ χοροί. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 2, σ. 77 - 79.
 Μετὰ ἀπὸ μικρὰν εἰσαγωγὴν ἐξετάζονται οἱ χοροὶ: ἀντικρυστοί, ἀνδρικοὶ ἀντικρυστοὶ καὶ γυναικεῖοι ἀντικρυστοί.
1052. **Βαγενᾶς Θ.** Ἀγῶνες καὶ θυσίαι Κοσμιτῶν ἡρώων. Χρον Κοσμᾶ (1971) 289 - 302.
 2 ἄσματα, ἐξ ὧν τὸ ἓν μετὰ τῆς μουσικῆς καταγραφῆς του ὑπὸ Ἀ. Παναγιωτοπούλου, ἐπίσης δὲ κύρια ὀνόματα.
1053. † **Δημήτριος,** Μητροπολίτης Πέτρας, Τὰ Κάλαντα. Ἀμάλθεια Β' (1971), τεῦχ. 4, σ. 1 - 2.
 Μουσικὴ καταγραφὴ εἰς βυζ. παρασημαντικὴν ὑπὸ Εὐαγγ. Παχυγιαννάκη τῶν καλάντων τῶν ψαλλομένων εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον κατὰ τὴν Πρωτοχρονιάν.
1054. **Ἰωαννίδης Κ. Δ.** Ὁ Κωνσταντῖνος. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 57 - 58.
 Μελετᾶται ἓν ἱστορικὸν ἄσμα τοῦ πολέμου τοῦ 1912 καὶ '13, τοῦ ὁποῦ παρατίθεται καὶ ἡ μουσικὴ καταγραφὴ.
1055. Μνήμη Παύλου Μελά. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 65 (1971), σ. 36 - 38.
 Ἐν σελ. 38 δημοσ. ἄσμα διὰ τὸν Παῦλον Μελᾶν μετὰ τῆς μουσικῆς καταγραφῆς του.
1056. **Σταθάκης Στάθ. Δ.** Ἡ τραγουδισμένη βρῦση τοῦ Κοσμᾶ. Χρον Κοσμᾶ (1971) 94 - 98.
 Δημοσ. 2 ἄσματα μετὰ τῆς μουσικῆς καταγραφῆς των ὑπὸ Ἀλ. Παναγιωτοπούλου.

1057. **Σταθάκης Στάθ. Δ.** Κοσμίτικο τραγούδι τοῦ γάμου : στα «Λούσματα». Χρον Κοσμᾶ (1971) 306.

Ἔσμα μετὰ τῆς μουσικ. καταγραφῆς του ὑπὸ Ἄλ. Παναγιωτοπούλου.

Ε'. Κοινωνικὸς βίος.

1. Οἱ κύριοι σταθμοὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Γέννησις, γάμος, τελευτή.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 109. 110. 112. 113. 114. 115. 121. 123. 124. 126. 129. 130. 131. 132. 135. 136. 138. 139. 140. 146. 147. 149. 151. 152. 153. 160. 161. 162. 168. 169. 170. 171. 172. 175. 177. 180. 184. 190. 194. 200. 201. 204. 207. 208. 209. 210. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 220. 575. 592. 596. 1107. 1153. 1170]

1058. **Παπαδάκη Ἐλευθερία** Ὁ γάμος στὴν Σιάτιστα. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 4 (1966), σ. 40.

1059. **Σαμαρᾶ Θάλεια** Νιάουστα [Νάουσα]. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 11 (1967), σ. 52 - 53. τεῦχ. 12, σ. 52 - 53. τεῦχ. 13, σ. 50 - 52. Ἔθιμα βαπτίσεως καὶ γάμου.

1060. **Δευτεραῖος Ἄγγ. Ν.** Γαμήλιοι ἄρτοι. Ἐπ ΚΛ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68) 151 - 170. [Μελέτη].

1061. † **Εἰρηναῖος**, Μητροπολίτης Κισσάμου, Ἡ συντεκνιά. Κρητ Ἐστ τεῦχ. 183 (1968) 266 - 268. Ἔθιμα βαπτίσεως.

1062. **Παπαρρηγόπουλος Π.** Ὁ γάμος στα Καλάβρυτα. Φιλολ Πρωτοχρ 25 (1968) 271 - 276.

1062α. Λαογραφικὰ Πολιᾶς Διδυμοτείχου. Θρακικὰ 43 (1969) 168 - 179. Εἰδήσεις περὶ γάμου. Δημοσιεύονται ἐπίσης καὶ τινὰ ἄσματα.

1063. **Παπαρρηγόπουλος Π.** Ὁ γάμος στα Καλάβρυτα. Ἐπετ Καλαβρ Α' (1969) 127 - 135.

1064. **Ριρῆ Θεοδώρα** Μερικὰ ἔθιμα καὶ προλήψεις τοῦ γάμου. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 77.

1065. **Στήκα Γεωργία** Νεκρικὰ ἔθιμα. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 75 - 76. — Περιγραφή τοῦ πρωτινοῦ «χαρτώματος». Αὐτόθι, σ. 76. — Περιγραφή τοῦ πρωτινοῦ γάμου. Αὐτόθι, σ. 76 - 77.

1066. **Ζερζελίδης Γ.** 'Ο γάμος στη Ματσούκα του Πόντου. Ποντ Στ 1970, σ. 141 - 182.

Πλήν τῶν ἐθίμων τοῦ γάμου δημοσιεύονται 14 δίστιχ. καὶ 7 ἄσμ. ἐξ ὧν 4 γαμήλια μετὰ τῆς μουσικῆς αὐτῶν καταγραφῆς.

1067. **Κυριακόπουλος Βασίλ.** "Ἔθιμα γάμου ἐπαρχίας Καλαβρύτων. 'Επετ Καλαβρ Β' (1970) 153 - 155.

1068. **Λαμπαδαρίδης Νικόλ.** Μαρμαρονησιώτικη ἐθιμογραφία. "Ἡθη - ἔθιμα - παραδόσεις τοῦ βίου τῶν κατοίκων τῶν νησιῶν τοῦ Μαρμαρᾶ (τ. 'Εκκλησιαστικὴ ἐπαρχία Προικονησίου) Μ. 'Ασίας. Μικρ Χρον 14 (1970) 273 - 370. [Καὶ ἀνάτυπον, 'Αθήνα 1970, 8ον, σελ. 97].

Δημοσιεύονται κυρίως ἔθιμα γάμου ὡς καὶ γαμήλια ἄσματα καὶ 162 γαμήλια δίστιχα μετὰ σχετικοῦ γλωσσαρίου.

Κρίσις: 'Ελλ Τέχνη 3 (1971) 191 (Κλ. Μαρμαρινός).

1069. **Papacharalampous G. Ch.** Perideipna in Cyprus: Ancient custom by —. Neo - Hellenika 1 (1970) 55 - 67.

1070. **Παπαρρηγόπουλος Π.** Καλαβρυτινὰ ἠθη καὶ ἔθιμα. Φιλολ Πρωτοχρ 27 (1970) 232 - 236.

1071. **Ρουσούνιδης 'Α. Χ.** "Ἔθιμά τινα ἐκ τοῦ κύκλου τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐν Κύπρῳ. Κυπρ Λόγος 1 (1969) 332 - 333· 2 (1970) 11 - 15, 78 - 79.

1072. **Ρουσούνιδης 'Α. Χ. - 'Ιωαννίδου Ε. Α.** Τὸ γαμήλιον ἔθιμον τῆς Μηλιᾶς. Χρον Λαπήθου Α' (1970) 101.

1073. **Τσαμπαζῆς Π.** Νύφες ἀπὸ τὴν πατρίδα. Καὶ μετὰ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου μας. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 53 (1970), σ. 44 - 45.

Γαμήλια ἔθιμα Φλαμπόρου Φλωρίνης.

1074. **Φλογαῖτης 'Ιω.** 'Ο Λευκαδίτικος γάμος στὰ παληὰ τὰ χρόνια. 'Ιόν 'Ηχώ, τεῦχ. 292 - 93 (1970) 134 (14) - 135 (15).

1075. **Γιαννακόπουλος Βλάσ.** 'Ο γάμος εἰς τὸ χωρίον Φίλια τῶν Καλαβρύτων. 'Ελλην Ψυχὴ 1 (1971) 38 - 44.

1076. **Ζερζελίδης Γ.** 'Ο γάμος στη Ματσούκα του Πόντου. Ποντ Στ 1971, σ. 141 - 179.

Δημοσιεύονται καὶ τινα γαμήλια ἄσματα.

1077. **Κωσσωτάκης 'Ανδρ.** "Ἔθιμα τοῦ γάμου τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Γρηγορίας Κρήτης. 'Ελλην Ψυχὴ 1 (1971) 35 - 37.

1078. **Λυγνός 'Εμμ.** Σαντορινιὸς γάμος. Σαντορίνη (1971), σ. 263 - 264.

1079. **Καρταντζῆς Γ.** 'Ο γάμος στὴν Τοπόλιανη [Χρυσὸν Σερρῶν]. Πνευμ 'Επ Α' (1971) 6 - 11.

1080. **Μπενέκος Πέτρ.** Λαογραφικά Χουλιαράδων. 'Ηπειρ 'Εστ Κ' (1971) 189 - 199, 390 - 404.
 Δημοσ. πληροφορίες ἐθίμων γάμου καὶ πλῆθος γαμηλίων ἄσμάτων.
1081. **Παπαδάκη 'Ελευθερία** 'Ο λόγος καὶ ὁ ἄρραβώνας στὴν Κατερίνη καὶ τὴ Βλάστη. Μακεδ Ζωή, τευχ. 60 (1971), σ. 24 - 26.
1082. **Παπαχαλαμάμπους Γ. Χ.** 'Ο Χάρωνος ὀβολός. Κυπρ Σπ ΛΕ' (1971) 213 - 250.
1083. **Ρήνας Διαμ.** Τὸ αἰώνιο αἶνιγμα. 'Αγόρι ἢ κορίτσι ; 'Ελλην Ψυχὴ 1 (1971) 45 - 47.
1084. **Φίτζιος Χαρίλ.** "Εθιμα γεννήσεως καὶ βαπτίσεως τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Λεχόβου Κοζάνης. 'Ελλην Ψυχὴ 1 (1971) 26 - 30. — "Εθιμα τοῦ γάμου τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Λεχόβου Κοζάνης. Αὐτόθι, σ. 30 - 32. — Δοξασίες γιὰ τὸ θάνατο τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Λεχόβου Κοζάνης. Αὐτόθι, σ. 33 - 34.
1085. **Κοντομίχης Πανταζῆς** 'Ο Λευκαδίτικος γάμος. 'Επετ Λευκ Α' (1971 - 72) 115 - 152.

Δημοσιεύονται καὶ πλεῖστα γαμήλια ἄσματα ὡς καὶ σχετικὰ δίστιχα.

2. Θρησκευτικὴ ζωὴ. Λαϊκὴ λατρεία.

α') Συλλογαί.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 110. 112. 113. 114. 119. 120. 121. 123. 124. 125. 130. 131. 132. 133. 135. 136. 138. 139. 140. 143. 144. 146. 147. 149. 151. 152. 153. 156. 160. 161. 162. 163. 166. 168. 169. 171. 173. 174. 176. 177. 179. 182. 184. 187. 190. 191. 192. 193. 194. 198. 201. 204. 206. 207. 209. 210. 212. 213. 214. 216. 217. 218. 221. 227. 274. 596]

1086. **Γκανούλης Γεώργ.** Χριστούγεννα στὴν Δυτ. Μακεδονία. Μακεδ Ζωή, τευχ. 7 (1966), σ. 33 - 34.
1087. **'Αλευράς Νάσ.** Ποῦ τ'ς ἀνάβουν τὶς φουτιές τὶς τρανές τὶς 'Απουκριές ; 'Ο Φανός στὴν Κοζάνη. Μακεδ Ζωή, τευχ. 10 (1967), σ. 21.
1088. **'Αραμπατζῆς Δ.** Πῶς γιορτάζεται ἡ πρώτη τοῦ ἔτους εἰς τὴν Πεντάπολιν Σερρών. Μακεδ Ζωή, τευχ. 8 (1967), σ. 42.
 Λογοτεχνικὴ περιγραφή.
1089. **'Ασημομύτης Βασίλ.** 'Η λαογραφία τῆς Θράκης καὶ οἱ ἀποκριάτικες ἐορτές. Θρακ Χρον Ζ' (1967) 70 - 78.
1090. **Γιομπλάκης 'Αθ.** Τὰ κόλιαντα εἰς τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν. Μακεδ Ζωή, τευχ. 19 (1967), σ. 45.

1091. **Καλετσάρης Κων.** Ἡ Παναγία τοῦ Μικρόκαστρου καὶ ἡ θαυματουργή εἰκόνα της. Πῶς γιόρταζε πρὶν ἀπὸ ἐξήντα χρόνια. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 15 (1967), σ. 47 - 48.
1092. **Καραμανώλης Χαρ.** Τὸ καρναβάλι στὴν Στρώμνιτσα. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 10 (1967), σ. 40 - 41.
1093. **Κωτσάκη Ἰωάννα** Χριστούγεννα καὶ Πρωτοχρονιά στὴ Θεσσαλονίκη. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 8 (1967), σ. 24 - 25.
Σύγχρονα ἔθιμα.
1094. **Παπαδάκη Ἐλευθερία** Ὁ Σοχὸς καὶ τὸ καρναβάλι. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 10 (1967), σ. 44. — Πασχαλινὰ ἔθιμα γύρω στὴν Θεσσαλονίκη. Αὐτόθι, τεῦχ. 12 (1967), σ. 40 - 41.
1095. **Παπανικολάου Φώτ.** Λαογραφικὸ Βοῖου. Τὰ γιαννάκια. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 13 (1967), σ. 39.
Λατρευτικὸν ἔθιμον τῆς 24ης Ἰουνίου.
1096. **Παπαχριστοδούλου Πολύδ.** Ὁ Κλείδωνας ἢ ὁ Γιάγιανος στὴ Θράκη. Θρακ Χρον Ζ' (1967) 142 - 144.
1097. **Σαμσάρης Δημ.** Ἐνα ἀρχαῖο ἔθιμο ποὺ ἐπιζῆ στὴν Μονοκκλησιὰ Σερρών. Γυναικοκρατία. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 8 (1967), σ. 16 - 18.
1098. **Τριάρχης Φώτ.** Πασχαλιὰ στὴ Θάσο. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 11 (1967), σ. 20 - 21.
1099. **Χαριζόπουλος Ἰω.** Ἡ γιορτὴ τοῦ προφήτη Ἡλία στὴ Μακεδονία. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 14 (1967), σ. 25.
1100. **Χιώνης Κ.** Πρωτοχρονιάτικα ἔθιμα εἰς τὴν Μακεδονίαν. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 8 (1967), σ. 12 - 15.
1101. **Αἰκατερινίδης Γεώργ. Ν.** Ὁ Ἰούδας εἰς τὴν δημώδη παράδοσιν τῆς Κρήτης. Κρητ Ἐστ τεῦχ. 187 (1968) 460 - 463.
1102. **Ἀντουράκης Γεώργ.** Ἡ ἑορτὴ τοῦ ἀγίου Γεωργίου στὴν Ἀσῆ Γωνιὰ Χανίων. Κρητ Ἐστ τεῦχ. 181 (1968) 163 - 167.
1103. Ἀφιέρωση ἀγίας εἰκόνας τῆς Θεοτόκου (1818). Ἐπταν Φύλλα ΣΤ' (1968) 68.
1104. **Δημητριάδης Κ.** Τὸ καρναβάλι στὴν Ἀθήνα τὴν παλιά. Ἀθηναϊκά, τεῦχ. 41 (1968), σ. 15 - 19.
1105. **Ζάνδες Ἀντών.** Οἱ γιορτὲς στὸ χωριὸ Κρανίδια τῶν Σερβίων. Οἱ Λαζαρίνες. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 23 (1968), σ. 19.
1106. **Γιομπλάκης Ἀθαν.** Οἱ γιορτὲς στὴν Ἐράτυρα. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 20 (1968), σ. 37 - 38.

1107. Ἡ κοινωνικὴ ζωὴ τῆς Ζακύνθου ἐπὶ Ἀγγλοκρατίας. (Ἀπὸ τὸν ἀνέκδοτο κώδικα τοῦ Ἀνδρέα Γαήτα). Ἑπτὰ Φύλλα ΣΤ' (1968) 85 - 103.
Πληροφ. περὶ λαϊκῆς λατρείας καὶ βαπτίσεως.
1108. **Κωνσταντίδης Ν.** Οἱ μεταμφιέσεις τοῦ δωδεκαημέρου στὸ χωριὸ Μοναστηράκι τῆς Δράμας. Μακεδ Ζωή, τευχ. 22 (1968), σ. 22 - 23.
1109. **Μηλιόπουλος Παρ.** Πρωτοχρονιὰ στὴν Δυτικὴ Μακεδονία. Πῶς τὴν γιορτάζουν στὴν Βουχωρίνα. Μακεδ Ζωή, τευχ. 20 (1968), σ. 35 - 36.
1110. **Μουχταρίδου Σταματία** Ἔθιμα τοῦ λαϊκοῦ ἑορτολογίου Σουφλίου. Θρακικὰ 42 (1968) 148 - 152.
1111. **Νικόπουλος Β.** Ἀποκρηὲς στὴν Κόνιτσα. Κόνιτσα Ζ' (1968), ἀρ. 71, σ. 10 - 12.
1112. Πανηγύρια καὶ λιτανεῖες στὴ Ζάκυνθο (1830). Ἑπτὰ Φύλλα ΣΤ' (1968) 67.
1113. **Παπανικολάου Φώτ.** Πάσχα στὸ χωριό. Μακεδ Ζωή, τευχ. 23 (1968), σ. 16 - 18.
1114. **Σκοπετέας Σταῦρ.** Πάσχα Μανιάτικο. Λακωνικὰ Ε' (1968), τευχ. 26, σ. 56 - 58.
1115. **Ριβουάρ Ι.** Τὰ Ρουσάλια καὶ τὸ Πάσχα τῆς παλιᾶς Ἀθήνας. Ἀθηναϊκά, τευχ. 44 (1968) σ. 28 - 30.
1116. **Τσακνάκης Ἀθαν.** Ἑορταστικὰ παλαιὰ ἔθιμα Ἐπανωμῆς. Μακεδ Ζωή, τευχ. 23 (1968), σ. 22 - 23. — Οἱ ἀγρότες καὶ ἡ ἑλληνικὴ φυσιολατρικὴ Πρωτομαγιά. Αὐτόθι, τευχ. 24 (1968), σ. 22 - 23.
1117. **Αἰκατερινίδης Γεώργ. Ν.** Κρητικὰ ἔθιμα τῆς Πρωτοχρονιάς. Κρητ' Ἐστ τευχ. 190 (1969) 3 - 9.
Δημοσ. καὶ ἡ μουσικὴ καταγραφὴ παραλλ. καλάντων ὑπὸ Σ π υ ρ. Π ε ρ ι σ τ έ ρ η.
1118. — Κρητικὰ ἔθιμα καὶ κάλαντα τῶν Φώτων. Κρητ' Ἐστ τευχ. 193 - 5 (1969) 127 - 135.
Δημοσ. καὶ ἡ μουσικὴ καταγραφὴ παραλλ. καλάντων ὑπὸ Σ π υ ρ. Π ε ρ ι σ τ έ ρ η.
1119. — Ὁ ἅγιος Νικόλαος τῶν ναυτιλλομένων προστάτης. «Χρονογράφος» Πειραιῶς, 31/12/1969, [σ. 50 - 51].
1120. **Γιομπλάκης Ἀθαν.** Τὸ Πάσχα εἰς τὴν Ἐράτυραν. Μακεδ Ζωή, τευχ. 39 (1969), σ. 51.
1121. **Μπακάλης Λουκ.** Ἀπὸ τὴν περιοχὴ Ἄνω Καμήλας Σερρῶν. Ἔθιμα τοῦ Μαρτίου. Σύγκρισις μὲ τὰ ἀντίστοιχα ἀρχαῖα ἔθιμα. Μακεδ Ζωή, τευχ. 34 (1969), σ. 51 - 52.
Δημοσ. καὶ ἡ μουσικὴ καταγραφὴ ἐνὸς ἄσματος.

1122. **Νοτίδου - Δρίτσου 'Αγαθή** Τὰ τραγούδια τοῦ Λαζάρου καὶ τ' αὐγά. 'Ηπειρ 'Εστ ΙΗ' (1969) 166 - 168.
1123. **Παπαδάκη 'Ελευθερία** Τὸ Πάσχα στὴν Θεσσαλονίκη καὶ τὴν Σιάτιστα στὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 35 (1969), σ. 52.
1124. **Παπάζογλου 'Απ.** Τὰ «Ρουγκάτσια» (τῶν Λαβάρων Διδυμοτείχου). Θρακικὰ 43 (1969). 204 - 221.
Δημοσιεύονται καὶ πλεῖστα ἄσματα.
1125. **Παπαθανασίου Μαρούλα** Τὸ πανηγύρι τῆς Παναγίας ψηλὰ στὴν Σαμαρίνα. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 40 (1969), σ. 39 - 40.
1126. **Παπανικολάου Φώτ.** Οἱ Λαζαρίνες. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 35 (1969), σ. 49 - 50.
1127. **Σιήκα Γεωργία** Ἔθιμα τῆς Πρωτοχρονιάς. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 74 - 75.
1128. **Στάκας Δημ.** Οἱ ἀπόκριες στὰ χωριὰ τῆς Χίου. Χιακὴ Ἐπιθεώρ 7 (1969), τεῦχ. 19, σ. 19 - 20.
1129. **Τολλοῦ Μαρία** Πασχαλινὰ ἔθιμα. Φωτ Πορεία Δ' (1968 - 69) 75.
1130. **Τσικνόπουλος 'Ιω.** Ἡ ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Τρύφωνος. Κυπρ Σπ ΛΓ' (1969) 199 - 227.
1131. **Χατζηγιάννης Χριστόφας Δ.** Τὸ πανηγύρι τοῦ Ταύρου Ἁγίας Παρασκευῆς Λέσβου. Ἔκδοση Κοινότητος Ἁγίας Παρασκευῆς. Μυτιλήνη 1969, 8ον, σελ. 20.
1132. **'Αντωνιάδης Ξενοφ.** Ἐνα παράδοξο ἀποκριάτικο ἔθιμο στὴ Σκύρο (χαρακτηριστικὲς περιγραφὲς ξένων ἐπισκεπτῶν τοῦ 1900). Ἄρχ Εὐβ Μελ 16 (1970) 395 - 415.
1133. **Βελούση Ἄννα** Πασχαλινὰ ἔθιμα τοῦ Λευκονοίκου. Φωτ Πορεία Ε' (1969 - 70) 72 - 73.
1134. **Γκατσόπουλος Σταῦρ.** Ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Λαζάρου ἐν Ἡπείρῳ. Ἡπειρ 'Εστ ΙΘ' (1970) 159 - 166.
Δημοσιεύονται καὶ 6, σχετικὰ μὲ τὴν ἑορτὴν, δημῶδη ἄσματα.
1135. **Κόκκαλης Παντ.** Ἀπὸ τὸ ἀρχεῖον Πολεμίδη. Χιώτικες διασκεδάσεις. Χιακὴ Ἐπιθεώρ 8 (1971), τεῦχ. 27, σ. 233 - 238.
1136. **Κύρρης Κ. Π.** Χριστόψωμα καὶ λαμπροκουλλοῦραι μὲ μορφὴν παιδιοῦ ἢ ζώου. Χρον Λαπήθου Α' (1970) 102 - 103.
1137. **Κωτσιώρης Βασίλ.** Ἱερὰ μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Βραγκιανῶν - Ἄργιθέας. Ἔκδοσις Α', Ἀθῆναι 1970, 8ον, σελ. 24.

1138. **Μποντᾶς Γεώργ.** Τὸ πανηγύρι τῆς Παναγίας εἰς τὴν Σιάτισταν. Μακεδ Ζωή, τευχ. 52 (1970), σ. 42.
1139. **Νικόπουλος Βασ.** Τὸ «χτύπημα» τῶν εἰκόνων. Κόνιτσα Θ' (1970), ἀρ. 102 - 104, σ. 8 - 12.
1140. **Παραφεντίδου Ἀλεξάνδρα.** Ἡ Πρωτομαγιά. Μιά βαθύτατα ἑλληνικὴ γιορτὴ. Μακεδ Ζωή, τευχ. 48 (1970), σ. 25 - 26.
1141. Συνεστίασις ἐόρτιος ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τοῦ 1969. Ἐπ Στερ Μελ Β' (1969 - 70) 443 - 447.
Ἑομιλία «Περὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς πρώτης τοῦ ἔτους» ὑπὸ Γ. Τ. Κόλια.
1142. **Ἀποστολάκης Σταμ.** Λαογραφικὰ ἐορτῶν τοῦ Πάσχα τῆς περιοχῆς Καμπανοῦ Σελίνου Κρήτης. Ἑλλην Ψυχὴ 1 (1971) 54 - 56.
1143. **Ἐξαδακτύλου Ἀνδρούλα** Κυπριακὴ Λαογραφία. Ἐθιμα τοῦ Δωδεκαημέρου στὴν περιοχὴ Κυρηνείας Κύπρου. Μόρφωσις ἔτ. ΚΣΤ' (1971), τευχ. 308 - 309, σ. 12 - 14. — Οἱ «σήκωσις» στὴν περιοχὴ τῆς Κερηνείας. Αὐτόθι, τευχ. 310, σ. 9 - 10, καὶ τευχ. 311, σ. 16 - 17. — Λαμπριάτικα ἔθιμα στὴν περιοχὴ τῆς Κερύκειας. Αὐτόθι, τευχ. 312, σ. 16 - 17. — Ἡ γιορτὴ τοῦ κατακλυσμοῦ στὴν περιοχὴ Κερύνειας. Αὐτόθι, ἔτ. ΚΖ' (1971), τευχ. 313 - 314, σ. 19 - 21.
1144. **Θεοδωρίδης Θεόδ.** Τὰ Φαρασιώτικα κάλαντα. Μικρασιατικὰ 1 (1970 - 71) 133 - 135.
1145. **Καλούδης Μηνᾶς** Βακχικὰ καὶ Ἀδωνικὰ στοιχεῖα κατὰ τὰς Ἀπόκρεω εἰς τὸ χωρίον μου Καμπιά. Χιακὴ Ἐπιθεώρ 8 (1971), τευχ. 26, σ. 170 - 177.
1146. **Κουμπαρίδου Ἀναστασία** Λαϊκὴ λατρεία. Ἀντιλήψεις τοῦ λαοῦ μας διὰ τὴν μέλλουσαν κρίσιν. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τευχ. 1, σ. 59 - 61.
1147. **Λαμπαδαρίδης Νικ. Σωτ.** Χριστουγεννιάτικα ἔθιμα καὶ ἤθη στὰ Μαρμαρονήσια. Ἑλλ Τέχνη 5 (1971) 289 - 293.
1148. **Νοητάκης Κ.** Τ' ἄι Γιαννιοῦ τοῦ Κλήδονα στὸ Ἐμπορειό. Σαντορίνη (1971), σ. 258.
1149. **Παῖσιος Γεώργ.** Ἑορτολογικὰ σύμμεικτα ἐκ Χιονάδων Κονίτσης. Λαογρ ΚΖ' (1971) 304 - 309.
1150. **Παπαδάκη Ἐλευθερία** Τὰ κάλαντα τοῦ Πολυγύρου. Μακεδ Ζωή, τευχ. 56 (1971), σ. 27.
Στίχοι καλάντων καὶ περιγραφή τοῦ ἐθίμου.
1151. **Ρουσούνιδης Ἀνδρ. Χ.** Ἐθιμα τοῦ Κατακλυσμοῦ. Κυπρ Λόγος 3 (1971) 54 - 55.

1152. **Ρουσούνιδης Ἄνδρ. Χ.** Ἡ Σήκωση τοῦ Σαρανταημέρου. Μόρφωσις ἔτ. ΚΖ' (1971), τεῦχ. 318 - 319, σ. 25.
1153. **Σιαμπανόπουλος Κωνστ.** Οἱ Λαζαρίνες. Ἑλλην Ψυχὴ 1 (1971) 75 - 92. Δημοσιεύονται πληροφορίες ἰδίαι περὶ λαϊκῆς λατρείας, ἐπίσης δὲ περὶ ἐνδύματος, γάμου, λαϊκῆς τέχνης, χοροῦ ὡς καὶ ἄσματά τινα καὶ πλῆθος διστίχων.
1154. **Σκανδάλης Δημ.** Ἡ Μόστρα τῶν Θυμιανῶν. Χιακὴ Ἐπιθεώρ 8 (1971), τεῦχ. 26, 103 - 107.
1155. **Σπυρόπουλος Ἀπόστ.** Τὸ λεβεντοπανηγύρι τῆς ἀγίας Παρασκευῆς τοῦ Νεοχωρίου Μεσολογγίου. Ἑλλην Ψυχὴ 1 (1971) 49 - 53.
1156. **Σταθάκης Στάθ. Δ.** Τὸ πανηγύρι τοῦ Κοσμίτικου ἁϊ - Λιαῖ. Χρον Κοσμά (1971) 69 - 74. — Τὸ πανηγύρι τῶν ἀγίων Ἀναργύρων καὶ οἱ ἀπόδημοι Κοσμίτες. Αὐτόθι, σ. 123 - 126. — Κοσμίτικες γιορτὲς καὶ ἔθιμα. Αὐτόθι, σ. 269 - 274.
1157. **Χατζηγεωργίου Γεώργ.** Ἀπὸ τὰ ἀγιάσματά μας. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 39 - 44.
1158. **Χατζηκωστῆς Γεώργ.** Πασχαλινὲς μνήμες. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 13 - 15.
1159. **Χατζόπουλος Γ. Κ.** Τὰ «Ἀναστενάρια» εἰς Μαυροθλεύκη τοῦ νομοῦ Δράμας. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 61 (1971), σ. 29 - 32.

β') Μελέται.

1160. **Loukatos D. S.** Masques et déguisements populaires en Grèce. Masken und Maskenbrauch aus Ost - und Südosteuropa. Im Auftrag der Schweizerischen Gesellschaft für Volkskunde hrs von Robert Wildhaber. Basel 1968, 8ον, σελ. (51) 177 - 184 (58).
1161. **Πετρόπουλος Δημ.** Μητραγύρται - Μηναγύρται. Ἐπ ΚΛ Κ' - ΚΑ' (1967 - 68) 106 - 112.
1162. **Κουρέτας Δ.** Τὰ Ἀναστενάρια. Ψυχοφυσιολογικὴ ἐρμηνεία. (Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ἱατρικὰ Χρονικά», τόμ. 9, τεῦχ. 79, Ἰουλ. 1969, σ. 614 - 620). Ἀθῆναι 1969, 8ον, σελ. 7.
1163. **Spyridakis Georg.** La légende de Saint Cassien chez les peuples Grec, Bulgare et Russe. III. (Association Internationale d' Études du Sud - Est Europeen). (Editions de l' Academie Bulgare des Sciences). Sofia 1969, 8ον, σ. 253 - 257.
1164. **Αἰκατερινίδης Γεώργ. Ν.** Ὁ ἐορτασμὸς τοῦ ἀγίου Γεωργίου εἰς Νέον Σούλι Σερρών. Σερρ Χρον Ε' (1969 - 70) 129 - 148.

1165. **Εὐαγγέλου Ἰάσων** Ἡ γοητεία τοῦ μυστηρίου. Πρόλογος Δ. Κουρέτα. Ἀθήνα (1970), 8ον, σελ. 253.

Λαογραφικῶς ἐνδιαφέρει τὸ κεφάλαιον : «Τὰ Ἀναστενάρια καὶ ἡ ἀκαΐα τῶν πυροβατῶν» (σ. 85 - 162).

1166. **Brewster P. G.** The foudation sacrifice motif in legend, folksong, game, and dances by —. (Sonderdruck : Zeitschrift für Ethnologie, Band 69, Heft 1, Braunschweig 1971), 8ον, σελ. 71 - 89.

3. Κοινωνική ζωή.

α') Κοινωνική ὀργάνωσις.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 110. 113. 115. 117. 121. 123. 124. 132. 135. 138. 146. 147. 152. 157. 160. 162. 165. 166. 168. 169. 170. 171. 174. 179. 180. 181. 182. 187. 190. 191. 195. 197. 201. 204. 206. 207. 208. 210. 212. 214. 216. 217. 219]

1167. **Γουδέλης Γ.** Τὰ μάτια τῆς δίδυμης. Μεσσην Γράμμ 2 (1967) 204 - 208.

1168. **Δανδαλίδης Δημ.** Ἀβδηρα. Θρακ Χρον Ζ' (1967) 91 - 92.

1169. **Χιονίδης Γ.** Τὰ ὄργανα αὐτοδιοικήσεως τῆς ἐλληνικῆς κοινότητος Βεροίας ἐπὶ τουρκοκρατίας. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 8 (1967), σ. 44 - 45.

1170. **Ἀθανασίου Π.** Περιληπτικὴ λαογραφία Κοτρωνιάς - Σουφλίου. Θρακικὰ 42 (1968) 164 - 168.

Δημοσιεύονται πληροφορίες καὶ περὶ γάμου.

1171. **Παπανικολάου Φώτ.** Ἡ ξενιτιά. Α' Ὁ ἀποχωρισμός. Μακεδ Ζωή, τεῦχ. 17 (1967), σ. 47. — Β' Ὁ κλαψύδεντρος. Αὐτόθι, τεῦχ. 18, σ. 31. — Γ' Νοσταλγία. Αὐτόθι, τεῦχ. 19, σ. 49. — Δ' Οἱ γραφές. Αὐτόθι, τεῦχ. 20 (1968), σ. 39. — Ε' Ὁ γυρισμός. Αὐτόθι, τεῦχ. 21, σ. 46 - 47.

1172. **Πετρόπουλος Δημ. Ἀ.** Ὅρια ἱερὰ - σταυράτα. Ἐπ Ἐπ Φιλ Σχ Θεσ/κης 11 (1969) 227 - 244. [Μελέτη].

1173. **Βάος Ζαφ. Ἀ.** Τὸ Κάστρον, ἡ κοινωνία του καὶ τὸ ἔθιμον τοῦ ἀρραβῶνος. Ἐπετ Ἐταιρ Κυκλ Μελ Η' (1969 - 70) 567 - 589.

1174. **Κραβαρτόγιαννος Δρόσος** Χοροστάσια καὶ νυφοπάζαρα στὰ Σάλωνα. Ρουμελ Ἡμερολ 14 (1968 - 70) 139 - 140.

1175. **Κύρρης Κ. Π.** Ἐπαγγέλματα, χαρακτηρισμοί, χαρακτῆρες καὶ μορφαὶ τοῦ λαϊκοῦ οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου τῶν Κυπρίων. Κυπρ Λόγος 1 (1969) 92 - 99, 171 - 174, 235 - 238, 288 - 291, 328 - 331. 2 (1970) 51 - 43, 80 - 84.

1176. **Πασχάλης Δημ. Π.** 'Η ἐν Ἄνδρῳ δημογεροντία ἐπὶ τουρκοκρατίας καὶ Καποδίστρια. 'Επετ 'Εταιρ Κυκλ Μελ Η' (1969 - 70) 305 - 319.
1177. **Πέννας Πέτρ. Θ.** Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Μελενίκου. I. Τὸ «Κτηματολόγιον» τοῦ Κοινοῦ Μελενίκου. II. Κατάλογος δωρητῶν καὶ εὐεργετῶν τοῦ Κοινοῦ καὶ τῶν Ἐκπαιδευτηρίων. Σερρ Χρον Ε' (1969 - 70) 89 - 122. Τοπωνύμια, κύρια ὀνόματα, εἰδήσεις κοινων. ὀργανώσεως.
1178. **Φραγκινέας Νικόλ.** 'Η ἀδελφοποιΐα εἰς τὴν Μάνην. Λακωνικά Ζ' (1970), τεῦχ. 37, σ. 16 - 18.
1179. **Χιονίδης Γ. Χ.** Τρεῖς κανονισμοὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος τῆς Βεροίας κατὰ τὰ τέλη τῆς τουρκοκρατίας. Ἑλληνικά 23 (1970) 97 - 142. Ἐνδιαφέρει καὶ ὡς πρὸς τὰ δημοσιευόμενα ὀνόματα.
1180. **Βαενᾶς Δημ.** 'Η γυναίκα στὸ θεσσαλικὸ χωριὸ σὰν σύζυγος, μητέρα καὶ παράγοντας κοινωνικῆς ζωῆς. Μαγνησιακά Α' (1971) 117 - 121.
1181. **Καρανικόλας Ἀλέξ. Σ.** Νότιες Σποράδες. Σελίδες ἀπὸ τὴν ἱστορία τῶν προνομίων τους. Παρνασσὸς ΙΓ' (1971) 423 - 449.
1182. **Κύρρης Κ. Π.** Οἱ Τηλλυροὶ καὶ ἡ Τηλλυρία. Κυπρ Λόγος 3 (1971) 7 - 9, 186 - 188.
1183. **Χατζηγάκης Ἀλέξ. Κ.** Ἀσπροποταμίτικα λαογραφικά. Θεσο Χρον 10 (1971) 187 - 189.

β') Λαϊκὸν δίκαιον.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 120. 121. 123. 124. 138. 146. 160. 162. 165. 166. 170. 174. 187. 190]

1184. **Μέρτζιος Κ. Δ.** Κρητικὰ συμβόλαια τῶν χρόνων τῆς ἐνετοκρατίας. Κρητ Χρον ΙΘ' (1965) 111 - 145.
1185. **Ζέπος Παν. Ἰ.** Μεσσηνιακὰ νομικὰ ἔθιμα. (Καταγγελία συμβάσεως μισθώσεως). Μεσσην Γράμμ 2 (1967) 235 - 239.
1186. **Μέρτζιος Κ. Δ.** Ὀκτὼ διαθῆκαι Ἑλλήνων τῆς Βενετίας (1535 - 1547). Μνημοσύνη Α' (1967) 174 - 198.
1187. **Alexiou Chr.** Survivals of tribal custom in ownership and division of property in modern Greece. Antiquitas Graeco - Romana ac tempora nostra. Acta Congressus Internationalis habiti Brunae diebus 12 - 16 mensis Aprilis MCMLXVI, Praegae MCMLXVIII, σ. 73 - 81.
1188. **Δελλα - Ρόκκας Ἰω.** Τὸ δίκαιον τῆς Νάξου κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τουρκοκρατίας. Ἐπ' Ἐταιρ Κυκλ Μελ Ζ' (1968) 426 - 481.

1189. **Κατσουρός 'Αντ.** Ναξιακά δικαιοπρακτικά έγγραφα τοῦ 17ου αἰῶνος. 'Επετ 'Εταιρ Κυκλ Μελ Ζ' (1968) 24 - 337.
1190. **Κισκήρας 'Ιω.** 'Η σύμβασις μαθητείας ἐν τῇ βενετοκρατουμένη Κρήτῃ. (Μετ' ἀνεκδότων ἐγγράφων ἐκ τοῦ Archivio di stato τῆς Βενετίας). 'Αθῆναι 1968, 8ον, σελ. 20.
1191. **Λίνος Δημ.** 'Η ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης ἐπὶ τουρκοκρατίας καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν Χίον. Χιακὴ 'Επιθεώρ 6 (1968), τεῦχ. 17 - 18, σ. 163 - 175.
1192. **Μέρτζιος Κ. Δ.** Οἱ 'Αθηναῖοι Περούληδες ἐν Βενετία. 'Αθηναϊκά, τεῦχ. 41 (1968), σ. 1 - 8.
'Εν ἐγγραφον ἀπογραφῆς καὶ ἐκτιμήσεως ἀντικειμένων τοῦ 1708.
1193. **Συμεωνίδης Σῖμ.** Δύο νοταριακά ἐγγραφα. Σιφνιακὴ 2 (1968), τεῦχ. 14, σ. 22.
1194. **Λώλης Νικόλ.** 'Ο σέμπρος. Μιὰ μορφὴ ἐταιρίας ἐθιμικοῦ λαϊκοῦ δικαίου. 'Ηπειρ 'Εστ ΙΗ' (1969) 240 - 241.
1195. **Μακρυμίχαλος Στέφ.** Τὸ «ὀπινόβολον». Μία ἀθησαύριστος λέξις. Παρνασσός 11 (1969) 407 - 410.
1196. **Τσακωνικό-προικοσύμφωνο.** Χρον Τσακ Γ' (1969) 47.
1197. **Συμεωνίδης Σῖμ.** Δυὸ παλιὰ ἐγγραφα Σίφνου. Σιφνιακὴ 3 (1969), τεῦχ. 27 - 28, σ. 15.
Τὸ α' ἐγγραφον : συμφωνητικὸν πακτώσεως.
1198. **Γιανναροπούλου 'Ιωάννα** 'Η παρὰ τὴν Ζάχολην Κορινθίας μονὴ τοῦ προφήτου 'Ηλίου. Πελοποννησιακὰ Ζ' (1969 - 70) 69 - 124.
Πωλητήρια, διαθῆκαι, ἐγγραφα.
1199. **Κύρρης Κ.** Πωλητήριον ἐγγραφον τοῦ 1881 ἐκ Λαπήθου. Χρον Λαπήθου Α' (1970) 32 - 46.
1200. **Κύρρης Κώστ. - Καϊμακάμης Φριῆξ.** 'Ανέκδοτα ἐγγραφα ἀπὸ τὸ ἀρχεῖον τοῦ Δήμου Λαπήθου ὡς συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ. Χρον Λαπήθου Α' (1970) 47 - 74.
1201. **Κύρρης Λεων.** 'Ιδιοκτησία καὶ διανομὴ νεροῦ ἀπὸ τὴν βρύσην τοῦ «Δράκοντα» (Λαπήθου). Χρον Λαπήθου Α' (1970) 95.
1202. **Παπαδημητρακόπουλος Π.** Δύο ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα γνωστὰ ἐγγραφα ἀφορῶντα τὴν Δάφνην Καλαβρύτων. 'Επετ Καλαβρ Β' (1970) 77 - 79.
'Εν πωλητήριον ἐγγραφον καὶ ἐν ἀνταλλαγῆς περιουσιῶν.
1203. **Παπαδογιάννης Ν.** Πατριαρχικὸν ἐπιτίμιον τῶν ἱερῶν μονῶν Βωσάκου καὶ Χαλέπας. Κρητ Χρον ΚΒ' (1970) 507 - 510.

1204. **Τριανταφύλλου Κων.** "Εγγραφον ἔτους 1736 συμβιβασμοῦ χωρίων Περιστεράς καὶ Μεσορρουγίου. 'Επετ Καλαβρ Β' (1970) 173 - 177.
1205. **Χαλατσᾶς Δημ.** Τὸ δίκαιο στὰ ὄρεινά χωριά τῆς κεντρικῆς Ρούμελης ἐπὶ τουρκοκρατίας. Ρουμελ 'Ημερολ 14 (1968 - 70) 81 - 89.
1206. **Γιανναροπούλου 'Ιωάννα** Δικαιοπρακτικὰ ἔγγραφα ἐκ τῆς μονῆς Ρεοντινοῦ. Πελοποννησιακὰ Η' (1971) 201 - 238.
1207. **Δρακάκης 'Ανδρ.** Θηραϊκὴ διαθήκη τοῦ 17ου αἰῶνος. Σαντορίνη (1971), σ. 131 - 133.
1208. **Ζερβογιάννης Ν.** Κρητικὰ συμβόλαια ἐνετοκρατίας. (Τῆς Μονῆς 'Αρετίου - Μεραμπέλλου). 'Αμάθεια Β' (1971), τεῦχ. 4, σ. 46 - 48· τεῦχ. 6, σ. 124 - 128· τεῦχ. 7, σ. 181 - 185· τεῦχ. 8, σ. 235 - 238· τεῦχ. 9, σ. 251 - 254. [Συνεχίζεται].
1209. **Κατσουρός 'Αντ.** Διαθήκη Γουλιέλμου ντὰ Κορόνια. Σαντορίνη (1971), σ. 135 - 138.
1210. **Κοσμίτης Σ.** Προικοσύμφωνον τοῦ 1857. Χρον Κοσμᾶ (1971) 237 - 238.
1211. **Κουτίβας Σταῦρ.** 'Η παρά τὸν Φενεὸν Κορινθίας μονὴ τοῦ ἁγίου Γεωργίου. 'Αρχ Κορινθ Μελ Α' (1971) 70 - 144.
'Απὸ σελ. 107 κέξ.: Δικαιοπρακτικὰ καὶ ἄλλα ἔγγραφα τῆς Μονῆς, ἔνθα εἰδήσεις λαϊκοῦ δικαίου, τοπωνύμια καὶ κύρια ὀνόματα.
1212. **Λυγνός 'Εμμ. 'Αντ.** "Εγγραφον περὶ «ἀντιγίου» (ἀνταλλαγῆς). Σαντορίνη (1971), σ. 141 - 142.
1213. **Μακρυμίχαλος Στέφ. 'Ι.** Τσακῶνικα προικοσύμφωνα τοῦ 18ου καὶ 19ου αἰῶνος. Πελοποννησιακὰ Η' (1971) 277 - 410.

4. Παιδικὴ ζωὴ. Παιδιά.

[Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα ὑπ' ἀριθμ. 124. 147. 177. 194. 216]

1214. **Βασιλᾶς 'Ηλ.** Πῶς παίζαμε τὰ κότσια. 'Ηπειρ 'Εστ ΙΗ' (1969) 457-459.
1215. **Παπαθανασόπουλος 'Ηλ.** Παιγνίδια στὸ Γιωργίτσι. Λακωνικὰ ΣΤ' (1969), τεῦχ. 35, σ. 149 - 151. [Λογοτεχνικὴ περιγραφή].
1216. **Βασιλᾶς 'Ηλ.** Παιδικὰ παίγνια [2]. 'Ηπειρ 'Εστ ΙΘ' (1970) 167 - 168.
1217. **Ρουσούνιδης 'Α. Χ.** Δύο ἔθιμα μεταπεσόντα εἰς λαϊκὰ παίγνια. Κυπρ Σπ ΛΔ' (1970) 141 - 144.

1218. **Λοδόμματος ἼΑνδρ.** Κινητικὰ παιγνίδια - κατασκευές. Λαογρ Κύπρ Α' (1971), τεῦχ. 1, σ. 29 - 32. — Παιγνίδια - ὄπλα ἀπὸ τῆ Λάπηθο, ἐπαρχία Κερήνειας. Αὐτόθι, τεῦχ. 2, σ. 97 - 98.
1219. **Χαραλαμπάκης Χριστόφ.** Περιορισμένης χρήσεως λαϊκὰ παιγνίδια εἰς τὸν νομὸν Λασιθίου. ἸΑμάλθεια Β' (1971), τεῦχ. 8, σ. 211 - 223.
1220. **ἸΑρτέμης ἸΑνδρ.** ἸΗ συκιά. Μαθ ἸΕστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 79.
1221. **Γεωργίου Γεώργ.** Βεζύρης. Μαθ ἸΕστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 78.
1222. **Εὐτυχίου Εὐτ.** Κιττὶ ἠ βασίλειον. Μαθ ἸΕστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 78. — Μαρμαρωτόν. Αὐτόθι, σ. 79.
1223. **ἸΙωάννου ἸΙω.** Λιγκρί. Μαθ ἸΕστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 79.
1224. **Κυριακοῦ Κυρ.** Τὸ χωστό. Μαθ ἸΕστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 80.
1225. **Πιερῆς Κων.** Τὸ φιλικουτόνι. Μαθ ἸΕστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 80.
1226. **Σταυρῆς Παναγ.** Σκατούλια. Μαθ ἸΕστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 79. — Τσιάμπουρος. Αὐτόθι, σ. 80.
1227. **Χάρης Μηγᾶς** ἸΑσχιελωστόν. Μαθ ἸΕστ ΚΒ' (1971 - 72), ἀρ. 52, σ. 78.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Α΄ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΩΝ

- Abbott G. F. 141
- Ἀβτζῆς Γ. Κ. 932
- Ἀγάπιος Μοναχὸς ὁ Κρής 1025
- Ἀγαπίου Ἑλένη 448, 735
- Ἀγγελῆς Ν. 431
- Ἀδάμου Γιάνν. 727
- Ἀθανασιάδης Εὐστάθ. 116, 933
- Ἀθανασίου Λεωνίδας 245
- Ἀθανασίου Π. 1170
- Ἀθανασόπουλος Ἰ. 786
- Αἰκατερινίδης Γεώργ. Ν. 4, 39, 222, 306, 639, 1101, 1147, 1118, 1119, 1164
- Ἀκρίτας Τάκης 32
- Alevizos Susan 1034
- Alevizos Ted 1034
- Ἀλευρᾶς Νάσ. 1087
- Alexiou Chr. 1187
- Ἀλισανδράτος Γ. 432
- Ἀμαργιανάκης Γεώργ. Στ. 1035, 1042, 1046
- Ἀναγνωστοπούλου Ἀρχοντούλα 296
- Ἀναστασιάδης Νικόλ. 681
- Ἀναστασίου Ἰω. 117, 197
- Ἀνδρέοπουλος Ἀργ. 1036
- Ἀνδρέου Κωνσταντῖνα 408, 849
- Ἀνδρέου Χρ. 1051
- Ἀνδριώτης Νικόλ. 33, 876
- Ἀνδρονίκου Ἀνθῆ 487
- Ἀντίπας Παν. 919, 934
- Anthony Anne 198
- Ἀντουράκης Γεώργ. 1102
- Ἀντωνιάδης Ἀνδρ. 796
- Ἀντωνιάδης Ξενοφ. 1132
- Ἀντωνιάδου Εὐα 541
- Ἀντωνίου Ἀντών. 108, 851
- Ἀντωνίου Χριστόφ. 920
- Ἀπαλοδήμας Ἀντών. 715
- Ἀποστολάκης Σταμ. 142, 771, 921, 1142
- Ἀραμπατζῆς Δ. 1088
- Ἀργυροῦ Κυριακούλα 367
- Ἀργυροῦ Σωτ. 567
- Ἀρκουδάρη - Τσουρδοῦ Κλοτίλδη 772
- Ἄρτεμης Ἀνδρ. 1220
- Ἀρχιγένης Δημ. 283
- Ἀσημομάτης Βασίλ. 1089
- Ἀστερινὸς Δ. 219
- Ἄτέσης Βασίλ., Μητροπ. πρ. Λήμνου, 885
- Ἀγλῆς Νικόλ. 773
- Baggally John 607
- Βαγενᾶς Θ. 11, 284, 488, 898, 935, 982, 1052
- Βαγιακάκος Δικ. Β. 2, 23, 137, 822, 861, 862, 886, 922, 936, 961
- Vayakakos Dic. Βλ. Βαγιακάκος Δικ. Β.
- Βαενᾶς Δημ. 1180
- Βάος Ζαφ. Ἀντ. 1173
- Βαρβατζίκη Ἐλισάβετ 214
- Βάιος Ἰω. 445
- Βακαλόπουλος Κ. Α. 336
- Βασδραβέλλης Ἰω. Κ. 165, 489
- Βασιλᾶς Ἡλ. 1010, 1214, 1216
- Βασιλειάδης Δ. 249, 321
- Βασιλείου Ἀλ. 219
- Βασιλείου Μαρία 542
- Βασιλείου Παν. 937

- Βασιλείου Σπύρ. 337
 Vassiliou Vasso 375
 Vassiliou Georg. 375
 Βαφείδης Κων. 166
 Baud-Bovy Sam. 1037, 1041, 1043
 Βελούση Άννα 374, 409, 543, 671, 1133
 Wildhaber Robert 14
 Βιολάρη Βέρα 229, 656
 Βιολάρης Γλαῦκος 774
 Βιολάρης Χριστόφ. 490
 Vitt Rex 486
 Vlachos Theod. Βλ. Βλάχος Θεόδ.
 Βλαστός Π. 1024
 Βλάχος Γ. 863
 Βλάχος Θεόδ. 68, 887
 Βλάχος Νικόλ. 797
 Blum Eva 375
 Blum Rich. 375
 Βογιατζίδης Ίω. Κ. 167, 1011
 Βοκοτόπουλος Π. 962
 Βόρκα Ούρανια 672
 Βουρνᾶς Χριστ. 118
 Βρανή Βασιλική 119
 Βρανούσης Λ. 84, 923
 Βραχᾶς Γιάνν. 265
 Βρέλλης Παῦλ. 338
 Brewster P. G. 1166
 Buchner Alex. 1038
 Βυζάκος Μιχ. 568

 Connell Patrick 297

 Γάλλος Δημ. 859
 Georgacas Dem. Βλ. Γεωργακάς Δημ. Ί.
 Γέροντας Δημ. Άλ. 40
 Γεωργακάς Δημ. Ί. 924, 983
 Γεωργαλάς Γεώργ. 941
 Γεωργιάδης Χρ. 371
 Γεωργιάδου Άγαθή 544
 Γεωργιάδου Ίωάννα 914
 Γεωργίου Άνδρ. 1001
 Γεωργίου Γεωργία 449

 Γεωργίου Γεώργ. 1221
 Γεωργίου Κων. 307
 Γεωργίου Όλυμπιάς 491
 Γεωργίου Χρυστάλλα 492, 846
 Γεωργούλας Σωκρ. 168, 169
 Γιαγκιοζῆς Φαίδ. 368
 Γιαγκουλλῆς Κων. Γ. 322, 461, 569,
 570, 606, 621, 629, 798, 938, 939,
 963, 984
 Γιακουμέττη Αικατερίνη 437, 493, 775
 Γιακουμέττη Σωτηρία 294, 756, 1005
 Γιαννακόπουλος Βλ. 285, 1075
 Γιανναροπούλου Ίωάννα 1198, 1206
 Γιαννόπουλος Ίω. 3
 Γιασεμίδου Εὐδοκία 414
 Γιομπλάκη Άλκμήνη 571
 Γιομπλάκης Άθ. 438, 450, 494, 1090,
 1106, 1120
 Γιωρτσῆς Γεώργ. 985
 Γιανιάτσας Κων. 427
 Γιαννούλης Γεώργ. 1086
 Γιαρτζονίκας Δημ. 85
 Γιατζάρας Άστ. 110
 Γιατσόπουλος Σταῦρ. 1134
 Γκέρτσος Χαρίδ. 114
 Γκίκας Π. 152
 Γκλέκας Γ. Δ. 421, 799, 837, 925, 940,
 964, 986
 Γλέζος Π. 58
 Γλύστρας Χρ. 232
 Γοργορίνης Γεώργ. 277
 Γουδέλης Γ. 1167
 Γούναρης Άναστ. 899
 Γραμματίκογλου Έλένη 143
 Γρηγοράκης Μιχ. 572, 714
 Γρηγόρης Γερ. 278
 Γρηγορίνης Γεώργ. 277
 Γρῆσπος Π. 120, 1012
 Γριτσόπουλος Τ. Άθ. 111, 185, 189, 190

 Δάκαρης Σωτ. 923
 Δαμιανάκος Γ. 451, 495, 573

- Δανδαλίδης Δημ. 1168
 Δασκαλάκη Κατερίνα 708
 Δασκαλόπουλος 'Α. Ν. 640
 Δελλα - Ρόκκας 'Ιω. 1188
 Δεπάστας 'Ιω. 864
 Deter - Grohmann Ismene 608
 Δετοράκης Θεοχ. 574, 1028
 Δευτεραῖος "Αγγ. Ν. 4, 223, 1060
 Δημακόπουλος 'Ιορδ. 250, 323
 Δημητριάδης Γ. 170
 Δημητριάδης Κ. 1104
 † Δημήτριος, Μητροπολίτης Πέτρας, 1053
 Δημητρίου 'Αναστασία 452
 Δημητρίου Γεώργ. 816
 Δημητρίου Δημ. 453
 Δημητρίου 'Ελένη 339
 Δημητροκάλλης Γεώργ. 9, 888
 Διαλεκτός Ντόρης 171
 Διαμάντης Α. 59
 Διαμαντόπουλος Νικ. 965
 Διδασκάλου 'Τριγένεια 340
 Dimitrocallis G. Βλ. Δημητροκάλλης Γεώργ.
 Δογάνης Διαμ. 575
 Dorson Rich. 707
 Δραγούμης Μ. Φ. 69
 Δρακάκης 'Ανδρ. 1207
 Δράκος 'Ανδρ. 269, 291, 428, 496
 Δράκος Γεώργ. 937
 Δράκου 'Ελευθερία 497
 Δρανδάκης 'Ιω. 422, 761, 865
 Δωρῆς Μιχ. 308, 324
 Eideneier H. 439
 † Ειρηναῖος, Μητροπολίτης Κισσάμου, 1061
 'Ελευθεριάδης 'Αθ. 941
 'Εξαδακτύλου 'Ανδρούλα 1143
 'Ερωτόκριτος Γεώργ. 397, 498, 660
 'Εσκιτζόγλου 'Ανάργ. 121
 Εὐαγγελᾶτος Χρ. Γ. 216
 Εὐαγγελίδης Δημ. 309
 Εὐαγγέλου 'Ιάσ. 1165
 Εὐαγγέλου Σταυρούλλα 454, 499
 Εὐτυχίου Εὐτ. 817, 1222
 Ζαδῆς Δημ. 1042
 Ζαμπακκίδης Παντ. 455, 762
 Ζαννετῆ 'Ελένη 915
 Ζάππας Τάσος 172, 272, 275
 Ζαφειρογλου Πλάτ. 800
 Ζέπος Παν. 1185
 Ζερβογιάννης Ν. 966, 1208
 Ζερζελίδης Γ. 1066, 1076
 Ζήβας Διον. 326
 Ζήσης Σπ. 641
 Ζιώτας Παν. 173, 759
 Ζωγραφάκης Γ. Κ. 144
 Ζώρα Πόπη 318
 Ζώρας Γεώργ. Θ. 1026
 'Ηλιάδης Βασ. 144
 'Ημελλος Στέφ. Δ. 224, 823, 824, 831
 'Ημίσου Μαρία 545
 Θεοδοσιόγλου Β. 147
 Θεωδωρίδης Θεόδ. 967, 1144
 Θεοδώρου Κυριάκ. 576
 Θεοφάνους Σωτήρ. 801
 Θεοχάρης 'Ιω. 186, 613
 Θεράποντος Χρυστάλλα 661
 Θωμᾶς Γ. 251
 Θωμόπουλος 'Ι. 866, 877, 889
 'Ιακωβίδης Κυρ. 599
 'Ιγνατίου 'Ανδρ. 310, 419, 705, 942
 Ioannides C. D. Βλ. 'Ιωαννίδης Κώστ. Δ.
 'Ιωαννίδης 'Ελευθ. 246
 'Ιωαννίδης Κώστ. Δ. 577, 609, 1044,
 1047, 1054
 'Ιωαννίδης Στέφ. 230, 255
 'Ιωαννίδου - Μπαρμπαρίγου Μαρία 70
 'Ιωάννου Γ. 432
 'Ιωάννου Δέσποινα 763
 'Ιωάννου 'Ιω. 1223
 'Ιωάννου Μαρία 578

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

- Καδῆ Ἀνδρεανῆ 235, 425, 546, 673, 856
 Καδιανάκης Ἐμμ. 802
 Καζαζῆ Ἐλένη 415, 579
 Καζαμία Ἀνδρεανῆ 713
 Καϊμακάμης Φρῖξ. 1200
 Κακουλίδη Ἐλένη 890
 Kakridis Johann. Th. 369
 Kakridis Phanis J. 754
 Καλαθέρης Τάσ. 247
 Καλετσάρης Κων. 1091
 Καλλιάνης Δ. 199, 943
 Καλλιγιάννη Θάλεια 693
 Καλοταρίδου Ἐλένη 694
 Καλούδης Μηνᾶς 1145
 Κανακάρης Ἀντ. 87, 456, 457, 736
 Κανικλῆς Σωτ. 818
 Κανταρτζῆς Ἀφ. 341
 Καραγιαννάκος Ἀπ. 342, 547, 764, 787
 Καραγιάννη Μαρία 458
 Καραγιώργης Β. 5, 25
 Καρακάσης Σταῦρ. 1039, 1048
 Καραλέκας Ἡρακλ. 122
 Καραμάνου Στυλιανῆ 398, 500, 662
 Καραμανώλης Χαρ. 1092
 Καραμεσίνης Μενέλ. 159
 Καρανικόλας Ἀλέξ. Σ. 901, 1181
 † Καρανικόλας Σωτ. Ἀλ. 901
 Καρεκλᾶς Ἀνδρ. 311, 501
 Καρμέλλος Ἰωακείμ 674
 Καρπάθιος Ἐμμ. Ἰ. 123
 Καρυδάκης Κ. 124
 Κασάπης Χρ. 459
 Κασσωτάκης Ἀνδρ. 260, 1077
 Κατζάκης Μιχ. 216
 Κατσιολούδη Ἀντουανέττα 502
 Κατσίπης Φίλ. 125, 200, 286, 742, 803, 987
 Κατσουλίδης Τ. 318
 Κατσούρης Ἐμμ. 843
 Κατσουρὸς Ἀντ. 901, 1189, 1209
 Καφεντζῆς Ἐπαμ. 944
 Καφούρης Νικόλ. 440
 Καφταντζῆς Γ. 1079
 Καχραμάνος Χάρης 312, 318, 343
 Καψωμένος Γεώργ. 503
 Κεφαλαῖς Κ. 292, 327
 Κεφαλληνιάδης Ν. 765, 840
 Κιαφκιουλλῆς Ἰω. 460
 Κισκήρας Ἰω. 1190
 Klaar Marianne 701
 Κλειτοῦ Σόνια 548
 Κληρίδης Νέαρχος 461, 686, 689, 832
 Κλοκκάρης Ρένος 743
 Κογκόλης Γεώργ. 819
 Κοκκάλης Παντ. 1049, 1135
 Κοκκίνης Σπ. 313
 Κόκκινος Δ. 71, 72, 159, 184, 309
 Κοκόλης Ξ. 880
 Colaclides Helen 707
 Κόλλιας Γ. Τ. 1141
 Κολίτσης Ἀνδρ. 1013
 Κολλυφᾶς Γεώργ. 416, 580, 744, 788, 902, 968
 Κομνηνὸς Μιχ. 642
 Κομνίδης Γεώργ. 126
 Κομπορόζος Φ. 916
 Κονταράτος Σάββας 344
 Κοντομίχης Πανταζῆς 1085
 Κόντος Πασχ. 60
 Κοσμᾶς Ν. 127
 Κοσμετάτος - Φωκᾶς Νικόλ. 174
 Κοσμῆς Ἀγγ. 145
 Κοσμίτης Σ. 1210
 Κουκίδης Κωνστ. 34
 Κουμανούδης Ἰω. Ν. 298, 299, 328, 345
 Κουμπαρίδου Ἀναστασία 766, 1146
 Κουντούρης Θέμος 657
 Κουρέτας Δ. 1162
 Κουρῆ Ζηνοβία 504
 Κουρῆ Παναγιώτα 505
 Κουρμούλης Γεώργ. 610
 Κουρουκλάρη Εἰρήνη 388, 462, 718, 917
 Κούσιος Μεν. 201
 Κούσουλός Κων. 988
 Κουτίβας Σταῦρ. 1211

- Κουτσούκης Κλεομ. 146
 Κουτσόφτα Μαρία 463
 Κουφάκης Π. 658
 Κραβαρτόγιαννος Δρόσος 1174
 Κρανιδιώτης Ν. 622
 Kretzenbacher Leop. 825
 Κρητικός Παν. 88
 Κρικόπουλος Χρ. 112
 Κτενίδης Δ. 147
 Κυδωνάκη - Μαστοράκη Ειρήνη 549
 Κυθρεώτης Ίακ. 261, 267
 Κυπριανού Παν. 581
 Κυπριανού Χρυσ. Σ. 15, 43, 44, 45, 61, 66, 73, 89, 90, 157, 227, 266, 389, 461, 464, 550, 611, 630, 686, 724, 737, 826, 833, 867, 878, 891, 904, 1014
 Κυριαζόπουλος Βασ. 91, 346
 Κυριαζοπούλου Βασ. 329
 Κυριακίδης Θωμάς 702, 850
 Κυριακίδης Ίω. 804
 Κυριακίδης Νικόλ. 506
 Kyriakides Stilp. Βλ. Κυριακίδης Στίλπ. Π.
 Κυριακίδης Στίλπ. Π. 46, 838
 Kyriakidou - Nestoros Alke Βλ. Κυριακίδου - Νέστορος "Αλκη
 Κυριακίδου - Νέστορος "Αλκη 141, 314, 617
 Κυριακόπουλος Βασίλ. 318, 1067
 Κυριακού Δέσποινα 551
 Κυριακού Κυρ. 1224
 Κύρρης Δημοσθ. 552
 Κύρρης Κ. Π. 12, 17, 643, 752, 805, 1136, 1175, 1182, 1199, 1200, 1201
 Κύρρης Λεων. 1201
 Κωμοδρόμου Έλένη 663
 Κωνσταντινίδης Άνδρ. 507, 664, 969
 Κωνσταντινίδης Δημ. 347
 Κωνσταντινίδης Ν. 127, 136, 162, 760, 1108
 Κωνσταντινίδου Μάρθα 273
 Κωνσταντινόπουλος Χρ. Γ. 279, 905, 945
 Κώνστας Κ. Σ. 148, 175, 176, 202, 203, 582, 776, 868
 Κωστάκης Θαν. Π. 233, 750, 869
 Κωτσαδάμ Γιάνν. 631
 Κωτσάκη Ίωάννα 293, 300, 1093
 Κωτσιώρης Βασίλ. 1137
 Λαδόμματος Άνδρ. 1218
 Λαζάρης Χριστόφ. 1015
 Λαζαρίδης Κ. 47, 134
 Λαζάρου Άνδρ. 465, 946
 Λαμπαδαρίδης Νικ. 348, 1068, 1147
 Λαμπριᾶς Χρ. 728, 853, 946
 Λαμπρινουδάκης Βασ. 703
 Λάμπρος Σπ. Π. 948
 Λάππας Άριστ. 349
 Λασπίδου Μεταξία 214
 Λασσιθιωτάκης Κ. 989
 Leclanche Jean-Luc 562
 Λεμονά - Τρεμπέλα Έλένη 248
 Λέτσας Άλέξ. 31
 Λευκόσιλος Σπυρ. 367
 Λεωνίδου Κυριακή 553, 675
 Λιανίδης Σίμος 62, 116, 276, 949, 1041
 Λιασίδης Κυρ. 270
 Λιναρδάκη Έλευθερία 301
 Λίνος Δημ. 1191
 Λοῦζου Λοῦζος 94, 970
 Λοῦζου Μαρία 384, 712, 719
 Λουκά Ζωούλα 738
 Λουκαΐδης Χρ. 990
 Loukatos Dem. Βλ. Λουκάτος Δημ. Σ.
 Λουκάτος Δημ. Σ. 27, 35, 49, 74, 75, 95, 115, 227, 350, 632, 633, 644, 750, 755, 827, 833, 1160
 Λυγνός Έμμ. 205, 1078, 1212
 Λυπουρλής Δ. 839
 Λυσίκατος Δημ. 508
 Λώλης Νικόλ. 1194
 Lüdeke Hedwig 649
 Μαγνήτη Παναγιώτα 376, 554, 739
 Μαγνήτου Άνθοῦσα 399, 509
 Μαζαράκης Ε. Δ. 96
 : Μάκιστος (Παπαχαραλάμπους) Κώστ. 178

- Μακρῆς Κων. 132, 318
 Μακρυμίχαλος Στέφ. 1195, 1213
 Μαλδογιάννης Θεόδ. 424
 Μαμώνη Κυριακή 36
 Μανάβης Β. 133
 Μανδαλάκας Σταμάτ. 318
 Μανούσακας Μ. Ι. 892
 Μανουσάκης Γ. 252
 Μαρκόπουλος 'Αθ. 8
 Μαρκόπουλος Θεόδ. 385
 Μάρκου Βασιλική 400, 510
 Μάρκου Ρουπίνα 918
 Μάρκου Σοφία 370
 Μαρμαρινός Κλ. 24, 312, 318, 325, 351, 356, 840, 1068
 Μαστοράκης 'Ιω. 789
 Μάτσας Νέστωρ 274
 Μαυρῆς Δημ. 790
 Μαυρῆς Νικ. Γ. 1
 Μαυροκορδάτος Γεώργ. 676, 971
 Mc Donald Will. Α. 924
 Μέγας Γ. 'Α. 14, 50, 76, 79, 97, 98, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 302, 315, 316, 634, 645, 646, 690, 696, 706, 707, 709, 710
 Megas G. Α. Βλ. Μέγας Γ. 'Α.
 Μελά Μαρίτσα 600
 Μελετόπουλος 'Ιω. 303
 Μενάρδος Σῆμ. 228
 Μερακλῆς Μιχ. 99, 100, 711
 Μερικάκης Στυλ. 879
 Μέρτζιος Κ. Δ. 1184, 1186, 1192
 Μεταλληνός Γεώργ. 101
 Μηλιαράκης 'Αντ. 179
 Μηλίγκου - Μαρκαντώνη Μαρία 102
 Μηλιόπουλος Παρ. 688, 691, 1109
 Μηλιώρης Νικ. 18, 180
 Μηλιώτης Γεώργ. 441, 466, 720
 Μηνᾶς Κ. 647
 Michaelides S. 562
 Mitsakis K. 608
 Μηχανικός Γεώργ. 665
 Μιχαήλ 'Ανδρ. 511, 659, 695, 950, 972
 Μιχαήλ Μωϋσῆς 63
 Μιχαηλία Ξένη 555
 Μιχαηλίδης Δημ. 648
 Μιχαηλίδης Μ. 682
 Μιχαηλίδης - Νουάρος Μιχ. Γ. 150
 Μιχαηλίδου 'Αγνή 181
 Μίχας Λέανδρος Νικοκλῆ 182
 Μιχέλης 'Αγγ. 109
 Μόδης Γ. 442
 Morgan Careth 1029
 Μορφιαδάκης 'Εμμ. 151
 Μουζούρης Γεώργ. 317
 Μουσαίου - Μπουγιούκου Καλλιόπη 183
 Μουσελίμης Σπ. 184
 Μουτλιᾶ 'Αλκμήνη 467
 Moutsopoulos N. Βλ. Μουτσόπουλος Νικ. Κ.
 Μουτσόπουλος Νικ. Κ. 9, 231
 Μουχταρίδου Σταματία 1110
 Μπακάλης Λουκ. 1121
 Μπαρᾶς Βασ. 134
 Μπελλαρᾶς Νικ. 152
 Μπενέκος Πέτρ. 1080
 Μπίκος 'Αθαν. 1045
 Μπίλλιας Βασίλ. 635
 Μπίρης Κ. Η. 991
 Μπόγκας Εὐάγγ. 41, 47
 Μπόντας Γεώργ. 206, 1138
 Μποτετζαγιᾶς 'Αλέξ. 636
 Μπουμπουλίδης Φαίδ. 13, 19
 Μπουροζίκας Γ. 512, 791
 Μυλωνᾶ 'Ελένη 377, 857
 Μυλωνάκος Σταῦρ. 185
 Ναθαναήλ 'Ανδρεανή 468
 Νασίκας Γρηγ. 207
 Νάστος Κλεάνθ. 208
 Νικολάου Παναγιώτα 777
 Νικολάου Σωτηρία 390, 410, 973
 Νικόπουλος Β. 1111, 1139
 Νοητάκης Κ. 1148
 Νοτίδου - Δρίτσου 'Αγαθή 1122

- Ντελόπουλος Κυρ. 880
- Ξανθάκη - Καλοπίση Βίτα 649
- Ξενοφώντος Έλένη 513, 666
- Ξηλείου Μαρία 469
- Ξύδης Θεόδ. 77, 637
- Ξυνάρη Νίκη 514, 667
- Οεονομίδης D. B. Βλ. Οικονομίδης Δ.Β.
- Οικονομίδης Δημ. Β. 78, 122, 163, 352, 433, 564, 612, 623, 765, 828, 841
- Οικονομίδου Αικατερίνη 515
- Οικονόμου Άνδρεανή 411
- Οικονόμου Άντ. 778
- Οικονόμου Βασ. 186
- Οικονόμου Εύγενία 434
- Όλύμπιος Κ. 103
- Όνουφρίου Άθηνά 601
- Όρθοδόξου Σωτ. 401, 602, 685
- Όρλάνδος Άναστ. 51
- Όυσταγιαννάκη - Ταχατάκη Ειρήνη 385
- Όυσταμανωλάκη - Δανδουλάκη Έλένη 153
- Πάγκαλος Γεώργ. Έμμ. 1004
- Παΐσιος Γεώργ. 1149
- Παναγίδου Νίκη 603
- Παναγιωτάκης Ν. Μ. 1029
- Παναγιωτόπουλος Ά. 1052, 1056, 1057
- Παναγιωτόπουλος Ί. Μ. 353
- Παναγιώτου Ν. 228
- Παναγιωτούνης Π. 613
- Πανάρετος Άνθιμ. 371, 1018
- Πανταζόπουλος Π. 614
- Παντελή Δέσποινα 443
- Παουσιάνης Χρ. 997
- Παπαγεωργίου Βασ. 951
- Παπαγεωργίου Γεώργ. 135
- Παπαγεωργίου Έλισάβετ 470
- Παπαγιάννη Άναστασία 583, 704
- Παπαγιάννη Παρασκευή 392, 471
- Παπαγρηγοράκης Ίδομ. 624
- Παπαδάκη Έλευθερία 104, 254, 330, 354, 355, 1058, 1081, 1094, 1123, 1150
- Παπαδάκις Νικ. 356
- Παπαδημητράκης Κων. 209
- Παπαδημητρακόπουλος Π. 806, 1202
- Παπαδημητρίου Έλένη 331
- Παπαδημητρίου - Δημητρίου Έλένη 357
- Παπαδημητρίου Θεόδουλος 420
- Παπαδημητρίου - Πολιτσάκη Σουλτάνα 210
- Παπαδογιαννάκης Ν. 1203
- Παπαδογιάννης Μ. 381, 472
- Ραπαδοπούλλος Th. βλ. Παπαδόπουλλος Θ.
- Παπαδόπουλλος Θεόδ. 10, 64, 79, 80, 234, 638
- Παπαδόπουλος Θωμ. 881, 893, 1027
- Παπαδόπουλος Στ. Α. 318
- Παπαδόπουλος Στυλ. Γ. 213
- Παπαζήσης Δημ. 753
- Παπαζογλου Άπ. 1124
- Παπαθανασίου Μαρούλα 1125
- Παπαθανασόπουλος Θαν. 154, 155
- Παπαθανασόπουλος Ήλ. 894, 906, 1215
- Παπαθεοδώρου Άπόστ. 187
- Παπαθεοδώρου Παναγιώτα 717, 1005
- Παπαϊακώβου Σταῦρ. 779
- Παπαϊωάννου Δημήτρ. 767
- Παπακώστας Νικ. 115
- Παπαλουκάς Π. 745
- Παπαλουκάς Στ. 584
- Παπαμιτσάκη Ί. 211
- Παπαμιχαήλ Άνδρ. 516
- Παπαμιχαήλ Άννα Ί. 225, 226, 304
- Παπαμιχαήλ Μιχ. 402, 517
- Παπαμιχαήλ Παρασκευή 677
- Παπαναούμ Δημ. 136
- Παπανικολάου Φώτ. 188, 271, 287, 518, 1095, 1113, 1126, 1171
- Παπαντωνίου Κ. 189
- Παπαντωνίου Σ. 807
- Παπαπέτρου Μαρία 393, 757, 852
- Παπαποστόλου Τάσ. 1016

- Παπαρρηγόπουλος Π. 190, 280, 650, 1062,
 1063, 1070
 Παπαστάθης Χαράλ. 70
 Παπασταματίου Χρ. 212
 Παπατρέχας Γερ. 871, 974
 Papacharalampos C. Ch. βλ. Παπα-
 χαραλάμπους Γ. Χ.
 Παπαχαραλάμπους Γ. Χ. 234, 382, 625,
 834, 835, 844, 1069, 1082
 Παπαχαρίσης 'Αθ. 872, 975
 Παπαχριστοδούλου Πολ. 37, 1096
 Παπαχριστοδούλου Χρ. Ι. 156, 926, 952
 Παπαχρυσάνθου Γεώργ. 111
 Παρασκευαΐδης Μίλτ. 178
 Παρασκευόπουλος Θεόδ. 651
 Παραφεντίδου 'Αλεξάνδρα 256, 259, 519,
 556, 585, 1140
 Parkins Alta Ann 213
 Παστός 'Ιω. 520
 Πασχάλης Γεώργ. 521, 730
 Πασχάλης Δημ. 1176
 Πασχάλης Κοντός 214
 Πάτα "Αννα 731
 Πατριαρχέας Β. Δ. 615
 Πατσαλίδου Πολυξένη 473
 Πατσάλου Κατερίνα 604
 Πατσέλης Ν. 215
 Παυλίδης Βασίλ. 378
 Παχυγιαννάκης Εὐάγγ. 1053
 Πεδιαδίτης Μιχ. 792
 Πελεκάνου Μαρία 557
 Πέννας Πέτρ. Θ. 1177
 Περάκης Γεώργ. 412, 793, 808
 Περιστερής Σπ. 1041, 1117, 1118
 Πεταλιανός Γ. 780
 Πετράκη - 'Επιφανίου Στέλλα 696
 Πετρίδου Γεωργία 558
 Πέτροβιτς Νατάλης 191
 Petropoulos Dim. Βλ. Πετρόπουλος Δ. Α.
 Πετρόπουλος Δ. Α. 137, 248, 279, 383,
 474, 477, 522, 562, 606, 1161, 1172
 Πίγγουρας Χριστόφ. 403, 523, 559, 586,
 668, 697, 746, 781, 895, 953, 992
 Πιερής Κων. 1225
 Πιερράκου - Μαρούδα Σούλα 305
 Πιπέρας 'Ανδρ. 404
 Πίπη Δήμητρα 587
 Πιταούλης Γεώργ. 257
 Πιτσιλλίδου 'Ελένη 678
 Πιτταρός Χαράλ. 655
 Πιφάνη Σαρρή Μυροφόρα 588
 Πλατάκης 'Ελευθ. Κ. 28, 976, 1003
 Πλουμίδης Γ. 907
 Πολίτης 'Αλ. 46, 823
 Politis ΑΙ. Βλ. Πολίτης 'Αλ.
 Πολίτης Λῆνος 57
 Πολίτης Νικ. 616
 Πολίτου 'Ελένη 20
 Πολύδωρος Α. 157
 Πολυχρονίου Γ. 288
 Πορτούλας Παν. 794
 Πουλάκης Ζ. 927, 954
 Πουλλή Γεωργία 589
 Πουρναρόπουλος Γεώργ. 429
 Ποῦρος Θεόδ. 768
 Προμπονάς 'Ι. Κ. 9, 823, 873, 896
 Πυργιανός Ματθ. 590
 Radulescu N. 1040
 Ρήγα Κυριακή 524, 560, 679, 740, 854
 Ρήνας Διαμ. 1083
 Ριβουάρ Ι. 1115
 Ριρή Θεοδώρα 372, 386, 444, 525, 698,
 848, 1064
 Ριρής Φωκᾶς 561, 680
 Romeos C. Βλ. Ρωμαῖος Κ.
 Ρότσκος Κων. 475
 Ρουσουνίδης 'Ανδρ. Χ. 21, 105, 181, 194,
 380, 526, 809, 1071, 1151, 1152, 1217
 Ροῦσσοι Μ. 289
 Ρούσσου Νάγια 89, 227
 Ρωμαῖος Κ. 617, 618, 829

- Ρωσσίδης Κ. 527
- Σακαλλή Σοφία 476
- Σακελλαρίδης Κ. 477
- Σακελλίων Γ. 357α
- Σαλιάρης 'Α. 954, 977, 993, 1008, 1017
- Σαλμανίδης Πρόδρ. 1030
- Σαμαρά Θάλεια 113, 1059
- Σαμσάρης Δημ. 1097
- Σαρικόκης Θεόδ. 882
- Σαχᾶ Μαρία 281
- Σγουρίτσας 'Αγ. 264
- Σειστάκης Γεώργ. 928, 956
- Σέπος Λοῖζος 810
- Σέττας Δημ. 52
- Σιαμπανόπουλος Κων. 1153
- Σιδέρης 'Αριστ. 874
- Σιήκα Γεωργία 1127
- Σιμιτζής Χρῆστ. 811
- Σιούφτα Δέσπω 478, 845
- Σιτάρης 'Απόστ. 216
- Σκανδάλης Δημ. 1154
- Σκανδάλης Χρ. 692
- Σκλαβενίτης Χριστόφ. 358
- Σκοπετέας Σταῦρ. 1114
- Σκουτέρη 'Ελεονώρα 127
- Σολωμονίδης Χρῆστ. 479
- Σολωμοῦ 'Ανδρ. 994
- Σουγλή 'Ελένη 913
- Σούρλας Εὐριπ. 480, 957
- Σπανάκης Στέργ. 978
- Σπανός Νικ. 79
- Σπυριδάκης Γ. Κ. 38, 53, 54, 562, 619, 620, 626, 830, 836, 1041, 1163
- Spyridakis G. Βλ. Σπυριδάκης Γ. Κ.
- Σπυρόπουλος 'Απόστ. 158, 159, 192, 995, 1155
- Σπύρου "Αννα 591
- Σπύρου Μ. 319
- Σπύρου Νικόλ. 908
- Σταθάκη - Κούμαρη Ροδούλα 359
- Σταθάκης Στάθ. Δ. 360, 683, 716, 812, 996, 1056, 1057, 1156
- Στάκας Δημ. 1128
- Σταμάτης Χαρ. 193
- Σταμέλος Δημ. 282, 592
- Σταμέλος Ι. 592
- Σταμούλη - Σαραντῆ 'Ελπινίκη 98
- Σταυρακάκης Γιάνν. 1006, 1009
- Σταυρή Παναγ. 1226
- Σταυριανοῦ Χρυστάλλα 394, 481
- Σταυρινίδης Νικ. 652, 979
- Σταυρόπουλος 'Απόστ. 1155
- Σταύρου 'Ελένη 528, 563
- Σταύρου 'Ιω. 395
- Σταύρου Κατίνα 593
- Σταύρου Πάτρ. 627
- Σταύρου Σταῦρος 820
- Στεργίου "Αρτεμις 361
- Στήκα Γεωργία 1065
- Στυλιανοῦ Γεώργ. 529, 594
- Στυλιανοῦ Θεόδ. 653
- Στυλιανοῦ Π. 106, 813
- Συκή Χαρούλα 669
- Συμέου Γεώργ. 530, 699
- Συμεών Τάσ. 1032
- Συμεωνίδης Χ. 929
- Συμεωνίδης Σ. 782, 883, 1193, 1197
- Σφυρόερας Βασ. Βλ. 884
- Σώζου 'Αθανασία 396
- Σωτηρόπουλος Κ. 700
- Ταουσιάνης Χρ. 194, 684, 747, 997, 1019
- Ταπεινοῦ Μερόπη 405, 531, 784
- Ταραμούντα 'Ελένη 532
- Ταρσούλη 'Αθηνᾶ 332, 362, 814
- Ταρσούλη Γεωργία 107
- Τατσιόπουλος Λάμπρ. 217
- Τερζελίδης Γεώργ. 909
- Τερλᾶς Χαρ. 533, 1055
- Τζελέπης Πάνος - Νικολῆς 363
- Τζεμαίλας Γ. 445

- Τζιακούρης Δημ. 320, 417, 478, 998
 Τόλης Δημ. 160
 Τόλλος Δημ. 859
 Τολλοῦ Μαρία 670, 1129
 Τομάζου Ειρήνη 605
 Τομασίδης Κ. 980
 Τοουλάκου Γεωργία 687
 Τοπαλίδης Νικ. 276
 Τουμάνη Νίκη 482
 Τριανταφύλλου Κ. 860, 1204
 Τριάρχης Φώτ. 1098
 Τροῦλλος Ἄντ. 483, 564
 Trofenik Rud. 825
 Τσαγγαρίδης Ὁδ. 333
 Τσάκας Ν. 1020
 Τσακίρη Α. 161
 Τσακνάκης Ἀθ. 162, 1116
 Τσάκωνας Μ. 534
 Τσαλίκη Χρυσή 258
 Τσαμαλῆς Χρ. 910
 Τσαμπαζῆς Π. 1073
 Trapp Erich 1031
 Τσαρνᾶς Ἰω. 726
 Τσιάκας Γ. 406
 Τσιακκίλου Εὐφροσύνη 446, 855
 Τσιαντᾶς Κ. 595
 Τσικνόπουλος Ἰω. 1130
 Τσίλη Καλλιόπη 565, 732, 741
 Τσιρπανλῆς Ι. 1
 Τσιτρουλῆ Αἰκατερίνη 262
 Τσιῶτος Ἰω. 733
 Τσολομήτης Δημ. 364
 Τσοῦχλος Κωνστ. 218, 535
 Τυφορίδου Μ. 426
 Τωμαδάκης Ν. 875, 923
 Φάλμπος Φίλ. 195
 Faur P. 821
 Φασουλᾶκης Στέριος 958
 Φίλιππα Μαριγῶ 367
 Φιλιππίδη Ἑλένη 295
 Φιλοπούλου Κωνσταντῖνα 897
 Φίτζιος Χαρίλ. 1084
 Φλαμουδιώτου Εὐαγγελία 536, 785
 Φλόγα Χρυσάνθη 815
 Φλογαίτης Ἰω. 1074
 Φλούδας Νικ. 137
 Φλῶρος Π. 709
 Φοραδάρης Γεώργ. 413
 Φόρης Βασ. 136
 Φραγκάκι Εὐαγγελία 163
 Φραγκεδάκης Ἐμμ. 769
 Φραγκινέας Νικόλ. 219, 373, 751, 795, 1178
 Φραγκίσκου Ἄντ. 418
 Frye Ellen 1033
 Φωτεινόπουλος Θ. 220
 Φωτιάδης Ἀδωνις 858, 911, 999, 1002
 Φωτιάδης Γεώργ. 596
 Φωτίου Στυλιανή 566
 Χαιρέτη Μαρία 930, 931
 Χαλατσᾶς Δημ. 1205
 Χαλβατζάκης Μαν. 912
 Χαράκτα Χρυστάλλα 484
 Χαραλαμπάκης Χριστόφ. 1219
 Χαραλάμπους Μαγδαληνή 435
 Χαραλάμπους Χ. 290
 Χάρης Μην. 1227
 Χάρης Χαρίλ. 734
 Χαριζόπουλος Ἰω. 1099
 Χασιακὸς Γεώργ. 138, 334
 Χασιώτης Ι. 29
 Χατζηαγαθαγγέλου Ἀγγελικὴ 597
 Χατζηγάκης Ἀλέξ. Κ. 770, 1183
 Χατζηγεωργίου Γεώργ. 365, 1157
 Χατζηγεωργίου Κ. 430
 Χατζηγιιάγκου Ἰω. 537
 Χατζηγιακουμῆς Ἐμμ. 57
 Χατζηγιάννη Ἰωάννα 423, 485
 Χατζηγιάννης Χριστόφας 1131
 Χατζηϊωάννου Κυρ. 227
 Χατζηκωστῆς Γεώργ. 820α, 1158
 Χατζημιχάλη Ἀγγελικὴ 335, 366

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
 ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

- Χατζηνικολάου Α. 318
 Χατζηπαυλίδου Ἀναστασία 139
 Χατζησάββα Ἀγγελικὴ 447, 758
 Χατζησάββα Σωτηρία 721, 842
 Χατζίνης Γ. 274
 Χατζιωναῖς Στ. 253, 268
 Χατζόπουλος Γ. 164, 221, 1159
 Haussing Hans - Wilhelm 68
 Herzefeld Mich. 628
 Hilary Pym 486
 Χιόνης Κων. 1100
 Χιονίδης Γ. 1169, 1179
 Χουτρῆς Γλαῦκος 387
 Χρηστίδου Χρυσή 140
 Χριστοδουλίδης Νικόλ. 1000
 Χριστοδούλου Μενέλ. Ν. 12, 66, 228, 263, 959
 Χριστοδούλου Σπυρούλα 538
 Χριστοδούλου Σωτηρία 960
 Χριστόπουλος Σπυρ. 196
 Χριστοφῆ Ἀνδρεανὴ 436
 Χρυσάνθης Κλ. 67
 Χρυσάνθης Κύπρος 1021, 1022
 Χρυσάνθου Ἀγγελικὴ 407
 Χρυσάνθου Χρῖστ. 539
 † Χρυσόστομος Θεμελῆς, Μητροπολίτης Μεσσηνίας, 981
 Χρυσοστόμου Τασούλλα 540
 Χωματᾶ Αἰκατερίνη 22, 30
 Ψυχολοῦ - Ἰωαννίδη Ἑλένη 654

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Β'. ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Περιοδικὰ ἐρευνηθέντα διὰ τὴν βιβλιογραφίαν καὶ βραχυγραφίαι αὐτῶν	Σελ.	135
Α' Βιβλιογραφία	»	139
Β' Γενικά καὶ σύμμεικτα		
α') Γενικά	»	142
β') Σύμμεικτα	»	147
1. Συλλογαὶ	»	147
2. Μελέται	»	160
Γ' Ὑλικὸς βίος καὶ τέχνη τοῦ λαοῦ		
1. Συνοικισμός, οἰκία καὶ αὐλή. Ἐπιπλα καὶ σκεύη	»	162
2. Ἐνδύματα	»	164
3. Τροφαὶ καὶ ποτὰ	»	165
4. Βίοι. (Γεωργικὸς, ποιμενικὸς, μελισσοκομικὸς, ναυτικὸς, ἀλιευτικὸς κλπ.)	»	165
5. Βιοτεχνία καὶ λαϊκὴ τέχνη. (Ἀρχιτεκτονικὴ, χειροτεχνία, ὑφαντικὴ, κεντητικὴ, ξυλογλυπτικὴ, ἀγγειοπλαστικὴ, μεταλλουργικὴ, λαϊκὰ ἐπιτηδεύματα)	»	167
Δ' Πνευματικὸς βίος		
1. Λαϊκὴ πίστις	»	173
α) Θρησκευτικαὶ καὶ δεισιδαίμονες συνήθειαι τοῦ λαοῦ	»	173
β') Μαγεία. Ἐπωδαὶ	»	174
1. Μαγεία	»	174
2. Ἐπωδαὶ	»	174
γ') Μαντικὴ	»	176
2. Λαϊκὴ κοσμοθεωρία καὶ ἐπιστήμη	»	176
α') Κοσμογονικοὶ καὶ ἀστρολογικοὶ μῦθοι. - Μετεωρολογία	»	176
β') Δημώδης ἰατρικὴ	»	177

3. Δημώδης φιλολογία και γλῶσσα	»	177
α') Ἕσματα	»	177
1. Συλλογαὶ	»	177
2. Μελέται	»	187
β') Δίστιχα	»	191
γ') Ἐπωδαὶ	»	192
δ') Μῦθοι ζώων	»	192
ε') Παραμύθια	»	193
1. Συλλογαὶ	»	193
2. Μελέται	»	194
στ') Εὐτράπελοι διηγήσεις. Ἀνέκδοτα. Περιπαίγματα	»	195
ζ') Παροιμίες και γνῶμαι. Παροιμειώδεις ἐκφράσεις	»	195
1. Συλλογαὶ	»	195
2. Μελέται	»	197
η') Παραδόσεις	»	198
1. Συλλογαὶ	»	198
2. Μελέται	»	202
θ') Αἰνίγματα - Λογοπαίγνια	»	203
ι') Εὐχαί. Χαιρετισμοί. Κατάραι. Ὀρκοί. Βλασφημίες	»	204
ια') Γλῶσσα	»	204
1. Συνθηματικαὶ γλῶσσαι. Ὄνόματα: κύρια, ἐπώνυμα, παρωνύμια κλπ.	»	204
2. Τοπωνύμια	»	209
3. Γλωσσάρια. Λέξεις και φράσεις λαογραφικῆς σημασίας	»	215
ιβ') Θέατρον	»	216
ιγ') Δημώδη βιβλία	»	216
4. Μουσική και χοροὶ	»	217

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ε' Κοινωνικός βίος

1. Οἱ κύριοι σταθμοὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. (Γέννησις, γάμος, τελευτὴ)	»	220
2. Θρησκευτικὴ ζωὴ. Λαϊκὴ λατρεία	»	222
α') Συλλογαὶ	»	222
β') Μελέται	»	227

3. Κοινωνική ζωή	»	228
α') Κοινωνική ὀργάνωσις	»	228
β') Λαϊκὸν δίκαιον	»	229
4. Παιδικὴ ζωή. Παιδιαὶ	»	231

Πίνακες

α') Ὀνομάτων τῶν συγγραφέων καὶ μεταφραστῶν	»	233
β') Περιεχομένων τῆς βιβλιογραφίας	»	244

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΕΤΗ 1969 - 1972

Α΄. ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1969¹

Ἡ συντ. Ἄννα Παπαμιχαήλ μεταβᾶσα ἐπὶ 15 ἡμέρας κατὰ τοὺς μῆνας Ἰουλίον καὶ Αὐγούστον εἰς τὴν νῆσον Σύμην κατέγραψε ποικίλην λαογραφικὴν ὕλην εἰς 427 σελ. τετρ., σχήμ. 8ου μεγ., ἤτοι δημῶδη ᾄσματα 110, παραδόσεις 143, παραμύθια 3, παροιμίας 6, εἰδήσεις ἀναφερομένας εἰς τὴν λαϊκὴν λατρείαν, τὴν λαϊκὴν ἰατρικὴν, τὸν γεωργικὸν βίον κ.ἄ. Ἐπὶ πλέον ἠχογράφησεν 109 μελωδίας ᾄσμάτων καὶ λαϊκῶν χορῶν. Τὸ καταγραφέν καὶ ἠχογραφηθὲν τοῦτο ὕλικόν κατατέθη εἰς τὸ Κέντρον Λαογραφίας ὑπ' ἀρ. εἰσ. 3460 καὶ 16482 - 16587 ἀντιστοίχως.

Ὁ συντ. Ἄγγελος Δευτεραῖος ἐπεσκέφθη κατὰ τὸ ἀπὸ 11 Αὐγ. - 5 Σεπτ. χρονικὸν διάστημα τὰ χωρία Τρανόβαλτον, Μικρόβαλτον, Ἐλάτην (πρ. Λουζιανῆν), Λαζαράδες καὶ Παλιάλωνα ἢ Φρούριον (πρ. Νιζισκῶν) τῆς περιοχῆς Κοζάνης. Κατὰ τὴν ἐνταῦθα ἔρευνάν του περισυνήγαγε παραδόσεις 31, παροιμίας 35, αἰνίγματα 14, εὐχὰς 13, ἀράς 22, δημῶδη ᾄσματα 152, εἰδήσεις σχετιζομένας μὲ τὴν λαϊκὴν κατοικίαν, τὸν ἐπαγγελματικόν, ποιμενικόν καὶ γεωργικὸν βίον, τὴν κοινωνικὴν ὀργάνωσιν, τὰς μαγικὰς καὶ δεισιδαίμονας συνηθείας, τὴν δημῶδη ἰατρικὴν, τὴν ἀστρολογίαν, μετεωρολογίαν, μαντικὴν, λαϊκὴν λατρείαν, τοὺς λαϊκοὺς χορούς, τὰ μουσικὰ ὄργανα, τὰς τροφάς, τὴν ἐνδυμασίαν, τὰ κατὰ τὴν γέννησιν, γάμον καὶ τὴν τελευτὴν ἔθιμα κ.ἄ. Ἐγένετο ἔτι ἠχογράφησις μουσικῆς ὕλης συγκειμένης ἐξ 119 μελωδιῶν δημοδῶν ᾄσμάτων. Τὸ σχηματισθὲν χειρόγραφον κατατέθη εἰς τὸ Κέντρον ὑπ' ἀρ. 3470, ἡ δὲ ἠχογραφηθεῖσα μουσικὴ ὕλη ὑπ' ἀρ. 16362 - 16481.

Ὁ συντ. Γεώργιος Αἰκατερινίδης ἠρεύνησε λαογραφικῶς κατὰ τὴν ἀποστολὴν του (10 - 30 Ἰουλ.) τὰ χωρία Κεντρί, Καρύδι καὶ Ἅγιον Γεώργιον (πρ. Τουρτοῦλοι) τῶν ἐπαρχιῶν Ἱεραπέτρας καὶ Σητείας Ἀνατ. Κρήτης.

1. Ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἐρευνητικῶν τούτων ἀποστολῶν εἰς τὴν ὑπαιθρον, σκοπὸς τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἐπιτόπιος μελέτη τῶν λαογραφικῶν φαινομένων καὶ ἡ περισυναγωγή ὕλης πρὸς πλουτισμὸν τῆς ἐν τῷ Κέντρῳ ἀποκειμένης, ἀνατίθεται καθ' ἕκαστον ἔτος εἰς τοὺς συντάκτας τοῦ Κέντρου ὑπὸ τῆς Συγκλήτου τῆς Ἀκαδημίας μετὰ πρότασιν τῆς οἰκείας Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

Τὸ Κεντρὶ ἀπετέλει μέχρι πρό τιος ἓν τῶν μεγαλυτέρων κέντρων ἀγγειοπλαστικῆς. Σήμερον ὅμως ἡ ἄσκησις τῆς τέχνης ταύτης εὐρίσκεται ἐν ὑποχωρήσει, λειτουργούντων μόνον τριῶν ἐκ τῶν πολυαρίθμων ἄλλοτε ἐργαστηρίων. Ἐκ τοῦ λόγου τούτου ὁ ὡς ἄνω συντάκτης παρηκολούθησε συστηματικῶς τὴν κατασκευὴν τῶν ἀγγείων (σταμνιῶν), ἐφωτογράφησε τὰ στάδια αὐτῆς καὶ κατέγραψε πληροφορίας σχετικὰς πρὸς τὴν κεραμικὴν ἰδίᾳ ὀρολογίαν. Πρὸς τούτοις κατέγραψεν οὗτος ἐνταῦθα εἰδήσεις ἀναφερομένας εἰς τὴν λαϊκὴν λατρείαν, τὸν γεωργικὸν βίον, τὴν καλαθοπλεκτικὴν, τὴν ὑφαντικὴν κ. ἄ. ἤχογράφησε δὲ καὶ μελωδίας ἀσμάτων καὶ λαϊκῶν χορῶν.

Εἰς τὸ χωρίον Καρύδι ἐμελέτησεν οὗτος ἰδίᾳ τὴν λαϊκὴν κατοικίαν καὶ μάλιστα τὸν τύπον τοῦ καμαρόσπιτου, συγκεντρώσας φωτογραφικὸν ὕλικόν καὶ ἄλλα στοιχεῖα (καταμετρήσεις, ἀποτυπώσεις) τῶν σωζομένων παλαιῶν οἰκιῶν. Εἰς δὲ τὸ χωρίον "Ἁγιος Γεώργιος ἡ ἔρευνά του περιεστράφη εἰς θέματα γενικώτερον τοῦ κατὰ παράδοσιν λαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Τὸ καταγραφὲν καὶ ἠχογραφεθὲν ὕλικόν κατετέθη εἰς τὸ Κέντρον Λαογραφίας ὑπ' ἀρ. 3467 καὶ 16299 - 16361 ἀντιστοίχως. Τὸ σχηματισθὲν χειρόγραφον, σχ. 8ου μεγ., συγκρίεται ἐκ σελ. 406, αἱ δὲ ἠχογραφήσεις ἀνέρχονται εἰς τὸν ἀριθμὸν 63.

Ὁ συντ. - μουσ. Σπυρ. Περιστερῆς ἐπεσκέφθη ἀπὸ 4 - 18 Ἰουλ. τὴν Σκιάθον πρὸς ἠχογράφησιν ἰδίᾳ δημῶδους μουσικῆς ὕλης. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀποστολῆς του ὁ ἐν λόγῳ συντ. μουσ. ἐπέτυχεν νὰ ἠχογραφήσῃ μελωδίας α') 109 ἀσμάτων διαφόρων κατηγοριῶν καὶ χορῶν, β') 27 ἐκκλησιαστικῶν τροπαρίων, ψαλλομένων ἐξ ἀκουστικῆς παραδόσεως ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Κολλυβάδων, ἱερομονάχων τῆς Μονῆς Εὐαγγελιστρίας Σκιάθου, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς συγκρίσεως αὐτῶν πρὸς τὴν σύγχρονον γραπτὴν μουσικὴν παράδοσιν, γ') 8 σκωπτικῶν ἐκκλησιαστικῶν παρωδιῶν, δ') διστίχων τοῦ Κλήδονα κ. ἄ.

Πρὸς τούτοις ἠχογραφήθη ὕλη σχετικὴ πρὸς τὰ τοπωνύμια τῆς νήσου, τὸν χορὸν γαιϊτανάκι, τὸ ἔθιμον τοῦ Κλήδονα κ. ἄ. Ἡ ἠχογραφεθεῖσα μουσικὴ ὕλη κατετέθη εἰς τὸ Κέντρον Λαογραφίας ὑπ' ἀρ. 15880 - 16024, τὰ δὲ κείμενα τῶν ἀσμάτων καὶ ἡ λοιπὴ ὡς ἄνω ὕλη κατετέθησαν ἐν χειρογράφῳ ὑπ' ἀρ. 3461 (σελ. 450 περίπου, σχ. 8ον).

Ὁ ἀπεσπασμένος καθηγητῆς - μουσ. Γεώργιος Ἀμαργιανάκης ἐξετέλεσε τὴν ἀποστολὴν του ἀπὸ 14 Ἰουλ. - 3 Αὐγ. εἰς Ρόδον καὶ εἰδικώτερον εἰς τὰ χωρία: Παραδείσιον, Κοσκινοῦ, Καλυθιές, Μαλῶνα, Ἰστριον, Προφίλια, Ἀπολακκιά, Σιάννα, Σάλακον καὶ Σορωνή. Ἐγένοντο 174 ἠχογραφήσεις μελωδιῶν δημοτικῶν ἀσμάτων καὶ μουσικῆς λαϊκῶν χορῶν (ἀρ. εἰσ. 16119 - 16293) συνελέχθη δὲ καὶ ἄλλη λαογραφικὴ ὕλη, περιλαμβάνουσα 4 πολύστιχα ἄσματα, 46 δίστιχα καὶ εἰδήσεις ἀναφερομένας εἰς τὴν λαϊκὴν λατρείαν, τὴν μαγείαν, τὰς δεισιδαίμονας δοξα-

σίας, τὴν μετεωρολογίαν, τὰ ἔθιμα τοῦ γάμου καὶ τῶν ἀπόκρεω καὶ τὰ μουσικὰ ὄργανα. Ἡ ὡς ἄνω μουσικὴ καὶ λαογραφικὴ ὕλη κατεγράφη εἰς χειρόγραφον σελ. 259, σχ. 8ου μεγ., τὸ ὁποῖον κατατεθὲν εἰς τὸ Κέντρον ἔλαβε τὸν ἀρ. εἰσ. 3471.

Β'. ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1970

Καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐξετελέσθησαν λαογραφικαὶ ἀποστολαὶ καὶ δὴ ὡς ἐξῆς :

Ἡ συντ. Ἄννα Παπαμιχαήλ ἐπραγματοποίησεν ἀποστολὴν εἰς τὴν νῆσον Τῆλον διαρκείας 24 ἡμερῶν (22 Ἰουλ. - 14 Αὐγ.), κατὰ τὴν ὁποίαν συνελέχθη ὑπ' αὐτῆς λαογραφικὴ ὕλη εἰς 423 σελ. τετρ., σχήμ. 8ου μεγ. Αὕτη περιλαμβάνει: ἄσματα 90, ταχταρίσματα - νανουρίσματα 3, παραδόσεις 125, ἐπωδὴν 1, παροιμίας 4, εἰδήσεις σχετικὰς πρὸς τὴν λαϊκὴν λατρείαν, μαντικὴν, ἀστρολογίαν, μετεωρολογίαν, λαϊκὸν δίκαιον, κοινωνικὴν ὀργάνωσιν, τὸν γάμον, τὸ ἔνδυμα, τὸν γεωργικὸν βίον, τοὺς λαϊκοὺς χοροὺς κ.ἄ. Πρὸς τούτοις ἠχογραφήθησαν αἱ μελωδίαι 88 ἁσμάτων καὶ χορῶν. Ἐκ τοῦ λαογραφικοῦ καὶ μουσικοῦ ὕλικου ἐσχηματίσθη χ/φον, τὸ ὁποῖον κατετέθη εἰς τὸ Κέντρον ὑπ' ἀρ. 3499 (ἀρ. εἰσ. μουσ. ὕλ. 16849 - 16937).

Ἡ συντ. Γεώργιος Αἰκατερινίδης μετέβη εἰς τὸν νομὸν Ἀχαΐας κατὰ τὸ ἀπὸ 20 Ἰουλίου μέχρι 4 Αὐγούστου χρονικὸν διάστημα καὶ δὴ εἰς τὰ χωρία Κάτω Ἀχαΐα, Λιμνοχώριον, Χαλανδρίτσαν, Ἄνω Καστρίτσι, Μυρόβρυσσην, Ζήριαν καὶ Λουσικά.

Κατὰ τὴν ἀποστολὴν του ταύτην ὁ ὡς ἄνω συντάκτης συνεπλήρωσε 7 ἔντυπα ἐρωτηματολόγια τοῦ Κέντρον διὰ τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰς περιοδικὰς πυρὰς πρὸς πλουτισμὸν τοῦ ὕλικου τοῦ Κέντρον ἐν ὄψει τῆς ἐκδόσεως λαογραφικῶν καρτῶν μὲ τὰ ἐν λόγῳ θέματα ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Λαογραφικοῦ Ἄτλαντος.

Ἡ συντ.-μουσ. Σπυρίδων Περιστερῆς μετέβη ἀπὸ 21 Αὐγούστου μέχρι 4 Σεπτεμβρίου εἰς τὴν νῆσον Σκόπελον. Οὗτος ἐπέτυχεν νὰ ἠχογραφήσῃ 94 μελωδίας ἁσμάτων καὶ χορῶν, βυζαντινὰς τινὰς ἐκκλησιαστικὰς μελωδίας (τροπάρια), ψαλλόμενα ἐξ ἀκουστικῆς παραδόσεως, κείμενα παραμυθιῶν 10, ὡς καὶ τινὰς εἰδήσεις περὶ γάμου, λαϊκῆς λατρείας καὶ ἄλλων ἐκδηλώσεων τοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ τῆς νήσου. Ἡ ἠχογραφεῖσα μουσικὴ καὶ λαογραφικὴ ὕλη κατετέθη εἰς τὸ Κέντρον Λαογραφίας καὶ ἔλαβε τοὺς ἀρ. εἰσ. 16754-16848 καὶ 3514 ἀντιστοίχως.

Ἡ ἀπεσπασμένος καθηγητῆς μουσ. Γεώργιος Ἀμαργιανάκης εἰργάσθη ἐφέτος ἐπὶ 18 ἡμέρας (22 Ἰουλ. - 8 Αὐγ.) εἰς τὴν νῆσον Κάρπαθον, ἐνθα ἐπραγματοποίησεν 157 ἠχογραφήσεις κατὰ τὸ πλεῖστον δημοδῶν ἁσμάτων. Ἐκ τῶν κειμένων τῶν ὡς ἄνω ἁσμάτων καὶ ἐξ ἄλλων συλλεχθεισῶν εἰδήσεων περὶ γάμου, μουσικῶν ὀργάνων καὶ χορῶν, ποιμενικοῦ καὶ ἀλιευτικοῦ βίου κ.ἄ. ἐσχηματίσθη χει-

ρόγραφον ἐκ 327 σελίδων, σχ. 8ου μεγ., τὸ ὁποῖον κατετέθη εἰς τὸ Κέντρον ὑπ' ἀρ. 3518. Ἐξ ἄλλου ἡ ἠχογραφεθεῖσα μουσικὴ ὕλη ἔλαβε τὸν ἀρ. 17044 - 17181.

Γ'. ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1971

Σκοπὸς τῶν ἀποστολῶν τοῦ 1971 ὑπῆρξεν ἡ περισυλλογὴ λαογραφικοῦ ὕλικου καὶ ἰδίᾳ σχετικοῦ μὲ τὴν σύνταξιν τοῦ Λαογραφικοῦ "Ατλαντος τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ συντ. Στέφανος Ἡμελλος ἐπεσκέφθη ἐπὶ 27 ἡμέρας (30 Ἰουλ.-25 Αὐγ.) πρὸς τὸν ὡς ἄνω σκοπὸν τὰ χωρία: Κρινιαῖνοι, Βίταλον, Χαροκόπος, Ὁξύλιθος, Ὀριον, Αὐλωνάριον, Ὀχθωνιά, Νεοχώριον, Λέπουρον καὶ Βέλος τῆς κεντρικῆς Εὐβοίας καὶ συνεπλήρωσε κατὰ τὴν ἀποστολὴν ταύτην 8 ἐρωτηματολόγια περὶ τῶν γεωργικῶν ἐργαλείων καὶ τῶν περιοδικῶν πυρῶν, τὴν ὕλην τῶν ὁποίων συμπληροῦν αἱ ἀπαραίτητοι διὰ τὴν ἐν λόγω περίπτωσιν φωτογραφίαι. Πέρα τούτου κατεγράφη εἰς 168 σελ. τετρ., σχ. 8ου μεγ., ποικίλη λαογραφικὴ ὕλη, περιλαμβάνουσα εἰδικώτερον παραδόσεις 53, ἄσματα διαφόρων κατηγοριῶν 114, δίστιχα 21, ἐπιδάς 14, παροιμίας 10, εἰδήσεις ἀναφερομένας εἰς τὴν λαϊκὴν λατρείαν, μαγείαν, μαντικὴν, δημώδη ἰατρικὴν, γέννησιν, γάμον, γεωργικὸν βίον κ.ἄ. (ἀρ. εἰσ. χ/φου 3530).

Ὁ συντ. Ἁγγελὸς Δευτεραῖος μετέβη καὶ παρέμεινεν ἐπὶ 1 μῆνα (9 Αὐγ.-8 Σεπτ.) πρὸς ἀποθησαύρισιν ὕλικου εἰς τὰ χωρία Λεύκη, Κολοκυνθοῦ, Καλοχώριον, Μεσοποταμίαν, Ποριάν, Χιλιόδενδρον, Τσάκωνην, Νεστόριον, Πεῦκον, Κοτύλην, Πευκόφυτον, Χρυσὴν καὶ Κυψέλην τῆς περιοχῆς Καστορίας. Συνεπληρώθησαν 13 ἐρωτηματολόγια καὶ ἐλήφθη σχετικὸν φωτογραφικὸν ὕλικόν.

Ὁ συντ. Γεώργιος Αἰκατερινίδης εἰργάσθη ἀπὸ 19 Αὐγ.-18 Σεπτ. εἰς τὰ χωρία Μαγούλαν, Πλατάναν, Αἰγιάς (Κουτουμοῦ), Πλάτανον καὶ Ἅγιον Ἰωάννην τοῦ νομοῦ Λακωνίας, Βλαχέρναν, Βλόγγον, Ζάτουναν, Λευκοχώριον, Πλάκαν, Πλατάναν καὶ Μεσόγειον Ἄστρος τοῦ νομοῦ Ἀρκαδίας καὶ εἰς Ἀνδρίτσαιναν Ἡλείας. Συνεπληρώθησαν 13 ἐρωτηματολόγια καὶ ἐλήφθη μέγας ἀριθμὸς φωτογραφιῶν σχετικῶν πρὸς τὸν γεωργικὸν βίον. Πρὸς τούτοις ὁ ἐν λόγω συντ. ἐπραγματοποίησε 3 κινηματογραφήσεις θεμάτων τοῦ γεωργικοῦ ἰδίᾳ βίου καὶ 125 ἠχογραφήσεις μελωδιῶν ἁσμάτων, παραμυθίων κ.ἄ. λαογραφικῆς ὕλης. Τὸ σχηματισθὲν χειρόγρ., σχ. 8ου μεγ., συγκείμενον ἐκ σελ. 195, ἔλαβε τὸν ἀρ. 3531.

Δ'. ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1972

Κύριος σκοπὸς τῶν ἀποστολῶν τοῦ 1972 ὑπῆρξεν ἡ περισυλλογὴ δι' ἠχογραφήσεως ἰδίᾳ μελωδιῶν ἁσμάτων καὶ χορῶν ἐκ τῆς νησιωτικῆς Ἑλλάδος ἐν ὄψει τῆς ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ Κέντρου τόμου δημωδῶν μελωδιῶν ἐκ τῆς περιοχῆς ταύτης.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ συντ. Ἄγγελος Δευτεραῖος ἐπραγματοποίησεν ἀπὸ 27 Ἰουλίου μέχρι 26 Αὐγούστου ἀποστολὴν εἰς τὰς νήσους Ἰθάκην καὶ Λευκάδα, ἔνθα ἐπέτυχε νὰ ἠχογραφήσῃ 292 μελωδίας δημοδῶν ἁσμάτων — τὰς πλείστας ἐξ Ἰθάκης — καὶ νὰ καταγράψῃ πληροφορίας τινὰς περὶ τῶν γεωργικῶν ἐργαλείων. Τὸ ἐκ τῆς καταγραφῆς τῶν κειμένων τῶν ἁσμάτων σχηματισθὲν χειρόγραφον, συγκείμενον ἐκ 450 σελ., σχ. 8ου μεγ., κατετέθη εἰς τὸ Κέντρον ὑπ' ἀρ. εἰσ. 3644 (ἀρ. εἰσ. μουσ. ὕλ. 18400 - 18690).

Ὁ συντ. Γεώργιος Αἰκατερινίδης ἐξετέλεσε 30ήμερον ἀποστολὴν εἰς τὰς νήσους Λέσβον (9 - 23 Αὐγ.) καὶ Λήμνον (24 Αὐγ. - 8 Σεπτ.). Εἰδικώτερον εἰργάσθη εἰς τὰ χωρία Ἀγίαν Παρασκευήν, Μιστεγνά, Ἀγιάσον, Μανταμᾶδον, Κάπην, Ἄντισσαν, Σκουτάρων καὶ Θερμὴν Λέσβου, καὶ Νέαν Κούταλην, Καλλιθέαν, Ἀγκαρυῶνες, Πορτιανόν, Πλατύ, Βάρος, Τσιμάνδρια, Κάσπακαν, Δάφνην, Παναγίαν, Πλάκαν καὶ Μοῦδρον Λήμνου.

ἠχογραφήθησαν 318 δημοῦδες μελωδία (148 ἐκ Λέσβου καὶ 170 ἐκ Λήμνου). Πρὸς τούτοις κατεγράφησαν ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω συντ. 7 παραδόσεις, 9 διαφοροὶ διηγήσεις, ὡς καὶ εἰδήσεις ἀναφερόμεναι ἰδίᾳ εἰς τὴν λατρείαν καὶ τὴν κοινωνικὴν ὀργάνωσιν. Ἐκ τοῦ ὡς ἄνω ὕλικου κατηρτίσθη χειρόγραφον ἐκ σελ. 370, σχ. 8ου μεγ., τὸ ὁποῖον κατατεθὲν μετὰ εἰς σχετικῶν ταινιῶν καὶ φωτογραφιῶν εἰς τὸ Κέντρον ἔλαβε τὸν ἀρ. 3637. Τὸ μουσικὸν ὕλικόν κατετέθη ὑπὸ τὸν ἀρ. 18081 - 18399.

Ὁ συντ. - μουσ. Γεώργιος Ἀμαργιανάκης μετέβη ἐπὶ 30 ἡμέρας (3 Αὐγ. - 1 Σεπτ.) εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ἐργασθεὶς εἰδικώτερον εἰς 14 χωρία τῶν ἐπαρχιῶν Ἱεραπέτρας, Σητείας, Μαλεβιζίου, Σελίνου καὶ Κυδωνίας, ἔνθα ἐπέτυχε νὰ ἠχογραφήσῃ 259 μελωδίας. Πρὸς τούτοις κατέγραψεν οὗτος εἰδήσεις ἀφορώσας εἰς τὰ λαϊκὰ μουσικὰ ὄργανα, τοὺς χορούς, τὰ ριζίτικα τραγούδια, παραδόσεις κ. ἄ. Ἐκ τῶν κειμένων τῶν ἠχογραφηθέντων ἁσμάτων καὶ τῶν λοιπῶν εἰδήσεων ἐσχηματίσθη χειρόγραφον ἐκ 424 σελ. τετρ., σχ. 8ου μεγ., τὸ ὁποῖον κατετέθη εἰς τὸ Κέντρον ὑπ' ἀρ. 3634. Τὸ κατατεθὲν μουσικὸν ὕλικόν ἔλαβεν ἐπίσης τὸν ἀριθμὸν 17829 - 18070.

Σ. Δ. Η.

RÉSUMÉ

Rapports sur les missions folkloriques pendant les années

1969 - 1972

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΑΙ ΚΑΤΑΤΕΘΕΙΣΑΙ
ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΑΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΑ ΕΤΗ 1969, 1970, 1971, 1972¹

Α'. ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1969

1. **Σοφία Μαράκη**, "Ανω Βιάννος 'Ηρακλείου, 1966 - 67, 8ον + 4ον, σ. 129 (Α.Ε. 3364).
2. **Ἀλίκη Μελίδου**, Τρίπολις, 1967, 8ον + 4ον, σ. 19 (Α.Ε. 3365).
3. **Ἀθηνᾶ Σολωμοῦ**, Μαυρομμάτιον Θηβῶν καὶ Μάνδρα Ἀττικῆς, 1966 - 67, 8ον + 4ον, σ. 36 (Α.Ε. 3366).
4. **Εἰρήνη Χουρδάκη**, Νεάπολις Λασιθίου, 1967, 8ον + 4ον, σ. 20 (Α.Ε. 3367).
5. **Αἰκατερίνη Καλαρᾶ**, Χιλιόμοδιον Κορινθίας, 1967, 8ον + 4ον, σ. 30 (Α.Ε. 3368).
6. **Γεωργία Θεοδωροπούλου**, Περιθιώτισσα καὶ Μακρινὴ Δωρίδος, Φλώρινα, Κων/πολις, 1967, 8ον + 4ον, σ. 53 (Α.Ε. 3369).
7. **Δάφνη Πολυμέρου**, Γουλέμιον Λοκρίδος, 1967, 8ον + 4ον, σ. 31 (Α.Ε. 3370).
8. **Κυριακὴ Πατρικάκη**, Σιρίλιον Χανίων καὶ πρόσφυγες ἐξ Ἀγχιάλου, 1967, 8ον + 4ον, σ. 17 (Α.Ε. 3371).
9. **Δήμητρα Ντούμπα**, Σουφλί, 1967, 8ον + 4ον, σ. 34 (Α.Ε. 3372).
10. **Μαρία Πλάτση**, Κάλυμνος, 1967, 8ον + 4ον, σ. 24 (Α.Ε. 3373).
11. **Θεοδώρα Παπαγεωργίου**, Βαλανίδα Ἐλασσόνας, 1966, 8ον + 4ον, σ. 36 (Α.Ε. 3374).
12. **Αἰκατερίνη Σηφάκη**, Ψυχρὸν Λασιθίου, 1967, 8ον + 4ον, σ. 39 (Α.Ε. 3375).

1. Σημειοῦνται : τὸ ὄνομα τοῦ συλλογέως, ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς συλλογῆς, τὸ σχῆμα καὶ αἱ σελίδες τοῦ χειρογράφου, ὁ ἀριθμὸς εἰσαγωγῆς εἰς τὸ οἰκεῖον βιβλίον τοῦ Κέντρου, ὁ καταθέτης ἐὰν οὗτος εἶναι διάφορος τοῦ συλλογέως καὶ ὁ τίτλος ἢ τὸ περιεχόμενον, ἐφ' ὅσον ἡ συλλογὴ δὲν εἶναι γενικὴ ἀλλ' ἀφορᾷ εἰς εἰδικὸν θέμα.

13. **Ἰωάννα Καραγιάννη**, Πλάτανος Ναυπακτίας, 1966, 4ον, σ. 13 (Α.Ε. 3376).
14. **Ἐλευθερία Χάλαρη**, Θήρα (Βουρβοῦλος, Φυροστεφάνι), 1967, 8ον + 4ον, σ. 47 (Α.Ε. 3377).
15. **Μαρία Ρουμελιώτη**, Καλλιάνιον Γορτυνίας, 1967, 8ον + 4ον, σ. 10 (Α.Ε. 3378).
16. **Ἰουλία Κιούση**, Στένωμα Εὐρυτανίας, 1967, 8ον, σ. 3 (Α.Ε. 3379).
17. **Σοφία Ἀγγελάκη**, Μεσκλά Χανίων, 1967, 8ον + 4ον, σ. 26 (Α.Ε. 3380).
18. **Ἀναστασία Τσόκα**, Λοφίσκος Αὐλωναρίου Καρυστίας, 1966 - 67, 8ον + 4ον, σ. 13 (Α.Ε. 3381).
19. **Τερέζα Βαρθαλίτου**, Ἀγία Μαύρα Ἡλείας, Βράχα Εὐρυτανίας, Χίος, Πειραιεύς, Θήρα, 1967, 4ον + 8ον, σ. 14 (Α.Ε. 3382).
20. **Στέλλα Φιλιππάκη**, Μεσκλά Χανίων, 1966 - 67, 8ον + 4ον, σ. 25 (Α.Ε. 3383).
21. **Ἄννα Χουρδάκη**, Ἐρφαί Ρεθύμνης, 1966 - 67, 8ον, σ. 5 (Α.Ε. 3384).
22. **Ἐλευθερία Παγγέα**, Δρυμὸς Θεσσαλονίκης, 1967, 4ον, σ. 3 (Α.Ε. 3385).
23. **Ἐλευθερία Βλάχου**, Βατόλακος Χανίων, 1967, 8ον, σ. 6 (Α.Ε. 3386).
24. **Ἐλευθερία Κανάκη**, Σαλαμὶς, 1967, 4ον, σ. 10 (Α.Ε. 3387).
25. **Δήμητρα Σαμαρᾶ**, Δραμεσιοὶ Δωδώνης, Καλαμπάκα, Διαβολίτσιον Μεσσήνης, Χίος, 1967, 4ον, σ. 23 (Α.Ε. 3388).
26. **Ἐλένη Παπαλάμπρου**, Παῦλος Λεβαδείας, 1967, 4ον, σ. 4 (Α.Ε. 3389).
27. **Ἐλένη Μαρκετάκη**, Ροῦσσα Ἐκκλησία, Πισκοκέφαλον Σητείας Λασιθίου (γηγ. καὶ πρόσφ. ἐκ Μ. Ἀσίας), 1966 - 67, 8ον, σ. 27 (Α.Ε. 3390).
28. **Ἀμαλία Καψαμπέλη**, Βολίμαι Ζακύνθου, Δράμα, 1967, 8ον, σ. 15 (Α.Ε. 3391).
29. **Εἰρήνη Ροσολάτου**, Πάγος Σύρου, 1966 - 67, 8ον, σ. 3 (Α.Ε. 3392).
30. **Βασιλικὴ Κωτσιογιάννη**, Εὐπάλιον καὶ Κροκύλειον Δωρίδος, Δροσᾶτον Καλαβρύτων, 1966, 8ον, σ. 23 (Α.Ε. 3393).
31. **Μαρία Ζήση**, Καινούργιον Τριχωνίδος, 1967, 8ον, σ. 14 (Α.Ε. 3394).
32. **Διονυσία Κοσμάτου**, Φαρακλάτα, Μαρκόπουλον Κραναίας, Ληξούριον Κεφαλληνίας, Ἅγιος Φλῶρος Καλαμῶν, 1966, 8ον, σ. 25 (Α.Ε. 3395).
33. **Σταυρούλα Κλείδωνα**, Κάμπος, Λιασίνοβα, Καρδαμύλη Μεσσηνίας, Μεσολόγγιον, Ἀγρίνιον, Πάτραι, Κορώνη Πυλίας, 1966, 8ον, σ. 31 (Α.Ε. 3396).

34. **Δ. Καραγιάννη**, Σάμος (γηγ. καὶ πρόσφ. ἐκ Μ. Ἀσίας), 1966, 8ον, σ. 13 (Α.Ε. 3397).

35. **Παναγιώτα Γιαζιτζή**, Σέρραι, Βαμβακοῦσσα, Ἐμμανουήλ Παππᾶς, Νέον Σούλι, Μαυρόλοφος, Μυρρίνη Σερρῶν (γηγ. καὶ πρόσφ. ἐκ Μ. Ἀσίας), 1966 - 67, 8ον, σ. 67 (Α.Ε. 3398).

36. **Πολυτίμη Τσουκαλᾶ**, Μεγαλόπολις Ἀρκαδίας, Πυργοχώριον καὶ Ἐλευθερούπολις Καβάλας, Κέρκυρα, Χιράδες Ἀρκαδίας, Τρίπολις, Σιδηροχώριον Καβάλας κ. ἄ., 1966, 8ον, σ. 28 (Α.Ε. 3399).

37. **Μαλοῦσα Τσιαντούκα**, Σουφλί, 1966, 8ον, σ. 21 (Α.Ε. 3400).

38. **Εὐδοξία Τσέρου**, Κάλυμνος, 1966, 8ον, σ. 31 (Α.Ε. 3401).

39. **Ἐλευθερία Παγγέα**, Δρυμὸς Ἐλασσόνος, 1966, 8ον, σ. 27 (Α.Ε. 3402).

40. **Ἀναστασία Δημαράκη**, Ἐρμιόνη Ἀργολίδος, 1966, 8ον, σ. 6 (Α.Ε. 3403).

41. **Ἰωάννα Σπανοῦ**, ἀδήλου τόπου, 1966, 8ον, σ. 6 (Α.Ε. 3404).

42. **Ἐλένη Βαρδουλάκη**, Ἄνδρσι Παλατιοχώρας Χανίων, 1966, 8ον + 4ον, σ. 6 (Α.Ε. 3405).

43. **Βασιλική Ἀσημακοπούλου**, Λαγκαδία Γορτυνίας, 1967, 8ον, σ. 35 (Α.Ε. 3406).

44. **Ζαχαρούλα Πυρομάλλη**, Σίφνος, 1967, 8ον, σ. 9 (Α.Ε. 3407).

45. **Κυριακή Γκρουάζα**, Ὑδρα, Τρόπαια Γορτυνίας, 1967, 8ον + 4ον, σ. 16 (Α.Ε. 3408. Ἀριθμ. 1 - 45 καταθ. Γ. Ταρσούλη).

46. **Ἀντών. Χασαπᾶς**, Ἀντίγραφα παλαιῶν μουσικῶν κειμένων ἀσμάτων κ. ἄ., Μεθώνη, 1969, 4ον, σ. 23 (Α.Ε. 3409).

47. **Ἐμμαν. Πολυχρονιαδῆς**, Προάστιον Ἐδέσσης, 1969, 4ον, σ. 16 (Α.Ε. 3410).

48. **Κων/νος Σπανὸς - Μολόχας**, Σάικα Ἀγράφων Εὐρυτανίας, 1969, 4ον, σ. 20 (Α.Ε. 3411).

49. Λαογραφικὰ στοιχεῖα κοινοτήτων Μονοκκλησιᾶς καὶ Ἀγίας Ἐλένης Σερρῶν (πρόσφ. ἐκ Θράκης καὶ γηγ.), 1969, 4ον, σ. 8 (Α.Ε. 3412).

50. **Παναγ. Καλούδης**, Φοῦρνοι Ἰκαρίας, 1969, 4ον, σ. 34 (Α.Ε. 3413).

51. **Θεόδ. Πράππας**, Πολυκάστανον Βοῖτου Κοζάνης, 1968, 4ον, σ. 71 (Α.Ε. 3414).

52. **Ἰάκωβος Ἥλιος**, Πάχη Μεγαρίδος, 1968, 4ον, σ. 20 (Α.Ε. 3415).

53. **Λάμπρος Βουρβουριώτης**, Γεράκιον Λακεδαίμονος, 1968, 4ον, σ. 178 (Α.Ε. 3416).

54. **Χριστόδ. Ντερμάρης**, Ἐπισκοπικὸν Δωδώνης, 1968, 4ον, σ. 67 (Α.Ε. 3417).
55. **Εἰρ. Οὐσταγιαννάκη - Ταχατάκη**, Ἀρχάναι Ἡρακλείου, 1969, 4ον, σ. 190 (Α.Ε. 3418).
56. **Ἄλεξ. Γουστουρίδου - Σκεύα**, «Ὁ Γάμος στὸ χωριὸ Δάφνος Δωρίδος», 1969, 4ον, σ. 28 (Α.Ε. 3419. Καταθ. Γ. Κ. Σπυριδάκης).
57. **Δημ. Παππᾶς**, Μέγα Περιστέριον Δωδώνης, 1967 - 1968, 4ον, σ. 232 (Α.Ε. 3420).
58. Συλλογαὶ σπουδαστριῶν Ραλλείου Παιδ. Ἀκαδημίας Πειραιῶς, Ἀγρίνιον, Μυτιλήνη, Νέα Κίος Ἄργους, Ἀχαρναὶ Ἀττικῆς, Δεσφίνα Παρνασσίδος, Κέρκυρα, Σῦρος, περ. Εὐρυτανίας κ. ἄ., 1968, 4ον + 8ον, σ. 20 (Α.Ε. 3421).
59. **Ἐλένη Ἡλιοπούλου**, ἐκ διαφόρων τόπων, 1967, 8ον, σ. 12 (Α.Ε. 3422).
60. **Ἐλπιν. Μπαρδουνιώτη**, Ἱστορικὰ Καλαμῶν, 1968, 8ον, σ. 8 (Α.Ε. 3423).
61. **Γεωργία Ζαροκώστα**, Τυρὸς Κυνουρίας, 1967, 8ον, σ. 4 (Α.Ε. 3424).
62. **Χρυσή Τερζάκη**, Κισσάριον Λαβάρων - Διδυμοτείχου, 1967, 8ον, σ. 3 (Α.Ε. 3425).
63. **Κ. Παπαδέα**, διάφοροι τόποι, 1967, 8ον, σ. 5 (Α.Ε. 3426).
64. **Βενετία Ἀλεξίου**, Πλωμάριον Λέσβου, 1967, 8ον, σ. 8 (Α.Ε. 3427).
65. **Θεοδότη Φραγκούλη**, Κρανίδιον Ἐρμιονίδος, 1968, 8ον, σ. 1 (Α.Ε. 3428).
66. **Σπυριδούλα Γιαννέλου**, ἐπαρχ. Μεσολογγίου, 1968, 8ον, σ. 6 (Α.Ε. 3429).
67. **Βικτωρία Νικολακοπούλου**, Πιτσὰ Κορινθίας, 1968, 8ον, σ. 5 (Α.Ε. 3430).
68. **Κ. Κοκκίνου**, Νάξος, 1968, 8ον, σ. 6 (Α.Ε. 3431).
69. **Γεωργία Γκουβέλα**, Ἡπειρος, 1968, 8ον, σ. 6 (Α.Ε. 3432).
70. **Παναγ. Σαμπάνη**, Αὐλὼν Ἀττικῆς, Δροσιὰ Χαλκίδος, 1968, 8ον, σ. 24 (Α.Ε. 3433).
71. **Ἀναστασία Πασσιᾶ - Χουσιάδα**, Ρούμελη, 1968, 8ον, σ. 3 (Α.Ε. 3434).
72. **Αἰκατερίνη Κρόκου**, Χίος, 1967 - 68, 8ον, σ. 19 (Α.Ε. 3435).
73. **Ἐλευθερία Τσιαντούκα**, Σουφλί, 1968, 8ον, σ. 17 (Α.Ε. 3436).
74. **Αἰκατερίνη Λέγου**, Ρούμελη, Θεσσαλία κ. ἄ., 1968, 8ον, σ. 7 (Α.Ε. 3437).

75. Έλ. Περισοράτη, Νάουσα, 1968, 8ον, σ. 9 (Α.Ε. 3438).

76. Βασιλική Θεριανοῦ, Σάμος, 1968, 8ον, σ. 5 (Α.Ε. 3439).

77. Σταυρούλα Μπουλούκη, περιοχ. Ἀγρινίου, 1968, 8ον, σ. 3 (Α.Ε. 3440).

78. Διονυσία Κοσμάτου, Κεφαλληνία, Ἅγιος Φλώρος Καλαμῶν κ.ἄ., 1968, 8ον, σ. 13 (Α.Ε. 3441).

79. Σταυρούλα Πολυμενάκου, Σιδηρόκαστρον Γυθείου καὶ Μάνη, 1968, 8ον, σ. 5 (Α.Ε. 3442).

80. Αἰκατερίνη Μόσχοβα, Λιτόχωρον Πιερίας, 1968, 8ον, σ. 5 (Α.Ε. 3443).

81. Μαρία Κόκκαρη, Ἀραχαμίται Μαντινείας, 1968, 8ον, σ. 2 (Α.Ε. 3444). Ἀριθμ. 58 - 81 καταθ. Γ. Ταρσούλη).

82. Γεώργ. Ἀμαργιανάκης, περιοχ. Ἱεραπέτρας Λασιθίου, 1968, 8ον, σ. 173 (Α.Ε. 3445).

83. Παναγ. Μεντεσίδης, Ἅγιος Δημήτριος Κοζάνης (πρόσφ. ἐκ Πόντου καὶ Μ. Ἀσίας), 1969, 4ον, σ. 18 (Α.Ε. 3446).

84. Παναγ. Λακιώτης, Μύτικας, Βίγλα, Βελεντζικὸν Ἄρτης, 1969, 4ον, σ. 29 (Α.Ε. 3447).

85. Στάθης Βαλάκος, Παράκοιλα Λέσβου, 1956 - 59, 4ον, σ. 37 (Α.Ε. 3448. Καταθ. Μίλτ. Παρασκευαΐδης).

86. Ἀνδρέας Στεφόπουλος, «Τὰ ἄγρια λάχανα». Κρανούλα, Τσεπέλοβον, Πωγώνιον Ἠπείρου καὶ Χρυσὴ Καστορίας, 1969, 4ον, σ. 11 + 37 (Α.Ε. 3449).

87. Ἀνδρέας Στεφόπουλος, «Τσιγγάνοι». Ἠπειρος, 1969, 4ον, σ. 11 (Α.Ε. 3450).

88. Πάνος Καψάλης, «Ἐμμετρες ἑλληνικὲς παροιμίαι», 1969, 4ον, σ. 31 (Α.Ε. 3451).

89. Εὐάγγ. Ζορμπᾶς, Τσούκα Φθιώτιδος, 1969, 4ον + 8ον, σ. 32 (Α.Ε. 3452).

90. Ἀνδρέας Στεφόπουλος, Τσεπέλοβον Δωδώνης, Χρυσὴ Καστορίας, Κρανούλα Δωδώνης, Κουκκούλιον Νικοπόλεως, Παρ. Πρεβέζης, Ἰωάννινα, Φασκομηλιὰ Πλαταριάς Θεσπρωτίας, Ἀνθοχώριον Δωδώνης, Χρυσοβίτσα Μετσόβου, Παλιουρόφυλλον Λούρου Νικοπ. - Πάργας, Λυκόρραχη Κονίτσης, Μικρὸν Περιστέρριον Δωδώνης, 1969, 4ον, σ. 157 (Α.Ε. 3453).

91. Κώστας Λαζαρίδης, Κουκκούλιον Ζαγορίου, 1969, 4ον, σ. 158 (Α.Ε. 3454).

92. **Σωκράτης Γεωργούλας**, Πλατανούσσα Δωδώνης, Δαφνωτή Πρεβέζης, 1969, 4ον, σ. 86 (Α.Ε. 3455).
93. **Ντόρης Διαλεκτός**, «Οί προλήψεις μας», Λέσβος, 1969, 4ον, σ. 72 (Α.Ε. 3456).
94. **Ίάκωβος Γιαννιτσάνης**, Δρυοπίς Κύθνου, 1969, 4ον, σ. 117 (Α.Ε. 3457).
95. **Έλένη Ούσταμανωλάκη - Δουνδουλάκη**, "Ανω 'Αρχάναι 'Ηρακλείου, Κύπρος, 1968 - 69, 4ον, σ. 115 (Α.Ε. 3458).
96. **Κων/νος Ρακῆς**, 'Αργαλαστή Βόλου, 1969, 8ον, σ. 60 (Α.Ε. 3458α).
97. **Ίωάννης Μπασλῆς**, Κρανέα Τυρνάβου Λαρίσης, 1969, 8ον, σ. 241 (Α.Ε. 3459).
98. **Άννα Παπαμιχαήλ**, Σύμη, 1969, 8ον, σ. 427 (Α.Ε. 3460).
99. **Σπυρίδων Περιστέρης**, Σκίαθος, 1969, 8ον, σ. 450 (Α.Ε. 3461).
100. **Δημ. Σέττας**, Εύβοια, 1964 (Α.Ε. 3462).
101. **Γεώργιος 'Αμαργιανάκης**, Νέα Μάκρη 'Αττικής (πρόσφ. ἐκ Μάκρης Μ. 'Ασίας), 1968 - 69, σ. 55 (Α.Ε. 3463).
102. **Δημήτριος Σέττας**, Βόρ. Εύβοια, 1967 (Α.Ε. 3464).
103. **Δημήτριος Σέττας**, 'Ομβριακή Δομοκοῦ, 1967 (Α.Ε. 3465).
104. **Σωτήριος Τσιάνης**, Χρυσοβίτσιον Μαντινείας, 1969, σ. 69 (Α.Ε. 3466).
105. **Γεώργιος Αϊκατερινίδης**, Κεντρί 'Ιεραπέτρας, Καρύδι Σητείας, 'Αγιος Γεώργιος (Τουρτοῦλοι) Σητείας Λασιθίου, 1969, 8ον, σ. 406 (Α.Ε. 3467).
106. **Γεώργιος Αϊκατερινίδης**, 'Αγία Παρασκευή Λέσβου, 1969, 8ον, σ. 70 (Α.Ε. 3468).
107. **Γεώργιος Αϊκατερινίδης**, «Κινηματογραφικά καὶ φωτογραφικά σύμμεικτα», Παράλιον 'Αστρος Κυνουρίας, 1969, 8ον, σ. 17 (Α.Ε. 3469).
108. **Άγγελος Δευτεραῖος**, Τρανόβαλτον, Μικρόβαλτον, 'Ελάτη, Λαζαράδες Τρανοβάλτου, Παλιάλωνα Τρανοβάλτου, Βογγόπετρα Κοζάνης, 1969, 8ον, σ. 509 (Α.Ε. 3470).
109. **Γεώργιος 'Αμαργιανάκης**, Παραδείσιον, Καλυθιαί, Κοσκινοῦ, Μαλών, 'Ιστριος, Προφίλια, 'Απολακκιά, Σιάνα, Σάλακος, Σορωνή Ρόδου, 1969, 8ον, σ. 259 (Α.Ε. 3471).
110. **Κων/νος Πιπίλας**, Δεσκάτη 'Ελασσόνος, 1969, 8ον, σ. 215 (Α.Ε. 3472).
111. **Σωκράτης Γεωργούλας**, Πέτρα Πρεβέζης, 1968, 4ον, σ. 103 (Α.Ε. 3473).

112. **Γεώργιος Ἀνέστος**, Κόκκινον Δωρίδος, 1969, 4ον, σ. 268 (Α.Ε. 3474).
113. **Βασ. Τάκης**, Ἀμφιθέα Λαγκαδαίων Κορινθίας, Γριμπιανὰ Καρδίτσης, Ἀμάραντον Καλαμπάκας, 1969, 4ον, σ. 14 (Α.Ε. 3475).
114. **Ἰωάννης Κακριδῆς**, διάφοροι τόποι, 1931, 1932, 1949, 1952, 1957, 1966, 4ον + 8ον + 16ον, σ. 42 (Α.Ε. 3476).
115. **Ἰφιγένεια Βρανάκη**, «Οἱ τροφές στὴ Δαμασκησιά, στὴ Βλάστη καὶ στὰ Νάματα Κοζάνης», 1969, 4ον, σ. 110 (Α.Ε. 3477).
116. **Ἀριστείδης Μπακαῖμης**, Ροδιανὴ Κοζάνης, 1969, 4ον, σ. 101 (Α.Ε. 3478).
117. **Κων/νος Μακρῆς**, Σισάνιον Βοῖου Κοζάνης, 1969, 4ον, σ. 149 (Α.Ε. 3479).
118. **Βασίλειος Βετσόπουλος**, Πυρσόγιαννη Κονίτσης, 1968, 4ον, σ. 470 (Α.Ε. 3480).

Β'. ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1970

119. **Ἐλευθ. Μαρινέλλης**, Μοῖρα καὶ Σούλιον Πατρῶν Ἀχαΐας, 1970, 4ον, σ. 13 (Α.Ε. 3481).
120. **Ἰωάννης Γιούργαλις**, Πισπιλοῦντα Χίου, 1969, 4ον, σ. 461 + 412 (Α.Ε. 3482).
121. **Νικόλαος Τσούλης**, Αἰανὴ Κοζάνης, 1970, 4ον, σ. 41 (Α.Ε. 3483).
122. **Γεώργιος Κανελλόπουλος**, Πιάνα Μαντινείας, 1970, 4ον, σ. 15 (Α.Ε. 3484).
123. **Μιχ. Βλάχος**, Σπαθοβούνιον Κορινθίας, 1969, 4ον, σ. 39 (Α.Ε. 3485).
124. **Παναγ. Κακλαμανάκης**, Νόμια Λακωνίας, 1969, 4ον, σ. 28 (Α.Ε. 3486).
125. **Βασίλ. Πολύζος**, Μεσοποταμιὰ Φθιώτιδος, 1970, 4ον, σ. 29 (Α.Ε. 3487).
126. **Κων/νος Κουλίδας**, Βαρλαὰμ Ἰωαννίνων, 1970, 8ον, σ. 19 (Α.Ε. 3488).
127. **Εὐαγγελία Τέσση - Συντυχάκη**, Χρυσὸν Παρνασσίδος, 1970, 4ον, σ. 30 (Α.Ε. 3489).
128. **Χαρίλ. Φασούλης**, Βαθύπεδον Δωδώνης, 1970, 4ον, σ. 44 (Α.Ε. 3490).
129. **Ἡλ. Μετοχιανάκης**, Βασιλικὰ Ἀνώγεια Ἡρακλείου, 1970, 4ον, σ. 83 (Α.Ε. 3491).

130. **Ἀπόστ. Σπυρόπουλος καὶ Μενέλ. Καραμεσίνης**, Ἀστακὸς Βονίτσης - Ξηρομέρου, 1970, 4ον, σ. 87 (Α.Ε. 3492).

131. **Εὐάγγ. Ζορμπᾶς**, Τσούκα Φθιώτιδος, 1966, 4ον, σ. 60 (Α.Ε. 3493).

132. **Θωμᾶς Καραμάνος**, Μπελέτσι Τρικάλων, 1970, 4ον, σ. 98 (Α.Ε. 3494).

133. **Ἐλπ. Σταμούλη-Σαραντῆ**, Σηλυβρία Θράκης κ. ἄ., 1970, 4ον, σ. 147 (Α.Ε. 3495).

134. **Γεώργιος Αἰκατερινίδης**, Καπαρέλλιον Θηβῶν, 1970, 8ον, σ. 18 (Α.Ε. 3496).

135. **Νικόλαος Ψώνης**, Κωνσταντῖνοι Μεσσήνης, 1970, 4ον, σ. 23 (Α.Ε. 3497).

136. **Μιχαήλ Βάμβουκας**, Ροποτόν Καρδίτσης, 1967, 4ον, σ. 13 (Α.Ε. 3498).

137. **Ἄννα Παπαμιχαήλ**, Τῆλος, 1970, 8ον, σ. 423 (Α.Ε. 3499).

138. **Ἀντώνιος Χασαπᾶς**, Τοπωνυμῖαι τῆς Μεθώνης, 1970, 4ον, σ. 4 (Α.Ε. 3500).

139. **Θεόδωρος Μαυροειδής**, Διρράχιον Ἀρκαδίας, 1970, 4ον, σ. 32 (Α.Ε. 3501).

140. **Θεόδωρος Μαυροειδής**, Διρράχιον Ἀρκαδίας, 1970, 4ον, σ. 25 (Α.Ε. 3502).

141. **Θεόδωρος Μαυροειδής**, «Μοιρολόγια ἐκ Διρραχίου Ἀρκαδίας», 1970, 4ον, σ. 19 (Α.Ε. 3503).

142. **Νικ. Ζάρακας**, «Ἡ οἰκιακὴ ὑφαντουργία εἰς τὸ Πυλὶ τῆς Κῶ», 1970, 4ον, σ. 61 (Α.Ε. 3504).

143. **Κωνστ. Λαζαρίδης**, Κουκκούλιον Ζαγορίου, 1970, 4ον, σ. 212 (Α.Ε. 3505).

144. **Νικ. Γαρυφαλλάκης**, Λάπιθος Σταυροχωρίου καὶ Μυρσίνη Σητείας, Μάραθος Ἡρακλείου, Λιβᾶδια Μυλοποτάμου Ρεθύμνης κ. ἄ., 1970, 4ον, σ. 504 (Α.Ε. 3506).

145. **Γ. Χατζόπουλος**, Κρούνερον Ἀνατ. Θράκης, 1970, 4ον, σ. 187 (Α.Ε. 3507).

146. **Μενέλαος Καραμεσίνης**, Ἀστακός, Καραϊσκάκης, Ἀρχοντοχώριον, Ἀγγράμπελα Βονίτσης - Ξηρομέρου, 1970, 4ον, σ. 221 (Α.Ε. 3508).

147. **Διαμάντω Λογαράκη**, «Σολομωνική», Γρηγορία Ἡρακλείου, 1970, 4ον, σ. 202 (Α.Ε. 3509).

148. **Θεόδωρος Μαυροειδής**, Διρράχιον Ἀρκαδίας, 1970, 4ον, σ. 13 (Α.Ε. 3510).

149. **Ἀνδρέας Στεφόπουλος**, «Δημοτική μουσική Ἡπείρου», 1968, 8ον, σ. 16 (Α.Ε. 3511).

150. **Ἐλένη Οὔσταμανωλάκη-Δουνδουλάκη**, Δημοτικά τραγούδια Ἐπάνω Ἀρχανῶν Ἡρακλείου, 1969, 8ον, σ. 22 (Α.Ε. 3512).

151. **Δημ. Λουκᾶτος**, Συλλογή δημοδῶν ᾠσμάτων ἐξ Ἀηδονοχωρίου καὶ Κέδρου Καρδίτσας, 1959, 8ον, σ. 13 (Α.Ε. 3513).

152. **Σπυρ. Περιστέρης**, Σκόπελος, 1970, (Α.Ε. 3514).

153. **Εἰρήνη Παπαμιχαήλ**, Θεσσαλία (Ἀμπελών, Ροδιά κ.ἄ.), 1970, 8ον, σ. 460 (Α.Ε. 3515).

154. Συλλογή μαθητῶν, Λευκάς, Σίφνος, Ἡράκλειον Κρήτης, Κορωπὶ Ἀττικῆς, Βίλια Μεγαρίδος, Σάμος, Λέσβος, Ἀσημοχώριον Κονίτσας, Μονοδένδριον Ζαγορίου κ.ἄ., 1953, 4ον + 8ον, σ. 128 (Α.Ε. 3516. Καταθ. Δ. Κρεκούκας).

155. **Ἰωάννης Γουλές**, Ἀστακὸς καὶ Βάτος Αἰτωλ/νίας, 1970, 4ον, σ. 547 + 11 + 3 (Α.Ε. 3517).

156. **Γεώργιος Ἀμαργιανάκης**, Κάρπαθος, 1970, 8ον, σ. 327 (Α.Ε. 3518).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1971 ΑΘΗΝΩΝ

157. **W. Dietrich**, Θήρα, Νάξος, Πάρος, Δελφοί, 1967, 8ον, σ. 34 (Α.Ε. 3519).

158. **Jean Christian Spalini**, Σκῦρος, Πάτμος, Σίφνος, Ἡράκλειον Κρήτης, 1969, 8ον, σ. 23 (Α.Ε. 3520).

159. **Βασ. Παυλίδης**, περ. Παραμυθιάς, 1971, 8ον, σ. 13 (Α.Ε. 3521).

160. **Δημήτριος Παπανικολάου**, Πεύκη Καλαμπάκας, 1970, 4ον, σ. 130 (Α.Ε. 3522).

161. **Δ. Δᾶνος**, «Ἠθογραφήματα τῆς παιδοζωῆς», Βίτσα Ζαγορίου, 1971, 4ον, σ. 117 (Α.Ε. 3523).

162. **Νικόλαος Ποτήρης**, Κύθηρα, 1971, 4ον, σ. 16 (Α.Ε. 3524).

163. **Κων/νος Κονταξῆς**, πρόσφ. ἐκ Κεπεκκλησίας Τριπόλεως Πόντου, Μπαμπαλιὸν Αἰτωλ/νίας, 1971, 4ον, σ. 69 (Α.Ε. 3525).

164. **Θεοδόσιος Πράππας**, Πολυκάστανον Βοῖου Κοζάνης, 1971, 4ον, σ. 104 (Α.Ε. 3526).

165. **Ντόρης Διαλεκτός**, «Λεσβιακὲς παροιμίες», 1971, 4ον, σ. 237 (Α.Ε. 3527).

166. **Γεώργ. Δουγαλῆς**, Λευκοπηγὴ Κοζάνης, 1971 - 72, 4ον, σ. 131 + 49 (Α.Ε. 3528).

167. **Ἀντώνιος Χασαπᾶς**, Μεθώνη Μεσσηνίας, 1971, 4ον, σ. 32 (Α.Ε. 3529).

168. **Στέφανος Ἡμελλος**, Εὐβοία, ἐπαρχ. Καρυστίας (Κρινιαῖοι, Βίταλον κ. ἄ.), 1971, 8ον, σ. 168 (Α.Ε. 3530).

169. **Γεώργιος Αἰκατερινίδης**, Λακωνία, Ἀρκαδία, 1971, 8ον, σ. 195 (Α.Ε. 3531).

170. **Ἀπόστ. Ψαθᾶς**, Βασιλική Μητρακλῆ - Ψαθᾶ, Σκούταρι Σερρῶν (πρόσφ. ἐξ Ἀνατ. Θράκης), 1971, 4ον, σ. 60 (Α.Ε. 3532).

171. **Πέτρος Στυλιανοῦ**, «Κυπριακὸν λαογραφικὸν μηνολόγιον», Κύπρος (Κυθραία), 1954, 4ον, σ. 26 (Α.Ε. 3533).

172. **Ἀστέριος Θηλυκός**, Νιγρίτα Σερρῶν, 1969, 4ον, σ. 6 (Α.Ε. 3534).

173. **Σουλτάνα Πολιτσάκη - Παπαδημητρίου**, Ξυλαγανή Κομοτηνῆς (πρόσφ. ἐξ Ἀνατ. Ρωμυλίας), 1971, 4ον, σ. 131 + κε' (Α.Ε. 3535).

174. **Διαμάντω Λογαράκη**, Κεντρὸν Ἀσσιθίου, 1971, 4ον, σ. 129 (Α.Ε. 3536).

175. **Βασίλ. Βετσόπουλος**, Πυροόγιαννη Κονίτσης, 1971, 8ον, σ. 132 (Α.Ε. 3537).

176. **Βασίλ. Παυλίδης**, «Πρόβατο καὶ γίδα, γάλα καὶ τυρὶ στῆ λαογραφία τοῦ τόπου μου», Ἡπειρος, 1971, 8ον, σ. 109 (Α.Ε. 3538).

177. **Νικ. Δημητρίου**, Σάμος, 1945 - 50, 1960, 1971, 4ον, σ. 52 (Α.Ε. 3539).

178. **Κυριάκος Ἰωαννίδης**, Βαμβακουῦσσα Σερρῶν, 1971, 4ον, σ. 6 (Α.Ε. 3540).

179. **Εὐάγγελος Μίχος**, Τριάδα Σερρῶν (πρόσφ. ἐκ Πόντου, Ἀνατ. Θράκης, Καυκάσου), 1971, 4ον, σ. 53 (Α.Ε. 3541).

180. **Νικόλαος Παπαστεφάνου**, Ἄνω Μητρούσιον Σερρῶν, 1971, 4ον, σ. 22 (Α.Ε. 3542).

181. **Γεώργιος Μουταφίδης**, Κουβούκλια Σερρῶν (πρόσφ. ἐκ Προύσης Μ. Ἀσίας καὶ Θράκης), 1971, 4ον, σ. 32 (Α.Ε. 3543).

182. **Δημήτριος Μπαξεβάνης**, Νέα Τυρολόη Σερρῶν (πρόσφ. ἐξ Ἀνατ. Θράκης Πόντου καὶ Καυκάσου), 1971, 4ον, σ. 22 (Α.Ε. 3544).

183. **Ἡλίας Ἀραμπατζίδης**, Ἡράκλεια Σερρῶν (πρόσφ. ἐκ Τσεσνεϊρου Νικομηδείας Προύσης), 1971, 4ον, σ. 41 (Α.Ε. 3545).

184. **Ἰωάννης Μπαξεβανίδης**, Βαμβακιὰ Σερρῶν (γηγ., πρόσφ. Θράκης, Καυκάσου, Σαρακατσάνοι), 1971, 4ον, σ. 20 (Α.Ε. 3546).

185. **Βασίλ. Ἰωαννίδης**, Ἄνω Καμήλα Σερρῶν, 1971, 4ον, σ. 41 (Α.Ε. 3547).
186. **Ἀναστ. Τζιβελόπουλος**, Ἡράκλεια Σερρῶν, 1971, 4ον, σ. 41 (Α.Ε. 3548).
187. **Σοφία Κατσούλη**, Ζευγολατειὸν Σερρῶν (πρόσφ. ἐξ Ἀνατ. Θράκης), 1971, 4ον, σ. 69 (Α.Ε. 3549).
188. **Πολύβιος Φυντανίδης**, Λιθότοπος Σερρῶν (πρόσφ. ἐκ Πόντου καὶ Πάφρας), 1971, 4ον, σ. 51 (Α.Ε. 3550).
189. **Εὐάγγ. Σιαψάλης**, Σιμὸν Ποντισμένου Σερρῶν (πρόσφ. ἐξ Ἀνατ. Θράκης), 1971, 4ον, σ. 32 (Α.Ε. 3551).
190. **Γεώργιος Βέκιος**, Κουμαριά Σερρῶν (πρόσφ. ἐξ Ἀνατ. Θράκης καὶ Μ. Ἀσίας), 1971, 4ον, σ. 22 (Α.Ε. 3552).
191. **Περικλῆς Γιαντσελίδης**, Δασοχώριον Σερρῶν, 1971, 4ον, σ. 38 (Α.Ε. 3553).
192. **Ἰορδ. Ρούμτσιος**, Βαμβακόφυτον Σερρῶν, 1971, 4ον, σ. 86 (Α.Ε. 3554).
193. **Ἀλέξανδρος Βενέτης**, Γεφυροῦδιον Σερρῶν, 1971, 4ον, σ. 25 (Α.Ε. 3555).
194. **Βασίλ. Σπυρίδης**, Προβατῆς Σερρῶν, 1971, 4ον, σ. 35 (Α.Ε. 3556).
195. **Βασίλ. Παναγιωτόπουλος**, Χρυσοχώραφα Σερρῶν (πρόσφ. ἐκ Σαράντα Ἐκκλησιῶν Ἀνατ. Θράκης), 1971, 4ον, σ. 31 (Α.Ε. 3557).
196. **Κων/νος Μελλίδης**, Καλὰ Δένδρα Σερρῶν, 1971, 4ον, σ. 34 (Α.Ε. 3558).
197. **Νικόλαος Βακουφάρης**, Ἀδελφικὸν Σερρῶν (πρόσφ. ἐκ Μ. Ἀσίας καὶ Θράκης), 1971, 4ον, σ. 53 (Α.Ε. 3559).
198. **Κων/νος Μπακιρτζῆς**, Ποντισμένον Σιντικῆς, 1971, 8ον, σ. 35 (Α.Ε. 3560).
199. **Ἰωάννης Ἀδαμόπουλος**, Ἀναγέννησις Σερρῶν (γηγ., πρόσφ. ἐκ Καυκάσου, Ἀνατ. Θράκης, Σαρακατσάνοι), 1971, 4ον, σ. 80 (Α.Ε. 3561).
200. **Χρῆστος Γερμανόπουλος**, Ξηρότοπος Ὀρεινῆς Σερρῶν, 1971, 4ον, σ. 56 (Α.Ε. 3562).
201. **Χρῆστος Λεοντίδης**, Στρυμονικὸν Σερρῶν, 1971, 4ον, σ. 39 (Α.Ε. 3563).
202. **Ἀναστάσιος Μυρωνίδης**, Ἀμμουδιά Σερρῶν (πρόσφ. ἐκ Πόντου), 1971, 4ον, σ. 94 (Α.Ε. 3564).
203. **Ἑλένη Τσαγκαράκη**, Βαλτερὸν Σερρῶν, 1971, 4ον, σ. 49 (Α.Ε. 3565).

204. **Γεώργιος Σπασέγκος**, Ψωμοτόπιον Δασοχωρίου Σερρών, 1971, 4ον, σ. 38 (Α.Ε. 3566).
205. **Βλαδίμηρος Λαμπριανίδης**, Παλαιόκαστρον Σερρών (πρόσφ. ἐκ Πόντου), 1971, 4ον, σ. 34 (Α.Ε. 3567).
206. **Δημήτρ. Καλδάνης**, Κάτω Χριστός Σερρών, 1971, 4ον, σ. 15 (Α.Ε. 3568).
207. **Γεώργ. Μαραβελάκης**, Μονοκκλησιὰ Σερρών (πρόσφ. ἐκ Πέτρας Ἀναπ. Θράκης), 1971, 4ον, σ. 29 (Α.Ε. 3569).
208. **Εὐγενία Ἀδαμοπούλου**, Κάτω Μητρούσιον Σερρών, 1971, 4ον, σ. 28 (Α.Ε. 3570).
209. **Νικόλαος Καραταράκης**, Μελενικίτσιον Σερρών, 1971, 4ον, σ. 17 (Α.Ε. 3571).
210. **Ἀπόστ. Βασδέκης**, Μετόχιον Σερρών, 1971, 4ον, σ. 32 (Α.Ε. 3572).
211. **Βλάσ. Τσιαντῆς**, Σκοτοῦσσα Σερρών, 1971, 4ον, σ. 26 (Α.Ε. 3573. Ἀριθμ. 177-210 καταθ. Κ. Χανιώτης).
212. **Σωτήριος Ἀλ. Καρανικόλας**, «Παροιμῖαι καὶ παροιμιακαὶ ἐκφράσεις ἐκ τῆς νήσου Σύμης», 1955, 4ον, σ. 330 (Α.Ε. 3574. Καταθ. Ἀλ. Καρανικόλας).
213. **Ἰάκ. Ἡλίας**, «Δεισιδαιμονία καὶ δεισιδαιμονικά», Μέγαρο, 1971, 4ον, σ. 2 (Α.Ε. 3575).

Δ'. ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1972

214. **Γεώργιος Αἰκατερινίδης**, «Κινηματογράφησις τοῦ ἐθίμου τῶν Προδρομιτῶν», συν. «Καταφυγιώτικα» Κατερίνης, 1972, 8ον, σ. 57 (Α.Ε. 3576).
215. **Ἰωάννης Γουλές**, Ἀστακὸς Αἰτωλοακαρνανίας, 1972, 4ον, σ. 504 (Α.Ε. 3577).
216. **Γεώργιος Ἀμαργιανάκης**, «Μουσικὴ ὕλη», Ἱεράπετρα Λασιθίου, 1971, 8ον, σ. 6 (Α.Ε. 3578).
217. **Πηνελ. Ψάνη**, Πολιχνίτος Λέσβου, 1971, 8ον, σ. 581 (Α.Ε. 3579).
218. **Κέντρον Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν Κύπρου**, Κύπρος, 1964, 8ον, σ. 785 (Α.Ε. 3580).
219. **Ἰωάννης (John) Ἀνδρομέδας**, «Ἠχογραφημένα ἄσματα», Μάνη, 1960, 8ον, σ. 54 (Α.Ε. 3581).
220. **Παναγ. Καραγιαννίδης**, Ἀψαλος Πέλλης, 1972, 8ον, σ. 26 (Α.Ε. 3582).

221. **Genichi Tsugé** καὶ **Σωτήρ. Τσιάνης**, Ἕπειρος, Κάσος, Κρήτη, 1968, 8ον, σ. 53 (Α.Ε. 3583).

222. Ἀναστάσιος Ἀλειφερόπουλος, Καστανιά Κορινθίας, 1972, 8ον, σ. 39 (Α.Ε. 3584).

223. Ἀθανάσιος Μπουγιούκος, Καλύβια, Πανόραμα καὶ Φενεὸς Κορινθίας, 1971, 8ον, σ. 60 (Α.Ε. 3585).

224. Σπυρίδων Καραγιάννης, Γκούρα Κορινθίας, 1972, 8ον, σ. 100 (Α.Ε. 3586).

225. Ἀνδρέας Κριῖγκος, Πεταλοῦ Κορινθίας, 1971, 4ον, σ. 15 (Α.Ε. 3587).

226. Γ. Μάρκελλος, Ἅγιοι Θεόδωροι Κορινθίας, 1972, 4ον, σ. 37 (Α.Ε. 3588).

227. Ἐλευθ. Χατζῆς, Γελινιάτικα Κορινθίας, 1972, 4ον, σ. 45 (Α.Ε. 3589).

228. Νικόλαος Ντάλης, Πιτσά Κορινθίας, 1971, 4ον, σ. 11 (Α.Ε. 3590).

229. Θεόδ. Βουρτσιάνης, Πύργος Κορινθίας, 1971, 4ον, σ. 14 (Α.Ε. 3591).

230. Χαράλ. Κουρεμπές, Λεόντιον Κορινθίας, 1971, 4ον, σ. 6 (Α.Ε. 3592).

231. Μιχ. Γκάνας, Ἀρχαία Νεμέα Κορινθίας, 1971, 4ον, σ. 7 (Α.Ε. 3593).

232. Χρῖστος Μακρῆς, Λυγιά Κορινθίας, 1971, 4ον, σ. 13 (Α.Ε. 3594).

233. Σπυρίδων Κῶρος, Ἀθήκια Κορινθίας, 1972, 4ον, σ. 42 (Α.Ε. 3595).

234. Χρῖστος Χαλκιᾶς, Κοκκόνιον καὶ Πύργος Κορινθίας, 1972, 4ον, σ. 81 (Α.Ε. 3596).

235. Δημήτριος Καλαρᾶς, Χιλιομόδιον Κορινθίας, 1971, 4ον, σ. 30 (Α.Ε. 3597).

236. Παναγ. Κοσκωλέττος, Ἄσσοι, Κάτω Ἄλσος, Ζευγολατεῖον, Βραχάτιον, Περιγιάλιον, Λεχαῖον καὶ Βεληνιάτικα Κορινθίας, 1971, 4ον, σ. 77 (Α.Ε. 3598).

237. Κων/νος Λαγογιάννης, Κιάτον Κορινθίας κ.ἄ., 1971, 4ον, σ. 4 + δ' + 163 (Α.Ε. 3599).

238. Δημήτρ. Τασιόπουλος, Στιμάγκα Κορινθίας, 1972, 4ον, σ. 64 (Α.Ε. 3600).

239. Ἀθαν. Ἀγγέλου, Καλαμάκιον Κορινθίας, 1972, 4ον, σ. 2 (Α.Ε. 3601).

240. Ἀπόστ. Σταύρου, Μεγάλος Βάλτος καὶ Λαλιώτης Κορινθίας, 1972, 4ον, σ. 22 (Α.Ε. 3602).

241. Βλάσιος Κακούρης, Ἐξαμίλλια Κορινθίας, 1972, 4ον, σ. 22 (Α.Ε. 3603).

242. Νικόλαος Παπανδρεάδης, Ζαχόλη Κορινθίας, 1971, 4ον, σ. 48 (Α.Ε. 3604).

243. **Παναγ. Παντελέων**, Λουτράκι Κορινθίας, 1972, 4ον, σ. 10 (Α.Ε. 3605).
244. **Ἰωάννης Πέρρας**, Ἴσθμια Κορινθίας, 1972, 4ον, σ. 16 (Α.Ε. 3606).
245. **Ἰωάννης Παπαντωνίου**, Στεφάνιον Κορινθίας, 1972, 4ον, σ. 54 (Α.Ε. 3607).
246. **Ἄθαν. Κουμπέτσος**, Ξυλόκαστρον Κορινθίας, 1971, 4ον, σ. 39 (Α.Ε. 3608).
247. **Βασίλ. Ξένος**, Κάτω Λουτρὸν Κορινθίας, 1971, 4ον, σ. 34 (Α.Ε. 3609).
248. **Σπυρ. Οἰκονομόπουλος**, Λάυκα Κορινθίας, 1971, 4ον, σ. 93 (Α.Ε. 3610).
249. **Ἀναστάσιος Ἀδάμ**, Βέλον, Ταρσινά, Καισάριον, Βελίνα Κορινθίας, 1972, 4ον, σ. 64 (Α.Ε. 3611).
250. **Δημήτρ. Χριστοδούλου**, Μικρὸς Βάλτος, Μεγάλος Βάλτος, Λαλιώτης, Θροφάριον, Σούλιον, Θολερὸν, Στύλια (ἢ Βλαντούσια), Κλημέντιον, Μελίσιον, Συκέα, Καριώτικα, Ξυλόκαστρον Κορινθίας, 1972, 4ον, σ. 152 (Α.Ε. 3612).
251. **Δημ. Γκιώνης**, Περαιχώρα Κορινθίας, 1972, 4ον, σ. 152 (Α.Ε. 3613).
252. **Σωτήριος Μπελίτσος**, Κεφαλάριον Κορινθίας, 1971, 4ον, σ. 96 (Α.Ε. 3614).
253. **Χρ. Παπανικολάου**, Κρυονέριον, Ἱερά Μονὴ Κοιμ. Θεοτόκου Λεχόβης, Σούλιον, Παραδείσιον καὶ Γονοῦσσα Κορινθίας, 1971, 4ον, σ. 164 (Α.Ε. 3615).
254. **Θωμᾶς Δασκαλάκης**, Σοφικὸν Κορινθίας, 1972, 4ον, σ. 82 (Α.Ε. 3616).
255. **Νικόλ. Εὐδης**, Μεσινὸν καὶ Ἀρχαία Κόρινθος Κορινθίας, 1971, 4ον, σ. 36 (Α.Ε. 3617).
256. **Κων/νος Καρβελάς**, Ρίζα Κορινθίας, 1972, 4ον, σ. 37 (Α.Ε. 3618).
257. **Ὄθων Νίκας**, Δροσοπηγὴ Κορινθίας, 1971, 4ον, σ. β' + 106 (Α.Ε. 3619).
258. **Βαρθολομαῖος Γαρούφης**, Φενεὸς Κορινθίας, 1972, 4ον, σ. 46 (Α.Ε. 3620).
259. **Γεώργιος Τοτώνης**, Πελλήνη καὶ Δενδρὸν Κορινθίας, 1971, 4ον, σ. 80 (Α.Ε. 3621. Ἀριθμ. 221 - 258 καταθ. Μητροπολίτης Κορινθίας Παντελεήμων).
260. **Κωνστ. Βασιλείου**, Κατσανοχώρια Ἰωαννίνων, 1972, 4ον, σ. 31 (Α.Ε. 3622).
261. **Ἰάκωβος Ἡλίας**, «Γὰ χρυσοκεντητὰ τῆς χειρὸς καὶ τοῦ κουσουνέλου», Μέγαρα, 1972, 4ον, σ. 12 (Α.Ε. 3623).

262. **Ἴω. Μπερδαλῆς**, "Ἅγιος Ἀνδρέας Κυνουρίας, 1972, 4ον, σ. 23 (A.E. 3624).
263. **Ἴω. Δούπας**, Συλλογὴ δημοτικῶν τραγουδιῶν, Ἑλληνοχώριον Διδυμοτείχου, 1972, 4ον, σ. 23 (A.E. 3625).
264. **Πέτρος Λεονταρίδης**, Ἀρτοποιία Δωδώνης, 1972, 4ον, σ. 7 (A.E. 3626).
265. **Παναγ. Ἀνδρεαδάκης**, Μαράσια, Μικρὰ Δοξιάρα, Μηλέα, Ν. Βύσσα Ἐβρου, 1963, 4ον, σ. 16 + 6 (A.E. 3627).
266. **Μιχ. Βλάικος**, Ἀλόνησος, 1972, 4ον, σ. 72 (A.E. 3628).
267. **Χαρίλ. Φίτζιος**, Λέχοβον (Ἡρωικὸν) Φλωρίνης, 1968, 4ον, σ. 179 (A.E. 3629).
268. **Βασίλειος Γιαννόπουλος**, Κορφιώτισσα Κορινθίας, 1972, 4ον, σ. 62 + 1 πίν. (A.E. 3630).
269. **Ἀλέξ. Χουρδάκης**, Νιπιδιτὸς Ἡρακλείου, 1972, 4ον, σ. 74 (A.E. 3631).
270. **Νικόλ. Χριστινίδης**, Ἀρχάναι Ἡρακλείου, 1972, 4ον, σ. 116) A.E. 3632).
271. **Φρίξος Νικολακάκης**, Ἀβδοῦ Ἡρακλείου κ.ά. χωρία νομῶν Ἡρακλείου καὶ Λασιθίου, 1972, 4ον, σ. 116 (A.E. 3633).
272. **Γεώργ. Ἀμαργιανάκης**, Ἅγιος Ἰωάννης, Ἀνατολή, Ἱεράπετρα, Καλαμάκα, Μάλαι, Μεσελέροι, Ὀρεινόν, Σχινοκάψαλα, Χριστὸς νομοῦ Λασιθίου, Ἡράκλειον, Ροδιὰ ν. Ἡρακλείου, Κάντανος, Λάκκοι, Παλαιοχώρα, Χανιά, 1972, 8ον, σ. 424 (A.E. 3634).
273. **Γεώργ. Κατσᾶνος**, Γάβρος Ναυπακτίας, 1972, 8ον, σ. 195 (A.E. 3635).
274. **Γεώργ. Ἀμαργιανάκης**, «Δημώδης μουσική», Ἅγιος Γεώργιος (πρ. Τουρτοῦλοι) Σητείας Λασιθίου, 1972, 8ον, σ. 6 (A.E. 3636).
275. **Γεώργ. Αἰκατερινίδης**, α') Ἁγία Παρασκευή, Μιστεγνά, Ἀγιάσος, Μανταμάδος, Κάπη, Ἀντισσα, Σκουτάρως (ν. Κουστάρως), Θερμὴ Λέσβου. β') Ν. Κούταλη, Καλλιθέα, Ἀγκαρυῶνες, Πορτιανόν, Πλατύ, Βάρος, Τσιμάνδρια, Κάσπακας, Δάφνη, Παναγία, Πλάκα, Μοῦδρος Λήμνου, 1972, 8ον, σ. 370 (A.E. 3637).
276. **Γεώργιος Ζημιανίτης**, Ρούμελη, 1972, 4ον, σ. 26 (A.E. 3638).
277. **Θεοφάνης Δημητριάδης**, Ποροβίτσα Αἰγιαλείας, 1972, 4ον, σ. 95 (A.E. 3639).
278. **Βασίλειος Μπούρμπουλας**, Δρυμὸν Τριγωνίδος, 1972, 4ον, σ. 27 (A.E. 3640).

279. **Ἰωάννης Γιάννος**, "Ἅγιος Εὐστράτιος, 1972, 4ον, σ. 80 (Α.Ε. 3641).
280. **Ἀπόστολος Κάτσηνος**, Κάβαλλος Λευκάδος, 1972, 4ον, σ. 110 + 4 πίν. (Α.Ε. 3642).
281. **Ἀστέριος Θηλυκός**, Νιγρίτα Σερρών, 1972, 4ον, σ. 4 (Α.Ε. 3643).
282. **Ἄγγελος Δευτεραῖος**, α') Ἰθάκη (Βαθύ, Πλατηροθριάς, Ἐξωγή, Ἅγιοι Σαράντα, Σταυρός, Ἄνωγή, Περαιχώριον, Κιόνιον). β') Νυδρίον, Χαραδιάτικα Λευκάδος, 1972, 8ον, σ. 450 (Α.Ε. 3644).
283. **Γεώργιος Αἰκατερινίδης**, «Κινηματογραφικὴ ἀποστολὴ εἰς Σπάτα Ἀττικῆς», 1971, 8ον, σ. 19 (Α.Ε. 3645).
284. **Μενέλαος Καραμεσίνης**, "Ἅγιος Γεώργιος Γρεβενῶν, 1972, 4ον, σ. 240 + 70 (Α.Ε. 3646).
285. **Βλάσιος Γιαννακόπουλος**, **Ἄλεξάνδρα Γιαννακοπούλου**, Φίλια Καλαβρύτων, 1972, 8ον, σ. 132 (Α.Ε. 3647).
286. **Βλάσιος Γιαννακόπουλος**, Φίλια Καλαβρύτων, Πραστὸς Κυνουρίας, 1972, 8ον, σ. 98 (Α.Ε. 3648).
287. **Δημήτρ. Θεοδώροπουλος**, «Συλλογὴ ἀνεκδότων», 1972, 8ον, σ. 142 (Α.Ε. 3649).
288. **Σοφία Ρουσάλη-Διατσίνου**, Τσακωνιά, 1872, 4ον, σ. 286 (Α.Ε. 3650).

RÉSUMÉ

Collections de matériel folklorique, déposées au Centre de Recherches du Folklore Hellénique pendant les années 1969 - 1972

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ
ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΑΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΑ ΕΤΗ 1969 - 1972¹

Α'. ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1969

Τὸ κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα ἐπιτελεσθὲν ἔργον εἰς τὸ Κέντρον Ἐρεῦνης τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας ὑπῆρξε, γενικῶς θεωρούμενον, λίαν ἱκανοποιητικόν, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ εἰς αὐτὸ ὑπηρετοῦντος ἀνεπαρκοῦς εἰς ἀριθμὸν ἐπιστημονικοῦ καὶ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ λήγοντος ἔτους ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας ὁ διευθυντὴς τοῦ Κέντρου καθηγητὴς κ. Γεώργιος Σπυριδάκης, ἡ δὲ Ἀκαδημία ἀνέθεσε τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ εἰς τὸν ἀρχαιότερον συντάκτην ὑφηγητὴν κ. Δημήτριον Οἰκονομίδην.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἀναλύεται ἐν συντόμῳ ὡς κατωτέρω:

Εἰσαγωγὴ λαογραφικῆς ὕλης.

α') Εἰς τὸ ἀρχεῖον λαογραφικῆς ὕλης εἰσῆχθησαν 107 συλλογαὶ (χειρόγραφοι ἢ δακτυλογραφημένοι) ἐκ σελίδων ἐν συνόλῳ 5526. Ἐκ τῶν συλλογῶν τούτων 27 ἀπεστάλησαν ὑπὸ ἐκπαιδευτικῶν, ἰδίᾳ τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως, 73 ὑπὸ διαφόρων προσώπων, ἐχόντων λαογραφικὸν διαφέρον, καὶ αἱ ὑπόλοιποι 7 προῆλθον ἐκ περισυλλογῆς στοιχείων τοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Κέντρου, κατὰ τὰς εἰδικάς, ὡς κατωτέρω, ἐρευνητικὰς ἀποστολάς του εἰς τὴν ὑπαιθρον.

β') Τὸ ἀρχεῖον τοῦ τμήματος τῆς *δημώδους μουσικῆς* ἐπλουτίσθη διὰ 1257 νέων ἠχογραφήσεων (695 γενομένων ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω προσωπικοῦ τοῦ Κέντρου καὶ 562 ἐκ μεταγραφῆς ἠχογραφημένης μουσικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ ἀλλοδαπῶν συλλογέων, οἱ ὅποιοι ἐχορήγησαν ἀντίγραφον αὐτῆς πρὸς χρῆσιν ὑπὸ τοῦ Κέντρου).

γ') Εἰς τὴν *Δισκοθήκην*, πλουτιζομένην συμφώνως πρὸς τὴν σχετικὴν

1. Ἐκ τῶν ἐκθέσεων τούτων αἱ Α' καὶ Β' συνετάχθησαν ὑπὸ τοῦ πρώην διευθυντοῦ Δημ. Οἰκονομίδου, ἡ Γ' ὑπὸ τοῦ ἐπίσης πρώην διευθυντοῦ Ἐλευθ. Πρεβελάκη καὶ ἡ Δ' ὑπὸ τοῦ νῦν διευθυντοῦ Στεφ. Ἡμέλλου.

διάταξιν τοῦ Νόμου 4545/1966, κατετέθησαν ὑπὸ διαφόρων παραγωγῶν μέσῳ τοῦ ἐργοστασίου τῆς Ἑλληνικῆς Φωνογραφικῆς Ἑταιρείας «Κολούμπια» 693 δίσκοι, εἰς διπλοῦν ἕκαστος, αὐξηθέντος οὕτω τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν μέχρι σήμερον εἰς 3830.

δ') Τὸ τμῆμα Κινηματογραφῆσεων ἐπλουτίσθη μὲ τὰ ἐξῆς θέματα : 1) Μορφαὶ ἀλιευτικοῦ βίου τοῦ λαοῦ ἐκ τῆς κοινότητος Παραλίου Ἴαστρους Κυνουρίας (60 μ.). 2) Ἔθιμον τῆς θυσίας ταύρου εἰς Ἁγίαν Παρασκευὴν Λέσβου (240 μ.). 3) Τρόπος ἐκτελέσεως «ὀργανικῶν» μελωδιῶν μὲ κρητικὴν λύραν (30 μ.) καὶ 4) Εἰκόνες κρητικῆς ὑφαντικῆς (30 μ.).

ε') Εἰς τὴν Μουσικὴν συλλογὴν, ἀπαραίτητον τμῆμα ὑπὸ ἔποψιν ἐπιστημονικῆς σημασίας διὰ τὸ Κέντρον, προσετέθησαν διὰ δωρεᾶς κατὰ τὸ πλεῖστον 9 νέα ἀντικείμενα τῆς λαϊκῆς τέχνης (ἐκ τούτων 3 σεντούκια ἐκ Θάσου). Ἐκ τῶν ἐν λόγῳ ἀντικειμένων τὰ 2 ἐδωρήθησαν ὑπὸ τοῦ «Συλλόγου τῶν Φίλων τοῦ Λαογραφικοῦ Ἀρχείου».

Εἰς τὸ ὡς ἄνω ἔργον τῆς περισυλλογῆς ὕλης διὰ καταγραφῆς, φωτογραφῆσεως, ἡχογραφῆσεως καὶ κινηματογραφῆσεως συνετέλεσαν ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Κέντρου, ἐκτελέσαντες ἐρευνητικὰς ἀποστολάς : 1) εἰς τὴν νῆσον Σκίαθον ὁ συντ. - μουσικὸς Σπυρ. Περιστέρης, 2) εἰς τὴν νῆσον Σύμην Δωδεκανήσου ὁ συντ. Ἀννα Παπαμιχαήλ, 3) εἰς χωρία τοῦ νομοῦ Κοζάνης ὁ συντ. Ἀγγελος Δευτεραῖος, 4) εἰς τὸν νομὸν Λασιθίου Κρήτης καὶ εἰς Λέσβον ὁ συντ. Γεώργ. Αἰκατερινίδης καὶ 5) εἰς Ρόδον ὁ ἀπεσπασμένος εἰς τὸ Κέντρον Λαογραφίας θεολόγος - μουσικὸς Γεώργ. Ἀμαργιανάκης.

Τὸ ἀρχεῖακὸν καὶ εὐρύτερον ἐπιστημονικὸν ἔργον.

Ἡ ἐργασία τῆς ἀποδελτιώσεως λαογραφικῆς ὕλης ἐξ ἀνεκδότων ἢ ἐκδεδομένων συλλογῶν, εἶτα δὲ τῆς κατατάξεως κατ' εἶδη καὶ τῆς κατόπιν ἐπεξεργασίας ταξινομήσεως αὐτῆς εἰς τὰ οἰκεῖα ἀρχεῖα, ἐγένετο, ὡς πρὸς τὸ πρῶτον μέρος, διὰ τῶν γραφῶν, οἱ ὅποιοι ἀπεδελτίωσαν ἐκ 58 χειρογράφων συλλογῶν ποικίλου περιεχομένου λαογραφικὴν ὕλην ἐπὶ 7912 δελτίων, ὡς πρὸς δὲ τὸ δεύτερον μέρος, δηλ. τῆς ἀρχεῖακῆς κατατάξεως, διὰ τοῦ ἐπιστημονικοῦ προσωπικοῦ. Ἀνάλογος ἐργασία διεξήχθη ἐπίσης καὶ εἰς τὸ τμῆμα τῆς δημῶδους μουσικῆς διὰ τὸ ἡχογραφηθὲν νέον ὕλικόν, γενομένης καὶ καταγραφῆς ἐκ ταινιῶν μαγνητοφώνου τῆς μουσικῆς 125 δημῶδων ἀσμάτων εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν γραφὴν.

Τὸ ἐπιστημονικὸν προσωπικόν, παραλλήλως πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο, ἡσχολήθη προσέτι εἰς τὴν ἐκλογὴν ὕλης ἐκ τοῦ ἀρχείου ἀσμάτων καὶ ἐπιστημονικὴν ἐπεξεργασίαν αὐτῆς διὰ τὴν παρασκευὴν πρὸς ἔκδοσιν τοῦ Β' τόμου τῶν Ἑλληνικῶν Δημοτικῶν Τραγουδιῶν. Πρὸς τοῦτο ἐμελετήθησαν ἐν συνόλῳ αἱ παραλλαγαὶ 38 ἀσμάτων.

Δημοσιεύματα.

α') Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ τρέχοντος ἔτους εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος τὸ βιβλίον «Ἑλληνικὰ Δημοτικὰ Τραγούδια», τόμ. Γ' (Μουσικὴ Ἑκλογή) μετὰ προσηρητημένων εἰς αὐτὸ 5 δίσκων, ἐφ' ὧν ἔχει ἀποτυπωθῆ ἡ μουσικὴ 56 ᾠμάτων, καὶ β') ἐξετυπώθη καὶ ἀπεστάλη εἰς τοὺς λειτουργοὺς τῆς στοιχειώδους ἐκπαίδευσως Ἐρωτηματολόγιον περὶ γεωργικοῦ βίου τοῦ λαοῦ καὶ κατ' ἔθιμον πυρῶν μετὰ σχετικῆς συστατικῆς ἐγκυκλίου τῆς Ἀκαδημίας διὰ τὴν ἑναρξιν συντάξεως Λαογραφικοῦ "Ἀτλαντος τῆς Ἑλλάδος.

Βιβλιοθήκη.

Εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Κέντρου, περιλαμβάνουσιν βιβλία καὶ περιοδικὰ λαογραφικοῦ κυρίως περιεχομένου, εἰσῆχθησαν 100 τόμοι περιοδικῶν, βιβλίων καὶ φυλλαδίων (ἀρ. 4650 - 4750) ἐξ ἀγορᾶς, ἀνταλλαγῆς πρὸς τὴν Ἐπετηρίδα τοῦ Κέντρου καὶ δωρεῶν.

Ἐπιστημονικὰ συνέδρια κ. ἄ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ Τὸ Κέντρον ἀντεπροσώπευθη εἰς τὰ ἐξῆς ἐπιστημονικὰ Συνέδρια: 1) Εἰς τὸ Α' Διεθνὲς Κυπριολογικὸν διὰ τοῦ διευθυντοῦ κ. Δημ. Οἰκονομίδου καὶ τῶν συντακτῶν Κων. Ρωμαίου καὶ Ἄννης Παπαμιχαήλ, οἵτινες προέβησαν εἰς σχετικὰς ἀνακοινώσεις, καὶ 2) εἰς τὸ ἐν Βουκουρεστίῳ συνελθὸν Ε' Διεθνὲς Συνέδριον διὰ τὴν ἔρευναν τῶν λαϊκῶν διηγήσεων διὰ τοῦ συντάκτου κ. Στεφ. Ἡμέλλου, ὅστις προέβη καὶ εἰς σχετικὴν ἀνακοίνωσιν. Ὁ διευθυντὴς κ. Δημ. Οἰκονομίδης καὶ ἡ συντ. δ/ὶς Ἄννα Παπαμιχαήλ συμμετέσχον ἐπίσης εἰς αὐτὸ μόνον διὰ τῆς ἀποστολῆς τῶν λαογραφικῶν τῶν ἀνακοινώσεων, αἵτινες θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ Πρακτικὰ τοῦ ἐν λόγῳ Συνεδρίου.

Τὰς συλλογὰς ὑλικοῦ καὶ τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Κέντρου, εὐρύτατα γνωστοῦ οὐ μόνον παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ διεθνὲς ἐπιστημονικὸν κοινόν, ἐχρησιμοποίησαν ἀρκετοὶ ἡμέτεροι καὶ ἀλλοδαποὶ λαογράφοι ἐρευνηταί. Πρὸς τούτοις παρεσχέθησαν καὶ δι' ἀλληλογραφίας ἐπιστημονικαὶ πληροφορίαι ἐπὶ διαφόρων λαογραφικῶν θεμάτων.

Β'. ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1970

Τὸ εἰς τὸ Κέντρον Ἐρεῦνης τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας ἐπιτελεσθὲν ἔργον κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ὑπῆρξε, γενικῶς θεωρούμενον, ἱκανοποιητικόν, καίτοι ἡ ἐν αὐτῷ ἐργασία ἐγένετο μὲ ἡλαττωμένας δυνάμεις, διότι ἐκ μὲν τοῦ ἐπιστημονικοῦ προσω-

πικου 1) ὁ συντ. Κ. Ρωμαῖος εἰργάσθη μόνον μέχρι τοῦ Ἰουλίου, παραιτηθεὶς τῆς ὑπηρεσίας, 2) ὁ συντ. Στέφανος Ἡμελλος ἀνέλαβε ὑπηρεσίαν τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, ὅτε ἔληξεν ἡ ἐν Δυτ. Γερμανία ἐκπαιδευτικὴ του ἄδεια, 3) ὁ ἐκ τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως ἀπεσπασμένος καθηγητῆς Γ. Ἀμαργιανᾶκης εἰργάσθη μόνον μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου, ὅτε ἤρθη ἡ ἀπόσπασίς του, ἐκ δὲ τοῦ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ ἡ γραφεὺς Ἀλίκη Γιαννοπούλου προσέφερεν ὑπηρεσίαν εἰς τὸ Κέντρον μικρὸν μόνον χρονικὸν διάστημα, διότι, ἀφ' ἐνός μὲν εἰργάσθη εἰς τὴν Γραμματείαν τῆς Ἀκαδημίας ἐπὶ πολλοὺς μῆνας, ἀφ' ἑτέρου δ' ἔλαβε μακροχρόνιον ἀναρρωτικὴν ἄδειαν λόγῳ ἀσθενείας.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἀναλύεται ἐν συντόμῳ ὡς κατωτέρω :

Εἰσαγωγὴ λαογραφικῆς ὕλης.

α') Εἰς τὸ ἀρχεῖον Λαογρ. ὕλης εἰσήχθησαν 26 συλλογαὶ (χειρόγραφοι ἢ δακτυλογραφημένοι) ἐκ σελίδων ἐν συνόλῳ 2867. Ἐκ τῶν συλλογῶν τούτων 18 ἀπεστάλησαν ὑπὸ ἐκπαιδευτικῶν, ἰδίᾳ τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως, 4 ὑπὸ διαφόρων προσώπων, ἐχόντων λαογραφικὸν διαφέρον, καὶ αἱ ὑπόλοιποι 4 προῆλθον ἐκ περισυλλογῆς στοιχείων τοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Κέντρου κατὰ τὰς εἰδικὰς, ὡς κατωτέρω, ἐρευνητικὰς ἀποστολάς του εἰς τὴν ὕπαιθρον.

β') Τὸ ἀρχεῖον τοῦ τμήματος τῆς δὴ μ ῶ δ ο υ ς μ ο υ σ ι κ ῆ ς ἐπλουτίσθη δι' 623 νέων ἠχογραφήσεων (350 γενομένων ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Κέντρου, 103 ἐκ προσφορᾶς ὑπὸ τῶν φίλων τοῦ Κέντρου κυρίων Παν. Καρζῆ, Ἰ. Μπασλῆ καὶ Γ. Καραγκιοζοπούλου, τέλος δὲ 170 ἐκ μεταγραφῆς ἠχογραφημένης μουσικῆς ὕλης ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ ἀλλοδαπῶν συλλογέων).

γ') Εἰς τὴν Δισκοθήκην, πλουτιζομένην συμφώνως πρὸς τὴν σχετικὴν διάταξιν τοῦ Νόμου 4545/1966, κατετέθησαν ὑπὸ διαφόρων παραγωγῶν μέσῳ τοῦ ἐργοστασίου τῆς Ἑλληνικῆς Φωνογραφικῆς Ἑταιρείας «Κολούμπια» 580 δίσκοι, εἰς διπλοῦν ἕκαστος, ἀύξηθέντος οὕτω τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν μέχρι σήμερον εἰς 5035.

δ') Τὸ τμήμα Κινηματογραφῆσεων ἐπλουτίσθη δι' εἰδικῶν ἐπὶ τόπου ἀποστολῶν ὑπὸ τοῦ συντ. Γ. Αἰκατερινίδου μετὰ κάτωθι θέματα :

- 1) Ἡ τελετὴ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὰ Θεοφάνια εἰς Παράλιον Ἄστρος Κυνουρίας (60 μ.).
- 2) Ἀγερμὸς παιδῶν κατὰ τὸ Σάββατον τοῦ Λαζάρου εἰς Καπαρέλλι Θηβῶν (50 μ.) καὶ
- 3) Λαϊκὴ ἀγορὰ εἰς συνοικίαν «Πηγάδα» Πειραιῶς (40 μ.).

ε') Εἰς τὴν Μουσικὴν συλλογὴν τοῦ Κέντρου, σημαντικὴν καὶ ἀπαραίτητον ὑπὸ ἐπιστημονικὴν ἔποψιν, προσετέθησαν 5 μόνον τεμάχια ἐξ ἀγορᾶς καὶ 1 ἐκ δωρεᾶς ὑπὸ τοῦ πρώην συντ. Στ. Καρακάση.

Εἰς τὸ ὡς ἄνω ἔργον τῆς περισυλλογῆς ὕλης διὰ καταγραφῆς, φωτογραφίσεως, ἠχογραφίσεως καὶ κινηματογραφίσεως, συνετέλεσαν ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Κέντρου, ἐκτελέσαντες ἐρευνητικὰς ἀποστολὰς 1) εἰς τὴν νῆσον Σκόπελον ὁ συντ. - μουσικὸς Σ π υ ρ . Π ε ρ ι σ τ έ ρ η ς, 2) εἰς τὴν νῆσον Τῆλον Δωδεκανήσου ἡ συντ. "Α ν ν α Π α π α μ ι χ α ή λ, 3) εἰς τὸν νομὸν Ἀχαΐας ὁ συντ. Γ. Α ἰ κ α τ ε ρ ι ν ἰ δ η ς καὶ 4) εἰς τὴν νῆσον Κάρπαθον ὁ ἀπεσπασμένος εἰς τὸ Κέντρον θεολόγος μουσικὸς Γ ε ώ ρ γ. Ἐ μ α ρ γ ι α ν ά κ η ς.

Τὸ ἀρχεῖακὸν καὶ εὐρύτερον ἐπιστημονικὸν ἔργον.

Ἡ ἐργασία τῆς ἀποδελτιώσεως λαογραφικῆς ὕλης ἐξ ἀνεκδότων ἢ ἐκδεδομένων συλλογῶν, εἶτα δὲ τῆς κατατάξεως κατ' εἶδη καὶ τῆς κατόπιν ἐπεξεργασίας καὶ ταξινομήσεως αὐτῆς εἰς τὰ οἰκεῖα ἀρχεῖα, ἐγένετο, ὡς πρὸς τὸ πρῶτον μέρος, διὰ τῶν γραφέων, οἱ ὅποιοι ἀπεδελτίωσαν ἐκ 14 χειρογράφων συλλογῶν ποικίλου περιεχομένου λαογραφικὴν ὕλην ἐπὶ 2299 δελτίων, ὡς πρὸς δὲ τὸ δεύτερον μέρος, δηλ. τῆς ἀρχεῖακῆς κατατάξεως, διὰ τοῦ ἐπιστημονικοῦ προσωπικοῦ. Ἀνάλογος ἐργασία διεξήχθη ἐπίσης καὶ εἰς τὸ τμήμα τῆς δημῶδους μουσικῆς διὰ τὸ ἠχογραφηθέν νέον ὕλικόν, γενομένης καὶ καταγραφῆς ἐκ ταινιῶν μαγνητοφώνου τῆς μουσικῆς 46 δημῶδων ᾠσμάτων εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν γραφὴν.

Τὸ ἐπιστημονικὸν προσωπικόν, παραλλήλως πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο, ἠσχολήθη προσέτι α') εἰς τὴν ἐκλογὴν ὕλης ἐκ τοῦ ἀρχείου ᾠσμάτων πρὸς ἐπιστημονικὴν ἐπεξεργασίαν αὐτῆς 1) διὰ τὴν παρασκευὴν πρὸς ἔκδοσιν τοῦ Β' τόμου Ἐκλογῆς τῶν Ἑλληνικῶν Δημοτικῶν Τραγουδιῶν, 2) διὰ τὴν προγραμματισθεῖσαν ἔκδοσιν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τόμου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 150ετηρίδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ β') εἰς τὴν σύνταξιν Ἑλληνικοῦ Λαογραφικοῦ Ἀτλαντος, ὁ ὅποιος συντασσόμενος ἐπὶ τῇ βάσει κοινοῦ εὐρωπαϊκοῦ προγράμματος, θὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ τὴν σύνθεσιν ἐνιαίου Ἀτλαντος δι' ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης.

Δημοσιεύματα.

Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν περατοῦται ἡ ἐκτύπωσις τοῦ διπλοῦ Κ' - ΚΑ' τόμου τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Κέντρου «ΕΠΕΤΗΡΙΣ» διὰ τὰ ἔτη 1967 - 1968.

Εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Κέντρου, περιλαμβάνουσιν βιβλία καὶ περιοδικὰ λαογραφικοῦ κυρίως περιεχομένου, εἰσήχθησαν 164 τόμοι βιβλίων καὶ φυλλαδίων (ἀρ. ἐγγρ. 4773 - 4937) ἐξ ἀγορᾶς, ἀνταλλαγῆς πρὸς τὴν «Ἐπετηρίδα» καὶ δωρεᾶς.

Ἐπιστημονικά συνέδρια κ. ἄ.

Τὸ Κέντρον ἀντεπροσωπεύθη εἰς τὸ ἐνταῦθα συνελθὸν ἀπὸ 7 - 13 Μαΐου ἔ.ἔ. 2ον διεθνὲς Συνέδριον Σπουδῶν Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης διὰ τοῦ διευθυντοῦ Δημ. Οἰκονομίδου, τοῦ συντ. Κωνστ. Ρωμαίου καὶ τῆς συντ. Ἀννης Παπαμιχαήλ, οἵτινες καὶ προέβησαν εἰς σχετικὰς ἀνακοινώσεις.

Τὸ ἡμέτερον Κέντρον εὐρύτατα καὶ ἔξω τῆς Ἑλλάδος γνωστόν, προσέφερε καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὰς ὑπηρεσίας του οὐ μόνον εἰς Ἕλληνας ἐρευνητάς, ἀσχολουμένους μὲ λαογραφικὰ θέματα, ἀλλὰ καὶ εἰς ξένους εἰδικοὺς ἐπιστήμονας καὶ ὁμοειδῆ ἰδρύματα τῆς ἀλλοδαπῆς.

Γ'. ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1971

Τὸ Κέντρον Ἐρεύνης τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας εἰργάσθη καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1971 μὲ ὀλιγάριθμον ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἐπιδιωκόμενους ὑπ' αὐτοῦ σκοποὺς προσωπικόν. Τὴν 29ην Ἰανουαρίου ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας ὁ συντάκτης - μουσικὸς κ. Σπυρίδων Περιστέρης, τὴν 21ην Ἀπριλίου ὁ διευθυντὴς κ. Δημήτριος Οἰκονομίδης, τῆς διευθύνσεως τοῦ Κέντρου ἀνατεθείσης προσωρινῶς εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Κέντρου Ἐρεύνης τῆς Ἱστορίας τοῦ Νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ κ. Ἐλευθέριον Πρεβελάκη, καὶ τὴν 30ην Σεπτεμβρίου ὁ γραφεὺς κ. Γρηγόριος Δημητρόπουλος. Τὴν 31ην Ἰουλίου ἀνέλαβεν ὑπηρεσίαν ὡς συντάκτης - μουσικὸς ὁ κ. Γεώργιος Ἀμαργιανάκης.

Ἐπιτελεσθὲν ἔργον :

Εἰσαγωγή λαογραφικῆς ὕλης.

Εἰς τὸ Κέντρον εἰσῆχθησαν :

1) 17 λαογραφικαὶ συλλογαὶ (χειρόγραφοι ἢ δακτυλογραφημένοι) ἐκ σελίδων συνολικῶς 1489. Ἐκ τῶν συλλογῶν τούτων αἱ 10 ἀπεστάλησαν ὑπὸ ἐκπαιδευτικῶν, αἱ 5 ὑπὸ διαφόρων ἄλλων συλλογέων καὶ αἱ λοιπαὶ 2 κατηρτίσθησαν ὑπὸ τῶν συντακτῶν τοῦ Κέντρου κ.κ. Στεφάνου Ἡμέλλου καὶ Γεωργίου Αἰκατερινίδου κατὰ τὰς εἰδικὰς ἐρευνητικὰς ἀποστολάς των εἰς τὴν ὕπαιθρον.

2) 245 ἠχογραφήσεις μουσικῆς δημοτικῶν τραγουδιῶν καὶ λαϊκῶν χορῶν. Ἐκ τῶν ἠχογραφήσεων τούτων αἱ 136 ἐξετελέσθησαν ὑπὸ συντακτῶν τοῦ Κέντρου, αἱ δὲ λοιπαὶ προέρχονται ἐκ προσφορᾶς προσώπων ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν δημοτικὴν μουσικὴν.

3) 619 δίσκοι (εἰς διπλοῦν) ἰδίᾳ λαϊκῆς μουσικῆς, κατατεθέντες εἰς τὸ Κέντρον ὑπὸ διαφόρων παραγωγῶν μέσῳ τοῦ ἐργοστασίου τῆς Ἑλληνικῆς Φωνογραφικῆς Ἑταιρείας «Κολούμπια».

4) 4 κινηματογραφικαὶ ταινίαι συνολικοῦ μήκους 150 μέτρων μὲ τὰ ἐξῆς θέματα: α') Παρασκευὴ καὶ διανομὴ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς Σπάτων Ἀττικῆς εἰδικοῦ γεύματος κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου (60 μ.). β') Ζεῦξις ἀρότρου εἰς ζυγὸν εἰς Πλατάναν Λακωνίας (30 μ.). γ') Ζεῦξις ἀρότρου εἰς ζυγὸν καὶ τρόπος ὀργώματος εἰς τὴν ἀγροτικὴν περιοχὴν «Κάμπος» Πλατάνου Λακωνίας (30 μ.). δ') Ἐτησία ζωοπανήγυρις Μυστρά (30 μ.). Τὰ ὡς ἄνω θέματα ἐκινηματογραφήθησαν ὑπὸ τοῦ συντάκτου κ. Γεωργίου Αἰκατερινίδου.

Ἀρχεῖακὸν καὶ εὐρύτερον ἐπιστημονικὸν ἔργον.

1) Οἱ γραφεῖς τοῦ Κέντρου ἀπεδελτίωσαν τὴν λαογραφικὴν ὕλην 15 χειρογράφων συλλογῶν ποικίλου περιεχομένου ἐπὶ 2291 δελτίων, οἱ δὲ συντάκται ἐπεξεργάσθησαν καὶ ἐταξινόμησαν αὐτὴν εἰς τὰς οὐκείας δελτιοθήκας. Ἐπίσης ὁ συντάκτης μουσικὸς κ. Γεωργίου Ἀμαργιανᾶκης κατέγραψεν εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν γραφὴν ἐκ ταινιῶν μαγνητοφώνου 16 μελωδίας δημοδῶν ᾠσμάτων.

2) Τὸ ἐπιστημονικὸν προσωπικὸν ἠσχολήθη προσέτι: α') εἰς τὴν ἐπιλογὴν ὕλης ἐκ τοῦ ἀρχείου ᾠσμάτων καὶ ἐπιστημονικὴν ἐπεξεργασίαν αὐτῆς διὰ τὴν παρασκευὴν πρὸς ἔκδοσιν τοῦ τόμου Β' τῆς Ἐκλογῆς Ἑλληνικῶν Δημοτικῶν Τραγουδιῶν, β') εἰς τὴν προκαταρκτικὴν ἐπεξεργασίαν ᾠσμάτων τινῶν διὰ τὴν μελλοντικὴν ἔκδοσιν Corpus δημοτικῶν τραγουδιῶν, καὶ γ') εἰς τὴν μουσικολογικὴν ἐπεξεργασίαν 12 ᾠσμάτων.

3) Κυκλοφορηθέντος τοῦ ἀφορῶντος εἰς τὰς περιοδικὰς πυρᾶς ὑπ' ἀρ. 1 χάρτου τοῦ Λαογραφικοῦ Ἄτλαντος, ἤρξατο ἡ προεργασία διὰ τὴν ἔκδοσιν δύο χαρτῶν διὰ τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα.

4) Ἐξετελέσθησαν τρεῖς μηνιαῖαι ἐρευνητικαὶ ἀποστολαὶ εἰς τὴν ὑπαιθρον πρὸς συλλογὴν διὰ καταγραφῆς, φωτογραφήσεως, ἠχογραφήσεως καὶ κινηματογραφήσεως λαογραφικῆς ὕλης, σχετικῆς ἰδίᾳ πρὸς τὸν Λαογραφικὸν Ἄτλαντα, ὑπὸ τῶν συντακτῶν κκ. Στεφάνου Ἡμέλλου (Εὐβοία), Ἀγγέλου Δευτεραίου (Μακεδονία) καὶ Γεωργίου Αἰκατερινίδου (Πελοπόννησος).

5) Ἐπὶ τῇ 150ῃ ἐπετηρίδι ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τὸ Μουσικὸν τμήμα τοῦ Κέντρου παρεσκευάσατο τὴν ἔκδοσιν Ἐκλογῆς ἀπὸ τὰ Κλέφτικα τραγούδια

τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ μετ' ἀποτυπώσεως τῶν μελωδιῶν αὐτῶν ἐπὶ τριῶν μεγάλων δίσκων. Ἡ ἐργασία ἐξετελέσθη δι' ἀναθέσεως τοῦ ἔργου εἰς τὸν τέως συντάκτην - μουσικὸν κ. Σπυρίδωνα Περιστέρην.

Βιβλιοθήκη.

Εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Κέντρου εἰσήχθησαν 112 δημοσιεύματα.

Δημοσιεύματα.

Ἐκυκλοφορήθη ὁ διπλοῦς τόμος Κ' - ΚΑ' (1967 - 68) τῆς Ἐπετηρίδος τοῦ Κέντρου.

Ἐπιστημονικὰ συνέδρια κ. ἄ.

Ἡ συντάκτρια δ. Ἀννα Παπαμιχαήλ μετέσχε τοῦ ἐν Ρεθύμνῳ συνελθόντος Γ' Διεθοῦς Κρητολογικοῦ συνεδρίου.

Τὸ Κέντρον Λαογραφίας παρέσχε καὶ κατὰ τὸ 1971 τὰς ὑπηρεσίας του εἰς Ἕλληνας καὶ ξένους ἐρευνητὰς ἐνδιαφερομένους διὰ λαογραφικὰ θέματα, ὡς καὶ εἰς ὁμοειδῆ ἰδρύματα τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Δ'. ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1972

Τὸ ἐν τῷ Κέντρῳ Ἐρεῦνης τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας ἐπιτελεσθὲν ἔργον κατὰ τὸ λήξαν ἔτος 1972 ὑπῆρξε, γενικῶς θεωρούμενον, ἱκανοποιητικόν, παρὰ τὸ ὅτι ἡ ἐν αὐτῷ ἐργασία ἐγένετο μὲ ἡλαττωμένας δυνάμεις. Ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Κέντρου ἡ συντάκτρια δ. Ἀννα Παπαμιχαήλ ἀνεχώρησε τὴν 21ην Μαρτίου εἰς Ἀγγλίαν δι' εὐρυτέρας σπουδᾶς, ἡ γραφεὺς δ. Εὐφροσύνη Καλαβρουζιώτου ἀπεσπάσθη ἐπὶ τετράμηνον εἰς τὸ Κέντρον Ἐκδόσεως Ἔργων Ἑλλήνων Συγγραφέων, ἡ δὲ γραφεὺς δ. Ἀλίκη Γιαννοπούλου ἔλαβε μηνιαίαν ἀναρρωτικὴν ἄδειαν. Κατὰ μῆνα Αὐγούστον ἀνέλαβον ὑπηρεσίαν αἰ διορισθεῖσαι ὡς συντάκτριαι φιλόλογοι Μιράντα Τερζοπούλου - Παπαγεωργίου καὶ Ἑλένη Ψυχογιοῦ - Ἰωαννίδη, ἐξ ὧν ἡ τελευταία ἐργάζεται ἔκτοτε μὲ μειωμένον κατὰ δύο ὥρας ὡράριον λόγῳ γαλουχίας, τὴν δὲ 23ην Νοεμβρίου ὀρκισθεῖς ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ὡς διευθυντῆς ὁ κ. Στέφανος Ἡμελλος, συντάκτης μέχρι τότε τοῦ Κέντρου.

Ἐπιτελεσθὲν ἔργον :

Είσαγωγή λαογραφικής ύλης.

Είς τὸ Κέντρον εἰσήχθησαν :

1) 67 λαογραφικαὶ συλλογαὶ (χειρόγραφοι ἢ δακτυλογραφημένοι) ἐκ σελίδων συνολικῶς 6782. Ἐκ τῶν συλλογῶν τούτων 21 ἀπεστάλησαν ὑπὸ ἐκπαιδευτικῶν, 38 ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Κορινθίας, 1 ὑπὸ τοῦ Κέντρου Ἐπιστημ. Ἐρευνῶν Κύπρου, αἱ δὲ λοιπαὶ 7 κατηρτίσθησαν ὑπὸ τῶν συντακτῶν τοῦ Κέντρου κκ. Ἀγγέλου Δευτεραίου (1) καὶ Γεωργίου Αἰκατερινίδου (3), ὡς καὶ τοῦ συντάκτου μουσικοῦ κ. Γεωργίου Ἀμαργιανᾶκη (3).

Σημειωτέον ὅτι μετὰ τὴν ὑποβολὴν τῶν πεπραγμένων τοῦ ἔτους 1971 εἰσήχθησαν τεσσαράκοντα συλλογαὶ ἐκ 2080 σελίδων.

2) 1191 ἠχογραφήσεις μουσικῆς δημοτικῶν τραγουδιῶν καὶ λαϊκῶν χορῶν. Ἐκ τῶν ἠχογραφήσεων τούτων αἱ 935 προέρχονται ἐκ συντακτῶν τοῦ Κέντρου αἱ δὲ λοιπαὶ ἐκ προσφορᾶς προσώπων ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν δημοτικὴν μουσικὴν.

3) 729 δίσκοι (εἰς διπλοῦν) ἰδίᾳ λαϊκῆς μουσικῆς, κατατεθέντες εἰς τὸ Κέντρον ὑπὸ διαφόρων παραγωγῶν μέσω τοῦ ἐργοστασίου τῆς Ἑλληνικῆς Φωνογραφικῆς Ἐταιρείας «Κολούμπια».

4) 3 κινηματογραφικαὶ ταινίαι συνολικοῦ μήκους 210 μέτρων μὲ τὰ ἑξῆς θέματα : α') Τὸ ἔθιμον τῶν Προδρομιτῶν καὶ χοροὶ Καταφυγίου εἰς τὸν συνοικισμὸν «Καταφυγιώτικα» Κατερίνης (120 μ.). β') Ἡμερᾶν ἀναπτόμεναι κατὰ τὴν 23ην Ἰουνίου, παραμονὴν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, εἰς περιοχὴν «Πηγάδα» Πειραιῶς (60 μ.). γ') Τρόπος ἐκτελέσεως δημοδῶν μελωδιῶν μὲ σαντούρι καὶ βιολί εἰς Λέσβον (30 μ.). Αἱ ἄνωτέρω κινηματογραφήσεις ἐξετελέσθησαν ὑπὸ τοῦ συντάκτου κ. Γεωργίου Αἰκατερινίδου.

Ἀρχεϊακὸν καὶ εὐρύτερον ἐπιστημονικὸν ἔργον.

1. α') Οἱ γραφεῖς τοῦ Κέντρου, ὡς καί, ἐπί τι διάστημα, αἱ διορισθεῖσαι ὡς ἄνω δύο συντάκτριαι, ἀπεδελτίωσαν δι' ἀντιγραφῆς καὶ ἀποκοπῆς τῶν φύλλων τὴν λαογραφικὴν ὕλην 8 χ/φων συλλογῶν καὶ 7 ἐντύπων ποικίλου περιεχομένου ἐπὶ 10192 δελτίων.

β') Οἱ συντάκται ἐπεξεργάσθησαν καὶ ἐταξινόμησαν 2622 ἄσματα, 4822 παροιμίας καὶ 7197 δελτία ποικίλης λαογραφικῆς ὕλης, ἐτοποθέτησαν δὲ εἰς τὰ οἰκεῖα ἀρχεῖα 3381 ἄσματα, 4097 παροιμίας καὶ 1247 δελτία ποικίλης λαογραφικῆς ὕλης.

γ') Ὁ συντ.-μουσικὸς κατέγραψεν εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν γραφὴν ἐκ

ταινιῶν μαγνητοφώνου 95 μελωδίας δημοδῶν ἀσμάτων καὶ ἐπεξεργάσθη μουσικο-λογικῶς 25 ἐξ αὐτῶν.

2. Ὁ διευθυντὴς τοῦ Κέντρου ἠσχολήθη προσέτι εἰς τὴν ἐπιλογήν τῶν καταλλήλων παραλλαγῶν ἐκ τοῦ ἀρχείου ἀσμάτων καὶ ἐπιστημονικὴν ἐπεξεργασίαν αὐτῶν διὰ τὸν ὑπὸ ἔκδοσιν Β' τόμον τῆς Ἐκλογῆς Ἑλληνικῶν Δημοτικῶν Τραγουδιῶν.

3. α') Ἐξετυπώθη ὁ λαογραφικὸς χάρτης τοῦ ξυλίνου ἀρότρου, παρασκευασθεὶς τῇ ἐποπτείᾳ τοῦ διευθυντοῦ ὑπὸ τοῦ ἐπὶ ἀναθέσει ἔργου ἐν τῷ Κέντρῳ ἐργαζομένου κ. Γρηγορίου Δημητροπούλου, καὶ ἀπεστάλη πρὸς παρουσίας μετὰ σχετικῆς ὑπομνήματος εἰς τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν εἰς τὸ ἐν Στοκχόλμῃ συνελθὸν συνέδριον τῆς Διεθνούς Ὀργανώσεως τοῦ Ἐθνομολογικοῦ Ἄτλαντος τῆς Εὐρώπης.

β') Ἐπερατώθη ἡ προεργασία διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ χάρτου τοῦ ζυγοῦ.

4. Ἐξετελέσθησαν τρεῖς μηνιαῖαι ἐρευνητικαὶ ἀποστολαὶ πρὸς ἠχογράφησιν ἰδίᾳ δημοδῶν ἀσμάτων καὶ μελωδιῶν ἐκ τῆς νησιωτικῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν συντακτῶν τοῦ Κέντρου κκ. Ἀγγελίου Δευτεράιου (Ἰθάκη, Λευκάς), Γεωργίου Αἰκατερινίδου (Λέσβος, Αἴμος) καὶ τοῦ συντάκτου - μουσικοῦ κ. Αἰκατερινίδου Ἡμερολογίου (Κρήτη).

5. Ἐπερατώθη ἡ ἐργασία ἐκδόσεως τῆς Ἐκλογῆς ἀπὸ τὰ κλέφτικα τραγούδια τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ μετ' ἀποτυπώσεως τῶν μελωδιῶν αὐτῶν ἐπὶ τριῶν μεγάλων δίσκων διὰ τῆς ἐκτυπώσεως εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ ἀγγλικὴν γλῶσσαν καὶ τοῦ ὑπομνήματος περὶ αὐτῶν, συνταχθέντος ὑπὸ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Γ. Α. Μέγα.

Βιβλιοθήκη.

Εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Κέντρου εἰσήχθησαν 119 δημοσιεύματα.

Τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Κέντρου καὶ τὸ ἐν αὐτῷ ἀποκείμενον ὑλικὸν ἐχρησιμοποίησαν Ἕλληνες καὶ ξένοι ἐρευνηταὶ ἐνδιαφερόμενοι διὰ λαογραφικὰ θέματα. Πρὸς τούτοις παρεσχέθησαν δι' ἀλληλογραφίας εἰς ἄλλοδαπούς ἐρευνητὰς ἐπιστημονικαὶ πληροφορίαι ἐπὶ διαφόρων θεμάτων, ἀφορώντων εἰς τὸν ἐκ παραδόσεως ἑλληνικὸν λαϊκὸν πολιτισμόν.

RÉSUMÉ

Exposés sur l'activité du Centre de Recherches du Folklore Hellénique pendant les années 1969 - 1972.

ΤΙΜΗΤΙΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ
ΕΙΣ ΣΥΛΛΟΓΕΙΣ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΥΛΗΣ
ΚΑΤΑ ΤΑ ΕΤΗ 1969 - 1972

Ἐκ τῶν κατὰ τὰ ἔτη 1969 - 1972 ἐκπαιδευτικῶν ἰδίᾳ λειτουργῶν, οἱ ὅποιοι κατέθεσαν εἰς τὸ Κέντρον συλλογᾶς λαογραφικῆς ὕλης ἔτυχον τιμητικῶν διακρίσεων μετὰ πρότασιν τῶν διατελεσάντων Διευθυντῶν, εἰσήγησιν τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἀπόφασιν τῆς Συγκλήτου τῆς Ἀκαδημίας, συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀρ. 27761/1952 ἐγκύκλιον αὐτῆς, οἱ ἐξῆς συλλογεῖς :

Α'. ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1969

I. ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΙΑΙΝΟΣ ΜΕΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΔΡΧ. 3.000

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
Πέτρος Θεοχαρίδης, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Πομάκοι, οἱ Μουσουλμάνοι τῆς Ροδόπης. Ἱστορία, καταγωγή, γλῶσσα, θρησκεία, λαογραφικά» ἐκ σελ. 457 καὶ φωτογραφιῶν 197 (ἀρ. χ/φου 3249).

II. ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΠΙΑΙΝΟΣ ΜΕΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΔΡΧ. 2.000

1. Ἀθαν. Γεωργόπουλος, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Λαογραφικά στοιχεῖα κοινότητος Παπαδάτων ἐκ Πρεβέζης», ἐκ σελ. 209, μετὰ ταινίας ἠχογραφημένων ᾄσμάτων (ἀρ. χ/φου 3350).
2. Κωνστ. Λαζαρίδης, συντ. διδ/λος, διὰ τὰς συλλογὰς τοῦ: «Τὸ χωριό μου (Κουκκούλι Ζαγοριοῦ) καὶ ἡ λαογραφία του. Τόμ. Ε'. Ὁ φυτικὸς κόσμος καὶ ὁ ἄνθρωπος», ἐκ σελ. 210 + 41, καὶ «Τόμ. ΣΤ', Λαογραφικά ποικίλα», ἐκ σελ. 111 (ἀρ. χ/φου 3229 καὶ 3352).

III. ΤΡΙΤΟΣ ΕΠΙΑΙΝΟΣ ΜΕΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΔΡΧ. 1.500

1. Ἰάκ. Ἡλίας, μουσικός, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Παραβολές, αἰνίγματα, παροιμίαι κ.ἄ. ἐκ Μεγάρων, Ἡπείρου καὶ ἄλλων τόπων» ἐκ σελ. 278 (ἀρ. χ/φου 3348).
2. Γεώργ. Μανόπουλος, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐξ Ἀετορράχης Δωδώνης Ἰωαννίνων ἐκ σελ. 138 (ἀρ. χ/φου 3332).

3. Ἀριστ. Μπακαϊμης, διδ/λος, καὶ Ἰφιγένεια Βρανάκη, διδ/σσα, διὰ τὴν συλλογὴν τῶν «Ὁ πνευματικὸς βίος εἰς τὴν λαογραφίαν τῆς Ζώνης Βοῖου Δυτ. Μακεδονίας» ἐκ σελ. 132 (ἀρ. χ/φου 3333).
4. Χρῆστος Παπαδημητρίου, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Λαογραφικὰ τοῦ χωρίου Σπάρτου Ἀμφιλοχίας Αἰτωλ/νίας» ἐκ σελ. 144 (ἀρ. χ/φου 3228).
5. Δημ. Παπανῖκος, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ τοῦ χωρίου Σταγιάδων Καλαμπάκας ἐκ σελ. 115 (ἀρ. χ/φου 3340).
6. Θεόδ. Σιάκας, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Λαογραφικὰ στοιχεῖα τοῦ χωρίου Φωτεινοῦ Ἄρτης» ἐκ σελ. 111 (ἀρ. χ/φου 3335).
7. Γεώργ. Χασιάκος, διδ/λος, διὰ τὸ δημοσίευσμά του : Ἱστορικὰ καὶ Λαογραφικὰ τῆς Κουκουβίτσας (Καλοσκοπῆς Φωκίδος), Ἀθῆναι 1968, σελ. 64 - 157.

IV. ΕΠΙΑΙΝΟΣ ΑΝΕΥ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ

1. Ἀλέξ. Ἀδαμίδης, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Δημώδης ἰατρικὴ καὶ μαντικὴ ἐξ Ἁγίου Βασιλείου Λαγκαδᾶ Θεσσαλονίκης καὶ Δαμασκηνέας Βοῖου Κοζάνης» ἐκ σελ. 85 (ἀρ. χ/φου 3224).
2. Νικ. Δασκαλάκης, φιλόλογος καθηγητῆς, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Λαογραφικὰ Καστοριάς, Δημοτικὰ τραγούδια, παροιμίαι» ἐκ σελ. 84 (ἀρ. χ/φου 3225).
3. Κ. Καρυνάκης, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Πηλιορείτικη λαογραφία», Βόλος (1968), ἐκ σελ. 55 (ἀρ. χ/φου 3231).
4. Ἡρακλῆς Κέτσος, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ τῆς περιφερείας Κατσανοχωρίων Ἰωαννίνων ἐκ σελ. 108 (ἀρ. χ/φου 3233).
5. Ἀριστοφ. Κουλερῆς, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Προγονικὴ ζωὴ. Ἡθὴ καὶ ἔθιμα τοῦ χωρίου Ἀμφία Ροδόπης» ἐκ σελ. 89 (ἀρ. χ/φου 3234).
6. Νικ. Κωτούλας, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Ἡ Σταυρούπολις Ξάνθης, Λαογράφημα - κοινωνιογράφημα» ἐκ σελ. 147 (ἀρ. χ/φου 3250).
7. Καλλιόπη Τζανιδάκη, διδ/σσα, διὰ τὴν συλλογὴν τῆς ἐκ τῆς περιοχῆς Ἀνατολικῆς Κρήτης ἐκ σελ. 124 (ἀρ. χ/φου 3334).
8. Γυμνάσιον Μολάων, διὰ τὰς συλλογὰς τῶν μαθητῶν τοῦ ἐκ τῆς περιφερείας Μολάων ἐκ σελ. 949 (ἀρ. χ/φων 3251 - 3320).

Β'. ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1970

I. ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΙΑΙΝΟΣ ΜΕΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΔΡΧ. 3.000

Εἰς οὐδένα ἀπονέμεται, διότι οὐδεμία ἐκ τῶν ὑποβληθεισῶν συλλογῶν ἐκρίθη ἀξία τοιαύτης διακρίσεως.

II. ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ ΜΕΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΔΡΧ. 2.000

1. Γεώργ. Ἀνέστης, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ τοῦ χωρίου Κόκκινον Δωρίδος ἐκ σελ. 268 (ἄρ. χ/φου 3474).
2. Κωνστ. Μακροῦς, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Ἐθιμικὴ οἰκογενειακὴ ζωὴ κοινότητος Σισανίου Βοΐου» ἐκ σελ. 149 (ἄρ. χ/φου 3479).
3. Ἰω. Μπασλῆς, φιλόλογος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ τοῦ χωρίου Κρανέας Τιρνάβου ἐκ σελ. 241 (ἄρ. χ/φου 3459).
4. Δημ. Παππᾶς, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Λαογραφικὰ Μεγάλου Περιστερίου Ἰωαννίνων» ἐκ σελ. 232 (ἄρ. χ/φου 3420).

III. ΤΡΙΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ ΜΕΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΔΡΧ. 1.500

1. Βασ. Βετσόπουλος, συντ. τραπεζικὸς ὑπάλληλος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ χωριοῦ μου Πυρσόγιαννη Ἡπείρου» ἐκ σελ. 470 (ἄρ. χ/φου 3480).
2. Λάμπρος Βουρβουριώτης, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἀπὸ τὸ Γεράκιον Λακεδαίμονος ἐκ σελ. 178 (ἄρ. χ/φου 3416).
3. Σπυρίδης Γεωργιάδης, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Πλατανοῦσσα. Λαογραφία, ἱστορία, ὁμόλογα» ἐκ σελ. 86 (ἄρ. χ/φου 3455).
4. Κωνστ. Λαζαρίδης, συντ. διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Τὸ χωριό μου Κουκκούλι τοῦ Ζαγοριοῦ καὶ ἡ λαογραφία του, τόμ. Ζ', Ὁ ζωϊκὸς κόσμος καὶ ὁ ἄνθρωπος», ἐκ σελ. 158 (ἄρ. χ/φου 3454).
5. Κωνστ. Πιπίλας, φιλόλογος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Δημοτικὰ τραγούδια Δεσκάτης Γρεβενῶν» ἐκ σελ. 215 (ἄρ. χ/φου 3472).
6. Ἀνδρέας Στεφόπουλος, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Ὅ,τι λέει ὁ λαὸς» ἐκ σελ. 157 (ἄρ. χ/φου 3453).

IV. ΕΠΑΙΝΟΣ ΑΝΕΥ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ

1. Ἰφιγένεια Βρανάκη, διδ/σσα, διὰ τὴν συλλογὴν τῆς «Οἱ τροφές στὴ Δαμασκηνιά, στὴ Βλάστη καὶ στὰ Νάματα Κοζάνης» ἐκ σελ. 110 (ἄρ. χ/φου 3477).
2. Ντόρης Διαλεκτός, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Οἱ προλήψεις μας» ἐκ σελ. 72 (ἄρ. χ/φου 3456).
3. Κλεομένη Κώνστα, διὰ τὴν κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα ἀποστολὴν εἰς τὸ Κέντρον 150 περίπου ἡχογραφημένων ἐπὶ ταινιῶν μαγνητοφώνου ᾠσμάτων ἐκ τῆς περιοχῆς Μεσολογγίου.
4. Ἀριστείδης Μπακαῖμης, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Λαογραφικὸν ὑλικὸν

ἐκ τοῦ πνευματικοῦ βίου τῆς Ροδιανῆς Κοζάνης» ἐκ σελ. 101 (ἀρ. χ/φου 3478).

5. Χριστόδουλος Ντερμάρης, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ τῆς περιοχῆς Ἐπισκοπικοῦ Ἰωαννίνων ἐκ σελ. 67 (ἀρ. χ/φου 3417).
6. Θεόδ. Ε. Πράππας, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Λαογραφικὰ Πολυκαστάνου Κοζάνης» ἐκ σελ. 71 (ἀρ. χ/φου 3413).

Γ'. ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1971

Ι. ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ ΜΕΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΔΡΧ. 3.000

1. Ἰωάννης Γιούργαλις, ταξ/χος ἐ.ἀ., διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Ἡ Πισπιλοῦντα τῆς Χίου» ἐκ σελ. 461 + 412 λεξιλόγιον (ἀρ. χ/φου 3482).
2. Νικ. Γαρυφαλλάκης, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Λαογραφικὰ Σητείας» ἐκ σελ. 504 (ἀρ. χ/φου 3506).
3. Εἰρήνη Παπαμιχαήλ, καθηγήτρια, διὰ τὴν συλλογὴν τῆς ἐκ Θεσσαλίας ἐκ σελ. 460 (ἀρ. χ/φου 3515).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΙΙ. ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ ΜΕΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΔΡΧ. 2.000

1. Κωνστ. Λαζαρίδης, συντ. διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Τὸ χωριό μου Κουκούλι τοῦ Ζαγοριεῦ καὶ ἡ λαογραφία του, τόμ. Η', Τὰ τραγούδια», ἐκ σελ. 212 (ἀρ. χ/φου 3505).
2. Γεώργ. Χατζόπουλος, φιλόλογος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Λαογραφικὰ Κρουονέρου Ἀνατ. Θράκης, τόμ. Α'», ἐκ σελ. 187 (ἀρ. χ/φου 3507).
3. Μενέλαος Φ. Καραμεσίνης, φιλόλογος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Λαογραφικὰ Ξηρομέρου Ἀκαρνανίας καὶ τῶν γειτονικῶν νησιῶν Ἰονίου» ἐκ σελ. 265 (ἀρ. χ/φου 3508).

ΙΙΙ. ΤΡΙΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ ΜΕΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΔΡΧ. 1.500

1. Θωμᾶς Καραμάνος, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ τοῦ χωρίου Μπελέτσι Τρικάλων Θεσσαλίας ἐκ σελ. 98 (ἀρ. χ/φου 3494).
2. Διαμάντω Λογαράκη, διδ/σσα, διὰ τὴν συλλογὴν τῆς «Σολομωνική» ἐκ σελ. 202 (ἀρ. χ/φου 3509).
3. Ἰωάννης Γουλές, ἔμπορος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐξ Ἀστακοῦ Αἰτωλ/νίας ἐκ σελ. 556 (ἀρ. χ/φου 3517).

IV. ΕΠΑΙΝΟΣ ΑΝΕΥ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ

1. *Ἡλίας Γ. Μετοχιανάκης*, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «*Λαογραφικὴ μελέτη ἐκ τοῦ χωρίου Βασιλικὰ Ἀνώγεια Ἡρακλείου*» ἐκ σελ. 83 + δ' πίν. (ἀρ. χ/φου 3491).

Ἐπίσης ἔτυχον τιμητικῶν διακρίσεων τῆς Ἀκαδημίας οἱ κάτωθι συλλογεῖς λαογραφικῆς ὕλης, σχετικῆς πρὸς τὸν Λαογραφικὸν Ἄτλαντα (Α' Ἐρωτηματολόγιον διὰ τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰς περιοδικὰς πυράς).

I. ΤΡΙΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ ΜΕΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΔΡΧ. 1.500

1. *Πάνος Πολύδερας*, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐξ Ἀμυγδαλέας Γορτυνίας ἐκ σελ. 32 + 128 (ἀρ. Ἐρωτ. Πελ. I, 4).

2. *Δημ. Ἀμδίτης*, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ Καλλιθέας Λήμνου ἐκ σελ. 32 + 85 (ἀρ. Ἐρωτ. Θρακ. νῆσ. I, 3).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΕΠΑΙΝΟΣ ΑΝΕΥ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

1. *Γρηγ. Στεργιούλης*, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ Λαζαρίνας Καρδίτσας ἐκ σελ. 32 + 127 (ἀρ. Ἐρωτ. Θεσσ. II, 111).

2. *Δημ. Κρασιώτης*, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐξ Ὀμαλῆς Βοῖου Κοζάνης ἐκ σελ. 32 + 69 (ἀρ. Ἐρωτ. Μακ. II, 64).

3. *Πολυχρόνης Προύσαλης*, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ Φωτολείβου Δράμας ἐκ σελ. 72 (ἀρ. Ἐρωτ. Μακ. XII, 45).

4. *Παναγ. Κερεζούδης*, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ Πυθίου Διδυμοτείχου ἐκ σελ. 32 + 54 (ἀρ. Ἐρωτ. Θράκ. III, 16).

5. *Σταῦρος Μπουδαλίκας*, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐξ Ἑλληνοχωρίου Διδυμοτείχου ἐκ σελ. 30 + 34 (ἀρ. Ἐρωτ. Θράκ. III, 28).

6. *Δημ. Διακος*, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ Διδυμοτείχου ἐκ σελ. 32 + 64 (ἀρ. Ἐρωτ. Θράκ. III, 29).

7. *Γεώργ. Παπαστάμος*, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ Μαντουδίου Χαλκίδος ἐκ σελ. 32 + 46 (ἀρ. Ἐρωτ. Εὔβ. I, 29).

8. *Βασ. Μπενέκος*, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ Φορτοσίου Δωδώνης ἐκ σελ. 32 + 16 (ἀρ. Ἐρωτ. Ἠπειρ. IV, 40).

9. *Γεώργ. Γέρμανλης*, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ Γονίου Σιντικῆς ἐκ σελ. 32 + 66 (ἀρ. Ἐρωτ. Μακ. XI, 9).

10. Δημ. Παλαιολόγος, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ Κοντοπουλίου Λήμνου ἐκ σελ. 32 + 28 (ἀρ. Ἐρωτ. Θρακ. νῆσ. I, 2).
11. Ἀλέξ. Μηλόπουλος, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ Δωματίων Καβάλας ἐκ σελ. 32 + 44 (ἀρ. Ἐρωτ. Μακ. XIII, 6).
12. Δημ. Λαζαρόπουλος, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ Παλαιοπύργου Μαντινείας ἐκ σελ. 60 + 26 (ἀρ. Ἐρωτ. Πελ. I, 87).
13. Φώτιος Κονιστῆς, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ Δροσάτου καὶ Εὐπαλίου Δωρίδος ἐκ σελ. 32 + 45 (ἀρ. Ἐρωτ. Στερ. III, 14).
14. Ἡρακλῆς Βουλγαράκης, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ Σταμνῶν Πεδιάδος Ἡρακλείου ἐκ σελ. 32 + 33 (ἀρ. Ἐρωτ. Κρήτ. III, 108).
15. Κίμων Χαρίσης, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐξ Αὐγερινοῦ Βοῖτου Κοζάνης ἐκ σελ. 32 + 92 (ἀρ. Ἐρωτ. Μακ. II, 56).
16. Ἐμμ. Φαρσάρης, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐξ Ἀνατολῆς Ἱεραπέτρας Λασιθίου ἐκ σελ. 32 + 39 (ἀρ. Ἐρωτ. Κρήτ. IV, 22).
17. Ἀριστοφάνης Χουρδάκης, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐξ Ἀγίας Παρασκευῆς Ἡρακλείου ἐκ σελ. 32 + 80 (ἀρ. Ἐρωτ. Κρήτ. III, 107).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Δ'. ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1972

ΑΘΗΝΩΝ

I. ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΙΑΙΝΟΣ ΜΕΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΔΡΧ. 6.000

Κωνστ. Χανιώτης, ἐπιθ/τῆς Στοιχ. Ἐκπαιδεύσεως Β' Ἐκπαιδ. Περιφ. Σερρῶν, διὰ τὴν ἀποστολὴν λαογραφικοῦ ὕλικου ἐκ τοῦ νομοῦ Σερρῶν ἐκ σελ. 1291 (ἀρ. χ/φων 3540 - 3573).

Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἐπιθ/τεῦ βραβεύονται ἐπίσης οἱ διδάσκαλοι τῆς περιφέρειας του, οἱ ὅποιοι, συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας του, εἰργάσθησαν εἰς τὸν καταρτισμὸν τῶν ὑποβληθεισῶν λαογραφικῶν συλλογῶν.

II. ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΠΙΑΙΝΟΣ ΜΕΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΔΡΧ. 4.000

1. Δημ. Παπανικολάου, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Λαογραφία τοῦ χωρίου Πεύκης Καλαμπάκας» ἐκ σελ. 130 (ἀρ. χ/φου 3522).
2. Ντόρης Διαλεκτός, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ «Λεσβιακὲς παροιμίες» ἐκ σελ. 237 (ἀρ. χ/φου 3527).
3. Σουλτάνα Πολιτσάκη - Παπαδημητρίου, διδ/σσα, διὰ τὴν συλλογὴν τῆς «Ἀπὸ τὸ Μεγάλο Βογιαλίκι τῆς Ἀνατ. Ρωμυλίας στὴν Ξυλαγανὴ τῆς Δυτ. Θράκης» ἐκ σελ. 131 + κε' (ἀρ. χ/φου 3535).

III. ΤΡΙΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ ΜΕΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΔΡΧ. 3.000

1. Δημ. Δᾶνος, συντ. διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ « Ἠθογραφήματα τῆς παιδοζωῆς » ἐκ σελ. 117 (ἀρ. χ/φου 3523).
2. Θεόδ. Πράππας, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ « Λαϊκὴ παράδοσις, λαϊκὸς πολιτισμὸς Πολυκαστάνου » ἐκ σελ. 104 (ἀρ. χειρ. 3526).
3. Γεώργ. Δουγαλῆς, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ « Ἠθὴ καὶ ἔθιμα χωρίου Λευκοπηγῆς Κοζάνης » ἐκ σελ. 131 (ἀρ. χ/φου 3528).
4. Διαμάντω Λογαράκη, διδ/σσα, διὰ τὴν συλλογὴν τῆς ἐκ τοῦ χωρίου Κεντρὶ Ἱεραπέτρας Λασιθίου ἐκ σελ. 124 (ἀρ. χ/φου 3536).

IV. ΕΠΑΙΝΟΣ ΑΝΕΥ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ

1. Βασ. Παυλίδης, συντ. διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ « Πρόβατο καὶ γίδα καὶ τυρὶ στὴ λαογραφία τοῦ τόπου μου » ἐκ σελ. 109 (ἀρ. χ/φου 3538).
2. Νικ. Δημητρίου, συντ. διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ τῆς νήσου Σάμου ἐκ σελ. 52 (ἀρ. χ/φου 3539).
3. Ἰσοδάνης Ρούμτσιος, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐκ Βαμβακοφύτου Σερρών ἐκ σελ. 86 (ἀρ. χ/φου 3554).
4. Ἰωάννης Ἀδαμόπουλος, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐξ Ἀναγεννήσεως Σερρών ἐκ σελ. 80 (ἀρ. χ/φου 3561).
5. Ἀναστ. Μυρωνίδης, διδ/λος, διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐξ Ἀμμουδιάς Σιντικῆς Σερρών ἐκ σελ. 94 (ἀρ. χ/φου 3564).

Σ. Δ. Η.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΛΗΦΘΕΝΤΑ ΚΑΤΑ ΤΑ ΕΤΗ 1969, 1970, 1971, 1972
ΕΞ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΕΤΗΡΙΔΑ,
ΕΚ ΔΩΡΕΩΝ ΚΑΙ ΕΞ ΑΓΟΡΑΣ

(Revue reçues pendant les années 1969, 1970, 1971, 1972
par donations, achat et en échange de l'Annuaire
du Centre de Recherches du Folklore Hellénique)

Α'. ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Ἀρχεῖον Εὐβοϊκῶν Μελετῶν. Ἀθήναι, τόμ. ΙΔ' (1968), ΙΕ' (1969). (Ἐκδο-
σις τῆς Ἑταιρείας Εὐβοϊκῶν Σπουδῶν).

Δελτίον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν
Ἀθήναις, τόμ. 18 (1965 - 66).

Ἐπετηρὶς (Κέντρον Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν). Λευκωσία, τόμ. ΙΙΙ (1970),
ΙV (1971).

Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν. Ἐν Ἀθήναις, ἔτ. ΛΕ' (1966 -
67), ΛΣΤ' (1968).

Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Κυκλαδικῶν Μελετῶν. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. ΣΤ' (1967),
Ζ' (1968).

Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Στερεοελλαδικῶν Μελετῶν. Ἀθήναι, τόμ. Α' (1968),
Β' (1969 - 70).

Ἐπετηρὶς τοῦ Κέντρον Ἐρεύνης τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Δικαίου.
Ἐν Ἀθήναις, τόμ. 12 (1968).

Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου
Ἀθηνῶν. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. ΙΘ' (1968 - 1969), Κ' (1969 - 1970), ΚΑ' 1970 -
1971).

Ἡώς. Ἐν Ἀθήναις, ἔτ. 8 (1965), 9 (1966), 10 (1967 - 69).

*Θησαυρίσματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰνστιτούτου Βυζαντινῶν καὶ Μεταβυζαν-
τινῶν Σπουδῶν.* Βενετία, τόμ. 5 (1968), 6 (1969), 7 (1970), 8 (1971).

Κιμωλιακά. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. Α' (1970), Β' (1972).

Κυπριακαὶ Σπουδαί. Δελτίον τῆς Ἑταιρείας Κυπριακῶν Σπουδῶν. Ἐν Λευ-

κωσία Κύπρου, τόμ. ΛΒ' (1968), ΛΓ' (1969), ΛΔ' (1970), ΛΕ' (1971).

Κυπριακός Λόγος. Λευκωσία, έτ. 1 (1969).

Λαογραφία. Δελτίον τῆς Ἑλλη.ικῆς Λαογραφικῆς Ἑταιρείας. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. ΚΓ' (1964), ΚΣΤ' (1969), ΚΖ' (1971).

Λαογραφικαὶ Σπουδαί. Λευκωσία - Κύπρος, τόμ. Α' (1968), Β' (1970).

Λαογραφικὴ Κύπρος. Λευκωσία. Χρόν. Α' (1971).

Μαγνησιακά. (Ἀθήναι), τόμ. Α' (1971).

Μαθητικὴ Ἑστία. Περιοδικὸν τῶν μαθητῶν τοῦ Παγκυπρίου Γυμνασίου. Λευκωσία Κύπρου, έτ. ΙΣΤ' - ΙΗ' (1966/68), ΙΘ' - Κ' (1969 - 70).

Μακεδονικά. Σύγγραμμα περιοδικὸν τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Ἐν Θεσσαλονίκῃ, τόμ. 7 (1967), 8 (1968), 9 (1969).

Μικρασιατικὰ Χρονικά. Ἀθήναι, τόμ. 14 (1970).

Νιοχώρι. (Νεοχώριον), έτ. Α' (1970), Β' (1971).

Πελοποννησιακά. Ἀθήναι, τόμ. ΣΤ' (1968), Ζ' (1970).

Πρακτικὰ Τρίτου Πανιονίου Συνεδρίου. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. Α' (1967), Β' (1969).

Ρουμελιώτικο Ἡμερολόγιο. Ἀθήνα, έτ. 1968, 1969, 1970.

Σερραϊκὰ Χρονικά. Ἀθήναι, τόμ. 5 (1969).

Τὰ Συμαϊκά. Ἀθήναι, τόμ. Α' (1972).

Χρονικά τῶν Τσακόνων. Ἀθήναι, τόμ. Ι' (1969).

Β. Ξ Ε Ν Α

Archivos del Folklore Chileno. Santiago de Chile. Fasciculo 2 (1951), 8 (1957), 9 (1970).

Bulletin Analytique de Bibliographie Hellénique. Collection de l' Institut Français d' Athènes. Athènes, tome XXIX (1971).

Bulletin folklorique d' île - de - France. Paris, année XXX (1968).

Ethnographica (Museum Moraviae. Intstitute Ethnographicum Brunae). Tom. VII - VIII (1965 - 68) Studien I and II.

Ethnologia Slavica. Bratislava, tom. I (1970).

Fabula. Zeitschrift für Erzählforschung, hrsg. von Kurt Ranke. Berlin, Bd. 10 (1969), 11 (1970), 12 (1971).

Fataburen. Stockholm 1970, 1971.

FF Communications. Helsinki, No 203 (1968), 204 (1969), 205 - 206 (1969), 207 (1969), 208 (1970), 209 (1971).

Folklore. London, vol. 80 (1969), 81 (1970).

Folklore Americano. Lima - Peru, anôs XV - XVI No 15 (1967 - 1968).

Gottscheer Volkslieder. Mainz, Bd. 1 (1969).

Hessische Blätter für Volkskunde. Giessen, Bd. 60 (1969), 61 (1970).

Internationale Volkskundliche Bibliographie. Bâle, Jahrg. 1948 und 1949, 1950 und 1951, 1952 - 1954, 1955 - 1956, 1957 und 1958.

Jahrbuch für Volksliedforschung. Berlin, Jahrgang 14 (1969), 15 (1970), 16 (1971).

Journal of American Folklore. Philadelphia, vol. 82 (1969), 83 (1970).

Makedonski Folklor (Le Folklor Macédonien). Skopje, 1 (1968), II (1969), III (1970).

Nederlandse Volkskundige Bibliografie. Antwerpen, deel VI (1968), VII (1968), IX (1970), X (1970), XI (1971), XIII (1971).

Österreichische Zeitschrift für Volkskunde. Wien, Bd. 72 (1969), 73 (1970), 74 (1971).

Proverbium (Société de Littérature Finnoise). No 10 (1968), 11 (1968), 12 - 14 (1969), 15 (1970).

Revișta de Etnografie și Folklor. București, tom. 14 (1969), 15 (1970), 16 (1971), 17 (1972).

Revue des Études Sud - Est Européennes. București, tom. VII (1969), VIII (1970), IX (1971).

Schweizerisches Archiv für Volkskunde. Basel, Bd. 65 (1969), 66 (1970), 67 (1971).

Studia Fennica. Revue de Linguistique et d' Ethnologie Finnoises. Helsinki, tome 15 (1970), 16 (1971).

Symbolon. Jahrbuch für Symbolforschung. Basel - Stuttgart, Bd. 1 (1960), 2 (1961), 3 (1962), 4 (1964), 5 (1966), 6 (1968), 7 (1971).

Yearbook of the International Folk Music Concil. Vol. 1 (1969), 2 (1970).

Zbornik za narodni zivot i obicaje juznih Slavera - Zagreb, Knjiga 41 (1962), 42 (1964), 45 (1971).

Zeitschrift für Volkskunde. Stuttgart, Bd. 63 (1967), 64 (1968), 65 (1969), 66 (1970), 67 (1971).

Π Ρ Ο Σ Θ Η Κ Η

(σ. 8 κέξ.)

Ἡ παράδοσις περὶ τοῦ ὄνου, ὁ ὁποῖος διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους τὴν κλάδου-
σιν τῆς ἀμπέλου, εἶναι, ὡς φαίνεται, εὐρύτερον γνωστὴ εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν χῶρον
καὶ ὄχι μόνον εἰς τὴν περιοχὴν Unterwallis τῆς Ἑλβετίας. Μίαν τοιαύτην παρά-
δοσιν ἐκ Τουραίνης τῆς Γαλλίας, συναφῆ πρὸς τὰς ἐξετασθείσας ἑλληνικάς, ἔχει
δημοσιεύσει ὁ Jacques-Marie Rougé (Le folklore de la Touraine, Tours 1931,
σ. 141). Εἰς τὴν παράδοσιν ταύτην ἀναφέρεται συγκεκριμένως ὅτι ὁ ὄνος ἐνὸς μονα-
χοῦ τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου ἦτο ὁ καταφαγὼν τὸ κλῆμα καὶ ὁ διδάξας
οὕτω τὴν κλάδουσιν τοῦ φυτοῦ. Ἄλλ' ὡς μὲ πληροφορεῖ δι' ἐπιστολῆς του ὁ γνω-
στὸς λαογράφος Roger Lecotté, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλω καὶ τὴν ἀνωτέρω παρα-
πομπὴν εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Rougé, εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ παράδοσις σχετίζεται γενι-
κώτερον μὲ τὴν θαυματουργικὴν παρουσίαν εἰς τὴν Τουραίνην τῶν ἁγίων προστατῶν
τῆς ἀμπέλου καὶ τοῦ οἴνου Βικεντίου καὶ Μαρτίνου, εἰς τοὺς ὄνους τῶν ὁποίων
ἀποδίδεται ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐνέργεια.

ΣΤΕΦ. Δ. ΗΜΕΛΛΟΣ

ΠΙΝΑΞ ΤΟΠΩΝΥΜΙΩΝ

- Ἄβδηρα Θράκης 114
 Ἁγία Ἄννα Εὐβοίας 79, 88, 91, 98, 100, 101, 103
 Ἁγία Κυριακή Θεσπρωτίας 112
 Ἁγία Παρασκευὴ Λέσβου 5, 13
 Ἁγία Τριάς Ἡρακλείου 121
 Ἁγιάσος Λέσβου 89
 Ἁδραμύτιον Μ. Ἀσίας 114
 Ἄζοκέραμος Σητείας 28
 Ἀθήναι 78, 92, 107, 108, 122, 123, 124, 127, 129
 Ἀιβαλί Μ. Ἀσίας 114
 Αἴγυπτος 130
 Αἰδηψὸς 78
 Αἶνος Ἀνατ. Θράκης 120
 Ἀλβανία 116
 Ἀλμαλί Μαλγάρων Θράκης 79
 Altheim 118
 Ἀμοργὸς 59, 68
 Ἀμυγδαλιὰ Αἴνου 101
 Ἀνακού Καππαδοκίας 91, 93
 Ἀνασελίτσα Μακεδονίας 115
 Ἄνδρος 13
 Ἀπείρανθος Νάξου 78, 80, 100
 Apulia 20
 Ἀράχοβα Παρνασσίδος 79, 101
 Ἀργολίς 8, 9
 Ἄρδακτος Ρεθύμνης 4
 Ἀρκαδία 114
 Ἀττική 123, 124, 129
 Αὐλὶς 130
 Ἄφεντικὸ 100
 Ἀχαΐα 4, 77
 Wallis 9
 Βάρος Λήμνου 79
 Βασιλικὰ Χαλκιδικῆς 111
 Βασιλίτσι Πυλίας 78, 94, 98, 100, 101, 114, 120
 Βατσουνιά Καρδίτσης 4
 Βερολῖνον 122, 126
 Βεστφαλία 117
 Westthrazien 19
 Βιζύη 114, 120
 Βιθυνία 101, 114
 Βλαχώρα Θεσπρωτίας 111
 Βόιον Κοζάνης 6
 Βόρειος Ἀμερική 113
 Βόρειος Ἀφρική 113
 Βόρειος Ἑλλάς 92
 Βοσνία 117
 Βραχώρα Ἡπείρου 78, 98, 101
 Βροντᾶδες Χίου 114
 Γαλανᾶδες Νάξου 98, 101
 Γαλατσάδες Εὐβοίας 120
 Γαλλία 86, 288
 Γερμανία 86
 Γιάλτρα Εὐβοίας 5
 Γλογοβίτσα βλ. Θερινὸν Καρδίτσης
 Γορτυνία 67
 Δάφνη Λήμνου 80
 Δελφοὶ 124
 Δωδεκάνησος 56, 101
 Ἐλασσών 4
 Ἐλβετία 86
 Ἐξω Ποτάμοι Λασιθίου 72
 Ἐρζεγοβίνη 117
 Ἐρμιονίς 80, 92, 93, 99, 103
 Ἐσθονία 113, 117
 Εὐβοία 79, 88, 100, 101, 103, 114
 Ζαβέρδα 111
 Ζαγορά 114, 120
 Ζαγόρι Ἡπείρου 83, 87, 90, 97
 Ζαγοροχώρια 103
 Ζευγοστάσιον Καστορίας 114
 Zypern 20
 Ἡλιετα 114
 Ἡλις 77
 Ἡπειρος 78, 81, 82, 83, 87, 90, 91, 93, 94, 98, 101, 104, 105
 Ἡράκλειον Κρήτης 27
 Θερινὸν Καρδίτσης 4
 Θεσπρωτία 98
 Θεσσαλία 90, 97, 98
 Θράκη 3, 79, 81, 90, 91, 93, 100, 101, 103, 111, 113
 Ἰθάκη 6, 92, 97, 101, 104
 Ἰκαρία 5
 Ἰκαρία Ἀττικῆς 123
 Ἴμβρος 5
 Ἰνδία 113
 Ἰνδονησία 113
 Ἰόνιοι νῆσοι 89
 Ἴος 114
 Ἰσπανία 113
 Ἰταλία 86, 113
 Ἰωνία 116

- Κάδιξ Ἰσπανίας 118
 Κακοπετριά Κύπρου 115
 Καλαβρία 20, 113, 118
 Kalabrien· βλ. Καλαβρία
 Καλαμάκα Λασιθίου 4
 Καλέντζιον Ἡπείρου 91
 Καλλιθέα Λήμνου 5
 Καλόγηροι Τρικάλων 4
 Καλόξυλος Νάξου 100
 Καμπανὸς Χανίων 5, 6
 Καπέτσοβον Ἡπείρου 105
 Καπλάνι Πυλίας 83, 100, 114
 Καππαδοκία 19, 93, 113
 Kappadokien βλ. Καππαδοκία
 Καράμακας Μ. Ἀσίας 115
 Καρατσὸλ Τιρνάβου 82
 Καρδίτσα 98
 Κάρπαθος 89, 93, 99, 114, 115, 117, 120
 Καρυαὶ Καβακλῆ 87
 Καρύδι Σητείας 27 κέξ.
 Καρύταινα 114
 Κασπακας Λήμνου 5, 79, 90
 Καστανόφυτον Καστορίας 94, 97
 Καστέλλι Πεδιάδος Ἡρακλείου 4
 Καστορία 100
 Κατσανοχώρια Ἡπείρου 78
 Κέα 111
 Κεράμεια Εὐβοίας 88
 Κεσσάνη 114, 120
 Κεφάλι Καρυδίου Σητείας 39
 Κεφαλληνία 80
 Κίεβον 126
 Κιμμέρια Θράκης 114
 Κλαυθμῶνος κῆπος 78
 Kleinasien 20
 Κολοφῶν 122, 124
 Κόνιτσα 90, 91, 101
 Κορέα 113
 Κορινθία 4, 79, 101
 Κόρινθος 130
 Κορώνη 100, 114
 Κοτύωρα 115
 Κούμουρα Ἡλείας 114
 Κουρκουλοῦς Εὐβοίας 88
 Κρανέα Ἐλασσόνας 4
 Κρήτη 27, 52, 56, 72, 81, 82, 89, 92, 95, 98, 100, 103, 111, 114
 Κρίμσκι Ρωσίας 94
 Κρούβρυση Ἐλασσόνας 114, 120
 Κυδωνίαι 114, 115, 118
 Κύθηρα 88, 90, 92, 95, 96, 97, 99, 103, 111, 112
 Κυκλάδες 52, 56, 89, 101
 Κυνουρία 83
 Κύπρος 56, 113, 114, 115
 Λαγκάδα Σητείας 28
 Λαλιώτιον Κορινθίας 4
 Λαμία 96
 Λαμπέτιον Ἡλείας 114, 120
 Λέρος 78
 Λέσβος 79, 89, 115
 Λεττονία 113, 117
 Λευκάς 81
 Λῆμνος 79, 80, 90, 100, 101, 114
 Λιβίσιον Μάκρης Μ. Ἀσίας 89, 104, 105
 Λιθουανία 113
 Λίμνη Ἀρκαδίας 4
 Λοῦβρον 125, 126
 Μάδυτος 101
 Μακεδονία 19, 90, 108, 114
 Makedonien βλ. Μακεδονία
 Μαλάφτσα Μακεδονίας 114
 Μάνη 70, 76, 77, 88, 96, 97, 105
 Μανιάκι 13, 77, 82, 83, 95, 114, 120
 Μανταμάδον Λέσβου 115, 118
 Μεγάλος Βάλτος Κορινθίας 4
 Μεγανήσι Λευκάδος 6
 Μεκλεμβουῶργον 117
 Μενετές Καρπάθου 89
 Μεσημβρία 114, 120
 Μεσολόγγιον 81
 Μεσοποταμία 126
 Μεσοχώριον Πυλίας 80
 Μεσσηνία 79, 114
 Μῆλος 102, 114, 115
 Μ. Ἀσία 104, 105, 113, 125
 Μοραβία 126
 Μοσχοχώριον Φλωρίνης 111
 Νάξος 3, 13, 78, 80, 95, 98, 100, 101, 111, 114
 Ναυπλία 6
 Ναύπλιον 10
 Νησι Μεσσηνίας 79
 Νιγρίτα 4
 Νικειὰ Νισύρου 5
 Ὀρτάκι· βλ. Πλατανόρρευμα
 Ostthrazien 23
 Παλαιόκαστρον Σητείας 28
 Παλαιοχώριον Λέσβου 5
 Παξοὶ 111
 Παραμυθία Ἡπείρου 81
 Πελοπόννησος 96
 Πετρὶ Λέσβου 79
 Πεύκη Καλαμπάκας 4
 Πλατανόρρευμα Κοζάνης 111, 112
 Πόντος 19, 83, 84, 97, 114
 Pontos· βλ. Πόντος
 Πόποβον· βλ. Ἁγία Κυριακή Θεσπρωτίας
 Πόρος 30
 Ποταμὸς Κυθήρων 90, 95
 Προῦσα 101
 Πυλές Καρπάθου 114
 Πύλη Τρικάλων 4
 Πυλία 97
 Ρόδος 114, 115, 118
 Ρουμανία 85, 86
 Ρωσία 113
 Σαμονίβα Σουλίου 91, 94, 103
 Σάμος 13, 97, 99, 114, 115
 Σβέρδια· βλ. Δάφνη Λήμνου
 Σέλινον Κρήτης 100
 Σερβία 117
 Σηλυβρία 91
 Σητεία 27
 Σιάμ 113
 Σιβηρία 86
 Σινώπη Πόντου 94, 114
 Σκόπελος 102

Σκῦρος 102
 Σκόδρα 117
 Σμόκοβον Καρδίτσης 111
 Σμύρνη 113
 Σουλιωτοχώρια 91, 95, 105,
 111, 112
 Σοφικόν Κορινθίας 4
 Σπάρτη 78, 108
 Südtalien 23
 Σφακιά Κρήτης 89, 92, 95,
 98, 100, 103
 Τένεδος 92
 Τζαϊζι Μεσσηνίας 114
 Thrazien 20
 Τήνος 98

Τίρανα 117
 Τουραίνη Γαλλίας 288
 Τραπεζοῦς 113
 Τρίκαλα Κορινθίας 79
 Τρυπητή Μήλου 114
 Τσαμουριά Θεσπρωτίας 83
 Τσαρίτσανη Ἐλασσόνας 4
 Ὕδρα 94, 104
 Φανάριον Καρδίτσης 4
 Φανασάκρες Ἀν. Θράκης 93
 Φενεδός Κορινθίας 101
 Φερτάκαινα Καππαδοκίας 93
 Φθιώτις 83
 Φιλότι Νάξου 111

Φουρνοφάραγγον Ἡρα-
 κλείου 4
 Χαλάνδριον Ἀττικῆς 114
 Χάνδαξ· βλ. Ἡράκλειον
 Χατζηγύριον Κεσσάνης 101
 Χερσόνησος Αἴμου 113 κέξ.
 Χερώνεια 107
 Χίος 114
 Χουλιαροχώρια Ἠπείρου 82
 Χοχλακές 28
 Χρούπιστα Θράκης 114
 Χώρα Κυθήρων 99
 Unterwallis Ἑλβετίας 8,
 9, 288

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΠΙΝΑΞ ΛΕΞΕΩΝ, ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

ἀβρά - παζάρ· βλ. γυναικο-
 πάζαρο
 Ἁγία Παρασκευή 111
 Ἁγιος Βικέντιος 288
 Ἁγιος Γεώργιος 114, 116,
 117, 120
 Ἁγιος Γρηγόριος 84
 Ἁγιος Ἰωάννης 117
 Ἁγιος Μαρτῖνος 288
 Ἁγιος Νικόλαος 129
 ἀγκωνή 80
 Ἀγορίτσα 83
 Ἀγόρω 83
 ἀγριλίχιον 105
 ἀδραχτέρι· βλ. ἀδραχτοκρέ-
 μαση
 ἀδράχτι 40
 ἀδραχτοκρέμαση 40
 Ἀθιγγανίδες 82
 Αἴας 107
 Αἴγισθος 124
 αἶξ 3 κέξ.
 Αἰολος 129
 αἰώρα 113 κέξ.
 ἄκληρη 105
 ἀκροδοῦχοι 32
 ἀλατσερό 40
 Ἀλβανοὶ 116, 118, 120
 ἀλλήτις 122
 ἀλωνίζω 95
 ἄμνια 101
 ἄμπελος 3 κέξ., 288
 Ἀμπλανιώτισσα 96
 Ἀνάληψις 114
 ἀνεμόκλα 115· βλ. καὶ
 αἰώρα
 ἀνεμοκοῖται 130
 ἀνηφορᾶς 32, 37 (καπνο-
 δόχος)· 37 (φωτιστικὸν
 ἄνοιγμα)

Ἀνθεστήρια 122, 123, 124,
 126, 127, 129
 ἀντίπροικο 59
 ἀωνίδα 38
 ἀπανωπροίκι 105
 ἀπόκρεως 115
 Ἀραβες 85
 ἀργαλειὸς 95, 105
 ἀργαστήρι 35, 40· βλ. καὶ
 ἀργαλειὸς
 ἀργαστηρόσπιτο 35, 43, 45,
 48, 50, 52, 53
 Ἀργεῖοι 6
 Ἀρμενόπουλος· βλ. Ξεά-
 βιβλος· Ἀρμενοπούλου
 ἄρρενος: ἀπρόκτησις 75, 76 —
 γέννησις 76, 78, 83 —
 ἀποτροπή· κωλύματος
 πρὸς γέννησιν 82 — το-
 ποθέτησις εἰς κόσκινον 77
 ἀρσενικός 76, 77, 82, 83
 Ἀρσινόη 83
 ἀσβεστοταράτσα 37
 ἀσημώνω 77
 ἀσκωλιασμός 13
 ἄσματα 60, 61, 63, 64, 67,
 70, 72, 95, 118
 ἄσμάτων μουσικὴ καταγρα-
 φή 119
 ἀστοιβίδα 38
 αὐθέντης 109
 ἀφεδάκος 101
 ἀφεντάκης 100, 101
 ἀφέντης 100, 101
 ἀχειρώνας 39, 44, 45, 46,
 47, 48, 50, 51, 52, 53
 ἀχερονοίχτης 39
 ἀχιμάδες 30
 ἄχυρον 30, 37, 39
 ἄχυρών· βλ. ἀχειρώνας

Valabharata 127
 Βαρβαρόσσας 27
 βαρέλλα 95
 Basilicata Francesco 27
 βεδούρι 96
 βερνεγάδι 40
 βερνεγᾶς 40· βλ. καὶ βερνε-
 γάδι
 Βιβλιογραφία Ἑλληνικῆς
 Λαογραφίας ἐτῶν 1968 -
 1971 135 — 246
 Βλάχοι 116
 βοτανίζω 95
 Βούλαροι 116, 117, 118,
 120
 βουτσά 37
 Βριός· βλ. Ὀβραῖος
 Βυζαντινῶν νομοθεσία 62
 γάμος 56 κέξ. — ἀπαγόρευ-
 σις 62, 64, 66 — δεύτε-
 ρος 64, 65 — διαζύγιον 71
 κέξ. — ἱερολογία 69 — ἱ-
 κανότης 60 κέξ. — κληρι-
 κῶν καὶ μοναχῶν 66, 67,
 68 — κώλυμα 62, 65, 66,
 68 κέξ. — μελλογάμων
 συναίνεσις 60 — μελλο-
 νύμφων αὐτοπρόσωπος
 παράστασις 60 — νεσοῦν-
 των πνευματικῶς 60 —
 ὄροι πρὸς σύναψιν 57 κέξ.
 — πρῶτος 65 — τρίτος
 63 κέξ. — τύπος τελέσεως
 69 κέξ. — ὑφιστάμενος
 63 κέξ. — Χριστιανῶν
 μετ' Ἰουδαίων 62
 γαμπρὸς 60, 61, 102, 107

- γεροντοκόρη 77
 γέρος 58, 59, 100
 Getreideschnitt 18
 Γιακουτέ 86
 Γιουγκοσλάβοι 116, 117, 118, 120
 γλέντισμα 95
 γρά 100
 γριά 58
 γυναικοπάζαρο 89
 γυναικωνίτης 90, 91
 γυνή Ἑλληνίς : ἀπομόνωσις κατὰ τουρκοκρατίαν 105 κέξ.—διαφύλαξις τιμῆς 73 — ἐλευθέρα ἔξοδος 107 — ἐνόχλησις ὑπὸ Τούρκων 106 — ἐργασία 94 κέξ. — ἠθικὴ 73 — ἠλικιωμένης προσφώνησις 101 — κατωτερότης 84 — κοινωνικὴ θέσις 75 κέξ.—μαστιγώσις 79—ξενιτεία 109—ὄνοματος ἑορτὴ 92—περιορισμὸς 106 κέξ.—σιωπὴ 107 — σύζευξις μετ' ἀπόντος 60 — ὑπάνδρου προσωνυμία 97 κέξ. — ὑποταγὴ 95 — ὑποτίμησις 107 — χειραφέτησις 105, 108
 γωνιά 104
 γωνιδάκι 39
 Δημήτηρ 124
 διαζύγιον βλ. γάμος
 δίκαιον οἰκογενειακὸν εἰς παροιμίας καὶ ἄσματα 57 κέξ.
 Διονυσιακὴ λατρεία 123
 Διόνυσος 3, 7, 8, 12, 13, 123, 124
 δίπλες (γλυκὰ) εἰς γέννησιν ἄρρενος 78
 διπλομάντηλο 94
 Διώχνω 82
 δοκάρι 30, 31, 33
 Δουμά 85
 Dreschen 18
 δῶμα 30, 32, 34, 42, 47 —
 δώματος συντήρησις 32
 κέξ.
 δωματοκόπανο 31
 δωματόχωμα 31, 34
 Ἑβριός βλ. Ὀβριός
 εἰκόνες : 31, 32, 33, 34, 36, 37, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 116, 117, 121, 123, 125
 ἐκθυρίζω 107
 Ἑλληνίδος κοινωνικὴ θέσις βλ. γυνή Ἑλληνίς
 Ἑλ - Μοκρανὶ 85
 Ἐξάβιβλος Ἀρμενοπούλου 70
 ἐξώστης 54
 Ἑρμῆς 124
 Ἑστία 8
 Εὐαγγελισμὸς 115
 Εὐριπίδης 58, 81, 109
 ζαλιές 95
 ζαλώνομαι 95
 ζύγισις βάρους σώματος 120
 Handgeräte zur Bodenbearbeitung 18
 Ἡρα 6
 Ἡριγόνη 12, 13, 123, 124, 130
 Hesiod 24
 θαλάμεισις 107
 θερίζω 95
 θηλέων νηπίων ζώντων ταφὴ 85 — νηπίων θυσία 85
 θῆλυ : ἀπόκτησις 80 — γέννησις 77 κέξ., 107 — ἀποφυγὴ γεννήσεως 82 — ρίφισ ἐν σταυροδρομίᾳ 83 — τοποθέτησις ἐντὸς σκάφης 77
 θηλυγονία 75 κέξ., 83, 86, 87
 θυγατρὸς πρωτοτόκου προικισμὸς 102
 Ἰκάριος 12, 13, 123, 124
 Ἰουβενάλης 8
 Ἰουδαῖοι 62, 63
 Ἰουδαίων γάμος μετὰ Χριστιανῶν βλ. γάμος
 Ἰουλίου Παπίου Ποππαίου νόμος 57
 Ἰφιγένεια 130
 Ἴωνες 127
 Jahresfeuer 17 κέξ.
 Καγκελλάρης (χορὸς) 91
 καγκέλλια 91
 καθέγλες 40
 καθρέπτῃς βλ. καρφύχτης
 καλάμια (εἰς στέγασιν) 33
 καλαμωτὴ 38
 καλομάννα 80
 καλόμοιρος 77
 καλλιρίμια 29
 καμάρια 28, 34, 35, 41, 44, 46, 48, 51, 55, 56 — κατασκευὴ 34 κέξ. — μέσα κ. 51 — ὄζω κ. 51
 καμαρόπορτα 36
 καμαρόσπιτον, καμαρόσπι-
 τα 27 κέξ.
 καμαρωτὸς 36
 καμινάδα 37, 46
 Κάναθος, πηγὴ ἐν Ναυπλίᾳ 6, 7
 κανακαρὰ 93
 κανακάρης 93
 Κανὴ 83
 καντηλιέρης 40
 κάπνη 37
 καρπέττες 40
 καρφύχτης 40
 κασ(σ)έλα 40, 88
 καταχτά, τὰ 78
 κάτσινος 93
 κέντημα 95
 κερὰ 101
 κιβωτὸς 40
 κλάμμα βλ. μοιρολόγι
 κλειδὶ (εἰς μαγειάν) 82
 κλειδὶ καμάριας 34, 35, 46
 κλίμαξ λιθίνη 33, 53, 54 —
 ξυλίνη 54
 Κλυταιμήστρα 124
 κόκκινος 78
 κοκκινόχωμα 37

- κοκκώνα 101
 κομμάτα 39
 Κομνηνή "Αννα 84
 κοντάδα 38
 κόντυλοι 37
 Κοράνιον 85
 κόρη 87 κέξ., 92
 κόσκινον 77
 κουλοῦρες 39
 κούνια 115· βλ. και αιώρα
 κουταλοθήκη 40
 κουτροῦλλες 93
 κουτσουάρα 32
 κουτσούρια 40
 κοφινίδες 39
 κρασοπίθαρα 38
 Krichna 127
 κριθαροκουλοῦρες 39
 κτένια 40
 κύκλα 91
 κυουρά 101
 κούρης 100
 κυρά 101
 κυρασὺ 101
 κῆρης 100
- Κυριακή : Βαϊφόρου, Βαΐων 115, 117 — Θωμᾶ 114 — Κρεοφάγου 115 — Τυροφάγου 115
- λαδοπίθαρα 38
 λαναρίζω 95
 λαογραφικαὶ συλλογαὶ κατατεθεῖσαι εἰς τὸ Κέντρον Λαογραφίας κατὰ τὰ ἔτη 1969 - 1972 252 - 267
 λεγῶ (προσφώνησις) 100
 λειμωνόθεν ὄροφοι 33
 λεχώνα 82
 ληνός· βλ. πατητήρι
 λιγοςάτικος 30
 λοντζέτα 54, 55
 Λυκοῦργος 107
 λύχνος 40
- μαγγανίζω 95
 μαγεία ὁμοιομαθητικὴ 78
 Mahabharata 127
 Μαῖρα 123
 μάνταλος 36
- μάστρος 101
 μαυροκοπέλλα 78
 μαῦρος πετεινός 82
 Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ 117
 Μέγας Κωνσταντῖνος 62
 μελλογάμων συναίνεσις· βλ. γάμος
 μελλονύμφων αὐτοπρόσωπος παράστασις· βλ. γάμος
 Μενέλαος 130
 μέσα σπάλλα βλ. σπάλλα
 μέσα σπίτι· βλ. σπίτι
 μεσοτοιχία 29
 μεταξариὸ 38
 μιγαδερὸς 39
 Μίδα 7
 Μινωῖται 121
 μισοδόκι 30, 31, 34
 μισοδοκία 30
 μιτάρια 95
 μοιρολόγι 88
 μοιχαλὶς 73
 μοιχεία 73
 μονογαμία 63, 64
 μονοιάζω 30
 μονόκλα 115· βλ. και αιώρα
 μουσεῖον : Βερολίνου 122, 126 — Λούβρου 125, 126
 μουσκλώνω 78
 μπεράτης 36
 μπεσίκι 96
 μπούκα σταμνιοῦ 38
 μῦθος 123
 Μυρτιδιώτισσα : εἰκόνας περιφορὰ 90
 Μωαμεθανοὶ 62, 63
- νάκα 95
 Ναυπλιεῖς 6, 10
 νεόνυμφος 97 κέξ.
 Νηφάκος 76
 νομίσματα εἰς φασκιὰν νεογεννήτου παιδὸς 77
 νόνα 101
 νταῆς 101
 ντεμετζάνα 48
 ντουφεικὲς εἰς γέννησιν ἄρρενος 76, 78· βλ. και πυροβολισμοὶ και συμπάρα
 νυφαιδιὰ 97
- νύφε 97
 νύφη 61, 83, 93, 94, 97, 100, 102, 104
 νυφιῶτι 93
- ξενιτεῖα 102
 ξερόδωμα 33
 ξεφουρνιὰ 39
 ζύλων κοπή 30
- Ὀβραῖος 62
 Ὀδυσσεὺς 129
 ὀθωμανὸς 71
 οἰκογενείας πατριαρχικὸς χαρακτήρ 87
 Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νομολογία 68
 Ὅμηρος 108
 ὄνος 3 κέξ., 288 — ἐν πέτρᾳ πεποιημένος 6
 ὄντας 52, 53, 54, 55
 ὄξω σπίτι· βλ. σπίτι
- παιδί 107
 παλλακεία 70
 παλληκαριάτικον 105
 παντρεῖα 71
 πανωπόρτι 36
 παπαδονύφη 97
 παραδόσεις 3-4, 10, 13, 14, 27, 93, 111 (βιβλιογρ.), 288
 παραθύρα, - ες 38, 45, 48
 παρακαμούδα 115· βλ. και αιώρα
 παραπατῶ 77
 παράσπιτο 44
 παραστιὰ 37, 42, 43, 44, 45, 46, 48, 50, 52, 55
 παροιμίαι 5, 6, 13, 58, 59, 60, 61, 62, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 80, 81, 104
 παρτσελώνα 30, 37
 παστός· βλ. γυναικωνίτης
 Πάσχα 113, 115, 116, 117
 πατανίες 40
 πατητές 40
 πατητήρι 35, 38, 43, 44, 48, 50, 53, 55

πάτος σπιτιού 37
 Παῦλος ἀπόστολος 84
 Παυσανίας 6, 8, 10, 11, 12, 14
 πάχνες 48
 πεζούλα 35, 38, 40, 46, 48
 πειραταὶ 27
 πελέκια 36
 πενθερά 80, 94, 96, 97
 πε(ν)θερικὰ 104, 107
 πε(ν)θερός 61, 94, 95, 97, 101
 Πεντηκοστή 117
 περιοριστής 61
 πετεινός· βλ. θυσία πετεινοῦ, μαῦρος πετεινός
 πετροχάβανο 40
 Pflug (hölzerner) 17, 22, κέξ.
 Pfluggeräte 18
 πηλορόδωμα 31 κέξ., 34
 πηργιαλικόχωμα 31
 Πιθοίγια 124, 126
 πισίτης 69
 πιτοίτης 69
 πλαγγόνες 122
 πολυγαμία 64, 65
 πόρτα 36
 Ποσειδίππος 84
 Πρίαπος 7
 πρόβα 93
 προικιά 83· βλ. καὶ προίξ, προυκιά
 προίξ 38, 78, 80
 προξενεῖο 87
 προσώμι 40
 προυκιά 38, 40
 Πρόχειρος Νόμος 70
 πρώτη σπάλλα· βλ. σπάλλα
 πρωτογιός· βλ. κανακάρης
 πρωτοκόρη· βλ. κανακαρά
 Πρωτομαγιά 115
 πρωτότοκος· βλ. κανακάρης, κανακαρά
 πυροβολισμοὶ εἰς γέννησιν ἄρρενος 76, 78· βλ. καὶ ντουφεκιές καὶ συμπάρα
 πυρομάχος 37

Rig - Veda 127
 ροδίκιο 38
 ρόδωμα 31, 33
 ρόκα 95
 Ρουμάνοι 116
 Ρωμαῖοι 8, 9
 Ρῶσοι 116
 Σάββατον Λαζάρου 117
 σανιδωτὴ 115· βλ. καὶ αἰώρα
 σανικόκλα 115· βλ. καὶ αἰώρα
 Σαρακατσάνοι 87
 σαρμανίτσα 96
 σαστική 102
 Σάτυρος, -οὶ 122, 123
 σεία 96
 σελλιάστρα 115· βλ. καὶ αἰώρα
 σεπέρι 32
 σερκός· βλ. ἀρσενικός
 σερνικός 76, 77, 78, 83, 88
 σιάζω 102
 Σιληνοὶ 7
 σιμισακός τοίχος· βλ. μεσοτοιχία
 σιριάνι 95
 σκαλίζω 95
 σκάλος 94
 σκαμνιά 40
 σκάφη 77
 συμπάρα εἰς γέννησιν ἄρρενος 78· βλ. καὶ ντουφεκιές καὶ πυροβολισμοὶ
 σοῦσα 115· βλ. καὶ αἰώρα
 Σοφοκλῆς 107
 σοφρᾶς 40
 σπάλλα καμαρόσπιτου 35, 42, 44, 46, 47, 48, 50, 52, 54
 σπασοπίθαρο 37
 σπίτι· μέσα σπ. 42, 44, 52-ῶξω σπ. 42, 46
 στάβλος 44, 45, 47, 50, 51
 Στάθης 82
 Σταθία 83
 Σταμάτα 82, 83
 Σταμάτης 82
 Σταματῖνα 83
 Σταματοῦ 83
 Σταμάτω 82

σταμναγκάθι 38
 σταμνὶ 38
 σταμνοτάτης 38, 43, 45, 46, 48, 50, 52
 Στασινὴ 82
 Σταυρούλα 83
 στέγη 30
 στεγὴ 33, 47
 στεφανόχαρτα 70
 στεφάνωμα μυστικόν 70
 στουμπίζω 95
 στρούφιγγες 36
 στωικοὶ 108
 σύγκρια 105
 συνυφάδα 94, 98
 ταβλάδο 35, 40, 42, 43, 44, 46, 48, 50, 52, 53
 ταβλάδος· βλ. ταβλάδο
 ταμποῦ 86
 Tancoigne 92
 τηγανίτες εἰς γέννησιν ἄρρενος 78
 Τηλέμαχος 108
 τολποπία 29, 30
 Τοῦρκοι 27, 85, 106
 τουρκοκρατία 61, 92, 105, 107
 τράγος 12
 τράπολα 54, 55
 τριγαμία 65
 τσαρούχι 96
 τσιούπρα 78, 81, 82
 τσουκάλι 42
 τσούμα 95
 τσουπρομάζωμα 91
 τσούρης 100
 Ὑγῖνος 7, 8
 φειαλώματα 30, 31, 33
 φηλυκοπαραγωγή 77
 Φλάσιοι 14
 φοῦρνος 47
 Φωκυλίδης 107
 χαλβὰς εἰς γέννησιν ἄρρενος 77
 χαρακῶνω 95
 Χάριλλος 108

χαρτολίνες 40

χερόμυλος 40

χιράμια 40

Χοαί 124

χολιάζω 80

χόντρος 40

χορόσπιτο 47

Χριστός 14

Χριστούγεννα 118

χτενοθήκη 40

χυλόπητες εἰς γέννησιν ἄρ-
ρενος 76

Ψελλός Μιχαήλ 84

ψευτοταράτσα 34

ψωμοπίθαρα 39

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

(TABLE DES MATIÈRES)

	Σελίς
Στέφ. Δ. "Ημελλος, "Ονος, αἶξ καὶ κλάδευσις τῆς ἀμπέλου. (L'âne, la chèvre et la taille de la vigne)	3 - 16, 218
Steph D. Imellos, Kurzer Kommentar zu den Jahresfeuern und dem hölzernen Pflug des Atlases der Griechischen Volkskunde (AHL). (Βραχὺ ὑπόμνημα περὶ τῶν περιοδικῶν πυρῶν καὶ τοῦ ξυλίνου ἀρότρου τοῦ "Ατλαντος τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας (ΑΕΛ)).	17 - 26
Γεώργ. Ν. Αἰκατερινίδης, Τὰ «καμαρόσπιτα» τοῦ Καρυδίου Σητείας. Συμβολὴ εἰς τὴν μελέτην τῆς λαϊκῆς οἰκίας τῆς Κρήτης. (Les «kamarospita» de Karydion Sitia)	27 - 56
Μενέλαος Α. Τουρτόγλου, Στοιχεῖα οἰκογενειακοῦ δικαίου εἰς τὰς παροιμίας καὶ τὰ ἄσματα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. (Éléments de droit civil contenus dans les proverbes et les chansons populaires)	57 - 74
Δημ. Β. Οἰκονομίδης, Ἡ κοινωνικὴ θέσις τῆς Ἑλληνίδος κατὰ τινα ἔθιμα τοῦ λαοῦ. (La situation sociale de la femme grecque d'après quelques coutumes populaires)	75 - 111
Δημ. Β. Οἰκονομίδης, Προσθήκη.	111 - 112
Γεώργ. Κ. Σπυριδάκης, Περὶ τῆς κατὰ τὸ ἔαρ αἰώρας εἰς τὸν ἑλληνικὸν καὶ τοὺς λοιποὺς λαοὺς τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου. (Le balancement printanier chez les Grecs et d'autres peuples de la péninsule balkanique)	113 - 134
Βιβλιογραφία τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας τῶν ἐτῶν 1968 - 1971. (Bibliographie du Folklore grec des années 1968 - 1971)	135 - 246

Ἐκθέσεις λαογραφικῶν ἀποστολῶν κατὰ τὰ ἔτη 1969 - 1972. (Rapports sur les missions folkloriques pendant les années 1969 - 1972)	Σελίς 247 - 251
Λαογραφικαὶ συλλογαὶ κατατεθεῖσαι εἰς τὸ Κέντρον Ἐρεύνης τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας κατὰ τὰ ἔτη 1969, 1970, 1971, 1972. (Collections de material folklorique, déposées au Centre de Recherches du Folklore Hellénique pendant les années 1969 - 1972)	252 - 267
Ἐκθέσεις πεπραγμένων τοῦ Κέντρου Ἐρεύνης τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας κατὰ τὰ ἔτη 1969 - 1972. (Exposés sur l'activité du Centre de Recherches du Folklore Hellénique pendant les années 1969 - 1972)	268 - 277
Τιμητικαὶ διακρίσεις εἰς συλλογεῖς λαογραφικῆς ὕλης κατὰ τὰ ἔτη 1969 - 1972.	278 - 284
Περιοδικὰ ληφθέντα κατὰ τὰ ἔτη 1969 - 1972 ἐξ ἀνταλλαγῆς πρὸς τὴν Ἐπετηρίδα, ἐκ δωρεῶν καὶ ἐξ ἀγορᾶς. (Revue reçues pendant les années 1969 - 1972 par donations, achat et en échange de l'Annuaire du Centre de Recherches du Folklore Hellenique).	285 - 287
Προσθήκη	288
Πίναξ τοπωνυμίων	289 - 291
Πίναξ λέξεων, κυρίων ὀνομάτων καὶ πραγμάτων	292 - 296
Πίναξ περιεχομένων	297 - 298

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΞΕΔΟΘΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΣΤΕΦ. Δ. ΗΜΕΛΑΟΥ
ΚΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΕΠΕΡΑΤΩΘΗ
ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟΝ 1974

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΑΟΓΡΑΦΙΑΣ
(ΠΡΩΗΝ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΑΡΧΕΙΟΥ)

- 1) Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΟΥ, Λαογραφικά σύμμεικτα, τ. Α', ἐν Ἀθήναις 1920, 8ον, σελ. 304.
- 2) Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΟΥ, Λαογραφικά σύμμεικτα, τ. Β', ἐν Ἀθήναις 1921, 8ον, σελ. 375.
- 3) ΣΤΙΑΠ. Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ, Ἑλληνικὴ Λαογραφία. Μέρος Α'. Μνημεῖα τοῦ λόγου. Ἐν Ἀθήναις 1922, 8ον, σελ. 446.
- 5) ΔΗΜ. ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΥ, Αἰτωλικαὶ οἰκήσεις, σκεῦη καὶ τροφαί. Μετὰ 77 εἰκόνων καὶ σχεδίων. Ἐν Ἀθήναις 1925, 8ον, σελ. η' + 145.
- 6) Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΟΥ, Λαογραφικά σύμμεικτα, τ. Γ', ἐν Ἀθήναις 1931, 8ον, σελ. 393.
- 7) (Γ. Κ. ΣΠΥΡΙΔΑΚΗ, Γ. Α. ΜΕΓΑ, Δ. Α. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ), Ἑλληνικὰ δημοτικὰ τραγούδια (Ἐκλογή), τ. Α', ἐν Ἀθήναις 1962, 8ον, σελ. λβ' + 517.
- 8) ΣΤΙΑΠ. Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ, Ἑλληνικὴ Λαογραφία. Μέρος Α'. Μνημεῖα τοῦ λόγου. Ἐκδ. Β'. Ἐν Ἀθήναις 1965, 8ον, σελ. η' + 433.
- 9) Ἑλληνικὰ δημοτικὰ τραγούδια (Ἐκλογή), τ. Β'. [Παρασκευάζεται].
- 10) ΓΕΩΡΓ. Κ. ΣΠΥΡΙΔΑΚΗ καὶ ΣΠΥΡ. Δ. ΠΕΡΙΣΤΕΡΗ, Ἑλληνικὰ δημοτικὰ τραγούδια, τ. Γ' (Μουσικὴ ἐκλογή), ἐν Ἀθήναις 1968, 4ον, σελ. μθ' + 417 + 5 δίσκοι μουσικῆς.
- 11) Ἑλληνικὰ δημοτικὰ τραγούδια. Μουσικὴ ἀνθολογία. Ἐκδιδομένη ἐπὶ τῷ ἐορτασμῷ τῆς 150ετηρίδος ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀγώνος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνεξαρτησίας. (Greek folk songs. A musical anthology. Published to celebrate the 150th anniversary of the outbreak of the struggle for Greek Independence). Μουσικὴ ἐπιμέλεια ΣΠ. ΠΕΡΙΣΤΕΡΗ, εἰσαγωγή καὶ ὑπομνήματα Γ. Α. ΜΕΓΑ, Ἀθήναι 1972, 8ον, σελ. 45 + 3 δίσκοι μουσικῆς.
- 12) ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΠΑΣΑΔΑΙΟΥ, Ἡ λαϊκὴ ἀρχιτεκτονικὴ τῆς Ἰμβρου, Ἀθήναι 1973, 8ον, σελ. 80 + πίν. 22.
- 13) Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΟΥ, Λαογραφικά σύμμεικτα, τ. Β', ἔκδ. Β' (ἐκτυποῦται).

ΕΠΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΑΡΧΕΙΟΥ,	ἔτ. Α'	(1939)	Ἐν Ἀθήναις	1939
» » » »	» Β'	(1940)	» »	1940
» » » »	» Γ' - Δ'	(1941 - 1942)	» »	1951
» » » »	» Ε' - ΣΤ'	(1943 - 1944)	» »	1949
» » » »	τ. 5	(1945 - 1949)	» »	1950 - 1951
» » » »	» 6	(1950 - 1951)	» »	1951
» » » »	» 7	(1952)	» »	1953
» » » »	» 8	(1953 - 1954)	» »	1956 - 1957
» » » »	» 9/10	(1955 - 1957)	» »	1958
» » » »	» 11/12	(1958 - 1959)	» »	1960
» » » »	» 13/14	(1960 - 1961)	» »	1962
» » » »	» 15/16	(1962 - 1963)	» »	1964
» » » »	» 17	(1964)	» »	1965
ΕΠΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΑΟΓΡΑΦΙΑΣ	» 18/19	(1965 - 1966)	» »	1967
» » » »	» 20/21	(1967 - 1968)	» »	1969
» » » »	» 22	(1969 - 1972)	» »	1973 - 1974

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ *«Παπαδογιάννη»* ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐκτύπωσις
Ἄθῆναι Ἀγ. Παύλου 25 — Τηλ. 532.895

